Rože Morno

Skriveni svijet natprirodnih sila

Sabrana djela

Naslov:	Skriveni svijet natprirodnih sila
Nazivi sabranih djela:	Moj bijeg iz svijeta nadnaravnih sila (Prijevod: Vladimir Odorčić) Nevjerovatni odgovori na molitvu (Prijevod: Ivan Đidara) Molitva zašto? – Božja sila koja mijenja život (Prevod: Milan Šušljić) Čuvajte se anđela – Prevara poslednjih dana (Prijevod: Željko Bošnjak) Kad su vam potrebni nevjerovatni odgovori na molitvu (Prevod: Gordana Komnen Đorđević & Pavle Simović)
Autor:	Rože Morno
Naslovi originala:	A Trip into Supernatural (1982) Icredible Answers to Prayer (1990) More Incredible Answers to Prayer (1993) Beware of Angels (1997) When You Need Icredible Answers to Prayer (1998)
By	Roger J. Morneau (1925-1998)
Publisher:	Review & Herald Publishing Association, Maryland USA
Izdavač:	Institut za izučavanje religije www.religija.me
Priređivač:	Pavle Simović
Dizajn korica i priprema za štampu:	Pavle Simović
Štampa:	„Donat Graf“ – Beograd

CIP – Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN 978-9940-9537-6-8
COBISS.CG-ID 28059920

ISBN 978-9940-9537-6-8
9 789940 953768 >

SADRŽAJ

Uvodna riječ Izdavača 5
MOJ PUT U SVIJET NATPRIRODNIH SILA 6
1. Imao sam savjesne hrišćanske roditelje 7
2. Putovanje u svijet natprirodnog 13
3. Prostorije za obožavanje demona 20
4. Duhovi na djelu 26
5. Požuruju me da postanem član 31
6. Od obožavanja demona ka proučavanju Biblije 35
7. Proučavanje Biblije uz duvanski dim 42
8. Još jedno kratko vrijeme milosti 46
9. Dan obećanja 51
10. Odgovor za moga šefa 57
11. Novi život 60
12. Nevolje s demonima 68
13. Prijetnja smrću 72
14. Mogu samo reći: Hvala! 78
NEVJEROVATNI ODGOVORI NA MOLITVU 81
1. Kuća smrti 82
2. Stajati u svetom vremenu 89
3. Rasti u milosti i poznavanju Boga 95
4. Isusovo odjeljenje za intenzivnu njegu 102
5. Molitve s visokim kamatama 111
6. Beskrajna lista za molitvu 121
7. Posredovanje za mlade 126
8. Molitve za bezbožne i pokvarene 130
9. Poziv na molitvu 137
Pogovor 142
MOLITVA ZAŠTO? – BOŽJA SILA KOJA MIJENJA ŽIVOT 143
Predgovor 144
1. Blagoslovi izlečenja 145
2. Nema veće radosti 150
3. Razočarani roditelji 156
4. Neograničena pomoć 160
5. Tragedija razorenih domova 165
6. Molitva za bližnje 171
7. Neka nas sila molitve sačuva od demona 175
8. Veliko otkriće 181
9. Bezuslovna ljubav 186

10. Da li su vaše misli zaista vaše? 190
11. Službe za istjerivanje demona 194
Epilog: Moj drugi život 200
ČUVAJTE SE ANĐELA – PREVARA POSLEDNJIH DANA 203
Predgovor 204
Zahvale 205
Posveta 205
1. Ubistvo po zapovijesti 206
2. Odbijam se zaplesti 218
3. Iskustvo Crvenog mora 227
4. Pregled 236
5. Glasovi od boga 240
6. Krivi su radoznalost i očaranost 249
7. Osakaćeni ekstremizmom i fanatizmom 255
8. Beskrajna zbrka 264
9. Prenošenje moći 272
10. Izgubljena sloboda 280
11. Licem u lice s okrutnom stvarnošću 286
12. Sud traži pomoć 290
13. Od proučavanja Biblije do spiritizma 295
14. Iznenađeni, začuđeni i zaprepašćeni 315
Dodatak 327
KAD SU VAM POTREBNI NEVJEROVATNI ODGOVORI NA MOLITVU .328
Predgovor 329
Zahvale 330
Posveta 330
1. Neke moćne lekcije 331
2. Užitak u čvrstom odnosu sa Hristom 338
3. Pomijeranje planina 349
4. Da, to sam rekao! 364
5. Osjećaj da mi nije oprošteno 370
6. Pobjeda na kućnom frontu 376
7. Spasenje kroz dostignuća 384
8. Želimo da znamo 392
9. Biti iskupljen 399
Dodatak: ROŽE MORNO I SOTONINO SAVJETOVANJE IZ 1700-ih 407

UVODNA RIJEČ IZDAVAČA

Od „elitnog“ satanizma do rada za Boga u službi posredničke molitve – bio bi najkraći mogući sažetak života Rože Mornoa (1925-1998). Kao čovjek „starog kova“, promišljen i pošten od svog djetinjstva, Rože je vrlo rano otkrio nedosljednosti i protivrječnosti zdravom razumu i opštem poimanju dobrote i pravde u načinu kako crkva predstavlja religiju i Boga, te se stoga u ranoj mladosti okrenuo ateizmu.

Godine 1945, zavrbovan je smišljenim planom okultnih sila u pozadini za „elitno“ satanističko društvo u Montrealu (Kanada), gdje je imao prilike da iz prve ruke nauči o stvarnom stanju stvari u našem svijetu, odnosno da sazna šta se nalazi „iza zavjese“ i događaja koje većina ljudi obično smatra normalnim.

Posle direktnog susreta ne samo sa satanistima najvišeg reda, već i samim palim anđelima (demonima), Rožeova shvatanja potpuno su se izmijenila. Ali i Bog je imao za plan za njega, te ga je na čudesan način izbavio i osposobio za visoku službu u Planu spasenja. Svjestan potrebe za stalnim posvećenjem, Rože je postao neumorni radnik u posredničkoj molitvi, pa tako i mnoga njegova iskustva mogu neupućenom čitaocu ličiti na fantastične ili izmišljene priče, iako su ti događaji potpuno autentični i niko na njih nije mogao staviti zamjerku ili ih negirati, čak ni u SAD-u, gdje je sve izloženo kritici, a posebno biblijska religija. Tim više što je Morno postao član crkve Adventista sedmog dana, koja u prošlosti nije bila omiljena u tzv. hrišćanskom svijetu.

Držeći se vjere kakva je krasila Adventni pokret, Rože je ostao lojalan crkvi, čiji članovi su mu pružili „prvu pomoć“ onda kad mu je to bilo najpotrebnije. Podstican Duhom Božjim u svojoj neprekidnoj službi, izgleda da nije dublje zapažao sve veće probleme i otpad koji su pritiskali Adventističku crkvu. Umjesto toga, on se zauzimao pred Bogom jednako za one u crkvi kao i izvan nje koji su tražili pomoć i posredovanje. Njegov primjer svjedoči da je pred Bogom mnogo važnija poslušnost u djelima ljubavi nego teološki perfekcionizam. Štaviše, može se zaključiti da je on u crkvi bio prilično „odvojen“ (ako se tako može kazati), jer većina je bila u strahu da bi eventualnim pomaganjem Mornou navukli na sebe osvetu demona, s kojima većina vjernika prećutno potpisuje „pakt o nenapadanju“, uključujući ponajviše vođstvo i zvaničnike crkve. U svakom slučaju, možemo zaključiti da je Bog imao plan za Rožea i postavio ga tamo gdje je bio nakorisniji u službi Njemu, dok je sve ostalo od sporednog značaja pa tako i njegova privrženost Adventističkoj crkvi i Elen Vajt. (U njegovo vrijeme bilo je teško doći do prikrivenih informacija.) Velika načela, pouke i otkrića iz Rožeovih spisa od neprocjenjive su vrijednosti kako za laike, „ateiste“ i okultiste tako i za najposvećenije hrišćane.

Knjiga 1

MOJ PUT U SVIJET NATPRIRODNIH SILA

Napomena autora:
Neka imena u ovoj knjizi su izmijenjena da bi se zaštitila privatnost ljudi koji su umiješani u opisane događaje.

Napomena izdavača:
Kompletni rukopis prve knjige Rože Mornoa objavljen je 2015. godine pod naslovom „Opčinjen tamom“.

Glava 1.

IMAO SAM SAVJESNE HRIŠĆANSKE RODITELJE

Rođen sam 18. aprila 1925. kao peto dijete u porodici s osmoro djece, u St. Žakeu, malom selu u Novom Brunsviku, blizu granice s pokrajinom Kvebek, u istočnoj Kanadi. Roditelji su mi bili pobožni katolici iz francuskog govornog područja. Dvije očeve sestre bile su monahinje, a njegov mladi brat sveštenik. Kasnije je postao rimokatolički monsinjor.

Ni danas se ne prestajem diviti svojim roditeljima zbog revnosti kojom su slijedili učenja i zapovijesti svoje crkve. Dokle god mi sjećanje seže, u našoj se porodici svakog dana zajednički molilo. Najbolje se sjećam večernje molitve. Glavni dio molitve bio je Ružin vijenac, a ponavljali smo i Molitvu svecima. Bilo je to prizivanje raznih svetaca da oni mole Boga za nas. Nas djecu boljela su koljena od silnog klečanja, ali roditelji su nas podsticali da prinesemo svoje muke Bogu na žrtvu, kako bi ih On upotrijebio za kratkotrajno oslobađanje neke duše od muka vatre i duševnih patnji u čistilištu.

Naša porodica vršila je više vrsta tjelesnih pokora s namjerom da zadobije Božju naklonost. Svakog smo petka postili – nismo jeli mesa. Ako bi ko išao svakog prvog petka u mjesecu na ispovijest i primao pričest, dobijao bi oproštajnicu za pet hiljada dana, što bi značilo da bi određena duša toliko dana ranije bila puštena iz čistilišta. U to davno vrijeme nije se smjelo ni jesti ni piti od večeri uoči primanja pričesti pa sve do sledećeg jutra. To pravilo crkva je u međuvremenu promijenila.

Određenih dana u godini bio je običaj da svi članovi porodice provedu čitavu noć u molitvi. Jedan za drugim svi bismo po sat vremena klečali pred nekom svetom slikom i molili krunicu i razne molitve. Dani prije Uskrsa bili su vrijeme velikog samokažnjavanja. Moji roditelji bili su ljudi koji su ljubili Boga, i sve aktivnosti u njihovom životu kretale su se oko Njega. Ugoditi Bogu to je bio njihov glavni cilj.

Kad mi je bilo tri godine, teško sam se razbolio. Ljekari su izgubili nadu u moje izlečenje. Moj je otac čak obavio sve pripreme za moju sahranu. Majka je tad obećala Bogu da će, ako ozdravim, učiniti sve što je u njenoj moći da postanem sveštenik. Trebao sam dakle proslavljati Božje ime i druge pridobijati da mu služe. Prema njenom izvještaju – odmah sam počeo ozdravljati. Liječenje je brzo napredovalo i ja sam napokon ozdravio.

Došlo je vrijeme da se pripremim za prvu pričest. Ali što sam iz katehizma više učio napamet pravila i učenja crkve, sve mi je teže bilo to dovesti u sklad s onim što sam već znao o Hristovom jevanđelju.

Svake nedjelje prije propovijedi sveštenik je čitao po jedno poglavlje iz jednog od četiri Jevanđelja, ili iz novozavjetnih poslanica, i ja sam uvijek uživao u tome. Vraćali smo se tako jednog lijepog zimskog dana iz crkve, bilo mi je sedam godina.

Sunce je blistalo dok je dvadesetak saonica klizilo zaredom kroz snijeg. Zvonjava bezbrojnih praporaca nije dopuštala da se previše razgovara. Svi smo ćutali. Ja sam na to prekinuo ćutanje upitavši majku zašto je Isus bio tako ljubazan prema ljudima dok je bio na Zemlji, a potom tako zločest nakon što je otišao na Nebo.

„Zašto pitaš tako nešto?“ rekla je ona.

„Zašto dobri Bog spaljuje ljude kroz čitava stoljeća i za najmanje prestupe?“ – htio sam znati. „On sigurno ne postupa onako kao što je sam učio druge. Ti i tata činite ono što nas učite – zašto On ne čini tako? Vi nas učite da jedni drugima opraštamo pogreške. Ne bi li i Bog trebao opraštati?“

Kad sam pogledao u njene oči, vidio sam kako joj je moj način razmišljanja bio zagonetan. Otac joj je pokušao pomoći pozivajući se na više autoritete. „Znaš, Rože, to je upravo onako kao što je tvoj ujak Feliks (svještenik) jednom rekao: Bog toliko mrzi grijeh da je, u želji da pomogne ljudima – zaprijetio tako velikom kaznom. Uostalom, naš sveti otac papa poznaje i druge razloge zašto Bog upotrebljava čistilište, a mi dakako ne smijemo dovoditi u pitanje autoritet pape.“

Učenje o pretvaranju hljeba i vina prilikom pričesti prihvatio sam kao i svako drugo dijete mojih godina. Vjerovao sam da svještenik pretvara hljeb i vino u Hristovo tijelo i krv. Ali za Uskrs 1937. godine, kad je umrla moja majka, čuo sam nešto što me je natjeralo da promijenim mišljenje. Svještenik je iz jednog od Jevanđelja čitao o Hristovom uskrsenju. Ono što me je opčinilo bila je činjenica da je Isus imao poteškoća objasniti učenicima kako je zaista uskrsao i da je stvarno biće od krvi i mesa, a ne duh. Nekoliko zanimljivih pitanja pojavilo se u mojim mislima. Je li moguće da je Nebo isto tako stvarno mjesto kao i ova zemlja, gdje ljudi od krvi i mesa mogu živjeti stvarni život a ne samo lebdjeti po oblacima u vidu nekih duhova? I, ako Isus nije duh, kako onda može biti u hostiji? Neki će ljudi vjerovatno teško razumjeti kako jedno dijete može izgubiti vjeru u Boga i okrenuti se protiv vjere. Možda ću to malo bolje objasniti ako ispričam poneki svoj doživljaj.

Na mene kao dijete ostavljalo je dubok dojam sve što bih čuo i vidio u životu odraslih. Naš je dom bio mjesto mira i radosti. Roditelji su nam davali dobar primjer kako se ljudi trebaju međusobno odnositi. Bili su ljubazni i obazrivi prema drugima, a očekivali su da i mi jedni drugima praštamo greške i budemo ljubazni. Bili su i mislima i djelom stalno obuzeti pomaganjem siromašnima i nevoljnima. A ja sam smatrao da bi Bog trebao biti barem isto toliko dobar i saosjećajan prema ljudima koliko sam očekuje da oni budu obazrivi međusobno.

Jedan naročiti događaj zaokupio je moj um. U ona vremena nije bio običaj da se automobil koristi za vrijeme zimskih mjeseci, i često je bilo potrebno uložiti dosta truda da ga se ponovo osposobi za vožnju kad otopli.

Otac je odlučio pozvati nekog mehaničara iz Edmundstona da se pozabavi njegovim fordom te da ga osposobi za vožnju. Ali takva usluga trajala bi po nekoliko dana. Prije nego što je pozvao tog čovjeka, otac nam je rekao: „Taj mehaničar je

protestant, ali je dobar čovjek i majstor svog zanata. Zato me, djeco, sada dobro čujte! Vrlo je vjerovatno da on s nama prije ručka neće moliti Angelus. Molim vas, nemojte buljiti u njega i nemojte ga ispitivati o njegovoj vjeri. Nemojte ga dovoditi u nezgodan položaj. Je l' jasno?" Dok je to govorio, gledao nam je ravno u oči. Svi smo uglas odgovorili: „Da, tata!"

Taj čovjek je tri dana radio oko automobila, a ja sam ga posmatrao. Bio je baš onakav kako ga je otac opisao – čak i bolji. Bio je vrlo ljubazan i očito mu je pričinjavalo zadovoljstvo razgovarati sa mnom. A nije ni psovao!

Moj je otac imao tri farme i lično je upravljao njima. Imao je i priličan broj zaposlenih. Kad bi odlučio primiti kakvog novog radnika, čuo sam ga kako govori: „Znam da ćemo se vi i ja dobro razumjeti. Meni nije teško udovoljiti, ali jedno želim, i to nemojte nikada zaboraviti: moja žena i ja ne dopuštamo našim radnicima da psuju Boga ili svece. Imamo djecu koju želimo odgajiti u strahopoštovanju prema Bogu. Zato pripazite na vaše riječi!" Uprkos toj molbi, tu i tamo bi se radnici tokom rada zaboravili i kleli sve svece.

Ali kad bi se onaj protestantski mehaničar ogrebao po ruci ili uklještio prst, rekao bi samo: „Joj! Što boli!"

Što se tiče molitve Angelus, pokazao je više strahopoštovanja nego što smo ga mi imali. Kad bi tata rekao: „Molićemo se", on bi sagnuo glavu i sklopio oči i ruke. Mi nismo nikada zatvarali oči, a molitvu smo izgovarali što je brže bilo moguće.

Nakon odlaska tog čovjeka nešto me je počelo uznemiravati i nisam to mogao odagnati iz misli. Bila je to jedna rečenica iz katehizma koju sam znao napamet: „Izvan Katoličke apostolske i rimske crkve nema spasenja."

Moja je majka primijetila da me nešto muči te me u vezi s tim i ispitivala. Ja je na to upitah: „Majko, gdje idu svi oni dobri protestanti kad umru?"

„To je dobro pitanje, Rože. Ali zašto pitaš?" Ponovio sam joj onu rečenicu iz katehizma. Priznala je da ne zna odgovor na to pitanje i predložila da to pitam velečasnog ujaka kad nam dođe u posjetu. To moje pitanje vjerovatno ju je uznemirilo, jer je za vrijeme večere ispričala ocu naš razgovor i zamolila ga da kaže svoje mišljenje.

Ni on nije bio kadar dati neki zadovoljavajući odgovor, ali je dodao da Bog sigurno neće nijednog dobrog čovjeka isključiti iz Neba, bio on katolik ili protestant. Rekao je da kad umre neki dobri protestant, anđeli ga vjerovatno uvode u Nebo, ali kroz zadnja vrata. „Protestante ne prima Sv. Petar lično sa svim počastima i poštovanjem, ali to im ne bi trebalo smetati ako su već uspjeli ući u Nebo. Ne bi smjeli očekivati da se postupa s njima kao s nekim slavnim ličnostima. Uostalom, njihovi preci počinili su veliku grešku napustivši Katoličku crkvu. Stoga svi njihovi potomci moraju računati s time da ih očekuju patnje."

Dok sam razmišljao o tome kako je tatina argumentacija najvjerovatnije tačna, stalno mi je u mislima iznova odjekivala ona rečenica: „Izvan Katoličke apostolske

rimske crkve nema spasenja...“

Prošlo je nekoliko mjeseci. Saznali smo da ujak Feliks namjerava posjetiti svu rodbinu. Pitao sam tatu ne bi li mogao upitati ujaka o onim dobrim protestantima, ako se pruži prilika.

Ujak je došao. Pošto smo svi malo porazgovarali s njim, tata ga je upitao: „Felikse, reci mi gdje idu dobri protestanti kad umru?“

„Zašto pitaš?“

Tata mu je objasnio moje pitanje u vezi s izjavom katehizma.

„Ono što je Rože citirao iz katehizma je tačno,“ odgovorio je. „Izvan Katoličke crkve nema spasenja, o kome god da se radi.“

Njegova izjava izazvala je priličnu raspravu o toj temi. Otac je tvrdio da od Boga ne bi bilo pošteno da jednom dobrom protestantu ne dopusti ulazak u Nebo. Ujak je na to malo smanjio žestinu rasprave, rekavši kako duša nekog dobrog protestanta nakon smrti ponajprije ide u predpakao. Predpakao bi bilo mjesto gdje dospijevaju duše nekrštene novorođenčadi kad umru. „Jedno znam,“ zaključio je ujak Feliks, „da, prema učenju crkve, nijedan protestant, bez obzira bio dobar ili loš čovjek, ne može ući u Nebo ili vidjeti Boga. I zapamtite: nisam ja postavio ta pravila; ja samo podučavam. Kad bi za protestante postojao bilo kakav način da dođu na Nebo, om tome bi nas sigurno obavijestio sveti otac papa.“

Ovaj doživljaj ostavio je u mojim mislima veliki upitnik u vezi s Božjom pravednošću.

Vrijeme je prolazilo. Nekoliko godina kasnije ponovo se u mom umu iza pojma Božje pravednosti pojavio upitnik.

Jedne lijepe julske večeri svratio je kod nas neki čovjek da nam javi kako je jedan komšija iznenada umro, osam kilometara daleko od kuće. Jedna napomena uznemirila je sve prisutne: „Umro je bez svještenikovog poslednjeg pomena!“ Donosilac vijesti je klimnuo glavom i rekao: „Da, žalosno je to, vrlo žalosno.“

Sjećam se tog događaja kao da se desilo juče. Nije dugo potrajalo i naišla su stara zaprežna kola. Polako su se klimatala. Preko pokojnika bio je razastrijet pokrivač. Naprijed je sjedio kočijaš. Noge su mu se klatile a na licu mu je bio izraz očaja.

Nekoliko komšija koji su došli da se posluže našim telefonom (u čitavom kraju samo su dvije porodice imale telefon) sjedili su na terasi ispod produženog krova naše kuće. Nakon što su prošla kola s pokojnikom, moja majka je uzdahnula kako je to žalosno. „Da je barem pored njega bio svještenik, koji bi mu dao oprost od smrtnih grijeha, pa da ne mora u pakao!“ rekla je. „Nadajmo se da ga terete samo manji grijesi. A i samo to već znači više godina muka u čistilištu...“

„Skupićemo nešto novca i pobrinuti se da se održe mise zadušnice za pokoj njegove duše,“ dodao je otac, „jer mi se čini da njegova žena i djeca nisu u mogućnosti skupiti taj novac.“

Jedan od komšija je na to rekao: „Najradije bih vam savjetovao da zadržite taj

novac. Čini mi se da je njegova duša već u paklenom ognju. Gospodine i gospođo Morno, taj čovjek je imao duge prste. Želim time reći da je katkad znao uzeti stvari koje mu nisu pripadale."

„To je vrlo ozbiljna optužba," rekao je moj otac, „i ako niste u stanju to dokazati, radije mi o tome nemojte više ništa govoriti."

Čovjek je ipak nastavio: „Nerado vam to govorim, ali sigurno se sjećate da ste prošle godine u ovo doba tražili lanac za vuču trupaca što ste ga prije toga kupili. Kad biste sada otišli u njegovu šupu, našli biste tamo svoj lanac. Lično sam ga vidio tamo prije nekoliko dana. Čak sam i upitao pokojnika za taj lanac. Rekao je da ga je pozajmio od Vas ali da Vi ništa ne znate o tome."

Otac je zaista nekoliko trenutaka bio zbunjen, ali se ubrzo sabrao i rekao: „To je za mene nešto novo. Ali želim da čujete svi vi ovdje prisutni da pred Bogom poklanjam tom čovjeku lanac što ga je posudio od mene, iako mi ga možda nije namjeravao vratiti. Ako je možda još nešto uzeo, i to mu poklanjam! Sad mu je duša slobodna od osude koja ga je teretila pred Bogom."

„Ne želim biti drzak prema Bogu," odgovorio je komšija, „ali čini mi se da ste ovog trenutka velikodušniji od Njega. Moram priznati da je to najplemenitiji gest koji sam ikada vidio. Vi ste možda prvi čovjek koji je Boga prisilio da vrati jednu dušu iz pakla u čistilište da bi se tamo dovoljno očistila za ulazak u Nebo."

Taj doživljaj je ostavio u meni veliki utisak. Nekoliko dana sam razmišljao o tome. Složio sam se s našim komšijom: moj otac zaista ima plemenitiji karakter od Boga kojemu služi. Zaključio sam da je Bog izuzetno neljubazan, jer prisiljava ljude da u čistilištu pate – samo zato što njihova porodica nema dovoljno novca da za njih plati mise zadušnice.

Događaj koji me je sasvim udaljio od Boga bila je smrt moje majke. U proljeće 1937. godine morala je u bolnicu da bi se podvrgla operaciji. Nakon dvije sedmice poslali su je kući da bi tamo provela nekoliko poslednjih dana svoga života. Meni je tada bilo dvanaest godina, doba u kojemu je dijete vrlo podložno uticajima.

Vrativši se jednog dana iz škole, pošao sam k njoj u sobu da je poljubim u čelo, kao što sam to svaki dan činio. „Sjedni, molim te," rekla je, „nešto bih ti rekla, što mislim da je važno i za mene i za tebe. Ti znaš da još samo kratko vrijeme mogu biti s vama, i zato želim da zapamtiš ovaj savjet: Budi u životu zahvalan ljudima koji su ljubazni prema tebi. Zahvali im, pa makar samo za čašu vode. Ljudi koji pokažu da su zahvalni na skromnim darovima primiće i više dobra."

Bio je običaj da se rodbini, prijateljima i posjetiocima pruži prilika da poslednji put vide pokojnika u njegovu domu, a ne u mrtvačkoj kapeli. Tri dana dolazili su prijatelji, rodbina i komšije da odaju mojoj majci poslednju počast i da mole za njenu dušu. Na dan sahrane mnogi su govorili kako je moja majka sigurno u Božjoj blizini, zato što je prethodnih dana izmoljeno toliko krunica za nju. Ali najviše nam se dopalo to što je otac naručio gregorijanske mise za pokoj njene duše.

Ujak Feliks objasnio nam je da su gregorijanske mise nešto najdivnije što se može učiniti za dušu pokojnika. Ispričao je kako ih je ustanovio papa Grgur, kome je dobrobit duša u čistilištu posebno ležala pri srcu. Porodica bi se pobrinula da se određenog dana u raznim župama i samostanima održi tri stotine misa. Prema njegovim izjavama, one bi imale moć da dovedu dušu direktno u Nebo, pa ona ne bi ni ugledala plamen čistilišta.

Istog dana čuo sam jednog rođaka kako govori da gregorijanske mise staju po jedan dolar. Ukupno dakle 300 dolara. Pomislih kako smo mi, eto, srećni što je naš otac mogao omogućiti našoj majci tako lak ulazak u Nebo. Pri tom sam se odmah sjetio jedne žene koja je umrla prije šest mjeseci. Budući da joj je porodica bila previše siromašna da plati čitanje misa zadušnica, bilo je jasno daje morala otići u čistilište. Pripreme za njen pogreb jako su uznemirile mog oca jer je bio član dobrotvornog vijeća naše župe.

Te večeri tata je sjeo za sto da večera, ali je zatim odlučio da ne jede. Majka je, primijetivši u kakvom je raspoloženju, pitala šta nije u redu. „Da, ionako ti mogu sve reći," odgovorio je. „Veći dio poslepodneva proveo sam na sastanku s članovima dobrotvornog vijeća, razgovarajući o problemima siromašnih u našoj župi. Uglavnom se raspravljalo o kupovini mrtvačkog kovčega za staru Ani. Nikad nisam bio protiv toga da se uštedi novac ako je to moguće, ali kad je paroh Pakvin upitao šefa pogrebnog preduzeća koliko bismo uštedjeli ako bismo, prije polaganja mrtvačkog kovčega u zemlju, odstranili s njega krst i drške – napustilo me je strpljenje. Rekao sam parohu svoje mišljenje, i to pošteno, ali sam se ipak suzdržao zbog poštovanja prema njegovoj službi. U namjeri da okončam diskusiju, rekao sam da ću razliku u cijeni platiti ja. Takve me stvari jako uznemiruju. Zaista je žalosno u današnje vrijeme biti siromah, posebno onda kad dođe red da se umre."

I dok sam razmišljao o ovim događajima, nisam mogao otkloniti misao da je Bog izuzetno nepravedan, jer dopušta da i nadalje ima sirotinju i bijedu na ovom našem svijetu. S vremenom sam izgubio povjerenje i u Boga i u crkvu i odlučio da s njima više nemam posla čim dovoljno odrastem da mogu sam poći svojim putom. U jesen 1937. otac je poslao mog brata Eduarda i mene u internat javne škole i akademije u Sv. Bazileu, koji su vodile časne sestre. Tako se dogodilo da sam primio još mnogo više vjersko učenje, što je dovelo do toga daje moje srce još više otvrdnulo.

Posmatrajući me spolja, niko ne bi ni pomislio da se u meni odvija strahovita duševna borba. Korak po korak odlazio sam sve dalje od Boga, pun gađenja, ogorčenosti i mržnje. Prošlo je još nekoliko godina; došao je Drugi svjetski rat, i poziv da služim domovini.

Glava 2.
PUTOVANJE U SVIJET NATPRIRODNOG

Neobično me je privlačila pomisao da stupim u kanadsku trgovačku mornaricu. Jedan moj poznanik već je bio u njoj i govorio mi je kako mu se tamo zaista sviđa. Biti pod zaštitom carske mornarice i vazduhoplovstva – trgovačka mornarica bila je važna za vojsku – pružalo je osjećaj sigurnosti i zaštićenosti.

Dvije i po godine radio sam u strojarnicama raznih brodova na koje su me raspoređivali – najčešće kao ložač. Sjećam se kako bih svaki put pri stupanju na dužnost pomislio: „Neće valjda baš sada, dok sam ja tu, udariti neki torpedo u te kotlarnice.“ Poznavao sam nekoliko momaka koji su poginuli na moru. Ono što sam doživio u trgovačkoj mornarici još je više otvrdnulo moje srce prema Bogu i ljudima.

U Montrealu je nakon rata bilo teško naći neki dobar posao. Grad je bio prepun otpuštenih vojnika i svi su oni tražili posao. Odlučio sam izučiti zanat, ali takav u kome dolazi do izražaja stvaralaštvo. Nisam želio raditi samo da zaradim za život. Odlučio sam zato uzeti dosta vremena za biranje, da bih bio siguran da sam izabrao nešto što će mi zaista pričinjavati zadovoljstvo.

Kako bih ipak nekako iskoristio vrijeme traženja, zaposlio sam se u kuglani *Windsor Bowling Alleys* u ulici *St. Catherine West*. Tih godina to je bio jedan od najboljih lokala u Montrealu. Bio sam desna ruka šefu prostorije za bilijar. Posao nije bio težak, a upoznao sam i mnogo novih ljudi i dobro se provodio.

Nedugo nakon što sam se tamo zaposlio, naišao je jedan moj prijatelj iz trgovačke mornarice. Poznavali smo se još od početka vojnog roka. Veseli što smo obojica još živi, pošli smo zajedno na večeru. Razgovarali smo o svemu i svačemu.

O jednoj je temi moj prijatelj Rolan govorio s osobitim oduševljenjem: o svom novootkrivenom zanimanju za natprirodno. Ispričao mi je kakvu je sreću imao da je upoznao grupu ljudi – članove udruženja što je uspostavljalo kontakte s mrtvima. Spiritistički medij navodno je tako omogućio Rolanu da razgovara s ocem koji mu je umro dok je Rolan imao samo deset godina. Otac mu je navodno dao mnoge savjete u vezi s budućnošću.

Bilo je svakako zanimljivo slušati Rolana kako govori o svojim iskustvima iz područja natprirodnog. Kako god bilo, sve je to u meni pokrenulo nelagodan osjećaj. Upitao me je jesam li zainteresovan poći s njim na jednu od spiritističkih seansi. „Možda će ti mediji omogućiti da razgovaraš s duhom tvoje pokojne majke. To bi ti se sigurno svidjelo, zar ne?“

Njegovo oduševljenje odjednom je splasnulo kad je shvatio koliko me je sve to šokiralo. Nisam uopšte bio voljan da mu odgovorim. Posle nekoliko trenutaka ćutanja nastavio je: „Ma nije te valjda strah da razgovaraš sa dušom svoje majke, ha?“

Uspio sam nekako da odgovorim da nije, pa sam ga zamolio da mi da vremena

za razmišljanje.

Pogledao me je u oči. „Morno, ti se bojiš. Vidim to po tome kako me gledaš, na tvom licu se vidi. Čovječe, pa ti si se mnogo promijenio otkad sam te vidio poslednji put! Onaj Rože Morno nije se bojao ničega. Sjećam se kako smo ti i ja s još šestoricom novajlija obavljali mornarske dužnosti na palubi. Došao je brodski oficir i rekao nam da za sjutra treba dobrovoljac koji bi se popeo na vrh glavnog jarbola da ga oboji. Upitao je: 'Koji se od vas javlja da se popne gore? Nije jako visoko – samo 21 metar. Ali kad si gore, treba mnogo hrabrosti da siđeš s daske na kojoj su te vukli gore. Treba potrbuške puzati po poprečnom jarbolu širine oko 60 centimetara, kako bi mogao obojiti i donju stranu' Već pri samoj pomisli da idemo tamo gore svi smo se nasmrt prestrašili, i laknulo nam je kad smo čuli tebe kako se javljaš kao dobrovoljac. Bio si hrabar, dragi moj. I nemoj mi sada reći da ćeš me ostaviti na cjedilu kad bude trebalo poći na sledeću seansu? Ili...?"

Nakon tog kratkog govora nisam mogao reći ne. Odjednom sam morao biti onaj Rože Morno koji se ničega ne boji. Upao sam u klopku.

Jedne subotnje večeri moj prijatelj i ja našli smo se u jednom domu u kojem je počasni gost bio neki medij. Bili smo predstavljeni nekima od prisutnih, ali posebna čast bila nam je upoznati se s jednim bračnim parom. On je bio profesionalni zabavljač, vođa vrlo traženog džez sastava u to vrijeme. Njegov orkestar svirao je u najotmjenijim lokalima.

Kasno te večeri, po završetku spiritističke seanse, kad su se gosti već pozdravljali, vođa džez sastava rekao je svojoj ženi: „Draga, kako bi bilo da i mi pođemo? Već je kasno."

Ona je bila zaokupljena razgovorom s medijem: pokazivala je veliko zanimanje. „Žorž, idi ti samo kući i odmori se", rekla je. „Ja ću ostati još neko vrijeme. Belanžeovi će me dovesti kući." Žorž se složio s njenim predlogom i pošao iz kuće upravo kad i nas dvojica.

„Idete li kući autom?" upitao nas je Žorž kad smo izašli. „Ne", odgovorio sam, „ići ćemo tramvajem, stanica nije daleko odavde."

„Hajde, uđite! Povešću vas do stanice." Za vrijeme večere bilo je riječi o našim danima služenja u trgovačkoj mornarici. Spiritistički je medij, navodno, pozvao duh jednog Rolanovog druga koji je poginuo za vrijeme potapanja broda na kome se nalazio.

U automobilu nas je Žorž počeo ispitivati o opasnostima kojima smo bili izloženi u našoj službi za vrijeme rata. Ali već smo stigli do tramvajske stanice. Tad nam je nešto predložio: „Zašto ne bismo pošli u neki restoran i zajedno nešto pojeli? Mogli biste mi pričati o vašim pustolovinama iz rata. One me oduševljavaju! Večere idu na moj račun, a na kraju ću vas odvesti kući."

Vozio nas je u zapadni dio ulice *St. Catarine*, u dio grada poznat po restoranima za sladokusce. Naglo je skrenuo svog linkolna u usku ulicu koja je vodila ka jednom

od njegovih najomiljenijih restorana. Parkirao je iza jednog crnog kadilaka i rekao: „Džo je ovdje! Lokal je inače njegov. To je dobar momak!“

Kad smo ušli, domaćica za prijem obavijestila nas je da ćemo morati pričekati u posebnoj prostoriji dok ne bude slobodnih mjesta. Pošli smo tamo kad je Džo iz daleka uočio Žorža. Prišao je da se pozdravi s njim.

Kad je čuo da čekamo na slobodni sto, rekao je da to nije potrebno jer je prije nekoliko minuta neki bračni par nazvao i otkazao svoje mjesto, te da ga mi možemo dobiti. Pošli smo za vlasnikom, koji je sa stola uklonio znak „rezervisano“, i sjeli. Prišla je konobarica i primila naše narudžbine za piće. Rekla nam je da ćemo večeru morati čekati malo duže nego obično jer je restoran pun do poslednjeg mjesta. Žorž je naručio dvostruku količinu svog najdražeg pića da mu vrijeme brže prođe. Zatim smo odgovarali na njegova pitanja o trgovačkoj mornarici i pričali o našem zanimanju za natprirodnim.

Potrajalo je dosta dok nam je konačno stigla večera, i mi smo još jednom naručili piće. Alkohol je Žoržu razvezao jezik. Bio je spreman pričati o pojedinostima o kojima obično ne bi govorio. Pitao sam ga ne bi li nam ispričao kako je uspio postati tako slavan.

„Ne smeta mi da vam o tome pričam“, rekao je. „Reći ću vam pravi razlog svog uspjeha. Riječ je o nečemu što ni moja žena ne zna. Ali morate mi obećati da ćete o tome ćutati.“ Obećali smo mu da će ono što nam ispriča ostati tajna.

„Jeste li ikada čuli za obožavanje demona?“ „Ja ne“, odgovorio sam. „A zašto to pitaš?“ Ne odgovorivši na moje pitanje nastavio je: „Kako dugo se vas dvojica već bavite magijom?“

„Žorž, ne razumijem što želiš reći?“

„Želim znati koliko dugo umišljate da održavate kontakte s mrtvima?“

„Ja još ne tako dugo“, odgovorio sam.

„Vas dvojica očito imate još dosta naučiti u vezi s natprirodnim. Gubite vrijeme posjećujući one spiritističke seanse. Naravno, nemojte me pogrešno razumjeti. Onakve seanse imaju svoje mjesto. One su dobra zabava za žene, koje nalaze utjehu misleći da preko nekog dragog pokojnika dobijaju upute za svoj život. Vidite, večeras sam išao na seansu samo zbog svoje žene. Svake godine idem po nekoliko puta kako bi imala osjećaj da imamo zajedničke interese. I to je jedini razlog. Ono što ona ne zna jeste činjenica da sam ja naučio kako pristupiti k samom izvoru te sile. Tek tamo čovjek može stvarno nešto doživjeti. Govorim vam o obožavanju demona.“

Od svega što nam je ispričao najbolje sam zapamtio jednu rečenicu. Zamolio sam Žorža: „Hoćeš li objasniti ono pitanje što si ga malo prije postavio koliko dugo umišljamo da održavamo kontakte s mrtvima? Šta si mislio, rekavši da umišljamo?“

Nasmiješio se, pogledao na sat i rekao: „Kasno je već da bih vam to večeras objašnjavao, ali dopustite da vam kažem samo još nešto: Niste razgovarali s mrtvima!“ Potom je nastavio govoriti o svom uspjehu. „Bilo je to ovako: Dugo

godina činilo se da sam nesposoban kad god bih pokušao osnovati i održati svoj vlastiti džez sastav. A onda sam imao sreću da upoznam kult demona. Tako sam uz pomoć te velike sile dobio sve što sam želio. Naravno, morao sam naučiti određene obrede da bi duhovi vodili događaje onako kako meni odgovara."

Osmjeh mu se raširio po čitavom licu. „Od onog dana pa nadalje sa sastavom žanjem samo uspjehe. Preko noći postali smo poznati i priznati. Otkrili su nas, bez ikakvih napora s naše strane, premda postojimo već dosta dugo. Proslavili smo se kao jedan od velikih sastava u našem kraju. Novinski izvještači su bili oduševljeni. Svugdje se govorilo o nama. Mjerodavni ljudi s radija govorili su samo o nama i za najkraće vrijeme dospjeli smo na vrh."

Žorž je opet malo pijucnuo, povukao dim iz cigarete i nastavio: „Odonda nas stalno traže. Novac teče. Dobijamo najviše honorare. Ljudi rado plešu na našu muziku. A zapravo nas pod svojim nadzorom imaju duhovi, ili drukčije rečeno: oni nas posjeduju i daju nam silu, a mi dalje na ljude prenosimo njihov uticaj. Ono što slušaoci dobijaju sviđa im se, i zato se vraćaju uvijek iznova jer žele još."

Zavalio se u stolicu i zapalio novu cigaretu. Malo se zasmejao i rekao: „Moram vam nešto ispričati. Prije otprilike mjesec dana dao sam intervju na radiju i pri tom se uveliko zabavljao. Šestorica vodećih osoba s montrealskog i torontskog radija razgovarali su sa mnom. Sve što sam rekao očito ih je zapanjilo. I sam sam se divio svojim brzim odgovorima. Nikad ranije nisam bio tako duhovit i dosjetljiv. I uživao sam u pažnji koju su mi poklanjali. Skoro su me obožavali. Pri tom su me pokušavali prozrijeti. Dok smo se na odlasku pozdravljali, još uvijek im to nije uspjelo."

Pogledao je na sat i rekao: „Prijatelji, kasno je. Kako bi bilo da pođemo?"

Dok je čekao da plati račun, primijetio je: „Nije teško razumjeti moj uspjeh ako se ima na umu strahovita moć duhova, i ono što se dešava kad čovjek želi za sebe zadobiti tu silu."

Rolan i ja bili smo zadivljeni onim što nam je govorio. Dok smo se vozili kući, zamolili smo ga da nam još priča o tome.

„Osjećam obavezu da vam ispričam svoje iskustvo zato što vas dvojica tražite veliku silu za svoj život. I znam da je ne nalazite posjećujući spiritističke seanse kao večerašnju. Zašto biste igrali u drugoj ligi kad možete u prvoj?" Na to ga je moj prijatelj zamolio da nam kaže kako da pronađemo pristup k „najvišim ligama" u svijetu duhova.

„Vas dvojica ste zaista hrabri mladići i mnogo ste učinili za svoju zemlju. Ja ću učiniti nešto veliko za vas. Pobrinuću se da vas dvojica možete doći na nas sledeći sastanak obožavanja demona."

A onda je svakog od nas pogledao i napokon pomalo oklijevajući rekao: „U vezi s jednom tačkom želim biti siguran. Pretpostavljam da u svom životu ne gajite nikakvo strahopoštovanje prema Hristu? Jesam li u pravu? Razlog zbog koga vam postavljam to pitanje jeste taj što među nama ne možemo imati nikoga ko bi i u

najmanjem bio vjeran hrišćanskom Bogu, jer bi to moglo biti katastrofalno.“

Obojica smo mu potvrdili da smo vrijeđali Boga pa smo otišli tako daleko da za nas više nema povratka.

„Da, večeras mi je to postalo jasno,“ nastavio je, „jer ste vas dvojica pozvanim duhovima očito bili zanimljiviji od svih ostalih prisutnih. Nadam se da vas nije uvrijedilo moje pitanje. Jednostavno, morao sam ga postaviti da bih bio dvostruko siguran u vašu ispravnost.“

I dok sam ja nekako oklijevao da prisustvujem sastanku obožavatelja demona, moj prijatelj nije imao nikakvih dvoumljenja. Obrazložio je svoj stav mišljenjem da ćemo ionako dospjeti u pakao i gorjeti tamo čitavu vječnost, te zato ne bi bilo loše da se upoznamo s nekim ljudima prije nego što na kraju dospijemo tamo.

Pretpostavljao sam da Žorž više nikad neće uspostaviti vezu s nama jer je te večeri bio pijan, i da se sledećeg jutra neće sjećati ni pola od onoga što nam je ispričao. Ali nakon nekoliko dana telefonom smo bili zamoljeni da iduće večeri u osam sati budemo spremni, jer da će on doći po nas.

To nezaboravno veče počelo je tako što nam je Žorž objasnio neke pojedinosti o tajnom društvu kojem je pripadao. Nije bio brz vozač, činilo se da baš ne voli preticati tramvaje, tako da smo se na putu na sastanak zaustavljali mnogo puta. Imali smo puno vremena za razgovor prije nego što smo stigli na mjesto.

Žorž nam je rekao da se ne iznenadimo kad ugledamo neke od najznačajnijih i najuspješnijih ljudi Montreala. Nanizao nam je imena barem šestorice poznatih. To me je iznenadilo, jer sam u međuvremenu stvorio predstavu o tome kako ćemo ondje sresti gomilu odrpanaca. Međutim, bilo je sasvim suprotno. Svi su bili vrlo otmeni, dobro obučeni, i još prema tome uspješne ličnosti. Stekli smo osjećaj kao da nas već duže vrijeme poznaju i da pripadamo njima.

Sastanak je počeo petnaestak minuta po našem dolasku. Vladala je sasvim opuštena atmosfera. Prisutni su otprilike dva sata naizmjenično pričali o velikim uspjesima, uglavnom poslovnim, koje su postizali uz pomoć duhova. Uz njihovu pomoć bili su vidoviti i imali moć prenošenja misli, te su na taj način mogli uticati na odluke drugih ljudi.

Jedan muškarac govorio je o tome kako je u svojstvu vidovitog astrologa savjetovao razne bogataše u vezi s njihovim novčanim investicijama, i na taj način sam postao bogat. Objasnio je kako svaki puta kraj njega lebdi demon koji mu daje tačne propise o tome kako i kada treba uložiti novac. Njegove stranke o tome ne bi ništa znale. „Ti bogataši imaju novac za ulaganje“, rekao je, „ali ja znam na koji se način može nešto i izvući iz tog novca.“

Duboko impresioniran, moj prijatelj ga je upitao brine li se ponekad da neće dobiti svoj dio profita.

„Ja tražim po jedan posto od dobitka u svakoj investiciji. Dobro znate da je astrologija samo mamac. Uopšte se ne brinem; moj pratilac iz svijeta duhova brine za

moje dobro. Pokušaću vam to objasniti.

Jedan bračni par pokušao mi je uskratiti zasluženi dio iz dobitka stečenog prilikom jedne prodaje industrijskih nekretnina. Dali su mi ček na priličnu svotu novca. Bio sam zadovoljan dok mi moj duh nije rekao da ih upitam kad mi namjeravaju isplatiti preostalih 1.700 dolara koji su predstavljali ostatak mog dogovorenog dijela od dobitka. Oboje su se vrlo uplašili. Odmah mi je rekao kako me nisu htjeli prevariti, i da će novac u roku od 24 sata biti u mojim rukama.“

Nakon svakog svjedočanstva o svom uspjehu svako bi hvalio svog duha, i to po imenu, i njemu pripisivao uspjeh ili učinak, a često bi ga nazivali i gospodarom svoga života.

Primijetio sam da su svjedočanstva obožavatelja demona, o tome kako duhovi rade za njih, često upućivala na pojedinog demona kao na njihovog gospodara i boga“. Jedan je rekao: „Bilo je divno tog dana vidjeti kako sila gospoda boga Belzebuba djeluje u moju korist.“ Ili bi neko upitao: „Same, kako ti je bilo od našeg poslednjeg susreta?“ A odgovor je glasio: „Hvala, vrlo dobro. Bogovi su mi u mom životu zaista divno pomogli.“

Te večeri jedna mi se osoba naročito dopala. Bio je to neki ljekar. Objasnio je da su mu duhovi dali veliku hipnotičku i iscjeliteljsku moć. Dobio je sposobnost da odstrani bolove i zaustavi krvarenja prilikom teških povreda.

Nakon što je iznio nekoliko zapanjujućih izvještaja o svojim pacijentima, rekao je da mora sići u molitvenu dvoranu. „Moram otići dolje u dvoranu obaviti određene obrede, da bih se kroz moju gospodaricu, boginju Nehuštan, ponovo objavio. Zavisim od njene oživljujuće moći kojom iscjeljujem i oporavljam svoje pacijente.“

Sat vremena nakon početka sastanka pojavio se jedan posjetilac koji je kasnio. Priličan broj prisutnih pozdravio ga je nazivajući ga imenom Šarmer. Kasno te večeri, na povratku kući, upitao sam Žorža: „Ko je onaj dostojanstveni čovjek što je ušao kasnije’? Neki su ga oslovljavali imenom Šarmer. Ima li to ime neko posebno značenje?“

„Da, ima, ali ne mogu ti sada ništa o tome reći. Kad budeš za sobom imao više sastanaka i kad postaneš dio našeg društva, ispričaću ti nešto o njemu. To je izuzetno zanimljiv čovjek. Neki ga smatraju najvećim hipnotizerom koji je Montreal ikada imao.

Uostalom, bio sam očaran što su se večeras svi zanimali za vas. To me je obradovalo. Morate biti svjesni činjenice da smo mi strogo zatvorena grupa. Bilo je vrlo teško dobiti dopuštenje za vas dvojicu da dođete na ovaj sastanak. Najprije nisam dobio odobrenje. Zatim sam, zahvaljujući intervenciji jednog duha koji se otkrio našem svešteniku prilikom njegovog puta po Sjedinjenim Državama, primio telefonski poziv kojim mi je dao dopuštenje i pripravio put da nam se priključite i postanete članovima našeg društva. Nego, o tome ću vam još pričati. Osjetio sam neku nelagodnost čuvši da Žorž smatra da ću im se priključiti. Rolan se ipak vrlo

obradovao.

„Nakon nekoliko posjeta“, rekao je Žorž, „povešću vas u obrednu dvoranu. Vjerujem da će vam se svidjeti. Ali obrednu prostoriju moći ćete posjetiti tek u prisutnosti sotonskog sveštenika. i samo ako duhovi budu saglasni.“

Sastanak se održao u nekoj privatnoj kući. Bila je to raskošna montrealska vila. Dok smo se nalazili u prizemlju, čuli smo kako iz donjih prostorija dopiru sasvim tihi zvukovi koji su jako podsjećali na vjersku muziku i pjevanje Indijaca. Uvijek bi poneko pošao u donje prostorije i ponovo se vraćao za pola sata. Sva ta aktivnost podstakla je Žorža da se nagne na mene sa svog dijela kauča i tiho mi kaže: „Naša obredna prostorija je dolje. Večeras nakon sastanka pričaću vam o njoj.“

Otprilike mjesec i po dana nakon što smo upoznali Šarmera, jedne večeri vraćajući se kući upitao sam Žorža da li bi htio nešto bliže o njemu ispričati.“ Pa svakako, o tom zaista zanimljivom čovjeku morate nešto čuti. Ali najprije bih vas podsjetio da smo mi uglavnom grupa ljudi koji se kreću u okviru zakona. Ne poznajem nijednog od nas koji ne bi priskočio drugome u pomoć. I niko nema nikakvu prednost što se tiče moći koju nam daju demoni.

Ali u Šarmerovom slučaju – eh da, on je malo drugačiji od nas ostalih. Čini mi se da ima jednu karakternu slabost, i da je zbog toga upotrijebio svoju hipnotičku moć onako kako to ne bi smio. Mislim da je na neko vrijeme čak i izgubio orijentaciju.

On je vrlo lukav poslovni čovjek – vlasnik dvaju noćnih klubova – i finansijski mu ide vrlo dobro. Uostalom, vrlo je sposoban hipnotizer. On za manje od deset sekundi može neku osobu staviti pod svoju kontrolu ili u hipnotički trans – ako mu ta osoba, ili on njoj, gleda ravno u oči.

Kao vlasnik dva noćna kluba često posluje s ljudima iz šou biznisa. Muzički sastavi najčešće gostuju četiri do šest nedjelja i zatim putuju dalje. S vremenom smo postali svjesni činjenice da su se neki sastavi raspali, ili da su izgubili ponekog od svojih članova, nakon što bi nastupili u jednom od njegovih noćnih klubova. A ako bi ko istupio iz nekog od tih sastava, bila bi to uvijek ženska osoba. Prije otprilike pola godine montrealska policija obavila je raciju u jednom raskošnom bordelu, gdje su sve prostitutke bile nekadašnje pjevačice iz noćnih klubova. Svaka od njih radila je za njega.“

„Te djevojke,“ nastavio je Žorž, „nikad ne bi dospjele u takvo stanje da nisu pristale na hipnozu. Onaj ko se hipnotiše, od tog se trenutka više ne može odupirati moći hipnotizera.“

Glava 3.
PROSTORIJE ZA OBOŽAVANJE DEMONA

Kad smo Rolan i ja treći put došli na sastanak obožavaoca demona, Žorž nas je obavijestio da će doći i sotonski sveštenik, navodno njihov prvosveštenik, koji se vratio s puta po Sjedinjenim Državama. Bio je uvjeren da će nam sveštenik biti naklonjen i da će nam sigurno dopustiti da posjetimo prostoriju bogova.

Nakon što smo ušli u zgradu, upoznali su nas s nekim ljudima koje ranije nismo vidjeli. Prišlo nam je nekoliko osoba i zaželjeli smo jedni drugima dobro veče i započeli razgovor. Pri tom je ušao sotonski sveštenik. Pozdravio je prisutne rukujući se s njima, kratko porazgovarao sa svakim i pošao je prema nama. Progovorio je Žorž: „Sveštenиče, upoznao bih vas s dvije simpatične osobe."

Tokom razgovora iznenadio nas je rekavši nam neke pojedinosti. Kad je Žorž spomenuo da smo nas dvojica bili u trgovačkoj mornarici, rekao nam je imena brodova na kojima smo služili, a i još neke detalje koji nisu bili nikome poznati. Moram priznati da je to ostavilo na nas veliki utisak. Rekao je da bi tokom večeri želio porazgovarati s nama.

Ne samo njegove riječi, nego i cijela njegova pojava imali su nešto neobjašnjivo tajanstveno u sebi. Imao je prodorne oči, ćelavu glavu i dubok glas, koji je povremeno pratila neka vrsta kikotanja. Njegova je visina već sama po sebi bila dopadljiva. Rekao bih da je bio visine pokojnog generala Šarl de Gola.

Nakon čitavog niza govora zahvalnosti posvećenih bogovima, sveštenik nam je ponovno prišao. Razgovor je bio prijateljski. Rekao nam je da su ga bogovi obavijestili o mnogim pojedinostima u vezi s nama, i da su izrazili želju da obogate naše živote dajući nam velike darove. Budući da je većina posjetilaca otišla, pozvao nas je da pođemo u dvoranu bogova. Da bih vam što bolje prikazao koliko me je zapanjilo i iznenadilo ono što sam otkrio, opisao bih vam najprije svoju predstavu Sotone i njegovih palih anđela koju je u meni stvorilo katoličko vaspitanje. U mom djetinjstvu odrasli su me učili da je đavo sa svojim demonima – u paklu, u središtu zemlje. Tamo su se predali beskrajnom zadatku da duše onih koji su umrli s nekim od smrtnih grijeha izlažu raznim vrstama muka. Opisali su mi demone kao bića napola ljudskog i napola životinjskog izgleda, s rogovima, kopitama i ognjenim dahom. Kao tinejdžer došao sam do zaključka da je sve to smiješna izmišljotina neke usijane glave koja je pokušala iskoristiti praznovjerje neobrazovanih u prošlim vjekovima. Na kraju sam posumnjao i u samo postojanje đavola i anđeoskih bića.

Sišli smo niz stepenice u veliku, lijepo namještenu sobu. Bilo je očito da su je uređivali sposobni dekorateri i dizajneri. Koračali smo divnim gusto tkanim tepisima. Tiha, ugodna muzika milovala mi je uši. Sve je pokretalo osjećanja. Pa ipak, čini mi se da su moju pažnju najviše privukle mnogobrojne slike. Oko 75 ulja na

platnu visilo je po zidovima, svaka otprilike 120 sa 70 centimetara. Sotonski sveštenik nam je rekao da je, ako imamo neka pitanja, spreman odgovoriti na njih.

„Ko su te osobe dostojanstvena izgleda što su prikazane na slikama?“ upitao sam.

„To su bogovi o kojima ste slušali u hvalospjevima. Glavni savjetnici vladaju nad legijama duhova. Nakon što su nam se prikazali u vidljivom obliku da bismo ih mogli fotografisati, dali smo ih umjetnički naslikati na ovaj način. S obzirom da su dostojni velike časti, ispod svake slike načinili smo po jedan mali oltar da bi obožavaoci mogli paliti svijeće i tamjan, i vršiti obrede koje od njih traže duhovi.“

Prolazeći polako prostorijom naišli smo na oltar na kom je ležao štap s obavijenom bronzanom zmijom. Sveštenik je napomenuo da je taj oltar posvećen boginji Nehuštan, čiju snagu na čudotvoran način upotrebljava ljekar koga smo upoznali tokom prve posjete. Spomenuo je velika čuda što ih je bog od mjedi učinio izraelskoj djeci, nakon što su kadili pred zmijom od mjedi koju je Mojsije načinio stolećima ranije. (2. Kraljevima 18:4)

Na kraju prostorije stajao je veliki oltar. Iznad njega visila je slika osobe carskog izgleda, u prirodnoj veličini. Na pitanje mog prijatelja o toj slici odgovorio je sveštenik: „Slika je posvećena učitelju svih nas.“

„Kako mu je ime?“ pitao sam.

Ponosno je izjavio: „Bog s nama“.

Dok danas razmišljam o toj slici kojoj sam se toliko puta divio, moram reci da su izraz i crte lica naslikane osobe odavali jedan viši intelekt. Imao je visoko čelo, prodorne oči i držanje koje je ostavljalo utisak da je vrlo aktivan i da stoji u visokoj časti.

Sveštenikov odgovor nije bio ono što sam očekivao, a i nije bio sasvim jasan. Sigurno nije upućivao na Isusa Hrista. Ne, On to nije mogao biti. Ali da nije možda...?

„Želite li time reći, da je ta slika stvaran prikaz Sotone?“ pitao sam napokon.

„Da, tako je, i sigurno se pitate gdje su one odvratne životinjske odlike.“ Uz kikotanje je dodao: „Oprostite što se malo smijem. Vjerujte mi, ne smijem se vama, moja gospodo, ili vašem čuđenju. Ne, samo se zabavljam i veselim pri pomisli da je demonskim duhovima uspjelo prikriti njihov stvarni izgled, tako da i u ovo doba naučnog napretka i obrazovanja velika većina hrišćana vjeruje u priče o rogovima i konjskim kopitama.“

A onda se izraz njegovog lica izmijenio i činilo se da je zabrinut dok je govorio: „Izuzetno je važno i neophodno da današnji naraštaj navedemo da misle i vjeruju kako učitelj i njegovi saradnici ne postoje među duhovima. Samo tako će moći uspješno vladati stanovnicima ove planete sledećih stoljeća.“

Izraz povjerljivosti obuzeo je njegovo lice. „Ništa toliko ne oduševljava duhove koliko nalaženje puteva da ljude učine članovima budućeg carstva Sotone.“

I dok smo posmatrali različite oltare i portrete, sveštenik je dalje objašnjavao da su demonski duhovi zapravo stručnjaci za razna područja. Posjeduju hiljadugodišnja iskustva i žestoko se sa silama odozgo bore za prevlast nad mislima ljudi.

Na Rolanovo pitanje zašto demoni ulažu toliko vremena i truda da zavaraju čovječanstvo, sveštenik je odgovorio da svako koga uspije navesti da se odstrani iz Hristovog carstva odmah postaje član Sotoninog velikog carstva što će ga uskoro uspostaviti na Zemlji. One, koji su pod Sotoninim vođstvom otišli u grob, Sotona će jednog dana prizvati u život. A Hristos i Njegovi sledbenici, rekao je, imaju namjeru završiti nemilosrdnu borbu između te dvije velike sile tako što će na Sotonine sledbenike pustiti oganj s neba. Ali to im neće naškoditi jer su demonski duhovi sada kadri obuzdati vatru i njenu moć da spali ljude. Rekao je da, ako sumnjam u njegove izjave, mogu otići u Indiju ili u druge krajeve svijeta gdje je crna magija postala nauka, pa ću vidjeti ljude kako gaze užareni ugljen a da im se ne spali niti jedna dlačica na nogama.

Kad smo izašli iz dvorane, rekao sam da sam prilično zbunjen u vezi sa Sotonom i njegovim anđelima. Moje katoličko vaspitanje naučilo me je da se Sotona s demonima i dušama umrlih u stanju smrtnog grijeha nalazi u paklenom ognju. Šta je istina?

Sotonski sveštenik se pokazao spremnim da odvoji vrijeme i objasni nam, kao što je sam rekao, pravo stanje stvari. „Vidim da je posjeta našoj dvorani za obožavanje pokrenula mnoga pitanja u vašim mislima. Dopustite mi da vam najprije kažem da mi, članovi našeg tajnog društva ovdje u Montrealu, predstavljamo elitu obožavalaca demona. Kad se velika borba između nebeskih sila i našega gospodara privede kraju te on napokon uspostavi svoje carstvo na ovoj planeti, mi ćemo dobiti visoke položaje ugleda i časti. Mi ćemo biti bogato nagrađeni što smo se opredijelili za onoga koji je zasad naoko slabiji. Razumijete li što želim reći? Hiljadama godina ranije naš veliki učitelj bio je gospodar nad bezbrojnim bićima u velikom svemiru. Nisu ga shvatili. Bio je prisiljen da, zajedno s drugim duhovima koji su jednako razmišljali, napusti svoje carstvo. Stanovnici Zemlje ljubazno su prihvatili našeg učitelja. S obzirom da ima viši um, postao je zakoniti vlasnik ove planete. Naveo je prvobitne vlasnike da odustanu od svog vlasničkog prava i povjeruju u ono što je on tvrdio. Neki bi to nazvali prevarom, ali to je bilo obično postupanje prema zakonu opstanka – prirodan instinkt svojstven svim velikim vođama.

Kad je postalo očigledno da će Hristos, njegov suparnik, doći na Zemlju kako bi privukao čovječanstvo k sebi, naš učitelj i njegovi glavni savjetnici odlučili su postupati prema strategiji vrlo sličnoj onoj koja ih je u početku osposobila da pridobiju novo područje vladanja. Ovaj plan zahtijeva od svih demonskih duhova da ljudima vrlo pažljivo preporučuju da žive tako da se odstrane iz Hristovog carstva. Demoni ohrabruju ljude da umjesto Hristovih riječi i Njegove poruke – slušaju svoje osjećaje. Nema sigurnijeg načina kojim bi duhovi uspostavili vlast nad životom ljudi, a da pojedinac i ne opazi što se zbiva. Duhovi preporučuju i nude sve vrste krivih nauka a čovječanstvo ih spremno prihvata.“

Sveštenik je blistao od zanosa. Zamolio nas je da mu posvetimo još nekoliko

minuta kako bi nam pobliže pojasnio sve što nam je ispričao. Nakon što smo ga uvjerili da smo duboko zainteresovani i da želimo još više saznati o djelovanju demona, nastavio je.

„Sjećate se, gospodo, da je izraelski kralj Solomon bio obdaren velikom mudrošću i da je privukao na sebe pažnju mnogih moćnih vladara. U isto vrijeme naš se učitelj vrlo zabrinuo zbog toga. Odlučio je uložiti ogromne napore da pod svoju vlast pokori cijeli svijet. Do tog trenutka uspjelo mu je da u svakom kraju svijeta, osim u Izraelu, uspostavi idolopoklonstvo. Odlučeno je da određeni savjetnici iz svijeta duhova najprije navedu Solomona da postane opsjednut samim sobom. Zatim su ga trebali navesti da povjeruje kako će za Izrael biti najbolje da s okolnim narodima sklopi razne saveze, uprkos činjenici što su ga njegovi savjetnici ozbiljno upozoravali da tako ne postupi.

Plan našeg učitelja požnjeo je veliki uspjeh. Kad je nastupio dan u koji se Izrael po Solomonovu primjeru počeo klanjati i moliti Astaroti, boginji Sidonaca, Hemosu, bogu Moabaca i Milkomu, bogu Amonaca – kad su djeca Izraelova pala ničice pred kipove koji su predstavljali demone – naš učitelj je imao utisak da je njegova pobjeda potpuna. Postigao je svoj veliki cilj. Cijeli svijet bio mu je pod nogama.

Nadam se, gospodo, da vam je sad potpuno jasno kako je bilo mudro što je naš učitelj prikrio svoj pravi identitet. Tako njemu odana oruđa mogu biti sigurna da će njihov trud jednog dana biti nagrađen kad budu vidjeli kako pokoljenja ovoga svijeta stoje pred njima i priznaju da je njihov učitelj veliki bog.“

U mojim mislima oblikovala se sasvim nova slika o vječnim istinama.

Nakon što smo još malo razgovarali, sveštenik je dodao: „Imate li još pitanja?“

Dok smo posmatrali slike, uočio sam da je Sotonin oltar bio od masivnog mermera, dug skoro tri metra, visok oko metar i širok oko 75 centimetara. „Učiteljev oltar je izgleda iz jednog komada...“ primijetio sam naglas. „Kako ste donijeli tako težak predmet u ove podrumske prostorije?“ Sveštenik se smiješio. „Dobro uočavate, gospodine Morno. Ili vam je možda učitelj dao te misli da bi vam otkrio svoju veliku moć? Uostalom, gospodo moja, jedan od mojih savjetnika iz svijeta duhova rekao mi je da učitelj za svakoga od vas ima poseban plan. Ali dopustite mi da vam govorim o moći duhova. Ah da, oprostite, zapalio bih najprije jednu cigaru.“

Do tog trenutka sjedili smo u foteljama pored velikog prozora s pogledom na grad – more svijetala. Stekao sam utisak kako sveštenik naročito uživa u tome da nam govori o glavnom zanimanju svog života, o djelovanju demona. A mi smo imali dovoljno vremena za slušanje.

„Učiteljev oltar donesen je na svoje sadašnje mjesto istom silom koju su koristili keltski sveštenici, druidi, da podignu zdanje u Stounhendžu – to je sila duhova ili levitacije, što znači lebdenja u vazduhu. Duhovi su mi pokazali velika dostignuća druidskih sveštenika iz doba starih Kelta u Francuskoj, Britaniji i Irskoj prije oko 2800 godina. Pokazano mi je da su druidi za vrijeme punog mjeseca u podne i u

ponoć podizali u vazduh ogromne sive kamene blokove. Kamene gromade teške i do 28 tona namještale su se tačno na svoje mjesto, i tako su nastajala njihova kultna mjesta."

Nekoliko puta je povukao dim iz svoje *churchill* cigare, opet se naslonio i nastavio: „Kad sam vidio njihova dostignuća, pomislio sam da i ja mogu to učiniti i veseliti se tome. Stoga sam najavio našim ljudima da imam namjeru postaviti učitelju znak naše ljubavi u obliku jednog lijepog oltara. Obećali su da će se oni, ako ja imam veru da će demoni postaviti oltar na predviđeno mjesto, pobrinuti za troškove i transport do zadnjih vrata naše crkve. Bez oklijevanja sam im rekao da naruče oltar od bijelog mermera iz Karare. Ništa nije predobro za učitelja!

Znam iz iskustva da sila duhova ne zna za granice ako se treba zauzeti za one koji imaju povjerenje u učiteljeve riječi. I bogato su nagradili moje povjerenje! Učinili su da je za vrijeme našeg ponoćnog sastanka mermerni kamen odlebdio na svoje sadašnje mjesto.

Uostalom, gospodo moja, večeras ste bili visoko počašćeni, premda toga možda niste svjesni. Dok smo stajali pored učiteljevog oltara i posmatrali onu krasnu sliku, koja je u stvarnosti samo slabi odsjaj njegove ljepote i slave, pokazao mi se učitelj s druge strane oltara; stajao je oko tri minuta i slušao naš razgovor. Iz tog sam razloga predložio da se poklonimo, kao što smo i učinili. Činjenica da ste udovoljili mojoj želji pričinila je učiteljevom srcu, kao što sam mogao primijetiti, veliku radost.

Možda će vas zanimati i to da skoro tri mjeseca nismo bili svjedoci njegove prisutnosti, zato što su Ujedinjene Nacije pripremale planove za mir. To je zahtijevalo nepodeljenu zaokupljenost učitelja zadatkom koji se nikom drugom ne usuđuje povjeriti. Mir na zemlji ne odgovara interesima njegovog carstva pa on ima veliki zadatak da upućuje čitave legije demona da zbunjuju vođe čovječanstva i raspaljuju njihova osjećanja. Poteškoće koje uzrokuju demoni zapošljavaju te vođe u iznalaženju rješenja, samo da se ne bi imali vremana sastati."

Od svega što sam čuo jedna se izjava posebno isticala: da je Sotonin portret samo slaba slika njegove ljepote i slave. Odlučio sam još jednom spomenuti tu temu. Oslovljavajući sotonskog sveštenika na način za koji sam onda smatrao pravilnim, upitao sam: „Gospodine sveštenič e, hoćete li mi još jednom pojasniti ono što ste maloprije rekli? Siguran sam da nisam shvatio šta ste time mislili." Zatim sam ponovio njegovu izjavu i čekao na odgovor.

„Da, prijatelji, portret učitelja otkriva jako malo. Kad se neki duh učini vidljivim, on obično prikriva svoju ljepotu i slavu. Kada bi nam se ovog trenutka prikazao duh ne zaštitivši nas od svog sjaja, ne bismo mogli gledati u njega a da nas oči ne zabole.

Dok sam nedavno boravio u Sjedinjenim Državama na odmoru, u mojoj hotelskoj sobi u Čikagu prikazao mi se jedan od glavnih savjetnika. Imao je hitnu poruku za mene – da osoba kojoj sam povjerio odgovornost ovdje u Montrealu čini sve da upropasti djelo demona da vas povežu s našim društvom. Ali o tome ću vam pričati

u skoroj budućnosti. U svakom slučaju, sjaj duha bio je tako snažan da nisam mogao gledati u njega. Nakon što mi je dao nekoliko savjeta, napustio me je. Međutim. zbog šoka od one svjetlosti ostao sam oko pola sata djelimično slijep. Nekoliko minuta nakon toga pokušao sam telefonirati, ali nisam mogao pročitati brojeve na brojčaniku telefona. Morao sam zamoliti telefonsku centralu za pomoć.“

Razgovarali smo još neko vrijeme sa svještenikom. Otkrio nam je još neke činjenice u vezi s obožavanjem demona. Prije nego što smo te noći pošli kući, morali smo se zakleti da ćemo sve što smo vidjeli i čuli sačuvati u tajnosti. Prvosvještenik je izgovorio neku magičnu formulu čije smo djelove ponavljali za njim. Zapečatili smo naš zavjet sipanjem nekakvog posvećenog praha na plamen crne svijeće. Prah je ispunio čitavu prostoriju ugodnim mirisom.

Vrativši se u svoj stan nisam mogao zaspati cijele noći. Stalno sam razmišljao o dvorani za obožavanje. Nije mi bilo lako prihvatiti zamisao da Sotona i njegovi demoni zaista postoje, i da su to zapravo prelijepa bića a ne neke rugobe. Moje katoličko vaspitanje u tolikoj je mjeri udaljio moj način razmišljanja od stvarnosti da mi je zaista bilo teško prihvatiti to kao istinu. Trebalo mi je dva mjeseca iskustva s natprirodnim pojavama i priviđenjima prije nego što sam pale anđele počeo smatrati zaista onim što i jesu – lijepim i nadasve inteligentnim bićima.

Glava 4.
DUHOVI NA DJELU

Dvije-tri sedmice nakon posjeta dvorani za obožavanje imao sam ponovno priliku da razgovaram sa sveštenikom o Sotoni i njegovim anđelima. Kad sam mu rekao kako sam očekivao da ću naići na grupu ludaka, nasmijao se. „Obožavaoci duhova razlikuju se međusobno jednako kao i članovi bilo kog društva. Često su slika i prilika lokalne kulture. Praznovjerje je vrlo rašireno po svijetu među stanovništvom gdje vlada visok stepen nepismenosti. Takvi se ljudi najjače odaju ponižavajućim oblicima obožavanja. Duhovi zavode ljude u tom pravcu, jer znaju da to vrijeđa njihovog velikog suparnika – Hrista. Tvrdio je da će sve ljude privući k sebi. Ali duhovi su tokom vjekova nebrojeno puta dokazali de se On prevario. Milioni i milioni otišli su u grob a da uopšte nisu ni čuli Njegovo ime, a kamoli vjerovali u Njega."

Dok je govorio, sotonski sveštenik je ustao sa svoje stolice i počeo polako koračati tamo-amo. Sklopio je ruke iza leđa i zurio u pod. Povremeno bi usmjerio pogled u mene.

„Što se tiče nas ovdje u Montrealu, mi smo u vrlo dobrom položaju. Priroda nas je obdarila duhovnim sposobnostima koje su daleko iznad onih što ih posjeduju milioni koji žive na ovom području. Zato je učitelj preduzeo sve da bi nas upoznao sa stvarnim stanjem stvari u svijetu duhova. On za svakoga od nas ima poseban zadatak... Prestanite da me gledate kao da mi ne vjerujete?"

Sigurno se na mom licu vidjelo da sam šokiran svime što mi je dotad rekao. „Oprostite ako sam vas uvrijedio", zamolio sam ga. „Vjerujem što ste rekli. Ali toliko toga još imam naučiti o volji učitelja. Sve što sam vidio ovdje u vašoj crkvi toliko je novo i drukčije od onoga čemu sam bio naučen."

„Stvarno, nisam htio galamiti na vas", odgovorio je, „i niste me uvrijedili. Možda ponekad nešto preozbiljno shvatim. Što se tiče načina na koji sam govorio o ljudima ovdje u Montrealu, nisam imao namjeru da se hvalim. To je ocjena samog učitelja koji mi je stanje stvari opisao takvim."

Ponovo je sjeo i zapalio cigaru. „Što se tiče vas i vašeg prijatelja Rolana, prije godinu dana otkriveno mi je da ću vas sresti ovdje u našoj zgradi, ali sam na to zaboravio. I kao što sam vam nedavno spomenuo, bio sam u hotelskoj sobi u Čikagu kad me je jedan od glavnih savjetnika iz svijeta duhova podsjetio na vas i naredio mi je da odmah nazovem čovjeka na koga sam prenio odgovornost za moje odsutnosti. Počeo je rušiti sve napore duhova da vas dovedu u vezu s nama. Telefonirao sam mu, i prije nego što sam uspio nešto reći, spomenuo je da je Žorž tražio dopuštenje da vas i vašeg prijatelja dovede na sastanak zahvalnosti i da mu je on odbio tu

prednost. Ja sam ga naravno obavijestio o želji glavnog savjetnika. Zatim sam nazvao Žorža i rekao mu da će nam biti zadovoljstvo imati vas u našem krugu. Kao što vidite, učitelj mnogo drži do svakoga od nas. Prestanite zato sami sebe potcjenjivati."

Posle te večeri ponovo sam probdio besanu noć. Razgovor sa svještenikom stalno mi je bio u mislima.

Jedne je večeri Rolan morao ostati prekovremeno na poslu, tako da mi nije uspio telefonirati prije mog odlaska na sastanak. Dok je tramvajem putovao kući, pomislio je da možda i neće zakasniti ako ravno pođe na mjesto sastajanja. Odlučio je da na raskrsnici ulice *St. Catherine* i bulevara *St. Laurent* presjedne, i da me odande nazove na mjesto sastanka. Međutim, telefonski broj je ostavio kod kuće. Kad bi se barem sjetio adrese, mislio je, mogao bi preko službe informacija dobiti i broj. Izvadio je iz džepa mali blok i svoju hemijsku, ali kućni broj što ga je tako često gledao nikako mu nije dolazio u sjećanje. Dok je tako šaputao: „Želim da mi pomognu duhovi", na njegovo je iznenađenje jedna nevidljiva sila pokrenula hemijsku u njegovoj ruci i napisala ne samo kućni broj nego i ime ulice, i to vrlo lijepim rukopisom.

Bio je ushićen! Ali na informacijama su mu rekli da pod tom adresom nemaju zapisan telefonski broj.

U isto vrijeme Žorž i ja smo se upitali šta se dešava s našim prijateljem. Žorž je imao ideju: „Pozovimo Žerara, vidioca, da saznamo gdje se nalazi Rolan", glasio je njegov predlog.

Nakon kraćeg prizivanja duha, Žerar je zatvorio oči, položio prste na sljepoočnice i rekao: „Vidim da je Rolan upravo ušao u prodavnicu cigareta na raskrsnici ulice *St. Catherine* i bulevara *St. Laurent*. Sad razgovara sa službom telefonskih informacija. Želi dobiti naš broj, ali kažu mu da broja nema u knjizi. Prenijeću mu uz pomoć duha jednu misao. Tako, sada je tamo. Okreće broj da bi razgovarao s Žoržom; pripremi se da mu odgovoriš, tebe će tražiti."

Žorž je pošao telefonu na drugoj strani sobe. Zvonilo je, neko je podigao slušalicu i nakon pozdrava rekao Žoržu da je poziv za njega.

Rolan je bio oduševljen svojim iskustvom s duhovima. Pokazao nam je lijep rukopis i rekao: „Ovo ću da dam da se uokviri. Nikada u svom životu nisam vidio tako lijep rukopis." A onda se obratio svešteniku: „Pitam se zašto mi duh osim adrese nije napisao i telefonski broj."

„Niste to zatražili," odgovorio mu je ovaj. „Prema vašoj vjeri postupaće s vama na određen način. Iskustvo što ste ga večeras imali dječja je igra u poređenju s onim što bogovi planiraju s vama, moja gospodo. Ali morate vjerovati u duhove i očekivati od njih velike stvari. Moraćete više puta doživjeti snagu i inteligenciju duhova. Vjerujem da ćete tada imati dosta vjere tako da će vam duhovi pomagati na daleko ozbiljniji način."

Dvadesetak dana kasnije, prilikom ulaska u tu raskošnu kuću sreli smo sotonskog svještenika. Pozdravio nas je i najavio nam sledeće: „Večeras ćete doživjeti

zaista zanimljivu seansu. Jedan moj stari poznanik u našem je gradu. On je vrlo slavan profesor istorije. Predavao je na nekim od vodećih francuskih univerziteta. Njegovo poznavanje zapanjujućih detalja iz istorije učinilo ga je jednim od vodećih ličnosti u toj naučnoj oblasti. Mogao bih jednostavno reći – duhovi su ga učinili velikim. Saopštili su mu mnoge nepoznate istorijske činjenice. Večeras će preko medija otkriti mnoge pojedinosti o vojnim pohodima Napoleona Bonaparte. Trenutno je u donjoj dvorani, vrši obred i moli se. Dopustite mi da vam objasnim šta će se desiti."

Udobno smo se smjestili i pažljivo slušali sveštenika. Njegove riječi obećavale su da će to biti vrlo zanimljiva seansa: „Jedan medij dopustiće duhu da uđe u njegovo tijelo tako da u potpunosti vlada njime. Na taj način se postaje oruđe duhova, koji tako lakše kontaktiraju s ljudima. Dešava se da šest, čak i dvanaest duhova uzme vlast nad tijelom medija. Jedan duh je možda dovoljno obaviješten povodom određenih pojedinosti iz istorije, ali nedostaju mu informacije o drugim vidovima. Pomaže mu drugi duh, koji je bio prisutan u određeno vrijeme na željenom mjestu. Duhovi su toliko precizni da su osim doslovnog ponavljanja sadržaja riječi rado oponašali i boju glasa osobe koju navode."

Nakon nekoliko minuta sveštenik je izašao da vidi je li njegov prijatelj završio s pripremama. Ubrzo se vratio i rekao nam da svi koji žele prisustvovati seansi siđu u njihovu crkvenu dvoranu.

Sveštenik je predstavio istoričara i zamolio da im priđu šest dobrovoljaca. Duhovi su zatim trebali izabrati jednoga od njih da im posluži te večeri kao kanal za komuniciranje. Šestorica muškaraca došla su pred sveštenika koji je stao prizivati demone i molio ih da pokažu svoju veliku moć. Duhovi koji su vodili Napoleona Bonapartu i pomagali mu pri njegovim vojnim pohodima trebali su objaviti one pojedinosti koje su zanimale gosta – slavnog istoričara. Još dok je sveštenik obavljao kratak obred, jedan je duh ušao u tijelo jednog od muškaraca i počeo govoriti. Glas je imao pravi pariski naglasak i privlačan ton.

Duh nas je obavijestio da je on glavni savjetnik, specijalizovan za vojna pitanja, te da je odgovoran za čitave legije duhova. Budući da je predmet zaista složen, dodao je da su mu kao kanali potrebna još dvojica od preostalih dobrovoljaca.

Ta dvojica bili su malo prestrašeni, zatvorili su oči, i duhovi su već progovorili rekavši da ih se oslovljava s Remi i Alfons. Oči onoga u kome se nalazio glavni savjetnik ostale su otvorene, ali nepokretne; tokom sledećih 45 minuta nije ni trepnuo.

Sveštenik se obratio istoričaru i rekao: „Bogovi očekuju vaše molbe."

Posjetilac je ustao. U ruci je imao hemijsku i mali blok. Započeo je laskajući duhovima i priznao da su mu u proteklo vrijeme dali razne informacije koje su ga učinile jednim od najznačajnijih autoriteta na tom naučnom području.

Nekoliko je minuta razgovarao s duhovima oslovljavajući ih s „gospodine Remi, Alfons, i gospodine savjetniče". A onda im je počeo postavljati pitanja. Duhovi su

odgovarali bez oklijevanja.

Tokom seanse pitanja su se postepeno usredsredila na jedan poseban razgovor Napoleona i njegovih oficira. Glavni savjetnik rekao je da bi, vjerodostojnosti radi, bolje bilo da Alfons i Remi reprodukuju taj razgovor. Zaista, njihovi glasovi su se u cjelosti izmijenili – sve je ličilo na razgovor dvojice ljudi.

Okrenuo sam se prema Žoržu i rekao: „To je sjajno!“

Žorž je odgovorio nasmiješivši se: „Ako misliš da je ovo nešto naročito, pričekaj da duhovi počnu imitirati glasove ljudi koje si poznavao a već su godinama mrtvi. To je doista izuzetno.“ Nakon što je istoričar dobio odgovore na sva pitanja o ratnim pohodima Napoleona Bonaparte, rekao je glavnom savjetniku da su mu potrebne još neke dodatne informacije u vezi s govorom montrealskog gradonačelnika Kamilijana Odea, koji je održao na stepenicama pred gradskom skupštinom uoči stupanja Kanade u Drugi svjetski rat.

Glavni savjetnik mu je odgovorio da mu pri tom on i njegovi saradnici ne mogu pomoći, jer su se sve njihove aktivnosti odigravale u Evropi, ali da će posle njihovog odlaska njihovo mjesto zauzeti drugi savjetnik i dati mu sve potrebne informacije.

Poslednja dvojica izabranih za medije zadrhtali su široko otvorenih očiju. Pitali su, ovaj put svojim vlastitim glasovima, koliko dugo su bili posrednici duhova. Onaj treći, u kojem je bio glavni savjetnik, takođe je malo zadrhtao, zatvorio oči i zatim ih opet otvorio; jedan drugi duh je progovorio: „Raduje me što vam mogu pomoći pri otkrivanju nepoznatog. Bio sam prisutan kad je gradonačelnik Kamilijan Ode održao govor protiv toga da Franko-Kanađani služe u vojsci. Šta želite znati?“

Opet je istoričar glavnom savjetniku izrekao svoju zahvalnost za neprestano vođstvo duhova u svom životu. „Kako tom prilikom niko od prisutnih nije načinio stenografski zapis Odeovog govora, danas imamo nekoliko različitih izvještaja. Plemeniti savjetniče, postoji li mogućnost da razjasniš to pitanje?“

„Rado ću vam doslovno ponoviti govor gospodina Odea.“

Ono što se zatim desilo bilo je jednostavno neobjašnjivo. Jedva sam vjerovao svojim ušima. Čuo sam glas koji sam tokom više godina slušao možda više stotina puta preko radija. Kamilijan Ode bio je često osporavani političar. Nikada nije oklijevao reći svoje mišljenje o bilo kome ili bilo čemu.

Krajem tridesetih godina Kamilijan je bio vruća tema francuskih sredstava informisanja. Njegove aktivnosti u ulozi gradonačelnika Montreala uvijek su ga iznova uvrštavale u vijesti. Radijske stanice snimale su njegove govore i primjedbe pa ih često emitovale. Tako je njegov glas postao poznat. I ja sam sada taj poznati glas ponovno čuo, s tim da je ovaj put poticao od demonskog duha. Slušali smo taj glas oko dvadeset minuta.

Prije nekog vremena ispričao sam nekome to svoje iskustvo. Ta osoba rekla je da je to najvjerovatnije bila duša pokojnog Kamilijana. Međutim, to nije mogla biti istina. Kamilijan je u to doba još bio živ. Umro je tek 12. septembra 1958. Baš kao

što je i sam demon rekao, to je bilo oponašanje glasa i riječi gospodina Odea. Te večeri, dok nas je vozio kući Žorž nam je rekao da vjeruje kako je neko kad umre u cjelosti mrtav, i da se ljudi varaju misleći da razgovaraju s duhovima pokojnika jer su to demoni koji oponašaju pokojnika.

Onog trenutka činila mi se ta izjava zanimljivom, međutim nisam mnogo razmišljao o njoj. Žorž ionako o toj temi nije više želio govoriti. Rekao je da će nam to objasniti sveštenik kad za to bude vrijeme.

Sledeće nedjelje uveče pružila se prilika da o tome porazgovaramo sa svešteni-kom. Dao nam je zanimljiv izvještaj o tome kako demonski duhovi oponašaju umrle. Za njega je ta činjenica bila primjer njihove moći da zavedu ljude. Stekao sam utisak da je taj čovjek bio posebno radostan dok bi pričao o primjerima u kojima su duhovi prevarili velike ljude.

Spomenuo je tri ili četiri biblijska izvještaja, ali kako u to vrijeme nisam proučavao Bibliju, na mene nisu ostavili osobiti utisak. Tek kad je naveo iskustvo izraelskog kralja Saula s vračarom iz En-Dora, začudio sam se. Opisao je kako su duhovi naveli Saula da upravlja svojim životom slušajući svoja osjećanja umjesto Božije riječi. Ispričao je kako su ga u potpunosti razdvojili od njegova Stvoritelja i doveli do toga da je pred Bogom Jevreja počinio veliku gnusobu, pa su ga na taj način upropastili. „U ono doba istorije čovječanstava naš učitelj ne bi za sebe mogao osigurati veću čast nego što se ona ostvarila onda kad je najviši vođa izraelskog naroda pao ničice pred demonskim duhom," rekao je. To što je sveštenik te večeri ispričao Rolanu i meni odigralo je nekoliko mjeseci kasnije značajnu ulogu pri mojoj odluci da se odvojim od kulta demona.

Glava 5.
POŽURUJU ME DA POSTANEM ČLAN

Jedne večeri sveštenik nam je rekao da je došlo vrijeme za Rolana i mene da potvrdimo našu vjeru u duhove, jer mu je sam učitelj to napomenuo. „Moći ćete zatražiti jedan od mnogih darova," rekao je, „čim se pokažete spremnima da priznate svoju vjeru u učitelja."

Zapravo se od nas tražilo da učestvujemo u nekom ritualu satanskoga kulta, na kom bismo pred svim prisutnima izjavili da priznajemo Sotonu kao velikog boga i vrhovnog vladara naše planete, koji svojim vjernim sledbenicima želi dati divne darove i sposobnosti. Tada bismo rekli koji to dar želimo. Konačno bismo zapečatili izvještaj naše vjere tako što bismo posuli tamjan na žeravicu Sotoninog oltara i poklonili se pred njim.

Moj prijatelj nije nimalo oklijevao. Dok sam ja imao osjećaj da bih, prije nego što se odlučim, trebao razmisliti o svemu tome, Rolan je navodio mnoge razloge zašto je baš te večeri idealan trenutak da učinimo taj korak.

Danas se stidim što moram priznati da sam popustio i učinio taj korak. Molio sam za dar proricanja ili predviđanja, i želio ga koristiti na sledeći način: da u snu vidim broj i ime konja pobjednika na određenom trkalištu; zatim bih otišao u kladionicu i uplatio opkladu. Već sledeće noći imao sam takav san. Sasvim jasno vidio sam konje i tri različita trkališta na kojima će ti konji za tri dana, u subotu, pobijediti.

Tog dana pošao sam u jednu kladionicu, i zaista, na ploči su bila ispisana imena koja sam vidio u snu. Budući da nisam imao mnogo novca za ulog, na prvim dvjema trkama dobio sam oko 60 dolara. Međutim, treći konj je u slučaju pobjede donosio dvadesetjednostruki iznos od uloga, jer nije slovio za favorita. Znajući da su me duhovi do tada pravilno obavještavali, odlučio sam uložiti 20 dolara. Konj je dobio trku, a ja sam bio jedini koji se na njega kladio. Dobio sam 420 dolara, zahvalio i nestao. Zanesen svojom novopronađenom srećom, sav usplahiren koračao sam ulicom *St. Catherine*. Ušao sam u jednu otmenu prodavnicu muške odjeće i kupio sebi odijelo ručne izrade za 200 dolara.

Slična iskustva doživio sam i sledećih subota. Nije dugo trajalo i vlasnik kladionice pozvao me k sebi u ured. Htio je sa mnom razgovarati. Pošto što smo pričali neko vrijeme, primijetio je da se baš i ne razumijem u konjske trke.

„Čudim se samo," rekao je, „da ste s tako malo znanja o konjskim trkama tako lako odabirali pobjednike. Možete li mi reći ko vam daje te informacije?"

Primijetivši da sa mnom neće izaći na kraj rekao mi je: „Previše me mnogo koštate! Volio bih da odete i da se više ne vratite. Ako želite adrese ostalih kladionica u Montrealu, spreman sam vam ih dati – cijeli spisak."

Bilo je zanimljivo postati tako naglo bogat. Ali to me bogatstvo nije učinilo sretnim. Iz nekog neodređenog razloga nisam nalazio zadovoljstvo. S druge strane, Rolan je uživao u životu kao nikada dotada s obzirom da su duhovi na fantastičan način radili za njega.

Jedne večeri desilo se nešto što me je istinski uznemirilo. Nakon što je mnogo njih dalo svjedočanstvo o tome što su duhovi učinili za njih, sveštenik nam je svima predložio da pođemo u donju dvoranu za obožavanje, te da tamo odamo čast demonima. „Govorićemo jezikom Neba," rekao je. „To jako razveseljuje našeg učitelja i vrhovne savjetnike." Njegova izjava bila mi je nejasna, ali pomislio sam da je možda bolje da ne pitam kako to obožavatelji đavola mogu govoriti jezikom Neba.

Pošto smo svi sjeli u donju dvoranu, svako je dobio pjesmaricu – pravu pravcatu hrišćansku pjesmaricu. Sveštenik je čak spomenuo tri hrišćanske crkve koje su koristile takve pjesmarice. Nakon što je pred oltarom obavio kratak obred, sveštenik nas je pozvao da otvorimo pjesmarice i zajedno s njim zapjevamo određenu pjesmu. To je potrajalo oko dvadeset minuta. Ja lično nisam ni riječi progovorio, bio sam zaprepašćen. Pošto što smo se vratili u gornje prostorije prišao mi je sveštenik i s osmjehom mi rekao: „Zapazio sam da niste učestvovali u našem slavljenju. Možete li mi reći zašto?"

„Jednostavno nisam mogao skrnaviti te hrišćanske pjesme, kao što ste to vi zajedno s ostalima učinili. Činjenica da ne volim Boga nije razlog da proklinjem Njegovo ime."

„Razumijem vas kako se osjećate, ali posle nekog vremena prilagodićete se. To je isto kao kad čovjek prvi put vidi žrtvovanje žive životinje. Isprva je šokiran, ali nakon što je to vidio nekoliko puta više mu ne smeta. Biće to na jednom ljetovalištu u Lorentinskim brdima. Prvog novembra je naime za naše ljude jedan vrlo svet dan. Iduću nedjelju, kad se ponovo sastanemo, o tome ću vam reći nešto više."

Na putu kući zamolio sam Žorža da mi objasni nešto što sam zapazio za vrijeme sastanka u čast demona. Pošto su neko vrijeme pjevali, pojedini su počeli koristiti i neki drugi jezik, ne francuski, dok je melodija ostala ista.

Objasnio mi je da su duhovi sasvim preuzeli kontrolu nad mislima tih ljudi, tako da su Sotonu i njegove glavne savjetnike hvalili jezikom duhova. Tako su osposobili ljude da ih obožavaju na uzvišeniji način. Ovakvi sastanci, objasnio je, imaju dvostruku namjenu. Prvo: već samo pjevanje hrišćanskih pjesama od strane obožavatelja đavola bilo je huljenje na Hristovo ime. Drugo: kad bi demoni postigli vlast nad nekim od pjevača i ovi počeli Sotonu i njegove savjetnike hvaliti njihovim jezikom na melodiju hrišćanske pjesme, to bi predstavljalo najviši oblik hule na nebeskog Boga – a to Sotona posebno voli.

Uočio sam mnoštvo pojedinosti koje su ukazivale na žrtvovanje živih životinja. Zamolio sam Žorža da mi o tome nešto kaže. Odgovorio mi je da njihovi ljudi prvog novembra na posebnom mjestu u Lorentinskim brdima prinose takvu žrtvu. Ali bi

on radije da nam to objasni sveštenik. Okolnosti su me spriječile da ikada o tome nešto više saznam.

Tada još toga nisam bio svjestan, ali, pali anđeli su znali da Bog radi na tome da me dovede do spoznaje o Njegovoj velikoj ljubavi prema nedostojnim ljudskim bićima, o Njegovom planu spasenja i o Njegovoj pravednosti pri odnosu sa ljudima. Duhovi su odlučili da na mene izvrše pritisak da bih se što prije u potpunosti predao obožavanju demona. Željeli su da prekoračim granicu iza koje više nema povratka, o čemu ću govoriti u sledećem poglavlju.

Ulazeći jedno veče u zgradu našeg sastajališta, nisam ni pomislio da bi to moglo biti poslednji put. Rukovao sam se s ljubaznim ljudima koji su sve učinili da se u njihovoj sredini osjećam ugodno, da bi ujedno sami udovoljili duhovima. Nisam mogao ni zamisliti da će – samo deset dana kasnije – ti isti ljudi postati moji najpodmukliji i najogorčeniji neprijatelji, da će planirati moju propast i biti spremni platiti velike svote novca da me neko ubije.

Svjedočanstva prisutnih te večeri bila su vrlo uticajna. Na kraju sastanka sveštenik je razgovarao s nama. Rekao je da je duhovima stalo do toga da se pokažu korisnima u našem životu. Dakle, ako smo spremni da za četrnaest dana, prvog novembra, po prijemnoj ceremoniji pristupimo njihovom tajnom društvu, duhovi će nam otkriti svoje planove za naše živote.

Nakon mog pitanja zašto moramo proći kroz prijemni obred prije nego što nam otkriju svoje planove za nas, sveštenik je objasnio kako je važno da pokažemo vjeru u duhove. Bez vjere nemoguće je ugoditi njihovom gospodaru, ali ako mu se svidimo, imaćemo mnoge koristi od toga.

„Molim Vas, pođite sa mnom," pozvao nas je, „želim da čujete kako učitelj nagrađuje ljude." Došli smo pred vrata jedne sobe iz koje sam te večeri već čuo zvuk pisaće mašine. Pokucao je. Neko je iznutra odgovorio da uđemo. Ušavši u sobu vidjeli smo jednog čovjeka kako velike listove papira, ispisane mašinom, stavlja u još veći omot.

„Žulijane, već si vidio ovu dvojicu," rekao je sveštenik. „Ali ne vjerujem da oni poznaju tvoj zadatak. Takođe ne znaju na koji su način duhovi poboljšali tvoj život, dok si ti istovremeno drugima činio dobro. Zato sam ih doveo da od tebe lično čuju šta si doživio s duhovima nakon što si primljen u naše društvo."

Čovjek nam je ispričao kako je kao mladi advokat vidio svoju budućnost u dobavljanju informacija koje bi bile potrebne jednom velikom advokatskom uredu. Međutim, sreća mu je bila vrlo naklonjena. Vođstvom duhova upoznao se sa obožavateljima demona i njegov se život preko noći promijenio.

Pošto je primljen u njihovu zajednicu, duhovi su mu otkrili da za njega imaju posebni zadatak; da pomaže ljudima koji su počinili zločin protiv društva, a nemaju advokata koji bi im pomogao da ne završe u zatvoru.

Duhovi su htjeli da on odmah otvori vlastiti ured. Posao bi mu bio da advokatima

predlaže kako da vode odbranu na sudu. Većinu posla obavili bi duhovi sami.

Dali su mu do znanja da su poslana pisma na adrese nekih advokata po čitavoj Kanadi. U njima je pisalo da će ih on obavještavati o svim potrebnim informacijama uz pomoć kojih će oni moći voditi i dobiti sudske procese koje su ranije gubili jer nisu imali vremena za pripremu. Ubrzo nakon toga počeli su pristizati odgovori.

Zatim su mu duhovi rekli da će, ako mu je potrebna pomoć, biti dovoljno da radi samo srijedom u zgradi gdje je njihova crkva. Sav njegov napor sastojao bi se u tome da uvuče papir u pisaću mašinu i sačeka da duhovi u potpunosti ispišu odbranu.

Na sveštenikovo pitanje kako su advokati prihvatili njegove usluge, Žulijan je odgovorio da su s oduševljenjem upotrijebili njegov materijal jer su rezultati bili odlični. Na pitanje koliko vrijedi sav taj posao naslagan pred njim, odgovorio je da se radi o mnogim hiljadama dolara. Pri našem odlasku pozvao nas je da, kad god budemo u zgradi i zaželimo, da dođemo k njemu da vidimo kako duhovi rade.

Sveštenik je ponovio svoju ponudu da nas prime za podanike njihovog kulta. Moj prijatelj je odgovorio potvrdno, ali ja to nisam mogao. „Žao mi je, ali ne mogu vam još zasad dati odgovor," rekao sam. „Sledeće nedjelje u ovo vrijeme daću vam određeni odgovor."

Ne znajući da je to poslednji put, rukovao sam se sa sotonskim sveštenikom i otišao.

Te noći nisam mogao zaspati. Misao o pristupanju satanskom kultu stalno mi se motala po glavi. Da se odlučim za ili protiv? Iskustva poslednjih mjeseci bila su mi pred očima, a isto tako i mnoga neodgovorena pitanja o silama dobra i zla. Premda sam otkrio mnoge čudne činjenice u vezi s natprirodnim, imao sam utisak da je u pitanju daleko više od onoga što sam vidio. Bilo mi je jasno da se ne može u cjelini vjerovati izjavama demona o tome kako je Bog nepravedno postupio prema njima. A gdje onda naći istinu? Sigurno ne u hrišćanskim crkvama, mislio sam, inače bih o tome već nešto saznao.

U toj svojoj nevolji osjećao sam potrebu da mi neko pomogne pri donošenju odluke, da bi ona bila razumna. Obuzeo me je strahovit osjećaj bespomoćnosti i natjerao me da glasno uzviknem: „Ako postoji Bog na Nebu koji se brine za mene – neka mi pomogne!" Ubrzo posle toga što sam izgovorio te riječi, zaspao sam. Sledeće što sam čuo bila je moj sat budilnik. Tog četvrtka ujutro pošao sam na posao duboko utonuo u misli.

Nedugo pošto sam sreo Rolana i s njime počeo posjećivati spiritističke seanse, dobio sam novo mjesto za koje sam se prije nekog vremena kandidovao. To je značilo da sam se morao priučiti novoj struci. U jednoj firmi specijalizovanoj za proizvodnju ženske konfekcije vezovima – učio sam vesti.

Radeći tog dana za mašinom za vezenje, stalno sam mislio o odluci koju ću morati donijeti za nedjelju dana. U petak oko podne došao sam do zaključka da mi ne preostaje ništa drugo nego da dopustim da se nada mnom obavi prijemni obred.

Glava 6.

OD OBOŽAVNJA DEMONA KA PROUČAVANJU BIBLIJE

U tri sata poslepodne, kao i uvijek, zvono je označilo početak petnaest minuta odmora. Izlazeći iz pogona prošao sam pored kancelarije. Jedan od vlasnika fabrike zamolio me je da mu se javim kad se budem vraćao na posao jer mora sa mnom razgovarati.

Kasnije, u njegovoj kancelariji, ponudio mi je cigaretu i rekao: „Rože, želio bih da mi učiniš uslugu. Sigurno si me vidio kako sam jutros s jednim mladim čovjekom prolazio kroz pogon da bih mu pokazao naša postrojenja. Eto, primili smo ga na posao. Počeće u ponedjeljak ujutro."

„Pa da šefe, to je zanimljivo, ali kakve to ima veze sa mnom?"

„Sada dobro saslušaj šta ću ti reći. Meni je to vrlo važno. Pošto je otišao, nisam mogao prestati misliti o problemu koji ima. Taj čovjek je hrišćanin, ali svetkuje subotu, sedmi dan u nedjelji. Prije nego što je prihvatio posao, objasnio mi je da zbog svojih vjerovanja želi petkom u pola četiri poslijepodne završiti s radom, tako da ima dovoljno vremena da se pripremi za svetkovanje subote. Radne sate želi nadoknaditi preko nedjelje."

„Hari, ja te slušam, ali ne razumijem." „Vidim da ne znaš da biblijska subota počinje u petak zalaskom sunca, i završava zalaskom sunca u subotu uveče. Budući da sam Jevrejin, odmah sam shvatio o čemu govori, pa sam mu rekao da smo spremni zajedno s njime potražiti rješenje. Ali nisam se usudio da ga pitam kojoj vjerskoj zajednici pripada. Želim da za mene učiniš sledeće: ja ću postaviti Sirila za mašinu pored tvoje, i kad se vas dvojica malo upoznate, molim te saznaj kojoj crkvi pripada i šta vjeruje. Nemoj mu reći da sam ti ja nešto govorio. Budi taktičan i uzmi dovoljno vremena, makar čekao i dvije nedjelje prije nego što spomeneš tu temu. To je zaista probudilo moju radoznalost – hrišćanin, a svetkuje biblijsku subotu. Tako nešto još do danas nisam sreo."

Odmah sam se osjetio pozvanim da Harija ispravim u vezi sa subotom i pravim sedmičnim danom odmora. Upitao sam ga: „Zar ne znaš da je nedjelja sedmi dan sedmice? Ja sam to saznao još kao dijete u školi. Časne sestre su nam objasnile da je Bog stvorio svijet za šest dana, a sedmoga dana počinuo. Ali došlo je do greške u gregorijanskom kalendaru. Zapravo bi u kalendaru na mjestu gdje stoji subota trebala biti nedjelja."

Hari se nasmiješio i otvorio jednu od fioka svog pisaćeg stola. Izvadio je leksikon, pronašao riječ subota i zamolio me da pročitam definiciju: „Subota – sedmi i poslednji dan sedmice." Potom je objasnio da Jevreji nikada nisu zaboravili na sedmični ciklus, te da je biblijski „šabat" zaista sedmi dan nedjelje, subota, kao što to uostalom i jeste slučaj u kalendaru.

O gregorijanskom kalendaru rekao je kako je zaista izvršena nekakva ispravka, ali da se ona ni u kom smislu ne odnosi na nedjeljni ciklus i njegovu promjenu. Radi se samo o ujednačavanju, jer su se kalendar i kretanje Sunca tokom 1600 godina „razišli“ za deset dana. Predložio mi je da istu stvar provjerim u nekoj boljoj enciklopediji, te da mu u nedjelju posle podne iznesem što sam otkrio. Za tad smo se dogovorili igru bilijara.

Priznao sam mom šefu da o religiji baš nisam najbolje obaviješten. Zahvalio sam mu se na zanimljivom istorijskom obrazloženju i vratio se na svoj posao I obećao sam mu da ću mu pribaviti pojedinosti o Sirilovom vjerovanju.

Na poslu ponovo nisam mogao ni o čemu drugome razmišljati osim o razgovoru s Harijem. S nestrpljivošću sam čekao kraj radnog vremena da bih u javnoj biblioteci sproveo istraživanje. A onda sam pomislio: zašto razbijati glavu s vjerskim temama? Kakve su koristi od toga? To je samo gubljenje vremena. Ipak, ponovo sam osjetio jaku želju da proučim cijelu stvar.

Nakon posla odmah sam otišao u gradsku biblioteku. Za nekoliko minuta imao sam sve podatke o gregorijanskom kalendaru. Utvrdio sam kako je moj šef u pravu.

Papa Grgur XIII odredio je da nakon četvrtka 4. oktobra 1582. bude petak 15. oktobar 1582; zato da bi proslava Uskrsa bila u vrijeme koje je odredio Nikejski konzul. Naime, konzul je odlučio da Crkva slavi Uskrs prve nedjelje po punom mjesecu nakon proljećne ravnodnevnice.

U ponedjeljak ujutro Hari nam je svima predstavio novog službenika: „Ime mu je Siril Gros, savršen je vezač. Izražavamo Sirilu dobrodošlicu u naš pogon, uvjereni da će njegov rad povećati ugled našeg preduzeća.“

Dopratio je Sirila do njegovog radnog mjesta pored mene i rekao je da će mu sigurno biti lijepo raditi na novoj mašini. Zatim se okrenuo prema meni i rekao: „Sirile, upoznajem te s Rožeom. Bilo bi dobro da vas dvojica postanete dobri prijatelji jer ćete raditi na istim projektima. Molim te, Rože, budi tako dobar i odgovori Sirilu na pitanja koja će imati u vezi sa sitnicama oko posla. I ako vam zatreba bilo kakva pomoć, samo me pozovite.“

Petnaestak minuta kasnije desilo se da sam imao poteškoća sa mašinom. Između ostalog, mašina je izostavljala ubode. To je značilo da ću morati ponoviti jedan dio posla. Kako je mašina nekoliko puta zaredom zatajila, postao sam nestrpljiv. I također proradila moja stara navika, koju sam u ono doba nazivao prozivkom svetaca s neba.

Konačno, zamolio sam šefa da provjeri je li mašina pravilno podešena. Došao je. Ponovno je zategnuo konac i pregledao mašinu na više mjesta na kojima je kvar bio moguć. Međutim nije mnogo pomoglo.

Za vrijeme odmora u deset sati Siril i ja pošli smo u dvorište da se malo nadišemo svježeg vazduha i popričamo o mojim poteškoćama sa mašinom. Upitao sam ga zna li kakav predlog šta bih mogao učiniti da riješim svoj problem. Pogladio se rukom

po licu i rekao: „Kad me već pitaš za moje mišljenje, rekao bih – da. Mislim da postoji rješenje. Imam jednu molbu, Rože: nemoj tako olako izgovarati Božije ime. Čuo sam tvoj glas i kroz buku mašina, i dobro čuo da to nije bila molitva za pomoć.“

Malo me je iznenadio njegov odgovor na moje pitanje, ali rekao je to na takav način da me nije uvrijedio. Istovremeno sam vidio priliku da saznam ono šta je Harija zanimalo.

„Oprosti ako sam nešto rekao što te je uvrijedilo,“ odgovorio sam odmah. „Ni-sam to želio. Uostalom, čuo sam da si vrlo religiozan čovjek. Zanimalo bi me kojoj crkvi pripadaš.“

„Ja sam adventista sedmoga dana,“ odgovorio je.

„Nadam se da mi nećeš zamjeriti, ali ja još nikada nisam čuo za tvoju crkvu. Možeš li mi ukratko reći u šta vjerujete, i zašto?“

Siril je objasnio da naziv njegove vjerske zajednice sadrži u sebi obrazloženje njihovog postojanja. „Adventisti sedmoga dana,“ rekao je, „pokušavaju objaviti dvije temeljne zanemarene biblijske istine, i to unutar cjelokupne biblijske poruke. Prvo: svetkovanje subote, sedmog dana sedmice, kao spomen na stvaranje. Pozivaju ljude da obožavaju Onoga koji je stvorio nebo, zemlju, more i izvore vodene. (Otkrivenje 14:6:7) Drugo: adventisti očekuju skori Isusov povratak kao ispunjenje Njegovih obećanja da će pravedne umrle probuditi u novi život a žive pravednike preobraziti. Tako će s besmrtnim tijelima poći u susret Bogu u svemir, gdje On sada priprema stanove za one koji čekaju na taj prekrasan događaj.“

Petnaestominutni odmor bio je skoro pri kraju. Vratili smo se na svoja radna mjesta. Rekao sam Sirilu da ne želim postati vjernik. Ali da bih ipak volio saznati još više o njegovom vjerovanju.

„Rože, spreman sam odgovoriti na sva tvoja pitanja.“

Taj prekrasni oktobarski dan naveo me je na jedan prijedlog: „Sirile, šta misliš da danas ručamo zajedno u prirodi? Mogli bismo sjesti negdje iza zgrade i tamo jesti. Bilo bi mi drago da mi još pričaš o svojoj vjeri.“

„Dogovoreno!“

Na svom radnom mjestu s čuđenjem sam utvrdio da moja mašina opet izvrsno radi.

Počeo sam razmišljati o onome što sam čuo. Stvoritelj čovječanstva poziva ljude da misle na Njega kao na darodavca života i da mu pokažu svoju zahvalnost nekom vrstom spomen-praznika; ta misao činila mi se zanimljivom. Hristov povratak na zemlju i uskrsnuće; ljudi s besmrtnim tijelima putuju kroz svemir u jedno stvarno Nebo... Način na koji je Siril to iznosio odavao je utisak da se tu radi o stvarnim događajima.

Poslepodnevni odmor nikad mi se nije činio kraćim. Na raspolaganju smo imali šezdeset minuta kao i uvijek. Ali, način na koji mi se sada otkrivala Božja riječ, s

namjerom da riješi zagonetke mog života, učinio je da je taj sat prošao poput petnaestak minuta.

„Sirile, to što si mi ispričao bilo mi je vrlo zanimljivo, ali je u meni stvorilo i niz pitanja. Bi li mi mogao odgovoriti na neka od njih?“

„Na šta misliš?“ Malo se pomaknuo da bi sada sjedio udobnije. „Možda ti mogu pomoći.“

U želji da se uvjerim da sam ga dobro razumio počeo sam ponavljati njegove izjave: „Spomenuo si uskrsnuće mrtvih prilikom Hristovog povratka, i ljude s besmrtnim tijelima koji će otići u opipljivo, stvarno Nebo. Rekao si da će to biti ispunjenje obećanja što ga je Isus dao svojim učenicima. Reci mi što se dešava s besmrtnim dušama ljudi kad oni umru, i šta oni rade između smrti i uskrsnuća?“

Nagnuo sam se na zid zgrade, odgrizao zalogaj sendviča i pomislio kako će jedno vrijeme razmišljati o mom pitanju. Međutim, on mi je odmah postavio protupitanje: „Rože, nećeš li se razočarati ako ti kažem da mi uopšte nemamo besmrtnu dušu?“

„Ne, nimalo. Ali poznajem mnoge ljude koji bi bili razočarani. Pa, na koji način obrazlažeš svoje mišljenje?“

„Riječ besmrtan nijednom se ne spominje u Bibliji,“ rekao je. „Na tri mjesta riječ je o besmrtnosti, ali ni jednom u smislu da čovjek ima besmrtnu dušu. U 1.Timoteju 6:15,16 piše da Bog sam ima besmrtnost, a u 1. Korinćanima 15:53,54 spominje se besmrtnost kao poklon za one što će uskrsnuti kad Hrist ponovo dođe. Ako Biblija kaže da samo Bog ima besmrtnost, da li je pravo da mi tvrdimo kako imamo besmrtnu dušu?!“

Slušajući njegov odgovor skoro sam ispustio sendvič iz ruke. Takvo objašnjenje nisam očekivao, ali šta je rekao imalo je glavu i rep. „Kažeš, dakle,“ nastavio sam, „da se čovjek, kad umre, u potpunosti raspada, i ništa ne zapaža od onoga što se dešava oko njega?“

„Da. Apostol Pavle u svom pismu Rimljanima ohrabruje sve hrišćane da traže neraspadljivost. (Rimljanima 2:7) Očito nam ne bi preporučivao da tražimo nešto što već imamo.“ Njegovi dokazi duboko su me se zbunili, pogotovu zato što još nikad nisam čuo nekog hrišćanina da tako govori. Htio sam saznati još više, pa sam mu ponovno postavljao pitanja.

Objasnio je da je Isus za vrijeme svog djelovanja na Zemlji govorio o smrti kao o snu. O tome piše u Bibliji sledeće: „Naš prijatelj Lazar spava, ali ja idem da ga probudim.“ Učenici mu na to rekoše: „Ako spava, Gospode, ustaće.“ Isus je govorio o njegovoj smrti, a oni su mislili da govori o običnom spavanju. Tada im istom reče otvoreno: „Lazar je umro.“ (Jovan 11:11-14)

Zatim je potkrijepio tu izjavu riječima iz 2. Timoteju 1:10, gdje kaže da je nas radi Spasitelj Isus Hrist uzeo smrti njenu moć, te da je posredstvom jevanđelja omogućio život i neraspadljivost.

Kad sam ga zamolio da mi to objasni, Siril je rekao da Sotona i njegovi demoni

uživaju u tome da varaju i zbunjuju čovječanstvo. Od onog dana kad su naše praroditelje, Adama i Evu, naveli da neposlušnošću na sebe i svoje potomke navuku bijedu, ti isti zli duhovi pažljivo su stvarali nove i nove planove kako da zaokupe pažnju smrtnih ljudi ljudskim mudrovanjem i izmišljotinama. Na taj način čovječanstvo je gubilo i još gubi iz vida Božja velika obećanja. „Nažalost, Sotona je sa svojim planovima imao iznenađujući uspjeh."

A ja sam u sebi mislio: „Ovaj se razumije u to kako ratuju njegovi neprijatelji!" Tražio sam da nastavi sa svojim izlaganjem. „Dolazak Mesije donio je najveći blagoslov. Nažalost, a i to moram ovdje istaknuti, Izraelski je narod uprkos objavama što ih je dobio od Boga, imao sasvim pogrešne predstavu o Mesiji, tako da ga je većina, dok je prebivao među njima, odbacila, i jednog dana zaurlala: „Raspni ga!"

Jedno od najdragocjenijih Božjih obećanja jeste istina o uskrsnuću iz mrtvih i nada u vječni život. U dane apostola su sadukeji, jedna od vodećih obrazovanih klasa kod Jevreja, vjerovali i podučavali narod da nema vasksnuća. Suprotno tome, mnogi okolni narodi zastupali su opet mišljenje da čovjek, kad umre, prelazi u neki viši oblik postojanja.

„Iz 2. Timoteju 1:10 proizilazi," nastavio je, „da je velika Isusova žrtva na Golgoti ukinula smrt i opovrgla sve krive nauke u vezi s tim pitanjem. Hristovo jevanđelje jasno pokazuje da će vječni život i besmrtnost biti podareni pravednicima tek prilikom uskrsnuća u vrijeme Njegova dolaska – a nikako prije. Isto tako, iz Svetog pisma je jasno da čovjek, kad umre, nema osjećaj za vrijeme, već 'doživljava' smrtni san."

„Sirile, Božji Duh vam je omogućio – mislim tu na sve one koji pripadaju tvojoj crkvi – da izbjegnete jednu zamku. Mislim na nauku o besmrtnosti duše. Po mom mišljenju to je najmoćnija prevara koju su demonski duhovi izveli s nama. Čovječe, vi imate puno toga na čemu možete biti zahvalni!" Upravo, osjećao sam potrebu da mu ispričam o svojoj vezi s duhovima, ali mislio sam da bi me to moglo koštati života. I zato sam nastavio s pitanjima: „Nadam se da ti nisam dosadan, volio bih da mi nešto kažeš o Isusovom dolasku i uskrsavanju."

Moj mladi kolega pokušao je biti kratak, navodeći riječi iz 1. Solunjanima 4:13,14,16-18: „I ne želim, braćo, da budete u neznanju u pogledu onih koji su umrli, da ne tugujete kao drugi, koji nemaju nadu. Jer ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, onda će Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s njim.... jer će sam Gospod sići s neba sa zapovjedničkim pozivom, s glasom arhanđela i s Božjom trubom, i mrtvi u Hristu ustaće prvi. Zatim ćemo mi živi, koji ostanemo, biti zajedno s njima odneseni u oblacima da se sretnemo s Gospodom u zraku. I tako ćemo uvijek biti s Gospodom. Zato tješite jedni druge ovim riječima."

Vraćajući se našim mašinama rekao sam: „Zaista je divno na koji način shvataš život. Ko god ima nadu poput tvoje, ima veliku vrijednost."

I dok sam tog poslepodneva vezao na svojoj mašini razne vezove, moje misli su

postale, a da to niko nije primijetio, poprište žestoke borbe između Božjeg Svetog Duha i Sotoninih nesvetih duhova. Kao prvo, postalo mi je jasno zašto demoni tako snažno mrze Spasitelja svijeta. A postalo mi je jasno i zašto su proširili stotine raznih izmišljotina da bi njima zbunili i zaveli ljude, posebno onu da je čovjek besmrtan. Kao što sam već bio iskusio, podupirali su ovu đavolsku nauku prikazujući se ljudima u obliku njihovih dragih preminulih.

Također sam po prvi put u svom životu došao do spoznaje da postoji Bog koji voli ljude. Ali upoznao sam i to da sam ja izgubljen čovjek. Po mom današnjem shvatanju, smatram da sam tada doživio u nekom smislu, ono što će doživjeti oni koji će se jednog dana naći izvan zidova Novog Jerusalima i dizati svoj pogled k spasenima. Ti bezbožnici će vikati: „Prekasno je!“

Budući da sam shvatio kako sam duhovno izgubljen, počeo sam se znojiti, mada je u zgradi bilo prilično hladno. Otkopčao sam okovratnik, zasukao rukave – ništa nije pomoglo. Sjećam se da sam tada pošao u toalet. Došavši tamo zaključao sam vrata i naslonio se na poklopac slivnika jer me spopala vrtoglavica – toliki je bio moj duševni strah. Znoj se cijedio niz moje lice i kapao po podu.

Prekasno! Htio sam glasno kriknuti, ali sve sam progutao. Nestala je moja mržnja prema Bogu, a moj bezbožni život stajao je preda mnom. Istovremeno sam postao svjestan činjenice da sam žrtva sotonske hajke. Odjednom su me demonski duhovi mučili osjećajem obeshrabrenja kakvog nikad ranije niti kasnije nisam doživio. Osjećao sam njihovu prisutnost tako neposredno da sam imao poteškoća s disanjem; bilo je kao da mi neko krade vazduh.

U svojoj bespomoćnosti tiho sam prostenjao: „Neka mi se Bog smiluje!“ Nisam to zamislio kao molitvu, ali osjećaj gušenja odmah je nestao, a također i osjećaj obeshrabrenosti.

Umio sam lice hladnom vodom i vratio se za mašinom. Dok sam radio, došla mi je misao da je možda Darodavac života čuo moj vapaj i otjerao zle duhove. Ako jest, zašto je to učinio? Mrzio sam Boga, psovao ga – ma nije mi više mogao oprostiti. Pa ipak, niko me drugi nije mogao osloboditi napasti kakvu sam maloprije doživio.

Sinula mi je kroz glavu i druga misao – da, kad već sam nisam mogao dobiti oproštaj i tako očekivati vječni život, Bog možda ima namjeru da upotrijebi mene kako bi blagoslovio živote onih koje voli i želi dovesti na obnovljenu Zemlju.

Stekao sam čvrsto uvjerenje da je Bog vodio događaje pa sam zato i morao sresti Sirila koji je toliko toga znao o vječnim istinama. Da, možda je bilo moguće da je Bog Neba nekoliko dana ranije čuo moj zov dok sam ležao u krevetu i rekao: „Ako postoji Bog na Nebu, koji se brine za mene, neka mi pomogne.“

„On se brine za mene: da, On se brine za mene!“ Htio sam ponovo viknuti da svako čuje moje riječi, ali sam se suzdržao. Shvativši napokon da se Bog za mene zanima, odlučio sam zapitati Sirila da li bi mi htio još više pričati o onome šta je

pročitao u Bibliji. Ako je Bogu stalo do mene – do jednog tako nedostojnog čovjeka – tada se sigurno zanima i za mnoge druge ljude, za dobre ljude koji još nisu svjesni šta je On pripremio za njih.

Ako se založim za vječnu dobrobit drugih, možda će me Bog izbaviti iz šaka demonskih sila. Mogao bih se tada do kraja života radovati mišlju da sam mnoge stanovnike zemlje upoznao sa sukobom koji bijesni iza kulisa, i time ih naveo da se svjesno odluče za Hrista. Zatim me je obuzeo osjećaj bijesa pri pomisli na to u kolikoj mjeri demoni zavode ljude. Onog trenutka odlučio sam da s njima više neću imati nikakvog posla.

Po završetku radnog vremena rekao sam Sirilu da bih s njim išao do tramvajske stanice da još malo popričamo. Idući tako našim putem, upitao sam ga bi li on htio proučavati sa mnom Bibliju. Rekao je da bi ga to radovalo. „Želiš li da počnemo već ovog vikenda? Mogli bismo svake nedjelje proučavati jednom ili dvaput."

„Sirile," rekao sam, „iz sasvim određenih razloga, koje ti ne mogu sada reći, važno je da još večeras počnemo. Hoćemo li se naći kod tebe ili kod mene u stanu?"

Pozvao me je da ja dođem kod njega u 19 sati. Bio je iznenađen što sam zahtijevao da počnemo još iste večeri. Za tačno nedjelju dana za nama će biti niz od dvadeset i osam biblijskih tema!

Glava 7.

PROUČAVANJE BIBLIJE UZ DUVANSKI DIM

Pošto me je predstavio svojoj ženi i pošto smo malo razgovarali, Siril je rekao da mi želi objasniti kakve su njegove veze s adventistima sedmoga dana. Vrijeme mu nije dopustilo da se na poslu upušta u pojedinosti. Sad mi je objasnio da sam još nije član zajednice, ali da redovno odlazi na bogosluženja i da se sledeće subote namjerava krstiti.

Bez znanja svoje žene Sintije, koja je adventista, već više mjeseci čitao je sve crkvene časopise i knjige što ih je našao u stanu, pa postao marljiv istraživač Biblije. Također je proučavao Bibliju zajedno s propovjednikom L.V. Tejlorom, uz čiju je pomoć stekao dublje razumijevanje Svetoga pisma. I tako je odlučio priključiti se Crkvi.

Siril je smatrao da bi bilo dobro da Sintija vodi proučavanja. Meni je odgovarao taj predlog, pa smo biblijsko proučavanje započeli molitvom.

U ono vrijeme izišao je novi niz tema za proučavanje Biblije s naslovom 28 biblijskih pouka za zaposlene. Sintija je predložila da se držimo uputstva. U svakoj pouci nalazilo se oko petnaest do dvadeset pitanja na određenu temu. Za svaku temu trebalo je oko sat vremena. Budući da mi se dopao taj plan, započeli smo s prvom poukom. Naslov je bio: Božja Riječ.

Činilo mi se da smo vrlo brzo prošli tu temu. Obradovalo me sve što sam saznao o Božjim objavama. Druga pouka govorila je o drugom poglavlju Knjige proroka Danila. Tačnije o usponu i padu velikih svjetskih carstava, i o ponovnom Hristovom dolasku na ovu Zemlju. Siril je predložio da se dogovorimo kad bismo mogli proučavati Danilova proročanstva. Odgovorio sam predlogom da bismo mogli početi odmah. Bili su saglasni, i mi smo nastavili.

Jedan redak iz Biblije uticao je na mene više od svih ostalih: „U danima tih kraljeva Bog će nebeski podići kraljevstvo koje nikada neće propasti. I to kraljevstvo se neće ostaviti drugom narodu. Ono će smrviti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovijeka...“ (Danilo 2:44)

Pročitavši taj redak, htio sam znati šta je Danilo još saznao o uspostavljanju Hristovog carstva na zemlji. Sintija je usmjerila moju pažnju na sedmo poglavlje: „A kraljevstvo, vlast i veličanstvo kraljevstva pod svim nebesima daće se narodu svetih Najvišega. Kraljevstvo je njihovo kraljevstvo vječno, i sve će im vlasti služiti i biće im poslušne.“ (Danilo 7:27)

Sintija je objasnila da će riječi iz Mateja 5:5 – „Blago krotkima, jer će naslijediti zemlju!“ – tada doživjeti svoje ispunjenje. Otkrio sam da će pravednici, koji će u to vrijeme nastanjivati zemlju, biti preobraženi prilikom Hristovog dolaska.

I treću pouku smo završili brzo, tako da mi se činilo kao da smo to obavili prije

isteka vremena. Nešto takvo još nikad nisam čuo. Te riječi osvojile su moje srce, i ja sam želio čuti još više. „O čemu se radi u sledećoj pouci?“ Ne mogu se sjetiti naslova te pouke, ali dobro pamtim da se u meni probudila tako jaka želja da čujem šta Božja Riječ govori o tom predmetu da sam osjećao kako ih moram nagovoriti da proučimo i tu temu.

Pripalio sam još jednu cigaretu, duboko udahnuo i naglas primijetio da bih, ako bi Siril bio tako ljubazan i ispraznio pepeljaru, bio spreman za još jedan sat. Vratio je pepeljaru a ja sam rekao: „Ne želim da gubimo vrijeme, kako vas dvoje ne biste išli prekasno na spavanje.“ Odgovorili su da obično idu na spavanje oko jedanaest.

„Odlično, sad je tek nešto posle devet. Dobro napredujemo s proučavanjem, zato nemojmo gubiti vrijeme.“

Sjećam se njihove reakcije, kao da je bilo juče. Sintija je upitno pogledala svog muža – bio je mišljenja da nastavimo. U međuvremenu sam već dopola popušio svoju poslednju cigaretu. Upitao sam ih da li bi im smetalo ako zapalim cigaru. To sam činio već po navici, obično onda kad sam imao utisak da sam obavio nešto vrijedno što je zaslužilo nagradu. A smatrao sam kako je proučavanje Biblije s mojim prijateljima nešto najvrednije što sam uopšte učinio u svom životu.

Siril je bez oklijevanja odgovorio: „Želimo da se kod nas osjećaš ugodno. Budi slobodan.“ Ništa pametnije mi tada nije palo na pamet, i uskoro je soba bila prepuna plavičastog dima. Danas sam čvrsto uvjeren da je Božji Duh pomogao mojim prijateljima da shvate koliko sam snažno bio vezan za duvan, te da je bilo potrebno da podnesu neugodan dim kako bi me upoznali s Isusom.

Kroz mnoge godine često sam Bogu zahvaljivao za način na koji su njih dvoje savladali tu osjetljivu situaciju. Tokom sedam sledećih dana proučavali smo Bibliju svake večeri po četiri sata. Tek kad smo došli do teme „Zdrav način života“ postao sam svjestan štete koju mi je nanosio duvan, i što su moji prijatelji morali podnositi. Ta tema bila je tek na kraju našeg niza proučavanja.

Kad sam ih jednom upitao zašto su podnosili moje pušenje, Sintija mi je objasnila: „Bilo nam je drago što si s nama, i kad si prve večeri izrazio želju da ponovo dođeš, odlučili smo da nam tvoje pušenje neće smetati ako želiš proučavati Božju Riječ.“

Ali vratimo se onom ponedjeljku uveče. Iz Božje Riječi otkrivale su mi se vječne istine i budući da sam htio što više saznati, zamolio sam za još jednu temu. „Bismo li mogli proučiti još i ovu temu? Posle toga pustiću vas da spavate.“

Na njihovim licima očitavalo se da su vrlo iznenađeni. Siril je rekao: „Bilo bi dobro kad bismo se sastali neke druge večeri u ovoj sedmici i zajednički proučili ovu temu.“

„Nadam se da sjutra naveče smijem doći kod vas da proučimo sledeću temu – uz pretpostavku da još budem u životu.“ Imao sam osjećaj da bi me demoni mogli smaknuti. Nisam im u potpunosti rekao kako mi je bilo u duši, ali primijetili su da

je to za mene bilo hitno, te su tako pristali da proučimo tu temu.

One večeri kad smo Rolan i ja prvi put posjetili dvoranu za obožavanje demona, morali smo se zakleti svešteniku da nećemo nikome ništa reći o onome što smo vidjeli i čuli. Ponovili smo za njim dio zakletve i zapečatili naš zavjet laganim posipanjem tamjana po plamenu crne svijeće. Sveštenik je naglasio da to moramo sačuvati u savršenoj tajnosti kako ne bismo izazvali veliki gnjev duhova. Kasnije, na jednom sastanku na kome su obožavatelji demona hvalili bogove, sveštenik je objasnio da se svaki koji razgnjevi duhove nalazi u velikoj opasnosti. Jasnoće radi iznio nam je primjer osobe koja se pokazala nevjernom u jednoj naizgled nevažnoj pojedinosti. Premda je taj čovjek živio u kući sigurnoj od požara, duhovi su spalili kuću sa svim što je bilo u njoj, uključujući izdajicu i njegovu ženu. Žorž nam je rekao da je poznavao te ljude. U drugom primjeru, nevjernog člana duhovi su terorisali u njegovom domu. Sve stvari u kući razbijali su o zidove. Pri tom su uništili čak i krupne komade namještaja. Čovjek je doživio šok i dospio u bolnicu. Skoro je izgubio razum.

Nisam mogao ne misliti na takva iskustva, i zato mi je vrijeme provedeno u proučavanju Biblije bilo tako važno. Srdačno sam tražio da proučimo četvrtu pouku. Hrabrost kojom sam išao proučavati pod tim okolnostima nije se mogla pripisati mojim ličnim naporima. Danas vidim da je bio direktan rezultat činjenice da mi je tog dana na radnom mjestu bila ponuđena Božja Riječ. A Božja Riječ je život. Ona ima moć u toj mjeri pokrenuti čovjeka da je spreman preuzeti na sebe i bijes samog kneza tame. Bog je imao namjeru da čujem velike istine Njegove svete Riječi, i to se ostvarilo. Demonski duhovi nisu to mogli ni na koji način spriječiti.

Odredili smo da ćemo se sjutra sastati u sedam sati uveče. Prije nego što sam otišao, zatražio sam od Sirila da pročita još nešto iz Biblije i da se pomoli. Čitao je riječi iz Psalma: „Bog je naše utočište i snaga, pomoć koja se u nevoljama lako nalazi. Zato se nećemo bojati, čak i da se zemlja preobrazi, i da se gore uzdrmaju i sruše u srce mora ogromnoga, i da se vode njegove uzburkaju i zapjene, da se gore potresu od huke njegove. Postoji rijeka čiji tokovi raduju grad Božji, najsvetije veličanstveno prebivalište Najvišega.“ (Psalam 46:1-4)

Na samom odlasku, ruka mi je već bila na kvaki, htio sam od Sintije čuti naslov sledeće teme. Naslov jedne od sledećih tema bio je: Stanje umrlih.

S nestrpljenjem sam očekivao to proučavanje. Istini za volju, nije me toliko mučilo nestrpljenje kao pitanje hoću li u utorak u devetnaest sati uopšte biti živ. Zaista sam očekivao da će me te noći posjetiti duhovi – a protiv njih nisam imao nikakvog oružja za odbranu. Međutim, nisam se bojao smrti. Gospodnji Duh blagoslovio je moj život – Isusovom zaslugom.

Dok sam ležao u krevetu, mislio sam na riječi iz Biblije što ih je Siril pročitao. Uskoro sam začuo budilnik. Bio je utorak ujutro – još malo pa moram na posao. I danas mi riječi iz 46. psalma mnogo znače, jer su me naučile da gledam u Boga,

koji je početak života i izvor svake sile. On može promijeniti i najbeznadežnije stanje, i na divan način osloboditi bespomoćnoga iz ruku neprijatelja.

Rože Morno u domu Sirila i Sintije Gros, 1946. godine

Glava 8.
JOŠ JEDNO KRATKO VRIJEME MILOSTI

U utorak, tačno u devetnaest sati, bio sam kod porodice Gros. Pitanje o stanju umrlih trebalo je te večeri zaokupiti našu pažnju. Biblija mi se u vezi sa tim činila vrlo jasnom. Odgovarala je na pitanja poput: Imaju li ljudi besmrtnost? Mogu li mrtvi hvaliti Boga? Je li carstvo mrtvih mogući izvor informacija?

Odgovor na prvo pitanje sasvim je jasno proizlazio iz Prve poslanice Timoteju 6:15,16. Samo Bog ima osobinu besmrtnosti. Drugim riječima: čovjek je smrtan.

U Psalmu 115:17 bio je odgovor na drugo pitanje: „Mrtvi ne hvale Gospoda, niti iko od onih koji u tišinu silaze.“ Poput udarca groma te riječi su razbile shvatanje s vjeronaukom iz mog djetinjstva u sitne komadiće.

Odgovor na treće pitanje počeo mi je otkrivati Božju ljubav i pravednost, kojima se rukovodi u ophođenju s nama jadnim smrtnicima. O tome čitamo iz Biblije: „Čovjek koga je žena rodila kratka je vijeka i pun nevolja. Kao cvijet je nikao i vene već, poput sjene bježi ne zastajući...“ I zatim o čovjekovom stanju kad umre: „Ako su sinovi njegovi poštovani – o tome ništa ne zna; ako su prezreni, o tome ne razmišlja.“ (Jov 14:1,2,21)

Posle tih riječi osjetio sam veliko olakšanje. Rekao sam mojim prijateljima: „Dobro je znati da naši dragi koji su umrli ne pate u paklu niti gledaju s neba nevolje svojih dragih na zemlji, već svi spavaju u grobu do dana uskrsenja.“ Bog je učinio da tada shvatim da je smrt jednostavno potpuna suprotnost životu, stanje potpunog ugasnuća, nepostojanja. Postalo mi je jasno koliko je pogrešna ideja o tome da čovjek ima besmrtnu dušu, naročito nakon što sam pročitao izvještaj o stvaranju Adama iz Knjige Postanja: „Gospod Bog je oblikovao čovjeka od zemaljskog praha i udahnuo mu u nozdrve dah života, i čovjek je postao duša živa.“ (Postanje 2:7) Razumio sam da je Božji životni dah ono što oživljava i održava naš organizam. Zahvaljujući tom životnom dahu naša pluća se šire, srce kuca, krv teče žilama, i naši se udovi kreću. I kad god Bog ponovo taj dah uzme k sebi – život prestaje. Izvještajem u Bibliji, da je čovjek postao živo biće, ili živa duša – za razliku od široko rasprostranjenog mišljenja da je čovjek dobio dušu, Bog Sotoni i njegovim demonima zatvara mogućnost da nam se prikazuju i tvrde kako su oni duše naših pokojnika koji su navodno dostigli viši stepen postojanja.

Na kraju našeg razmišljanja o čovjekovom stanju posle smrti, preda mnom se stvorila sasvim nova slika o Božjoj naravi. Istovremeno sam jasno uočio da ga hrišćanski svijet u više vidova sasvim pogrešno predstavlja.

Ako želite razumjeti mene i moje stanje u onih sedmicu dana, pokušajte zamisliti položaj čovjeka koji nikad nije imao Bibliju – a kamoli već isproučavanu s označenim tekstovima i bilješkama. Takvom čovjeku život ne može pružiti stvarne radosti,

jer čim otkrije nešto što mu pričinjava zadovoljstvo, odmah se pojavljuje i misao na smrt koja bi već sjutra tom zadovoljstvu mogla učiniti kraj. Stalno je suočen s vječnošću – ali kakvom vječnošću?! Pri tome on još otkriva da ni drugi ljudi ne znaju mnogo više. A onda jednoga dana na sasvim neočekivan način sretne nekoga ko u ruci drži Knjigu čiji je autor sam Darodavac života. Odjednom sva pitanja što su ga mučila toliki niz godina dobijaju sasvim zadovoljavajuće odgovore, a dobija još i mnogo više.

Otkrio sam da nauka o uskrsenju, onako kako je u Bibliji zapisano, nudi svim ljudima besmrtnost. „Evo, govorim vam tajnu: Nećemo svi zaspati smrtnim snom, ali svi ćemo se preobraziti, u jednom trenutku, u tren oka, na zvuk poslednje trube. Jer truba će zatrubiti i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se preobraziti. Jer ovo raspadljivo mora da se obuče u neraspadljivost i ovo smrtno mora da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se obistiniti riječi koje su napisane: 'Smrt je uništena u pobjedi.' 'Smrti, gde je tvoj žalac? Grobe, gdje je tvoja pobjeda?'“ (1. Korinćanima 15:51-55)

Isus, Knez života, prilikom svog dolaska uz pratnju nebeskih anđela, daće besmrtnost onima koji su ga prihvatili kao svoga Gospoda. Iznova će pokloniti život onima koji su ga radi Njega izgubili. Uskrsenje je onaj veliki događaj na koji su čekali pisci Biblije.

Premda je apostol Pavle radi Hrista izgubio sve, bio je ispunjen radošću zato što je svoju nadu temeljio na nauci o uskrsenju mrtvih. (Filipljanima 3:7,8,10,11) Svoje misli stalno je upravljao k Nebu: „A naše je građanstvo na nebesima, odakle željno očekujemo spasitelja, Gospoda Isusa Hrista, koji će naše poniženo tijelo preoblikovati da bude poput njegovog slavnog tijela, silom kojom može sve da pokori sebi.“ (Filipljanima 3:20,21)

Bilo mi je zanimljivo da je, govoreći o svojim poteškoćama u Aziji kad je skoro pao u očaj, svejedno imao povjerenje u Boga, u Onoga koji podiže mrtve. (2. Korinćanima 1:8,9) Apostol nije rekao kako se nada da će sresti Gospoda prilikom svoje smrti, kao što se često podučava, već je polagao svoje nadanje u uskrsenje.

Pokušavajući saznati iz Svetog pisma kada će pravedni dobiti nagradu, a nepravedni kaznu, pronašao sam da se to neće dogoditi posle smrti, nego posle prvog i drugog uskrsenja. Isusove riječi su me zbunile: „Nego, kad priređuješ gozbu, pozivaj siromahe, sakate, hrome i slijepe! Bićeš srećan, jer ti nemaju čim uzvratiti! Uzvratiće ti se o uskrsenju pravednika.“ (Luka 14:13,14)

Otkrio sam da je Pavle usmjerio svoju pažnju na Hristov dolazak i na to da će lično od Isusa dobiti „vijenac pravednosti“. Pred kraj svog života ovaj već pomalo umorni vojnik krsta nosio je na svojim leđima ožiljke i rane od onih pet puta trideset i devet udaraca. (2. Korinćanima 11:24) Međutim hrabrila ga je nada u uskrsenje.

Premda svjestan činjenice da će se uskoro sresti s krvnikovim mačem, Pavle je glasno iznosio poruku koja će hrabriti čitave naraštaje vjernih ljudi. Ukazivao je na trenutak kad će svi primiti platu vječnoga života: „Jer se ja već izlivam kao žrtva ljevanica i približilo se vrijeme mog oslobođenja. Dobro sam se borio, trku sam do kraja istrčao, vjeru sam sačuvao. Od sada se za mene čuva vijenac pravednosti, kojim će me Gospod, pravedni sudija, nagraditi u onaj dan – i ne samo mene nego i sve koji željno čekaju da se on pojavi.“ (2. Timoteju 4:6-8)

Tokom cijelog našeg razmatranja o uskrsenju tijela uvijek sam iznova mislio o tome kako bi pisci Novoga zavjeta, da su vjerovali u čovjekovu besmrtnu dušu koja po smrti odlazi na Nebo, sigurno spomenuli da će Hrist i njih povesti sa sobom kako bi ih ponovo sastavio s njihovim pređašnjim tijelima. Nigdje nisam naišao na takvu misao. Umjesto toga mnoge biblijske riječi dokazuju suprotno. U 15. poglavlju Prve poslanice Korinćanima Pavle na primjer opširno piše o pravednim mrtvima i uskrsenju. Više puta spominje da će Isus probuditi mrtve.

Moje poslednje a možda i najznačajnije otkriće u vezi s vasksenjem nalazi se u Poslanici Jevrejima. Jedanaesto poglavlje govori o vjeri Božjih slugu tokom različitih istorijskih razdoblja, o njihovim kušnjama, poteškoćama; o njihovoj hrabrosti i o njihovoj nadi u uskrsenje i vječni život – nadi koja ih je i uoči smrti ispunjavala sigurnošću.

„Žene su uskrsenjem dobile svoje mrtve. A drugi su bili pretučeni ne primivši izbavljenje, kako bi dobili bolje uskrsenje. Drugi su bili iskušavani izrugivanjima i bičevanjima, pa i u okovima i tamnicama. Bili su kamenovani, iskušavani, isječeni, pobijeni mačem, hodali su u ovčijim i kozjim kožusima, bili su u oskudici, u nevolji, zlostavljani. Svijet ih nije bio dostojan. Lutali su po pustinjama, gorama, pećinama i jamama zemaljskim. I svi su oni kroz veru dobili svedočanstvo, ne primivši obećanje, jer je Bog za nas predvideo nešto bolje, da oni bez nas ne dostignu savršenstvo.“ (Jevrejima 11:35-40)

Mislio sam: Kad bih bar mogao živjeti za tu divnu nadu i uskrsenje i živjeti vječnim životom. Ali, nešto je iznenada prekinulo oduševljenje što se polako stvorilo u mojoj svijesti. Pa glupo je misliti da će mi Bog ikada oprostiti mržnju koju sam gajio prema Njemu. Ne, to je nemoguće! Bolje bi bilo da odagnam iz svojih misli nadu u vječni život. Na kraju krajeva, bio sam u vezi s demonima. To mi Bog nikada ne bi mogao oprostiti. Zaboravi na sve to, Morno, prekasno je!

Sintija je pred kraj proučavanja pročitala odlomak iz Poslanice Titu 2:12,13, koji hrišćanima daje savjet... da se „odreknemo bezbožnosti i svjetskih želja i da razborito, pravedno i odano Bogu živimo usred ovog sadašnjeg doba, dok čekamo ostvarenje te divne nade i pojavljivanje slave velikog Boga i Spasitelja našeg, Isusa Hrista.“ Ovaj odlomak naveo me je da se zahvalim gospodinu i gospođi Gros za njihovu spremnost da proučavaju sa mnom Bibliju. Još sam rekao da mi je želja da živim s nadom u prekrasan Gospodov dolazak, ali da mi je život bio takav da je to

nemoguće.

„Ima nade“, rekla je Sintija. „Mi imamo Velikog sveštenika, Hrista, koji je pravedan i u nebeskoj Svetinji obavlja službu za nas. Došao je i umro na krstu na Golgoti da bi mogao biti naš Veliki sveštenik. Kroz Njega, i samo kroz Njega možemo dobiti spasenje.“

Pomislio sam da ne bi tako govorila da zna za moju vezu s demonima.

„Za tebe postoji nada“, nastavila je, „to je sasvim sigurno. Za svakog od nas postoji kod Isusa nada. Sve dok je čovjek živ i traži od Isusa pomoć, postoji nada. Želim ti to pokazati.“

Čitala je Jevrejima 4:15,16: „Jer naš prvosveštenik je neko ko ne samo što može da saosjeća s nama u našim slabostima, nego je i poput nas iskušan u svemu, ali nije zgriješio. Pristupimo, dakle, slobodno prestolu blagodati, kako bismo stekli milost i našli blagodat kad nam zatreba pomoć!“

Posle tih riječi doslovno sam joj istrgnuo Bibliju iz ruku i rekao: „Daj mi da vidim!“ Vjerujem da me je to bio Božji Duh ispunio nadom i naveo me da joj uzmem Bibliju iz ruku. Za moje službe u kanadskoj trgovačkoj mornarici dobacio sam uže za spasavanje jednom mornaru koji je pao s palube. Zgrabio je to uže i očajnički se držao za njega. Ja sam sada bio u sličnom položaju. Uočio sam svoje stanje izgubljenosti i ugledao nadu za spas: odmah sam se uhvatio za nju.

Kako je već bilo kasno, zamolio sam Sirila da se pomoli prije nego što pođem kući. Pitao sam smijem li i sjutra uveče doći da nastavimo proučavanje. Nisu imali ništa protiv, on se pomolio, i ja sam otišao.

Na putu kući zurio sam kroz tramvajski prozor – točkovi su škripali, vrata su se glasno otvarala i zatvarala, ljudi ulazili i izlazili a vozač izvikivao imena ulica. Misli su mi bile zaokupljene onim što je rekla Sintija. Njene riječi odjekivale su u meni: „Za tebe ima nade, to je sigurno! Za svakoga od nas kod Isusa ima nade. Sve dok je čovjek živ i traži od Isusa pomoć, ima nade!“

I kao da mi je to neko drugi šapnuo, pomislih da i za one bez nade, za nedostojne – pa čak i za obožavatelje duhova – ima nade.

Trideset i dvije godine kasnije moja supruga i ja sreli smo se s Grosovima u Torontu u Kanadi. Ubrzo nakon mog obraćenja, odselili smo se u Sjedinjene Države, i sve te godine nismo se vidjeli. Dok smo tako razgovarali o onim danima iz jeseni 1946. godine, Siril je rekao nešto što me je oduševilo, jer sam u tome prepoznao milostivo djelovanje Duha božanske ljubavi u moju korist.

„Nekoliko mjeseci nakon našeg vjenčanja“, rekao je, „prisustvovao sam na nekoliko biblijskih predavanja Vorena Tejlora, propovjednika Adventističke crkve u Montrealu. Nije mi bilo teško vjerovati ono što je propovjednik Tejlor propovijedao, s obzirom da je neprestano navodio misli iz Biblije. Jedne večeri proučio je sa mnom temu o biblijskoj suboti. Tom prilikom nisam mogao ne sjetiti se kako sam davno u Halifaksu upitao baku koji je pravi dan odmora. Međutim, ni proučavanje

s propovjednikom Tejlorom nije me u to sasvim uvjerilo. Tako sam se one večeri, a da nisam nikome ništa o tome rekao, molio Boga da mi pomogne kako bih vjerom prihvatio subotu kao dan odmora. Molio sam ga da mi omogući da neku drugu osobu osvjedočim o suboti.

Sledećeg ponedjeljka sam, kao i uvijek, pošao na posao. Međutim, postao sam umoran, ili nemiran, ne znam tačno; uglavnom odlučio sam dati otkaz. Čuo sam za jednu novu firmu koja je tražila radnike moje struke. Iste večeri otišao sam u tu firmu na razgovor, i na moje iznenađenje bio odmah primljen. A tamo je i plata bila veća. Vratio sam se na staro radno mjesto i dao otkaz.

Došao je trenutak da otpočnem s novim poslom. Tog ponedjeljka ujutro sjedio sam pored jednog radnika koji je imao dvije čudne navike. Prvo, pušio je kao lokomotiva. Bio sam sretan što smo smjeli otvoriti prozore. Druga navika mu je bila da me je, kad god bi mu mašina zatajila, iznenadio bujicom nečuvenih psovki. Zaboravio sam za što sam se molio Bogu, ali Bog ne zaboravlja molitve svoje djece. Nikad ne bih ni pomislio da će me baš taj mladić, koji je sjedio pored mene, zamoliti i čak zahtijevati od mene da još iste večeri s njim proučavam Bibliju. Nisam znao kakvi su to teški problemi pritiskali život Rožea Mornoa dok je tog jutra sjedio za svojom mašinom.“

Darodavac života predvidio je moju besanu noć nekoliko dana prije susreta s Sirilom, i kratku molitvu onog jutra, te se pobrinuo da mi pruži pravu pomoć.

Kad je Siril zamolio Boga da ga ohrabri u njegovoj želji da drži subotu, i spomenuo potrebu da to još nekome kaže, Svemogući je rekao: „Imam pravu osobu za tebe.“ Zatim je Sveti Duh pokrenuo Sirila da promijeni radno mjesto. U trenutku kad sam bio u najvećem dvoumljenju da li da donesem najvažniju odluku u životu, Bog je bio spreman da mi pomogne. Sveti Duh pripremio je sve pojedinosti. Mislim tu prvenstveno na Harija, svog pretpostavljenog koji je bio Jevrejin, i njegovu jaku želju da otkrije kojoj crkvi Siril pripada, te na njegovu molbu da mu u tome pomognem.

Biblijske pouke koje smo zajedno proučili dale su mi pregled vječnih istina. Božji Duh dao mi je trijezan razum tako da za razumijevanje nisam morao imati neko duboko teološko istraživanje koje bi zahtijevalo više vremena kako bih shvatio svako pojedinačno gradivo. Budući da sam se nalazio u kriznom stanju, nisam mogao slobodno raspolagati svojim vremenom. Znao sam da će najvjerovatnije vrlo skoro doći do sukoba s demonima.

Bilo mi je kao da imam na raspolaganju još samo malo vrijeme milosti.

Glava 9.
DAN OBEĆANJA

Sigurno se sjećate da sam sotonskom svešteniku obećao da ću mu sledeće srijede dati odgovor hoću li pristupiti njihovom tajnom društvu ili ne. Demoni su obećali posebne blagoslove za moj život: ali u međuvremenu sam, u kratkom roku od dva dana, upoznao neka od velikih obećanja iz Božje Riječi.

S tim obećanjima u mislima pošao sam ujutro u srijedu na posao, pitajući se šta da učinim. Bio je to osvješćujući dan. Razmišljao sam mnogo a govorio malo, hiljade misli prolazilo je brzo kroz moj mozak. U pet sati odlučio sam da, umjesto tramvajem, pođem kući pješice. Od silne napetosti nisam mogao uživati u jelu. Odustao sam od večere. Morao sam obaviti neugodan telefonski poziv: obavijestiti svog prijatelja Rolana kako zbog razloga koji mu ne želim reći neću doći kao i svake srijede uveče na sastanak da odam čast demonima. Zamolio sam ga neka poruči svešteniku da ću mu se uskoro javiti.

Idući ulicom *Bleury* u pravcu sjevera, prolazio sam kraj najrazličitijih prodavnica i ne obraćajući pažnju na njih. Međutim, na neobjašnjiv način u jednom sam trenutku ipak pogledao u jedan izlog u mnoštvu ostalih. Nakon nekoliko koraka shvatih da je to bila Biblija. Vratio sam se i još jednom pogledao. Da, bila je to nova Biblija usred ostale tamo izložene starudije. Bila je to zalagaonica u kojoj su za malu cijenu bili ponuđeni najrazličitiji predmeti. Na malom listiću je pisalo: „Ovu Bibliju možete danas kupiti po vrlo povodnoj cijeni. Uđite, isplati se!“

Polako sam se ušuljao u prodavnicu prepunu kupaca. Kutije za izlaganje robe bile su natrpane raznim predmetima, i smještene tako da čovjek skoro nije znao gdje da stane. U jednom dijelu prostorije bila je izložena muška odjeća, sa strane su visile gitare i razni drugi instrumenti. Svugdje su bile istaknute oznake cijena i upozorenja: „Povoljna prilika!“

Prišao mi je čovjek niskog rasta i upitao me: „Mogu li vam pomoći?“

„Zanima me ona Biblija u izlogu. Koliko košta?“

„Ah da, Biblija! Donijeću vam je.“

„Ne morate je donositi, želim samo znati cijenu jer nemam mnogo novca kod sebe.“ Ipak ju je donio.

„Za ovu Bibliju sigurno imate dovoljno novca kod sebe. Baš sam je prije sat vremena stavio u izlog i prodajem je po vrlo povoljnoj cijeni.“ Dalje je govorio, a ja sam iz učtivosti prema njegovim godinama, pokušavao biti ljubazan. „Ako želite Bibliju za malo novca, nemojte nikada ići u prodavnicu gdje prodaju samo Biblije. Dođite u prodavnicu poput ove,“ savjetovao me je.

Napokon mu je uspjelo pronaći put između gomila raznih predmeta a da ništa ne sruši. Pomislio sam kako je možda u mladosti bio akrobata. Dao mi je Bibliju i

rekao: „Predivna Biblija, zar ne?“

„Koliko košta?“ ponovio sam.

„Nećete morati platiti kao u onim prodavnicama Biblija. Pogledajte, Bibliju poput ove tamo bi vjerovatno prodali za 15 dolara, možda i za više. Pokazaću vam zašto.“ Otvorio je Bibliju negdje na Novom zavjetu i rekao: „Ne razumijem se mnogo u Biblije, ali znam da su najbolje ove s crveno naznačenim istaknutim tekstovima.“

Opet sam htio pitati koliko traži za tu Bibliju, ali bio je brži. „Namjeravao sam za ovu ovdje tražiti prilično visoku cijenu: ali što više s vama o tome razgovaram, cijena postaje sve niža.“

„Odlično! Govorite dalje, sve dok ne dođete do cijene od jednog dolara i pedeset centi. Tad ću je strpati u džep i dati vam novac.“

„Dogovoreno. Dajte mi dolar i pedeset.“

Međutim to stvarno nisam želio, pa sam mu počeo objašnjavati kako ga ne želim zakinuti te da sam mu spreman platiti onoliko koliko misli da je pravo.

„Ne, ne tražim niti centa više. Kad jednom kažem cijenu, ostajem pri tome.“

Nakon što sam mu dao novac, rekao je: „Neću vam omotati Bibliju. Za tako nisku cijenu ne mogu vam dati još i papir. Neće vam valjda smetati da je ponesete ovako?“

„Ne, nimalo,“ odgovorih s namjerom da napustim prodavnicu. Kad sam već zatvarao vrata, zaustavio sam se i okrenuo. Nečeg sam se iznenada sjetio.

„Nešto nije u redu?“ upitao je mali čovjek. „Ovo je, gospodine, bila jedna od najneobičnijih kupovina u mom životu. Da li biste htjeli sasvim iskreno reći zašto ste mi ovu Bibliju prodali na ovakav način? Stekao sam utisak da ste je se htjeli riješiti.“

Pogledao me je ravno u oči: „Sinko moj, ovo je bez sumnje ukradena Biblija. Uzeo sam je prošlu sedmicu zajedno s još nekim predmetima što su mi ih prodali neki mladići. Do tog trenutka imao sam dobar promet u ovom mjesecu. Sat vremena prije nego što ste vi došli razmišljao sam o tome kako je prodaja slabija otkako sam kupio tu Bibliju. Odmah sam je stavio u izlog. Uzmite je, pođite kući, čitajte iz nje, i neka vas Bog blagoslovi.“

Odmah sam se sjetio riječi iz Jevrejima 4:15,16. Zahvalio sam i otišao. Istinska radost ispunjavala je moje srce dok sam, s novom Biblijom pod rukom, koračao ulicom. Još od djetinjstva nisam se tako dobro osjećao. Bilo mi je kao da je neko oduvao crni oblak koji me je pokrivao. Zaista sam se tako dobro osjećao da mi se i apetit vratio. Ušao sam u jednu jevrejsku prodavnicu prehrambenih namirnica i odlučio da kupim sendvič. Namjeravao sam ga pojesti kod kuće, i malo da čitam iz moje nove Biblije dok ne dođe vrijeme da pođem k Sirilu na novo proučavanje.

Tada se desilo nešto što je još više probudilo moje zanimanje za Poslanicu Jevrejima.

Ušao sam u stan i shvatio da ima više sati nego što sam mislio. Ostavio sam

Bibliju na stolicu za ljuljanje i pošao k prozoru da podignem zavjesu. Laktom sam zapeo za stočić – i Biblija je pala na pod. „Oh ne“, viknuo sam“ „Moja nova Biblija na podu!“

Pala je tako da su se stranice otvorile u sedmom poglavlju Poslanice Jevrejima. Čitao sam: „Ali ovaj, pošto on ostaje dovijeka, ima nezamenljivo sveštenstvo. Zato i može u potpunosti spasti one koji kroz njega pristupaju Bogu, kad uvijek živi da se zauzima za njih.“ (Jevrejima 7:24,25) Prešao sam pogledom preko stranice i ponovo čitao: „A u ovome što je rečeno glavno je ovo: imamo takvog prvosveštenika, koji je sjeo s desne strane prestola Veličanstva na nebesima. On je sluga koji služi za ljude na svetom mjestu i u pravom hramu koji je podigao Gospod, a ne čovjek.“ (Jevrejima 8:1,2)

Posredstvom tih biblijskih stihova čuo sam Isusa kako govori o sebi – da je živi, ljubazni i moćni Izbavitelj, koji može u potpunosti spasiti sve one što kroz Njega dolaze k Bogu. To istovremeno znači da zapovijeda i demonima.

Tokom vožnje do porodice Gros pročitao sam čitavu Poslanicu Jevrejima. Na povratku sam je, pregledao, a kod kuće sam je pročitao još jednom u cjelosti. Bio sam oduševljen tom poslanicom. Pokazala mi je da je Hristovo posredovanje u nebeskom Svetilištu za palog čovjeka jednako važno kao i Njegova smrt na krstu. To je na mene ostavilo dubok utisak.

Saznao sam da Isus voli i one ljude koji toga nisu dostojni. Vidio sam u Njemu Onoga koji je kadar postaviti sve stvari na njihovo mjesto. Shvatio sam da je Bog dopustio da ga ljudi prikuju na krst... da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola...“ (Jevrejima 2:14) Sad sam razumio da je moja jedina nada u tome da se u cjelosti uzdam u zasluge krvi Onoga koji može spasiti sve koji dođu k Njemu.

Od četiri biblijske pouke što smo ih proučavali te srijede uveče kod Sirila, jedna mi je bila posebno važna. Nosila je naslov „Sudbina bezbožnika“.

Sve do tog trenutka Biblija mi je otkrivala Darodavca života kao Boga ljubavi, kao Boga koji je toliko volio ovaj svijet da je dao i svog Sina da svi koji u Njega vjeruju ne budu uništeni, već da imaju život vječni (Jovan 3:16). Dva dodatna biblijska objašnjenja podvukla su tu činjenicu, na način koji nikad neću zaboraviti. Prvo, Bog nije poslao svog Sina na ovu Zemlju da bi je prokleo, nego da je spasi. (Jovan 3:17) Drugo, Bog želi spasiti sve ljude (1. Timoteju 2:4). Otkrio sam da sve Božje postupke prema ljudskom rodu određuje upravo ljubav.

Zanimalo me je kako će Bog postupati s onima koji odbacuju Njegov predlog. Hoće li se Bog za tu priliku pretvoriti u sasvim suprotno biće? Dakle, hoće li Bog uživati u tome da te ljude beskrajno muči, kao što većina hrišćana vjeruje? Od velike mi je važnosti bilo da saznam šta o tome govori Biblija.

U našem proučavanju najprije smo razmatrali porijeklo i uzročnika zla, a zatim pitanje kako će Bog postupiti s njime kad grijehu dođe kraj. Isaija kaže: „Kako pade

s Neba, Svjetlonošo, zorin sine?“ (Isaija 14:12) Ezekijel 28:12-15 opisuje veliku mudrost i visok položaj koji je taj anđeo nekad zauzimao u Božjoj vladavini: „...Ovako kaže Gospod: Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti i savršeno si lijep. Bio si u Edenu, vrtu Božjem. Pokrivalo te je svako drago kamenje, rubin, topaz, jaspis, hrizolit, oniks, žad, safir, tirkiz, smaragd i zlato; tamburine i svirala bili su ti pripremljeni onog dana kad si bio stvoren. Bio si pomazani heruvim zaštitnik, ja sam te postavio. Bio si na svetoj gori Božjoj. Hodio si usred plamenih stijena. Bio si besprekoran na svojim putevima od dana kad si stvoren pa sve dok se u tebi nije našla nepravednost.“

Taj uzvišeni anđeo prestao se diviti krasoti Božjeg bića, odmetnuo se da bi se počeo diviti samome sebi. Zatim je divljenje samome sebi preraslo u uzdizanje samoga sebe. „Tvoje srce se uzoholilo zbog ljepote tvoje. Upropastio si mudrost svoju zbog svog sjaja. Zbaciću te na zemlju...“ (Ezekijel 28:17) Njegova usmjerenost prema samome sebi se umnogostručila, i došao je trenutak kad je odlučio da, po vlastitom naumu, bude izjednačen s Bogom i uzvišen nad Hristom.

Prorok Isaija je rekao: „A govorio si u svom srcu: ‘Do nebesa ću se podići. Iznad Božjih zvijezda podići ću svoj presto i sješću na zbornu goru na krajnjem sjeveru. Podići ću se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Najvišim.’“ (Isaija 14:13,14)

Koliko god zanimljiv bio izvještaj Biblije o Sotoninoj pobuni, ipak me je najviše zaokupilo pitanje što će Bog učiniti s palim heruvimom posle toga kad Sotona i njegovi pali anđeli pred cijelim svemirom pokažu svoj pravi karakter.

Ezekijel piše: „...Zato ću posred tebe pustiti vatru koja će te proždrijeti. Pretvoriću te u pepeo na zemlji pred očima svih koji te gledaju. Svi koji te poznaju među narodima zaprepašćeno će te gledati. Snaći će te propast koju ne očekuješ i nikada te više neće biti.“ (Ezekijel 28:18,19) Darodavac života konačno će uzročniku grijeha i smrti prirediti kraj. Đavola više neće biti!

Pošto sam taj biblijski tekst prvi put pročitao, pomislio sam u sebi, a zatim i rekao gospođi i gospodinu Gros: „Kako je moguće da hrišćanski teolozi propovijedaju da će Sotona vječno živjeti u ognjenom jezeru, kad Biblija kaže sasvim suprotno?“

Gospođa Gros objasnila je da ne bih trebao biti previše iznenađen. Čak trećina anđela, najinteligentnijih bića na Nebu, tako su se prevarili da su, i pored opasnosti da zauvijek propadnu stavili na Luciferovu stranu. (Otkrivenje 12:4,9)

Pogledali smo u Bibliju da vidimo šta ona govori o vječnoj sudbini zlih ljudi. U Psalmu 37:20 piše: „Jer će zli propasti, neprijatelji Gospodnji biće prolazni kao ljepota pašnjaka, proći će. U dimu će nestati.“ Ovaj stih jasno govori da će propast onih koji su odbacili Božju milost i bili uporni u tome da sami sebe upropaste – biti potpuna.

Morao sam pomisliti na svoje djetinjstvo. Ljudi sa sela obično su sami proizvodili sapun. Moj otac činio je to za vrijeme hladnih zimskih mjeseci kad je prijalo

naložiti veliku vatru. Trebalo je otopiti velike količine životinjske masti i kuvati po nekoliko sati. Moj brat Edgar i ja zabavljali smo se bacajući male grudvice masti na užarenu peć. Zanimljivo je bilo posmatrati kako se mast brzo topi i nestaje.

Biblija objašnjava da će Bog zle ljude, i sve tragove zla, ukloniti s naše planete. Završili smo proučavanje čitajući riječi iz Knjige proroka Malahije i razmišljajući o njima: „Jer gle, dolazi dan koji gori kao peć, i svi oholi i svi koji zlo čine postaće kao strnjika. I proždrijeće ih dan koji dolazi," kaže Gospod nad vojskama, „i neće im ostaviti ni korijena ni grane... I zgazićete zle, jer će oni biti kao prah pod vašim nogama onog dana kad učinim ono što sam naumio, kaže Gospod nad vojskama." (Malahija 4:1,3)

Siril je na to rekao da je veliki Vladar svemira Bog ljubavi, ali istovremeno i Bog pravde, i ne smijemo nikada zaboraviti da su oni koji su odbacili Božju ljubav i žrtvu Njegovog Sina na Golgoti – osudili sami sebe. Učinili su se krivima odbacivši Duha milosti. „Dolazi dan," nastavio je Siril, „u kome će Bog izvesti smrtnu kaznu nad onima koji su je sami na sebe navukli. Biće to vječna smrt, 'jer je plata grijeha smrt' (Rimljanima 6:23)."

Sad sam shvatio da je upravo učenje o vječnim mukama, koje hrišćani propovijedaju sa svojih propovjedaonica, mnoge ljude pokrenulo da otjeraju Boga iz svojih misli i iz svog života. I ja sam sam postao žrtva takve zablude.

Takođe sam shvatio da svaki koji želi da sazna sudbinu bezbožnika na osnovu Svetog Pisma, da bi bio pravilno obaviješten, mora krenuti od činjenice da je zakon ljubavi zapravo temelj Božjeg vladanja. Svi Božji postupci prema ljudima – koje je On stvorio – proizlaze iz te pretpostavke. Na taj način nemoguće je vjerovati u učenje o vječnim mukama. I tako je baš to proučavanje odstranilo iz mog srca sve ono što ga je ispunjavalo gorčinom prema Bogu.

Kasnije je Siril objasnio da su hiljadugodišnje patnje čovječanstva normalna posledica Luciferovog ponašanja na Nebu i posledica njegove velike pobune. Visok položaj koji je zauzimao u Božjoj carstvu davao je veliko značenje njegovim izjavama, te podupirao njegove zahtjeve. Duh tajanstvenosti sakrivao je njegove stvarne ciljeve. Većina stanovnika Neba nije mogla predvidjeti krajnji ishod njegovog djelovanja. Grijeh se uvukao u sve djelove Božanske vlade. Lucifer je čeznuo za čašću i moći, što je pripadalo samo Bogu.

Anđeli s Neba nisu mogli razumjeti prirodu grijeha i njegove krajnje posledice. Radi dobrobiti sviju Bog je morao pričekati da prođe dovoljno vremena da bi na taj način dopustio Luciferu i njegovim pristalicama da svojim zlim djelima otkriju strahovitu opasnost grijeha. Stanovnici svemira u tihom užasu posmatraju nevolje čovječanstva. Ono što vide ostavlja u njima neizbrisiv dojam.

Dopadao mi se Sirilov opis velike duhovne borbe; mogao sam ga slušati još satima, ali on nije želio da dobijem, kako je to on nazvao, „probavne smetnje". Nakon što smo razmotrili još jedno pitanje, prešli smo na nešto drugo.

„Kad svi tragovi zla budu izbrisani s ove planete," rekao je, „i kad Hristos stvori divan svijet kao onaj što je bio u početku, u cjelokupnom Božjem stvorenju vladaće sklad i sreća. Kako će to biti divan život!"

Način na koji su mi Siril i Sintija iznosili istinu o velikoj duhovnoj borbi koja se odvija između sila dobra i zla, osvjedočio me je da Sveti Duh djeluje – i da je tokom godina silno i čudesno djelovao da bi me doveo do te tačke na kojoj sam se tada nalazio.

Sjećam se kako sam te večeri stalno gledao na sat. Bilo je 9:20. Bilo mi je jasno da Božji Duh nije na ovakav način dodirnuo moj život, ja bih se sada nalazio u razgovoru sa satanistima. Umjesto toga, veselio sam se divnoj prednosti da držim Bibliju u ruci – napokon sam donio odluku da se uz Božju pomoć oslobodim obožavanja demona. Istog trenutka, pri pomisli na sve to, prošla me je neka jeza, koža mi se naježila, kosa nakostriješila.

Pri kraju našeg razmišljanja o sudbini bezbožnika spomenuo sam gospođi i gospodinu Gros da sam, u doba dok sam morao „štošta učiti napamet iz katehizma, nailazio na mnoštvo biblijskih izraza koji su u raznim knjigama upotrijebljeni da podupru predstavu o beskrajnom kažnjavanju bezbožnika. Bili su mi u sjećanju izrazi poput „vječni oganj", „vječna kazna", „i dim se njihovih muka diže u vijek vjekova".

Moji domaćini su priznali da Biblija sadrži neke od tih izraza pa bi zaista trebalo puno vremena da istražimo njihovo značenje – ali to bi se isplatilo. I zaista smo tri dana kasnije imali zanimljivo proučavanje te teme. Vodio ga je propovjednik L.V. Tejlor. Nešto više o tome reći ću malo kasnije.

Spremajući se te noći na spavanje bio sam čvrsto uvjeren da je Sirilov Bog stvarni Darodavac života. On je i demonima dao život. Činjenica da sam mogao proučavati Božju svetu Riječ, a da me u tome nisu ometali, bila je dokaz u prilog tome.

Međutim, u četvrtak uveče, vrativši se s proučavanja, shvatio sam da su demoni posjetili moj stan. U petak uveče, pri povratku u stan, bilo mi je jasno da mi žele nešto reći.

Glava 10.
ODGOVOR ZA MOGA ŠEFA

Mom pretpostavljenom bio sam obećao da ću saznati zašto Siril svetkuje biblijsku subotu. Zato bih vas sada želio obavijestiti o proučavanju teme o biblijskoj suboti. Proučavanja što smo ih imali u četvrtak i petak preskočio bih s namjerom da se knjiga ne bi previše odužila.

Sirilove sledeće riječi bile su da Sveto pismo spominje biblijsku subotu kao sedmi dan u sedmici. „Četvrta od deset zapovijesti, što ih je objavio sam Bog, zaista nas opominje da se sjećamo subote i da je svetkujemo. Poziv da se sjećamo upućen je vjerovatno zato što ljudi zbog svakodnevnih poslova vrlo lako zaborave na neke važne pojedinosti života."

Otvorili smo naše Biblije i čitali zajedno četvrtu zapovijest: „Sjećaj se subotnog dana i smatraj ga svetim. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao. A sedmi dan je Subota posvećena Gospodu, tvom Bogu. Ne radi nikakav posao, ni ti, ni tvoj sin, ni tvoja kći, ni tvoj rob, ni tvoja robinja, ni tvoja stoka, ni stranac koji živi u tvom gradu. Jer je za šest dana Gospod stvorio nebesa i zemlju, more i sve što je u njima, a sedmog dana je počinuo. Zato je Gospod blagoslovio subotni dan i posvetio ga." (Izlazak 20:8-11)

Bio sam iznenađen otkrićem da se zapovijest o svetkovanju Božjeg posvećenog dana vrlo razlikuje od one iz katoličkog katehizma što sam ga koristio kao dijete. Odmah sam izjavio: „To nisu one zapovijesti koje sam učio napamet kao dijete."

Pogledao sam na drugi stih istog poglavlja i počeo čitati: „Ja sam Gospod, tvoj Bog, koji te je izveo iz egipatske zemlje, iz doma robovanja. Nemoj imati drugih bogova ispred mene. Ne pravi sebi rezani lik niti bilo kakvu sliku od onoga što je gore na nebesima ili dolje na zemlji ili u vodama ispod zemlje. Ne klanjaj im se niti im služi, jer sam ja, Gospod, tvoj Bog, revnosni Bog..."

Zaista sam pročitao svih Deset zapovijesti i pri tom otkrio da su išle daleko više u pojedinostima nego i doslovni tekst zapovijesti iz katehizma što sam ih ja poznavao. „Teško mi je da povjerujem da su ovo Božje zapovijesti!" – rekao sam dosta uzbuđeno.

Siril je pažljivo i ozbiljno objasnio da su to izvorne zapovijesti što ih je Bog dao Jevrejima preko Mojsija, i da je tekst zapovijesti kako ih ja poznajem rezultat izmjena i skraćivanja koje su sprovodili ljudi što su se pod uticajem Sotone tokom minulih vjekova okomili na sveti Božji zakon.

Duboko je na mene uticalo koliko je Gospod naglašavao da je sedmi dan posvećen dan. „Do sedmog dana Bog je dovršio svoje djelo koje je načinio, i sedmog dana je počinuo od svih djela koja je načinio. I Bog je blagoslovio sedmi dan i

posvetio ga, jer je tog dana počinuo od svih svojih djela koja je Bog stvorio i načinio.“ (Postanje 2:2,3)

Ono što mi je pokazalo da se Bog nije šalio sa značenjem tog dana, pokazalo mi značaje tog dana, i koliko je taj dan bio svet, bila je činjenica da je Bog Izraelcima za vrijeme njihovog putovanja kroz pustinju svakog dana slao hranu – osim subotom. „Tada reče Gospod Mojsiju: ‘Učiniću da vam pada hljeb s neba. Neka narod ide i skuplja svaki dan koliko mu za dan treba. Tako ću ih kušati i vidjeti hoće li se držati moga zakona ili neće. A šestoga dana, kad spreme što su nakupili, biće dvaput onoliko koliko su skupljali za svaki dan... Šest je dana skupljajte, a sedmoga, u subotu, neće je biti.’“ (Izlazak 16:4,5,26)

Zanimljivo mi je bilo vidjeti na koji je način Gospod Izraelce želio upoznati sa svetošću njegove subote. Čitajući izvještaje o iskustvu s manom učinilo mi se čak i smiješnim što su neki još uvijek sumnjali je li Bog stvarno mislio šta je rekao: „Bijaše nekih koji su i sedmoga dana išli da je nakupe, ali ništa ne nađoše.“ (stih 27.)

Nakon što smo u vezi s biblijskom subotom pregledali Mojsijeve spise i proročke knjige, usredsredili smo se na Novi zavjet, gdje smo otkrili kako su se Isus i prvi učenici odnosili prema suboti. Luka za Isusa kaže: „Dođe u Nazaret gdje je odrastao te po svom običaju u subotu uđe u sinagogu.“ (Luka 4:16) Isus je jevrejskom narodu objasnio da je On gospodar subote. (Marko 2:28)

Gospodar subote nije želio promjene svetog Zakona Njegovog Oca. U propovijedi na Gori On nije ostavio mjesta za sumnju u čvrstoću temelja na kojemu počiva sveti Božji Zakon: „Nemojte da mislite da sam došao da ukinem Zakon ili Proroke. Nisam došao da ih ukinem, nego da ih ispunim. Istinu vam kažem: dok nebo i zemlja ne nestanu, neće nestati nijedno slovce ni crtica iz Zakona dok se sve ne ispuni.“ (Matej 5:17,18)

Takođe smo razmatrali biblijske izvještaje o tome kako su prvi učenici svetkovali subotu. Nakon što smo iz Biblije tako mnogo pročitali o svetkovanju subote kao sjećanju na stvaranje, upitah Sirila zna li uopšte zašto je došlo do toga da hrišćani svetkuju nedjelju, prvi dan u sedmici, kao dan od odmora.

Rekao je da Rimokatolička crkva tvrdi da je na osnovu autoriteta koji je primila od Boga, u toku prošlih vjekova sprovela promjenu: „Crkva bez okolišanja daje svojim ljudima do znanja da je ona izmijenila Božje zapovijesti.“

Sledeće nedjelje sam otišao u gradsku biblioteku u Montrealu te se na odsijeku religije upustio u malo istraživanje. Katolički katehizam dao mi je objašnjenje u vezi sa zapoviješću koja je u njemu bila označena kao treća po redu:

„Pitanje: Kako glasi treća zapovijest?

Odgovor: Treća zapovijest glasi: Sjećaj se dana od odmora da ga svetkuješ.

Pitanje: Koji je dan od odmora?

Odgovor: Subota je dan od odmora.

Pitanje: Zašto svetkujemo nedjelju umjesto subote?

Odgovor: Svetkujemo nedjelju umjesto subote zato što je katoličke crkva promijenila svetost subote na nedjelju.

Pitanje: Zašto je Katolička crkva uvela svetkovanje nedjelje umjesto subote?

Odgovor: Crkva je postavila nedjelju na mjesto subote zato što je Hrist uskrsnuo iz, mrtvih, i zato što se Sveti Duh u nedjelju izlio na apostole.

Pitanje: S kakvom je vlašću Crkva zamijenila subotu nedjeljom?

Odgovor: Crkva je stavila subotu nedjeljom zahvaljujući punoći božanske sile koju je primila od Isusa Hrista.

Pitanje: Šta naređuje treća zapovijest?

Odgovor: Treća zapovijest naređuje da svetkujemo nedjelju kao dan Gospodnji..."

S obzirom da je to moje otkriće na mene ostavilo dubok utisak, naučio sam čitav taj odlomak napamet. Pedesetih godina kupio sam primjerak toga katehizma. Izuzetno cijenim tu knjigu.

Moj prvi zadatak bio je da objasnim mom pretpostavljenom, koji je bio Jevrejin, kakva je to vjerska uvjerenja imao Siril. Drugi zadatak bio je otkriti kako je i gdje došlo do toga da su se hrišćani u ogromnoj mjeri posvetili nedjelji.

Sledećih mjeseci istraživao sam u tom pravcu i došao do iznenađujućih otkrića.

Tog petka uveče, na kraju proučavanja o suboti, Grosovi su me pozvali da sjutradan zajedno s njima pođem na bogosluženje. Siril mi je objasnio da će biti kršten uronjavanjem, i da će na taj način postati član crkve Adventista sedmog dana. Dogovorili smo se da ja dođem kod njih da bismo zajedno krenuli u crkvu.

Glava 11.
NOVI ŽIVOT

U subotu ujutro pošao sam k svojim novim prijateljima, gospođi i gospodinu Gros. Tamo su već bili neki njihovi prijatelji koji su došli s namjerom da ih prate do crkve. Nakon što su me Siril i Sintija predstavili tim prijateljima, malo smo porazgovarali. Po svom običaju izvadio sam kutiju cigareta iz džepa i ponudio ih, međutim, oni su kulturno odbili. I tako sam pomislio da adventisti možda ne puše.

Na putu u crkvu pitao sam Sirila o tome. Odgovorio mi je da adventisti imaju univerzalni odnos prema zdravlju – ne zato da bi time stekli Božju naklonost, već zato da bi bili zdravi. Zdravi ljudi imaju više od života. Rekao mi je da se jedna od sledećih biblijskih pouka bavi pitanjem zdravog načina života. Tamo su također nabrojane prednosti u kojima čovjek uživa ako ne puši.

Odmah sam mu obećao da tog dana neću pušiti u društvu članova crkve. Međutim, pitao sam se kako ću u tome uspjeti.

Jednom kasnije razgovarao sam sa Sirilom o činjenici da je duvan za mene bio vrlo značajan u životu. Rekao sam mu da sasvim sigurno ne bih pristao proučavati Bibliju s njim i njegovom ženom da su odmah na početku spomenuli to pitanje. Ali, oni su bili spremni podnositi moje pušenje da bi me najprije upoznali s Hristom. Tih dana još nisam bio svjestan da me Siril i Sintija pokušavaju upoznati s Izvorom života. Ali Božji Duh ih je vodio.

Onog subotnjeg jutra kad sam im obećao da neću pušiti u prisutnosti vjernika, obradovali su se mojoj odluci. Vidjeli su kako su njihove molitve bile uslišene. Prije nego što su me pozvali da pođem s njima na bogosluženje, molili su Boga da blagoslovi moj život na poseban način. Molili su za dva čuda.

Prvo, da uvidim i poštujem svetost biblijske subote. Ako bi se to desilo, zamolili bi me da pođem s njima na bogosluženje. U slučaju da prihvatim njihov poziv, smatrali bi to znakom da će Bog učiniti čudo spasenja. Drugo, tražili su od Boga da mi uzme želju za duvanom.

Bog je uslišio njihove molitve na divan način. Sve do sedam sati uveče nisam više ni pomislio na duvan. Ali tada je moje tijelo proživjelo dvočasovne muke kakve nikada prije nisam osjetio. Zaključio sam da mi je neophodno potreban Spasitelj – Spasitelj koji bi kroz svoju ljubav učinio čudo i odstranio gospodina Nikotina koji je zasjeo u svaku poru moga tijela.

Bio je to prekrasan početak dana tog subotnjeg jutra u oktobru 1946. u Montrealu. Priroda je zračila životom, vazduh svježinom, svijetli sunčevi zraci koji su prodirali kroz krošnje drveća darivali su zemlju zracima ljubavi. Tog jutra kao da je čitav grad bio veseliji; svuda oko nas vidjeli smo dokaze da Bog ljubavi bdije nad svim. S nekim biblijskim riječima o suboti u svježem sjećanju taj dan dobio je za

mene novo značenje.

Ja, spiritista, išao sam sa svetkovateljima subote u Adventističku crkvu! Moji novi prijatelji još nisu bili svjesni činjenice da sam polako počeo izlaziti iz redova palog Lucifera – njihovog najopasnijeg neprijatelja. Samo je nekoliko dana prošlo od mog posljednjeg kontakta s demonima.

U blizini crkve iznenađeno sam primijetio da su se skoro svi prolaznici na ulici kretali u pravcu crkve. Neki od njih srdačno su me pozdravili i pružili program za bogosluženje štampan na malom listiću. U hodniku crkve ugledao sam sto s izloženim časopisima i traktatima. Uzeo sam jednu malu brošuru. U dvorani za bogosluženje čudio sam se što je toliko ljudi došlo u tu crkvu. Sjeli smo i ja sam počeo čitati brošuru. Svirala je tiha muzika. Brošura je bila je puna informacija o organizaciji i raznovrsnim djelatnostima Adventističke crkve.

Subotnja škola započela je srdačnim pozdravom. Bila je slična nedjeljnoj školi vjeronauke, i obuhvatala je sve starosne grupe. Dio programa prije samog proučavanja Biblije činio mi se vrlo zanimljiv i poučan. Uostalom, bio sam prvi put u Adventističkoj crkvi. Zapazio sam ljude kojima je bilo važno da budu blagoslov svojim bližnjima.

Vjernici su posvetili oko četrdeset minuta proučavanju biblijske pouke. Propovjednik L. V. Tejlor vodio je poseban razred za prijatelje. Tema je bila o Hristovom životu, a misao vodilja je bila činjenica da je Isus za vrijeme života na zemlji živio po načelima Božje Riječi, u čemu nam je ostavio primjer. Propovjednik Tejlor iznio je misao koju sve do danas nisam zaboravio: „Ako slijedimo primjer našega Gospoda, dobijamo mir, zadovoljstvo i mudrost kakvu nam svijet ne može dati, a ni uzeti."

Pogodnijeg trenutka za njegovu izjavu vjerovatno nije moglo biti. Biblijska proučavanja prošlih nekoliko dana s vrhuncem o biblijskoj suboti probudila su u meni želju da predam svoj život Hristu i počnem svetkovati subotu, sedmi dan sedmice. Vrlo zanimljivo bogosluženje završilo je krštenjem. Jedan od krštenika bio je moj prijatelj Siril. Kad se posle krštenja vratio na svoje mjesto, rekao sam mu da ću, ako je Božja volja, sledeće subote ponovo doći u crkvu. Zatražio sam da, ako bude prilika, porazgovoram s propovjednikom Tejlorom.

Na izlazu iz crkve Siril je upitao propovjednika ima li tog poslepodneva vremena za nas. Objasnio mu je da ću provesti dan kod njih. Propovjednik Tejlor je predložio da dođe kod nas, umjesto da nas pozove u svoju kancelariju.

Bio sam vrlo zahvalan gospođi i gospodinu Gros. Tog trenutka još nisu mogli shvatiti kakve su sve blagoslove unijeli u moj život. Božji Duh upotrijebio ih je kao oruđa da me dovedu u neku vrstu duhovne oaze. Hristos, koji je stvorio ljepote jeseni koje sam posmatrao u raznobojnom lišću tog oktobarskog jutra, mogao je sad i mene nanovo stvarati.

Tog poslepodneva došao je propovjednik Tejlor. Po uobičajenom uvodnom razgovoru o svemu i svačemu prešli smo na vjerske teme. Zanimalo ga je koliko smo daleko došli u proučavanju Biblije, i o čemu smo do sada proučavali. Naveo sam nekoliko tema i uočio kako smo zapravo proučili preko dvadeset biblijskih pouka. Još se i sada dobro sjećam kako me je propovjednik iznenađeno upitao da li je dobro čuo.

Budući da je dobio potvrdan odgovor, rekao je: „Možete li mi reći zašto ste tako puno proučavali?“ Ne sjećam se šta sam tačno naveo kao razlog, međutim pamtim dobro njegovu začuđenost što smo Grosovi i ja prošli tako puno biblijskih tema. Smatrao sam da svako ko se susretne s biblijskom istinom proučava sa sličnim oduševljenjem.

Prije nego što sam te večeri pošao kući, Grosovi su mi objasnili začuđenost njihovog propovjednika. Prije nekog vremena pojedini vjernici su izrazili želju da nauče kako i na koji način da prenesu svoja vjerska uvjerenja onima koji vjeruju drugačije. Upitali su propovjednika bi li im bio spreman održati predavanje o tome.

Pastor Tejlor im je dao savjet da, kad proučavaju s ljudima koji se inače nisu mnogo bavili vjerskim razmišljanjima, ne pretjeruju s obimnim i dugim proučavanjem. Dva puta sedmično biblijskih tema bilo bi idealno, jer bi na taj način ljudi imali vremena da razumiju proučeni sadržaj, te da ga tako i više cijene. Propovjednik Tejlor imao je potpuno pravo predlažući oprezno i neusiljeno postupanje. Međutim, moj slučaj bio je izuzetak. Božji Duh naveo je gospođu i gospodina Grosa da postupe upravo onako kako je za mene bilo najbolje.

Rekao sam propovjedniku da je moj odlazak u crkvu tog jutra ostavio na mene dubok utisak. Zatim sam ga upitao zašto druge protestantske crkve ne drže biblijsku svetu subotu, kad ju je Bog dao kao sredstvo zadobijanja posebnog blagoslova – koji nije stavio ni na koji drugi dan.

Njegov odgovor je na početku naglasio da Crkva adventista sedmoga dana samu sebe smatra proročkim pokretom. Kao što je Bog poslao Jovana Krstitelja da ljudima svoga vremena, koji su izgubili iz vida mesijanska proročanstva, kaže da je Spasitelj svijeta među njima, isto tako je pozvao Adventističku crkvu da u svoje vrijeme bude glas koji viče u pustinji. Činjenica da mnoge protestantske zajednice ne svetkuju subotu, objasnio je pastor Tejlor, pokazuje da Bog ne želi ljudima nametnuti svoju volju. Sasvim suprotno: On želi da mu svi služe iz ljubavi, te da ga poštuju zato što su upoznali Njegov božanski karakter i Njegovu stvoriteljsku svemoć. Bog se ne raduje odanosti iz prisile, pa zato svima ostavlja slobodan izbor hoće li poštovati božanski dan odmora ili ne.

Kako je razgovor tekao, ja sam sve više shvatio da ne bih smio prećutati moja iskustva s obožavanjem demona. Moje veliko zanimanje za religijske teme bio je pastoru Tejloru znak da za to mora postojati značajan razlog. Nije mi bilo lako za-

početi govor o mojoj vezi s demonima. Međutim, stekao sam utisak da će propovjednik baš sada, u trenucima odluke da se oslobodim te zle sile, imati poneki vrijedan savjet za mene.

Nakon što sam mu otkrio istinu o mojim spiritističkim aktivnostima skrenuo je moju pažnju na Izvor života i sile, na Isusa Hrista. Spomenuo je sledeći biblijski stih: „Jer u njemu nastava svaka punoća božanstva tjelesno. I da budete ispunjeni u njemu koji je glava svakom poglavarstvu i vlasti.“ (Kološanima 2:9,10) Zatim je naveo još nekoliko tekstova iz Biblije, koji su jasno davali do znanja da je Spasitelj jači od Lucifera i demona.

Ohrabrilo me je saznanje da sve sile, uključujući i palog anđela Sotonu s njegovim saradnicima, svoje postojanje zahvaljuju Hristu. To mi je saznanje pomoglo u suočavanju s demonima već sledeće noći.

Zatražio sam objašnjenje za neke biblijske izraze koje koriste oni koji propovijedaju čovjekovu besmrtnost. Nisam dugo čekao. Pošto me je upitao imam li još neko pitanje, spomenuo sam neka od svojih najvažnijih otkrića iz Božje Riječi. Rekao sam da su mi naša proučavanja pokazala da je čovjek kao cjelina smrtan, što je sasvim suprotno od opšteg vjerovanja da čovjekova besmrtna duša posle njegove smrti prima nagradu ili kaznu. Biblija govori da jedino Bog posjeduje besmrtnost. Čitali smo mnoge biblijske stihove koji su isticali činjenicu da će Bog spašenima prilikom uskrsenja pravednih podariti besmrtnost. Budući da bezbožnici sami po sebi nisu besmrtni, njihovo postojanje prestaće nakon što se izvrši kazna koja im je određena. Mada Božja Riječ jasno govori da će bezbožnici sasvim propasti i nestati, neki biblijski tekstovi kao da su tvrdili sasvim suprotno.

„Još kao dijete morao sam naučiti napamet mnogo toga iz katoličkog katehizma,“ rekao sam mu. „Pri tom sam naišao na izraze koji su trebali poduprijeti predstavu o vječnom kažnjavanju bezbožnika. Sjećam se izraza poput vječni oganj, vječna kazna, i dim se njihovih muka diže u vijek vjekova. Bio bih vam dakle zahvalan ako biste mi mogli objasniti to što mi se čini protivrečnim.“

Pastor Tejlor rekao je da mnogi ljudi nepravilno shvataju pojam kazne. Oni smatraju da kaznu predstavljaju svjesne patnje, te da kazna više to nije ako ne osjećaju muke. Međutim, ako pomislimo na humano kažnjavanje, otkrivamo da veličinu kazne mjerimo prema gubitku, dakle prema nečemu što nam je oduzeto, uskraćeno, a ne samo po bolu i mukama što ih podnosi kažnjenik.

Nastavio je s izlaganjem: „Zašto smrtnu kaznu svi smatraju najtežom? Ne zato što je bol intenzivniji negoli kod ostalih; postoje oblici mučenja, kao što je bičevanje, koji prouzrokuju veću bol od vješanja ili odrubljivanja glave. Međutim, mi smrtnu kaznu ipak shvatamo kao najveću zato što se njeno djelovanje proteže na najduže moguće vremensko trajanje. Smrtna kazna oduzima žrtvi sve međuodnose i radosti života, a mi vrednujemo život po njegovom trajanju, odnosno koliko dugo smo u prilici uživati blagoslove življenja i postojanja. Upravo to je slučaj kod smrti

iz koje nema oslobođenja, odnosno uskrsenja: druga smrt uskraćuje grešniku sve one predivne beskrajne godine vječnosti. Baš kao što je život spasenih vječan, tako je i gubitak ili kazna bezbožnih – vječna."

„Odgovara mi vaš logični način objašnjavanja, na koji pristupate ovoj temi. Ne bih vam želio oduzimati previše vremena, ali ipak bih vam bio zahvalan ako biste čitavu stvar još malo objasnili."

„U Svetom pismu", nastavio je, „izraz vječan, u suprotnosti s pojmovima kao što su vatra i kazna, odnosi se na posledice koje takva vatra i kazna donose. U tom slučaju pridjev vječan nema veze s vremenskim trajanjem sagorijevanja ili kažnjavanja."

Sjedio sam na svojoj stolici uzbuđeno iščekujući da mi razbije još pokoji strah iz djetinjstva.

„Nešto nije u redu?" upitao me je Tejlor iznenada.

„Ne, ne. Sve je u redu, samo sam promijenio položaj sjedenja. Molim vas nastavite."

„Dobro. Daću vam tri kratka primjera," nastavio je propovjednik. „U Jevrejima 5:9 čitamo o vječnom spasenju, dakle o spasenju s vječnim posledicama što znači da nije riječ o nekoj vrsti spasenja koje je stalno u toku a nikada ne biva dovršeno.

U Jevrejima 6:2 riječ je o vječnom sudu. I opet nije riječ o sudu koji se vječno održava, već o sudu čije su posledice vječne, nakon što je jednom održan nad svim ljudima, te presudu više neće biti moguće poništiti.

Na kraju u Jevrejima 9:12 čitamo o vječnom otkupu. Nije riječ o tome da ćemo se vječno nalaziti na putu do konačnog otkupa, a nikada ga dostići, već o tome da ćemo za svu vječnost biti otkupljeni, odnosno istrgnuti od sile grijeha i smrti.

Dakle, kad Biblija govori o vječnom ognju, misli se na oganj koji će donijeti vječne, neprolazne rezultate.

U Judinoj poslanici u sedmom stihu piše da Sodom i Gomor ispaštaju kaznu – vječni oganj. Apostol Petar pak kaže da je Bog '...osudio na propast gradove Sodom i Gomor, pretvorio ih u pepeo i postavio ih za primjer budućim bezbožnicima.' (2. Petrova 2:6)"

Bio sam oduševljen time što Biblija samu sebe tumači! Nikad ranije nisam čuo nekoga da o ovoj temi govori tako neisprekidano i kompetentno. Pastor Tejlor podupirao je svaku svoju izjavu pouzdanim biblijskim navodima. Nije davao niti najmanjeg povoda za sumnju u Božju dobrotu i ljubav prema ljudima koje je stvorio po svome obličju.

Jedan izraz, međutim, koji mi se na vjeronauci još u djetinjstvu urezao u pamćenje još uvijek je čučao negdje duboko u mojim mislima. Oklijevao sam postaviti to pitanje. Pomislio sam da možda i ne postoji objašnjenje. Međutim, onda sam shvatio da će se, ako propovjednik ima odgovor na to pitanje, u mojim mislima zauvijek učvrstiti činjenica da je Gospod u pravom smislu riječi i Bog.

„Gospodine Tejlor, šta to znači kada Pismo kaže: 'I dim mučenja njihovog izlaziće va vijek vijeka...' (Otkrivenje 14:11)?" Naslonio sam se i napeto očekivao njegov odgovor.

Pastor Tejlor objasnio je da Sveto pismo upotrebljava izraze vječan i u vijek vjekova za stvari i pojave koje traju duže ili neodređeno vrijeme. Biblija tako upotrebljava izraz vječan kad govori o ulozi izraelskog sveštenstva, o Mojsijevim naredbama, o posjedovanju Hananske zemlje, o bregovima i gorama, o samoj zemlji, te o vremenu službe jednog roba.

Oba izraza znače trajnost i dugotrajnost vremena, s tim da je dužina vremenskog odsjeka određena prirodom stvari na koje se odnose ti izrazi. Ako opisuju stvari i pojave o kojima iz drugih biblijskih tekstova znamo da nemaju kraja, onda to znači da opisuju njihovo beskonačno postojanje. Međutim, ako se to primijeni na nešto drugo što ima trajanje i završetak, znamo da je njihovo značenje na odgovarajući način ograničeno."

Svoje izlaganje pokušao je bliže objasniti: u Knjizi Izlaska 21:2-6 piše da je rob što bi ga kupio Jevrejin morao biti oslobođen sedme godine svoga robovanja. U slučaju da rob nije želio napustiti svoga gospodara, mogao je tu svoju odluku objaviti posebnim obredom. Gospodar bi doveo svog slugu pred gradske ili seoske sudije. U njihovoj prisutnosti sluga bi se postavio u položaj gdje bi mu gospodar silom probušio uvo. Sluga, odnosno rob, služio bi potom dovijeka, U tom slučaju izraz dovijeka predstavlja vremensko period od jednog dana – do mnogo godina, već prema tome koliko dugo bi živio taj čovjek.

Pastor Tejlor naveo je riječi iz Psalma 21:1-5, gdje možemo naći još jednu zanimljivu primjenu pridjeva vječan. Car David bio je zahvalan Gospodu što mu je mnogo puta sačuvao život. Pred Bogom je izjavio: „Gospod, zbog Tvoje se moći kralj veseli, zbog pomoći Tvoje radosno kliče... Za život Te molio, i Ti mu dade premnoge dane do vijek vjekova." David je živio dosta dugo, pa riječi za vijek vjekova ovdje predstavljaju duge godine.

Nakon što mi je gospodin Tejlor dao nekoliko primjera gdje se pridjev vječan odnosi na prolazne stvari i pojave, prešao je na slučajeve gdje ista riječ označava vječno postojanje. U Knjizi proroka Danila prorok tumači Navuhodonosorov san: „U danima tih kraljeva Bog će nebeski podići kraljevstvo koje nikada neće propasti. I to kraljevstvo se neće ostaviti drugom narodu. Ono će smrviti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovijeka." (Danilo 2:44) Sedmo poglavlje nam objašnjava: „Ali svete sluge Najvišeg primiće kraljevstvo, i oni će kraljevstvo posjedovati dovijeka, u sve vjekove." (Danilo 7:18) Kao što nam Sveto pismo jasno govori da će Hristovo carstvo, kad se uspostavi, biti vječno te da će i postojanje pravednika biti vječno, odnosno da nikada neće prestati, Biblija nam isto tako kaže da će postojanje bezbožnika prestati drugom smrću koja će biti u ognjenom jezeru.

Tokom tog proučavanja za mene je prestalo postojati brdo mraka i zabluda. Takozvane tajne koje su mučile moje katoličke roditelje dok su pokušavali biće Boga ljubavi spojiti sa učenjem o vječnim mukama, rastopile su se kao led na tropskom suncu. Stekao sam sigurnost da Božja Riječ ne protivrječna sama sebi.

Oko sedam sati iznenada sam osjetio jaku želju za cigaretom. Začuđeno sam primijetio da zapravo čitav dan nisam pušio, pa čak ni pomislio na pušenje. Pomislio sam da je to zato što sam cijeli taj dan bio zaokupljen religijskim saznanjima. Tako sam otkrio da je moguće odagnati duvan iz misli i pluća – baveći se dobrom.

Nastavili smo razgovor o duhovnim temama. Iznio sam nova pitanja koja su me već dugo mučila. Činjenica da je propovjednik na sve imao odgovor iz Biblije – ostavila je na mene dubok utisak.

Međutim, spomenuti problem odjednom je postajao sve veći. Želja za cigaretom bila je ogromna. Slina u mojim ustima zgusnula se tako da sam jedva govorio, nos me bolio kao da sam se prehladio. Postao sam nemiran, stalno mijenjajući položaj pri sjedenju. Na kraju me je počela boljeti glava, što mi se inače rijetko dešavalo. Bol se proširila sve do potiljka.

Na moje traženje pastor Tejlor ostao je s nama sve do sedam sati. Razgovarali smo o pitanjima vjere i religije. Čim je otišao, zapalio sam cigaretu i bez prestanka pušio oko sat vremena. Svi opisani simptomi nestali su, što me je vrlo iznenadilo. Ponovo sam se osjećao dobro.

Ali, još prije nego što sam te večeri pošao kući, gospodin i gospođa Gros porazgovarali su sa mnom o zdravijem načinu života. Pri tome su dotakli i pitanje duvana. Shvatio sam da sam zarobljen jednom navikom koja je štetna za moje zdravlje. Odlučio sam prestati s pušenjem. Znao sam da je preda mnom teška borba – osim ako se Gospodar subote, koji mi je tog dana na neko vrijeme oduzeo želju za cigaretom, ne pokaže spremnim da me za stalno oslobodi duvana.

Zahvalio sam svojim prijateljima i otišao kući. U tramvaju sam razmišljao o doživljajima proteklog dana, posebno o iskustvu s duvanom. Uvidio sam da imam više od samo jednog moćnog neprijatelja. Istovremeno sam smislio plan za koji sam bio siguran da će riješiti moje probleme s duvanom.

Pastor Tejlor istaknuo je spasonosnu moć Hristove krvi prolivene na Golgoti. Ukazao mi je, i ja sam to shvatio, da palog anđela i njegove pomoćnike možemo savladati jedino kroz silu o kojoj govori Otkrivenje 12:11: „Oni su ga pobijedili Jagnjetovom krvlju...“

Došao sam kući oko pola jedanaest uveče. Na ulaznim vratima našao sam poruku prijatelja Rolana da ga nazovem bez obzira u koje doba. Ali, to će malo pričekati, pomislih. Čim sam ušao u stan, primijetio sam kako demoni nisu mirovali. Skoro sve je bilo na pogrešnom mjestu. Ali ni to me nije uznemiravalo, budući da sam se već naviknuo na neobičnosti.

Izvadio sam iz ormara tri kutije cigareta i stavio ih na sto. Otvorio sam Bibliju i

pročitao iz Mateja 27:24- 54 izvještaj o raspeću. Zatim sam otvorenu Bibliju stavio na cigarete, kleknuo i počeo razgovarati s Isusom, svojim velikim svještenikom, o mojim problemima. Zahvalio sam mu što je blagoslovio moj život, iako sam bio Njegov neprijatelj koji je hulio na Njegovo ime – i priznao mu svoje grijehe i zločin svoga srca. Pastor Tejlor skrenuo mi je pažnju na činjenicu da se Isus Hristos u nebeskoj Svetinji zalaže za one koji se nalaze u poteškoćama, te da se naročito dobro razumije u beznadežne slučajeve. Budući da sam znao da sam ja takav slučaj, čvrsto sam se uhvatio za tu nadu koja je proizlazila iz Tejlorovih riječi. Napokon, borio sam se protiv neprijatelja koji su bili pametni i previše moćni za mene.

Zahvalio sam Bogu za Njegovo ohrabrenje i rekao kako mi je jasno da je sila Njegove ljubavi zadržala demone te da zato želim Njemu predati svoj život i služiti mu onako kako On bude mislio da je najbolje. Bio sam također spreman izraziti svoju radost u Bogu odlukom da se sjećam dana odmora – subote. Pokazao sam na cigarete i rekao: „Gospode Isuse, molim Te, oslobodi me tog moćnog neprijatelja, oduzmi mu silu, baš kao što si već danas pokazao svoju moć. Uzmi od mene tu nezasitnu žudnju."

Još sam tako jedno vrijeme razgovarao s Gospodom, te mu zahvalio što me je saslušao i blagoslovio moj život. Zatim sam ustao, ponio cigarete u toalet, otvorio svaku kutiju, zdrobio cigarete i bacio ih u slivnik. Od tog trenutka više nisam ni taknuo cigarete, niti osjetio potrebu za njima. Isus je na divan način učinio čudo svoje ljubavi.

Glava 12.
NEVOLJE S DEMONIMA

Te iste noći uzeo sam u ruku neku knjigu s namjerom da čitam – istog trenutka bilo je gotovo sa mnom. Listić na kome je bila Rolanova poruka počeo je letjeti po sobi. Zatim se tako snažno zaletio u otvorenu knjigu da mi je ispala iz ruku. Po svemu sudeći bio je to zao duh. Moja prva pomisao bila je da ga ukorim, pa ipak, odlučio sam da se ne upuštam ni u kakav razgovor s njim, ma šta se desilo. Stavio sam listić u knjigu i nastavio čitati. Nisam mogao dugo čekati. Neka sila istrgnula mi je knjigu iz ruku i bacila je o zid na drugom kraju sobe.

Ne zbog aktivnosti duha, već iz poštovanja prema mom prijatelju, odlučio sam ga nazvati. Telefon se nalazio u hodniku, pa u ovom slučaju nisam želio telefonirati s tog mjesta. Pošao sam u obližnji restoran. Našavši se u kabini pogledao sam na sat. Bilo je jedan posle ponoći. Dvaput je zvonilo prije nego što je Rolan podigao slušalicu:

„Halo! Jesi li to ti, Morno?“

„Da, ja sam.“

„Hej, Morno, budalo jedna!“ skoro je vikao. „Ah, što to govorim. Nisam baš tako mislio. Htio sam reći: igraš se sa životom. Pa šta je s tobom? Jesi li poblesavio?“

„Djeluješ mi vrlo uzbuđeno“, odgovorio sam, „kaži, šta te muči?“

„Mene? Šta mene muči? Ništa. O tebi se radi! U velikoj si nevolji, a zvučiš mi bezbrižno kao da nemaš nikakvih problema. Morno, oduvijek sam se divio tvojoj smjelosti, ali ovaj put si otišao predaleko, i još dalje!

Okrenuo si se protiv duhova koji su ti pomagali. Sad će te ti isti uništiti. Čudi me zapravo da si još uvijek živ. Čovječe, zabrinut sam za tebe. Zato sam i presjedio čitavu veče pored telefona čekajući tvoj poziv. Zar mi nemaš ništa reći?“

„Svakako da imam. Ali kako da to učinim kad mi ne daješ prilike?“

Odmah je nastavio: „Morno, ti uopšte nisi svjestan u kakvoj si neprilici. U srijedu uveče već si bio u neprilici što se tiče tvog odnosa s duhovima. To sam čuo od sotonskog sveštenika. Ali sada je prekasno, zaista prekasno.“

„Rolane,“ prekinuo sam ga, „kad se smiriš, biće nam obojici lakše da razumijemo jedan drugoga. Dakle. što je bilo u srijedu uveče?“ Posle nekoliko trenutaka on se sabrao.

„Prošle srijede čim sam došao u naše sastajalište odveli su me u sveštenikovu kancelariju. Pitao me da li sam te vidio tokom sedmice. Njegov izraz lica govorio mi je da se nešto strašno dogodilo. Htio sam znati šta je s tobom, jesi li možda mrtav, ili si doživio kakvu nesreću. Odgovorio mi je da se nalaziš u mnogo gorem

položaju. U utorak, noću, za vrijeme svetog ponoćnog sata, javio mi se jedan savjetnik iz svijeta duhova i saopštio mi da zajedno s ljudima koji svetkuju subotu proučavaš Bibliju – baš s onima koje učitelj toliko mrzi. Pozvao me je da te potražim i upozorim te na opasnost u kojoj se nalaziš, ali nisam te mogao naći.“

„Sve je u redu i pod kontrolom,“ rekao sam na to, „nisam ni u kakvoj velikoj opasnosti.“

„To ti misliš,“ rekao je glasom koji je ponovo podsjećao na vikanje. „Večeras me je u pola sedam nazvao sveštenik da mi kaže kako si, prema izvještaju duhova, danas bio s tim subotarima na bogosluženju, što je razbjesnilo učitelja. Što imaš na to reći?“

„Da, intenzivno sam se bavio Biblijom. Bio sam u crkvi u kojoj svetkuju subotu. I sasvim mi je svejedno što pali anđeo osjeća zbog mene. Ako o mojim aktivnostima prošle sedmice želiš saznati nešto više, dođi sjutra ujutro k meni.“

Na povratku kući molio sam se putem. Pošao sam u krevet. Nakon dvadesetak minuta upalila su se svijetla. Isključio sam ih. Istog trena opet su zasjala. Odlučio sam spavati pri svijetlu. Nedugo posle toga sve se počelo pomijerati. Jedna slika odletjela je prema drugom zidu i ostala tamo visiti. Stona lampa stajala je u vazduhu – na nevidljivoj podlozi. Posmatrajući te aktivnosti odjednom sam shvatio da su moje molitve pridonijele da su duhovima postavljena ograničenja. Nisu mogli razgovarati sa mnom, što su po svemu sudeći žarko željeli. Naredio sam im u ime Isusa Hrista da odmah odu. Svjetiljka i slike u tom trenutku su popadale na pod. Podigao sam svjetiljku i ispravio zdrobljeni svjetlobran, krhotine stakla od slike ostavio sam na podu da bih ih pokupio ujutro. Zahvalio sam Isusu za Njegovu pomoć i ponovo legao u krevet.

Pomisao na to da su se po prizivanju Isusova imena snažni demoni udaljili ispunila me velikom zadovoljstvom. To suočavanje učvrstilo je moje uvjerenje koje sam saopštio i mom prijatelju – da je zaista sve u redu i pod kontrolom.

Mislim da je prošlo oko sat vremena dok se duhovi nisu ponovno vratili. Prisilio sam ih ponovno u Isusovo ime da napuste moju sobu. Otišli su bez oklijevanja, pa sam pokušao naći malo sna.

Iznenadio sam se kad su oko četiri sata ujutro ponovno započeli dosađivati. Uspravio sam se u krevetu i u mislima tražio objašnjenje zašto je Gospod dopustio duhovima da se vrate. Došao sam do zaključka da bi možda bilo dobro ako od samih demona čujem što misle o tome da sam prihvatio Isusa kao svog Gospoda i Spasitelja. (Kasnije sam shvatio da je izuzetno opasno razgovarati s duhovima.)

„Tako, dakle, želite razgovarati sa mnom,“ rekao sam, „pa govorite onda!“

„Zašto izbjegavaš razgovarati s nama?“ upitao je duh, glasom koji kao da je lebdio kroz sobu.

„Našao sam boljeg Učitelja i Gospodara.“

„Zašto si nas napustio kad smo za tebe pripremili toliko bogatstvo?“

„Tolike godine ste me vezali – nemam više nikakvih simpatija prema vama.“

„Dobro smo postupali s tobom otkako si se priključio onima koji poznaju pravi izvor bogatstva i moći,“ rekao je glasom koji kao da je zahtijevao poštovanje.

Shvatio sam da razgovaram s jednim od glavnih savjetnika iz svijeta duhova. Zrak kao da je bio nabijen energijom; njegova prisutnost bila je skoro opipljiva. Bilo mi je jasno da ne mogu izaći na kraj s takvom silom. U sebi sam se tiho molio: „Gospode Isuse, molim Te pomozi mi!“ Iznenada sam se sjetio biblijskog stiha što mi ga je pastor Tejlor dan prije pročitao: „Došao je k svojima, ali ga njegovi nisu primili. A onima koji su ga primili dao je pravo da postanu djeca Božja, jer vjeruju u njegovo ime.“ (Jovan 1:11,12) Odmah se u meni učvrstilo osvjedočenje da će me Bog pobjedonosno provesti kroz taj vrlo opasan susret. Ispunio me duboki mir.

U daljem toku našeg razgovora imao sam utisak da duh stoji pred nekom vrstom krize. Osjećao sam kako ga je na mahove doslovno obuzimao očaj, jer je shvatio da se uzaludno trudi pridobiti me na svoju stranu.

„Čuj me dobro,“ rekao je, „govorim ti istinu, učitelj ima za tebe veliko bogatstvo – ako se prestaneš družiti sa njemu omraženim ljudima i ako prestaneš svetkovati subotu koju on prezire.“

„Duše, vjerujem ti da govoriš istinu. Međutim, ja ne želim tvoje bogatstvo. Nije dovoljno veliko! Dobio sam bolju ponudu kao nagradu za moju vjernost i odanost – sve zlato što ga samo mogu poželjeti, ali pored toga i beskrajni život da bih mogao zauvijek uživati u tom zlatu. Odlučio sam predati svoj život Isusu Hristu!“

„Ne spominji više to ime,“ rekao je duh bijesnim glasom, „moramo govoriti s tobom, ali ne spominji to ime. Ja sam jedan od glavnih savjetnika. S mojim saradnicima iz svijeta duhova pripravio sam put da te naš gospodar obaspe bogatstvom. Mi smo i Žoržu pribavili slavu i čast koju sada uživa. Zaključili smo da ste se vas dvojica sreli u namjeri da ti uvidiš kakve sve divne planove imamo za tvoj život. Ja te molim, nemoj propustiti priliku.“

„Prije deset dana još bih nasio na tvoj trik. Ali danas više ne. Ja sam sad bivši obožavatelj demona koji je nešto naučio. Isus je moj Učitelj i Gospodar. Uz Njegovu pomoć biću jedan od mnogih koji drže Njegove zapovijesti. Priključiću se svetkovateljima subote koje ti mrziš. A što se tiče tebe i tvojih prijatelja iz svijeta duhova, mogu samo reći da ste prevaranti. Nudite mi zlato – ako odustanem od vječnog života! Tako nešto izbijte sebi iz glave. Ja mogu čekati do Gospodnjeg dolaska. Tad ću imati sve zlato koje ću trebati na Novoj Zemlji.“

Približno dva minuta čulo se samo kucanje mog budilnika. Savjetnik iz svijeta duhova vjerovatno nije računao na to da ću ovako reagovati. Bilo mu je potrebno nešto vremena da smisli novu strategiju.

„Dakle,“ konačno se oglasio, „odbijaš sve gospodarevo bogatstvo i slavu – zato će siromaštvo biti tvoja sudbina. Naravno, ako ti uspije da ostaneš još nešto vremena u životu. Od ovog dana, naime, kud god pošao bićeš pod sjenom smrti.“

Nakon toga začuo sam smijeh kakav još nikada u životu nisam čuo. Kao da mu je okrutnost bila izvor radosti. Sav sam se naježio; ipak, bio sam siguran da me Bog štiti.

„Duše," rekao sam mu, „kažem ti da sam se predao zaštiti Hrista s Golgote, i da sam spreman živjeti pod sjenom smrti sve dok je On uz mene. A sada ti naređujem u Njegovo ime – odlazi!"

Dok je odlazio, otvorila su se vrata prema stražnjem balkonu, takvom silinom da se kvaka zabila u gipsani zid.

Glava 13.
PRIJETNJA SMRĆU

Probudio sam se u nedjelju ujutro da bih započeo novi način života. Umjesto da posegnem za kutijom cigareta sa svog noćnog ormarića, što je inače bila moja čvrsto ukorijenjena navika, shvatio sam da više ne osjećam želju za duvanom.

Pravi talas radosti zapljusnuo me je pri pomisli da sam u osobi Isusa Hrista stekao novog i snažnog Prijatelja. Prisjetio sam se kako me Božji Duh silno blagoslovio i podupro nekoliko sati ranije u mom sučeljavanju s demonima.

Svjestan svoje ljudske slabosti zamolio sam Gospoda da me ojača za predstojeći sukob. Uticaj drugih naveo me u prošlosti da donesem pogrešne odluke. Vrlo često sam slijedio savjete mog prijatelja Rolana. On me je postepeno uveo u obožavanje demona.

Tokom sledećih nekoliko minuta molio sam se u sebi, ne izgovarajući riječi. Naime, čuo sam da demoni ne mogu doznati sadržaj tihe molitve. Htio sam biti za korak ispred mojih neprijatelja. Bio sam duboko zadovoljan pri pomisli da sam ih ostavio u neznanju. Osjećao sam se počastvovanim da sam ja, nedostojno ljudsko biće, mogao razgovarati s najmoćnijim Bićem cijelog svemira – a da demoni to nisu mogli prisluškivati.

Kazao sam Gospodu da ne znam kako da mom prijatelju Rolanu počnem iznositi istinu o vječnim stvarnostima. Najvjerovatnije me Rolan uopšte neće htjeti saslušati da ne bi uvrijedio duhove. A prije svega pitao sam se na koji ću način odoljeti predstojećim napastima.

Na trenutak sam zastao u svojim razmišljanjima. Upravo tada sam se sjetio ponovo onih stihova iz prvog poglavlja Jovanovog jevanđelja: „K svojima dođe, ali ga Njegovi ne primiše. A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u Njegovo ime.“ (Jovan 1:11,12) Sada sam imao sigurnost da će me Božji Duh pobjedonosno voditi kroz sve sukobe.

Na noćnom ormariću ležala je moja Biblija. Uzeo sam je i počeo je listati. Zatim sam je zatvorio i ponovo nasumice otvorio. Na dvjema otvorenim stranicama nalazila se sila koja je doslovno opisala moj život.

Ustao sam iz kreveta, uzeo Bibliju u ruke i čitao 37. poglavlje Knjige proroka Isaije. U njemu je bilo riječi o caru Ezekiji koji je primio vrlo uznemiravajuće pismo od Sinakiriba, uobraženog tiranina koji je upao u njegovu zemlju. Način na koji je Gospod riješio zaplet ulio mi je dodatno povjerenje da ne brinem zbog predstojećih događaja. Ne pomišljati na njih bilo je nemoguće; međutim, zabrinut nisam morao biti.

U dogovoreno vrijeme došao je Rolan. „Djeluješ mi iscrpljen, da nisi bolestan?“ pitao sam ugledavši ga.

„Morno, na smrt si nas preplašio, Žorža i mene. Jednostavno ne možemo vjerovati da bi mogao biti tako neljubazan i nezahvalan prema onome što je Žorž za nas učinio i da bi nam bio spreman okrenuti leđa i uvrijediti našeg učitelja ne želeći primiti bogatstvo što ga je pripremio za tebe.“

„Kada si to saznao?“

„Jutros u pola šest. Žorž me nazvao nakon što mu se jedan od glavnih savjetnika iz svijeta duhova javio i obavijestio ga o tvojoj nerazumnoj odluci. Zamolio me da te vratim pameti, inače – ode ti glava!“

„Da, mogu misliti da sam prilično uzrujao onog glavnog savjetnika mojim zahtjevom da ode.“

„Šta? Kažeš da si izbacio glavnog savjetnika? Ne shvatam te.“

„Dobro si shvatio. Jutros oko četiri sata imao sam s glavnim savjetnikom razgovor; međutim, kad je postao bezobrazan, zamolio sam Božjeg Duha da ga izbaci. Ostavio je trag na zidu prilikom odlaska.“ Pokazao sa mu udubljenje od kvake.

„Ti, Rože Morno, razgovarao si sa jednim od glavnih savjetnika duhova? Znaš li da neki od naših članova već godinama obožavaju duhove i prizivaju ih, a još nijednom nisu imali tu prednost da razgovaraju sa jednim od glavnih savjetnika? Ti si tek kratko vrijeme povezan sa duhovima i već ti je ukazana tako velika čast! To samo pokazuje koliko te nas učitelj cijeni.“

Lice mu je zasjalo od oduševljenja kad je uzviknuo: „Pred nama je sjajna budućnost. Hajde, pusti čitavu tu stvar s hrišćanstvom! Poći ćemo k prvosvešteniku da u tvoje ime zamoli duhove za ponovnu blagonaklonost, i sve će biti u redu. Sveštenik te razumije – ne ljuti se što se zanimaš za vjeru. Zaista te razumije, čak si mu i omilio. Kaže da si po prirodi avanturista i zbog toga razumije da je sasvim prirodno da tragaš za najboljim putem. Jedino što smatra u svemu tome lošim, jeste činjenica da si zanimajući se za vjeru, našao baš te subotare a ne koju drugu crkvu. Čovječe, pa ti još uvijek ne shvataš koliko si uzrujao duhove! Svejedno, imam sveštenikovo obećanje da će sve biti u redu ako sada pođeš sa mnom u njegovu kancelariju. On je već tamo i čeka nas. Stari druže, idemo li?“

Izvukao je iz džepa kutiju cigareta i ponudio me. Pošto sam odbio rekavši da više ne pušim, iznenadio se: „Morno, pa ti si postao drugi čovjek. Odmah sam primijetio čim sam ušao. Iskreno da ti kažem, ne osjećam se baš ugodno u tvojoj prisutnosti. Ono što ću sada reći možda će ti se učiniti lakomislenim i glupim, ali imam utisak da ovdje nisam na pravom mjestu. Skoro da želim biti negdje drugdje.“

Dok je još govorio, shvatio sam da je Hristos ispunio u mom životu riječi apostola Jovana: „K svojima dođe, ali ga Njegovi ne primiše. A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u Njegovo ime.“ Osjećao sam kako me obasjava divno Veličanstvo Gospoda Isusa, okružujući me nevidljivim zrakom sile i veličanstva koju je osjetio moj prijatelj. Zato je i reagovao na taj način.

„To što osjećaš u mojoj blizini proizlazi iz činjenice da je Duh koji je uz mene

jači od onoga koji je uz tebe. A što se tiče tvoje izjave da sam se izmijenio, u pravu si. Više nikad neću biti onaj Rože Morno kojeg si ranije poznavao. Za samo sedmicu dana stekao sam saznanja koja su mi vrednija od svega zlata i srebra ovoga svijeta. I upravo zato ne mogu prihvatiti bogatstvo ponuđeno od duhova. Ako bih ga prihvatio, samog sebe bih oštetio.

Nemoj me, molim te, shvatiti pogrešno. Svjestan sam da je ponuda duhova veličanstvena, ali u njoj nedostaje nešto najvažnije, nešto što nipošto ne bi smjelo nedostajati – život. I to život u takvom obliku da bi se isplatilo imati svo to bogatstvo. Ja sam dobio bolju ponudu. Sve zlato što ga mogu poželjeti, i k tome još život bez kraja!“

Zatim sam mu počeo iznositi ljepotu vječne stvarnosti. Premda svoje izlaganje nisam mogao potkrijepiti biblijskim citatima poput gospođe i gospodina Gros, Božji Duh je učinio da je moj prijatelj tri četvrtine sata zadivljeno slušao. Govorio sam o pitanjima za koja sam mislio da su bitna. Jednom sam zastao, očekujući njegovu reakciju, no on je samo rekao: „Da, sad mi je jasno.“ Nije postavio nijedno pitanje, nije dao nijednu primjedbu. Zbog toga sam nastavio.

„Vidim da ne namjeravaš poći k svešteniku,“ rekao je napokon. „Međutim, ti i ja moramo to učiniti. Moraš se vratiti u stvarnost. Sve te lijepe stvari o kojima si govorio nisu ni za tebe, ni za mene, zato ih zaboravi. Ne želim čekati bolji život – hoću ga sada. Što se tebe tiče, Morno, nemaš izbora. Možda misliš da ga imaš, ali nemaš ga. Umišljaš nešto, to je sve. Budi načisto s time da nisi svoj vlastiti gospodar. Volio bih da jesi, ali nisi. Duhovi te čitavog imaju u svojoj vlasti; što prije to priznaš, biće bolje za tebe.“

Bio je vrlo uzbuđen. Njegovo držanje kao da je prizivalo raspoloženje što se javlja prije katastrofe. Hodao je nervozno po sobi držeći se za ruke. „Dobio sam vrlo težak zadatak. Ovo što ću ti sada reći radije bih rekao nekom neprijatelju nego dugogodišnjem prijatelju.“

Preznojavao se u sobi iako nije bilo toplo. „Morno, tvoji dani su odbrojani, isto tako i dani mladog bračnog para koji je odgovoran što si napustio učitelja. Međutim, moram ti reći da možeš poništiti plan uništenja što su ga načinili duhovi ako upravo sada pođeš sa mnom k prvosvešteniku. On će ponovo pridobiti njihovu naklonost prema tebi i sve će biti u redu. Nikome se ništa neće desiti.“

Zastao je na trenutak da maramicom obriše znoj sa čela. „Sveštenik želi da prije svega upamtiš jedno: Niko živ još uvijek nije napustio naše tajno društvo. Duhovi su nas tamo doveli, i mi njima moramo biti podređeni, ne oni nama. Dopusti da ti objasnim: Dosad smo ti i ja vjerovali da je naš susret s Georgom i njegov poziv na večeru bio puka slučajnost. Međutim, to nije istina. Noć prije toga javio mu se duh za vrijeme svetog sata s naredbom da pođe sa ženom na onu spiritističku seansu. Duh mu je već tada rekao da će sresti nas i da smo služili u trgovačkoj mornarici. Sve do pojedinosti objasnio mu je šta da govori i čini. Duhovi su se također pobrinuli

da se njegova žena u tolikoj mjeri zaplete u razgovor sa spiritističkim medijem da ju je Žorž trebao ostaviti samu. Belanže ju je kasnije odvezao kući. Dakle, prijatelju, krenimo! Vrijeme ističe."

S jednom rukom na kvaki čekao je da pođem. Pokazah mu stolicu, zamolivši ga da sjedne još nekoliko minuta, kako bih mu objasnio zašto neću ići k svešteniku. Odbio je poziv uz obrazloženje da nije više kadar podnijeti atmosferu tog mjesta, da ga neka natprirodna sila sprečava da sjedi opušteno.

Rekao sam da mi pomaže prisutnost Svetoga Duha jer sam ga tog jutra molio za pomoć. Molio sam svog prijatelja, skoro preklinjao, da se odvoji od demona i poveže s Božjom silom koja je jača, uvjeravajući ga da nema nikakve opasnosti za njega ako prebjegne. Osjetio sam potrebu da pođem još korak dalje – preko Rolana uputio sam poziv čitavom skupu mojih prijatelja obožavaoca demona da me slijede. Ponovio sam da i za njih mogu jamčiti da im se ništa neće desiti.

„Vi volite biti poštovani i počastvovani," rekao sam. „Evo šta ću uraditi: nazvaću svog propovjednika i reći mu da vam za sledeću subotu pripremi mjesta u crkvi, i to izabrana mjesta, sasvim naprijed u sredini. Rezervisaću stotinu mjesta da budem siguran da niko neće izostati."

„Nemoj se truditi," odgovorio je. „Zadovoljan sam tamo gdje jesam."

I opet je morao obrisati znoj s lica. „A znam da i ostali tako misle."

„Samo sam želio svima vama ponuditi blagoslove vječnog života, i pri tom nisam želio nikoga izostaviti." Posle toga promijenio sam temu. Na red je ponovo došao njegov ultimatum.

„Govoriš da su moji dani izbrojani, isto tako i dani mojih novih prijatelja. Kažeš da demoni namjeravaju sprovesti u djelo presudu. Prema tome, imam nešto reći tebi i svima ostalima koji gaje bilo kakve zle namjere prema meni i mojim prijateljima. Kao što sam i duhu savjetniku rekao prošle noći, sebe i svoje prijatelje stavio sam pod brigu i vođstvo Darodavca života – Hrista s Golgote. Zato sam spreman živjeti pod sjenom smrti sve dok me Hristos prati uz prisustvo svog Duha."

Strahovito prestrašenog lica moj prijatelj nije bio kadar govoriti skoro čitav minut. Lice mu je preblijedjelo, pogled se ukočio. Mislio sam da će se onesvijestiti.

„Jesi li dobro?" Nije mi odgovorio. „Rolane, je li sve u redu s tobom?" Još uvijek je bio bez odgovora. U sebi sam se molio: „Molim Te, pomozi, Gospode Isuse!"

Prodrmao je glavom i napokon rekao: „Ne znam šta se dogodilo. Imam osjećaj kao da sam za trenutak izgubio svijest. Morno, znam da je Duh koji te prati velik i moćan. Ali ne spominji mi to više. Uliva mi strah."

Kad mi se učinilo da je opet sasvim došao k sebi, zamolio sam ga da prenese prvosvešteniku moju poruku.

„Morno, nisam bio baš sasvim jasan u vezi s ultimatumom. Prijetnja tvom životu prevazilazi ono što ti sami duhovi mogu učiniti. Vodeći odbor uvjeren je da bi tvojim otpadom iz naših redova u javnost mogli dospjeti tajni podaci i da bi to moglo

škoditi namjerama našeg učitelja. Bilo je riječi o tome da se naruči tvoje ubistvo. Jedan član pokazao se spremnim ponuditi 10.000 dolara za tvoju smrt. Međutim, odbacili smo njegov predlog smatrajući da nije mudar.

Nešto smo ipak odlučili. Ako nas duhovi obavijeste da si s nekim izvan našeg kruga govorio o aktivnostima našeg tajnog društva, tri dobrovoljca spremna su da te ustrijele prvom prilikom. Vodeći odbor smatrao je to pametnijim, jer bi tako čitava stvar ostala među nama pa ne bi postojala opasnost uplitanja zakona.

Iznijeli smo plan jednom savjetniku iz svijeta duhova. U cjelini ga je prihvatio. U tu svrhu naoružao je dobrovoljce vidovitošću da u svako doba znaju gdje se nalaziš. Mislio sam da ti ovo neću morati govoriti, ali tvoje protivljenje da udovoljiš prvosveštenikovim željama ne ostavlja mi drugi izbor. Žao mi je."

„Reci svešteniku da sam smio, ali ne i glup," odgovorih mu. „Nemam nikakve koristi da bilo kome bilo šta govorim o tajnom društvu. O tome mogu ćutati. Ali pouzdati se u riječ duha lažljivca samo da bih preživio – ne, to neću učiniti. Još kaži svešteniku da sam u osobi Isusa Hrista našao novog Prijatelja. On je svemoguć, dostojan strahopoštovanja: demoni drhte već pri samom spomenu Njegovog imena. Ako se u ime Njegovog veličanstva izusti naredba, tada bježe čak i demoni savjetnici, čemu sam prošle noći sam bio svjedok."

Ne znam da li je ono što sam osjećao moguće nazvati pravednim gnjevom, ali Rolanova prijetnja razbuktala je u meni želju da mu za sve dane njegovog života utuvim u glavu da je Bog pravedan i silan. „Sveštenik izgleda poznaje Bibliju. Neka pročita Kološanima 2:9,10. Tamo piše crno na bijelo što sam već rekao o Gospodaru slave."

Brzo sam napisao taj citat na komadiću papira da ga moj prijatelj ne zaboravi. „A kad već bude imao Bibliju u ruci," dodao sam, „volio bih da zna još nešto. Prije mnogo vjekova jedan silan car pokorio je velike narode. Međutim, jednog dana pohulio je na pogrešnu osobu i napao je nekoga ko je bio Božji lični prijatelj. Posledica toga bila je da je izgubio 185.000 vojnika. Samo je nekolicina Sinakiribovih oficira ostala u životu da vlastitim očima vide rezultat hvalisanja njihovog cara. Nakon što se vratio u Ninivu, dvojica njegovih sinova zabola su mu mač u leđa. (Isaija 37)

Rolane, sve prenesi svešteniku. Neka dobro razmisli prije nego što odluči ubiti Rožea Mornoa, da se ne, dogodi da oni koji pođu ubijati – same ne snađe smrt.

Od sada ja određujem pravila po kojima će se igrati ova igra uništavanja. I to ću činiti uz punu podršku mog novog Prijatelja koji mi je jutros pokazao na koji način namjerava riješiti moj problem!"

Rolanove oči bivale su sve veće. Sva njegova prisutnost bila je posvećena mojim riječima. Krenuo sam do stola na kome se nalazila moja Biblija otvorena na Isaiji 37. poglavlju i zamolio da i on dođe nešto vidjeti. Podvukao sam sledeće stihove: 14-20 i 33-38. Namjeravao sam ih naučiti napamet. Pokazao sam mu zapis onoga što

sam maloprije govorio. Objasnio sam kako me je Sveti Duh blagoslovio u mojim razmišljanjima toga jutra. On me je podstaknuo da otvorim Bibliju i upoznam kako Bog jednostavno može riješiti moje poteškoće. Pročitao sam mu nekoliko stihova.

„Već vidim na koji bi nam se način tako nešto moglo dogoditi," odgovorio je Rolan, očito zabrinut.

„Da, a odgovornost je na prvosvšteniku. Reci mu da će, onog dana kad on i njegovi prijatelji ozbiljno pomisle ubiti Mornoa, Darodavac života dopustiti da umru svi ti obožavaoci demona, tako da će on, sveštenik, ostati sam – sa zadatkom da organizuje sahrane. To bi se moglo dogoditi upravo za vrijeme nekog sastanka na kome hvale svoje lažne bogove. Odjednom bi grobna tišina ispunila dvoranu."

„Morno, moram ići! Bojim se da će se, ako samo sveštenik ovo sazna, zaista ovako nešto dogoditi. Čim odem, nazvaću Žorža. Reći ću mu da je život svih nas u opasnosti ako ne zaustavimo ta tri krvnika dobrovoljca u izvođenju njihove namjere. Ako poruka dopre do svih članova prije no što sveštenik smogne priliku da mi naredi šutnju, možda nas tad i mimoiđe sve to. Možda će tada pritisak da odustane od pokušaja smaknuća biti dovoljno velik da tebi omogući dug život."

Dok smo se posljednji put rukovali rekao je da bismo se trebali izbjegavati viđati jer ne želi izazvati negodovanje duhova a ako se dogodi da se sretnemo, zatražio je da ne obraćamo pažnju jedan na drugoga. Odgovorio sam da je to njegova stvar ako tako želi.

Na taj način završilo se moje uzbudljivo putovanje u svijet natprirodnih sila, i jedno ne samo površno prijateljstvo. Međutim, blagoslovi koji su slijedili ovaj raskid bili su brojni. Sama činjenica da sam još danas živ svjedočanstvo je Božje dobrote i ljubavi, i moći Gospoda Isusa da spasava ljude.

Rolana više nisam sreo. Jednom sam ga samo vidio izbliza dok je izlazio iz neke trgovine u ulici *St. Catherine West*. Imao je bijeli šešir na glavi i nosio je svileno odijelo. Ulazio je u pogrešno parkirani kadilak. Divno je izgledao, međutim nisam mu zavidio.

Tog lijepog junskog dana išao sam ulicom prema tramvajskoj stanici. Moja radost u Gospodu bila je velika. Misli su mi bile u nebeskom Svetilištu dok sam razgovarao s Njim. Činilo mi se da živim život u svoj njegovoj punoći.

Premda sam raskinuo s duhovima i svime što su nudili, pokušavali su ponovno uspostaviti kontakt sa mnom. Nekoliko mjeseci svake večeri se čulo kucanje u mom stanu. Jednom je došao i Siril da bude svjedokom. Kad je čuo duhove, uzviknuo je: „Izađimo! Kako možeš ostati na ovom mjestu? Zašto se ne preseliš?"

Nisam želio priuštiti duhovima zadovoljstvo da misle kako ih se bojim. Mislio sam: ako počnem bježati, s vremenom ću morati sve više bježati. Vjerovao sam Gospodu Isusu da će mi pokloniti prijeko potrebnu pomoć i zaštitu gdje god se budem nalazio.

Glava 14.
MOGU SAMO REĆI: HVALA!

Kad sam one prve subote izlazio iz Adventističke crkve, molio sam Gospoda da mi omogući da se za nedjelju dana nađem na istom mjestu. Druge subote ponovno sam na istom mjestu zahvaljivao Gospodu iz cijelog srca što je proteklih dana radio za mene. Doista, taj dan bio je prava radost u Gospodu i nabrajanje doživljenih blagoslova.

Upravo tada otkrio sam u kolikoj je mjeri korisno doživljena iskustva ponovno prizivati u sjećanje. Zapovijest da držimo subotu svetom razumijem kao naredbu koja je čovjeku data da mu pruži pribježište od neprestanog pritiska i zahtjeva svakodnevnice. Na taj način trebamo doći do vremena za razmišljanje o Božjim blagoslovima te se tako približiti Bogu i duhovno i tjelesno osvježiti.

Nakon mog sučeljavanja s duhovima, i nakon što se moj život ponovno uravnotežio, posvetio sam se zadatku da u crkvenim i svjetovnim istorijskim djelima potražim kako je došlo do toga da je hrišćanska crkva počela svetkovati nedjelju, zapustila biblijsku subotu i usvojila nauke poput onih o besmrtnosti duše i vječnim mukama. Tokom pet mjeseci proveo sam skoro sve slobodno vrijeme u montrealskoj gradskoj biblioteci. S velikim zanimanjem čitao sam knjige Rimokatoličke crkve u svijetlu biblijskog proroštva. Proučavao sam živote svetaca koje smatraju stubovima rane Katoličke crkve te provjerio koliki je bio njihov uticaj na hrišćanstvo. Istorija papa dobila je za mene novo značenje. Origen iz Aleksandrije, jedan od prvih crkvenih otaca, koji je živio od 185. do 254. godine poslije Hrista, posebno me zapanjio. Uspjelo mu je povezati neke od filozofija eklektičkih škola neoplatonista s hrišćanskim naukama. To doba istraživanja i proučavanja učvrstilo me još jače u biblijskoj vjeri.

Jedne prekrasne subote u aprilu 1947. stekao sam iskustvo biblijskog krštenja uronjavanjem u vodu, te tako postao član Crkve adventista sedmog dana. Istog dana upoznao sam jednu mladu ženu, Hildu Musu.

Kad smo te večeri pošli kući, pastor Tejlor je rekao da može povesti one koji idu na istočnu stranu, do mjesta gdje ostavlja automobil preko noći. Nas četvoro prihvatilo je predlog. Pošto smo se dovezli do parkirališta, nastavili smo pješice do tramvajske stanice.

Usput smo se Hilda i ja pobliže upoznali. Poslije toga još smo nekoliko puta išli zajedno do tramvaja. Nije dugo potrajalo dok smo otkrili da imamo zajedničke interese, sklonosti i nesklonosti. Tako je vremenom nastalo pravo prijateljstvo.

Jednog dana pomislih da bi bilo dobro upitati je da li bi željela da mi bude žena. U ono doba nije bilo jednostavno da mladić predloži djevojci brak. Sve se moralo dogoditi na pravom mjestu i u pravo vrijeme. Budući da sam više puta ponovio u

glavi plan kako da postupim, odlučio sam se za jedno nedjeljno veče.

To važno pitanje trebalo je postaviti u trenucima opuštenosti. Učinilo mi se da je najbolji trenutak dok čekamo noćnog čuvara da otvori Hildi vrata.

Naime, Hilda je u to vrijeme radila kao medicinska sestra u montrealskom odmaralištu pa je stanovala u domu za sestre. Kućno pravilo dopuštalo je izlazak najkasnije do jedanaest uveče. Što je taj zadnji rok bio bliži, to je vrijeme čekanja bilo kraće. Uvijek je trebalo pozvoniti dva ili tri puta prije no što se pojavi vratar. Ponekad smo ga čekali i do deset minuta, već prema tome koliko je daleko bio u zgradi. Upravo zbog toga smatrao sam da je pola jedanaest onaj pravi trenutak.

Junski dan je bio prekrasan. Proveli smo zajedno ugodno nedjeljno poslijepodne i veče. Zaključili smo dan vožnjom kroz grad u otvorenom tramvajskom vagonu. Svaki puta kad bi nakon stajališta tramvaj ponovno ubrzavao, vjetar bi podizao Hildinu dugu plavu kosu preko njenih ramena. Njene plave oči svjetlucale su odsjajujući mnoštvo neonskih reklama s ulice. I što sam duže gledao u njene oči, to sam bivao uvjereniji da bi joj trebalo biti ime Hilda Žeraldina Monro.

Oko pola jedanaest stigli smo do ulaza u dom za sestre, i kao mnogo puta ranije, Hilda je pritisla zvono, naslonila se na vrata računajući na uobičajeno dugo vrijeme čekanja. Tada sam je upitao bi li se željela udati za mene. I tek što sam izgovorio rečenicu, već su se vrata otvorila i pojavio se vratar! Kad nas je ugledao, vratio se nekoliko koraka, prekrstio ruke i pogledao me kao da želi reći kako me izaziva da u njegovoj prisutnosti poljubim Hildu za laku noć.

Moje pitanje, kao i iznenadni dolazak inače sporog vratara, iznenadili su Hildu. Da se uda za mene? Odgovorila je da je razmišljala o tome i očekivala da ću uskoro postaviti to pitanje. Objasnio sam joj da zasad ne tražim ništa osim njenog da, te da ćemo se o svemu ostalom dogovoriti jednom kasnije kad joj bude odgovaralo.

Tek što sam to rekao, vratar se ljutito oglasio: „Gospođice, uđite, molim! Ili možda želite ostati vani? Imam posla, znate. Ako ne uđete, ostaviću vas napolju!“

Odgovorila mi je jednim brzim da, žurno me poljubila i skoro u suzama otrčala u zgradu.

Propustio je Hildu pored sebe riječima: „Naučiću ja vas, djevojke, da odmah uđete čim otvorim vrata.“

No, ona je odgovorila: „Ne događa se svake večeri da mladić pita djevojku želi li se udati za njega!“

Vratar se iznenadio. „E sad mi je baš žao.“ rekao je. Zašto niste odmah rekli da se radi o nečemu važnom. Dao bih vam još malo vremena.“

Pošao sam kući sa čudnim dojmom, valjda zato što sam se prevario u vremenskom planiranju.

Hilda je prvom prilikom nazvala svoju majku, želeći je upoznati sa svojim namjerama. „Mama, imam ti nešto divno reći.“

„O čemu je riječ?“

„Udajem se!“

„Jesi li poludjela? Imaš tek 21 godinu... A za koga bi se udala?“

„Udajem se za Rožea, mladića iz crkve s kojim sam izlazila. Uostalom, poznaješ ga. Već si ga nekoliko puta vidjela.“

„Da, da.... ali tek ste se nedavno upoznali. Ne žuri li vam se malo?“ Tada je Hilda, tako mi je sama ispričala, zaplakala. Na kraju razgovora mama joj je rekla da ne mora plakati – da će o tome porazgovarati kad budu zajedno.

Fotografija sa vjenčanja Rožea i Hilde, septembra 1947.

Pokazalo se da je njena mama bila puna razumijevanja za naše namjere, tako da smo izabrali 20. septembar za naše vjenčanje.

Jesen je brzo zamijenila ljeto te ga još i nadmašila toplinom, ljepotom i čarobnošću. Na dan našeg vjenčanja bila je to subota. Ustao sam rano i uočio kako je sva priroda puna života. Nakon bogosluženja izašli smo iz crkve. Bilo je vrlo toplo. Laki povjetarac vrtio je po tlu nekoliko suvih listova.

Naši prijatelji Ruta i Artur Čizman dali su nam na raspolaganje svoj stan za svadbu. Željeli smo tiho društvo s nekima od naših dobrih prijatelja. Vjenčao nas je propovjednik L.V. Tejlor.

Gospođe Čizman i Musu, zajedno s drugim ženama, predivno su ukrasile stan za slavlje. Dok smo moja nevjesta i ja ponovili svoje obećanje pred propovjednikom, stajao sam uspravno i ponosno. Ne zato da bih ostavio dojam na svjedoke – ljude, već na mnoga nevidljiva bića koja su nas posmatrala: i na anđele koji su došli iz prisutnosti Svemogućega da bi se radovali s nama, i na demone koje je, tako vjerujem, poslao njihov bezdušni vođa. Oni su mogli posmatrati kako su njihovi revni napori propali – otkako sam, milošću Gospoda Isusa, napustio njihove redove.

NEVJEROVATNI ODGOVORI NA MOLITVU

Glava 1.
KUĆA SMRTI

Dana 1. decembra 1984. godine bio sam na samrti na odjeljenju za intenzivnu njegu u Velikoj opštoj bolnici Nijagara u gradu Nijagara Fols u Ontariju. Doživio sam navalu krvi u srce koju ljekari nisu mogli da savladaju. Nekoliko dana kasnije kardiolozi su mi kazali da bih umro da me je supruga dvadeset minuta kasnije dovezla u bolnicu.

Ta nevolja zatekla me je iznenada. Moja supruga Hilda i ja bili smo za vrijeme vikenda u posjeti njenoj majci. Naše putovanje od centra Njujorka bilo je prijatno. Prijatno smo proveli veče sa njenom majkom. Spremajući se za počinak u deset sati uveče, odjednom sam se osjetio umornim, pa sam zaspao prijatnim snom sve do oko tri sata ujutro, kada sam se probudio oznojenog lica. Osjetio sam, takođe, da otežano dišem što sam pripisao toplom krevetu.

Kad sam malo odškrinuo prozor, osvježio me je povjetarac i odmah mi je postalo bolje. Međutim, nisam mogao ponovo da zaspim. Počeo sam da se okrećem po krevetu, a problemi sa disanjem ubrzo su se opet pojavili.

Pošto sam disao sve teže, prozor sam još više otvorio i takvo stanje potrajalo je sve do sedam sati ujutro, kada sam ga potpuno otvorio.

Posle tuširanja osjetio sam se izuzetno umornim i konačno shvatio da mi zaista nije dobro. Prikupio sam gotovo svu snagu u pokušaju da se obrijem. Hodanje do kola toliko me umorilo kao da se penjem na brdo.

U ordinaciji za hitne slučajeve bolničko osoblje hitno mi je stavilo masku sa kiseonikom i dalo jednu injekciju i infuziju glukoze; stavili su mi dijagnostički monitor za praćenje aktivnosti srca. Kardiolog je uz asistenciju nekoliko medicinskih sestara učinio sve što je mogao da me održi u životu.

Nešto kasnije smjestili su me u odjeljenju za intenzivnu njegu, iako je soba već bila prepuna. Pošto su svi ležaji i mjesta bili popunjeni, moj krevet postavili su na sredinu sobe blizu odeljenske sestre.

Bio sam, da tako kažem, jednom nogom već u grobu jer je moje disanje postalo tako slabo da sam teško mogao udahnuti i malo kiseonika. Vjerovao sam da sam bio na pragu smrti, a to osjećanje postalo je još dublje, kad me je neko upitao želim li da pozovu sveštenika. Tako slab smatrao sam da sam isuviše bolestan da bih mogao da primam posjete, izuzev moje supruge kojoj je bilo dozvoljeno da me posjećuje po deset minuta svaka dva sata. Gotovo četrdeset godina svakodnevno sam tražio od Boga da mi pomogne da se spremim za susret sa smrću.

Prije gotovo četiri decenije doživio sam neobično iskustvo, kada su mi demonski duhovi objavili ranu smrt, jer sam odlučio da prihvatim Isusa Hrista za svog Gospoda i Spasitelja i držim biblijsku Subotu.

Shvatajući svoje kritično stanje, postao sam svjestan da se i mnogi drugi ljudi u bolnici bore za život. „Ovo je kuća smrti“, kazao sam sam sebi.

U Božjoj prisutnosti

Prošlo je trideset šest sati, a ja sam još uvijek bio živ i mogao sam povremeno da dišem i bez maske s kiseonikom. Moje misli uzdizale su se Bogu u melodiji hvale. Te nedjelje uveče na odjeljenje za intenzivnu njegu stiglo je mnogo ljudi pa je glavna sestra bila primorana da zatraži dodatnu pomoć. Odmah do mene, s moje desne strane, jedan stariji čovjek bio je na ivici smrti, a dvije medicinske sestre borile su se za njegov život. Na mojoj lijevoj strani ležao je čovjek od oko trideset godina, koji je imao tri srčana udara. Izgledalo je da su mu ovo poslednji dani.

U sobi glavne sestre svjetla su blještala, što je bio znak da je veliki broj pacijenata u teškom stanju. Pošto sam ležao blizu sobe glavne medicinske sestre, mogao sam da čujem komentare koji su nagovještavali da se stanje nekih pacijenata pogoršava i postaje kritično. U toj situaciji prisjetio sam se teme, koju je 1946. godine obradio jedan od vodećih spiritista. On je smatrao da demonski duhovi uživaju gledajući kako ljudi umiru i da u vrijeme ratova imaju proslave. Bilo je jasno da su oni planirali takvu proslavu ove večeri, kada je u ovoj bolnici bilo toliko pacijenata suočenih sa smrću. Moje misli uzdizale su se Bogu u molitvi za mene i za druge. Tokom proteklih trideset devet godina vidio sam kako sila posredničke molitve u životu mnogih donosi blagoslove. Veoma rano u svom hrišćanskom životu počeo sam da se molim za duhovno bolesne; za one koji u sukobu s grijehom postaju duhovni, čak i onda kada su fizički dotučeni i kada sam ih, kako volim da kažem, upućivao na Hristovo odjeljenje za intenzivnu njegu. Napori su bili nagrađeni, jer sam mnogo puta doživio uslišenje svojih molitava.

Kao što sam već zaključio, moj Gospod i Spasitelj služi u nebeskom Svetilištu u korist palog čovječanstva (Jevrejima 8:1,2); otkrio sam da mi se srce uzdiže u zahvalnosti za mnoge blagoslove koje je On tako milostivo darovao drugima, odgovarajući na moje molitve. Moja radost u Gospodu bila je velika, kada sam odsjajivao Božje saosjećanje, koje nikada nije izostalo u mom životu, iako ga kao ljudsko biće nisam ničim zaslužio.

Ovom prilikom tražio sam silnu pomoć da Sveti Duh okruži svakog duhovnom atmosferom svjetlosti i mira i obnovi zdravlje svima, ako je to Njegova volja. Kao što ćete vidjeti u sledećim poglavljima, naučio sam iz ličnog iskustva da su posredničke molitve bile najuspješnije, kada sam bio siguran da grijeh ne odvaja od Boga one za koje se molim. Otpočeo sam molitvu u toj sobi na odjeljenju za intenzivnu njegu, zahvaljujući Bogu za prednost što mogu da tražim božansku pomoć za svoje prijatelje – pacijente. Usmjerivši misao na beskonačnu cijenu, koju je On platio na Golgoti, molio sam ga da im svima oprosti grijehe.

Dugo sam bio uvjeren u to da kao hrišćani treba za druge da činimo ono što oni

sami ne mogu ili ne žele da učine za sebe – da se bore sa grijehom u svom životu. Isus nam je dao primjer. Prije nego što je umro na krstu, molio je Oca da oprosti grijehe onima koji su ga razapinjali (Luka 23:34). Ne mogu da objasnim šta se događa, kad se molimo Bogu za oproštenje tuđih grijeha, ali vidio sam određene promjene u životu drugih. Bog nikome i nikada ne slama slobodnu volju, ali kad se molimo za nekog, to mu dozvoljava da sa naročitom silom djeluje na život druge osobe. On iz lanaca grijeha oslobađa osobu koja sada svoju slobodu izbora može da upotrebi da izabere dobro.

Ležeći na samrti, želio sam da ojačam svoje lično hrišćansko iskustvo, i zato sam zatražio od Boga da mi dozvoli da vidim djelovanje Njegovog iscjeliteljskog dodira u ovoj bolnici. Zatim sam zahvalio velikom Ljekaru, Autoru našeg postojanja, na uslišenju mojih molitava.

Kao što sam prije mnogo godina već utvrdio, demonski duhovi grčevito se bore prije nego što svoj plijen prepuste sili Božjeg Duha. Petnaestak minuta veliki broj pacijenata osjećao je pojačane bolove i medicinske sestre zaista su trčale da im pomognu. Međutim, medicinsko osoblje zaista se uplašilo kada je srce gospodina Smita prestalo da kuca.

Zvono za poziv u sobi glavne sestre zazvonilo je pojačavajući atmosferu hitnosti. Glavna sestra odmah je preko razglasa pozvala sve ljekare u bolnici da dođu u pomoć. Tri ljekara dojurila su na naše odjeljenje. Medicinska sestra je iz drugog kraja sobe trčeći dovukla aparat za davanje vještačkog disanja.

Otprilike deset minuta medicinsko osoblje činilo je sve što je moglo da pacijentu povrati život, ali nije bilo uspjeha. Jedan od ljekara, sagnute glave, napuštao je sobu, i glavnoj sestri na odjeljenju kazao: „Čovjek je preminuo." Odmah sam u molitvi zavapio ka Gospodu života tražeći da gospodinu Smitu povrati život silom „Duha života" (Rimljanima 8:2), tom velikom silom koja je podigla Lazara iz smrti. Kad sam rekao „amin", gospodin Smit je došao svijesti i upitao zbog čega je toliko mnogo ljudi oko njega. Osjetio je neobično jaku glad i zatražio nešto za jelo. Jedan od ljekara prišao je glavnoj sestri, rekao joj da poruči nešto iz kuhinje, i dodao: „U cijelom svom životu tako nešto još nisam vidio."

Moje molitve bile su uslišene i to ne samo u slučaju gospodina Smita, koji se osjeća dobro, nego je nebeski mir sada blagoslovio i ostale pacijente na odjeljenju za intenzivnu njegu. Mir je ispunio cijelo odjeljenje. Medicinske sestre opušteno su stajale pred staklenim vratima, a njihovi pacijenti, do malo prije uznemireni, spokojno i udobno utonuli su u san.

Još jednom osjetio sam Božju prisutnost.

Nov zakup života

Hilda je mnogo vremena provela čekajući da sa mnom provede dodijeljenih deset minuta. Oko deset sati uveče ušla je poslednji put tog dana, prije nego što će se

vratila da prenoći kod svoje majke. Dok je stajala u bolničkoj čekaonici, upoznala se s gospođom Smit. Ova gospođa bila je veoma uznemirena zbog teškog stanja svog muža i zbog potpune promjene u njegovom sadašnjem držanju. Ranije je govorio da želi da umre, a sada želi da živi. Četiri dana kasnije imao sam priliku da se sretnem sa Smitovima na kardiološkom odjeljenju u bolnici. Njihova radost odsjajivala je Božjom ljubavlju. Hilda je razgovarala sa gospođom Smit pa je saznala da je njen suprug u izuzetno dobrom zdravstvenom stanju, i nije se libila da prihvati posao na odjeljenju, da mu što više pomogne do otpuštanja iz bolnice. On je uskoro otpušten u dobrom zdravstvenom stanju. Dan posle oporavka gospodina Smita, ljekari su odlučili da neke od oporavljenih pacijenata prebace sa odjeljenja za intenzivnu njegu na odjeljenje za lakše oboljele. Stanje pacijenta koji je ležao sa moje lijeve strane, tako se promijenilo nabolje da je dobio otpusnu listu. Bio je veseo, pun životne radosti, očekujući sjajnu budućnost. Stariji čovjek meni zdesna izgledao je kao preporođen. Njegov ljekar bio je zaista iznenađen, kada je vidio pozitivne promjene u njegovom zdravstvenom stanju i rekao mu da će i njega premjestiti sjutra ujutro sa ovog odjeljenja ako se bude oporavljao ovim tempom. Dogodilo se to u utorak ujutro, kako je i bilo predviđeno. Bio sam ushićen, jer sam svojim očima vidio uslišenje svojih molitava.

Ali, moje zdravstveno stanje izgleda nije išlo na dobro. U stvari, u osam sati ujutro tog utorka, kardiolog mi je odgovarajući na pitanje o mom zdravstvenom stanju rekao da su prilike da se sa ovog odjeljenja za intenzivnu njegu izvučem veoma tanke. Laboratorijski nalazi pokazivali su djelovanje virusa koji su nepopravljivo uništili moje srce.

Sa takvom aritmijom srca neću moći još dugo da izdržim. Ljekar je preporučio poslednju terapiju: Zaustaviti rad srca elektro-šokom od 50 volti, a tada ga reaktivirati novim 200-voltnim električnim šokom. Potpisao sam svoj pristanak. Kasnije tog poslepodneva kardiolog me je izvijestio da preduzeta terapija nije dala željene rezultate.

Moje zdravstveno stanje se pogoršalo, a pluća su počela da mi se pune vodom. Shvatio sam da su mi dani odbrojani. Te večeri, iako fizički iscrpljen, svjestan opasnosti, razmišljao sam o svih šest decenija svoga života. Scena za scenom prolazila je pred mojim očima, a moje srce ispunilo se zahvalnošću Bogu, dok sam gledao brigu kojom me okruživao, čak i kad sam za Njega bio beskoristan. Tako sam razmišljajući otplovio u svoje djetinjstvo u vrijeme kada sam imao sedam godina.

„On je živ! On je živ“, uzviknuo je Edmond, moj stariji brat, pošto je isključio mašinu i skočio kroz otvor u podrum. U stvari, uspeo sam se na hrpu dasaka i pao kroz otvor na pogonski kaiš. Kaiš je pokretao manji točak promjera oko 70 cm i veći od oko 160 cm koji je imao teg sa zamajcem od 160 kg, koji je pokretao jednu osovinu. Ljudi su čuli moje zapomaganje čak na prvom spratu, uprkos buci koju je stvaralo teško mlinsko postrojenje koje je moj otac imao dok smo živjeli u istočnoj

Kanadi. Da iz ležišta nije iskočila teška osovina širine od 78 mm, čiji je pad potresao cijelu zgradu, na mjestu bih poginuo. To je prouzrokovalo pad kaiša sa manjeg pogonskog točka. Pao sam grudima na kaiš koji me odnio pod veći točak i tada me podigao na vrh i tu sam se zaglavio između točka i tavanice.

Točak se nikako ne bi zaustavio da neko nije isključio mašinu. Moja odjeća bila je gotovo sva strgnuta s mene, a imao sam na sebi debelu zimsku jaknu, džemper, flanelsku košulju i debelo donje rublje. Moja lijeva ruka visila je pored točka i struja je prošla kroz nju od ramena do prstiju. Malo je nedostajalo da mi, prema ljekarevom mišljenju, amputiraju ruku. Ali ja sam imao roditelje koji su bili iskusni molitelji i koji su poznavali iskustvo uslišenja molitve izgovorene u Hristovo ime i sve se dobro završilo.

Bila su potrebna tri dana da se popravi šteta na mašini. Mlinari koji su popravljali postrojenje smatrali su da je neka natprirodna sila prouzrokovala kvar, jer je samo težina postolja mogla da zdrobi sve moje kosti, a da se rad cijelog postrojenja ni za malo ne uspori, a još manje da teška čelična osovina iskoči iz ležišta. Snaga koja se tu oslobađala, smatrali su, jednaka je udaru tereta od jedne tone. „Neka hvale Gospoda za milost njegovu, za čudesa njegova radi sinova ljudskih!“ (Psalam 107:8)

Razmišljajući o svojoj prošlosti, prisjetio sam se kako sam u svojoj dvanaestoj godini bio ogorčen na Boga kada je moja majka bila položena u grob. Nisam mogao da razumijem kako dobri Bog može da dozvoli da se stalno ponavljaju patnje čovječanstva, a da ništa ne učini za njihovo okončanje. Izgubio sam vjeru u Njega i u sve što potiče od Njega. U kasnijim mladićkim godinama čitao sam djela nevjernika, zatim neka djela Čarlsa Darvina i na kraju svega djela Tomasa Henrija Hakslija, koja su u meni učvrstila ubjeđenje da je čovjek neposredno nastao od majmuna. Do svoje dvadeset prve godine smatrao sam se ateistom, odbacio sam sva katolička učenja u koja sam ikad vjerovao i poricao postojanje Boga. Tada sam, neočekivano, doživio najšokantnije iskustvo sa natprirodnim. A da li sam znao da me je Bog čuvao i brinuo se za mene?

Bilo je to 1946. godine u Montrealu u Kanadi, kad sam sreo ratnog prijatelja koji je postao član društva koje je objavilo da komunicira sa duhovima mrtvih. Ja sam se uključio u ovu aktivnost i ubrzo posle toga moj prijatelj i ja stigli smo u tajno društvo koje je obožavalo superinteligentna, divna bića kojima su se obraćali kao bogovima. Zapravo, njihova prostorija za obožavanje bila je ispunjena mnogim lijepim slikama duhova, koji su bili materijalizovani i fotografisani, a zatim su prema tim fotografijama stvorene slike. U to vrijeme bio sam zaposlen u jednoj jevrejskoj fabrici za proizvodnju vezova. Jedan od vlasnika zatražio je da mu pomognem u nečemu. Upravo je čuo za čovjeka koji je bio hrišćanin, a svetkovao je Subotu, sedmi dan u sedmici. Poslodavac je od mene tražio da saznam kojoj vjerskoj zajednici pripada taj čovjek. Dok sam to istraživao, duboko sam bio zainteresovan šta Biblija govori o natprirodnom svijetu duhova.

Posle nekoliko dana, duhovi su obavijestili visokog sveštenika u našem društvu da sam počeo da proučavam Bibliju i da su se bogovi razljutili. Za nekoliko dana vođe grupa iz tog društva ponudili su 10.000 dolara za moj život. Međutim, duhovi su poručili da ubistvo ne smije da izvrši niko ko nije član njihovog društva i da ti članovi treba da se rasporede tako da me ubiju u pogodno vrijeme. Duhovi će obdariti tri dobrovoljca darom vidovitosti, a oni će u svako doba znati gdje se nalazim. Ponovo me je Gospod oslobodio preranog groba.

Sada u ovom bolničkom krevetu, iako sam bio teško bolestan, moj um još uvijek je bio čist i oštar. Shvatio sam više nego ikada ranije silu koju sadrži Božja sveta Riječ. Riječi iz Psalma 103:10-14. (tekstove sam zapamtio još prije mnogo godina) prošle su mojim mislima. „Ne postupa s nama po grijesima našim niti nam vraća po nepravdama našim. Nego koliko je nebo visoko od zemlje, tolika je milost njegova k onima koji ga se boje. Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od nas bezakonja naša. Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji ga se boje. Jer zna građu našu, opominje se da smo prah."

Nada, ohrabrenje i vjera ispunjavali su moje srce. S radošću sam se prisjetio tog divnog sunčanog subotnog dana, aprila 1947. godine, kada sam bio kršten i tako se pridružio Hrišćanskoj adventističkoj crkvi u Montrealu.

U jesen te godine Gospod je obogatio moj život, kada smo se 20. septembra Hilda i ja vjenčali. Moja mlada nevjesta bila je posvećena žena, koja je razumjela silu posredničke molitve i koja je u razdoblju od četiri decenije bila sredstvo preko koga je snažna božanska pomoć onemogućila Sotonu da me prerano odvede u grob.

Mogu se sjetiti brojnih događaja u kojima je mogao da se ugasi moj život da me Duh Božji na čudesan način nije oslobodio. Na primjer, jedne noći vozio sam automobil blizu mjesta Rašford po zaleđenom putu sa sniježnim smetovima visokim i do dva metra sa obe strane. Kad sam stigao do jedne krivine na putu, ugledao sam konja kako stoji pravo ispred mene. Mnogi slični primjeri prošli su mojim mislima.

Pošto sam se osjetio izuzetno umornim, zatražio sam od Gospoda da mi da malo odmora pa ću sa Njime razgovarati u molitvi popodne u tri sata kada me medicinska sestra probudi i da mi ljekove.

Trenutak oslobođenja

Od 1946. godine kada sam imao čudnovat doživljaj sa demonskim duhovima, doživljavao sam trenutke straha kad god bih razmišljao o budućnosti. Tada bi me Duh Božji blagoslovio uputivši me da čitam dva mjesta u Bibliji: Otkrivenje 12:11: „I oni ga pobijediše krvlju Jagnjetovom" i Rimljanima 8:38,39: „Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, Ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu Gospodu našemu."

Na taj način naučio sam da utvrđujem sam sebe pomoću zasluga Hristove žrtvovane krvi. Zatim sam, čitajući tekst iz Jevanđelja po Mateju 27:24-54. učinio dijelom svog jutarnjeg posvećenja proučavanje događaja koji su bili u vezi sa Hristovom žrtvom. Takav običaj uklonio je svaki strah od uništitelja (Sotone) i okružio me duhovnom atmosferom svjetlosti i mira. Dakle, posle uzimanja ljekova u tri sata popodne, u svojim mislima ponovio sam maločas spomenute biblijske tekstove. Izrekao sam svoje potrebe svom Prvosvešteniku u Svetinji nad Svetinjama u nebeskom Svetilištu, iznoseći mu da mirno prihvatam činjenicu da se moje putovanje kroz ovu neprijateljsku zemlju približilo kraju, jer vidim da cijelo čovječanstvo prije ili kasnije ide u grob. Ali, dodao sam: „Gospode, ako Ti je milo, molim Te, bio bih Ti zahvalan za uslišenje molitava mnogih koji se mole za mene i moj oporavak, da bi mogli vidjeti da su uslišeni, a njihovo hrišćansko iskustvo tako bilo ohrabreno. Ako je to Tvoja volja, blagoslovi moje bolesno srce silom svoga Duha života, tom silom koja je podigla Lazara iz mrtvih i daj mi snagu potrebnu za život.“ Iz iskustva sam naučio da On mijenja divno mijenja, najbeznadežnije i obeshrabrujuće perspektive, kad se vjerom držimo Njegove sile, i ako je to volja našeg nebeskog Oca. Kad sam završio svoje jutarnje posvećenje, pouzdano sam osjećao da će sve biti dobro.

Spavao sam do šest sati ujutro, kad je laborantkinja došla da mi izvadi krv. Oko sedam i trideset kardiolog je sa osmjehom na licu prišao mom krevetu i saopštio mi da je sada manje zabrinut za moje zdravstveno stanje. Rekao je da su izgledi za moje izlečenje bili loši, a onda je došlo do velike promjene nabolje; dogodilo se nešto u šta je on teško mogao da povjeruje. Pokazujući na ekran svog kardiološkog aparata, rekao je: „Kad sam vas poslednji put vidio, monitor je pokazivao da vaše srce kuca između 145 i 185 otkucaja u minutu. Sad je to oko 80 otkucaja. Ako vaše stanje bude tako napredovalo do tri sata popodne, poslaću vas sa ovog odjeljenja za intenzivnu njegu na odjeljenje za kardiološke bolesti.“

Do tri sata popodne moje zdravstveno stanje i dalje se poboljšavalo, pa su i mene premjestili u jednu lijepu, osunčanu sobu. Iznenada sam shvatio da me je obuzela životna radost, koja se razvijala kao nikada ranije. Čak i prljavi snijeg na gradskim ulicama pobudio je u meni novo osjećanje zahvalnosti, dok sam posmatrao vrapce koji su po njemu skakutali.

Gospod me je vidio „u dolini sjena smrtnog“, a ja sam iskusio nove visine u razumijevanju sile posredničke molitve. Iako sam bio gotovo na vratima groba, sada sam razmišljao o tom svom iskustvu shvatajući da je Gospod slave svojim Duhom bio sa mnom na način koji mi do tada nije bio poznat.

Prošla je gotovo cijela sedmica otkako sam stigao na odjeljenje za hitne slučajeve, i sada sam sam izlazio iz bolnice, svojim nogama. Te noge nisu se mogle brzo kretati, ali su me, ipak, iznijele u svijet, a to je bilo čudesno.

Glava 2.

STAJATI U SVETOM VREMENU

Dogodilo se to u mom ranom hrišćanskom iskustvu, bio je to put proviđenja, kad sam osjetio potrebu za naročitim blagoslovima Božjeg Duha.

Jedne večeri u srijedu oktobra 1947. godine posle proučavanja Božje svete riječi pošao sam na molitveni sastanak u adventističku crkvu sa francuskog govornog područja u Montrealu. Posle bogosluženja pastor me je zamolio za pomoć. Dio njegovih dužnosti bio je da svakog trećeg vikenda posjeti crkvu sa francuskog govornog područja u Kvebek Sitiju. On je tamo proučavao Bibliju sa gospodinom i gospođom Žoven, odanim bračnim parom, koji je svim svojim srcem volio Gospoda.

Proučavanje Biblije sa tom porodicom otpočeli su Jehovini svjedoci. Posle izvjesnog vremena, Žovenovi su postali zbunjeni i ožalošćeni. Ne samo što su unijeli drastične promjene u svoj život, ostavljajući vjerovanja i tradiciju Rimokatoličke crkve, nego su se sada suočili sa krizama koje nisu mogli da riješe. Gospodin Žoven rekao je našem pastoru kako posle svakog proučavanja Biblije shvataju da adventisti imaju istinu i uče kako se na idealan način služi Bogu. Međutim, posle adventista na proučavanje bi došli Jehovini svjedoci i posle tog proučavanja ovaj bračni par bi zaključio da su oni u pravu. Žovenovi su tako postali potpuno zbunjeni.

Tada su odlučili da potpuno riješe svoj problem: Pozvaće na jedan sastanak obje strane – propovjednika Adventističke crkve i Jehovine svjedoke i suočiti ih u razgovoru. Hoće li naš pastor biti voljan da učestvuje u takvoj vrsti rasprave? Jehovini svjedoci su radosno prihvatili poziv, smatrajući da će to biti najveći događaj godine, a i najveća pobjeda u čast Jehove. Naš pastor je pristao na sastanak pa je trebalo utvrditi još samo datum sastanka.

Te naročite srijede ujutro gospodin Žoven je telefonski pozvao našeg pastora i obavijestio ga da će se najavljeni susret održati u prvu nedjelju uveče u osam sati. Tamo će se sresti sa prvim čovjekom Jehovinih svjedoka, osobom zaduženom za njihovu francusku misiju u cijeloj Kanadi. Žoven je dodao da je taj čovjek ranije bio katolički sveštenik i da je doktor teologije.

„Dakle, brate Morno, hoćeš li da mi pomogneš“, upitao me je moj pastor, „hoćeš li da preuzmeš moje mjesto? Moram biti na sastancima koji počinju u nedjelju ujutro u Ontariju. Predsjednik mi je poručio da ne treba da izostanem.“

„A šta je sa prvim starješinom“, protestovao sam. „Već sam ga pozvao, ali on ne može, jer tog vikenda ima važan porodični događaj.“ Moj pastor me je uvjeravao da sam dobro pripremljen za taj posao, jer sam znao napamet sve potrebne tekstove iz Pisma o svetosti biblijske Subote i, uostalom, Gospod će sigurno biti sa mnom.

Pogledao sam svoju mladu suprugu i upitao je: „Šta ti misliš o tome?“ Odgovorila je kako je uvjerena da će Bog biti sa mnom i kako to može biti vrijedno iskustvo

„koga bi se sa uživanjem sjećao“, rekla je sa puno povjerenja.

„Pastore“, rekao sam, „ići ću, ali sa dubokim osjećanjem bespomoćnosti. Kao Mojsije kažem: ‘Ko sam ja da idem faraonu?’“

U petak rano ujutro Hilda i ja ušli smo se u voz za Kvebek Siti. Putovanje je bilo prijatno, a bio je lijep iako prohladan dan i izgledalo je kao da cijela priroda tiho govori mom srcu da veliki Vladar galaksija pažljivo bdije nad našom planetom.

Žovenovi su nas obavijestili da će nas sačekati na stanici i ugostiti preko vikenda. Planirani sastanak biće u stanu jednog od Jehovinih svjedoka i na njemu će biti prisutno svega nekoliko osoba, većinom onih koji su sa Žovenovima proučavali Bibliju. Gospođa Žoven nije htjela da prisustvuje tom sastanku pošto joj je jedan Jehovin svjedok telefonom poručio da će to biti energična i beskompromisna rasprava. Hilda je odlučila da ostane sa njom.

Gospodin Žoven i ja stigli smo na vrijeme i na naše iznenađenje bilo je dosta prisutnih. Velika dnevna soba i trpezarija bile su pune do poslednjeg mjesta. Vođa Jehovinih svjedoka bio je nesrećan zbog činjenice što nije mogao da dođe adventistički pastor. Osjetio se omalovaženim i rekao je da još nikad nije razgovarao sa čovjekom koji je skoro kršten. Dokazivao je da će dvadeset minuta biti dovoljno da sporna pitanja budu riješena jednom zauvijek, jer je smatrao, da Jehovini svjedoci nesumnjivo imaju istinu. Tih dvadeset minuta produžilo se u dva i po sata.

Bilo je teško slijediti argumente tog čovjeka. Vrtio se u krug sa svojom teologijom. Kad god sam mu se suprotstavio dokazom iz Biblije, on bi brzo napravio potez u obliku velikog latiničnog slova U i skrenuo razgovor u suprotnom smjeru. Sve to ličilo je na hvatanje zeca u ograđenom vrtu. Kad to malo stvorenje satjerate u ugao, ono skoči u neočekivanom smjeru i jednostavno ga ne možete uhvatiti.

Na primjer, taj čovjek je tvrdio da Isus nije uskrsnuo u tijelu, nego kao duh. U svom odgovoru citirao sam Luka 24:36-43 gdje stoji kako se Isus pojavio pred svojim učenicima tog večera na dan uskrsenja: „... I sam Isus stade među njima, i reče im: mir vam. A oni se uplašiše, i poplašeni budući, mišljahu da vide duha. I reče im: šta se plašite? I zašto takve misli ulaze u srca vaša? Vidite ruke moje i noge moje: ja sam glavom; opipajte me i vidite; jer duh tela i kostiju nema kao što vidite da ja imam.“

Prisutni Jehovini svjedoci smatrali su da je on dobro znao za ovaj tekst, ali im to nije predstavio kao nešto bitno. Zatim je nastavio da uzima iz Pisma malo odavde – malo odande, vadeći misli iz konteksta, dajući predmetu potpuno drugo značenje. Razgovarali smo o mnogim pitanjima i u svima je Duh Božji potvrdio moje izlaganje, jer sam svoje misli zaključivao potkrepljujući ih Božjom riječju. Gospodin Žoven je želio da razgovaramo o sedmom danu – Suboti kako bi i sam mogao da se odluči.

Kao što se i moglo očekivati, vođa Jehovinih svjedoka brzo je rekao da je „jevrej-

ska subota prikovana na Hristov krst i na taj način ukinuta. To je zauvijek oslobodilo ljude od obaveze koju su imali Jevreji, kad su izašli iz ropstva i kad je bilo nužno uzdržavati se od posla u taj dan da bi se slomila njihova tvrdoglavost i nekontrolisano ponašanje. Bio je to dan upotrijebljen za poučavanje o Bogu. Ali sada smo slobodni u Hristu i sedmi dan u sedmici možemo koristiti u neku bolju svrhu".

Na to sam odgovorio da Bog nikada nije želio da čovjek sedmi dan – Subotu smatra jevrejskom ustanovom. U stvari, taj Stvoritelj je sasvim određeno objavio njenu istinsku namjenu i svrhu na kraju sedmice stvaranja: „I svrši Bog do sedmoga dana djela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih djela svojih, koja učini. I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih djela svojih, koja učini." (1. Mojsijeva 2:2,3)

Bog je namjeravao da biblijska Subota zauvijek stoji u vjekovima koji dolaze, kao spomenik ne samo Njegovoj sposobnosti stvaranja nego i održavanja stvorenja. Svrha je bila u tome da donese naročite blagoslove svima onima koji su držali taj dan u posvećenom umu.

Takođe sam sa velikom pažnjom čitao četvrtu zapovijest, naglašavajući važna mjesta, dok sam se istovremeno molio da Duh Božji neizbrisivo upiše u svaki um te svete riječi.

Nije bilo moguće normalno govoriti o Suboti, jer je taj čovjek nemilosrdno osporavao sve što bih ja kazao. Da sve to nije bilo zbog gospodina Žovena, izvinio bih se i otišao. Ali, Božjom pomoći, odbacio sam takvu pomisao.

Vođa Jehovinih svjedoka stalno je vraćao razgovor na istu pojedinost: da je Hristos prikovao uredbe na krst učinivši ih nevažnim za hrišćane. U jednom trenutku mogao sam da se složim sa njim i to sam mu i kazao.

Objasnio sam da je Bog upotrijebio te ustanove da bi djecu Izraelovu poučio o neizmjernoj žrtvi koju je Gospod slave prinio na golgotskom krstu. Kada je Hristos umro na krstu, one su izgubile svoju svrhu.

Tada sam čitao tekst iz 5. Mojsijeve 31:24-26: „I kad napisa Mojsije riječi ovoga zakona u knjigu, sve do kraja, zapovijedi Mojsije Levitima, koji nošahu kovčeg zavjeta Gospodnjega, govoreći: Uzmite ovu knjigu zakona, i metnite je pokraj kovčega zavjeta Gospoda Boga svojega da bude ondje svjedok na vas."

Zatim sam spomenuo činjenicu da je Bog napisao moralni Zakon – koji sadrži i biblijsku Subotu i to svojim prstom na dvije kamene ploče. Izraelci su ih stavili u Kovčeg zavjeta, dok su uredbe, koje je napisao Mojsije, stavili pored Kovčega zavjeta. Većina prisutnih veoma se iznenadila, kad je uočila razliku.

Moj sledeći posao bio je da im pomognem da uoče razliku – ogromnu razliku između posvećenog, tj. onog što je Bog proglasio svetim i onog opšteg, običnog.

Prvo sam spomenuo tužno iskustvo Nadava i Abihuda, koji su izgubili život dok su služili u Svetinji. Oni nikad nisu naučili da razlikuju sveto od nesvetog i otišli su radeći po svome nahođenju. „A sinovi Aronovi Nadav i Abihud uzevši svaki svoju

kadionicu metnuše ognja u njih i na oganj metnuše kad, i prinesoše pred Gospodom oganj tuđ, a to im ne beše zapovijedio. Tada dođe oganj od Gospoda i udari ih, te pogiboše pred Gospodom.“ (3. Mojsijeva 10:1,2)

Bilo je to tužno i zastrašujuće iskustvo kroz koje su roditelji ovih mladića prošli, i to zbog nepoštovanja Gospodnje zapovijesti da djeca Izraelova nauče da razlikuju sveto od nesvetog. Deseti stih istog poglavlja obznanjuje nam da je Bog obavijestio Arona o pouci koju njegov narod treba da nauči iz te tragedije: „Da biste mogli raspoznavati šta je sveto šta li nije, i šta je čisto, šta li nečisto.“

Tada sam upitao: „Zar nećemo potpuno usredsrediti pažnju na Božju zapovijest da bismo se sjećali Subote i držali je svetom?“ Neki od prisutnih odgovorili su kako su sada uočili da taj predmet zaslužuje pažnju. Ali pastor Jehovinih svjedoka nije bio impresioniran. „Uzmite, na primjer“, rekao je, „naše prve roditelje. Kad Adam nije mogao da ima muškog potomka, jedan od njegovih sinova morao je da ima polne odnose sa svojom majkom da bi ispunio nalog za nastanjivanje zemlje.“

Nisam mogao da vjerujem svojim ušima! Postao sam svjestan da je taj čovjek stekao ogromno znanje na mnogim područjima, ali bilo je svima jasno da nije poznavao Božju riječ. Bio je šokiran kada sam otvorio 1. Mojsijevu 5:4 i čitao: „A rodiv Seta požive Adam osam stotina godina, rađajući sinove i kćeri.“ Tada je rekao: „Ovo samo pokazuje kako se uvijek može naučiti nešto novo bez obzira na životno doba.“

Na nesreću, počeo je opet da „vozi ukrug“. Zatražio je priliku da u vremenu od deset minuta dokaže da Biblija ne misli uvijek onako kako kaže. Omogućio sam mu da nastavi sa izlaganjem, a trebalo mi je i malo vremena da zamolim Boga da dirne srca prisutnih i to tako kako još nikada ranije nisu iskusili. Posebno neka dirne srce gospodina Žovena.

Kako sam počeo da se molim, nisam čuo ništa od onog što je govorio taj čovjek. Nisam mario za ono o čemu je govorio. Umjesto toga molio sam: „Oče naš nebeski, Ti veliki Vladaru svemira, molim Te sada kroz zasluge dragocjene krvi Isusa Hrista Gospoda slave, krvi koja je prolivena na Golgoti za spas palog čovječanstva. Oče, shvatio sam da se nismo makli dalje od početka. Potrebna mi je naročita pomoć. Ovi ljudi večeras treba da odluče hoće li živjeti na obnovljenoj Zemlji. Želio bih da govorim anđeoskim jezikom! Oče, Ti možeš da daruješ nešto mnogo bolje: veliku silu Svetog Duha, Duha života kojim se jedino možemo oduprijeti zlu, kojim možemo pobijediti grijeh, promijeniti svoja kamena srca i ispuniti se Tvojom ljubavlju. Gospode, može li nas Sveti Duh sada očistiti? Obuzdaj silu Sotone i njegovih anđela, a zatim nas sve ovdje okruži nebeskom atmosferom svjetlosti i mira tako da svako od nas večeras može doneti odluku. Hvala Ti, Gospode, što slušaš i odgovaraš na moje molitve.“

Odmah mi je na um pala misao: Govori im o nepovjerenju prema Bogu i o nevjernosti koja ispunjava ljudsko srce i kako će to za vječnost uništiti ogroman broj

ljudi. „To je ono što tražim, Gospode. Hvala Ti, dragi Oče, hvala Ti.“

Pošto sam bio mladi vjernik, proučavao sam Božju riječ pažljivo i upravo sam završio redom čitanje Starog zavjeta uporedo sa knjigama „Patrijarsi i proroci“ i „Istorija proroka i careva“. Naročito mi se urezala jedna misao. Bila je to činjenica da palo ljudsko srce po svojoj prirodi kipi od nevjerovanja i nepovjerenja prema Bogu. Mi se iz tog stanja ne bismo mogli iščupati, ako Božji Sveti Duh ne bi u nama svakodnevno činio čudo otkupljenja.

Čim je ranjeni vođa Jehovinih svjedoka utihnuo, a ja dobio priliku da ponovo govorim, rekao sam: „Prijatelji, razlog što smo večeras ovdje jeste u tome što ljubimo Gospoda Isusa, koji je na Golgoti dao svoj život za nas i mi želimo da mu služimo cijelim svojim srcem, ali način na koji to treba činiti često nam nije jasan i osjećamo unutrašnji nemir koji nadire iz nas. Čak se može dogoditi da budemo potpuno zbunjeni. Možda bi vas zanimalo da čujete milione osoba koje su prije vas imale potpuno isto iskustvo.“

Shvativši da pred sobom imam pažljive slušaoce, nastavio sam: „Vidite, u svojoj paloj prirodi imamo snažne elemente nepovjerenja i nevjerovanja, koji stalno nastoje da nas odvoje od našeg Stvoritelja i stvarno će nas uništiti ako ih Božji Sveti Duh ne slomi. Bez te pomoći mi smo izgubljeni.“ Nikad ranije nisu tako pažljivo slušali.

„Da bismo provjerili ono što govorim, treba da vidimo šta Biblija kaže o onima koji su izgubili vječni život. Čitajmo o Kajinu koji je ubio svoga brata, jer mu je Abelovo povjerenje bilo stalni ukor. Razmišljajmo o mnoštvu koje je živjelo prije Potopa i koje je poginulo u njemu, Ili o Nojevim potomcima čije je nepovjerenje i nevjerovanje pokrenulo izgradnju Vavilonske kule. Kasnije je Bog pozvao Avrama iz Ura Haldejskog isto zbog nepovjerenja i nevjerovanja među ljudima. Sjetite se djece Izraelove koja su četrdeset godina zbog svog nevjerovanja lutala pustinjom i ostala izvan Obećane zemlje.“

Prema njihovim reakcijama stekao sam utisak da je Duh Božji silno djelovao. „Prijatelji, nepovjerenje prema Bogu i nevjerovanje često su sprječavali dotok Božjih blagoslova. Biblija kaže za Isusa: ‘I ne stvori ondje čudesa mnogih za nevjerstvo njihovo.’ (Matej 13:58)

Razmišljajte o tome – ljudi sebe lišavaju Božjih blagoslova zbog svoje nevjere. To je tužno, veoma tužno.“ Pet do sedam sekundi vladao je takav mir da biste mogli čuti iglu da je pala na pod. Iščekivao sam djelovanje Božjeg Duha.

„Šta možemo da učinimo da dobijemo pomoć“, upitao je gospodin Žoven prekinuvši tišinu.

„Sve što vam mogu kazati, jeste ono što sam i sam iskusio i blagoslov koji je ispunio moj život. U Efescima 2:8. čitamo: ‘Jer ste blagodaću spaseni kroz vjeru.’ Prijatelji, prema mom mišljenju, milost je sila Svetoga Duha na djelu. Zato se svakog jutra molimo: ‘Oče nebeski, obraćam Ti se u ime zasluga dragocjene Hristove

krvi prolivene na Golgoti zbog koje ću primiti pomoć u borbi protiv zla. Molim Te, velikom silom Tvog Svetog Duha djeluj na moje srce i spasi me od mene samog, od grijeha, od ovog svijeta i od sile palih anđela. Spasi me od mog nepouzdanog srca i nevjere i zamijeni ih živom vjerom u Tebe, tako da Te mogu primiti kroz Tvoju Reč.'"

Objasnio sam kako mi je molitva donijela mir, zadovoljstvo i mudrost.

„Smatram da je mudra osoba ona koja prihvata Boga u Njegovoj riječi. Ako se sjećate, kad je Mojsije pristupio grmu koji je gorio, Gospod je rekao: 'Ne idi ovamo. Izuj obuću svoju s nogu, jer je mjesto gdje stojiš sveta zemlja.' (2. Mojsijeva 3:5) Da li je Mojsije bio nevjeran i nepovjerljiv prema Bogu? Mogao je reći: Gospode ja ne vidim nikakve razlike u tom tlu. Da li si siguran da je baš ovaj pijesak sveto mjesto.' Ali Mojsije je prihvatio Boga iz Njegove riječi, jer je to bio njegov životni put.

I mi možemo imati svoje iskustvo pored grma koji gori, isto kao i Mojsije, sjećajući se sedmog dana – Subote i držeći je svetom. I vi i ja možda ne stojimo na svetom mjestu, ali možemo stajati u svetom vremenu prihvatajući Boga u Njegovoj riječi i poštujući svetost Njegovog svetog subotnog dana."

„Vaše iskustvo, gospodine Morno, nije sigurno", upao je u riječ Jehovin svjedok.

Odmah je ustao gospodin Žoven i podigavši ruke što je označilo „ustanite", rekao: „Pastore, to neće biti potrebno. Ono što je rekao brat Morno, ja sam već iskusio i to baš sada i baš ovdje. U molitvi sam se molio sa njim. Duh Božji je prosvijetlio moje razumijevanje i učvrstio moj um. Od danas moja porodica i ja služićemo Bogu onako kako to On želi. Mi ćemo biti adventistički hrišćani jer oni imaju istinu."

Kad sam čuo te riječi, srce mi je zatreperilo nebeskom radošću. Kakvu je pobjedu za Hrista ovdje izvojevao Sveti Duh! Da, moja supruga je imala pravo, kad je kazala da bih ovim iskustvom mogao biti ushićen.

Nekoliko mjeseci kasnije gospodin i gospođa Žoven preselili su se sa djecom u Montreal da bi djeca mogla da pohađaju crkvenu školu. Šest godina, sve do našeg preseljenja u Sjedinjene Države, Žovenovi su bili među našim najboljim prijateljima.

Kako je divno iskustvo kada nas naš Bog čini objektima preko kojih svojim Duhom blagosilja druge. Sledeći tekst pomogao mi je da od Boga očekujem veliku podršku: „Za nas danas važi isto obećanje duha kao i za prve učenike... U ovom vrlo značajnom trenutku Njegov Duh i Njegova milost pripadaju svima kojima si potrebni i koji će ga primiti u Njegovoj riječi." (8T, p. 20)

Glava 3.

RASTI U MILOSTI I POZNAVANJU BOGA

Prije nego što razmotrim činioce koji pokreću silu posredničke molitve, osjećam kako je potrebno spomenuti brojna iskustva kojima me je Bog pripremio da svojim posredovanjem budem na blagoslov drugima.

Apostol Petar u svojoj 2. poslanici hrišćanima svog vremena, ne gubeći vrijeme u izražavanju želje za sve najbolje na njihovom hrišćanskom putu, skreće pažnju na činjenicu da se božanski blagoslovi mogu stvarno pokazati u njihovom životu samo ako bolje upoznaju našeg nebeskog Oca i Isusa našeg Gospoda. „Neka vam se umnože blagodat i mir u poznanju Boga i Isusa, našeg Gospoda, jer nam je njegova božanska snaga darovala sve što je potrebno za život i pobožnost kroz poznanje onoga koji nas je pozvao slavom i čestitošću.“ (2. Petrova 1:2,3)

Jednostavan tekst u spisima E.G. Vajt više je učinio u mom hrišćanskom iskustvu, nego što sam ikad mogao da zamislim. Na poslednjoj stranici *Velike borbe* ona je zapisala: „Kako godine vječnosti promiču, donosiće sve bogatija i divnija otkrivenja Boga i Hrista. Sa uvećavanjem znanja rašće njihova ljubav, strahopoštovanje i sreća. Ukoliko će ljudi više znati o Bogu, utoliko će biti veće njihovo divljenje Njegovom karakteru.“ (Velika borba, str. 547)

Što sam više razmišljao o ovim riječima, bio sam sve uzbuđeniji saznanjem kako će mi biti na obnovljenoj Zemlji. Rekao sam sebi: „Zašto treba čekati besmrtnost da bismo uživali u takvoj vrsti iskustva? Zašto u tome ne uživati sada?“

Pošto sam zapamtio ove za mene značajne rečenice, počeo sam svakog dana da tražim od Gospoda milost potrebnu za život na ovoj Zemlji, kao i da onaj nebeski život postane stvarnost ovdje i sada. Evo jednog od mnogih iskustava koja su mi to omogućila.

Dogodilo se to zimi, tačnije u januaru. Danima sam proučavao biblijski koncept o vjeri. Pismo spominje veliki broj osoba koje su živjele u nepovjerenju i nevjerstvu prema Bogu, ali takođe otkriva i kako ljudi sigurno mogu steći živu veru razvijajući nepokolebljivo povjerenje u našeg nebeskog Oca i silu Njegovog Svetog Duha.

Ohrabrila me ova rečenica Elen Vajt: „Ali vjeru daje Sveti Duh i ona će se razvijati samo onda ako se gaji.“ (Velika borba, str. 429) Odlučio sam stalno da zahvaljujem Gospodu zato što mi je mnogo puta u životu Njegov Duh dao vjeru pa sam tražio da to čini i dalje.

Tog značajnog jutra proučavao sam tekst o Filipu iz Djela 8. poglavlja u kome stoji da mu je anđeo rekao da pođe južno od Jerusalima na put prema Gazi. Tamo je vidio blagajnika etiopske carice kako sjedi na kolima i čita svitak Knjige proroka Isaije. Tada je Božji Duh rekao Filipu: „Pristupi i prilijepi se tim kolima.“

Rezultat je bio krštenje i Biblija kaže: „... kad izađoše iz vode... Duh Gospodnji

uze Filipa.“ Filip se našao u Azotu, gradiću udaljenom oko 32 kilometra od mjesta na kome je sreo Etiopljanina.

Čitajući tu životnu priču, rekao sam sebi: „Kako su to bili uzbudljivi dani u kojima je Božji Duh bio tako blizu ljudi!“ U ostatku dana razmišljao sam o tom biblijskom događaju.

U to vrijeme radio sam kao trgovac i toga dana u osam sati uveče imao sam sastanak sa referentom za kupoprodaju nekretnina koji je stanovao oko 6,5 kilometra sjeverno od Kastilea. Naš dom bio je u Kariersu, oko 11 kilometra sjeverno od Arkade. Da bih izbjegao put koji od raskršća vodi na istok, vozio sam, prema uputstvima, prečicom, nekim seoskim putevima kojima ću, nadao sam se, uštedjeti dosta vremena. Na nesreću, nije bilo tako. Izgubio sam trostruko više vremena, a zbog učestalih raskrsnica na nekoj sam pogrešno skrenuo. To je značilo zaustavljati se i pored usputnih farmi i raspitivati se za ispravan put. Zbog toga sam zakasnio sat vremena.

Dok sam tako putovao, zapazio sam da je kazaljka koja pokazuje količinu goriva na nuli, ali i pored toga smatrao sam da će biti najbolje ako natočim gorivo kasnije u Kastileu. Bili smo zaokupljeni razgovorom o poslu i vrijeme je brzo prošlo. Kad sam završio sa bilješkama i ugovorom i bio spreman za polazak, na mom satu kazaljke su pokazivale ponoć. U tom trenutku sjetio sam se kupovine goriva. Referent za kupoprodaju nekretnina, želeći da me poštedi zaobilaznog puta prema Kastileu, usmjerio me je na put 39, glavni put koji će me odvesti u Arkade i kući. Savjetovao me da vozim tri milje dalje od njegove kuće, pa lijevo i tako ću izbiti na željeni put broj 39.

Nisam bio spreman da krenem tim putem, ali on je rekao da ne mogu pogriješiti, jer se na toj deonici nalazi ogroman putokaz. Na izlazu, iz zgrade zapljusnula me je hladnoća. On je pogledao na termometar. Bilo je pet stepeni ispod nule.

„Nadam se da imate dobar akumulator“, rekao je.

„Da, gospodine. Jedan od najboljih za vožnju u zimskim uslovima.“ Odmahnuvši mu u znak pozdrava, otišao sam. Zbog velike hladnoće trebalo je više vremena da se kabina zagrije i to je zaokupilo svu moju pažnju. Putovao sam oko pet milja, kada su svi električni uređaji počeli da otkazuju. Kazaljka za gorivo pokazivala je da je rezervoar prazan. Spopao me užas, kada sam shvatio da sam prije više od jedne milje prošao pored jedne farme, a na vidiku više nije bilo nijedne.

U trenutku sam vidio sebe u bolničkom krevetu sa amputiranim prstima na nogama. U stvari, kad sam imao sedamnaest godina, svi su mi se prsti na nogama smrzli. To se dogodilo jednog jutra u Kvebeku kad je temperatura bila 42 stepena ispod nule. Proveo sam pet mjeseci u bolnici. Posle toga imao sam niz operacija i presađivanja kože. Na dan mog otpuštanja hirurg koji mi je operisao prste izrazio je uvjerenje da više neću živjeti u ovom dijelu svijeta. Smatrao je da bi se moji prsti brzo smrzli na hladnoći i onda bi morali biti amputirani.

U strahu sam uzviknuo: „Dragi Isuse, molim Te, pomozi!“ Mnogo puta u prošlosti kad bih se iznenada suočio sa nevoljom, isto sam tako upućivao poziv za pomoć i Isus me nikada nije iznevjerio. Odmah me obuzeo veliki mir. U međuvremenu kola su se kretala sve sporije.

„Oprosti mi što sam postupio tako panično, iako sam već iskusio da me nikad nisi iznevjerio“, razmišljao sam. „Gospode, znam da Božji Duh koji je Filipa prenio oko 32 kilometra, posle toliko vremena od tog događaja može i mene i moja kola da premjesti preko ovih brežuljaka do Kariersa, ako On to odluči. Dragi Isuse, neka Duh Božji, koji nadzire sve atome, napuni gorivom ova kola pa me tako bez zaustavljanja doveze kući. Hvala Ti, Gospode, na Tvojoj pomoći.“

Osjetio sam kao da je nešto poguralo moja kola i ona su nastavila dalje. Motor je počeo da radi normalno i vuče kao nikad ranije. Brzinomjer je pokazivao najveću dozvoljenu brzinu, a ja sam osjetio svoja stopala na pedali gasa dok je vozilo jurilo putem. Na brdo Igl Hil uspeo sam se u najvećoj brzini, iako to nikada ranije nisam uspio bez mijenjanja brzine u niži stepen. Slavljenički sam zahvalio Gospodu na Njegovoj sili koja čudesno radi.

Počeo sam da izgovaram tekstove iz 8. psalma i 107:1,2: „Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je do vijeka milost njegova. Tako neka kažu svi koje je izbavio Gospod, koje je izbavio iz ruke neprijateljove. Neka hvale Gospoda za milost njegovu, i za čudesa njegova radi sinova ljudskih!“

Slaveći Gospoda cijelim svojim srcem i istovremeno kličući od radosti, prisjetio sam se riječi iz psalma 105:1-5. koje mi nikada nisu zvučale tako lijepo:

„Hvalite Gospoda; glasite ime njegovo; javljajte po narodima djela njegova. Pjevajte mu i slavite ga; kazujte sva čudesa njegova. Hvalite se svetim imenom njegovim; nek se veseli srce onih koji traže Gospoda. Tražite Gospoda i silu njegovu, tražite lice njegovo bez prestanka. Pamtite čudesa njegova koja je učinio, znake njegove i sudove usta njegovih.“

Čim sam smanjenom brzinom skrenuo u našu ulicu i došao do kuće, kola su se zaustavila. Nisam ih mogao dovesti do garaže. Okrenuo sam ključ i utrčao u kuću iznenađen što vidim svijetla u kuhinji.

Oko petnaest minuta prije ponoći, Hilda je ustala i shvatila da još nisam u kući. Klekla je na svoja kolena i molila se za Božju brigu nada mnom. Kad sam ušao, shvatila je da se dogodilo nešto veliko i divno. „Izgledaš uzbuđeno. Kakvu dobru vijest imaš?“

Ispričao sam joj kako mi je Božji Duh pomogao da se vozim više od 40 kilometara bez goriva u rezervoaru. Sat vremena zahvaljivali smo Gospodu, a tada smo pošli na počinak iako veći dio noći nismo mogli da spavamo, jer smo pričali o mom iskustvu.

Ujutro sam pokušao da upalim motor, ali to nije bilo moguće. Morao sam da pozajmim gorivo od susjeda sa obližnje farme da bi motor proradio.

Kad se suočiš sa smrću, a nemaš vremena za molitvu

Ništa nas ne može bolje pripremiti za iskrenu molitvu kao suočenje sa smrću. Iz iskustva znam da ništa tako dobro ne smiruje strah, kao upamćeni stihovi iz Pisma koji govore o tome kako je Bog oslobađao i pomagao ljudima u prošlosti. Dok još osjećamo potrebu, Božji Duh utvrđuje naš um silom iz Božje riječi. U skoroj budućnosti narod koji drži zapovijesti proći će kroz dramatično iskustvo pod pritiskom sila tame, koje će udvostručiti svoje napore da bi prorešetale i uništile sve one koji nisu učvršćeni na vječnoj Stijeni. Iz iskustva znam da bi me do ludila dovelo stanje u kome moj um ne bi bio utvrđen na Božjoj riječi i kada ne bih imao povjerenja u Gospoda da će me voditi kroz sve što me može snaći na putu. Dozvolite mi da vam kažem: „Kad jednom prođete kroz 'vatru', kroz koju vas je sigurno proveo Duh Božji, posle toga postajete druga osoba i tada se osjećate mnogo bližim Bogu."

Krajem prošlog marta, oko dva mjeseca posle opisanog događaja, imali smo puno snijega u zapadnom dijelu države Njujork. U Vajomingu smetovi su bili mjestimično visoki i preko tri metra. Hladnoća je najzad počela da popušta, Sunce je postajalo sve jače, a dani sve duži.

Dok sam jedne večeri vraćao kući, razmišljao sam o tekstu iz 2. Dnevnika 16:9: „Jer oči Gospodnje gledaju po svoj zemlji da bi pokazivao silu svoju prema onima kojima je srce cijelo prema njemu." Kada sam se približio gradu Rašfordu vozeći umjereno i usporavajući prije svake krivine u kojoj se nije moglo vidjeti da li neko vozilo dolazi u susret.

Iznenada sam naišao na prilično klizav dio puta na kome su se posle topljenja snijega tokom dana, kada je zašlo Sunce, ponovo pojavile ledene površine. Nije bilo moguće kočiti, a da se istovremeno ne izgubi kontrola nad automobilom. Ne dodirujući ni kočnicu ni papučicu gasa, ušao sam kolima u krivinu nadajući se da niko neće naići iz suprotnog smjera.

Savladavši jednu krivinu, spazio sam kako posred puta stoji veliki konj. Sudar se nije mogao izbjeći i sve što sam mogao reći, vapeći za pomoć, bilo je: „Dragi Isuse!" Iznenada je neka sila, za koju vjerujem da je Božji Duh, počela da djeluje. Osjetio sam istu prisutnost kao i one noći prije dva mjeseca. Iz ruku mi je otet nestabilni volan i kola su se usmjerila prema konjskim prednjim nogama. Trenutak prije sudara životinja se uspravila na zadnje noge, a ja sam se srozao u svoje sjedište nastojeći da izbjegnem udarac kopita u lice kroz vjetrobransko staklo.

Kola su, ipak, umakla kopitama za dva-tri centimetra. Malo dalje od tog mjesta uspio sam da ih zaustavim. Čekao sam nekoliko minuta da mi se umiri srce koje je jako lupalo. Istovremeno sam uputio molitvu zahvalnosti.

Shvativši opasnost koja prijeti i ostalim motorizovanim putnicima, otišao sam do prve kuće pored puta, pokušavajući da nađem vlasnika konja. Kad sam domaćinu objasnio šta se dogodilo, čovjek mi je rekao da misli da životinja pripada susjedu i da je držana zatvorena tokom zimskih mjeseci. Telefonom je pozvao

susjeda koji je izjavio da je njegov konj bio u štali, ali će on to ipak provjeriti i odmah nam javiti.

Nekoliko minuta kasnije stigla je poruka da je konj na čudnovat način izašao. Štalska vrata bila su širom otvorena, a dvorišna poluotvorena pa je životinja izašla.

Niko ne može da objasni kako se to dogodilo. Niko nije mogao da se neprimijećen približi dvorišnim vratima, jer je veliki kuhinjski prozor okrenut prema putu, gdje su se sada nalazili domaćini. „To je neshvatljivo, nemoguće“, kazali su.

Moja supruga i ja ponovo smo odvojili vrijeme za zahvalnost nebeskom Ocu. Sledeće subote ispričao sam iskustvo u razredu subotne škole, pa su se svi sa mnom radovali. Suočio sam se sa smrću, ali mi je Sveti Duh donio izbavljenje. Taj događaj pomogao mi je da rastem u poznavanju Boga.

U knjizi Plač Jeremijin nalaze se naročite riječi nade i sigurnosti u Božju brigu i ljubav prema onima koji su svoje živote stavili pod Njegovu zaštitu. „Milost je Gospodnja što ne izgibosmo sa svim, jer milosrđa njegova nije nestalo. Ponavlja se svako jutro; velika je vjera tvoja. Gospod je dio moj, govori duša moja; za to ću se u njega uzdati. Dobar je Gospod onima koji ga čekaju, duši, koja ga traži. Dobro je mirno čekati spasenje Gospodnje.“ (Plač Jeremijin 3:22-26)

Često se moje srce uzdizalo k Bogu u zahvalnosti kada god bi me Božji Duh izbavio iz bezizlaznih prilika.

Gotovo dvadeset godina radio sam prikupljajući oglase koji se objavljuju kao prilog telefonskim imenicima u telefonskim kompanijama Bel i Kontinental u O-haju, u državi Njujork i u Pensilvaniji. Poslednjih pet od svih tih godina bio sam rukovodilac odjeljenja za redovne poslovne partnere i izdavačku kuću Overland Park u Kanzasu, izdavača telefonskih imenika za ustanovu Kontinental Telefon, kao i za ostale nezavisne telefonske kompanije. Bio sam zadužen za tim ljudi u sjevernom odjeljenju, koje je obuhvatalo osam država.

Godišnje sam putovao 25.000 do 45.000 milja. Putovao sam za vrijeme kišnih i sniježnih oluja, po gustoj magli i u ostalim nepovoljnim uslovima. Često sam sretao kola koja su jurila na mene, kojima su, bez sumnje, upravljale osobe pod uticajem alkohola ili droge.

Nastradati u kolima na autoputu nije događaj koji bi danas privukao pažnju medija, ali kada nekoga zgnječe u kolima na parkingu, to privlači pažnju i objavljuje se na prvoj stranici novina.

Decembra 1971, pripremao sam oglase za telefonski imenik. Nekoliko noći zaredom bilo je izuzetno hladno pa sam želio da budem siguran da je akumulator u automobilu pun da nekog jutra ne bi zatajio. Zato sam odlučio da odem u auto – servis i to provjerim.

Tog jutra bilo je puno posla u radionici, jer je hladnoća iznenadila mnoge. Pošto se kolima nije moglo ući u dvorište radionice, poslovođa je izašao uzevši pribor za

provjeravanje akumulatora, a onda mi je, posle obavljenog posla, rekao da je akumulator dobar i da će služiti i sledeće zime.

U međuvremenu, veliki kamion, natovaren sa 27 tona tereta, stajao je iza mojih kola, dok je vozač otišao da se raspita za istovar tog tereta. Ispred mojih kola bila je zgrada pa nisam mogao da izađem sa parkinga. U to vrijeme vozio sam automobil marke sab. Poslovođa servisa predložio mi je da manevrišem ispod ogromnog šlepera, jer je tamo po njegovom mišljenju bilo dovoljno prostora, a on će mi pomoći prilikom manevrisanja.

Motor kamiona bio je isključen, kočnice povučene, inače bi kamion krenuo nizbrdo, jer se parking nalazio na kosini.

Polako sam vozio unazad uz pomoć poslovođe koji mi je pokazivao kuda da vozim. Kad sam se gotovo izvukao, odjednom me obuzelo osjećanje poznato iz ranijih opasnih situacija. Sjećam se da sam izbacio mjenjač iz položaja za vožnju unazad, a onda je iznenada nešto snažno poguralo kola naprijed. Da nisam držao nogu na papučici kočnice, udario bih u zgradu. Čak ni brzom vožnjom naprijed vozilo nije moglo sasvim da se izmakne kamionu koji je zadnjim krajem udario u moj zadnji branik, oštetio taj branik i zadnja svijetla. Udarac je ostavio veliko udubljenje na zadnjem dijelu mog automobila.

Ljudi koji su sve to posmatrali, potrčali su prema mojim kolima da vide da li sam dobro. Iako uzdrman, nisam bio povrijeđen. Ispitivali su me: „Da li ste dobro? Čovječe, da li ste Vi uvijek tako srećni? Zamalo da poginete. Kako ste samo uspjeli da tako brzo izmanevrišete kolima? Kako ste saznali da se kamion otkočio i krenuo nizbrdo? Kako ste uspjeli da zaustavite kola da ne udarite u zid?“ Jedna starija žena je kazala: „Vaš anđeo Vam je spasao život. Sigurno Vas Bog mnogo voli.“ Neki čovjek je dobacio: „Prijatelju, zamalo da budete zdrobljeni u tim kolima. Shvatate li Vi to?“

Kamion je zgnječio nekoliko automobila presavivši ih napola da bi se najzad zaustavio presjekavši napola jedan veliki automobil marke krajsler. Vozač kamiona pojavio se u trenutku kad je kamion udario u poslednje vozilo. Ne vjerujući svojim očima, izjavio je da je kamion ostavio zakočen i u prvoj brzini.

Vlasnik krajslera bio je razjaren. Tek što su on i njegova supruga izašli iz kola i krenuli prema prodavnici, morali su da skoče u stranu da bi izbjegli udes. On je počeo da optužuje vozača kamiona, nazivajući ga pogrdnim riječima, što je ostavio kamion, a da nije pravilno povukao sigurnosne kočnice. Odlučno je pošao prema kabini kamiona da bi sam provjerio kočnice, ali to vozač kamiona nije dozvolio nikome, sve dok nije došla policija koja je napravila izvještaj o udesu.

Skupilo se mnoštvo posmatrača. Svako je radoznalo želio da sazna šta se dogodilo. Ljudi su bili zadovoljni što sam izbegao sigurnu smrt. Kad je stigla, policija je pokušala da zavede red i raščisti put za saobraćaj, ali ljudi nisu htjeli da se raziđu.

Jedan od policajaca popeo se u kabinu kamiona da provjeri komande. Rekao je

svom kolegi da su ključ u bravi volana i mjenjač brzina bili u neutralnom položaju i da svijetlo na komandnoj tabli pokazuje da je ručna kočnica bila povučena. Naravno, on nije mogao ni da zamisli kako je kamion, ipak, krenuo.

Kad je policajac završio zapis o činjeničnom stanju, ja sam prvi pozvan da dam izjavu. Na kraju razgovora policajac mi je rekao: „Gospodine Morno, imali ste mnogo sreće. Da ste ostali sekundu duže iza kamiona, ne biste više stajali ovdje i davali izjavu o udesu. Umjesto toga Vi ćete biti na prvoj strani večernjih novina i možete samo misliti kako će se to čitati!“

Kad sam se udaljio sa onog mjesta, na um su mi pale riječi: „Milost je Gospodnja što ne izgibosmo sasvim, jer milosrđa njegova nije nestalo. Ponavlja se svako jutro.“

Glava 4.

ISUSOVO ODJELJENJE ZA INTENZIVNU NJEGU

Dok sam proučavao moć i uticaj posredničke molitve u Bibliji i spisima E.G. Vajt, zaključio sam da svaki čovjek treba naročito da se pripremi za uspješno upravljanje službom molitve.

Ono što nam je najneophodnije i što treba da primimo, jeste um sličan Hristovom. „Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu“, rekao je apostol Pavle u Filipljanima 2:5. Kada je Evtih „pao s trećeg sprata i bio podignut mrtav“, Pavle je mogao da kaže: „Ne bunite se, jer je duša njegova u njemu.“ (Djela 20:9,10) On je tako često doživljavao vidne odgovore na svoje tihe molitve da je bez sumnje znao da je Bog čuo vapaj njegovog srca, dok je prema nastradalom mladiću trčao niz stepenice.

Mogu da ga zamislim kako govori: „Dragi Isuse, Ti si Gospod i možeš da učiniš nemoguće. Molim Te, preobrati ovu nesreću tako da Tvoj narod može da uzdiže Tvoje sveto ime na sastancima zahvalnosti koji će se nastaviti sve do kraja njihovog života, kad god se budu sjetili ovog događaja. Hvala Ti, Gospode, za Tvoju ljubav i milost.“

Tako sam počeo da se molim da Sveti Duh sjedini moj um sa Hristovim. Međutim, posle izvjesnog vremena Duh Božji me doveo do saznanja da ja u stvari ne znam šta sam tražio i da nam Bog ne može stvarno odgovoriti sve, dok se određeno ne molimo.

Od tog vremena moje molitve dobile su sasvim novo značenje. Nisam više upotrebljavao maglovite rečenice kao: „Gospode, molim Te blagoslovi ovu osobu.“ Umjesto toga tražio sam da Bog blagoslovi tu osobu na naročiti način tako da to mogu i vidjeti kao odgovor na svoje molitve, kao naročiti dokaz koji sam i tražio da se zbude pred mojim očima. Takođe sam naučio da se ne smijemo žuriti dok se molimo. Bez žurbe! Molitva sa značenjem traži vrijeme i na početku naročito ne zaokuplja ljudski um, ali sam otkrio da ona proizvodi velike rezultate. Dok sam nastavljao da se molim da primim Hristov um, postalo mi je jasno da to znači misliti kao što On misli i osjećati život na ovoj paloj planeti kao što On osjeća, sve dok ne počnem da djelujem kao što bi On djelovao na mom mjestu. U ostalom dijelu molitve treba da prepoznam sebe i svoj način života, koji mora da bude po uzoru na Njegov pravedni um.

Čitao sam u spisima E.G. Vajt da su se prvi učenici nadali i molili za isto iskustvo ispunjenja obećanja o Svetom Duhu.

„Dok su razmišljali o Njegovom čistom i svetom životu, shvatili su da nijedan posao neće biti tako naporan, nijedna žrtva tako velika, ako budu svjedočili svojim životom o ljepoti Hristovog karaktera.“ (AA, p. 36)

Iako su moja zaključivanja uveliko bila ispravna, nisam stvarno razumio obilje blagoslova koji nas očekuju kroz Hristov karakter. Čitajući spise sestre Vajt, sve više sam to razumijevao. Na primjer, sestra Vajt je pisala o Spasitelju: „On je živio, mislio i molio ne za sebe, nego za druge. Svakoga dana primao je svježe krštenje Svetim Duhom.“ Zaključio sam da ne mogu očekivati da uspješno djelujem u svijetu grijeha sa manje milosti nego što se Isus molio i primao tokom svog života na Zemlji.

Zato sam u svojim dnevnim molitvama Bogu dodao molila za svježe krštenje Svetim Duhom. Tražio sam da me Božji Duh osposobi za primanje većeg znanja o mom Gospodu i Spasitelju i da mi silu Njegovog uskrsenja za kojom je čeznuo i apostol Pavle (Filipljanima 3:10). Zadivio sam se kada sam počeo da doživljavam ono što nikada nisam očekivao i što nikad ne bih pomislio da je moguće.

Sredinom šezdesetih godina, dok sam u Hadsonu u državi Ohajo radio na oglasima za telefonski imenik, Bog je naročito blagoslovio moje hrišćansko iskustvo i počeo od mene da stvara kanal za „najveći uticaj u svemiru“. (8T, p. 22) Prije nekoliko mjeseci promijenio sam svoj način rada na prodaji oglasa za telefonski imenik. Posle gotovo mjesec dana provedenih u pripremnoj školi, kompanija me zadužila da radim na malim telefonskim imenicima u državi Njujork da bih stekao iskustvo. Uskoro su me zadužili za velike projekte, zatim u Hadsonu u Ohaju za telefonski imenik za područje koje je obuhvatalo telefonski sastav središnjeg dijela kontinenta.

Uz posao na ovom telefonskom području trebalo je da održavam veze i sa poslovnim ustanovama u gradovima Fjukron, Kent i Raven. Rad je bio zanimljiv, ali i naporan. Bio je to izazov koji je zahtijevao kreativnost i novine koje bi zadovoljile potrebe svake ustanove. Ako se noviteti koje ste ponudili poslovnom partneru isplate, on će i iduće godine odjaviti oglas.

Zato smo svake večeri pripremali privlačne i informativne priloge.

Vrijeme je bilo odlučujuće za službenika koji je svakog dana morao da prihvati veliki broj pretplatnika da bi izdao telefonski imenik. Poslovne partnere valjalo je lično posjetiti, a onda je trebalo vremena za obradu oglasa – naročito ako su klijenti tim oglasima željeli da dodaju nove pojedinosti. U oglase bi se tada unosile promjene, a nepotrebne informacije izostavljale.

Puno truda zahtijevalo je pronalaženje naručilaca poslova u njihovim ustanovama. Ako su oni bili odsutni, morali smo da ih tražimo kasnije, a to je bio gubitak dragocjenog vremena i drugih poslovnih saradnika koji su u to vrijeme bili na svojim radnim mjestima. Najteže je bilo kad bi više vlasnika kompanija bilo odsutno po nekoliko dana. Uostalom, kada vas pritiska vrijeme, napetost raste i tada je teško efikasno raditi.

Ako predstavnici za oglase u telefonskom imeniku nisu vedri, prijatni i taktični, poslovni ljudi mogu da otkažu ugovore, što znači i gubitak prihoda od oglasa za

predstavnike marketinga. U tom poslu veoma sam rano naučio da treba da se molim ako želim uspjeh. Brzo sam shvatio da su mi potrebni naročiti Božji blagoslovi ako ne želim da izgorim zbog poslovnih pritisaka.

U stvari, ne bih se upustio u tu vrstu posla da nisam čvrsto vjerovao u formulu uspjeha koju je Gospod dao Jošui Nunovu u vrijeme kada je preuzimao odgovornosti za vođenje Izraelaca: „Niko se neće održati pred tobom svega vijeka tvojega; s tobom ću biti kao što sam bio s Mojsijem, neću odstupiti od tebe niti ću te ostaviti. Budi slobodan i hrabar da držiš i tvoriš sve po zakonu koji ti je zapovijedio Mojsije sluga moj, ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalijevo, da bi napredovao kuda god pođeš. Neka se ne rastavlja od usta tvojih knjiga ovoga zakona, nego razmišljaj o njemu dan noć, da držiš i tvoriš sve kako je u njemu napisano; jer ćeš tada biti srećan na putevima svojim i tada ćeš napredovati.“ (Jošua 1:5-8)

Kao jedan od onih ljudi koji drže Božje zapovjesti, smatrao sam da će Gospod na sličan način biti i sa mnom.

Tokom rada na telefonskom imeniku u Hadsonu, sjetio sam se teksta iz knjige – Hristove očigledne pouke: „On je živio i molio se ne za sebe, nego za druge... Svakoga dana primao je novo krštenje Svetim Duhom.“ Dok sam se molio da slična sila uđe u moj život, počela je da se događa očigledna promjena; osjetio sam to i vidio u životu drugih.

Jednoga jutra najavio sam se vlasniku servisa za popravku i lakiranje automobila. Kad sam pogledao kopiju radnog naloga, uočio sam na samom kraju tog naloga primjedbu da je vlasniku trebalo nekoliko dana za razmišljanje i odluku da da oglas (on i nije morao da napiše tu svoju primjedbu). Upitao sam ga zašto je to učinio kad je imao, kako je izgledalo, veoma dobro razvijen posao.

„Moram da Vam se povjerim. Imam problem. Hoćete li, molim Vas, zatvoriti kancelarijska vrata?“

Kad sam ponovno sjeo, rekao je: „Ne znam zašto Vam sve ovo govorim pošto do sada to nikome nisam kazao. Kod kuće mi prilike iz dana u dan postaju sve teže. Supruga i ja više ne možemo dalje zajedno i došlo je već dotle da razmišljam o zatvaranju radnje i seobi u Kaliforniju sa svojim šesnaestogodišnjim sinom, a razmišljam i o rastavi braka. To je razlog zašto mi nije lako da donesem konačnu odluku o oglasu u telefonskom imeniku.“

S obzirom na obim mog dnevnog plana i na stečeno iskustvo, najbolje što je trebalo da učinim u ovom slučaju bilo bi da otkažem oglas tog klijenta (on je trebalo samo da potpiše otkaz), uz objašnjenje da se njegov oglas, ipak, može objaviti, ako se on za to naknadno odluči pa da mi to telefonom javi prije davanja imenika u štampu. Tako ne bih morao ponovo da dolazim kod njega i trošim vrijeme namijenjeno za prodaju oglasnog prostora drugim kompanijama.

Međutim, to nisam učinio, jer sam čuo poznate riječi: „On je živio i molio se ne za sebe, nego za druge.“ Čvrsto sam odlučio da rasteretim tog čovjeka, dok sam se

za njega tiho molio. Tada sam ga upitao: „Da li biste mi ispričali kako je sve to krenulo tako nepoželjno?“

„Počelo je to prije otprilike tri godine“, rekao je, „nedugo posle preseljenja u našu lijepu novu kuću. Supruga je počela da mi stavlja neke glupe prigovore. Prigovarala mi je da joj nisam poklonio dovoljno svog vremena i da sam više volio svoj posao nego nju. Složio sam se s tim da sam mnogo vremena proveo na poslu – služba zajednici oduzima dosta vremena. Pokušao sam da joj objasnim da sam za sve stvari koje je ona zahtijevala morao mnogo da radim, ali oko toga nismo mogli da se složimo. Ona sve to nije mogla da shvati nego je nastavila sa optuživanjem, što me teško pogodilo. Bilo je dana kada se toliko razgnjevila da je počela da baca sudove na pod.“

„Jeste li pokušali da tražite profesionalnog savjetnika za bračna pitanja?“

„Da, prošle godine. To je pomoglo nakratko, ali se njen gnjev povratio. Kažem Vam, ona više nije ista osoba koju sam godinama poznavao. Ona stvarno može biti dobra, a onda se, bez razloga, njen karakter promijeni i postaje zlobna i neprijatna. Jedno znam sigurno, a to je da ne mogu više da nastavim takav život.“

Želio sam da mu govorim o Bogu, ali to nisam učinio, jer su nam u pripremnoj školi za ovaj posao instruktori izričito kazali da su religiozni ili politički razgovori sa strankama protiv pravila službe i da je radno vrijeme isključivo posvećeno poslovima.

Umjesto toga, rekao sam da ću za dvije sedmice opet navratiti i vidjeti da li je odlučio da da svoj oglas na žutim stranicama telefonskog imenika. On se složio sa tim predlogom i čim sam napustio njegovu kancelariju, odlučio sam da ću se u molitvi sjetiti njega i njegove supruge. Čovjek mi je zahvalio što sam se zanimao za njegove teškoće.

Razmišljajući o njegovim problemima, dok sam vozio do druge stranke, duboko sam se zabrinuo za njegovo dobro. Tako nešto nikada ranije nisam osjetio u razgovoru sa potpuno stranim osobama. Tada me je Božji Duh podsjetio na nešto što sam još davno upamtio: „Božji sin, posmatrajući svijet, gledao je patnju i bijedu. Sa sažaljenjem On je vidio kako su ljudi postali žrtve Sotonine svireposti. Sa saosjećanjem posmatrao je one koji su bili iskvareni.“ (Čežnja vjekova, str.23; izdanje 1998)

Shvatio sam da je način na koji sam počeo da razmišljam bez sumnje odgovor Hristove ljubavi na moju molitvu za Svetoga Duha. Iznenada, u meni pojavila želja da stanem i pomolim se za svog klijenta i njegovu suprugu. Skrenuo sam pored supermarketa na parking i tu isključio motor. Čim sam stao, rekao sam sebi: „Želim samo ono što je imao naš Gospod: posebno odjeljenje za intenzivnu njegu za ljude izmučene štetnim uticajem grijeha i Sotoninim suprotstavljanjem.“

U to je vrijeme moja supruga Hilda, inače medicinska sestra, radila u jednoj velikoj bolnici na odjeljenju za intenzivnu njegu. Prije nekoliko dana razgovarali smo

o njenom poslu i bio sam zadivljen brigom i pažnjom medicinskih sestara prema pacijentima. Molio sam za sličnu duhovnu pomoć za one koji se suočavaju sa krizama.

Vadeći svoju Bibliju iz torbe, otvorio sam mjesto u Jevanđelju po Mateju u 27. poglavlju i počeo da čitam o raspeću. Tada sam se u molitvi zauzeo u ime zasluga Hristove krvi prolivene na Golgoti da čovjek sa kojim sam upravo razgovarao i njegova supruga mogu primiti božansku pomoć.

Iznenada sam se prisjetio kratkog članka o božanskoj sili, koja se može dobiti kad nam je potrebna. Tekst se nalazi u *Svjedočanstvima za crkvu*. Ponovo sam posegao u torbu i izvadio tu knjigu. Kao što vidite, svoju torbu nosim sa sobom danju i noću. U njoj se nalaze Biblija, komplet knjiga iz serije *Velika borba*, *Svjedočanstva za crkvu*, *Hristove očigledne pouke* i druge knjige. Nikad za ručak ne idem u restoran, već raznovrsno voće jedem u svojim kolima. Svoje vrijeme za ručak uvijek provodim čitajući.

Kad je bilo petnaest minuta do podne, odlučio sam da ručam. Pronašao sam onaj odlomak na početku 19. stranice iz 8. sveske *Svjedočanstava* pod naslovom „Obećana sila“: „Bog od nas ne traži da svoj posao radimo u svojoj sili. On je predvidio božansku pomoć u svim opasnostima za koje su naše ljudske mogućnosti nedovoljne. On daje Svetog Duha u svakoj bezizlaznoj situaciji da ojača našu nadu i sigurnost, da prosvijetli naš um i očisti naša srca. Njegova je namjera da svaki hrišćanin bude okružen duhovnom atmosferom svjetlosti i mira. Hristos je odredio da Njegova Crkva bude preobraženo tijelo prosvetljeno nebeskom svjetlošću, da ima Emanuelovu slavu.“

Tada sam shvatio da posvećeni hrišćanin koji ljubi Boga neće biti zadovoljan time što će lično biti okružen duhovnom atmosferom svjetlosti i mira. On će ići u siromaštvu i pravdi ka grijehom osakaćenima i oštećenima, prema onima koji su u sukobu sa grijehom, onima koje tlači Sotona pošto ih je okružio duhovno potpuno zatrovanom atmosferom.

Prvi dio tog odlomka pročitao sam više puta i on je na mene ostavio naročiti utisak. Dok sam razmišljao o tim riječima, sjetio sam se navoda iz knjige „Čežnja vjekova“ na 582. stranici (izdanje 1998) koji kaže da je Božji Sveti Duh jedino sredstvo kojim možemo pružiti otpor i pobijediti grijeh.

„Opisujući svojim učenicima službu Svetoga Duha, Isus je želio da ih nadahne radošću i nadom koja je nadahnjivala i Njegovo srce. Radovao se za tu obilnu pomoć koju je osigurao svojoj Crkvi. Sveti Duh je bio najveći od svih darova koje je mogao izmoliti od svog Oca za uzdizanje svoga naroda. Sveti Duh treba da im bude podaren kao sila koja preporađa, jer bi bez nje Hristova žrtva bila beskorisna. Sila zla vekovima je jačala i ljudi su se sa začuđujućom pokornošću potčinjavali sotonskom ropstvu. Čovjek može da se odupre i pobijedi grijeh jedino moćnim djelova-

njem trećeg lica Božanstva, koje će doći sa neizmijenjenom silom u punoći božanske moći. Duh čini djelotvornim ono što je izvojevao Otkupitelj svijeta. Duh Sveti čisti srce... Hristos je podario svoga Duha kao božansku silu u savlađivanju svih nasleđenih i stečenih sklonosti ka zlu."

Sada sam postao duboko uvjeren da će moje molitve za druge biti malo korisne ako usrdno ne potražim moćnu silu Svetoga Duha da čini čuda otkupljenja u životu onih za koje se molim.

Kao što se Isus radovao izobilnoj pomoći kojom je darovao svoju Crkvu, tako je moje srce bilo uzbuđeno kad sam vidio i razumio šta je Sveti Duh mogao da učini za preobražaj drugih. Dodatna misao koju sam pronašao na 20. stranici 8. sveske „Svjedočanstava" upotpunila je moju sliku o blagoslovu koji je Isus donio osobama koje ginu u grijehu, kad bi primile Božju intenzivnu njegu koju sprovodi preko Svetog Duha. Otkrio sam da pomoć važi baš sada.

„Nama danas pripada obećanje Duha isto tako kao i u vrijeme prvih apostola... U ovom naročitom vremenu Njegov Duh i Njegova milost pripadaju svima koji ih traže, a naći će ih u Njegovoj riječi."

Bog me uveo u službu molitve da bi blagoslovio život velikog broja ljudi donoseći im mir Njegove ljubavi u ovom okrutnom svijetu.

Za vrijeme boravka kod ovog poslovnog čovjeka, upoznao sam se s njegovim problemima, a Bog mi je pomogao u poslu tog popodneva. Našao sam svakog svog klijenta na njegovom poslu u zakazano vrijeme i zainteresovanog za veće i bolje oglase na žutim stranicama telefonskog imenika. Na kraju tog dana pregledao sam svoj učinak i otkrio da je to moj do tada najuspješniji dan što se tiče zarade. To je uveliko iznenadilo mog kontrolora koga je zanimalo u čemu je tajna mog uspjeha, u poređenju sa ostalim predstavnicima kompanije. Rekao sam da je veliki Vladar svemira okrunio moje napore svojim božanskim blagoslovom.

U želji da osiguram božansku pomoć čovjeku koji je imao probleme sa suprugom, sledeće dvije sedmice živio sam malo drukčije. Svake večeri navio bih sat da sledećeg jutra zvoni 15 minuta ranije nego obično, jer sam želio da otpočnem svaki novi dan molitvom za ovaj bračni par. Posle posvećenja svog života, molio bih se Bogu za njihovo dobro. Sa Biblijom otvorenom na mjestu koje opisuje raspeće u Mateju u 27. poglavlju, iznosio sam zasluge Hristove krvi kao razlog zbog koga oni mogu da prime naročitu pomoć u svom svakodnevnom životu.

Svoje prvo posredovanje otpočeo sam otprilike ovako: „Dragi nebeski Oče, najprije želim da Ti zahvalim što je Hristu dozvoljeno da dođe i živi među nama i plati naše spasenje po tako velikoj cijeni. Želim da izrazim svoju zahvalnost što si me uveliko počastio pred stanovnicima svemira i pred nebeskim anđelima, učinivši me članom Isusovih odabranih snaga u grijehom okupiranom svijetu.

Radujem se zbog činjenice što si blagoslovio svoju Crkvu koja drži Deset zapovjesti, što si je blagoslovio darom Duha proroštva preko kojeg si nam otkrio mnoge

naše sposobnosti koje Sveti Duh može da upotrijebi u radu na spasenju ljudi i završi Tvoju misiju na Zemlji sa silom i velikom slavom. Milostivi Oče, pošto Te je nadahnuto pero opisalo kao 'Oca beskrajne milosti', ne ustručavam se da Tvojoj pažnji preporučim živote gospodina i gospođe A.

Vidim da su pod stalnim Sotoninim napadima i da se bore sa depresivnim mislima i iskustvima. Njihov je život u jadnom stanju, a ja ne mogu da se pomirim sa tim da ništa ne učinim, dok Božji neprijatelji hvataju ljude u svoje zamke i uvećavaju napore da bi oslabili Hristov rad za ljude.

Molim Te, o Gospode Bože, u ime zasluga našeg Gospoda slave i Njegove dragocjene krvi prolivene na Golgoti za oproštenje naših grijeha, za spasenje ovog bračnog para. Ti znaš, Oče, kako se ne ustručavam da tražim božansku silu Svetoga Duha da ukori Lucifera i njegove demone i onemogući ih da kontrolišu ljudske živote. Kad sam bio spiritista, istrajne molitve koje su Ti upućivali moji prijatelji za mene otvorile su put Svetom Duhu koji me je zaštitio od demonskih aktivnosti i tako mi pomogao da proučavam Bibliju i prihvatim Hrista za svoga Gospoda i Spasitelja.

Zato, Oče, neka Tvoj Sveti Duh danas osjeni gospodina i gospođu A. i okruži ih duhovnom atmosferom svjetlosti i mira da mogu donositi dobre odluke i za sadašnji i za vječni život. Znam, Gospode, da Ti nikoga ne primoravaš ni na šta, ali Ti možeš pomoći ljudima da donesu ispravne odluke.

Ne ustručavam se da tražim silna čuda Tvoje milosti u njihovom životu, jer je Hristos već platio cijenu za svakog i dao sve blagoslove koje Nebo može da daruje.

Kao posrednik u otvaranju puta Svetome Duhu da učini nešto veliko za njih, bio bih zahvalan kada bih mogao da vidim uslišenje svojih molitava, kad se kroz dve sedmice opet budem vidio s tim čovjekom, i neka se na mene izliju blagoslovi Duha da bih mogao kazati kao stari patrijarh Jov: „Jer uho koje me je slušalo srećnim me je nazivalo, i oko koje me je videlo pohvalno je o meni svjedočilo. Jer sam izbavljao nevoljnika kad je u pomoć zvao, siroče i svakog ko pomoćnika nije imao. Blagoslov onoga koji je u nevolji bio na mene je dolazio, radovao sam srce udovici." (O Jovu 29:11-13)

Ovu molitvu iznosim u ime našeg milostivog i vjernog Prvosvještenika Isusa Hrista, koji je pred stanovnicima svemira i nebeskim anđelima stekao zakonsko pravo da palim Adamovim potomcima odobri svoju pravdu i potpuno spasenje.«

Kroz dvije sedmice, s pomiješanim osjećanjima ušao sam u kancelariju gospodina A. Očekivao sam priču o primljenim blagoslovima, ali možda je taj bračni par pružio otpor vođstvu Božjeg Duha, služeći se svojim pravom izbora, koje je Bog dao i možda su učinili upravo to. Ali, nije prošlo dugo, a ja sam mogao da zaključim da su stvari krenule nabolje.

Otvarajući vrata knjigovođine kancelarije, upitao sam da li je gospodin A. već dugo odsutan. Knjigovođa je rekao da ću moći da ga vidim za nekoliko minuta, a

tada me je pozvao da uđem u kancelariju i sjednem. Dodao je kako je njegov šef upravo završio planove za proširenje svoje trgovine. Ranije je taj poslovni čovjek očekivao poslovni krah. Odmah sam podigao svoje srce Bogu u tihoj hvali, jer sam uvidio da je sila Njegove ljubavi obogatila one za koje sam se molio.

Gospodin A. me pozdravio čvrstim stiskom ruke, dok je mirnim izrazom odsjajivao Božju ljubav. „Imam da vam ispričam puno dobrih vijesti. Otkako ste bili ovdje, dogodile su se stvari koje su obično nevjerovatne. Moja supruga i ja opet smo u dobrim odnosima, a život je dobio novo značenje."

Prema svemu što je kazao, mogu reći da je Božji Duh djelovao u njihovom životu, kao što je opisano na 134. str. *Čežnje vjekova* (izdanje 1998): „Kada Božji Duh osvoji srce, On preobražava i život ... Ljubav, poniznost i mir zauzimaju mjesto gnjeva, zavisti i svađe. Radost zauzima mjesto žalosti i lice odsjajuje nebeskom svjetlošću."

Rekao mi je da je tri dana posle moje posjete, njegova supruga počela drugačije da se ponaša. Kad je dolazio kući na ručak ili večeru, iznenađen bi primijetio da je televizor isključen i da se na gramofonu okreće ploča sa njihovom omiljenom klasičnom muzikom. Bila je ljubazna, ali je odavala rasijanu osobu. Nekoliko dana kasnije pozvala ga je telefonom i zamolila da sve poslove završi tako da posle ručka ne mora da se vraća na posao. On je odgovorio da pristaje na to, ali da će vjerovatno malo zakasniti.

Kod kuće ga je čekao sto sa upaljenim svijećama. Zatim mu je objasnila da je ozbiljno razmišljala o napetostima koje su se pojavile u njihovom braku. Sada vjeruje da je u stanju da kontroliše svoj život i smatra da se za nekoliko kratkih dana od razdražljive osobe preobratila u mirnu i razumnu ženu. Još je dodala da život ne treba tražiti prepuštajući se tužnim osjećanjima kad ima toliko mnogo razloga za zahvalnost.

Kada mi je opisao svoju sreću, srce mi je zaigralo nebeskom radošću i tiho sam zahvalio Bogu što me učinio kanalom „za širenje najvišeg od svih uticaja u svemiru". (8T, p.22)

Zatim mi je kazao da je prije nekoliko dana iskusio mogućnost samokontrole. Oboje su odlučili da načine novi početak.

„Ovo ćete možda teško moći da vjerujete, ali kažem Vam bez pretjerivanja da se cijela atmosfera u našem domu promijenila", nastavio je. „Ne znam kako to da objasnim. Sve je tako mirno, tako radosno. Boravak u kući opet je postao prijatan."

On je sada pravio nove poslovne planove. Izračunao je da će mu se isplatiti ako proširi zgradu i tako dobije dva dodatna mjesta za popravku kola i zaposli kvalifikovane osobe. Imaće i više slobodnog vremena koje će moći da provede sa svojom suprugom.

„Kako Vi objašnjavate što se za tako kratko vrijeme dogodilo nešto tako neshvatljivo", iznenada me je upitao.

Tiho sam se molio: „Nebeski Oče, molim Te, blagoslovi moj um da mogu pravilno odgovoriti.“

Glasno sam kazao: „Gospodine A, ako se sjećate, kada sam otišao odavde prije dvije sedmice, odlučio sam da se molim za Vas i Vašu suprugu. Dakle, ono što ste iskusili, rezultat je uslišenih molitava.“

Klimajući glavom, odvratio mi je: „Vjerujem Vam i mnogo vam zahvaljujem što ste se molili za nas, ali nikad nisam doživio uslišenje molitava praćeno takvom silom. Moja supruga i ja smo pobožni, ali moram reći da još nikad nisam doživio ovako uslišenje molitve – molitve koja stvarno mijenja život.“

Na moje iznenađenje, njegov izraz i glas iznenada su postali očajni: „Ali, molim Vas, obećajte mi da ćete nastaviti da se molite za nas. Hoćete li?“ Nikad se u svom životu nisam osjećao tako potreban nekome, a istovremeno tako zadovoljan što sam vidio odgovor na svoje molitve.

„Gospodine A. obećavam da ću se moliti za Vas i Vašu suprugu. Štaviše, Vaše ime ću staviti na svoju listu imena za koja se molim. Svakodnevno ću uzdizati Bogu posredničku molitvu za Vaše dobro.“

Zbog poslova koji su me očekivali tog dana, brzo sam pogledao njegov oglas i odmah otišao u sledeću radnu posjetu. Iduće godine nisam više radio na tom području, jer sam bio unaprijeđen pa sam obavljao poslove za glavno tržište, ali sam na regionalnom sastanku sreo kolegu, koji je radio na tom području i primio od njega ohrabrujuće vijesti.

„Rože, gospodin A. Vam šalje pozdrave. Zamolio me je da Vam kažem da mu posao dobro napreduje, a iznad svega, sve je u redu sa njegovom porodicom. Zapravo, kako je rekao, prilike u domu nikada nisu bile bolje. Nije mi rekao o čemu ste vi kao muškarci pričali, ali na neki način ostavili ste dubok utisak na tog čovjeka.“

Svakako, bila je to dobra vijest o tome kako Bog preko Svetog Duha, svakog dana pruža intenzivnu njegu tom bračnom paru.

Glava 5.

MOLITVE S VISOKIM KAMATAMA

Dogodilo se to ubrzo posle iskustva u Hadsonu, kad je moju pažnju privukao tekst iz „Čežnje vjekova“ (izdanje 1998) sa 423. stranice: „Nauka o spasenju ne može se objasniti, ona se može upoznati samo iskustvom.“

Taj tekst pao mi je na um. Dok sam razmišljao o njemu, čitao Bibliju i molio se u vezi sa tim, tražeći da mi Božji Sveti Duh osvijetli spomenuti predmet, Bog je odgovorio na moje molitve i u razmaku od dvije godine Njegov Duh vodio me je kroz brojna iskustva, koja su mi pomogla u razumijevanju onoga za što sam se molio. Tada je postalo potpuno jasno da su molitve poprskane Hristovom krvlju polazni klin koji može da izvrši pritisak na odškrinuta vrata sotonske tvrđave, a zatim da ih širom otvori.

Te molitve donose u um silu Svetog Duha koji može da ukroti sile tame, oslobodi okova duhovne robove i odvede ih u Hristovu slobodu. Dozvolite da to objasnim.

Tokom mnogih godina razmišljao sam o iskustvu apostola Pavla. Začudio sam se što je Isus tom čovjeku, na njegovom putu u Damask, obznanio da mu je revnost za vjeru pogrešno usmjerena.

Razmislite o ovome: Gospod slave govori čovjeku koji je gonio vjernike u zatvor, koji je svojim djelovanjem mnoge poslao u smrt i koji je čak uživao u tome, kad bi neke natjerao da hule na Boga (Djela 26:10,11).

U mom umu pojavila su se pitanja: Zašto bi Bog slijedio na putu Savla iz Tarsa? Da li je Bog bio pristrasan, kad je na Savlovom spasenju radio drukčije nego na spasenju drugih ljudi?

Dok sam jednog dana sjedio u svojim kolima i čekao u dugom redu pred servisom za pranje vozila, stigao je u moj um glasan i jasan odgovor. Imao sam otvorenu Bibliju i čitao tekst iz 1. Timoteju 2:1,2: „Molim dakle prije svega da se čine iskanja, molitve, moljenja, zahvaljivanja za sve ljude, za careve, i za sve koji su u vlasti, da tihi i mirni život poživimo u svakoj pobožnosti i poštenju.“ Odmah mi je pao na um tekst iz sedme sveske *Svjedočanstava* koji sam još davno zapamtio, a sada sam ga shvatio u cjelini i u novom značenju.

„Mi dovoljno ne razumijemo veliki sukob, koji se vodi između nevidljivih bića, borbu između odanih i nevjernih anđela. Dobri i zli anđeli bore se za svakog čovjeka. To nije zamišljeni sukob. To nije običan sukob u koji smo uključeni. Mi se moramo sresti sa najjačim neprijateljima i na nama je da odlučimo ko će pobijediti. Moramo pronaći svoju snagu tamo gdje su je pronašli i prvi učenici... Sve to nastavljeno je u jednom akordu u molitvi i moljenju.“ (str.213)

Do tog vremena razumio sam riječi „od nas zavisi odluka ko će pobijediti“, kao riječi koje doslovno utiču na lično iskustvo pojedinca. Ali sada sam vidio da te riječi

obilježavaju i tuđe iskustvo.

Počeo sam da uviđam veliku važnost koju je apostol Pavle pridavao sili posredničke molitve u spasavanju bezbožnih. Nekoliko dana ranije čitao sam za svoje jutarnje bogosluženje 19. poglavlje Djela apostolskih i komentar toga teksta od E.G. Vajt pod naslovom „Efes“ u knjizi *Djela apostolska*. Vidio sam da se Pavle sa grupom mladih vjernika zatekao u Efesu, glavnom gradu velike provincije Rimske imperije.

„Efes nije bio samo najveličanstveniji, nego i najpokvareniji od svih gradova u Aziji.“ (AA. p. 286) Svjetovna istorija smatra Efes jednim od najvećih okultnih centara u staroj Rimskoj imperiji.

Apostol Pavle sigurno se vrlo ozbiljno molio zahvaljujući za silu Božjeg Duha koja je tako neobična čuda činila preko njegovih ruku i „veličalo se ime Gospoda Isusa“. (Djela 19:11,17)

Sotonska sila nad ljudima bila je slomljena, a psihički bolesnici, astrolozi, oni koji proriču sreću i koji obožavaju duhove, obratili su se Isusu Hristu. Donijeli su svoje knjige koje su pisale o okultnim poduhvatima pa „su ih spaljivali pred svima; i proračunaše i nađoše da su vrijedile pedeset hiljada groša“. (stih 19) Potpuna slika počela je da se oblikuje u mom umu kad sam shvatio Pavlove opomene Timoteju koji je u ono vrijeme bio propovjednik u efeskoj crkvi, i radio na obraćanju Efežana duboko ukorijenjenih u paganizmu. Zaključio sam da su obraćenja u hrišćanstvo postignuta molitvom i obraćenjem Bogu.

Tada sam jasno vidio i razumio zašto je Isus pozvao u hrišćanstvo Savla iz Tarsa. Neko se molio za Pavlovo obraćenje. Nijedan dan nije prošao, a da se ta osoba nije zauzimala za njega u molitvi Bogu.

Mogu da zamislim kako su bile shvaćene Isusove riječi: „A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje svoje, molite se Bogu za one koji vas gone.“ (Matej 5:44)

Ta osoba je, bez sumnje, upućivala molitve poškropljene dragocjenom Hristovom krvlju da pokrenu ruku Svemogućega da povede nesvakidašnje Savlovo obraćenje u hrišćanstvo. Siguran sam da je većina vjernika spominjala Pavla u svojim molitvama. Bilo je to u smislu da ga Bog zaustavi od progonjenja Božje djece.

S druge strane, ta određena osoba molila se imajući samo jedno na umu: Savlovo obraćenje. Jednoga dana neko je zakucao na vrata te osobe i rekao: „Dozvoli mi da uđem; imam da ti kažem veliku novost. To je svakako veliko čudo, ali Savle iz Tarsa postao je hrišćanin.“ I pošto je saslušala pojedinosti, ta osoba vjerovatno nije bila iznenađena, i možda je kazala: „Znao sam sve ovo vrijeme da će prije ili kasnije Gospod slave spasti Savla od njega samog. Molio sam se uporno za njegovo obraćenje.“

Kakav je to bio odgovor na molitvu! Bog je slušao te molitve i odlučio da na njih odgovori samo na jedan način. Govoriće Savlu lično, obasjaće ga svojim božanskim veličanstvom.

Čuda dolaze

Lično vjerujem da će se uskoro dogoditi silna čuda otkupljenja silom zastupničkih molitava pošto Sveti Duh vodi veliki broj pripadnika Božjeg naroda u molitvi za one koji još nisu na putu spasenja.

Elen Vajt je još prije sto godina objavila: „Prije nego što dođu Božji poslednji sudovi na ovu Zemlju, u Gospodnjem narodu doći će do buđenja jednostavne pobožnosti kakve nije bilo od vremena apostola.“ (GC. p. 46)

Iz tog teksta razumio sam da će se Božji narod vratiti izvornom hrišćanstvu. On će prihvatiti Pavlov savjet Timoteju i ozbiljno će ga izvršavati u svakodnevnom životu: „Molim dakle prije svega da se čine iskanja, molitve, moljenja, zahvaljivanja za sve ljude.“ (1. Timoteju 2:1)

Drugim riječima, istrajno zauzimanje pred Bogom u molitvi za one koji još nisu spaseni, podizaće ih do mjesta milosti svakog dana. Ljudi će vikati k „Ocu beskrajne milosti“ da primi zasluge Hristove krvi prolivene na Golgoti za grešne. Tada ćemo vidjeti čuda otkupljenja i kako Duh Božji preobražava ljude.

Vidio sam kako Hristova krv čini čuda u životu ljudi. U stvari, osjetio sam da ta sila djeluje u mom sopstvenom životu. „Nauka o spasenju ne može se objasniti, ali se može upoznati iskustvom.“ Mi ne razumijemo kako otkupljenje djeluje kroz prolivenu Hristovu krv, ali možemo posvjedočiti o djelovanju otkupljenja u praksi. Dozvolite mi da to ilustrujem kratkim osvrtom na moje obraćenje iz spiritizma.

Dakle, bio sam čovjek opsjednut demonskim duhovima. Misli o Bogu bile su poslednje misli mog uma. Ali, obećao sam svom šefu, Jevrejinu, da ću potražiti odgovor na pitanje zašto Siril Gros, inače hrišćanin, svetkuje Subotu. Ono što tada nisam znao, jeste da su Groseovi bili ljudi molitve, koji su se molili za bezbožne osobe sa čvrstom vjerom da će Sveti Duh ostvariti i moje spasenje.

Odmah sam im rekao da sam osvjedočeni ateista. Sve što sam od njih tražio, bilo je da mi iz Biblije dokažu opravdanost svog hrišćanskog svetkovanja Subote. „I usput“, pitao sam, „govori li Biblija nešto o natprirodnom svijetu duhova?“

Od tog trenutka Božji Duh počeo je silno da djeluje na moj um. Posle pet dana otkako sam počeo da proučavam Bibliju po četiri sata svake večeri, odlučio sam se za Hrista, a biblijsku Subotu svetkovao sam već idućeg dana. Svojim prijateljima, Groseovim, otkrio sam svoju vezu sa spiritizmom. Priznali su da ih je zbog mene nešto uznemirilo.

Posle nekoliko dana duhovi su nastojali da ih unište iznenadnom vatrom, koja je njihovu dnevnu sobu pretvorila u pakao. Našavši se iza plamenog zida, supruga Sintija mogla je da se spase jedino skakanjem kroz prozor sa trećeg sprata.

Siril, njen suprug otrčao je po čaršav koji je htio da joj dobaci, dok su njena braća zvali vatrogasce. Kada se Siril vratio posle nekoliko sekundi, Sintija je stajala na vratima. Snažan glas joj je rekao da protrči kroz vatru. Pramenovi kose na krajevima bili su opaljeni, trepavice spržene, ali plamen više nije ništa opalio ni odjeću, ni

tijelo.

Kad su vatrogasci ugasili požar, primijetili su kako je mjesto na kome je stajala Sintija eksplodiralo takvom snagom da je ostala rupa na tavanici. Sve u sobi bilo je spaljeno. U ormaru se dogodio neobičan fenomen. Od odijela u koferu ostao je samo pepeo, dok je sam kofer kao i sve ostalo u ormaru ostalo čitavo.

To iskustvo na samom početku mog hrišćanskog puta poslužilo je da se u meni izgradi svijest o sili posredničke molitve. Žarko sam se molio za ovaj mladi bračni par, jer su mi demoni objavili da i ja i ovi mladi supružnici, koji su mi davali biblijske časove, moramo uskoro da umremo. Svakog dana moje molitve sa ljubavlju dižu se Bogu za Njegovu brigu nad njima.

Siril i Sintija Gros trenutno žive u Kaliforniji, gdje su mnogo godina radili kao vaspitači u školskom sistemu Los Anđelesa.

Sad bih rekao nešto o svom iskustvu pred servisom za pranje automobila. Bio sam oduševljen mišlju da me Bog poziva da radim posao koji ni anđeli ne da mogu obave. On je želio da budem posrednik za one koji su daleko od spasenja i za bezbožnike koje srećem u svom poslu. Ja znam gdje ću naći silu za pomoć takvim ljudima – u molitvi i moljenju Bogu koji čeka naše molitve za pomoć da bi pred stanovnicima svemira imao legalno pravo za silno djelovanje na području na kome Sotona djeluje i drži svoje zarobljenike.

Moram da objasnim izraze „oni koji su daleko od spasenja“ i „bezbožnici“. Riječ je često o razumnim, uglađenim, prefinjenim i kulturnim osobama koje su uspješne u poslovnom svijetu. To su građani u skladu sa zakonom; ljudi kojima se drugi dive i poštuju ih. Ali to su i ljudi koji nisu zainteresovani za svoje duhovno stanje.

Zatim ćete otkriti mnoge perspektivne osobe koje svojim nesvetim rečnikom otkrivaju da su u suštini bezbožne i da slijede životni put, koji ne žele da mijenjaju. U obje grupe ima mnogo bogatih ljudi, koji nose težak životni teret. Neki čak uočavaju nevolju i jad u životu drugih, ali zbog nesređenosti u svom ličnom životu ostaju osrednji i kruti.

Krajem 1968. godine moja kompanija odredila me je da radim za telefonski imenik u Bafalu u državi Njujork i to sam radio nekoliko godina. Ovo ogromno trgovačko područje dovelo me je u vezu sa velikim i uticajnim ljudima, uključujući i predsjednike iz velikih korporacija. Dobro sam se sa njima sprijateljio, jer smo se sretali svake godine prilikom obnavljanja njihovih velikih oglasnih programa za telefonske imenike.

Evo kako sam vidio da Sveti Duh radi na divne načine. Ali, prije nego što navedem neka od svojih iskustava u vezi sa molitvom, osjećam da je potrebno spomenuti stanje uma koje je motivisalo Isusa kad se molio za ljude.

Elen Vajt otkrila nam je svemoćni činilac koji je pripremio Hrista za odlazak na Golgotu: „Ljubav prema Bogu, revnost za Njegovu slavu i ljubav prema palom ljudskom rodu, dovela je Isusa na Zemlju da strada i umre. To je bila sila koja je

vladala Njegovim životom. On nam nalaže da usvojimo ovo načelo.“ (Čežnja vjekova, str. 278; izdanje 1998)

Čitajući Bibliju i spise E.G. Vajt, zapazio sam da je naš Gospod stalno nastojao da oduševi umove svojih učenika božanskom ljubavlju za pale smrtnike. On je proveo mnogo vremena na molitvi dajući tako primjer koji su i učenici trebalo da slijede da bi mogli da postanu silni zastupnici drugih.

Kad se Isus vaznio na Nebo, nije se bojao da će ga Njegovi učenici iznevjeriti, dok budu radili na spasenju drugih. On će im poslati Jednog koji će ih učiti kako da žive, a da ne iznevjere svog Otkupitelja.

Pronašao sam devet bitnih činilaca iza kojih se krije uspješan, pobjedonosan hrišćanski život. Kad ih pomoću Svetog Duha usvojimo, tada možemo tražiti od Boga da isti blagoslovi krunišu život onih za koje se molimo. Razmotrimo pobliže te činioce.

Činilac 1.

Elen Vajt otkriva da je ovaj činilac ljubav, koja predstavlja temelj Božje vladavine. U stvari, božanska ljubav koja saosjeća, ističe neposredno iz Božjeg srca. To je ljubav za druge, ljubav koja ne zna za granice.

Dok je ljudska ljubav obavijena sebičnošću i stvara nepostojane i kratkotrajne rezultate, božanska ljubav je sila koja nikada ne iznevjerava.

Našao sam veliku utjehu u činjenici u kojoj je „Otac beskrajne milosti“ tako ljubio čovječanstvo „da je sina svoga jedinorodnog dao da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni“.

Mi treba da budemo gladni i žedni Boga da bi ta sila postala dio nas. Elen Vajt je zapisala da je „punoća hrišćanskog karaktera postignuta, kad pomoć i blagoslovi drugima neprestano izviru iz njega“.

Čvrsto sam ubijeđen da je razlog što se danas raspadaju mnogi hrišćanski domovi i što su životi ljudi, žena i djece ugroženi, u nedostatku božanske ljubavi koja saosjeća. Možda mi to ne priznajemo, ali rezultati govore uvjerljivije od riječi.

Činilac 2.

Sledeći činilac često je pogrešno shvaćen zbog velike moći falsifikata. Uslov za vrednovanje je nebeska radost.

Vjekovima je Sotona navodio ljude na vjerovanje da će naći radost u samozadovoljstvu i sebičnosti i da radost mogu imati bez obzira na odnose prema drugima. Ali takav način života vodi samo u razočaranje i često u veliku nesreću.

S druge strane, naći ćemo radost u Hristu koja nikad ne prolazi. „Oni koji se pokore Isusu, biće srećni, vedri i radosni u Bogu.“

U Rimljanima 15:3. stoji: „Hristos nije sam sebi ugađao.“ On je pronašao veliku radost u blagosiljanju života drugih. „On je živio, mislio i molio se ne za sebe, nego

za druge.“

O prvim učenicima Biblija objavljuje ovaj podatak: „A učenici punjahu se radosti i Duha svetoga.“ (Djela 13:52)

Vjerujem da mi danas treba sa velikom silom i čežnjom da se molimo za nebesku radost. Samo ćemo tada moći taj isti blagoslov da usmjerimo drugima.

Činilac 3.

Bogati i siromašni, jaki i slabi, svi traže mir. Zbog toga što postoje različite vrste mira, volio bih da imam onaj najbolji – a to je nebeski mir koji divno opušta, uključujući mentalno i duhovno stanje uma, i oslobađa nas nemira i straha.

Mislimo na Isusa koji je zaspao u čamcu za vrijeme oluje (Marko 4:38-40), ili na Petra koji je duboko zaspao u noći, prije nego što je odloženo njegovo pogubljenje (Djela 12:6).

I nama je danas potrebno to isto oslobođenje od straha. Kako neko može steći takvo stanje uma? Kada Utješitelj, Sveti Duh, Hristov predstavnik na Zemlji, daje nekome nebeski mir, onda potpuno oslobađa um od bilo kakvog straha koji stvara zabrinutost ili nemir.

Činilac 4.

Zahvaljujući ovom činiocu, možemo postati svjesni okrutnosti svijeta u kome živimo. Žalost i zbunjenost dolaze u mnogim oblicima, ali je najteže podnositi nepravdu i neljubaznost, koje nam drugi nanose. Ponekad se tu radi o grubosti ili čak okrutnosti nekih osoba koje nemaju kontrolu nad svojim jezikom.

Apostol Jakov u 3. poglavlju svoje Poslanice upoređuje ljudski jezik sa malom vatrom koja čini veliku štetu. Da bi neko opstao pred Bogom, mora primiti pomoć u obliku sporosti na gnjev, tj. mora dugo trpjeti, što je sledeća božanska vrlina našeg Otkupitelja. Kada je Bog sreo Mojsija na gori Sinaju, predstavio mu se kao „Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrđem i istinom“. (2. Mojsijeva 34:6)

Ako svakodnevno tražimo sveže krštenje tom nebeskom milošću, moći ćemo da podnosimo tuđe mane i iskreno se molimo za božanski blagoslov u životu drugih. Tada ćemo, kao i apostol Pavle, moći da kažemo: „Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.“ (Filipljanima 4:13)

Činilac 5.

Ovaj element naročito je važan za ljude koji na bilo koji način komuniciraju sa drugima. Riječ je o ljubaznosti, tako potrebnoj u poslovnom svijetu kao i u neposrednom radu sa ljudima kojima treba pomoć.

Elen Vajt nas podsjeća da je čak i Bog dirnut ljubaznošću i da na nju gleda sa divljenjem. „Istinska ljubaznost u Božjim očima je biser velike vrijednosti.“ (3T, p.

536) Isus je to divno ilustrovao tokom svoje službe na Zemlji, kada je ljubaznost uvijek povezivao sa taktičnošću.

Vebsterov rečnik definiše ljubaznost kao „prefinjeno razlikovanje kako nešto kazati ili učiniti bez uvrede“. E.G. Vajt govori o božanskom taktu i nježnosti (6T, p. 400).

Radio sam već treću godinu na telefonskom imeniku za grad Bafalo kad smo počeli da anketiramo naše klijente.

Jednog jutra direktor prodaje rekao mi je da navratim u njegovu kancelariju, prije nego što pođem na posao. Upitao sam se šta je to tako važno, kad nije mogao da mi kaže za mojim radnim stolom.

Kad sam ušao u njegovu kancelariju, zamolio je da zatvorim vrata, a zatim je pozvao prijavnicu i rekao telefonistkinji da mu ne prebacuje nijedan telefonski poziv, dok joj on to ne javi. Srce mi je obamiralo jer sam naslućivao nevolju. Međutim, pribrao sam se kada sam čuo da želi moju pomoć. Razgovor je tekao otprilike ovako:

„Imam ovdje veoma povjerljiv dosije sa velikim računima kojima bi trebao da rukuje taktičan čovjek anđeoskog strpljenja. Ovaj račun donosi nekoliko stotina dolara mjesečno. Kada smo mi direktori prodaje između vas četrdeset tri službenika birali odgovarajućeg za taj posao, razvila se velika diskusija o tome ko je od vas najpodesniji. Treba nam taktičan ekspert koji će oduševiti klijente. Rože vjerujem da si ti pravi čovjek za taj posao.“

„A šta je sa čovjekom koji je taj posao radio prošle godine?“

„Ne možemo mu ponovo dati taj posao, jer smo vidjeli da je u njemu imao velikih poteškoća. Račun je bio zaključen deset dana prije nego što je imenik bio dat u štampu i nastali su veliki gubici. Naš povjerenik je rekao da je veoma teško razgovarati sa direktorom te korporacije i zato se ne osjeća sposobnim da tamo opet traži oglas za žute stranice telefonskog imenika.“

Još je rekao da je tog direktora tražio dva-tri puta sedmično, a to je bilo preko pedeset puta u šest mjeseci.

Kad sam shvatio situaciju i tiho se pomolio: „Isuse, šta da učinim“, osjetio sam se spremnim za taj izazov. Iznenada su mi na um pale misli: „Kad vjerom prihvatimo Njegovu silu, On će promijeniti, divno promijeniti, najbeznadežnije i obeshrabrujuće prilike. On će to učiniti u slavu svog imena.“ (8T, p. 12) Tada sam znao da će Gospod biti sa mnom. Shvatio sam kako mogu biti povod za sve naše direktore i za svu armiju trgovačkih putnika da vide kako Gospod Bog koji je rekao: „Sjeti se dana subotnog da ga svetkuješ“, može da brine o svom narodu.

Šef me podsjetio na moje nekadašnje poteškoće sa nekim klijentima, za koje je znao, jer je nadgledao moj rad, a sada je evo iznenađen načinom na koji ih rješavam.

„Rože, svjestan sam da je sa tobom udružena velika sila i volio bih da naši službenici takođe postanu toga svjesni. Hoćeš li da prihvatiš izazov da bih mogao da

se ponosim tobom?“

„Uspjeh u tom poduhvatu bio bi Božje čudo, ali uzdam se u Njegovu silu i vjerujem da će se sve preokrenuti na dobro. Prihvatiću tu dužnost.“

Za deset dana zaključio sam taj račun i znatno povećao prihod. Posle molitve da mi Gospod da božanskog takta i ljubaznosti, telefonirao sam i zamolio za petominutni sastanak sa tim odgovornim čovjekom da bih mu se predstavio i vidio o čemu se radi. Nekoliko dana posle prvog uslijedio je drugi kontakt, kad sam mu telefonom spomenuo neke pripremljene priloge. Bio je zadovoljan poslom, koji sam obavio i na moje veliko iznenađenje zatražio da dođem u njegovu kancelariju u sedam sati ujutro da bismo razgovarali i o nekim njegovim drugim poslovima i dodatnim oglasima. Imaćemo vremena sve do devet sati. Složio sam se.

Dok sam pripremao priloge, pričao mi je o velikim nevoljama koje imaju on i njegova supruga sa sinom jedincem, koji je bio njihova radost, sve dok se nije odao drogi i tako došao u sukob sa zakonom. Roditelji su bili nepopustljivi prema sinovljevom lošem izboru. Čovjek mi je priznao kako ga je to nemilo iskustvo učinilo neljubaznim prema drugima, a on to nije mogao da promijeni. Obećao sam da ću se moliti za njih, na čemu se on zahvalio.

Posle otprilike mjesec dana pozvao me da u oglas stavimo novu proizvodnu liniju. U razgovoru je potvrdio da prilike u kući kreću nabolje i zamolio me da nastavim da se molim. Objasnio sam da treba da potpišemo novi primjerak ugovora da bismo potvrdili promjene u njegovom prilogu, pa smo tako zaključili oglas u sledeća dva dana.

Kad sam preuredio njegov prilog za oglas, ispričao mi je nešto o vrlo zanimljivim promjenama u životu svog sina. Mladić je odlučio da promjeni način života i u tome želi pomoć roditelja. Majka više nije morala da uzima tablete za smirenje nerava. On je sada mogao da spava po cijelu noć i napustilo ga je osjećanje da na svojim plećima nosi cio svijet.

Tada je rekao nešto što me je obradovalo: „Moja supruga i ja vjerujemo da su nam Vaše molitve donijele veliki blagoslov. Rekao sam joj kako se posle Vašeg odlaska u mojoj kancelariji osjećao silan mir i radost tokom cijelog dana.“

Činilac 6.

Evo ponovo jedne Božje osobine bez koje se možemo razočarati, a za koju se na početku Biblije jasno kaže da je nemamo. To je dobrota. Prorok Jeremija je napisao da je ljudsko srce „prevarno više svega i opako“. (Jeremija 17:9) Stari Jevreji smatrali su da poznaju Boga zato što su dobri. Njihov neposvećen život doveo ih je do pada. Prorok Ezekijel ovako opisuje njihovo stanje:

„Sine čovječji, dom Izraelov živeći u svojoj zemlji oskvrni je svojim putem i svojim djelima. I rasijah ih po narodima, i rasuše se po zemljama; po putevima

njihovim i po djelima njihovim sudih im. I kad dođoše među narode, gdje god dođoše oskvrniše sveto ime moje, a za njih se govoraše da su Gospodnji narod i da su iz zemlje njegove izašli. Ali mi se sažali radi svetoga imena mojega, koje oskvrni dom Izraelov u narodima u koje dođe. Zato reci domu Izraelevu: ovako veli Gospod Gospod: ne ću vas radi učiniti, dome Izraelev, nego radi svetoga imena svojega ... i posvetiću ime svoje veliko oskvrnjeno u narodima, koje vi oskvrniste među njima: i narodi će poznati da sam ja Gospod, govori Gospod Gospod kad se posvetim u vama pred njima. I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tijela vašega, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.“ (Ezekijel 36:17-27)

Divno je ohrabrenje znati da je Gospod više nego željan da nas zakrili svojom dobrotom i osposobi nas da iskusimo uspješan, pobjedonosan hrišćanski život. Takav život možemo imati ako u nama živi Sveti Duh i ako se za to svakodnevno molimo.

Činilac 7.

Ovaj činilac je toliko važan za hrišćansko iskustvo da bez njega nema duhovnog rasta. U stvari, Biblija nam kaže da se bez njega ne možemo moliti Bogu. Uzvišena vjera je jedan od najznačajnijih činilaca.

„A bez vjere nije moguće ugoditi Bogu, jer onaj koji hoće da dođe Bogu valja da vjeruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže.“ (Jevrejima 11:6)

Živa vjera podiže našu duhovnu snagu osposobljavajući nas da razvijemo nepokolebljivo povjerenje u našeg nebeskog Oca i u silu Njegovog Svetog Duha. Elen Vajt je otvoreno iznijela pred Božji narod način na koji može dobiti takvu vjeru. „Vjeru da je Sveti Duh i ona će se razvijati samo onda kad se gaji.“ (Velika borba, str. 429)

Kad se molimo za vjeru, možemo očekivati najveće uspjehe u vjerskom životu. To je izvorna biblijska vjera. Vjera obuhvata veliko povjerenje i pouzdanje u Boga, a iznad svega nepokolebljivu odanost Njemu. Naša vjera biće kao što čitamo u Jevrejima poslanici u 11. poglavlju.

Činilac 8.

U svijetu sveopšte samouzvišenosti, Božjem narodu treba, kao nikada dosada, dragocjena nebeska osobina koja krasi Hristov karakter. Taj vrijedan činilac jeste Hristova krotost.

Jednostavnost, poniznost i pokornost Božjoj volji su velike osobine u Božjim očima. „Jer ovako govori visoki i uzvišeni, koji živi u vječnosti, kojemu je ime sveti: na visini i u svetinji stanujem i s onim ko je skrušena srca i smjerna duha oživljujući duh smjernih i oživljujući srce skrušenih.“ (Isaija 57:15)

Činilac 9.

Prije gotovo sto godina Eleni Vajt je u božanskom nadahnuću rečeno da će pri samom kraju istorije ove Zemlje nemoral svuda uzeti maha i da će razuzdanost biti poseban grijeh ovog doba. Isus je izjavio: „I kako je bilo u vrijeme Nojevo onako će biti u dane sina čovječijega.“ (Luka 17:26)

U 1. Mojsijevoj 6:5. čitamo: „I Gospod vidjeći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihova svagda samo zle…“

Kada možemo očekivati uspješan pobjedonosan hrišćanski život pošto smo potpuno okruženi zlom? Samo onda kada slijedimo Isusov put. „Hristos je došao na ovaj svijet da bi nam pokazao da čovjek može živjeti čistim životom, ako primi silu odozgo.“

Drugim riječima, možemo živjeti čistim i urednim životom.

„Čak ni u mislima nije popuštao iskušenju.“ (Čežnja vjekova, str.92; izdanje 1998) Koja nam je to naročita sila toliko potrebna? Potrebna nam je samokontrola uz pomoć Svetoga Duha.

Moj preko sto godina stari rečnik određuje samokontrolu kao sposobnost kontrolisanja ili regulisanja „ili uzdržavanja i vladanja sobom u svim životnim situacijama“. Možemo imati čistotu misli, čistotu srca, čistotu života čak i sad, u ovo vrijeme, ako svoje misli kontrolišemo silom Duha Božjeg koji blagosilja naš um. U Rimljanima 12:21. stoji: „Nadvladaj zlo dobrim!“ Bićemo uspješni ako svoj um zapošljavamo mislima koje uzdižu i oplemenjuju karakter.

Iskustvo me je naučilo da je izuzetan način da se to postigne učenje Božje svete riječi napamet. Međutim, nisam ja prvi to otkrio. Psalmista je rekao: „U srce zatvorio sam riječ tvoju, da ti ne griješim.“ (Psalam 119:11)

Zanemarivanje kontrole vlastitih misli može postati prava katastrofa. Elen Vajt je napisala o Samsonu: „Samson je fizički bio najjači čovjek na Zemlji, ali je u samokontroli, samostalnosti i moralnoj čvrstini bio jedan od najslabijih.“ (PP, p. 567) Na sledećoj stranici navedene knjige ona kaže da se stvarna čovjekova veličina „mjeri silom kojom nadgleda osjećanja“.

Riječ Božja kaže o čovjeku: „Jer kako on tebe cijeni u duši svojoj tako ti jelo njegovo.“ (Izreke 23:7) „Ko će izaći na goru Gospodnju? i ko će stati na svetom mjestu njegovu? U koga su čiste ruke i srce bezazleno, ko ne izriče imena njegova uzalud i ne kune se lažno.“ (Psalam 24:3,4)

Uveliko sam se ohrabrio ovim riječima: „Hristos je podario svoga Duha kao božansku silu u savlađivanju svih nasleđenih i stečenih sklonosti ka zlu i da Crkva primi pečat Njegovog karaktera.“ (Čežnja vjekova, str. 582; izdanje 1998)

Pobjeda sa Hristom je veličanstveno iskustvo!

Sada se radujmo molitvama koje će nam donijeti velike blagoslove za Božje carstvo.

Glava 6.
BESKRAJNA LISTA ZA MOLITVU

Bilo je oko četiri sata ujutro kad sam se probudio u velikoj groznici sa napadom kijanja pa sam uzeo lijek da ublažim tegobu. Kad sam shvatio da spavanja više nema, zamolio sam Gospoda da moje misli povede u razmišljanju i molitvi. Počeo sam da razmišljam o žestokoj borbi u kojoj su se našli Izraelci, kad su ih napali Amalici u Rafidinu.

Mojsije, Aron i Hur posmatrali su bitku s brda. Mojsije, čovjek molitve, podigao je ruke prema nebu posredujući za svoj narod. U bici su nadvlađivali Izraelci sve dok Mojsije ne bi spustio otežale ruke. Tada bi neprijatelj počeo da nadvlađuje Izraelce.

Pošto se to dogodilo nekoliko puta, Aron i Hur su shvatili da treba da pridržavaju Mojsijeve ruke usmjerene prema nebu da bi pobijedio Izrael. Uzeli su veliki kamen, posadili su svog vođu na njega i tada su obojica uhvatila njegove ruke i držala ih cijelog dana do zalaska Sunca pa je Izrael dobio bitku.

Razmišljanje o ovom događaju pomoglo mi je da shvatim da je doslednost u posredničkoj molitvi važnija nego što sam ranije mislio. Sjetio sam se da su brojne molitve za druge ostale gotovo bez rezultata, sve dok nisam napisao listu imena onih ljudi za koje se molim i dok svakoga dana nisam Gospodu spomenuo svako ime. Tada su počele da se uslišavaju mnoge moje molitve.

Na taj način brojni molitelji pobijedili su grijeh, jer je Bog odgovarajući na molitvu, onemogućio sile tame.

Na primjer, Robert, koji je spomenut u sedmom poglavlju, pobijedio je drogu i opet se raduje s Božjim narodom. Svakodnevno sam se tokom tri godine molio za jednog mladića pred Prestolom milosti da ga Sveti Duh dovede u pokajanje i pomogne mu u donošenju dobrih odluka za njegov sadašnji život i za vječnost.

Vidite, čvrsto vjerujem da „se ne možemo pokajati bez Hristovog Duha, koji budi našu savjest, kao što ni oproštenje ne možemo dobiti bez Hrista“. (Put Hristu, str. 23). Međutim, Bog ne narušava našu slobodu izbora. Božji Duh ne nagoni ljude ni na šta što oni ne žele. On im samo pokazuje bolji životni put i poziva ih da iskuse stvarnu radost i mir. Tako oni mogu napraviti najbolji izbor.

Tekst koga sam se prisjetio onog jutra, a koji je govorio o bici između Izraelaca i Amaličana, donio mi je veliko ohrabrenje u početku mog hrišćanskog iskustva. „Srca koja su bila bojno polje u sukobu sa Sotonom i koja su spasena snagom ljubavi, dragocjenija su Otkupitelju, nego ona koja nikad nisu sagriješila.“ (COL, p. 118)

Ta misao koju je Stvoritelj podario ljudima da su bića koja se bore protiv sile grijeha i koja su spasena silom ljubavi, Bogu mnogo draža od bića u svemiru koja

nisu sagriješila, ispunila je moje srce ozbiljnom brigom za druge. Ispunjen osjećanjem odgovornosti slično onom, koje otac pokazuje za dobrobit svoje djece, upitao sam se: „Da sam, recimo, umro, ko bi se molio u ime Hristovih zasluga da te zasluge budu pripisane onima koji su na mojoj listi za molitve?“

Još jedna misao ugnijezdila se u mom umu: „Kako bih mogao osigurati svakodnevno posredovanje za one koji sada primaju silu Svetog Duha, da ne bi ponovo postali zbunjeni, ožalošćeni i ugnjetavani?“

Sa osjećanjem bespomoćnosti kazao sam sebi: „Ono što mi treba, jeste neka vrsta neprekidne molitvene liste.“ Ne znam zašto sam tako kazao, ali kazao sam i ta se misao usadila u moj um.

Posle takvog razmišljanja počeo sam da govorim Gospodu o svom strahu da moje posredovanje može iznenada prestati i tako napustiti druge i lišiti ih potrebne pomoći.

Prvih nekoliko dana učio sam napamet djelove iz sedamnaestog poglavlja Jevanđelja po Jovanu o Isusovom velikom zauzimanju za učenike. Iz tih tekstova shvatio sam da On potpuno razume stepen moje zabrinutosti za potrebe onih za koje se molim.

„I više nisam u svijetu, a oni su na svijetu, a ja idem k tebi. Oče sveti, sačuvaj ih u ime svoje, one koje si mi dao... Ne molim te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih sačuvaš od zla. Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi....“ (Jovan 17:11-20)

Hristove riječi posredovanja, koje obuhvataju sve hrišćane do kraja vremena, dovele su me do odgovora: „Dragi Spasitelju, molim te učini me mudrim posrednikom za moje prijatelje da bi najbolji blagoslovi našeg Oca mogli krunisati njihov život i dovesti ih u Božji grad.“

Kad sam izgovorio ovu kratku molitvu, čekao sam odgovor. Na moje veliko iznenađenje, jedan odgovor stigao je u obliku teksta koji sam zapamtio 1947. godine (Spominjem godinu zbog jednog važnog događaja koji me naveo da upamtim taj kratak citat).

„Oni koji se usrdno mole za hljeb da nahrane gladne duše, biće uslišeni.“

Radost je preplavila moje srce. „Hvala, Gospode, za nadahnuće.“ Tada sam se sjetio da u tekstu na istoj stranici knjige „Hristove očigledne pouke“, Elen Vajt govori kao o dugi obećanja koja obavija Božji presto.

Upalio sam svjetlo, uzeo tu knjigu sa noćnog ormarića i počeo ponovo da čitam spomenuti tekst. Nisam odmah shvatio da me Gospod vodi u pronalaženju odgovora za moju „beskonačnu listu“ molitava. Upravo na početku odlomka koji sam pronašao, čitao sam ove riječi: „Kao Aron, koji je predstavljao Hrista, naš Spasitelj nosi imena svoje djece na svom srcu u nebeskoj Svetinji.“ (Isto, str. 148) U Drugoj knjizi Mojsijevoj 28:29. piše: „I neka nosi Aron imena sinova Izraelovih na naprsniku sudskom na srcu svom kad ulazi u svetinju za spomen pred Gospodom

vazda.“

Ovdje se nalazio odgovor na moja pitanja. Htio bih imati Gospoda koji će na oplećku svoje pravde nositi urezana imena mnogih sa moje liste za molitvu. Da sam umro tog dana, Isus, božanski Zastupnik, nastavio bi da posreduje za njih pred prestolom milosti.

Ja imam svoju listu za molitvu. I na njoj je tokom decenija ispisano na stotine imena ljudi čije velike potrebe nisu dosadile Velikom Zastupniku. Apostol Pavle je duboko uvjeren napisao: „Jer nemamo poglavara svešteničkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušan kao i mi, osim grijeha. Da pristupimo dakle slobodno k prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoć.“ (Jevrejima 4:15,16)

Ranih sedamdesetih godina dok sam u Bafalu radio na telefonskom imeniku, pretpostavljeni su me zamolili za pomoć u jednom određenom poslu. Naime, u državi Njujork sprovođena je anketa u vezi sa uvođenjem telefona pa je neko trebalo da upravlja velikim poslovima od kojih su mnogi bili i u kanadskom gradu Montrealu. Taj posao trebalo je da traje oko mjesec dana.

Prihvatio sam obavezu i energično se latio posla. Božanska sila Svetog Duha preda mnom je otvorila put i poduhvat je izveden vrlo uspješno. Štaviše, te godine bio sam jedan od dvojice posebno nagrađenih u državi Njujork, a počašćen sam i time što sam postao član Odbora u Klubu uspješnih referenata, tj. referenata koji su postigli izvanredne rezultate prodajući oglasni prostor na žutim stranicama telefonskog imenika.

Pošto sam cijelog dana obavljao poslove u Montrealu, vratio sam se oko sedam sati uveče i odmah javio odboru za anketiranje dobit ostvarenu toga dana. U tom trenutku stigao je i Entoni, kolega s posla, da pošalje svoj izvještaj. On je imao još jedan poslovni sastanak sa građevinskim preduzetnikom i nije imao vremena za uobičajeni obrok, pa smo odlučili da zajedno večeramo.

Dok smo večerali, Toni me upitao za suprugu i djecu. Nekoliko minuta kasnije ispričao mi je neke pojedinosti o svom porodičnom životu. Ponovo sam i u ovom slučaju vidio da me Sveti Duh poziva da i tog čovjeka stavim na listu za molitve. Toni se kajao zbog jednog događaja koji je donio tragediju nekolicini ljudi. Taj događaj završio je gubitkom unosnog radnog mjesta na koje je Toni došao godinama naporno radeći, a prouzrokovao je i otuđenje Tonija od njegove djece koju je toliko volio.

Sve je počelo na božićnom skupu bankarskih službenika. On je razgovarao sa predsjednikom banke i njegovom sekretaricom, kada je došla djevojka sa pismom i kazala mu da zbog telefonskog poziva mora da napusti zabavu nešto ranije. Djevojka je upitala da li je sekretarica banke može povesti kući sa još nekim. U tom trenutku Toni je ponudio pomoć.

Za vrijeme duge vožnje sekretarica je do svoga odredišta najveći dio vremena

provela pričajući dok je on slušao, a onda je, na svoju nesreću, došao na ideju da je poljubi.

Ljubazno ju je upitao da li bi se ona složila sa prijateljskim božićnim poljupcem. Na njegovo veliko iznenađenje, ona je smatrala da je to izuzetna ideja, dodajući da je već očekivala malu romansu.

Taj naizgled nevini božićni poljubac okrenuo se u nešto što on nije želio. Sekretarica je bila udata žena, ali je prema Toniju pokazivala simpatije uvijek kad god je dolazio u banku. Posle božićnog poljupca uslijedio je novogodišnji i to se razvilo u aferu.

Posle nekoliko mjeseci susreta u različitim motelima, sekretaričin je muž iznajmio privatnog detektiva da je uhodi. Ljut, telefonirao je Tonijevoj ženi da i ona zna šta se događa. Ona je, uvrijeđena, predala zahtjev za razvod što je Tonija finansijski slomilo.

Toni je morao da proda svoj posao da bi platio obaveze i sudske troškove. On i njegova ljubavnica odlučili su da napuste gradić i odu u veliki grad. Naporno su radili tri godine nastojeći da osnuju, kako su to nazivali, „svoj novi život“, a onda je neočekivani događaj srušio sve njihove snove o budućnosti.

Javio se njen muž i zamolio je da se vrati kući zbog djece. Ona je na tu ponudu smjesta pristala, a Toni je posle toga ostao danima ošamućen. Htio je da pobjegne iz tog stanja odajući se alkoholu. Sada svoje vikende provodi u društvu alkoholičara nastojeći da pobegne od osjećanja krivice.

Upitao sam ga da li je ikad zatražio božansku pomoć.

„Da budem iskren, Rože, nikad se nisam bavio duhovnim stvarima. U stvari, u crkvi nisam bio od svog vjenčanja, a to je bilo davno.“

Još nekoliko pitanja otkrilo je njegovo nepoznavanje Boga i Biblije. Vjerovao je u Boga kao kreativnu silu koja pokreće sve oblike života, ali je izbjegavao da prihvati bilo šta što bi trebalo lično učiniti sa Bogom.

Tada sam rekao nešto što ga je šokiralo: „Toni, pošto si pokrenuo ovaj razgovor i dragovoljno mi rekao svoje probleme, želim da znaš da ću od sada pa nadalje posredovati za tebe u molitvi. Još više, staviću tvoje ime na svoju listu za molitve sa koje nikad nećeš biti izbrisan. I vjerujem da će Sveti Duh voditi tvoje stope ka Božjem gradu«

Nekoliko trenutaka ostao je bez riječi. „Ja... ja... ja nikada tako nešto nisam čuo. Ne znam kako bih se izrazio, ali želim da znaš – ja sam iznenađen i dirnut tvojim zanimanjem za mene. Iskrenost i sila tvog uvjerenja, moram reći, dirnula me je dajući mi neko neobično osjećanje. Hvala za to što si mi kazao.“ Zatim je promijenio temu razgovora.

Zbog našeg radnog programa nismo imali prilike opet da razgovaramo, osim što smo razmijenili nekoliko riječi u kancelariji. Na kraju mog radnog vremena u petak, dok sam napuštao kancelariju, on mi se pridružio na putu do mog automobila.

Ono što mi je rekao, pomoglo mi je da shvatim zašto ga je moje zauzimanje u molitvi tako pokrenulo.

„Razlog što sam bio tako duboko dirnut i što sam gotovo pred svima izgubio kontrolu nad svojim osjećanjima u restoranu, bio je što sam iste riječi čuo od svoje bake. Kad sam rekao da takve riječi nikad nisam čuo, htio sam da kažem da tako nešto nisam čuo od smrti svoje bake. Prije nego što je preminula, kazala mi je: „Entoni, vjerujem da će moje molitve za tebe biti uslišene i da će Duh Božji voditi tvoje stope ka Božjem gradu."

Kad smo se rastajali, rekao je: „Rože, ako sam ikad bio ohrabren i zainteresovan za duhovne stvari, to je sada i znaj da ću postati adventista. Čuo sam puno dobrih stvari o adventistima."

Prošlo je devet godina do našeg sledećeg susreta. U međuvremenu unaprijeđen sam za trgovačkog direktora tog područja, a tada sam bio u Pensilvaniji zbog jedne ankete za telefonski imenik. Jednog dana u podne, dok sam sa nekoliko ljudi birao jelovnik u restoranu, neko mi se javio sa lijeve strane: „Rože Morno, šta te donijelo u ovaj kraj svijeta?"

Kad sam podigao pogled, tu je stajao Toni sa ispruženom rukom za pozdrav. Sada je bio direktor jednog poslovnog područja za veliku trgovačku firmu. Bio je tu sa nekima od svojih ljudi koji su baš odlazili. Želio je sa mnom da razgovara i zato mi je rekao da će se vratiti za nekoliko minuta kad završim obrok. Pričekaće me u svojim kolima.

Kad smo seli u kola, prvo me je podsjetio na naš razgovor prije devet godina u restoranu i na korisnost tog razgovora koji ga je pokrenuo na razmišljanje o stvarima koje imaju stvarnu vrijednost u životu. Zahvalivši mi nekoliko puta zato što se molim za njega, objasnio mi je da odonda više ne pije alkohol i ne puši, a iznad svega, zainteresovao se za duhovne stvari zbog neobičnog djelovanja božanskog proviđenja. Sada svakog vikenda proučava vjerovanja Adventističke crkve sa jednim adventističkim bračnim parom.

Kad smo se rastali, do kraja tog dana zahvaljivao sam Isusu i slavio ga što mi je pomogao da još potpunije razumijem silu Njegove službe u Svetinji nad svetinjama u nebeskoj Svetinji. Drugačije ne bih iskusio blagoslov saznanja da On u svom srcu ima „neprekidnu molitvenu listu" za koju se brine, a na kojoj su i imena svih onih za koje se ja molim.

Glava 7.

POSREDOVANJE ZA MLADE

U prethodnom poglavlju spomenuo sam Roberta, mladog čovjeka koji je pobijedio drogu i vratio se u krilo naroda koji drži Božje zapovjesti, što je bio rezultat posredničke molitve za njega. Želio bih da vam nešto više kažem o tome kako se Božji Duh brinuo za njega i blagosiljao njegov život, dok je on prepušten okolnostima bježao od Boga.

Neugodno sam se iznenadio saznavši od jednog bivšeg Robertovog prijatelja sa koledža gotovo nevjerovatne promjene koje su se zbile u njegovom životu. U samo nekoliko godina on se od osobe koja voli Boga promijenio u svoju potpunu suprotnost, jer je postao samom sebi središte i potpuni egoista.

„Robert“, rekao je njegov prijatelj sa koledža, „nije više čvrst mladi hrišćanin kakvog ste poznavali. Posle završetka koledža našao je unosno zaposlenje, koje mu je zajedno sa prihodima njegove supruge donijelo materijalno blagostanje.

Sprijateljili su se sa nekim ljudima s posla, a to ih je postepeno odvelo na zabave za koje ranije nisu znali. Robertova žena bila je opčinjena muzikom i nije prošlo dugo pa su oboje pali u ropstvo roka. Svoje slobodno vrijeme posvetili su aktivnostima koje ih nisu odvojile samo od Boga nego čak i jedno od drugog. Da li je on ostavio nju ili ona njega, pouzdano ne znam.“

Prijatelj sa koledža je dodao: „Njegov brat mi je rekao da Robert ima na hiljade dolara vrijedne trave, a uz njega su i uticajni službenici u mjestu. On satima puši travu i sluša hevi rok. Štaviše, uložio je hiljade dolara u uređaje za vrhunsku stereoakustiku da bi pomoću njih stvorio utisak da je na rok koncertu.“

Kad sam izrazio svoje razočarenje, mladić je odgovorio: „Nemojte žaliti zbog njega. On dobro zna u šta je upao. On je to očigledno želio, inače bi se toga od početka klonio.“

Odmah sam odlučio da Robertov slučaj svakodnevno iznosim pred nebeskog Oca. Znajući da „može da se odupre i pobijedi grijeh jedino moćnim djelovanjem trećeg lica Božanstva“ (Čežnja vjekova, str. 582; izdanje 1998), molio sam se da sveti Duh pomogne Robertu da pobijedi rok muziku, alkohol i droge. Naravno, shvatio sam da mogu proći godine, prije nego što mladi čovjek dođe u takvo stanje u kome može doneti odluke koje će ga voditi Bogu. Ali, bio sam spreman da se molim za njega do kraja života.

Prošle su tri godine, a onda sam doživio prijatno iznenađenje. Sreo sam Roberta na terenima Union Springs Akademije na godišnjem sastanku u prirodi u oblasti Njujork.

Idućeg dana radosno sam od njega slušao kako je Duh Božji radio u njegovom životu.

„Dogodilo se to otprilike prije godinu dana“, rekao mi je, „kad sam proučavajući svoje prijatelje, svoje slobodno vrijeme, svoje muzičke sklonosti i ostale vidove svog svakodnevnog života, počeo da uočavam promjene na putu koji sam izabrao. Do tog vremena prezirao sam duhovne stvari i u razdoblju od pet godina odao sam se uživanju ili, kako se to u svijetu kaže, ‘boljem životu’.

Kad bih se jutrom budio, osjećao sam veliku potrebu za nekim oblikom uživanja. Na primjer, svakog bih jutra, pripremajući se za posao, slušao je svoje najomiljenije rok pjesme. Bilo je u tome nešto što je zadovoljavalo moje unutrašnje čežnje.

Svaki vikend bio je rezervisan za razuzdane zabave sa ženama, za alkohol, pušenje opojnih trava i slične stvari. Tada smo se moja supruga i ja razišli pa sam tako postao potpuno slobodan i činio sam što god sam htio. Zavolio sam taj način života. Ali, iznenada sam se suočio sa stvarnošću.“

„Da li bi htio da kažeš nešto o tome“, upitao sam ga.

„Prije godinu dana stvari su počele da se mijenjaju. Najprije su prestali da mi prijaju rok muzika i pivo. Kad sam jedne večeri stigao s posla kući, uključio sam muzički stub i stavio svoju omiljenu ploču; zatim sam se udobno smjestio sa čašom piva u jednoj i novinama u drugoj ruci. Srknuo sam nekoliko gutljaja iz čaše i čitao nekoliko minuta, ali kad sam opet uzeo gutljaj, osjetio sam da nešto nije u redu. Ukus piva na usnama bio je loš. U stvari, bio je užasan.

Otišao sam do frižidera po drugu limenku i kad sam je otvorio i probao pivo, ukus je bio još gori od onog iz prve. Ni muzika više nije bila kao prije – nešto je nedostajalo. Nije bila prijatna kao prije pa sam provjerio pojačalo. Sve je stajalo na svom mjestu kao što i treba, ali rok muzika izgubila je svoju veliku privlačnost pa sam isključio, kako mi se činilo, neispravan aparat.

U tom trenutku oglasilo se zvono na ulaznim vratima. Pred njima je stajao moj veliki prijatelj Henri. ‘Henri, došao si u posjetu u pravom trenutku. Događaju mi se čudne i neobjašnjive stvari.’ U čašu sam sipao pivo iz poslednje limenke i pružio mu. Henri je, probavši, rekao da je pivo odlično. Kazao sam mu da ono što sam ja probao nije tako dobro.

‘Dozvoli mi da probam pivo iz tvoje čaše; ne mogu da ti vjerujem.’ Pošto je probao gutljaj, odmah ga je ispljunuo u sudoperu. ‘To je pokvareno. Ludi trgovci. Čovječe, ti imaš stvarni problem i ne mogu da ti pomognem. Ne želim da te povrijedim, ali vjerujem da je tu na djelu neka natprirodna sila. Ali, usput, došao sam da pozajmim tvoj alat na nekoliko dana.’“

Moje zanimanje za Robertovo iskustvo bilo je prirodno, ali nisam mogao da mu pomognem pitajući ga šta misli o prijateljevom komentaru o natprirodnom.

„Moja prva misao“, odgovorio je Robert, „bila je – Neko se moli za mene, a Gospod čini nešto kako bi me pokrenuo na ozbiljno razmišljanje o mom životnom putu.

To iskustvo me je ošamutilo i od tog dana više nisam mogao da pijem pivo.“

U razgovoru mi je ispričao dodatne detalje o tom događaju i ja sam bio impresioniran onim što je zatim rekao.

„Nekoliko dana posle događaja sa pivom gotovo sam izgubio život. Bilo je oko osam sati uveče jednog dana u novembru, dok sam nizbrdicom vozio auto. Padala je slaba kiša pa je površina puta počela mjestimično da se smrzava. Usporio sam vožnju na otprilike pedeset kilometara na sat, kad su iznenada četiri jelena iskočila na put. Duga svjetla su ih zbunila i oni su stajali nasred puta.

Odmah sam pritisnuo papučicu kočnice, a kola su počela da klize kao pločica po staklenom stolu. Okretala su se, ne udarajući u branike pored puta, sve do vrha brežuljka. Posle prvog zaokreta vidio sam da su jeleni nestali, ali kola nisu mogla da se zaustave. Tek posle stotinak metara, put je ponovo bio ravan i kola su, ispravivši se, nastavila nizbrdo sve do zaštitne ograde na ivici puta.

Pošto sam se pribrao, pogledao sam preko zaštitne ograde osvijetljen prostor i ugledao ponor dubok četrdeset metara."

Kada sam ga upitao koja mu je misao prostrujala glavom, kad je vidio da je spasen, odgovorio je: „Imao sam utisak da su nečije molitve bile uslišene.

Naravno, ova dva iskustva pokrenula su me na ozbiljno razmišljanje o činjenici da neko vrednuje moj život mnogo više nego ja sam.

To me je takođe ohrabrilo da se vratim Bogu, jer sam shvatio da me Bog nije odbacio iako sam otišao od Njega. Otada sam sebe zaticao kako odmjeravam realnosti ovog i vječnog života. Uporno sam se trudio da bih se opet vratio na pravi put. Droge su na mene imale snažan uticaj i znao sam da ih sam ne mogu pobijediti. Ali, odlučio sam o svemu tome da porazgovaram sa Isusom i slijedim put kojim me bude vodio. I On me je vodio. Danas sam opet slobodan čovjek, jer sam pobijedio sebe, grijeh i svijet."

Robertova životna priča ohrabrila me je u službi molitve i pomogla mi još potpunije u postizanju onoga što sam dugo tražio, tj. nepomućenog pouzdanja u svog nebeskog Oca i silu Njegovog Svetog Duha.

Uticaji

Ne slažem se sa onim hrišćanskim roditeljima koji smatraju da za njihovu djecu koja su otišla od Gospoda ne mogu ništa da učine ni ljudi ni Gospod, uz objašnjenje da su mladi iskoristili slobodu svog izbora. Takvi roditelji smatraju da se za njihovu djecu još jedino može moliti Gospodu da ih On čuva na pogrešnom putu. Ovakvo zaključivanje može imati katastrofalne rezultate. Istina je da Bog neće vršiti pritisak na našu volju, ali preko posrednika koji se uzdaju u Hristovu krv, Božji Duh može da nadvlada sile tame i tako nadzire događaje da oni za koje se molimo prime pomoć i odluče se za ono što je pravo – čak ako moraju da prođu i kroz neke nevolje.

Razmotrimo Samsonovo iskustvo. Mogu da zamislim kako su bili ojađeni Manoje i njegova supruga kada je mladić koga su podigli u strahu Božjem počeo da se

druži sa idolopoklonicima. Tokom dvadesetogodišnje vladavine u Izraelu činio je nemoral. A onda se jednog dana Manoje vratio iz grada i rekao supruzi neka sjedne da bi mogla bolje da podnese loše vijesti koje je donio. Počeo je da govori kako su filistejske vlasti izvadile Samsonu oči.

Vjerujem da se Manojeva supruga stvarno osjećala strašno, dok je slušala vijesti, ali da nije bila toliko preneražena da povjeruje da ih je Bog ostavio. Sigurno su se molili da Bog na neki način sačuva Samsona za svoje vječno carstvo, bez obzira na to šta će On učiniti da bi osvijestio njihovog sina.

U zatvoru je Samson ozbiljno razmišljao. U njegovim mislima smjenjivala se slika za slikom iz djetinjstva. Obratio se Bogu celim svojim srcem i u jedanaestom poglavlju Jevrejima poslanice čitamo da će on jednoga dana stajati pred Bogom zajedno sa svim drugim herojima vjere.

Glava 8.

MOLITVE ZA BEZBOŽNE I POKVARENE

Vidio sam da je posredovanje unijelo gotovo nevjerovatne promjene u živote mnogih. Uspjesi koje sam godinama sticao u svojoj službi molitve, u potpunosti su rezultat božanskog djelovanja Svetog Duha. Nikakvu slavu ne mogu da pripišem sebi.

Mi se za ljudski um žestoko borimo sa silama tame. Na osnovu iskustva zaključio sam da samo Sveti Duh ovdje može da izvojuje pobjedu. Da bih pomogao ljudima, slijedio sam uputstva data u „Čežnji vjekova“:

„Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u vjeri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju potporu Svetog Duha u borbi sa poglavarima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba.“ (Čežnja vjekova, str. 371; izdanje 1998)

Uvidio sam kako posrednička molitva otvara put da Bog pokaže svoju milost onima koji je ne zaslužuju. Moleći se za bezbožne i slabe, uveliko sam bio ohrabren citatom E.G. Vajt koji kaže da se Bog raduje pomažući onima koji to ne zaslužuju.

„Milost je Božja osobina koju Bog pokazuje prema ljudskim bićima koja je ne zaslužuju. Mi je nismo tražili, ali ju je neko drugi tražio za nas. Bog se raduje kad nam pokloni svoju milost ne zato što smo je zaslužili, nego zato što je uopšte nismo zaslužila. Traženje Njegove milosti je naša velika potreba.“ (MMH, p. 161)

Kako je vrijeme moje službe prolazilo, analizirao sam godinu za godinom listajući žute stranice sa oglasima svojih klijenata, uočavajući kako je Božji Duh promijenio i prosvijetlio živote nekih bezbožnih osoba za koje sam se molio pa sam postao još oduševljeniji za službu molitve.

Tražio sam od Gospoda veće iskustvo u molitvi da bih mogao da vidim kako Sveti Duh blagosilja živote mnogih ljudi. Nije prošlo dugo, a On je odgovorio na moje molitve.

Tada sam bio u petoj deceniji svog života i imao sam veliko radno iskustvo. Međutim, jednoga dana shvatio sam da je došlo vrijeme da promijenim posao. Fizički sam počeo da slabim, a u ušima mi je odjekivala rečenica koju mi je nedavno uputio šef: „Rože, ozbiljno razmisli o prenošenju svog životnog iskustva na mlađe, jer dolazi vrijeme kad više nećeš imati snage za tolike radne časove.“

Podsjetio me je na brojne uspjehe u upravljanju kao što je to bilo i 1970. u Kanadi kada sam pomogao prilikom obnove telefonskog imenika za novu telefonsku kompaniju u Brunsviku.

Prihvativši odgovornost, predložio sam da napravimo više dvojezičnih telefonskih imenika za neka područja u Kanadi u kojima živi preko pedeset posto stanovništva francuskog porekla. Posle višesedmične borbe, posao je dobro krenuo i ja

sam se vratio u Bafalo.

Posao u Nju Brunsviku doživio je veliki uspjeh, jer ga je Bog blagoslovio i od tada uprava mi je nudila odgovorna mjesta, ali sam ih ja odbijao. „Neće li moj odlazak u upravu omesti Božje blagoslove“, pitao sam se. „Neću li raditi u svojoj nejakoj ljudskoj sili? Ako preuzmem odgovornosti ljudi, koji su svojim govorom omalovažavali Božje ime, možda mi Bog neće dati uspjeha u poslu?“

Mnogi učtivi, vaspitani i obrazovani ljudi kojima bih bio pretpostavljen, mogli bi ostati bez iskustva sa Bogom. Riječi iz Knjige proroka Isaije 59:1,2 godinama su bile putokaz u mom životu: „Gle, nije okračala ruka Gospodnja da ne može spasti, niti je otežalo uho njegovo da ne može čuti. Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i grijesi vaši zakloniše lice njegovo od vas, da ne čuje.“ Nisam želio da se išta ispriječi između mene i Boga.

Uvijek sam se iznova pitao neće li ponašanje onih kojima sam nadređen podići prepreku između mene i Boga, tako da On neće moći da me blagoslovi? Iznio sam ovaj problem pred Boga tražeći odgovor na svoja pitanja, obznanjujući želju da mi Bog pokaže jasan put kojim ću ići.

Najprije mi je nekoliko ličnih iskustava pomoglo da razumijem kako se može ukloniti zid koji su bezbožni i slabi podigli da bi sakrili svoje lice od Boga.

Iznenađen u molitvi

Kad sam se jednog petka poslepodne vozio kući s posla, prolazio sam pored Vulfordove robne kuće. Odlučio sam da stanem i kupim neke stvari. Vraćajući se u kola, smatrao sam da za nekoliko minuta treba da pregledam svoju agendu.

Termometar je pokazivao 35°C iznad nule. Ušavši u kola, brzo sam otvorio prozore. Posle nekoliko minuta dva mjesta dalje na parkiralištu stao je zeleni auto. Krajičkom oka ugledao sam bračni par srednjih godina. Za volanom je sjedila žena.

„Meri, ugasi motor da mogu da podignem prozor“, rekao je čovjek.

„Baš si glup, Džime. Već sam ti sto puta kazala da prozor treba zatvoriti, dok motor još radi. Hoćeš li to ikada naučiti?“

Čovjek je otvorio usta i izrekao poplavu psovki, miješajući sveto i nesveto uzvraćajući svojoj supruzi i otkrivajući da je pogođen u osjetljivu tačku. Razljutivši se, optužio ju je da otvarajući svoja velika usta narušava savršenstvo dana.

Kakvog li slabog čovjeka, pomislio sam. Odmah sam se pomolio: „Isuse, molim Te oprosti im. Silom svog Svetog Duha, molim Te, ukori demonske sile, koje djeluju na njihov um i blagoslovi ih slatkim mirom svoje ljubavi.“

Svađa je odmah prestala. Otprilike dvadeset sekundi bio je tajac, a onda je čovjek prekinuo tišinu: „Meri, oprosti mi, bio sam tako ljut. Zaista mi je žao što sam ti ono rekao. Ne znam zašto sam se u tom trenutku tako razljutio. Tako se mogu naljutiti na ljude, koji su mi dragi. Molim te oprosti mi, potrudiću se, obećavam, da se takav ispad više ne ponovi.“

Bilo je prijatno čuti kako i ona priznaje da je pogriješila, jer nije pazila na svoje riječi i ubrzo su zadovoljno počeli da čavrljaju. Obećala je da će ubuduće biti pažljivija; nježno ga poljubila, zatvorila prozor, a onda su izašli iz automobila u kupovinu.

Stigli su do časovnika na parkingu u koji je trebalo ubaciti kovani metalni novac, ali Džim nije imao sitan novac pa se okrenuo svojoj supruzi: „Budi ljubazna pa pogledaj imaš li deset centi u svom novčaniku."

„Kako mogu odbiti pomoć kada mi se obraćaš kao dami? Jesi li zapazio, Džime, da si mi se tako obraćao još dok su nam djeca bila mala?"

Kad je ubacio novac u časovnik, ona ga je uhvatila pod ruku pa su poput dvoje tek vjenčanih produžili prema robnoj kući.

Posmatrao sam sve to iz svojih kola, iznenađen zbog nagle promjene u njihovom životu, dok je istovremeno moje hrišćansko iskustvo dobilo novu dimenziju. Nikad ranije nisam tražio od Gospoda da nekome oprosti. Jedino me je veliko uzbuđenje navelo da se molim za njih. Kad je nastala svađa, zaključio sam da taj gospodin vjerovatno godinama za sebe nije tražio oproštenje grijeha. Znajući da grijeh razdvaja čovjeka od Boga, osjetio sam važnost trenutka pa sam zatražio od Gospoda da im oboma pomogne.

Bio sam zadivljen brzinom promjene izgleda njihovih lica, kada ih je Božji Duh dotakao. Svojim posredovanjem bio sam oruđe za otvaranje puta. Duboko me je oduševila misao da je Isus tokom svoje službe na Zemlji tako rješavao ovakve probleme u zadobijanju duša.

Uzetom, koji se nadao tjelesnom ozdravljenju, Isus je rekao: „Čovječe, opraštaju ti se grijesi." (Luka 5:20) Gospod je sa tog čovjeka najprije uklonio breme grijeha, a zatim je učinio najbolje što je mogao – izliječio ga je od njegove nemoći. Kad je u Simonovoj kući jedna žena zalivajući Spasiteljeve noge skupocjenim mirisom tražila duševni mir, Isus je rekao:

„Opraštaju ti se grijesi. Vjera tvoja pomože ti; idi s mirom." (Luka 7:48-50)

To je to, rekao sam samome sebi. Moja prva briga u molitvi za bezbožne i slabe jeste moliti Isusa da sa njima podijeli njihov teret grijeha. Moje srce obradovalo se činjenici da je moj Gospod brz u spasavanju beznadežnih slučajeva. Dok sam se vozio kući, srce mi je bilo ispunjeno zahvalnošću za Njegovu beskrajnu dobrotu i milost.

Molio sam se da mi, ukoliko je to u skladu sa Njegovom voljom, podari još neko slično iskustvo koje će ponovo pokazati na djelu silu Svetog Duha u skidanju tereta grijeha, kao što je to i ranije činio.

Direktor velikog pogona za proizvodnju tesane građe i građevinskog materijala rekao mi je da će biti teško razgovarati s vlasnikom pogona o reklamnom oglasu, jer on ima i druga preduzeća pa je često odsutan.

Poslovođa, koji je sa mnom razgovarao o oglasu, dao mi je kaparu sa mogućnošću da posao zaključimo telefonski, ako ne uspem da se sretnem s vlasnikom pogona do davanja oglasa u štampu. Taj čovjek godinama nije mijenjao svoj oglasni program. Čak je odbijao prethodno zakazivanje sastanaka pa je izgledalo da će svoj posao voditi onako kako je to činio do tog presudnog dana.

Pošto sam svakog dana prolazio pored njegovog pogona, često sam navraćao. Ali to sada nisam učinio do ponedjeljka poslednje sedmice svog boravka na tom području, kad me je direktor obavijestio da vlasnik želi da promjeni oglase. Šef je bio tu, ali rđavo raspoložen. „Tako je puno poslova koje treba istovremeno obavljati«, rekao je direktor. Zatražio sam da mi zakaže datum sastanka sa vlasnikom, ili će oglasi u novom telefonskom imeniku ostati nepromijenjeni. Poruka ostavljena u telefonskoj centrali tog popodneva glasila je da vlasnik želi sastanak sa mnom u srijedu u deset sati prijepodne.

Srijeda je bila divan dan i do tog vremena sve je išlo dobro. Ulazeći u ustanovu, primijetio sam da sve vrvi kao u košnici. Iz daljine sam primijetio direktora sa jednim čovjekom pa sam pošao prema njima. Direktor je pozvao pomoćnika i naložio mu da završi posao sa tim čovjekom, a mi smo se uputili na drugi sprat u vlasnikovu kancelariju.

Usput je direktor spomenuo da nije dobro što sam upravo danas došao da posjetim šefa. Šef je stvarno bio loše volje. Došao je sa tmurnim izrazom lica. „Izgleda da je ustao na lijevu nogu. Malo kasnije planuo je doznavši da nije stigla pošiljka koju je danas očekivao. Budite spremni na sve“, upozorio me direktor. „Ako šef bude vikao na Vas, ne obraćajte pažnju na to. To je vjerovatno cijena bogatstva.“

Kad smo stigli do kancelarije, direktor je otvorio vrata i najavio me.

„Pozovite ga neka uđe i sjedne“, odgovorio je vlasnik. „Ne mogu odmah sa njim da razgovaram, jer moram da telefoniram.“

Kad sam ušao, nije me čak ni pogledao, uporno je prelistavao papire na svom stolu.

Kakvog li neučtivog čovjeka, pomislio sam za trenutak, a tada sam shvatio da je taj čovjek pod strašnim pritiskom. Njegov izgled odavao je unutrašnji nemir. Bio je, nesumnjivo, teški pušač, jer je kancelarija bila puna dima, pepeljara puna opušaka, a među prstima držao je cigaretu.

Pošto je okrenuo telefonski broj, počeo je da razgovara sa jednim od svojih direktora na način za koji sam smatrao da nije moguć. Samo bi tiranin mogao da upotrebljava takve prostačke izraze i preko slušalice ih uputi drugom čovjeku. Bio je nezadovoljan ciframa tromjesečnog izvještaja iz jednog svog pogona. Psovke su sijevale na sve strane i što je više govorio, postajao je sve brutalniji.

Ovaj čovjek je odvratan – tjera me na povraćanje, pomislio sam. A tada sam se sjetio svoje molitve koja me je uzdrmala prije nekoliko dana. Bila je ovo još jedna prilika da se molim za bezbožnu osobu i da posle te molitve vidim kako Bog uklanja

grijeh, a Sveti Duh svojom silom pomaže joj „u borbi protiv upravitelja tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba“.

Na nesreću, nisam želio da se molim za njega. Ipak, znao sam da bi to trebalo učiniti pa sam učinio naročiti napor da se molim. „Dragi Isuse, potrebna mi je Tvoja pomoć. Ne osjećam potrebu da se molim za ovog slabog čovjeka. U stvari, radije bih otišao odavde. Učio si nas da volimo one koji su neljubazni i zato Te sada molim za naročitu pomoć.

Molim Te pomozi mi da ovog čovjeka mogu voleti ne onakvog kakav je sada, nego onakvog kakav će biti Tvojom milošću onog velikog dana kad budeš uskrsao i preobrazio narod koji si opravdao.“

Odmah je saučešće ispunilo moje srce, pa sam nastavio da se molim.

„Operi sa njega osudu koju je navukao na sebe svojim lošim djelima. Sruši, molim Te, ogroman zid koji je podigao da bi se sakrio od Tvog lica, jer je tako sebe lišio duševnog mira koji potiče od Tebe koji si Ljubav i Milost.

Gospode, pomoću svog Svetog Duha, molim Te, ukori demonske sile, koje su vršile uticaj na um tog čovjeka i dovele ga dotle da sije jad u živote drugih. I kad to učiniš, molim Te, okruži ga božanskom atmosferom svjetlosti i mira i neka Tvoj Duh danas bude sa njim, neka govori njegovom srcu o putu pravednosti.

Hvala ti, Gospode, što uvijek slušaš moje molbe za pomoć onima koji su u nevolji.“

Odlučio sam tada da ću se za tog čovjeka svakodnevno moliti. Osjetio sam silnu prisutnost Božjeg Duha. Napomenuo bih da moje hrišćansko iskustvo nikad nije zavisilo od mojih osjećanja, nego od Gospodnjih obećanja. Nekad su me nevolje navodile na iskušenje da vjerujem kako me je Bog ostavio samog sa mojim bremenom, ali na kraju sam uvidio da me Božji Duh divno čuva. U mnogim prilikama nebeski Otac me je naročito počastio objavljivanjem svoje prisutnosti.

Nije prošlo više od pet sekundi, a nastala je potpuna promjena u govoru tog čovjeka. Njegov je razgovor dobio sasvim novi smisao. Umjesto neprekidnog prostačkog vikanja, on je ublažio ton svog glasa i počeo razborito da govori. Duge pauze u njegovom govoru dale su priliku drugoj osobi da objasni situaciju. Razgovor je završen u dobrom duhu i on je spustio slušalicu. Njegov grubi izgled, koji je u početku izgledao nepromjenljiv, kao izgled spomenika u gradskom parku, sada je omekšao.

Osmjeh je lebdio na njegovom licu, kad se okrenuo prema meni. „Ja sam Denis D.“, ustao je iza svog stola i prijateljski mi pružio ruku.

„Rože Morno“, kazao sam dok smo se čvrsto rukovali.

„Drago mi je što sam Vas upoznao, Rože. Žao mi je što ste došli baš na dan u koji sve ide naopako.“

Onda se ispravio: „Ne treba da steknete utisak da je konverzacija kojoj ste upravo bili svjedok rijetka. Da budem iskren prema Vama, priznaću Vam da sam ponekad

lud čovjek. U stvari, nisam lud ni poremećen, nego se ovdje događa nešto neobično. Ne mogu da razumijem zašto sam ponekad tako uzbuđen u prilikama koje niko ne može da promijeni. Kako vrijeme prolazi, takvi slučajevi su sve češći i sve teži. Često ne mogu da se kontrolišem kad nastupi bijes i onda svakog napadam."

Mogu reći da je taj čovjek bio duboko ogorčen svojim stanjem. „Kad svoje direktore ne bih plaćao dvostruko više nego što vrijede, nijedan od njih ne bi radio za mene." Iznenada je shvatio da razgovara sa nepoznatom osobom. „Šta ja to radim otkrivajući Vam svoj privatni život? Molim Vas, oprostite mi što Vas opterećujem svojim problemima. Razgovarajmo o oglasima."

„Gospodine D. molim Vas opustite se i imajte povjerenja u mene", odgovorio sam. „Moj prvi zadatak u ovom poslu jeste da čuvam poslovnu tajnu svakog klijenta i to godinama uspješno činim. Ljudi mi često povjere ono što još nikome nisu, jer osjećaju sigurnost i povjerenje u mojoj prisutnosti i vjerujte da je bolje, kad neko otvori svoje srce strancu, nego nekome koga dobro poznaje."

Njegov odgovor malo me je iznenadio, jer je bio potpuno neočekivan. „Rože, slažem se sa onim što Vaši klijenti kažu. Osjećam silu koja je sa Vama i ne znam kako to da objasnim osim da je u pitanju natprirodno. Nikad ranije nisam iskusio mir i staloženost koju sada osjećam."

„Hvala, gospodine, što ste mi to kazali. Osjećam da je važno spomenuti kako sam se od trenutka kad ste počeli da telefonirate, u molitvi obratio velikom Vladaru svemira i Životodavcu tražeći da blagoslovi Vaš život prisutnošću Svetog Duha, koji jedini na ovom svijetu može doneti mir i pomoć ljudima."

Posmatrao me trenutak, a tada rekao: „Odavno sam napustio religiju i Boga. Ali, danas ste me podstakli na razmišljanje o Vladaru svemira i Njegovoj sili koja moćno dodiruje život ljudi. Volim tu misao. Nemojte me pogrešno razumjeti. Ne razmišljam o odlasku u crkvu ili nešto slično, ali da li biste bili tako ljubazni i molili se za mene? Stvarno bih Vam bio zahvalan."

Uvjerivši ga da sam počašćen time da dodam njegovo ime svojoj listi za molitve, završili smo posao sa njegovim oglasom. Kad sam ustao, rekao je: „Dozvolite da Vas ispratim; inače moram sići."

Usput sam ga upitao kako je postigao tako veliki poslovni uspjeh. Njegovo lice se ozarilo, dok mi je o tome pričao sve do izlaznih vrata. Kad smo se rukovali, pitao me je da li bih bio ljubazan da ga posjetim prije nego što telefonski imenik za sledeću godinu izađe iz štampe.

Sledeće godine nisam radio na telefonskom imeniku, ali sam se posle dvije godine zatekao na tom području kao direktor prodaje telefonskih oglasa pa sam sa kolegom otišao na poslovni sastanak kod tog čovjeka. Bio je ushićen što me ponovo vidi i bio je veoma uljudan. Kad je novi prilog bio pripremljen, poveo me u drugu kancelariju da se upoznam sa njegovim pomoćnikom.

Pošto nas je upoznao, rekao je da sam ja čovjek koji mu je dao novu životnu

snagu i uštedio mu gomilu novca, jer više nije morao da posjećuje psihijatra.

Velika promjena zbila se u životu tog čovjeka. Bio je pun života. Na zidu iznad njegovog pisaćeg stola visila je lijepa tablica sa natpisom „Molitva donosi promjene“.

Svakako, donijela je i u ovom naročitom slučaju. Sklon sam da vjerujem da sam ja u ovom slučaju imao više blagoslova. To iskustvo u molitvi ispravilo je moje višegodišnje pogrešno shvatanje koje me sprječavalo da se molim za bezbožne. Ali od tog vremena Gospod je mogao da me upotrebi za otvaranje puta Njegovom Duhu da na čudesan način može da obogaćuje život mnogih.

Glava 9.
POZIV NA MOLITVU

Kao direktor prodaje Sjeveroistočnog odjeljenja, koje je obuhvatalo osam država, proveo sam najviše vremena sprovodeći ankete za telefonski imenik u područjima u razvoju.

Pregledajući nekoliko sedmica izvještaje prodaje, odlučio sam da posjetim naše referente prodaje reklamnih stranica glavnog telefonskog imenika u Pensilvaniji. Izvještaj jednog referenta prodaje naročito je privukao moju pažnju. Do tada je uvijek imao najbolji uspjeh, a sada je prolazio kroz neku krizu bitno smanjivši prihod. Zaključio sam da je Čarls imao problem koji je remetio njegov rad.

Razgovarajući s njime, saznao sam da se rastao sa suprugom koja se sada brinula za njihovo dvoje djece, a njemu je zabranjivala da ih viđa. Takođe je i njegova bivša tašta činila sve što je bilo u njenoj moći da okrene djecu protiv njega, što ga je gotovo slomilo. Priznao je da ima velike poteškoće da se koncentriše na posao, i ako se stvari ubrzo ne poprave, moraće da napusti posao.

Pitao sam za taštino ime da bih mogao da se molim za nju. Malo se iznenadio zbog moje molbe, ali mi je udovoljio uz komentar: „Sumnjam da će molitve pomoći pošto su se moji roditelji molili za tu staru vješticu od dana kad sam se oženio njenom ćerkom. Štaviše, čak su platili i nekoliko misa da ne bi razorila naš dom, ali ni to nije pomoglo."

Skraćujući tu dugu priču, stavio sam Čarlsovo ime i imena njegove bivše žene, bivše tašte i djece na svoju molitvenu listu pa sam svakog jutra, sa otvorenom Biblijom u Matejevom Jevanđelju u dvadeset sedmom poglavlju, posredovao za njih. Iznad svega molio sam se da Božji Duh pomogne Čarlsu da nosi breme i izdrži pod njim.

Ustaljena procedura kompanije bila je da svi predstavnici oglasnih stranica svakog petka, između trinaest i petnaest časova, telefonski jave glavnoj kancelariji u Virdžiniji finansijske rezultate svoga rada te sedmice. Tražen je gotovinski iznos za oglase, eventualno smanjenje prihoda ili gubitak, neto prihod i svaka promjena u broju oglasa.

Kad bih se petkom vraćao kući, zaustavio bih se posle petnaest časova i telefonirao kancelariji da bih dobio rezultate prodaje od ljudi kojima sam bio pretpostavljen. Bilo je izrazito ohrabrujuće, a istovremeno bio je i blagoslov za moje hrišćansko iskustvo kad sam vidio Čarlsov finansijski izvještaj i način na koji ga Božji Duh blagosilja, vodi, usmjerava i ohrabruje, što su iz sedmice u sedmicu potvrđivali njegovi prodajni rezultati.

Kasnije sam sve o tome čuo lično od njega. S radošću nebeskog porekla rekao je da su se stvari promijenile nabolje. Nekoliko puta je rekao: „Vaše molitve imaju

stvarnu silu. One zaista rade za ljude."

Iako su mi pravila kompanije zabranjivala da govorim sa ljudima na poslu o religiji, mogao sam da pokažem svoje religijsko uvjerenje i za to sam zahvalan Bogu. Bio sam iznenađen slušajući njihov komentar o mom religioznom životu. Zbog zdravstvenih problema ljekar je Čarlsu rekao da treba da se preseli u topliji kraj. Prije nego što je otputovao u Kaliforniju, došao je da posjetiti moju suprugu i mene. Na moje veliko iznenađenje rekao je Hildi u mojoj prisutnosti da moji saradnici imaju visoko mišljenje o meni. „Jedan od njih rekao je da će ako ikad ponovo pođe u crkvu, poći u Rožeovu. Postaće adventistički hrišćanin i pripadati crkvi koja ima takvu silu."

Pobjeda nad alkoholom

Džeri je bio dobar radnik, ali jednom sedmično nagrađivao bi sebe pićem za dobro obavljen posao. Kao samac živio je u Bostonu, ali bi vikendom ostajao u gradu Nju Ingland gdje je radio na telefonskom imeniku. Petkom uveče previše bi pio i onda bi se našao u zatvoru. Posle toga pozivao bi direktora telefonske kompanije koji bi ga uz garanciju vadio iz zatvora. Sledećeg jutra, posle otrežnjenja, shvatio je da ne smije da zakasni ukoliko želi da sačuva svoje radno mjesto.

Razmišljao je o tome da me pozove, ali je pretpostavljao da ću ga izgrditi pošto sam adventista i religiozan čovjek. Umjesto toga pozvao je glavnu upravu u Virdžiniji nadajući se da će moći da razgovara sa mojim šefom za koga je pretpostavljao da će imati više razumijevanja, jer je šef i sam nekada bio alkoholičar. Moj pretpostavljeni rekao je Džeriju da sam ja odlučio da porazgovaram sa njim o tome u ponedjeljak u kancelariji.

U nedjelju uveče šef me pozvao i izvijestio me o tom problemu predlažući da u ponedjeljak sazovem sastanak službenika koji rade na telefonskom imeniku i da pred svima izgrdim tog čovjeka.

Molio sam se za to i odlučio se protiv takvog postupka. Razgovarao sam nasamo sa Džerijem. Dok sam se vozio prema kancelariji, molio sam se za mudrost i obazrivost u ovoj situaciji. U stvari, smatrao sam da bi ga trebalo zadržati kao radnika i iz njegovog problema steći iskustvo u molitvi. Vjerovao sam da mu Božji Duh mojim posredovanjem može dati pobjedu nad porokom. To bi značilo da ga Božji Duh navede na iskreno moljenje da zadrži posao.

Shvatio sam da je taj čovjek veoma ojađen zbog svog problema. Slušajući njegovu molbu, shvatio sam da se u njemu vodila velika borba protiv alkohola.

Sjetio sam se jednog teksta iz knjige „Čežnja vjekova": „Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u vjeri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju potporu Svetoga Duha u borbi sa poglavarima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba." (Čežnja vjekova, str. 371; izdanje 1998)

Na kraju je sa suzama u očima rekao: „Molim Vas dajte mi još jednu priliku.

Molim Vas!“

„Džeri,“ odgovorio sam, „dajem Vam još jednu priliku. Pošto garantujem za Vas, pomoći ću Vam da ostavite alkohol moleći se da Bog blagoslovi Vaš život i da Vam pobjedu nad pićem.“

Zahvaljujući mi, rekao je: „Mislim da mi molitva neće pomoći. Moja majka za rješenje ovog problema molila se petnaest godina i nije pomoglo. Molila je brojanice, plaćala mise za pobjedu nad ovim problemom, ali nije pomoglo.“

„Ali, Džeri, ja vjerujem u čuda. Vidjećete uskoro šta će se dogoditi.“

To se stvarno i dogodilo. Čudo se dogodilo pod uticajem Svetog Duha. Nekoliko mjeseci kasnije ushićeno mi je rekao da je ostavio piće. Sasvim je izgubio potrebu za pićem.

Još jednom želim da istaknem: Iako Sveti Duh ne vrši pritisak na ljudsku volju, On ipak može mnogo učiniti mijenjajući liniju djelovanja kao odgovor na istrajnu molitvu upućenu Bogu sa vjerom.

Pritisnuti kočnice

Posle sastanka direktora u glavnoj kancelariji u Kanzas Sitiju, vratio sam se u Sjeveroistočno odjeljenje sa novom idejom o smanjenju broja zamjena osoba koje prikupljaju oglase. Čekajući na aerodromu avion, razgovarao sam o tom konceptu sa dvojicom referenata iz drugog radnog područja. Smatrali su da bi takav pokušaj bio smiješan, ako se uzme u obzir mišljenje zamjenika predsjednika prodaje. To bi značilo tretirati sve naše referente prodaje kao vrhunske radnike, što, svakako, nije tačno. Mnogi radnici imali su lične probleme zbog kojih su morali da napuste posao. Drugi, inače dobri i vrijedni radnici, nisu imali uspjeha. Preostalo je samo jedno, dokazivali su – tečajevima osposobiti nove saradnike i to bez obzira na cijenu. Nije bilo drugog puta.

Ja sam, naravno, znao da Sveti Duh blagosilja moj rad, baš kao što su to znali i moji saradnici i njihovi klijenti, i da su moguća značajna poboljšanja. Čarlsovo i Džerijevo iskustvo to je svakako potvrđivalo.

Prošlo je izvjesno vrijeme a onda me je u utorak uveče moj šef pozvao iz Kanzasa. Bio sam u hotelu Holidej In u gradu Lovelu u državi Masačusets u kome sam tri dana intervjuisao klijente koji su podnijeli molbe za oglašavanje. „Koliko ćete ljudi poslati sledećeg mjeseca na tečaj u Kanzas Siti“, odmah me je upitao.

„Kako stvari sada stoje“, odgovorio sam, „nećemo imati nijednog predstavnika.“

Posle duge pauze upitao je: „Zar nećete otpustiti ona tri saradnika koji se jedva provlače sa učinkom u prodaji i zamijeniti ih novim saradnicima o čemu smo nas dvojica razgovarali prošle sedmice?“

„Za vrijeme našeg razgovora bio sam za to rješenje, ali sam danas promijenio mišljenje. Šefe, oprostite, ali, zaključio sam da je malo smiješno otpuštati ljude koji su kod nas radili pet mjeseci, uprkos skromnim rezultatima u njihovom radu. To je

kao kada neko vaspitava čistokrvne trkačke konje, a onda ih odbaci zato što nisu osvojili glavnu trku u prvoj godini, a onda pođe okolo u traganje za drugima i kupi iste takve.

Vjerujte mi, gospodine, niko me od ljudi sa kojima sam razgovarao ove sedmice nije tako oduševio kao ovi koji su odlučili da postanu bolji i od naših dobrih saradnika. Ako se Vi sa tim slažete, uzeću tu trojicu i provesti određeno vrijeme sa njima na terenu i nastojati da se naš sadašnji ulog u njih isplati."

„Oduševljen sam slušajući Vas kad tako govorite. Znate da sam ja za napredne ideje."

„Ako se sjećate, na našem poslednjem sastanku referenata zamjenik šefa prodaje izračunao je da bi našu kompaniju koštalo 5.000 dolara ako bismo jednog čovjeka poslali mjesec dana u školu i pet mjeseci na praksu. Ono što bih ja učinio – ako se s tim slažete – jeste da od tih 5.000 dolara pokušamo da nešto uštedimo. Šta Vi kažete na to?"

„Nije mi baš sasvim jasno kako ćete postići vrhunske rezultate sa ovom trojicom, ali sigurno bih volio da vidim taj Vaš pokušaj. Slažem se s Vama, ali moram Vam kazati da ćete, nastavite li ovako, dogurati do nacionalnog direktora prodaje, a tako sebi možete stvoriti neprijatelja. On je osnovao prvoklasnu pripremnu školu očekujući da će puno sposobnih ljudi proći kroz njena vrata. Tako bismo mogli da dobijemo veliki postotak visoko-produktivnih osoba."

„Ne mogu da shvatim zašto bi on imao nešto protiv zamjenika predsjednika prodaje koji od nas očekuje da pokušamo da smanjimo visok postotak otpuštanja starih i uzimanja novih radnika."

„Ne bi trebalo da bude tako, ali će Vaš mogući uspjeh sa novim načinom rada, koji otpočinjete, ugroziti budućnost njegove škole."

„Hvala Vam što ste mi to kazali", odgovorio sam, „ali ne bih htio da promijenim svoje planove."

„Sada imamo drugi problem. On očekuje trideset pet polaznika u sledećoj grupi. Već sam mu napomenuo da namjeravamo da pošaljemo i naša tri kandidata. Međutim, sjutra ujutro obrazložiću mu Vašu odluku. Pripremite se još danas za telefonski razgovor sa Rojem."

Iznio sam svoje planove pred Gospoda i bio ubijeđen da radim dobro pa sam odlučio da ne mijenjam svoje mišljenje. Budite ubeđeni da sam dosta vremena proveo moleći se za one saradnike. Sledeće tri sedmice proveo sam sa njima u radu, po jednu sedmicu sa svakim. Išao sam sa njima na sve poslovne pozive i tako ih prijatno iznenadio, a prva dva dana lično sam vodio sve poslovne posjete.

Tako sam doprinio njihovoj psihičkoj opuštenosti pa su stvarno postali zadovoljni. Razgovarali smo o mnogim stvarima što mi je pomoglo da mnogo saznam o njihovim domovima i članovima njihovih porodica. Ovi ljudi cijenili su to iskustvo, koje ih je ohrabrilo i doprinijelo dobrim prodajnim rezultatima. Vjerujem da me je

Božji Duh vodio kad sam svojim posredničkim molitvama donio velike Božje blagoslove u njihove domove.

Moja molitvena lista postajala je sve duža što sam bolje upoznavao svoje ljude. Došlo je doba, kada više nisam uključivao čak ni radio u kolima da čujem vijesti, nego sam sve svoje vrijeme koristio posredujući u molitvi za nekog. Dodao bih da je od pet odjeljenja firme Kontinental Telefon, Sjeveroistočno odjeljenje postalo poznato po najnižem procentu raskida oglasnih ugovora u cijeloj zemlji.

Moj šef je često znao sa ponosom da kaže da sam ja čovjek, koji je imao snage da povuče kočnicu i donese preokret u našim prodajnim redovima u Sjeveroistočnom odjeljenju. Iako je pažnju poklanjao meni, znao je da je sila za to došla odozgo. Dvostruko sam se potrudio da on to shvati.

Kad sam postao direktor prodaje cijelog područja, Sjeveroistočno odjeljenje bilo je najslabije u kompaniji. Ali zahvaljujući Božjim blagoslovima, za nekoliko godina postigli smo vrhunac. Godine 1977. moj šef i ja nagrađeni smo visokim priznanjem zbog osvojenog prvog mjesta te godine. Bili smo najbolji u svim fazama poslovanja u cijeloj kompaniji.

Od tada pa do 1981. godine, kad sam napustio kompaniju, naše područje imalo je najmanje otpuštenih radnika i postiglo je sve ciljeve u naporima uloženim u proširenje mreže poslovnih saradnika.

POGOVOR

Kao što sam pisao u ovoj knjizi, Bog je odgovorio na mnoge moje molitve upućene za druge. Više i nije mogao da učini. Moljenje za druge naročit je poziv i duhovni dar koji mi je On dao u službi za Njega. Bog različito radi sa svakim čovjekom. Na naše molitve On uglavnom odgovara na manje sjajan način nego u slučajevima koje sam spomenuo. Međutim, On očekuje molitve koje će upućivati njegova djeca. On očekuje da se molimo jedni za druge. Možda ćete, dragi čitaoci, usvojiti neke od principa iz mog ličnog iskustva i upotrijebiti ih pomoću sile Svetog Duha da biste doživjeli radost koja je samo u Bogu i u posredničkoj molitvi za druge.

Knjiga 3

MOLITVA ZAŠTO?
Božja sila koja mijenja život

PREDGOVOR

Prošlo je već više od dvije godine otkako je iz štampe izašla knjiga *Nevjerovatni odgovori na molitvu*. Za to vrijeme primio sam stotine pisama i telefonskih poziva. U nekima su pisci tražili da se molim za njih, ali većina je željela da mi kaže da ih je Gospod blagosiljao, dok su se molili za druge.

Božji Duh preobražavao je život ljudi, rješavao teške probleme, osiguravao pobjedu beznadežnima. U ovoj novoj knjizi objavljujem neke od tih nesvakidašnjih priča. Osim toga, neka pitanja stalno su ponavljana u pismima i telefonskim pozivima. Ljudi su željeli da znaju više o opsjednutosti demonima i o takozvanim službama za istjerivanje demona. Zato želim da u trajnijem obliku objavim ono što sam govorio tim dušama u nevolji.

Rože Morno

JA SAM DOBAR RADNIK

Ja otvaram vrata. Moja specijalnost
je da otvaram vrata koja su
dobro zaključana.
Neka su zapečaćena i
zakovana daskama.
Neka zazidana.
Neka su osigurana gvozdenim rešetkama,
a put prema njima miniran i pun prepreka.
Sve te napore uložili su
neprijatelji svake pravde
da bi bili sigurni da njihovi robovi
nikada neće osjetiti slobodu u Hristu.
Ja sam dobar radnik.
Ja otvaram vrata.
Ja sam čovjek molitve.

Rože Morno

Glava 1.
BLAGOSLOVI IZLEČENJA

Pravo je medicinsko čudo što sam danas još živ. Moj poslednji susret sa smrću počeo je jedne subotne večeri, dok sam se oko 22:30 pripremao da odem na počinak. Dok sam bio u kupatilu, odjednom sam osjetio da gubim krv. Odmah sam pozvao svoju suprugu Hildu. Iako je bila iznenađena vidjevši toliko krvi, kao medicinska sestra brzo se snašla. Otvorivši vrata, iz kutije je izvadila pelene koje smo pripremili za našu unučicu. Zatim me je brzo prebacila u odjeljenje za hitnu pomoć najbliže bolnice u južnom Njujorku.

Pošto zbog slabog srca uzimam preparate protiv zgrušavanja krvi, ljekar u odjeljenju za hitnu pomoć nije uspijevao da zaustavi krvarenje sve do dva sata posle ponoći. Posle svega što sam doživio morao sam da čekam rezultate laboratorijskih testova.

Bolničar me je iz laboratorije dopratio do male bolesničke sobe. Pokazujući visoki sto na točkovima, rekao je: „Molim vas, da tu pričekate ljekara. Odmah će doći!“ Posle petnaestak minuta bolničar se vratio i našao me kako stojim. „Gospodine Morno, trebalo bi da sjedite. Samo trenutak, odmah ću se vratiti!“ Donio je podnožje, visoko tridesetak santimetara, stavio ga pored mene i otišao.

„Podnožje je premalo da bi se na njemu moglo sjediti. Ipak, bolje i to nego da stojim“, rekao sam samome sebi. Smjestio sam se najudobnije što sam mogao, oslonivši se leđima o sto. Prošlo je još petnaestak minuta, a onda se pojavila medicinska sestra, noseći injekciju s vrlo dugačkom iglom. „Šta vi radite tamo dolje“, uzviknula je začuđeno. „Podnožje je trebalo da upotrijebite da se pomoću njega popnete na sto!“

Shvatajući da sam glupo postupio, prsnuo sam u smijeh. Sestra mi je dala injekciju i onda odjedrila s osmjehom na usnama, jedva čekajući da svojim prijateljicama ispriča priču o smušenom pacijentu.

Posle nedjelju dana dobio sam telefonski poziv ljekara urologa, dr Vajza. Pregledao je moje testove i pozvao me da narednog dana dođem u njegovu ordinaciju.

Kada sam stigao, obavijestio me je vrlo taktično i s mnogo obzira da bolujem od raka prostate. Veliki tumor izazvao je poslednje krvarenje. Rak se toliko proširio da se hemoterapija više nije mogla primijeniti. Operacija je preostala kao jedina mogućnost. Pošto je razmotrio stanje moga srca, rekao je da će se posavjetovati sa dr Smartom, mojim kardiologom, koliki bi rizik u mome slučaju predstavljao hirurški zahvat.

Kao što sam već spomenuo u prethodnoj knjizi – *Nevjerovatni odgovori na molitvu*, u decembru mjesecu 1984. godine skoro sam umro na odjeljenju za intenzivnu njegu opšte bolnice u Nijagara Folsu. Testovi su kasnije pokazali da su virusi uniš-

tili veliki dio moga srca, ostavivši me da bolujem od kardiomiopatije, bolesti srčanog mišića. Dr Smart je tada rekao mojoj ženi da ne očekuje da ću živjeti više od nekoliko mjeseci, a to sam saznao tek prije godinu dana.

U takvim slučajevima srce se polako raspada sve do smrti pacijenta. U mome slučaju umesto toga srčano tkivo je očvrslo i pretvorilo se u tkivo slično koži. Međutim, sa srcem koje je radilo s 40 posto kapaciteta i krvlju koju sam stalno razređivao da bih spriječio zgrušavanje, bio sam jadan kandidat za bilo koji hirurški zahvat.

Oko 21 sat te večeri zazvonio je telefon. Na moje iznenađenje, javio se dr Smart. Obavijestio me je da je razgovarao s urologom o mojoj operaciji i htio je da se uvjeri da li sam svjestan opasnosti kojoj se izlažem ukoliko pristanem na operaciju. U stvari, naglasio je da misli da se posle operacije neću probuditi iz anestezije.

Hilda i ja dugo smo razgovarali o tome kako da postupimo. Molili smo se Bogu da nam pomogne da donesemo razumnu odluku. Te noći razmišljajući o smrti nisam mnogo spavao. Međutim, kada sam pregledao svoj prošli život i ustanovio koliko puta mi je Gospod pomogao, utješio sam se.

Bog je stalno brisao suze, ublažavao bol, uklanjao zabrinutost, rastjerivao strah, zadovoljavao potrebe, izlivao bezbrojne blagoslove. Kada sam pomislio šta je On već učinio u mome životu, moja vjera je ojačala i ja sam se upitao: „Zašto da razmišljam o smrti kad služim živome Bogu, Gospodu slave, u kome nastava Duh života (Rimljanima 8:2)?“

Biblijski tekstovi počeli su da osvajaju moje sjećanje. „Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji ga se boje. Jer zna građu našu, opominje se da smo prah.“ (Psalam 103:13,14) „Jer kroz njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prestoli ili gospodstva, ili poglavarstva ili vlasti, sve se kroza nj i za nj sazda. I on je prije svih, i sve je u njemu.“ (Kološanima 1:16,17) „Jer u njemu živi sva punoća Božanstva tjelesno. I da budete ispunjeni u njemu koji je glava svakome poglavarstvu i vlasti.“ (Kološanima 2:9,10)

Moje srce ispunilo se oduševljenjem, kada sam se sjetio teksta: „I prohođaše po svoj Galileji Isus, učeći po zbornicama njihovim, i propovijedajući jevanđelje o carstvu, i iscjeljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima. I otide glas o njemu po svoj Siriji i privedoše mu sve bolesne od različitih bolesti i s različitim mukama, i besne, i mjesečare, i uzete, i iscijeli ih.“ (Matej 4:23,24)

Pored svega i jedan tekst iz knjige „Čežnja vjekova“, pružio mi je dodatno ohrabrenje: „A kada se navršilo vrijeme, Božanstvo se proslavilo izlivanjem obilja iscjeljujuće milosti na svijet koja nikada neće biti spriječena ili zaustavljena dok se plan spasenja ne izvrši.“ (Čežnja vjekova, str. 24; II izdanje) Shvatio sam da su blagoslovi iscjeljenja dostupni svakome ko ih traži.

Ohrabren i utješen, počeo sam da se molim:

„Dragi Isuse, Ti si moja snaga i moj Izbavitelj. Dok gledam prema Svetinji nad

svetinjama u nebeskom Svetilištu u kojoj posreduješ za grešno čovječanstvo, hvalim Te što si ostavio slavne nebeske dvorove i došao na ovu neprijateljsku Zemlju. Tvoja krv, prolivena na krstu, oprala je sve moje grijehe i svako moje bezakonje, zablude moga srca i zlo moje grešne prirode. Za sve ljepote Tvoje ljubavi i sve blagoslove Tvoje milosti hvala Ti, Gospode, iz dubine moga srca.

Kao što dobro znaš, moje ljudske sposobnosti su pri kraju. Smrt i onaj koji ima državu smrti, đavo (Jevrejima 2:14), prilaze mi sve bliže da me odnesu u grob, ali ja odbijam da vjerujem da je došlo vrijeme moje smrti.

Prije pet godina Ti si me u bolnici izbavio od smrti. U to vrijeme uveo si me u posebnu službu molitve za bližnje pa sam mogao da vidim kako blagosiljaš mnoštvo ljudi, odgovarajući na moje molitve. Ne mogu da povjerujem da želiš da se to moje djelo sada završi.

Gospode, ti znaš, da se ne bojim smrti, ali toliko volim da se molim za druge i da sebe gledam kao onoga koji otvara vrata, čovjeka koji žuri od tamnice do tamnice, moleći Te da oslobodiš robove vezane okovima grijeha.

Gospode, ne pokušavam da Ti kažem šta da učiniš i kako to da učiniš. Ali, znam da mi je rečeno da za deset dana moram otići u bolnicu da budem operisan. Ako je to Tvoja volja, neka Tvoja bezgranična životna sila prožme cijelo moje biće, tako da ljekari prilikom operacije ne nađu ni tumor ni rak.

Gospode, ima toliko ljudi za koje treba da se molim da više ne smijem da gubim vrijeme moleći se za sebe. Neću Ti više govoriti o svojim fizičkim potrebama. Umjesto toga, moja će molitva biti da se Tvoja volja ostvari u mome životu, na slavu Oca, Sina i Svetoga Duha."

Izgovorivši ove riječi, oslonio sam se na Njegovu vječnu ljubav i milost.

Na dan operacije bolničar me je odvezao u operacionu salu, opremljenu najmodernijim hirurškim aparatima. Sve je blistalo sjajem koji je svjedočio o čistoći i uloženom trudu.

Posle pet sati našao sam se ponovo u svojoj sobi. Odlično sam se osjećao. Kasnije je navratio i dr Vajz da vidi kako sam. Obavijestio me je da nije našao ni traga od tumora. Osim toga, bio je iznenađen što ne osjećam nikakve bolove. Pacijent u postelji do moje, koji je pretrpio isti hirurški zahvat, morao je često da prima injekcije za ublažavanje bolova.

Uzorci tkiva bili su poslani u dvije različite laboratorije da se ustanovi ima li tragova raka. Posle pet dana napustio sam bolnicu, hvaleći Boga što je bio tako dobar prema meni. Prošla su još tri dana. Otišao sam u ordinaciju dr Vajza da dobijem rezultate testova. Kada sam ušao, široko se nasmiješio, vidno uzbuđen: „Nije pronađen ni trag raka", obavijestio me je, a onda dodao da mogu da se zaista radujem, ako uzmem u obzir rezultate prethodnih testova.

Zahvalivši mu, podsjetio sam ga da sam posle prvih testova zahtijevao da mi tačno kaže koliko je moje stanje kritično. Želio sam da znam svoj položaj, tako sam

mu objasnio, da bih znao kako da se molim. „Sada vam zahvaljujem što ste biti otvoreni prema meni, ali najviše zahvaljujem Bogu što je učinio ono što je ljudima bilo nemoguće!“

Zapanjujuće novosti

Šest mjeseci posle toga primio sam poziv iz Kalifornije. Javio se Siril Gros, čovjek koji mi je daleke 1946. godine održao 28 biblijskih časova za osam dana, i tako me od obožavanja demona obratio Hristu. Pošto smo nekoliko minuta ćaskali, napomenuo je da ima neke rđave vijesti o kojima želi da razgovara sa mnom.

Rekao je: „Možda ćeš se zaprepastiti, ali prema riječima moga ljekara preostaje mi samo oko šest mjeseci života. Biopsija je pokazala da imam rak prostate koji je uznapredovao. Zahvatio je i okolne organe, uključujući limfne čvorove. Ljekar kaže da će morati da obavi drastičan hirurški zahvat i da će me posle toga poslati na zračenje.“

Iako je vijest zaista bila loša, nisam zapao u očajanje. I sam sam prošao kroz slično iskustvo prije samo šest mjeseci. Bog me je proveo kroz sve to i zato sam vjerovao da će isto učiniti i za mog prijatelja. Predložio sam mu da odloži operaciju za oko tri sedmice i da to vrijeme iskoristi i pokrene na molitvu ljude i žene jake vjere. Naravno, dodao sam da ćemo se Hilda i ja moliti za njega.

Sirilu se svidio moj predlog, a ljekar je prihvatio odlaganje operacije. Posle tri sedmice specijalisti su obavili testove koji su pokazali primjetno poboljšanje zdravstvenog stanja moga prijatelja. Rečeno mu je da se opet javi posle tri sledeće sedmice. Na iznenađenje ljekara, novi testovi su pokazali da je veći broj manjih tumora nestao i da je rak bio u povlačenju.

Svaka tri mjeseca Siril je odlazio ljekaru. U oktobru mjesecu ljekar je predložio uklanjanje povećane prostate da bi se obnovila normalna funkcija urinarnog sistema. Operacija je uspjela, a laboratorijske analize pokazale su da je ostao samo mali trag tumora u sredini organa.

Kasnija ispitivanje su pokazala da se Siril potpuno oslobodio raka i da može da se vrati svom redovnom profesorskom pozivu.

Poziv za pomoć

Jedan od moje braće, Edmond, živio je u Otavi. Čim je knjiga *Nevjerovatni odgovori na molitvu*, izašla iz štampe, on je kupio pedesetak primjeraka i poslao ih prijateljima i poznanicima. Jedan primjerak je poslao svojoj nekadašnjoj supruzi koja je živjela u Nijagara Folsu, u Ontariju.

Oduševljena pričama o tome kako je Bog odgovorio na molitvu, pozvala je Edmonda i upitala ga da li bih htio da se molim za nju da bude izliječena od bolesti kostiju koja joj je stvarala velike tegobe.

Već godinama patila je od teških bolova. Deformacija kostiju prvo se pojavila

na zglobu stopala, stvarajući kvrgu koja je toliko porasla da više nije mogla da nosi cipele. Osim toga, više nije mogla da se osloni na tu nogu i morala je da hoda pomažući se štakama.

Kada su patnje postale toliko teške da ih više nikakvi ljekovi nisu mogli ukloniti, ljekari su počeli ozbiljno da razmišljaju o amputaciji stopala. Međutim, ubrzo pošto smo počeli da se molimo za nju, bolovi su počeli da se smanjuju i za nekoliko dana potpuno nestali. Otok je počeo da se smanjuje, pa je uskoro mogla da obuje i cipelu.

Od tada je mogla sama da odlazi u kupovinu i obavlja druge poslove, koje su do tada drugi morali da obavljaju umesto nje. Posebno je bila radosna što je mogla da posjeti svoju decu u sjevernom Ontariju.

Kada se sjetim svih tih iskustava, kada se sjetim kako me je Gospod upotrijebio da se molim za druge, moje srce govori zajedno sa psalmistom:

„Hvalite Gospoda,
Glasite ime Njegovo,
Javljajte po narodima djela Njegova!
Pjevajte mu i slavite ga,
Kazujte sva čudesa Njegova.
Hvalite se svetim imenom Njegovim,
Neka se veseli srce onih
Koji traže Gospoda!
Tražite Gospoda i silu Njegovu,
Tražite lice Njegovo bez prestanka.
Pamtite čudesa Njegova
Koja je učinio,
Znake Njegove i
Sudove usta Njegovih.“
(Psalam 105:1-5)

Glava 2.
NEMA VEĆE RADOSTI

Otkako je objavljena knjiga *Nevjerovatni odgovori na molitvu*, stotine ljudi pisalo mi je ili telefoniralo da mi kaže kako ih je Božji Duh blagosiljao dok su čitali o sili molitve za bližnje i počinjali da je osjećaju u svom svakodnevnom životu.

Moja lista za molitvu porasla je na 700 imena kada sam svoje molitve pridružio njihovima. Gospod nam je ukazao veliku čast, kada je ljudima pomagao da pobijede sebe, da pobijede grijeh, iskušenja, silu palih anđela.

Te ljude koji su se molili za bližnje, najviše je iznenađivala činjenica da je Božji Duh bio u stanju da ljude koji se uopšte nisu zanimali za Boga, iznenada potpuno promijeni. Divili su se Božjoj spasonosnoj sili, dok su upravo ti ljudi sjedili s njima u crkvi i hvalili Boga. Bog se poslužio njihovim molitvama i učinio čudo. Pisali su mi dugačka pisma u kojima su opisivali radost koju su tada osjećali.

Dozvolite mi da vam pročitam nekoliko redova iz pisama gospođe koju ću nazvati Meri Braun.

„Dragi brate Morno,

Velika je to radost služiti svojim molitvama našem Gospodu! Ja sam krštena vjernica crkve već divnih petnaest godina. Kako se to dogodilo je druga uzbudljiva priča. U toku poslednje dve godine počela sam čvrsto da vjerujem u molitvu za bližnje. U toku tog vremena trudila sam se da budem što bliže Isusu i da mu što vjernije služim svakoga dana. On me je sigurno vodio, a i vaša knjiga bila je dio tog posebnog vođstva.

Prihvatila sam neke od vaših provjerenih ideja. Posebno mi se svidjela misao da se molim Bogu da osobu, za koju mu se obraćam, okruži atmosferom svjetlosti i mira. Da vam ukratko ispričam jedno od svojih iskustava u molitvi!

Moja sestra Džozefina, stara 38 godina, učinila je preljubu i posle toga muž ju je napustio. Prolazila je kroz pakao (njena riječ) više od dva mjeseca posle Raselovog odlaska. Iako ona to nije znala, Rasel je znao za njenu vanbračnu vezu više od godinu dana u toku koje je nagovarala svog ljubavnika da se odluči između nje i svoje žene.

Sve do tog vremena Džozefina nikada nije ničim nagovještavala da osjeća potrebu za Bogom ili religijom. Ali, kada je kriza izbila, obratila mi se i zatražila da se molim za nju. Iskreno sam se molila da njen ljubavnik ostane uz svoju ženu. Posle dva mjeseca, on joj je izričito rekao da nikada neće ostaviti svoju ženu i prekinuo je vezu.

Posle izvjesnog vremena saznala sam da se i Džozefina i Rasel mole Bogu da im pomogne da se pomire.

Kakve li prednosti, Božji saradnik u ovom posebnom poslu! Moja je želja i molitva da postanem mudar posrednik i da me Bog upotrebljava sve više i više u ovom djelu. Gledati kako Bog uslišava molitve je veoma uzbudljivo. Moja vjera neprestano raste. Prihvatila sam ideju o molitvi koju ste objavili u vašoj knjizi. To je divna, blagoslovena ideja!

Gospod je bio dobar prema meni. Imam nekoliko veoma dobrih prijatelja i umjesto da vam u svakom pismu šaljem po nekoliko imena za vašu molitvenu listu, odlučila sam da ih pošaljem odjednom. Obavijestiću vas šta je Proviđenje učinilo u svakom pojedinačnom slučaju.

Za svoju molitvu za bližnje, koju upućujem svakog jutra, prihvatila sam tekst koji ste predložili... Danas primjerak vaše knjige šaljem svojim roditeljima. Gospod mi je u njima dao sjajnu mogućnost za svjedočenje. Oni su tek nedavno nedjeljom počeli da odlaze u crkvu i mama kaže da će posetiti nekoliko bogomolja da vide u kojoj im se najviše dopada. Oni zaista traže Boga i dok ga traže, ja se iskreno molim za njih. Čvrsto vjerujem, iz cijelog srca, da će im Bog pokazati pravi put. To je samo pitanje vremena. To će biti veliki trenutak koji očekujem s najvećom i iskrenom radošću.

Obećavam da ću se moliti za vas i sve vaše, dok Isus ne poželi da me uzme sa sobom. Kako će to biti blažen i radostan dan!“

Posle tri mjeseca primio sam od nje još jedno pismo.

„Dragi brate i sestro Morno,

Hvala vam, Hilda, na vašoj dragocjenoj poruci. Imam ponovo nekoliko prekrasnih uslišenja o kojima želim da govorim. Ako se sjećate, molila sam vas da se u molitvi sjetite moje sestre čiji se brak raspao. Ponovo su zajedno. Muž se vratio oko Uskrsa i sada se oboje trude da brak uspije. Hvala Bogu!

Drugi odgovor na molitvu je čudo koje vidim u životu svoga očuha. Ne sjećam se da li sam vam pričala da me je zamolio da mu objasnim kako je došlo do promjene od subote na nedjelju i kako sam iskoristila priliku da mu iznesem činjenice. Vođen Svetim Duhom, on se uvjerio da je Subota dan odmora.

U gradu nedaleko od našeg mesta održava se niz evanđeoskih propovijedi. Poslala sam im pozivnicu i prošle nedjelje moja mama i Hari došli su da čuju propovijed. Moji roditelji bili su veoma oduševljeni. Čak i mama, koja rijetko govori o vjerskim pitanjima, kazala je da je predavanje bilo izvanredno.

Moj dragi tata je blistao. Zapazila sam izrazitu promjenu na njegovom licu otkako je prihvatio Subotu. Samo prije tri mjeseca nisam ni sanjala da ću pored svojih roditelja sjediti u crkvi. Zaista mi je bilo drago! Svojim očima vidim djelovanje Svetoga Duha u njihovom životu i to me veoma hrabri.“

Oba pisma bila su u stvari mnogo duža, govorila su i o drugim osobama koje su doživjele blagoslov djelovanjem Svetoga Duha. Kada čitam ili slušam o takvim iskustvima, uvijek se sjetim sledećeg teksta iz knjige *Čežnja vjekova*:

„Kada Božji Duh osvoji srce, On preobražava i život. Grešne misli se odbacuju, rđava djela se napuštaju; ljubav, poniznost i mir zauzimaju mjesto gnjeva, zavisti i svađe. Radost zauzima mjesto žalosti a lice odsjajuje nebeskom svjetlošću.“ (Čežnja vjekova, str. 134; II izdanje)

Svakoga dana postajem sve radosniji što tako veliki broj vjernika upućuje molitve Bogu da zaslugama Hristove žrtve obuhvati one koji su u nevolji. Jedna osoba mi je pisala: „Duboko me je dirnulo što toliku važnost i značaj pripisujete nastojanju da se zasluge Hristove prolivene krvi pripišu onima za koje se molimo. Sada i ja svakoga dana razgovaram s našim nebeskim Ocem o tome koliko cijenim spasavajuću silu zasluga Hristove božanske krvi i djelovanja Svetoga Duha u našem životu i životu onih za koje se molimo. Gledam kako moje molitve bivaju uslišene i to mi donosi veliku radost.“

Vjerujem da sada počinju da se ispunjavaju riječi proroka Isaije o dovršenju Božjeg djela na Zemlji: „Ustani, svjetli se, jer dođe svjetlost tvoja i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode, a tebe će obasjati Gospod i slava njegova pokazaće se nad tobom. I narodi će doći k videlu tvojemu, i ka svjetlosti koja će te obasjati!“ (Isaija 60:1-3)

Dok čitam pisma ljudi čije je molitve za bližnje Gospod uslišio, zapažam da su oni istovremeno stekli i novo razumijevanje službe Svetoga Duha koji „čini djelotvornim ono što je izvojevao Otkupitelj svijeta“. (Čežnja vjekova, str. 582; II izdanje) Oni su potpuno jasno shvatili da samo Sveti Duh može da očisti čovjekovo srce i da ga održi čistim.

Prije dosta godina, dok sam se trudio da uspostavim tješnji odnos sa Hristom i dobijem jasniji uvid u nauku o spasenju, naišao sam na sledeći tekst u spisima Duha proroštva:

„Hristos je obećao da će Njegovi sledbenici sve do kraja osjećati božanski uticaj Svetoga Duha. Međutim, ovo obećanje nije prihvaćeno onako kao što bi trebalo, pa se zato nije ni ispunilo onako kao što je moglo. Obećanje Duha je pitanje o kome nismo mnogo razmišljali, a posledice su bile onakve kakve su se mogle i očekivati – duhovna suša, duhovna tama, duhovno opadanje i smrt. Nevažna pitanja zaokupljaju pažnju, a božanska sila koja je neophodna za rastenje i napredovanje crkve, i koja bi sa sobom donijela i sve ostale blagoslove, nedostaje iako je ponuđena u svome beskrajnom obilju.“ (8T, p. 21)

Osnovne ideje iz ovog teksta mnogo dana zaokupljale su moje misli. Vodile su me na koljena i upućivale da zatražim posebnu pomoć od Boga. Iznad svega, dok sam čitao poslednju rečenicu, duboko sam osjetio da sam razočarao svoga Spasitelja. Činjenica da sam dozvolio da nevažna pitanja istisnu silu Svetoga Duha učinila je da se osjećam skoro kao izdajnik. Zato sam odlučio da napustim svoje ravnodušno ponašanje.

Svakoga dana molio sam se da me Bog Otac učini sličnijim Isusu, koji „nije ni

živio ni mislio, niti se molio za sebe, već za druge“. (COL p. 139) Molio sam se da svoju najveću radost nađem u traženju da Božji Duh blagoslovi život onih čija se imena nalaze na mojoj stalnoj molitvenoj listi. Nije dugo potrajalo dok sam uvidio da Sveti Duh djeluje u mom životu, kad sam razmišljao o onima kojima su u životu bili neophodni vječni Božji blagoslovi.

Otkrio sam radost molitve dok sam vozio svoja kola, dok sam odlazio na poslovne sastanke, dok sam čekao ljude s kojima je trebalo da se sretnem. Rezultati su me oduševili. Na primjer, molio sam se za svoje poslovne prijatelje za koje sam znao da imaju teškoća. Kada sam kasnije razgovarao s njima, sami su mi svojom voljom pričali kako ih je Bog blagoslovio.

Prenošenje Božjih blagoslova drugima nastavilo se sve do danas. Dozvolite mi da vam opišem događaj koji se zbio upravo, dok sam pisao ovo poglavlje. Bilo je to jednog petka uveče oko 22:35 sati. Sveti subotni trenuci unijeli su mir i spokojstvo u naš dom. Hilda je svoju pažnju posvetila nekoj dobroj knjizi, a ja sam razmišljao o međugradskom telefonskom razgovoru koji sam upravo završio.

Mlada žena, nazvaću je Meri, zamolila me je da se molim za njenu prijateljicu koja je upravo napustila svoga muža i otišla s drugim. Sva u suzama, ispričala mi je kako se ta njena prijateljica, nazvaćemo je Beti, nekada molila za nju, kada je imala problema u braku. Beti je tada razgovarala i sa mnom i tražila da se molim za Meri. Sada je na Meri bio red da traži nekoga da posreduje pred Bogom za Betino spasenje.

Iako sam odmah prepoznao o kome se radi, dozvolio sam Meri da završi svoju priču. Sama mi je ispričala o borbama kroz koje je prošla. Kazala mi je: „Džim i ja smo u braku bili nešto više od dvije godine i još smo se iskreno voljeli. On je bio na postdiplomskim studijama i naš dohodak bio je vrlo ograničen, tako da smo bili presrećni kada sam dobila ponudu da prihvatim jedno dobro plaćeno mjesto. Smatrali smo da je to odgovor na naše molitve.“

Zastala je za trenutak, a onda upitala: „Gospodine Morno, mislite li da je moguće da se žena duboko zaljubi u drugog čovjeka, iako i dalje iskreno voli svoga muža?“

Umjesto da se upustim u raspravu o istinskoj ljubavi i snazi zaljubljenosti, jednostavno sam odgovorio da se u ovo naše vrijeme događaju mnoge čudne i neobične pojave. Meri je nastavila: „Ne znam zašto vam sve to govorim, osim što mislim da Sveti Duh želi da znate kako su uslišene molitve koje ste upućivali za mene.“

„Pošto sam provela nekoliko mjeseci na svom novom radnom mjestu u velikoj trgovini, počela sam da zapažam jednoga od svojih pretpostavljenih. Njegova ljubaznost i navika da mi upućuje komplimente privukli su moju pažnju. Počeo je da mi se dopada.

Nije dugo potrajalo i on je postao trajno prisutan u mojim mislima. Stalno sam o njemu mislila, čak i dok sam bila sa svojim mužem. Iako sam shvatala da nije

dobro da mu dozvolim da me toliko obuzima, nisam mogla da se zaustavim. Njegova vlast nada mnom postala je tako velika da sam priznala Beti da ne bih bila sposobna da ga odbijem, kada bi me pozvao da s njime podijelim postelju.

Znala sam da bi se upravo to i dogodilo da su događaji nastavili da se razvijaju onako kao što su započeli. Samo nekoliko dana prije toga uhvatila sam sebe kako čeznem da me zagrli, dok smo sami radili u skladištu.

Ponekad bi stavljao ruku na moje rame, dok smo razgovarali, i tada snažna i vrlo ugodna osjećanja razlila bi mi se po cijelom tijelu. Potpuno sam se vezala za njega. Ali, hvala Bogu, vi, gospodine Morno, i Beti molili ste se za mene. Kada me je jednoga dana pozvao da ga posjetim i vidim njegovu zbirku poštanskih maraka, na koju je bio vrlo ponosan, odgovorila sam ne misleći: 'To ne mogu da učinim, ukoliko moj muž ne bude sa mnom!'

Onda je poplava straha obuzela moje misli, kada sam pomislila šta bi se dogodilo da sam se sama s njime zaista našla u njegovom stanu. Tekst koji sam pamtila još od djetinjstva – Josifove riječi kada se suočio s iskušenjem – vratio mi se u sjećanje: Kako bih mogao učiniti tako grdno zlo i Bogu zgriješiti? Iznenada sam se uplašila onoga za čime sam do tada toliko čeznula.

Ne pretjerujem, gospodine Morno, kada kažem da sam u tom trenutku ponovo stekla svoju sposobnost razlikovanja dobra i zla. Okovi zaljubljenosti spali su sa mene i uz Božju pomoć nikada ih više neću ni staviti!"

Podsjetio sam Meri da su se mnogi za nju molili Bogu. Sveti Duh je moćno djelovao u vrijeme njene najveće potrebe. Nije ništa odgovorila desetak, petnaestak sekundi, ali sam jasno čuo njeno jecanje. Konačno, zadobivši ponovo vlast nad sobom, zahvalila mi se na molitvama.

Međutim, razlog zbog kojega me je pozvala i dalje ju je mučio. Nije mogla da shvati kako je žena, koja se u vrijeme njenih najžešćih iskušenja molila za nju, iznenada mogla da ode sa drugim čovjekom. „Kako je osoba kao što je Beti, koju sam uvijek smatrala dobrom hrišćankom, mogla tako duboko da padne u grijeh da nije htjela da posluša glas razuma ni glas savjesti? Njen pogled na život toliko se promijenio da ono što je duhovno za nju više nije imalo nikakve vrijednosti.

Užasnulo me je kada sam pomislila, a i sada me užasava kad mislim, ako je Beti, uvijek osoba čvrstih moralnih načela, mogla iznenada da zanemari duhovnu stranu života, kakve mogućnosti onda imam ja da zadobijem Nebo?"

Odgovorio sam joj: „Niste vi jedina osoba koja mi je postavila to pitanje. U stvari, veliki broj ljudi mi je pisao i tražio da se molim za nečiji brak. Ljudi mi stalno govore o svom zaprepašćenju kada su vidjeli nekoga, koga su smatrali stubom crkve, kako iznenada ruši svoj brak."

Zabrinutost je bila prisutna u njenom glasu, kada me je upitala šta mislim šta se to događa u crkvi. Objasnio sam joj da mislim da takvi ljudi još nisu naučili kako ih „sila Božja vjerom može sačuvati za spasenje" (1. Petrova 1:5), i da su preljuba

i raskid braka među vjernicima rezultat činjenice da oni polako zapostavljaju svoj odnos sa Bogom i dozvoljavaju urođenim sklonostima svoga grešnog srca da preuzmu vlast.

Rekao sam joj da knjiga *Patrijarsi i proroci*, opisuje tri određena činioca koji su doveli do toga da stari Izraelci odbace Boga. „Upravo onda kada bi se našli u stanju opuštenosti i sigurnosti, Izraelci su upadali u grijeh. Propuštali su da Boga stalno imaju pred očima, zanemarivali molitvu i gajili duh samopouzdanja.“ (PP, p. 459) Na sledećim stranicama istog djela, pisac nastavlja da nas opominje da će se ono što je navelo na otpad Božji narod na rijeci Jordanu, zapaziti i u danima neposredno prije Hristovog drugog dolaska.

Rekao sam Meri: „Odbacivanje nečega što je tako sveto kao bračni zavjet čini nam se neobjašnjivim sve dok se ne sjetimo da je grešno ljudsko srce ‘prevarno više svega i opako’. (Jeremija 17:9) U stvari, tako je prevarno da je čak i Solomon, najmudriji među ljudima, tri puta u Bibliji nazvan Božjim miljenikom, unizio svoj život, kada je zaboravio da Boga stalno ima pred očima. Brzo je otkrio i doživio snagu neobuzdane ljubavne zaslijepljenosti. Biblija kaže da ‘žene zanesoše srce njegovo za tuđim bogovima... tada sagradi Solomon visinu Hemosu, gadu Moabskom, na gori prema Jerusalimu i Molohu... tako učini svim ženama tuđinkama, te kađahu i prinošahu žrtve svojim bogovima’.“ (1. Kraljevima 11:4-8)

Meri je zaželjela da sazna nešto više o tome kako nas „sila Božja može vjerom sačuvati za spasenje“. Obećao sam da ću joj napisati pismo o sili grijeha i odvajanju od Boga i o tome kako smo bespomoćni pred tim silama ukoliko Božji Duh ne stane na našu stranu.

U sledećim poglavljima govoriću o nekim važnim činiocima koje moramo poznavati ukoliko želimo da sačuvamo i održimo životodavni odnos sa Bogom. Osim toga, želim da pokažem kako naše molitve za bližnje omogućavaju Bogu da pošalje svoga Svetoga Duha da našim milima i dragima pomogne u njihovoj borbi protiv grijeha i zla.

Glava 3.
RAZOČARANI RODITELJI

Od velikog broja pisama i zahtjeva koje dobijam, jedna vrsta redovno duboko potresa moja osjećanja. To su pisma pobožnih roditelja čija su djeca odbacila njihovu vjeru i njihovu crkvu. Vjerujem da neću pretjerati ako kažem da sedamdeset odsto tih roditelja na ovaj ili onaj način sebi pripisuje krivicu za ono što su učinila njihova djeca. Skoro da svi pišu: „Kao roditelji, pitamo se gdje smo pogriješili u vaspitanju svoje djece. Gdje smo ih iznevjerili?“

Neki od tih roditelja tako su slomljeni svojim razočaranjem da izbjegavaju susrete s drugim vjernicima da ne bi morali da objašnjavaju šta se dogodilo s njihovom djecom. Jedna takva majka preda mnom je istovarila cijelo breme svojih briga, a onda me je zamolila da se molim za njenog muža. Njegov život bio je toliko uzdrman ponašanjem njegove odrasle djece da je prestao da dolazi u crkvu. Jednostavno nije mogao da se suoči s drugim vjernicima.

Žena se bojala da će njen muž uskoro dići ruku na sebe. Mnogo puta joj je govorio: „Volio bih da sam mrtav. Onda ne bih morao da živim ovako bijednim životom.“

Kada odgovaram roditeljima hrišćanima koji su doživjeli takva iskustva, obično naglašavam da nemaju razloga da sebe okrivljuju zbog ponašanja svoje djece. Nijedan roditelj nije savršen, ali je još važnije imati na umu da svako mlado biće samostalno donosi svoje odluke. Upravo đavo pokušava da roditeljima pripiše krivicu za ono što neko drugi – posebno njihova djeca – čini ili ne čini. Zašto krivicu ne bismo smjestili tamo gdje joj je zaista mjesto? Zašto je ne bismo pripisali čovjekovom grešnom, pokvarenom srcu? Svaki od nas pojedinačno odlučuje hoće li slijediti svoje zle sklonosti i savjete Sotone i njegovih palih anđela.

Sotona se trudi da nas navede da sebi nepotrebno pripisujemo krivicu i sramotu. Dok sam prije mnogo godina pripadao obožavaocima demona, spiritistički sveštenik govorio je da zli duhovi posle smrti nečijeg bračnog druga, uživaju u tome da preživjeloga podsjećaju na sve neljubazne riječi koje je u toku zajedničkih godina uputio svom umrlom bračnom drugu.

Zli anđeli svakog takvog paćenika bombarduju slikama njegove krivice da bi ga obeshrabrili, da bi mu oduzeli radost življenja. „Ta vrsta mentalnog pritiska veoma je mila Sotoni“, kazao mi je taj obožavalac Sotone. Mislim da moramo ozbiljno shvatiti ove njegove riječi. One su odjek onoga što Biblija govori o Sotoni i njegovoj želji za razaranjem. Ako ne može da nas navede da se odreknemo Boga time što ćemo činiti zlo, potrudiće se da nas uništi tako što će nas paralisati sviješću o lažnoj krivici.

Roditelji koje proganja misao o ličnoj krivici, treba da poslušaju Isusov poziv:

„Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti!“ (Matej 11:28) Naš Gospod nudi svoju izdržljivost, tu posebnu osobinu koja nas održava u snazi u teška vremena, kada se životi mnogih ljudi raspadaju.

Kao što sam već rekao, primio sam bezbrojna pisma roditelja u kojima su izražavali očaj zbog svoje djece. Međutim, kada su shvatili da Sveti Duh može da učini čudo spasenja, ti isti roditelji pisali su mi o blagoslovima kojima je Bog obasuo njihove porodice. Pričali su mi o sili Duha kojom je preobrazio život i promijenio teške okolnosti. Ta pisma svjedoče o pobjedama koje su postignute u beznadežnim slučajevima.

Jedno pismo je ovako počinjalo: „Teška srca vam pišem. Znam da Bog nije pristrasan iako izgleda da neke molitve uslišava prije nego druge. Mislim da su naše molitve neuspješne, jer ne dobijamo uslišenje koje smo tražili.

Ne molimo se za novac, kuće ili zemaljska dobra. Mi tražimo svoju djecu. Imamo jednog sina i jednu kćer. Uglavnom, naš problem je sledeće prirode:

Naša kćerka, Darlena, laže i spremna je na razne smicalice. Veoma je ratoborna, odbacuje naša pravila, ne poštuje Boga.

Naš sin, Čarls, nema nikakve želje da se pripremi za život. Nemaran je u školi, lako se obeshrabri, odustaje zbog najmanjeg problema i povlači se u sebe. Pohađa jednu od naših visokih škola, ali ne uči dobro. U našoj kući vlada stalni haos.

Brate Morno, možda ti ovi problemi ne izgledaju preteški, ali znamo da će naša djeca, ako ovako nastave, uskoro pasti u ruke Sotoni i činiti ono što on želi. Iako ne pokušavamo da sebe predstavimo kao savršene roditelje, mogu da kažem da smo učinili sve što do nas stoji da im pružimo dobar primjer u bogosluženju, redovnom pohađanju crkve, u svemu. Moram da kažem da je Bog bio dobar prema nama. Ali, kako se događaji sada razvijaju s našom djecom, mislimo da će pritisak uskoro postati neizdržljiv. Mi se davimo pod ovim pritiscima, brate Morno. Očajnički nam je potrebna pomoć da svoju djecu usmjerimo prema Bogu. Molimo te da nas staviš na svoju molitvenu listu.“

U jednom sličnom pismu, supruga navodi muževljeve riječi: „Čini mi se da bi me svaki dodatni pritisak kome bi me u životu izložila moja bezbožna djeca, doveo do samoubistva.“

Takve očajničke izjave uvijek izazivaju suze u mojim očima i čine da me srce boli. I zato, kad svaki takav slučaj iznosim pred Boga, trudim se da roditeljima odgovorim tako da u njihovim srcima probudim makar samo varnicu nade. Želim da shvate da po Božjem uzvišenom planu spasenja, Sveti Duh može na divan način da promijeni čak i najteže stanje. Sveti Duh će uzdići Hrista i prikazati ga kao moćnog Spasitelja koji čini čuda.

Izgleda da se ljudi oduševljavaju kada nađu nekoga, ko je spreman da se bavi onim što ih boli. Majka Darlene i Čarlsa mi je odgovorila: „Kada sam primila i pročitala vaše pismo veoma sam se obradovala – možda i zato što tako nešto nisam očekivala.“ Mnogi ljudi se nadaju da će neko podijeliti s njima makar dio njihovog

tereta, da će bar biti spreman da sasluša njihove tužbalice.

Otprilike dva mjeseca posle toga, ista majka poslala mi je pismo sa željom da me obavijesti o promjeni koja se dogodila u životu ovo dvoje mladih. Njeno pismo bilo je puno zahvalnosti za Božje blagoslove.

Kćer Darlena, promijenila se i od ratoborne, ateistički raspoložene djevojke u uslužnu, razložnu osobu koja posjećuje crkvu i želi da svima govori o svojoj zainteresovanosti za duhovna pitanja. Čak ističe da se molila Gospodu da je promijeni.

Sin Čarls stekao je novi pogled na život. Umjesto bezvoljnosti i nemarnosti u školi, sada uči i energično se suočava s problemima. Rekao je majci da je prestao da puši i da je odbacio i druge navike koje je tokom vremena prihvatio.

Pošto je majka profesionalno vezana za veliku međunarodnu ustanovu i nema dovoljno vremena da mi piše o promjenama u životu svoje porodice, zatražila je broj mog telefona i od tada me telefonom i pismima obavještava o svemu što se događa u njihovom životu. Nije više očajna ni depresivna, sada radosno razmišlja i govori o onome što Sveti Duh čini u životu onih za koje se zajedno sa svojim mužem moli. Oni su svjedoci da Sveti Duh očajnim, bespomoćnim bićima daje snagu da žive uspješnim, pobjedničkim, hrišćanskim životom.

Suočiti se sa stvarnošću

Sila zla stolećima je jačala i sada je dostigla moć koja nadmašuje snagu razuma i roditeljskog autoriteta i u stanju je da razori mnoge hrišćanske domove. Međutim, odbijam široko prošireno mišljenje da čovjek jedva da može da učini nešto više nego da zatraži od Gospoda da se postara za odlutala bića do kojih mu je stalo. Mi se možemo pozvati na zasluge Hristove krvi koja je prolivena na Golgoti. I ako naučimo da se poslužimo božanskom silom na spasenje onima koji su se udaljili od Boga, možemo očekivati da će se zaista događati čuda spasenja u životu onih za koje se molimo.

Prije nego što razmotrimo kako božanska sila može da preobrazi život, mislim da treba da razmislimo o problemu grijeha u svom životu. Tri snažna činioca zla pokušavaju da zavladaju svakim od nas, tri činioca protiv kojih smo bez Božje pomoći potpuno bespomoćni. Potrebno je da razmislimo o:

1. Sili grijeha.
2. Sili smrti.
3. Sili odvajanja od Boga.

Isus je spomenuo neka zla koja sila grijeha može da pokrene u životu svakog pojedinca: „Jer iznutra, iz srca ljudskoga, izlaze misli zle, preljube, blud, ubistva, krađe, lakomstva, sramote, zlo oko, huljenje na Boga, ponos, bezumlje. Sva ova zla iznutra izlaze, i pogane čovjeka.“ (Marko 7:21-23) Nije nikakvo čudo što Biblija kaže da je srce čovjekovo „prevarno više svega i opako“. (Jeremija 17:9)

Veliki broj pisama dobio sam od hrišćana koje progone nečiste misli. Oni su naglasili da samo teškom borbom mogu da skrenu svoje misli na ono što je dobro.

„Skoro da sam obeshrabren što svako jutro, čim se probudim, počnem da mislim o nekim nemoralnim djelima koja sam činio prije nego što sam postao hrišćanin“, piše mi jedan čovjek. „Trudim se iskreno da mislim o onome što je dobro, ali ne prođe mnogo i neka od tih nečistih misli se vraća. Najžalosnije je što se time žudno bavim i sa velikim interesovanjem.“

„Često se pitam da li je bitka koju vodim već izgubljena?“

„Ima li načina da pobijedim te slabosti?“

„Ili i vi mislite da sam izgubljen slučaj?“

„Kada čitam reči iz Psalma: ‘Ko će izaći na goru Gospodnju i ko će stati na svetom mestu njegovu? U koga su čiste ruke i srce bezazleno, ko ne izriče ime njegovo uzalud i ne kune se lažno’ (Psalam 24:3,4), osjećam da ću izgubiti vječni život, jer nemam čisto srce koje psalmista spominje.“

U svom odgovoru rekao sam mu da ništa osim božanske Hristove snage, koju svakoga dana dobijamo posredovanjem Svetoga Duha, ne može da nam osigura pobjedu. Zatim sam mu govorio o formuli koja mi je decenijama pomagala da ne dozvolim grijehu da me odvoji od Hrista. Prošlo je šest mjeseci, a onda mi je čovjek napisao da je postao Hristov sledbenik. Hvalio je Boga što mu je Svetim Duhom pomogao da promijeni svoj život.

Sila smrti navodi mnoge ljude da puše, da piju alkohol, da uzimaju droge ili da popuštaju navikama koje im skraćuju život. Oni zanemaruju naučna upozorenja da su takve navike opasne, odbijaju da poslušaju savjete zdravog razuma.

Drugi se bore sa sklonošću da se izlažu nepotrebnim rizicima. Što je veća opasnost, to je veće i ugodnije uzbuđenje koje ih prožima. Vjerujem da je to uzrok što među mladima ima toliko žrtava u saobraćajnim nesrećama. U toku osamdesetih godina u automobilskim nesrećama samo u Sjedinjenim Državama poginulo je preko 74 hiljade mlađih od osamnaest godina starosti. Mnogi preživjeli govorili su o nekoj unutrašnjoj sili koja ih je gonila da brzo voze i da se tako izlože opasnosti.

Kada analizujemo silu odvajanja od Boga tada ustanovljavamo da se sastoji od dva elementa: nepovjerenja u Boga i nevjerovanja u Boga. Ova sila uništila je nebrojene milione života tokom mnogih stoljeća. Pretpotopni stanovnici odbili su da uđu u Nojevu lađu, a Jevreji, koji su napustili Egipat, radije su pomrli u pustinji nego da uđu u Obećanu zemlju.

Osim sila samouništenja koje drijemaju u svakome od nas, moramo imati na umu da se Sotona i njegovi anđeli svim silama trude da u naš um i život unesu očajanje, zbunjenost i osjećanje pritiska.

Do sada bi naša srca svakako potonula u očajanje da nije činjenice da nas naš Spasitelj Isus Hristos može potpuno spasti od nas samih, od grijeha, od svijeta i od sile palih anđela. Isus može da učini ono što mi ne možemo, može da nas zaštiti od opasnosti protiv kojih smo bespomoćni, On može da nas preobrazi u ono što inače nikada ne bismo postali. On je jedina nada koju ćemo ikada imati.

Glava 4.
NEOGRANIČENA POMOĆ

Hristov dolazak je suviše blizu da bismo mogli uzalud da trošimo svoje vrijeme u beznadežnim pokušajima da sami zaradimo svoje spasenje. Umjesto toga, treba da provodimo vrijeme u molitvi, tražeći Svetoga Duha, jedinu silu koja nam može pomoći da se odupremo grijehu i da ga pobijedimo (Čežnja vjekova, str. 492-494). Duh proroštva ističe da nam Isus daje svoga Duha kao božansku silu pomoću koje možemo da savladamo sve naslijeđene ili stečene sklonosti prema zlu i da pomoću nje On svoj karakter utiskuje u svoju crkvu.

Važnije od svega je da živimo pobjedonosnim i uspješnim hrišćanskim životom i to možemo postići samo na jedan način – uz pomoć Svetoga Duha koji počiva na nama i stanuje u nama.

Apostol Pavle, pišući Efescima oko čijeg spasenja se od srca trudio, privukao je njihovu pažnju govoreći o molitvama koje je upućivao za njih: „Toga radi preklanjam koljena svoja pred ocem Gospoda našega Isusa Hrista... da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom njegovim za unutrašnjeg čovjeka, da se Hristos vjerom useli u srca vaša, da budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni, da biste mogli razumjeti sa svima svetima šta je širina i dužina i dubina i visina i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom punoćom Božjom.“ (Efescima 3:14-19)

Ovi redovi predstavljali su veliko ohrabrenje za hrišćane u Efesu, posebno kada su shvatili da se Pavle moli Bogu da ih Sveti Duh ojača na poseban način. Samo uz pomoć Duha mogli su da žive pobjedonosnim hrišćanskim životom u ovom grešnom svijetu.

Da bismo shvatili uticaj koji je Pavlova molitva imala na njih, moramo se sjetiti da se u jednom trenutku vjernici iz Efesa nikako nisu mogli ubrojiti u primjerne hrišćane. On sam ih podsjeća: „Oživio je i vas koji ste bili mrtvi u prestupima i grijesima, u kojima ste nekada živjeli prema dobu ovog svijeta, u skladu sa knezom koji vlada u zraku, duhom koji sada djeluje u sinovima neposlušnosti.“ (Efescima 2:1,2)

Neki između ovih vjernika bili su odani sledbenici demona: „A mnogi koji su se bavili magijom sakupili su svoje knjige i spalili ih pred svima. Procijenjeno je da su vrijedile pedeset hiljada srebrnika.“ (Djela 19:19)

Pokrenuti Svetim Duhom, ovi poklonici okultnih sila spalili su knjige, koje su vrijedile pravo bogatstvo, i svoj život predali Hristu. Mogu da zamislim apostola Pavla i njegovih dvanaest pratilaca (spominju se u početku poglavlja) kako su upućivali tople molitve Bogu za ove ljude i žene.

Vjerujem da su se molili da Bog ovim ljudima uračuna zasluge Hristove krvi,

prolivene na Golgoti, i da Sveti Duh svakoga od njih okruži božanskom atmosferom mira i duhovne svjetlosti. Vjerujem da su tražili da Sveti Duh nadjača i ukloni silu grijeha, silu smrti i silu odvajanja od Boga iz života svakog tog vjernika. Svakako da su Pavle i njegovi saradnici svakoga dana ove molitve upućivali Bogu.

Fantastična obraćenja događala su se među Efescima, a ja vjerujem, u skladu s navodima iz Božje riječi, da će se slična i još mnogobrojnija obraćenja događati i među vjernicima naše crkve, kada Božji narod molitvom vjere bude posredovao za bližnje, isto onako odlučno kao što je to nekada činio apostol Pavle sa svojim saradnicima.

Godine 1946, pošto me je Sveti Duh obratio i izveo iz spiritizma u hrišćanstvo, Poslanica Efescima postala je veliki izvor ohrabrenja za mene, posebno kada sam shvatio šta je Pavlova molitva postigla među onima koji su se klanjali okultnim silama. Sledeći tekst me je uvijek zadivljavao: „Ali Bog, koji je bogat u milosti, za premnogu ljubav svoju, koju ima k nama, i nas koji bijasmo mrtvi od grijeha ožive s Hristom (blagodaću ste spaseni) ...da pokaže u vjekovima koji idu preveliko bogatstvo blagodati svoje dobrotom na nama u Hristu Isusu.“ (Efescima 2:4-7) Mi ćemo pred očima cijelog svemira biti dokaz Njegove spremnosti na opraštanje i Njegove sposobnosti da preobrazi buntovne grešnike.

Milost je u mojim očima postala još značajnija, kada sam pročitao da ona predstavlja temeljni dio Božjeg karaktera. Duh proroštva kaže da je milost „osobina koju je Bog pokazao prema ljudskim bićima koja je nisu zaslužila. Mi je nismo tražili, ona je bila poslana da traži nas. Bog se raduje da pokaže svoju milost prema nama, ne zato što bismo je bili dostojni, već upravo zato što smo je krajnje nedostojni. Naše jedino pravo na Njegovu milost je naša velika potreba“. (MH, p. 161)

Božji Duh jačao je prve hrišćane, osposobljavajući ih da postanu ono što sami nikada ne bi postali. Samo im je On mogao dati snagu da žive uspješnim hrišćanskim životom. Prema riječima apostola Jovana, Nebo je blagoslovilo njihov molitveni život, tajnu njihovog pobjedonosnog hrišćanstva. „I što god zaištemo, primićemo od njega, jer zapovijesti njegove držimo i činimo što je njemu ugodno.“ (1. Jovanova 3:22) Oni su bili u stanju da drže Božje zapovjesti zato što im je njihov molitveni život omogućio pristup sili Svetoga Duha, kao što se to na mnogo mjesta i vidi u Novom zavjetu.

U Djelima je zapisano kako su apostoli Petar i Jovan posjetili Hram u Jerusalimu u vrijeme uobičajene dnevne molitve. Kada su se približili vratima Hrama, uzeti prosjak zaustavio ih je i zamolio za milostinju. „A Petar reče: srebra i zlata nema u mene, nego što imam ono ti dajem: u ime Isusa Hrista Nazarećanina ustani i hodi!“ (Djela 3:6) Biblija kaže da su se stopala i gležnji oduzetog čovjeka utvrdili i dobili snagu i da je počeo da skače i hvali Boga.

Moje čvrsto uvjerenje je da će Bog ponovo činiti slična čuda među svojim narodom i da smo mi sada i dalje u procesu sticanja prave biblijske vjere. Takvu vjeru

moramo imati da bi On mogao da usliši naše molitve kao što je uslišavao molitve apostola i drugih vjernika u njihovo vrijeme. Prema tekstu u Poslanici Jevrejima, u jedanaestom poglavlju, biblijska vjera se sastoji od tri elementa:

1. Vjerovanja u Boga.
2. Povjerenja u Boga.
3. Odanosti Bogu.

Isus – Gospod koji omogućava nemoguće

Ubrzo posle objavljivanja moje knjige o molitvi za bližnje, jedna žena mi je pisala: „Imam sina kome je potrebna molitva o kojoj ste govorili u svojoj knjizi. Veoma bih željela da govorim s vama o njemu, ukoliko biste bili toliko ljubazni da mi pošaljete broj svog telefona. Bilo bi mi mnogo lakše da vam o svom problemu ispričam telefonom. Molim vas, pomozite mi! Vaša sestra u Hristu."

Posle nekoliko dana pozvala me je telefonom. Objasnila mi je da ima tridesetdvogodišnjeg sina, koji je u dvadesetoj godini života izgubio sve svoje mentalne sposobnosti zbog upotrebe droga. Od tada više nije u stanju da se stara o sebi. Po nekoliko sati nepomično sjedi u fotelji, puši i gleda u prazno. Ponekad očima prati majku, dok kuva ili radi po kući. Ne razlikuje dan od noći, spava neredovno i vrlo kratko. Ponekad se surovo udara po licu ili rukama i nogama sve dok ne poplavi.

Kada mu majka kaže da se ne povređuje, Henri pobijesni i zahtijeva da mu se niko ne obraća. Pustio je kosu koja je narasla do pola leđa i nikome ne dozvoljava da je potkrati. Nikoga ne može da prepozna, čak ni roditelje, a govor mu je potpuno nerazumljiv. Ponekad razgovara sam sa sobom, proizvodeći nizove zvukova sličnih groktanju. Roditelji misle da je njegovo stanje beznadežno neizlečivo.

Pošto sam gospođu Harvi (nije njeno pravo ime) slušao oko dvadesetak minuta, počeo sam da se pitam zašto od mene traži da joj pomognem, kada ni medicinska nauka ne može da joj ponudi bilo kakvo rješenje. A onda sam shvatio da nisam ja u pitanju, već Bog. Žena je pokušavala da preko mene dobije Božju pomoć. Možda će Gospod uspjeti da je preko mene usmjeri prema životodavnoj sili Svetoga Duha? Možda Sveti Duh čeka da obnovi Henrijeve mentalne sposobnosti da preko njega uzdigne Hrista i ojača vjeru mnogih?

Tiho sam se pomolio Bogu da me nauči šta da joj kažem. Pošto smo još neko vrijeme razgovarali, rekao sam joj da ću Henrijev slučaj ozbiljno shvatiti. Staviću njegovo ime na svoju molitvenu listu i posebno se moliti za njega. Zatražio sam da me s vremena na vrijeme obaveštava o njegovom stanju.

Vrijeme je prolazilo. Jednoga dana primio sam od nje pismo u kome me obavještava da se Henrijevo stanje počelo popravljati. Njegov govor postao je razumljiviji i – na veliko iznenađenje roditelja – prvi put za 16 godina zatražio je od majke da mu potkrati kosu. Gospođa Harvi bila je oduševljena. Njena vjera i vjera njenog muža dobila je snažnu podršku, dok su gledali kako Sveti Duh interveniše u životu

njihovog sina.

Upućujući hvalu Bogu, podsjetio sam je da je Bog u biblijska vremena činio veličanstvena djela za svoj narod. Posebno sam naglasio da Bog „čezne da mu se obraćamo s vjerom. On želi da od Njega očekujemo velika djela“. (COL p. 146)

Posle nekoliko mjeseci, Henri je odlučio da prestane da puši. Kada je najavio svoju odluku, majka je mislila da će biti nesposoban da je ostvari, jer je godinama pripadao strasnim pušačima. Poznavala je mnoge ljude koji su željeli da prestanu da puše i nisu uspjeli.

Međutim, na veliko iznenađenje roditelja, Henri više nikada nije uzeo cigaretu. Gospođa Harvi čekala je da prođe mjesec dana i tek tada me je obavijestila o svemu. U toku sledećih šest ili sedam mjeseci svakoga mjeseca slala mi je izveštaj, i na moje veliko zadovoljstvo za sve promjene u životu svoga sina hvalu je pripisivala Bogu. Jedan problem ipak je ostajao neriješen – Bog nije vraćao Henriju njegove nekadašnje mentalne sposobnosti, kao što su se nadali.

Još jedno pismo je stiglo. Gospođa Harvi je priznala da je njena vjera u Božju moć počela da se koleba. Naravno, počeo sam da se molim i za nju.

Kada tražimo posebne blagoslove od Boga, Biblija traži sledeće: „Ali neka traži s vjerom, ne sumnjajući ništa, jer koji se sumnja on je kao morski valovi, koje vjetrovi podižu i razmeću, jer takvi čovjek neka ne misli da će primiti što od Boga.“ (Jakov 1:6,7)

Desetak dana posle toga kasno naveče, gospođa Harvi me je pozvala telefonom. Jedva je mogla da govori od suza. Kratko se pomolivši Bogu da mi pomogne, uspio sam da je toliko smirim da sam mogao da razumijem o čemu govori. Izgleda da je Henri iznenada postao nasilan, da je pobacao stolice kroz prozor i zaprijetio da će istući svoga oca. Morali su da pozovu policiju i da ga smjeste u ustanovu za mentalno poremećene. Kazala mi je da je izgubila svaku nadu da će sinu ikada biti bolje. „Žao mi je što moram da vam kažem da sam izgubila vjeru u silu molitve i da Bogu više neću dosađivati svojim zahtjevima!“

Govoreći joj da ne odustaje, obećao sam da ću udvostručiti svoje molitve za njenog sina. Vjerovao sam da je provala nasilnog ponašanja bila djelo sila tame. Pokušavale su da nas navedu da odustanemo od molitve za Henrija. Prije nego što smo prekinuli razgovor, podsjetio sam je na nekoliko biblijskih tekstova i preporučio joj da razmisli o njima.

Nije prošlo mnogo dana do njenog sledećeg poziva. Ovoga puta njen glas je drhtao od sreće, dok je hvalila Boga za divno djelo Njegove milosti. Henri se vratio kući zdrav i tjelesno i duševno. Iako se nije mogao sjetiti ničega što se dešavalo u toku poslednjih 12 godina, odlazio je sa ocem da posjećuje stare prijatelje, susjede i rođake.

Kada sam upitao gospoću Harvi kako se to dogodilo, kazala mi je da se Henri

jednoga jutra probudio u svojoj bolesničkoj sobi potpuno zdrav. Ljekari su ustanovili da je mentalno oporavljen i posle nekoliko dana provjeravanja, pozvali su roditelje da svog preobraženog sina odvedu kući.

„Slava Bogu na visini“, uzviknuo sam u slušalicu i radovao se zajedno s njome što Bog i danas pokazuje svoju ljubav prema nama.

Glava 5.

TRAGEDIJA RAZORENIH DOMOVA

Duhovna epidemija pustoši živote ljudi, žena i djece po cijelom svijetu. Ona pogađa mlado i staro, ali posebno bolno djeluje na nevinu djecu, koja ne mogu da shvate zašto tata više ne mogu da žive zajedno, zašto ih jedno od njih napušta.

Poslednjih nekoliko decenija klima odbacivanja bračnih i roditeljskih obaveza dostigla je vrhunac. Sotona i njegovi anđeli služe se različitim uticajima s ciljem da unište ljubav, koju je Bog usadio u svako ljudsko biće. Oni našu kulturu prožimaju seksualnim prikazima i sve više nas izlažu uticaju najraznovrsnijeg nemorala.

Još prije mnogo godina Duh proroštva nagovijestio je da će se Sotona truditi da razori porodicu i sve ostale odnose, koje je Bog uspostavio među ljudima. „Sotona se služi svim sredstvima da zločin i ponižavajuće poroke učini što popularnijim. Dok koračamo ulicama naših gradova ne možemo da previdimo zasljepljujuće reklame koje najavljuju zločine opisane u nekom romanu ili predstavljene u nekom pozorištu. Um se tako privikava da prihvati grijeh."

„Ponašanje pokvarenih i zlih u časopisima našeg vremena uzdiže se pred ljudima, i sve što može da rasplamsa strasti opisuje se u uzbudljivim pričama. Ljudi toliko slušaju i čitaju o ponižavajućim zločinima da nekada osjetljiva savjest, koja bi užasnuto ustuknula od takvih prizora, na kraju otupi i oni se bave njima s požudnim interesovanjem." (PP, p. 459)

Danas televizija i drugi mediji nude Sotoni dodatne kanale da obavlja svoje djelo. U ovo naše vrijeme, ukoliko ne upućujemo Bogu svakodnevne, stalne i odlučne zahtjeve da nam pruži pomoć da ostanemo čisti u mislima, u srcu i životu, čak i da smo najdisciplinovaniji, možemo neosjetno da postanemo pokvareni u duši i iznenada padnemo kao natruli hrast. Dozvolite mi da to pokažem!

Jednoga dana pisala mi je neka žena: „Moj muž i ja smo ljudi pedesetih godina, podigli smo porodicu, naporno smo radili da školujemo djecu i da ih vaspitamo u strahu Gospodnjem. Naša odrasla djeca su sada osnovala svoje domove, u kojima se Bog proslavlja. Ja sam uvijek bila aktivna u crkvi i radovala se da služim Bogu.

Moj muž je živio primjernim životom. Smatrali su ga dobrim hrišćaninom u crkvi sve do prije šest mjeseci, kada se pokazalo da on potajno uživa u pornografskim časopisima i video trakama.

Njegov pokvareni ukus izašao je na svjetlost dana na sledeći način. Neki naši prijatelji imali su teškoća sa svojom dvadesetogodišnjom kćerkom koja je pohađala državnu školu. Razgovarali smo o tome i saglasili se da će Rita (nije njeno pravo ime) živjeti s nama i pohađati vjersku školu.

Sve je bilo dobro, dok se jedne večeri nisam vratila kući sat ranije nego što sam predvidjela i potpuno neočekivano zatekla svog muža u postelji sa Ritom. Od tada

je moj život postao sličan noćnoj mori.

Moj muž se preselio u drugi kraj i dalje se viđa s tom naoko nevinom djevojkom i upravo me je obavijestio da želi razvod. Potpuno se promijenio, ali ne na bolje. Sada mu više nije stalo do mene, do crkve, ne osjeća čak ni krivicu što je upropastio živote tolikih ljudi. Zaista je šteta što se to baš sada dogodilo u našem životu. Više nismo imali problema sa plaćanjem školarina, nismo se suočavali ni sa kakvim stvarnim teškoćama. Ostavili smo na stranu priličnu svotu novca za starost i očekivali smo da ćemo zajedno uživati u zlatnim godinama svoga braka.

Najteže mi je da se priviknem na ogromnu promjenu u ponašanju moga muža koji je cijeloga života bio načelan čovjek. Smatrala sam ga čvrstim kao Gibraltar, kada se radilo o zastupanju istine. Žalosno je, ali istinito da nisam bila u pravu.

Naša dva oženjena sina prestala su da odlaze u crkvu i to je unijelo velike i žalosne promjene u život njihovih porodica."

Žena je, pošto mi je dala još nekoliko podataka, zatražila da se molim za svakog člana njene porodice. Pitala se ujedno da li je i ona sama svojim molitvama mogla da učini bilo šta što bi spriječilo tragediju koja je zadesila njen dom.

U drugom slučaju, jedna žena mi je pisala o svom šezdesetogodišnjem mužu koji se upustio u vezu sa svojom sedamnaestogodišnjom pastorkom. I ovog puta, muž je napustio kuću i otišao da živi s tom djevojkom. Žena se pitala da li je iznenada postao mentalno neuravnotežen. Tražila je da se molim za sve njih, jer je i dalje željela da njen muž naslijedi nebesko carstvo. Kao i mnogi drugi, koji su se našli u sličnom položaju, i ona se pitala da li je postojao neki način da svojim molitvama spriječi to žalosno skretanje u životu svoga muža.

Prije nego što objasnim šta za mene znači pojam preventivne molitve, želio bih da kažem da sam godinama proučavao ljudsku prirodu. Uvijek sam pokušavao da proniknem u tajnu šta je to što nagoni čovjeka da učini nešto zbog čega će se kasnije gorko kajati. U toku dvadesetak godina bavio sam se kupoprodajom nekretnina. Iz godine u godinu dolazio sam u vezu sa istim poslovnim ljudima i oni su stekli povjerenje u mene, pa su mi počeli povjeravati i svoje lične probleme.

Na temelju onoga što su mi pričali o sebi, shvatio sam da čovjek, iako vaspitan da vlada sobom i bude umjeren u svemu, u slučaju da sredstva masovne komunikacije, Sotona ili bilo ko drugi, počnu da utiču na njegovu maštu da se bavi nekom privlačnom ženom, nije u stanju da dugo vremena odolijeva pritisku, već da je brzo spreman da se upusti u svaki rizik, da se odrekne svega, samo da bi mogao da uživa u svojim snovima.

Spiritistički sveštenik mi je jednom rekao da demoni mogu da u čovjekov um ubace slike koje će ga uputiti u određenom smjeru. Kako Sotona to može, mi još ne znamo, ali svi vidimo kako zli uticaji – bez obzira na svoj izvor – prelašćuju ljude. Ako ljudi i žene počnu da razmišljaju o takvim prevarnim predlozima, uskoro u njihovim mislima nastaju uzbudljive zamisli o tome koliko bi im uzbuđenja i zadovoljstva donijelo ostvarenje predložene ideje.

Što se čovjek više igra predloženom idejom, ona makar naizgled postaje sve primamljivija i ostvarljivija. Uskoro ona toliko obuzima njegov um da postaje spreman da čini i ono što ranije nije ni pomišljao da učini. Demoni ili drugi uticaji preuzimaju tako upravu nad njegovim ili njenim životom i nikakva ljudska sila više nije sposobna da raskine lance ove veoma opasne opčinjenosti.

Upravo zbog ove prevarne sile grijeha bračni drug hrišćanin treba da upućuje Bogu ozbiljne preventivne molitve bez obzira koliko je njegov ili njen bračni drug vjeran svom bračnom zavjetu. Bez obzira na svu plemenitost svog karaktera, svaki čovjek može da padne. Čak je i sam Sotona nekada bio bezgrešno biće.

Svakoga dana treba da zahvaljujemo Bogu što je onima koje volimo dao milosti i snage, što im je dao nešto od svoje božanske ljubavi. Jedino kada imamo dio božanske Hristove ljubavi možemo prema svojim bližnjima da pokažemo nebeske vrline koje krase karakter našeg nebeskog Otkupitelja.

Bračni drug koji želi da vječnost provede u društvu svog zemaljskog životnog pratioca, ali i da ostane s njime do kraja ovozemaljskog života, mora da zatraži i osigura okrepljujući uticaj Svetoga Duha, te velike božanske sile, koja jedina može da sačuva čistotu misli, srca i života. Iako Bog nikada ne nagoni čovjeka da čini nešto protivno svojoj volji, On će, zbog zasluga Hristove krvi prolivene na Golgoti, učiniti sve da čovjeku omili put spasenja. Hristos nam uvijek govori da se molimo jedan za drugoga!

U toku poslednjih nekoliko desetina godina dobio sam mnogo pisama muževa i žena čiji se brak ljuljao. Pošto sam im govorio o ovim načelima, Božji Duh je djelovao na bračne drugove tako da je učvrstio njihovu zajednicu u Hristu. Ništa nije ljepše nego slušati iste ljude kako opisuju na koji je neobičan i radostan način Bog blagoslovio njihov životni put.

Izgubljen i nađen

Evo jednog izrazitog primjera kako okrepljujući uticaj Svetoga Duha može da vrati na pravi put zalutale pojedince.

Kratko vrijeme pošto je knjiga *Nevjerovatni odgovori na molitvu* izašla iz štampe, primio sam pismo žene koju je muž napustio prije skoro četiri. Na nju je posebno uticala činjenica što ja, prije nego što počnem da se molim za osobu koja ne služi Bogu, tražim od Gospoda da zaslugama Hristove krvi obuhvati i osobu koja je u nevolji, imajući uvijek na umu da je spasenje svake osobe već plaćeno.

„Kada sam u vašoj knjizi pročitala da se možemo moliti Gospodu da oprosti grijehe drugim ljudima. bila sam zaprepašćena, ali sam odmah počela da se molim Bogu za svog muža s novom vjerom i novom nadom.“

Ispričala mi je da su ona i njen muž, tridesetogodišnjaci, imali dobra zaposlenja i dobro zdravlje, da je pred njima bila blistava budućnost. Radili su u jednoj međunarodnoj kompaniji i, pošto je muž govorio tri jezika, brzo je počeo da se penje

ljestvicama hijerarhije.

„Nije dugo potrajalo i posao je počeo da ga zadržava izvan doma po nekoliko dana. Raskošan život poslovnih moćnika, kojim je živio, uskoro je počeo da ostavlja svoje tragove na njemu. Karakter je doživljavao promjene, pa je postao kritički raspoložen, koristio je svaku priliku da pokaže koliko se ne slaže sa mnom i mojim pogledima.

Počeo je da kritikuje sve oko sebe. Vrijeme je prolazilo i ja sam vidjela da nosi skupocjene ukrase, a uskoro sam se uvjerila i da puši. Kada se posle božićnog prijema vratio kući pijan, priznao mi je da se upustio u vezu sa svojom sekretaricom i tako dopunio gorku čašu mojih razočaranja.

Naš dom je postao mjesto sukoba i nemira. U to vrijeme sam zahvaljivala Bogu što nemamo djece koja bi se rastrzala zbog naših strašnih nesuglasica. Učinila sam sve što je bilo u mojoj moći da zatražimo pomoć hrišćanski usmjerenih bračnih savjetnika, ali bez uspjeha. U stvari, otišao je iz doma, a mene okrivio za raspad braka."

U telefonskom razgovoru kazala mi je da nije ništa čula o njemu skoro dvije godine. Onda je saznala da ima velike nevolje sa svojim poslodavcem. Donio je, naime, nekoliko odluka zbog kojih je kompanija izgubila velike svote novca. Bio je otpušten, napustio je naš kraj, a ona je tako izgubila njegov trag. Negativna preporuka njegove dosadašnje kompanije onemogućila mu je da dobije slično zaposlenje i to ga je navelo da se oda piću.

Kasnije je saznala da je imao nekih uspjeha u kockanju. Okušao se i sa drogama, pa je izgubio vlast nad svojim životom i svojim imanjem. Pomislio je da se ubije, ali je ustanovio da nema hrabrosti da ostvari svoju zamisao. Njegova muškost bila je teško pogođena saznanjem da je kukavica i ništa više.

U međuvremenu, ona je nabavila moju knjigu, pročitala je i poglavlje pod naslovom „Molitva za bezbožne i pokvarene" koje je ostavilo na nju poseban utisak. Pisala mi je i pitala da li bih joj se pridružio u molitvi za muža, za koga se nadala da je još živ.

Odgovorio sam da će Sveti Duh silom spasenja sigurno uticati na čovjeka ukoliko se nas dvoje budemo molili za njega. Duh proroštva nam kaže da Sotona sa svojim saradnicima „udvostručuje svoje napore da osujeti Hristovo djelo u korist ljudi i Da zaplete duše u svoje zamke. Njegov je cilj da ljude drži u tami i nepokajanju dok se ne završi Hristova posrednička služba i ne bude više žrtve za grijeh". (Velika borba, str. 421) Međutim, isti autor nas podsjeća da se Bog trudi da nas oslobodi okova grijeha.

Znajući šta demoni žele da učine i šta Hristos želi da postigne u životu ovog čovjeka, postao sam još odlučniji da doprinesem sve što je u mojoj moći da se ostvari Hristova namjera. Kod ovog čovjeka, kao i kod svih ostalih za koje sam se molio, oslonio sam se na moćnu silu Svetoga Duha da nadvlada i onemogući neprijatelje Hristove i svih onih koje On namjerava da spase.

Kazao sam ženi da ću njeno ime i ime njenoga muža staviti na svoju stalnu molitvenu listu. Svakoga dana bez prekida iznosiću njihov slučaj pred Isusa. Tražio sam da me obavještava šta se događa u njenom životu.

Prošlo je oko godinu dana. Jedne večeri ona je gledala televizijsku emisiju u kojoj je reporter razgovarao s grupom beskućnika u nekom dalekom gradu. Ti ljudi živjeli su u napuštenoj fabrici pored autoputa. Država je željela da poruši njihovo sklonište i da ih preseli na drugo mjesto.

Dok je kuvala, čula je poznati glas. Okrenuvši se, ugledala je svog muža na ekranu. Da nije progovorio, nikada ga ne bi prepoznala. Imao je bradu i dugu kosu i izgledao kao skitnica.

Kada je rekao da svoju hranu nalazi u kantama za smeće pored jednog velikog restorana, žena je briznula u plač. Srce joj se kidalo. Iako je bila duboko ožalošćena, bila je srećna što je još živ i što sve još nije izgubljeno.

Narednog dana u televizijskoj kompaniji raspitala se gdje je razgovor bio snimljen. Zatražila je neplaćeni odmor i krenula da potraži svoga muža.

Međutim, dok je vozila između koliba i zarđalih djelova mašina, pored grupe skitnica koji su se grijali kraj vatre, počela je da se zabrinjava za svoju sigurnost.

Jedan čovjek joj je rekao u kojoj kolibi treba da traži svoga muža i dodao da koliba nema vrata. Trebalo je da se progura kroz teške zavjese od starih krpa da bi se probila u kolibu.

Žena je našla svog muža u tijesnoj kolibi, kako leži na kartonskim kutijama koje su ga štitile od hladnoće. Kada se podigao da pusti nešto svjetlosti u kolibu, ona mu se bacila u zagrljaj, govoreći: „Nikada ti više neću dozvoliti da odeš!“

Zbunjen njenim ponašanjem, odgovorio je: „Pusti me, molim te! Prljav sam, užasno sam prljav!“

Bila je već kasna jesen u tom dalekom gradu na istoku i snijeg je provijavao. Pošto je bilo hladno, pozvala ga je da sjednu u njena kola. Odbijajući da uđe zbog svoje prljavštine, naslonio se na kola i razgovarao s njom kroz spušteni prozor. Snijeg je nastavio da pada i on je uskoro ličio na Sneška Belića.

Upitala ga je da li će sjesti u kola ukoliko sjedište prekrije nečim? Kada je potvrdno odgovorio, odvezla se i vratila posle 45 minuta s presvlakama za sjedišta i obiljem tople hrane iz obližnjeg restorana. Gledajući ga kako se gosti hranom, koju je smatrao gozbom dostojnom kralja, njeno srce ispunilo se radošću. Tiho je Bogu uputila zahvalnu molitvu što je njenog muža vratio u njen život. Vjerovala je da je Bog na čudesan način uslišio njene molitve.

Cijelu sedmicu ga je nagovarala prije nego što je pristao da se vrati. Otkrila je da čovjeka, čiji se život spustio ovako nisko, samo Božja milost može da vrati na stare staze.

Kada na kraju prvog dana nije uspjela da ga nagovori da napusti svoju bijednu kolibu, vratila se u svoj motel. Te večeri mnogo se molila i tražila Božju posebnu

pomoć da zadobije svoga muža. Očajnički je željela da se on vrati u normalni život. Kasnije mi je pričala da je čitala velike djelove knjige *Nevjerovatni odgovori na molitvu* da bi učvrstila svoje povjerenje u Božju ljubav i Njegovu silu. Prije nego što je otišla u postelju, otvorila je Bibliju da pronađe tekst o kome će razmišljati u toku noći. Gledajući niz stranicu Biblije, zapazila je sledeći tekst:

„Ako li živi u vama Duh onoga koji je uskrsao Isusa iz mrtvih, onaj koji je podigao Hrista iz mrtvih oživjeće i vaša smrtna tjelesa Duhom svojim koji živi u vama.“ (Rimljanima 8:11)

„To je ono što meni treba“, kazala je samoj sebi. „Um moga muža treba da se obnovi silom Svetoga Duha i postane ono što je nekada bio, da opet stekne zdravlje i snagu koje je nekada imao!“

Kleknula je na koljena i izlila svoju dušu pred Bogom.

Prošlo je pet dana i sve je izgledalo beznadežno. A onda ju je obuzela jedna misao. Mom mužu je neophodno da čuje da Bog i danas mijenja život ljudi koji mu se predaju! Čitaću mu djelove iz Mornoove knjige!

To je učinila i Bog je počeo da djeluje preko tih slabih riječi. Polako je muž počeo da se odaziva pozivima Duha i njenim molbama da se vrati, jer njihov brak ima izgleda na uspjeh, ukoliko svoj život predaju Hristu u ruke.

„Nisam mogla da zadržim suze, dok sam slušala svoga muža kako govori, kada sam shvatila da se on vraća iz mrtvih. Bio je mrtav duhovno, a sada je oživljavao, govoreći mi o radosti u kojoj je nekada uživao, dok je služio Bogu.“

A onda je doživjela pravo iznenađenje kada je rekao: „U redu, Linda (nije njeno pravo ime)! Prihvatam tvoj poziv da ponovo živimo zajedno kao muž i žena, ukoliko od svoje kompanije uspiješ da dobiješ premještaj u neko mjesto u kome nas niko ne poznaje. Ne mogu da se suočim s ljudima koji su me nekada poznavali. U međuvremenu, ostavićeš me izvan grada; da li sam u pravu što ovako postupam?“

Ponovo ga je uvjerila da će učiniti sve što je obećala. Trebalo je da prođe još nekoliko dana, dok ga je ubijedila da se podšiša i obrije, preobuče i okupa tako da liči na osobu koju je nekada poznavala i voljela.

Uz veliku pomoć Božjega Duha, Linda je izdejstvovala premještaj u drugo mjesto i na njeno veliko iznenađenje, bilo je to i unapređenje koje je joj je donijelo veliku povišicu. Njih dvoje sada žive srećno i vjerni su Gospodu. Sazreli su kao hrišćani, poučeni iskustvima kroz koja su prošli.

Linda me je nekada zamolila da o njihovom iskustvu nikome ne govorim. Obećao sam da ću sačuvati njihovu tajnu, ali sam nedavno pomislio da bi ovo iskustvo moglo pomoći mnogima da ojačaju u vjeri i povjerenju u Spasitelja. Složili su se da to učinim pod uslovom da ne objavim njihova imena, ni grad u kome žive. Mislim da njihovo iskustvo zaista služi na slavu i čast Božjem imenu!

Glava 6.

MOLITVA ZA BLIŽNJE

Pitanje koje mi većina ljudi postavlja glasi: „Kako neko može da počne da se uspješno moli za druge i u tome da istraje? Kako se mogu moliti za bližnje tako da moje molitve budu uslišene?“

Otkrio sam da pet koraka mogu doprinijeti da se Božja sila osjeti u životu ljudi za koje se molimo.

Prvi korak: Ključ svake uspješne molitve za bližnje nalazi se u uskoj zajednici sa Isusom. On je veliki Osvajač duša i čezne da pomogne svakome koji želi da mu se pridruži u tom poslu. Za mene druženje sa Isusom započinje čim ujutro otvorim svoje oči, čak i prije nego što ustanem. Moja jutarnja molitva glasi:

„Dragi Isuse, Ti si moj Gospod slave! Tebi se obraćam, dok obavljaš svoju posredničku službu u Svetinji nad svetinjama u nebeskom Svetilištu i tražim da mi u početku ovoga novoga dana daš novi blagoslov Tvoje ljubavi i milosti!

Ti znaš, Gospode, da bi me moja grešna priroda, kada bih bio prepušten samome sebi, navela da činim svakovrsna zla djela i da samoga sebe dovedem do vječne propasti. Zato se obraćam Tebi, Gospode, obuhvati i mene jutros zaslugama svoje krvi, koju si prolio na Golgoti za oproštenje naših grijeha.

Želim da me Ti oblikuješ, da me uzdigneš u čistu i svetu atmosferu u kojoj bogati tokovi Tvoje ljubavi mogu da poteku kroz moju dušu i donesu blagoslov i onima s kojima ću se sretati na ovoj Zemlji Tvojih neprijatelja.

Molim Te, dragi Spasitelju, da Tvoj Sveti Duh počiva na meni, da boravi u meni danas, da me po karakteru učini sličnim Tebi. Hvala Ti što slušaš moju molitvu. Amin.“

Kada ustanem i zadovoljim svoje prve jutarnje potrebe – da pustim psa i tako dalje – onda proučavam. Obično čitam Bibliju i druge duhovne knjige, koje me hrabre da još razgovaram sa Isusom u molitvi. Tek tada mu iznesem svoju molitvenu listu, koja je do sada ispunila knjigu od 150 stranica.

Svako ime na listi prati objašnjenje njegovih ili njenih potreba. Pošto je nemoguće da svako ime posebno spomenem, svakoga dana spomenem imena onih na koje me Sveti duh posebno uputi. Ali, molim se za duhovne potrebe cjelokupnog Božjeg naroda onako kako mislim da se apostol Pavle molio za vjernike u Efesu (Vidi četvrto poglavlje!).

Posle doručka, opet razgovaram u molitvi s mojim nebeskim Ocem, slavim Njegovo ime i zahvaljujem mu se na blagoslovima koje je izlio na one za koje sam mu se molio. Zahvaljujem se Bogu što sam otišao u penziju pa mogu da se molim za svoje bližnje.

Drugi korak: Čvrst temelj je prvi uslov ako neko želi da podigne građevinu koja

će izdržati probu vremena. Isto načelo vrijedi i na duhovnom području. Da bismo izgradili nepomućeno povjerenje u Boga i silu Svetoga Duha, moramo učiti napamet Božju riječ. Moramo ispuniti svoje misli tekstovima koji hrabre, nadahnjuju, uzdižu i iznad svega, približavaju srce Hristu. Dok to činimo, otvaramo put Svetome Duhu da nam ih kasnije vrati u sjećanje, posebno u vrijeme potrebe. Božja riječ je božanska avenija snage i života.

Ovo govorim na temelju iskustva. U toku poslednjih 46 godina uvijek sam u svojim džepovima nosio listove papira na kojima sam zapisivao tekstove iz Biblije da bih ih u časovima dokolice učio napamet. U toku tog vremena naučio sam preko 2.200 tekstova, neizmjerno obogativši svoj duhovni život. Pozivam i vas da se udubite u Pismo. Ako to budete učinili, upućivaćete molitve koje će donositi bogatu žetvu u dušama.

Treći korak: Milostiva ljubav pokrenula je Hrista da dođe na ovu buntovnu planetu i dozvoli zlim ljudima da ga prikuju na krst, da bi na taj način osigurao vječni život svima nama. „Onaj koji je svojom zapovješću mogao da dozove sebi u pomoć nebeske vojske – On koji je mogao da otjera svjetinu zastrašenu otkrivanjem sjaja Negovog božanskog veličanstva – u savršenom miru potčinio se najsurovijim uvredama i ruženju.“ (Čežnja vjekova, str. 636; II izdanje)

Drugim riječima, Hristos je prema svojoj djeci gajio neograničenu ljubav. On je bio bližan u doslovnom smislu te riječi. On želi od tebe i mene da dijelimo isto osjećanje. I mi treba da se molimo s najvećom mogućom vatrenošću i željom da nas On nadahne istom pokretačkom snagom.

Četvrti korak: Da bismo se molili za druge, treba da imamo živu vjeru. Hristova izjava: „A kada dođe Sin čovječji, hoće li naći vjeru na Zemlji“ (Luka 18:8), kao da govori da će u poslednje vrijeme to biti rijetko iskustvo, ali, uspješna molitva za druge nemoguća je bez takve vjere.

Dok čitamo četiri Jevanđelja, zapažamo da je mjera čuda, koju je Hristos mogao da učini za druge bila povezana s veličinom vjere koju su oni pokazivali. Na primer, Biblija kaže da su dva slijepa čovjeka slijedila Hrista tražeći od Njega da im bude milostiv. Matej ovako piše: „Tada dohvati se očiju njihovih, govoreći: po vjeri vašoj neka vam bude! I otvoriše im se oči.“ (Matej 9:29,30)

Matej ističe da Isus „prohođaše po svoj Galileji... iscjeljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima. I otide glas o Njemu po svoj Siriji i privedoše mu sve bolesne od različitih bolesti i s različitim mukama, i bijesne, i mjesečare, i uzete, i iscijeli ih.“ (Matej 4:23,24)

Sa druge strane, ljudi koji imaju malo vjere u stvari uskraćuju sebi blagoslove. Matej nas podsjeća da Isus: „Ne stvori onde čudesa mnogih za nevjerstvo njihovo.“ (Matej 13:58) Tako je i s našim molitvama za bližnje – moramo tražiti i održavati veliku mjeru vjere.

Peti korak: Opraštanje je neophodno.

Živimo u vremenu kada mnogim ljudima molitve za bližnje nisu uslišene zato što nisu prvo tražili od Boga da im oprosti njihove grijehe. Ja se nikada ne molim Bogu za druge, ako prethodno u svojoj molitvi ne kažem: „Dragi nebeski Oče, u ime Gospoda Isusa Hrista, molim Te oprosti ako sam Te uvrijedio mislima, riječima ili djelima. Znam, Gospode, da Tvoja ruka nije okraćala da ne može spasti, niti je Tvoje uho otežalo da ne može čuti, ali znam da naša bezakonja i naši grijesi mogu da nas odvoje od Tebe i Tvojih bogatih blagoslova (vidi: Isaija 59:1,2). Ne mogu izdržati da budem odvojen od Tebe ni za trenutak, zato Te molim da između Tebe i mene sve bude u dobrom poretku. Amin!“

Veliki broj hrišćana spominje u svojim pismima i telefonskim razgovorima da im se čini da njihove molitve odlaze nekud u prazninu. Pitali su me da im objasnim u čemu je problem. Prvo sam pokušavao da im pomognem raspitujući se za njihov hrišćanski život. Međutim, taj pristup je izgleda predstavljao slijepu ulicu. Konačno sam zatražio od Gospoda da mi svojim Svetim Duhom pomogne da razumijem njihov problem.

Prije nego što sam te večeri otišao u postelju, otvorio sam Bibliju da bih našao tekst o kome ću razmišljati pred spavanje. Kada sam otvorio Bibliju, pogled mi je pao na molitvu Oče naš. Nisam, međutim, tu zastao već sam nastavio da čitam. „Jer ako opraštate ljudima grijehe njihove, oprostiće i vama Otac vaš nebeski. Ako li ne opraštate ljudima grijeha njihovih, ni Otac vaš neće oprostiti vama grijeha vaših.“ (Matej 6:14,15)

Smjesta sam shvatio da nepomirljivo držanje nekih ljudi zatvara put Božjim blagoslovima. Od tada sam pomogao mnogima pitajući ih da li imaju teškoća da drugima oproste nedostatke ili zla koja su im nanijeli.

Jedna žena bila je zbunjena neuspješnošću svojih molitava. Kada sam naveo razgovor na ovakvo ponašanje, ona je odmah priznala da je u tome njen problem. Iskreno je naglasila: „To je karakteristika koja se provlači kroz cijelu našu porodicu. Uvijek ću se sjećati svoga djede koji je rekao: Ako ti iko učini nešto nažao, nemoj se žestiti, samo čekaj dok ti se ne pruži prilika da mu se osvetiš!“ Zatim je priznala da bi samo Božje čudo u njenom životu moglo dovesti do toga da oprosti drugima ono što su joj učinili.

Pozvala me je oko šest mjeseci posle toga. Ali, toga puta radost je odzvanjala iz njenog glasa, dok mi je govorila kako joj je Bog dao snage da stvarno oprosti svojim bližnjima. Sada njene molitve donose izvanrednu žetvu.

U toku nekoliko poslednjih godina, primao sam pisma iz cijelog sveta koja su mi govorila o bogatim Božjim blagoslovima ne samo u životu onih koji su čitali *Nevjerovatne odgovore na molitvu*, već i u životu onih za koje su se drugi molili. Navešću nekoliko izvoda iz takvih pisama. Dajem ih ne zato da bih uzdigao sebe, već da pokažem šta Bog može da učini i preko najskromnijeg od svojih slugu. Bog na sve strane traži kanale preko kojih će izliti svoje blagoslove i svoju milost na

ljude koji žive oko nas.

Misionarski par iz Afrike

„U toku Generalne konferencije 1990. godine, moj muž je naručio vašu knjigu, pošto je prvo izdanje već bilo rasprodano. Bili smo razočarani što je nismo mogli ponijeti sa sobom.

Stigla je u januaru mjesecu, upravo na vrijeme, jer mi je bila potrebna pomoć kakvu su nudile njene stranice. Preko nje mi je Božji Duh darovao unutrašnji mir, mir koji se dobija samo razmišljanjem o Božjoj veličini, Njegovoj velikoj ljubavi koja zadovoljava naše i najmanje potrebe i jača našu vjeru tako 'da ne poklizne noga naša'". (Psalam 17:5)

Ova dva odsjeka su prevod dugog pisma, koje je bilo napisano na francuskom jeziku. Moj odgovor je posle dva mjeseca donio sledeće pismo.

„Svakoga dana naša srca puna su zahvalnosti Bogu na pobjedama koje vidimo u životu onih za koje se molimo. Sama činjenica što vidimo da se preobražava život mnogih za koje se molimo, dovodi nas bliže našem Otkupitelju."

Iz Južne Afrike

„Dragi brate Morno,

Zaista ne znam kako da započnem, jer imam toliko da ti kažem. Dozvoli mi da prvo izrazim zahvalnost našem nebeskom Ocu što je preobrazio naš život... Zahvaljujem se i tebi što si dozvolio da te On upotrijebi na tako divan način i što si napisao *Nevjerovatne odgovore na molitvu*, tako da život Božje djece može da bude blagosloven u ova teška vremena.

Čitala sam tvoju divnu knjigu tri puta, a sada neke djelove iz nje čitam svakoga dana. Svaki put me Gospod nauči nečemu novom i prekrasnom. Tvoja knjiga mnogima je pomogla da se uspješnije mole i da dožive da njihove molitve budu uslišene na način koji prije toga nisu mogli ni da zamisle.

Mnoge činjenice privukle su moju pažnju, dok sam čitala tvoju knjigu. Jedna je da Bog naročito blagosilja i nagrađuje one koji ga poštuju. Zadivljena sam šta sve Gospod može da učini za onoga koji mu se preda i živi Njemu na čast.

Dozvoli mi da ponovo kažem da nemam riječi da izrazim svoju zahvalnost Bogu i tebi na tako divnoj knjizi."

Iste riječi izgovaraće svi oni koji se mole za svoje bližnje. Bog čezne da mu svi bez razlike šaljemo svoje molitve da ih On iskoristi kao povod da svoje bezbrojne blagoslove spasenja izlije na ovaj svijet.

Glava 7.

NEKA NAS SILA MOLITVE SAČUVA OD DEMONA

Mi živimo u teško vrijeme. U stvari, krećemo se prema vremenu „nevolje velike kakve nije bilo otkako je naroda“, kao što najavljuje prorok Danilo (Danilo 12:1). Očajanje i zbunjenost muče ljude svih poziva u životu. Strah obuzima mnoge dok gledaju u beznadežnu budućnost. Mi živimo i u svijetu koji se brzo mijenja. Ono što je još do prije nekoliko godina izgledalo nemoguće, kao što je pad Berlinskog zida i novo iscrtavanje mape Evrope, sada je već prošlost. Raspadanje nekadašnjeg Sovjetskog Saveza zaprepastilo je čak i vođe svijeta.

Dok problem preživljavanja u današnjem svijetu zaokuplja misli ljudi, Sotona i njegovi anđeli udvostručavaju svoje napore da „osujete Hristovo djelo u korist ljudi i da zaplete duše u svoje zamke“. (Velika borba, str. 421)

Sotonin osnovni cilj je da navede ljude da izgube vječni život, a on svoj posao shvata vrlo ozbiljno. „Njegov je cilj da ljude drži u tami i nepokajanju dok se ne završi Hristova posrednička služba i ne bude više žrtve za grijeh.“ (Velika borba, str. 421)

Žalosno je, ali istinito, sudeći prema broju pisama koja dobijam, i koja zahtijevaju molitvu za one koji su zašli sa puta spasenja usled nemorala, da Sotona postiže nevjerovatne uspjehe.

Mi živimo u izuzetnom vremenu i Bog među pripadnicima svoga naroda traži pojedince koje bi mogao da iskoristi da dovrši svoje djelo na Zemlji. Njemu je potrebna moćna vojska onih koji se mole, ljudi i žena koji shvataju pravila uključivanja u sukob između dobra i zla.

Bog želi da se oni koji znaju da molitva nije sredstvo da se neodlučni Bog navede da pomogne onima koji žive na Zemlji, već umjesto toga shvataju da On i Njegovi anđeli u očima stanovnika bezgrešnih svjetova nemaju zakonskog prava da prodru na Sotoninu teritoriju, sve dok se mi, zarobljenici demona ne pozovemo na Hristove zasluge, obratimo Njemu da nama, ljudskim bićima, ukaže svoju božansku pomoć.

Možda će iskustvo koje sam doživio prije mnogo godina, dok sam još bio sledbenik demona, potvrditi tu činjenicu. Sotonski sveštenik hvalisao se preda mnom kako je Sotona primorao Stvoritelja da napusti đavolovu novoosvojenu teritoriju. Izjavio je da je Sotona rekao da je taj zahtjev njegovo zakonsko pravo u očima svemira i da mu je zato ono i osigurano.

Sveštenik je dodao: „U to vrijeme, Sotona je izjavio da će on i njegovi anđeli biti nevidljivi ljudima, tako da će ih ostaviti u uvjerenju da slobodno raspolažu svojim životom. On je posebno naglasio da je jedini pravi način da natprirodna bića utiču na ljudsko ponašanje da utiskuju mentalne slike u čovjekov um.“

Koliko je od toga što je demonski sveštenik govorio bilo istina, ja ne mogu da

kažem. Ali, dosta od onoga što su mi spiritisti govorili zvučalo je razložno i pomoglo mi da se posle nekoliko mjeseci odlučim za Hrista.

Bog traži osjećajne ljude koji su spremni da odražavaju Njegov karakter. „Ljubav prema Bogu, revnost za Njegovu slavu, ljubav prema palom čovječanstvu, sve to je navelo Isusa da dođe na Zemlju, da trpi i da umre. To je predstavljalo upravljačku silu u Njegovom životu. On i od nas zahtijeva da prihvatimo to načelo.“ (Čežnja vjekova, str. 278; II izdanje)

Isus je u toku svog ljudskog postojanja na Zemlji pokazao veliko staranje prema svakom ljudskom biću. Ponekad je cijelu noć provodio moleći se za njih. Ono što je uočavao po cijelom svijetu, navodilo ga je na molitvu. „Božji Sin, posmatrajući svijet, gledao je patnju i bedu. Sa žaljenjem On je vidio kako su ljudi postali žrtve Sotonine svireposti. Sa saosjećanjem posmatrao je one koji su bili iskvareni. Oni su izabrali vladara koji ih je kao robove okovao lancima za svoja kola.“ (Čežnja vjekova, str. 23; II izdanje) Nije čudo što je svaki slobodni trenutak provodio u molitvi za spasenje ljudskog roda.

Razlozi koji su Isusa navodili da se moli za bližnje i danas postoje i treba da nas motivišu da tražimo pomoć Svetoga Duha u zajedničkom vođenju duhovnih bitaka protiv sila tame. Po riječima apostola Pavla „naš rat nije s krvlju i tijelom, već s poglavarima i vlastima, s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod Neba“. (Efescima 6:12)

Svaki od nas uključen je u neprestanu borbu protiv sila zla. Za sukob između dobra i zla saznao sam posle svog obraćenja prije skoro pedeset godina. Ali, u toku svih tih godina gledao sam kako sile zla gube svoju vlast nad životom mnoštva ljudi, dok sam se svakoga dana molio da Bog proširi oblast zasluga Hristove krvi i na njih. On je uslišio moje molitve i Sveti duh je istjerivao demonske sile i štitio ljude od njihove moći.

„Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u vjeri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju potporu Svetoga Duha u borbi sa poglavarima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga svijeta, sa duhovima pakosti ispod Neba.“ (Čežnja vjekova, str. 371)

Da bih opisao kako su takvi pojedinci „održani silom Božjom putem vjere“, želio bih da vam ispričam iskustvo koje se dogodilo 1991. godine. Kada dobijem svežanj pisama, brzo ih pregledam, a onda prvo čitam ona koja privuku moju pažnju. Trećeg juna te godine primio sam pismo koje je nosilo oznaku „Hitno“ u donjem lijevom uglu. Odmah sam ga pročitao.

„Veoma bih željela da razgovaram s vama“, pisala je žena, koju ću nazvati Norma Vajt. „Sigurna sam da ste preplavljeni pismima i pozivima, kao što mi je rekao sekretar u Izdavačkom udruženju *Pregled i Glasnik* (Review & Herald) kada sam tražila vašu adresu.

Ja sam odana vjernica crkve i iskreno volim Gospoda. Od januara mjeseca prošle

godine neočekivani i čudni događaji počeli su da se zbivaju u našem domu. Neobični uticaji, možda sile, unijeli su veliku zbrku u moj život, tako da je i moj fizički opstanak bio doveden u pitanje. Nisam mogla da dobijem pomoć svog pastora, jer je to pitanje koje ne žele ni pastori.

Međutim, kada sam čitala o divnim iskustvima koja stvaraju molitve za bližnje, velika nada razgorjela se u mome srcu, pa sam odlučila da vam pišem. Ako imate vremena, mnogo bih voljela da razgovaram s vama. Broj mojeg telefona je..."

Čim sam pročitao pismo gospođe Vajt, otvorio sam Bibliju i našao Matejev izvještaj o raspeću. Stavio sam pismo pored otvorene Biblije i zamolio Svevišnjega da zasluge Hristove krvi pripiše ovoj žrtvi Sotonine okrutnosti. Te večeri pozvao sam je i ona mi je pomogla da steknem uvid u njeno stanje.

Kazala mi je da je kao službenica radila za crkvu 36 godina. Njen muž je umro prije tri godine posle vrlo kratke bolesti, a ona je nastavila da živi sama u svojoj kući. Upitao sam je kada je počela da doživljava ta neprijatna iskustva. Ispričala mi je jedan dio, a onda je tu priču dovršila u pismu od osam stranica. Navešću neke rečenice iz tog pisma.

Držala je biblijske časove gospodinu koji je očigledno bio veoma vezan za svoje umrle. Kao hrišćanka, pozivala ga je da prihvati Isusa Hrista za svog Spasitelja, ali bez uspjeha.

Prema glasu koji se čuo iz telefona, vidjelo se da je Normi veoma teško da govori o svojim iskustvima, ali sam joj objasnio da joj mogu pomoći jedino ako saznam sve pojedinosti. Zato je ona u svom pismu objasnila da je po noći čula kako se vrata i prozori otvaraju i zatvaraju. Čula je korake, kao da se neko penje uz stepenice ili silazi njima. Mračni oblak nadnosio se nad nju, mjesecima je slušala prijetnje i trpjela pritisak zbog svog velikog interesovanja za spasenje Henrija, čovjeka kome je držala biblijske časove...

Bez upozorenja, nešto ju je probudilo jedne noći oko tri sata, počelo je da trese postelju tako da je letjela s jedne na drugu stranu. Mračni oblak se spustio blizu nje. Vrlo uplašena, povikala je i pozvala Isusa da joj dođe u pomoć. Strašno tresenje odmah je prestalo.

Nekako sam stekao utisak da Henri, čovjek kome je davala biblijske časove, ipak nije u središtu njenih problema. Kada sam je upitao postoji li još neki razlog zbog koga trpi ove napade, ispričala mi je svoje drugo iskustvo.

„Gospođa, koju dobro poznajem, zamolila me je da je dva puta sedmično zamjenjujem u negovanju jedne slijepe žene... Trebalo je da provodim noći u njenom stanu. To je potrajalo oko pet sedmica. Osjećala sam se veoma neugodno u toku tog vremena. Dva dana pošto sam prestala da odlazim u taj dom, nevolje su ponovo započele i potrajale od novembra do aprila mjeseca.

Ovoga puta skoro da sam podlegla, ali je jedna moja dobra prijateljica prešla skoro 300 kilometara da bi me odvela u svoj dom. Jedne nedjelje ujutro gledala sam

duhovni program na televiziji. Pastor Teker je veoma lijepo govorio o Gospodnjoj žrtvi na Golgoti. Kleknula sam da se zahvalim Bogu na ovoj velikoj žrtvi iz ljubavi, a tada je strašno tresenje ponovo započelo. Odmah sam se obratila Isusu da me spase i tresenje je prestalo.

Nastavila sam da njegujem slijepu ženu. Ona je na svom telefonu imala dugme, kojim me je automatski pozivala, tako da sam mogla da razgovaram s njom i da je hrabrim. Njeni pozivi postali su svakodnevni.

Ponekad sam se osjećala iscrpljena i umorna posle ovih razgovora. A onda, posle nekog vremena, ona je počela da se posednički ponaša, pokušavajući da zagospodari mojim životom. Kada je čudna tama počela da se spušta na mene posle naših razgovora, prekinula sam vezu s njom."

Dok je razgovarala sa mnom Norma je često govorila: „Čudim se da Isus dozvoljava demonima da se vraćaju!" Niz ovih događaja ju je zbunjivao.

Objasnio sam joj da se „Sotona trudi da pobijedi ljude kao što je pobijedio naše prve roditelje na taj način što je pokolebao njihovo povjerenje u Stvoritelja..." (Velika borba, str. 434)

Jedna pojava posebno je zabrinjavala Normu – činjenica da su ti napadi počeli da je muče i u crkvi. „Dok sam sjedila u crkvi, osjetila sam da mi neko navlači ludačku košulju i da mi ponestaje dah. Smjesta sam izašla iz crkve i glasno se obratila Isusu da mi pomogne." On toga vremena sve je više oklijevala da ide u crkvu, a pritisak se ponovio još dva puta.

„Zašto ova zla napadaju mene, a ne druge ljude", pitala se. „Zašto se takvi događaji zbivaju u mom životu? Uvijek sam živela za Boga. Zašto Isus dozvoljava zlim silama da se vraćaju? Jednostavno nisam u stanju da to razumijem!"

Zaključio sam da je sigurno zapala u nešto što ja nazivam demonskim zagađenjem, nečim što je omogućilo zlim silama da imaju pristup k njoj.

Kada me je upitala zašto su demoni izabrali baš nju, odgovorio sam da njen slučaj uopšte nije usamljen i da će takve natprirodne pojave postajati sve brojnije, kako se borba između dobra i zla približava svome kraju.

Objasnio sam joj da su takve pojave bile uobičajene u zapadnom dijelu svijeta sve do prije nekoliko desetina godina, a da se i sada događaju u drugim djelovima svijeta. Međutim, s razvojem moderne nauke Sotona js odlučio da ubijedi ljude da on i njegovi zli anđeli uopšte ne postoje. Veliki dio zapadnog svijeta zato danas smatra da su natprirodne pojave samo proizvod ljudske mašte. Na taj način Sotona čini sve da postigne da i Biblija izgleda kao zbirka bajki.

Na njeno pitanje zašto se to događa osobi koja je živjela bogobojaznim životom, odgovorio sam da živimo u grešnom svijetu i da niko od nas nije siguran od napada Hristovih neprijatelja.

Kada sam prihvatio Isusa, neprijatne situacije doživljavao sam šest mjeseci. Čuo sam kucanje na vratima i po zidovima mog malog stana. Kada sam svoj problem

izneo svom pastoru, upitao me je da li držim u stanu bilo šta što je povezano s obožavanjem demona. Sjetio sam se nekih knjiga na polici. Predložio je da ih uklonim i posle toga demoni me više nisu uznemiravali.

Pošto sam sa gospođom Vajt proučio poseban program, koji zovem „Sedam koraka oporavljanja“ (to je materijal koji dajem svim ljudima koji su dolazili u dodir s takozvanim „službama za istjerivanje demona“[1]), ohrabrio sam je da izdrži u svojoj vjeri. Od tada je živjela u miru i radosti, koje donosi jedino Božji Duh, ista sila kojom je Isus u toku svoje zemaljske službe istjerivao demone (Matej 12:28). Ostali smo u vezi putem pisama i telefona i svaki put se radujem kada saznam da se čvrsto drži Gospoda. Ona uvijek spominje da veliko zadovoljstvo nalazi u svojoj molitvi za bližnje, i u prilici da vidi kako Bog preko nje blagosilja druge.

Norma se posebno raduje učvršćivanju brakova koji su bili na ivici raspada. Ona je uvijek spremna da priskoči u pomoć svakome, da zadovolji duhovne i ostale potrebe svojih poznanika. Dok se moli za druge, osjeća da je Božja sila održava i jača na njenom životnom putu.

Neobično iskustvo

Jedna majka pisala mi je o svojoj kćeri Marti koja je zapala u stanje mentalne depresije, tako da je doživjela nervni slom. Čim se oporavila, počela je da pati od raznih fobija.

Marta je počela da se boji mraka, vožnje automobilom, visine, čega se nikada ranije nije plašila, i tako dalje. Medicinska nauka izgledala je nemoćna pred njenim problemima. Ljekovi koji su pomagali drugima, u njenom slučaju pokazali su se kao beskorisni.

A onda se dogodilo nešto neobično. U toku noći, neka nevidljiva ruka tresla bi njenu postelju i izazivala druge čudne pojave. Na primjer, roletne na prozorima iznenada bi se podizale uz zastrašujuću buku.

Majka je shvatila kakve su sile na poslu i da se trude da unište njenu kćer. Potražila je pomoć pastora, ali oni su se ustručavali da išta preduzmu, osim što su obećali da će se moliti za Martu.

Nekako u to vrijeme došle su joj do ruku moje dvije knjige i ona nije oklijevala ni trenutka da uspostavi vezu sa mnom. Pošto sam saslušao njenu priču, počeo sam da joj postavljam pitanja, nadajući se da ću otkriti da li je Marta nesvjesno bila umiješana u neke natprirodne aktivnosti?

Očajna majka obećala je da će me pozvati za nekoliko dana pošto bude razgovarala s Martom. I svakako, pokazalo se da se jedna Martina drugarica iz škole bavila prizivanjem navodne duše svoje umrle rođake. Sve je bilo dobro do dana kada je Marta spomenula svoje religijsko vaspitanje. Od toga dana nije dobijala odgovore na svoja pitanja. Umjesto toga, dobijala je strašne prijetnje.

[1] Ili crkvenim službama za egzorcizam – prim. izd.

Kada sam čuo za to, naglasio sam da Marta treba da se moli Bogu da joj oprosti prestup. Bog je još starom Izraelu otkrio da je dogovaranje s duhovima na bilo koji način vrlo opasno, pa ga je zbog toga strogo zabranio. Pozvao sam majku i kćer da svaki dan započnu molitvom, da traže od Boga da zasluge Hristove prolivene krvi uračuna i Marti i da je Sveti Duh okruži atmosferom svjetlosti i mira. Tek tada i samo tada vratiće joj se raniji mir. Zlo više neće imati pristupa k njoj.

Uskoro je Gospod slave potpuno oslobodio Martu svih nemira i neprijatnosti.

Glava 8.
VELIKO OTKRIĆE

U mnogim pismima, ljudi su naglašavali da su molitve postale njihovo najdragocjenije životno iskustvo, da su pomoću molitava uspostavili blizak odnos sa Hristom, odnos o kome nekada nisu mogli ni da sanjaju. Riječi su se razlikovale, ali je sadržina ostala ista. Svoje izjave uvijek su podupirali svojim iskustvima u molitvi. Navešću nekoliko takvih iskustava.

Čovjek koji je živio u velikom kanadskom gradu dobio je primjerak knjige *Nevjerovatni odgovori na molitvu*. Bio je tako oduševljen njenom sadržinom da je nabavio pedeset primjeraka i podijelio ih svojim rođacima i prijateljima. Knjigu je dobila i njegova kćer, udata za bogatog industrijalca. Muž je već neko vrijeme bio pod ljekarskim nadzorom, zato što je pod dejstvom stresa doživio nervni slom.

Stresna atmosfera na poslu prouzrokovala je pojavu stomačnog čira i česte provale nekontrolisanog gnjeva. Krvni pritisak mu je opasno porastao i izazvao oštećenje srca. Ljekar je objasnio ženi da joj muž neće još dugo živjeti, ukoliko ne izvrši neke korjenite promjene u životu.

Žena se duboko zabrinula, a onda joj se u sećanje vratio tekst koji je samo prije nekoliko dana pročitala u knjizi *Nevjerovatni odgovori na molitvu*. Sjetila se rečenice: „Gospod Isus se specijalizovao za spasavanje, posebno u beznadežnim slučajevima!“ Shvatila je da Isus raspolaže nevjerovatnom moći da rješava probleme i da će izliječiti i njenog muža ukoliko neko posreduje za njega.

S Biblijom u jednoj i s knjigom *Nevjerovatni odgovori na molitvu* u drugoj ruci, počela je da se moli za svog muža s vjerom koja je dovela do skoro trenutnih rezultata. U toku prve dvije sedmice zapazila je primjetne promjene. Posle još dve sedmice čovjek je otišao ljekaru. Testovi su pokazali da se njegovo stanje veoma popravilo.

Uskoro sam primio od nje pismo puno oduševljenja u kome je tražila broj mog telefona (Početkom 1985. godine moj ljekar je zahtijevao da dobijem neobjavljeni broj telefona, tako da mogu da uživam potpuni mir.). Kada me je pozvala, kazala je: „Znala sam da ćete imati francuski naglasak. Zaista mi je drago što mogu da razgovaram sa vama!“

Pošto smo malo porazgovarali, kazala mi je da je prije nekoliko godina odlazila na predavanja Bilija Grejema. Od tada je Isus Hristos postao njen stalni pratilac u životu. Na neki način, nestalo je i misticizma kojim je bilo prožeto njeno shvatanje Isusa Hrista i ona je shvatila da je Isus „put, istina i život“, jedini izvor spasenja.

Shvatila je, suprotno svemu što je do tada vjerovala, da mora da odbaci svaku misao o nekom drugom posredniku i da svoj život potpuno i neposredno preda Isusu u ruke. Samo je On umro na Golgoti za njeno spasenje i samo Njemu treba da posveti

svoj život.

„Koliko god su te godine života sa Hristom bile prekrasne, vaša knjiga mi je pomogla da na potpuno novi način shvatim Njegovu prvosvešteničku posredničku službu u Svetinji nad svetinjama nebeskog Svetilišta. To je mom hrišćanskom iskustvu dodalo pravo bogatstvo nebeske milosti. Molitva za bližnje unijela je neograničenu radost u moj život i bezbrojne blagoslove u život onih za koje sam se molila."

Iako me je pozvala u vrijeme dnevne tarife, razgovarali smo više od dva sata. Imala je mnoštvo pitanja koja su se odnosila na moja vjerovanja, a moje obraćenje i pristupanje crkvi izgleda da ju je oduševilo.

Stanje njenog muža i dalje se popravljalo. Poslednji put kada smo razgovarali ispričala mi je zanimljivu priču. Iako njen muž nije redovno odlazio u crkvu, nije imao ništa protiv toga da ona sa djecom posjećuje bogosluženja. Jednoga dana, dok je pisala svojoj prijateljici iznenada se sjetila da treba da ode kozmetičaru, pa je sve ostavila i izašla iz kuće.

Uskoro se muž vratio kući. Vidjeći nedovršeno pismo na stolu, a radoznao po prirodi, počeo je da ga čita. Saznao je da se njegova žena redovno moli Bogu za njega i da je radosna što se njegovo zdravlje vidljivo popravlja. Nije nikome rekao ni riječi o onome što je pročitao, sve do dana kada se pred njihovom kućom pojavio potpuno novi kadilak, koji je poklonio svojoj iznenađenoj ženi. Kada ga je upitala čime je zaslužila tako skupocjeni dar, on je odgovorio: „Kaži mi gdje si naučila da upućuješ tako moćne molitve – molitve koje su imale tako zadivljujuće rezultate?"

„Došla sam do nekih prekrasnih otkrića", odgovorila je ona. Posle toga ispričala mu je cijelu priču.

Pokrenuti da mi pišu

Uvijek sa zanimanjem gledam poštanske marke na pismima koja dobijam. U stvari, Hilda mi uvijek govori odakle su pisma stigla kada mi ih predaje. Međutim, ništa ne može da nadmaši radost koju doživljavam čitajući poruke koje ona sadrže.

Ovo pišem dva dana prije proslave Dana zahvalnosti. Slavićemo zajedno s našom kćerkom i zetom, Lindom i Majkom Hatlijem, ovdje u Kaliforniji. Dok budemo stajali za stolom, zahvalićemo se Bogu na mnogim blagoslovima. Jedan od njih je i veliki svežanj pisama koja su mi omogućila da saznam kako Božji Duh izliva prekrasne blagoslove u životu mojih bližnjih. Evo jednog primjera:

„Dragi gospodine Morno,

Cijeneći blagoslove koje sam dobio, osjetio sam želju da vam pišem i da vam se zahvalim što ste napisali svoju knjigu...

Pridružio sam se Božjoj crkvi ostatka prije 23 godine i mogu bez pretjerivanja da kažem da su to bile prekrasne godine. Međutim, sada, pošto sam pročitao vašu knjigu o molitvi, mogu da vidim da mi budućnost donosi još veće radosti u Gospodu,

jer gledam kako bivaju uslišene mnoge moje molitve za bližnje.

Čitajući vašu knjigu došao sam do prekrasnog otkrića. Sada znam da je Sveti Duh u stanju da učini da naše molitve postanu stvarnost."

Naglašavajući da je shvatio da je Sveti Duh „božanska sila neophodna za rast i napredovanje crkve" (AA, p. 50), izrazio mi je svoju zahvalnost što je Bog preko mene dao novu snagu njegovom duhovnom životu i hrišćanskom iskustvu. Zatim mi je ispričao šta se sve događalo u životu ljudi koji su napustili crkvu i za koje se on molio. „Kada sam vidio kako u crkvu ulazi bračni par, koji nije dolazio više od dvanaest godina, shvatio sam da je to uzbudljivi rezultat mojih molitava!"

Sila koja uravnotežava

Posebno me privlači pošta koju primam od prezaposlenih ljudi, jer znam koliko im je vremena bilo potrebno da napišu i pošalju svoje pismo. Nekada sam i ja bio u tom položaju, pokušavajući stalno da nađem neki slobodan trenutak za sebe.

Jedno takvo pismo ovako je počinjalo: „Već dugo vremena planiram da vam pišem, ali sve do sada nisam uspevao da nađem slobodnog vremena. Moj prenapregnuti dnevni raspored postavlja mi tako velike zahtjeve da nisam u stanju da obavim mnogo važnih privatnih poslova, među koje spada i ovo pismo.

Bavim se medicinom i moje zanimanje me potpuno zaokuplja.

Vaša knjiga pojavila se u mom životu upravo u vrijeme, kada mi je bila neophodna Gospodnja pomoć. Vjerujem da je došla kao odgovor na moje molitve. Vjernik sam crkve već mnogo godina i smatram da sam dobro upoznat s duhovnim pitanjima. Međutim, dok sam čitao vašu knjigu, otkrio sam mnoštvo novih činjenica, koje su unijele velike promjene u moj hrišćanski život.

Moje molitve su mi postale izvor radosti, činilac stabilnosti u mom životu, izvor blagoslova u životu onih za koje se iskreno molim."

Pisma koja stižu u velikim poslovnim kovertama obično govore o nekom velikom problemu ili prenose neku važnu poruku. Zato njih obično prva čitam. Evo primjera:

„Ima mnogo lijepih novosti o kojima bih želio da vam pričam, a ne znam kako da započnem. Naša porodica je sada srećna, jer nas je Bog blagoslovio na mnogo načina.

Nedavno smo bili vrlo radosni, kada se i naš tata krstio i pristupio crkvi ostatka. Više od 40 godina mama i mi djeca molili smo se za njega da se obrati Gospodu. Međutim, duvan je imao snažan uticaj na njegov život, a duhovna pitanja ga nisu privlačila. Osim toga, poslovne aktivnosti su ga toliko zaokupljale da nije imao vremena za Boga.

Jednoga dana, bilo je to 1991. godine, majka je kupila vašu knjigu i dok ju je čitala, počela je da razmišlja da bismo se i mi mogli moliti za tatu onako kao što ste preporučivali u knjizi.

Moja sestra i ja smo pročitale knjigu i načinile nekoliko velikih otkrića. Ne znam da li je pojam 'otkriće' najpogodniji, jer smo svakako već znale za silu molitve, ali nikada na onaj način na koji ste vi govorili.

Mnogo nam je pomoglo čitanje o iskustvima u molitvi koja ste stekli iznoseći Gospodu potrebe bližnjih. I naše molitve postale su mnogo sadržajnije. Kada smo prizvale Svetoga Duha da nam pomogne da se vatrenije molimo, postale smo svjesne da su zasluge dragocene krvi Isusa Hrista, prolivene na Golgoti, ključ koji otvara vrata spasenja.

Gospodine Morno, zahvalne smo vam što ste nam pomogli da uvidimo da je Sveti Duh u stanju da dosegne i spase i one koji izgledaju nedohvatljivi.

Nastavile smo da se svakoga dana molimo da Sveti Duh okruži našega tatu dragocjenom atmosferom svjetlosti i mira, tako da bude u stanju da se odrekne tereta koje nije u stanju da nosi.

Prošlo je neko vrijeme, a onda smo počele da zapažamo ohrabrujuće promjene. Počeo je češće da se smiješi. Postao je i razgovorljiviji, počeo je majci da govori o onome što se dešava na poslu, a što do tada nikada nije činio.

Jednoga dana joj je rekao: 'Meri (nije njeno pravo ime), kako postaješ starija, i tvoje molitve postaju uspješnije!'

Majka je bila tako iznenađena, da se skoro onesvijestila. On je nastavio da objašnjava da je prije nekog vremena imao mnogo teškoća da nabavi neku robu. Objasnio joj je kako je rešio taj problem.

Mislim da su tvoje molitve postale uspješnije, zato što sam pozvao direktora s namjerom da mu kažem šta mislim o tom odlaganju isporuke. Međutim, dogodilo se nešto neobično. Umjesto da se razljutim, kada naiđem na problem, ostao sam smiren. Jednostavno, ništa me nije moglo izbaciti iz ravnoteže. Bio sam duboko iznenađen time.

A onda sam se sjetio tebe i kako ti probleme rješavaš molitvom. Pomislio sam da si se ti sigurno molila za mene da savladam svoju neprijatnu naviku. Ta misao me je oduševila. Čudno, zar ne? Teško mi je da ti to kažem, ali osjetio sam da moram.

Onda sam i ja počeo da se molim Bogu da mi pomogne da riješim problem isporuke neophodne robe, iako do tada nisam ni pomišljao na molitvu. Dodao sam da ga ti dobro poznaješ i da bi On i to mogao da uzme u obzir i da mi pomogne. I da znaš, posle jednog sata primio sam obavještenje iz fabrike da je roba na putu i da će brzo biti isporučena."

Dok sam čitao pismo ove žene, moje srce bilo je srećno što je Bog na tako divan način poveo tog čovjeka k sebi.

„Majka, sestra i ja smo nastavile da se molimo za tatu, ali se nismo usuđivale da mu govorimo o religiji, posebno kada smo se sjetile kako je reagovao prije 40 godina, kada se majka pridružila crkvi ostatka. Osim toga, znale smo da je otac u

dobrim rukama, jer je Sveti Duh preuzeo brigu oko njega. 'Niko mu ne bi mogao bolje pomoći', govorila je majka. Osim toga, ako želi da nešto sazna o duhovnim pitanjima, na raspolaganju mu je stajala cijela majčina biblioteka, puna dobrih knjiga.

Jednoga dana je objavio da više ne puši. Čestitale smo mu na odlučnosti da savlada tu moćnu razornu silu u svom životu i zaista se uzbudile, kada smo shvatile da su naše molitve na čudesan način uslišene.

Dok je jedne večeri odlazio na počinak, pokazao je knjigu *Nevjerovatni odgovori na molitvu*, koja je ležala na majčinom noćnom stoliću i rekao: 'Kako ti se dopada ova knjiga o molitvi, koju čitaš? Da li su uslišenja molitava zaista tako nevjerovatna kao što naslov knjige tvrdi? Mogu li da je malo pogledam?'

Majka je bila iznenađena pitanjima, a istovremeno oduševljena tatinim novim zanimanjem za duhovna pitanja. On je pročitao dva poglavlja, ugasio svjetlost i zaspao. Sledeće večeri pročitao je ta ista dva poglavlja i zaspao. Treće večeri pročitao je drugo poglavlje, izjavio da je to lijepo štivo i zaspao. I sledeće dve večeri čitao je ista poglavlja, ali ništa nije govorio.

Majka je željela da sazna njegovo mišljenje o onome što je pročitao, ali nije se usuđivala da ga pita. Stalno je u sebi ponavljala: 'Ne smijem da preuzimam djelo Svetoga Duha!' Kasnije joj je tata rekao da je bio posebno zadivljen raspravom o nepovjerenju u Boga i o nevjerovanju Bogu u tom poglavlju.

Sledeće subote obavijestio je majku da subotom više neće odlaziti na posao. Umjesto toga, ostajaće kod kuće. Oduševljena, majka je pomislila da ga pozove na bogosluženje, ali je odustala, govoreći sama sebe: 'Bolje da to ne činim. Odluka treba da potekne od njega!'

Kada se vratila kući iz crkve, čekalo ju je veliko iznenađenje.

Tata je rekao: 'Pa, Meri, imam da ti kažem nešto vrlo važno. Dok si bila u crkvi, pročitao sam knjigu *Nevjerovatni odgovori na molitvu* do kraja. Razgovarao sam sa Gospodom o onome što sam pročitao i On me je ubijedio da je i za mene došlo vrijeme da se opredijelim. Sledeće subote ići ću s tobom u crkvu. Moraćemo da ustanemo nešto ranije, jer subotom ne želim da žurim. Možda bi bilo dobro da kažeš kćerima za moju odluku. Znam da će biti srećne.'

Gospodine Morno, nadam se da vas moje dugačko pismo nije suviše umorilo. Željela sam da vam kažem sve o našem iskustvu s tatom, jer je to tako divan primjer sile Svetoga Duha koja svojim djelovanjem preobražava život ljudi, čak i onih čiji je slučaj izgledao beznadežan. Zamislite samo! Četrdeset godina čekanja da se dogodi čudo zaista je prilično dugo razdoblje, zar ne?

Svakoga dana zahvaljujem se Bogu za vašu knjigu i uvijek ću vas se sjećati u svojim molitvama. Moja mama vam se zahvaljuje, moja sestra takođe, a i ja to činim iz cijeloga srca! Šaljemo vam naše hrišćanske pozdrave..."

Glava 9.
BEZUSLOVNA LJUBAV

Od vremena objavljivanja moje knjige o molitvi za bližnje, stekao sam nekoliko iskustava koja su ne samo isticala moja ljudska ograničenja, već su mi ponekad bila i vrlo neugodna.

Neki ljudi počeli su da misle da imam vrlo razvijenu inteligenciju i razum sposoban da riješi svaki problem, duhovne ili svjetovne prirode. Mislili su da imam neku vrstu solomonske mudrosti. Drugom prilikom su me proglašavali svojim duhovnim vođom. Čak su mi to i govorili. Dozvolite mi da opišem kako je to bilo.

Neka žena iz Ekvadora, posjećujući rođake u Sjedinjenim Državama, dobila je moju adresu od moga izdavača i pisala mi, tražeći broj mog telefona. „To mi je vrlo važno“, naglašavala je, pa sam joj ispunio želju.

Posle nekoliko dana pozvala me je i pošto smo nekoliko minuta razgovarali, nazvala me je pastorom Mornoom. Isprva nisam obraćao pažnju na njene riječi, ali kada je nekoliko puta ponovila titulu, kazao sam joj da nisam rukopoloženi propovjednik, već samo vjernik. Zahvalila mi se na obavještenju, pa smo nastavili da razgovaramo.

Prošlo je nekoliko minuta. Onda je kazala: „Pastore Morno, hoćete li mi učiniti uslugu?“

„Ako je u mojoj moći i pod uslovom da me prestanete zvati pastor Morno!“

Zastajući dve ili tri sekunde, odgovorila je: „Vrlo mi je teško da zamislim da vi niste Božji sluga. Primila sam toliko pomoći, toliko ohrabrenja u Gospodu, toliko mira i spokojstva čitajući vašu knjigu, da sam počela da vas smatram svojim propovjednikom.“ A onda, glasom koji je pokazivao pokornost i želju za odobravanjem, dodala je: „Da li bi vam smetalo ako vas i dalje budem smatrala svojim propovjednikom? Mojim duhovnim vođom? To bi me učinilo srećnom!“

Dao sam joj isti odgovor koji sam dao svojoj ženi, kada je željela da nabavi mačku: „Mislim da je to u redu, ukoliko te čini srećnom!“ (Alergičan sam na mačke.)

Kada god neko počne da mi izražava svoje poštovanje, smjesta njegovu pažnju usmjeravam prema Hristu, koji je na toliko načina blagoslovio moj život. Sva slava pripada Bogu, kažem takvima. Sva hvala treba da bude upućena Ocu, Sinu i Svetome Duhu. Sve što sam postigao svojim molitvama ili spisima, postigao sam Njihovom božanskom snagom i ljubavlju.

Osim duhovnih savjeta, mnogi traže i savjete svjetovne prirode. Tema koja se stalno pojavljuje je pitanje šta roditelji odrasle djece, koja su napustila crkvu, treba da čine s nasledstvom koje bi im inače ostavili? Treba li da isključe takvu djecu iz svog testamenta? Treba li da ih pouče i na taj način što im ništa neće ostaviti?

Neki roditelji, koji su mi postavili to pitanje, već su odlučili da takvu djecu isključe iz nasledstva i samo su željeli da znaju šta ja mislim o tome. U svakom slučaju potrudio sam se da upotrijebim onoliko taktičnosti koliko sam mogao da skupim. Molio sam se da im kažem ono što je pravo, a da ih ne uvrijedim.

Nedavno sam stekao iskustvo, koje će možda pomoći da veliki broj ljudi riješi ovaj problem. Bogata udovica, sedamdesetih godina života, stupila je u vezu sa mnom i najavila da će isključiti iz nasledstva svoje dvoje odrasle djece zato što su napustili Gospoda. Kao što sam to i ranije činio, predložio sam joj da se moli i da od Boga traži odgovor. Svakako, rekao sam joj, da će je Gospod voditi da učini ono što je pravo.

„Dok sam čitala vašu knjigu“, odgovorila je ona, „zapazila sam da se svaki put, kada se suočite s nekim problemom obraćate Gospodu s molbom: ‘Šta treba da činim?’ I skoro u istom trenutku sjećate se nekog teksta iz Biblije ili spisa Duha proroštva koji sadrži pravi odgovor. Veoma bih cijenila kada biste to isto učinili za mene!“

Te noći, dok sam u molitvi razgovarao sa svojim nebeskim Ocem, zahvaljujući mu što me je u životu uvijek divno vodio, iznio sam mu i problem ove žene, tražio sam posebno prosvjetljenje, posebni uvid u problem s kojim se suočavaju hrišćanski roditelji koji smatraju da treba da liše nasledstva svoju djecu.

Imam običaj dok se molim da često zastajem da bih razmišljao o problemu koji iznosim. Tražim od Gospoda da mi kaže šta da činim ili kažem. Često se sjetim nekog teksta iz Biblije koji uklanja svaku nesigurnost i otvara pravi put.

Te noći pojam bezuslovne ljubavi pojavio se u mojim mislima. Dok sam razmišljao o njemu, pokušavajući da odredim u kakvoj je vezi s problemom kojim se bavim, sjetio sam se i biblijskog teksta: „A sin reče ocu: oče, sagriješih nebu i tebi i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj!“ (Luka 15:21)

Prije mnogo godina naučio sam napamet priču o izgubljenom sinu da bih se sjećao Božje dobrote prema grešnim ljudskim bićima. Živo sam se sjećao i iskustva koje je sa svojim izgubljenim sinom stekao bračni par koji sam poznavao.

Pričali su mi kako je njihov sin, pošto je završio školovanje, slomio njihovo srce, kada je jednoga dana odlučio da napusti roditeljski dom i da se više nikada ne vrati. Iako ti roditelji nisu imali novca koji bi mogli dati sinu na put, ostale sličnosti sa izgubljenim sinom bile su vidljive: neočekivana vijest o njegovom odlasku, njegovo nezadovoljstvo, jer je smatrao da roditelji više vole njegovu sestru nego njega i tako dalje.

Prije nego što je otišao, sin je svoju gorčinu izlio pred svojim roditeljima. Majčino srce je bilo slomljeno. Nije mogla da preboli gubitak. Plakala je svakoga dana najmanje dva mjeseca, dok se nije pomirila s činjenicom da živimo u surovom svijetu i da je ona samo jedna od brojnih majki koje su doživjele takvo tragično odbacivanje.

Otac je, sa svoje strane, iako bolna srca, pokušao da pomogne majci i da je utješi. Prošlo je nekoliko godina bez vijesti od sina, a onda su jednoga dana roditelji dobili obavještenje od šerifa iz Iri Kauntija, u državi Njujork, koji im je javljao da se njihov sin nalazi u zatvoru On je, naime, postao član neke provalničke bande.

Iako je vijest bila i više nego žalosna, radovali su se da je bar živ. Nisu gubili vrijeme. Otišli su da ga posjete. Uzeli su i advokata da ga uz kauciju oslobodi iz zatvora.

Kasnije je nekoliko porodičnih prijatelja izjavilo da bi ga, da je njihov sin, svakako ostavili da „istrune“ u zatvoru. Međutim, ovi roditelji su i dalje voljeli svoga sina. Stajali su uz njega u toku dugog sudskog procesa i na kraju pristali da plate i sve sudske troškove.

Sjetio sam se tog događaja i shvatio da je to istinita slika bezuslovne ljubavi na djelu. To je ljubav koja dolazi pravo iz Božjeg srca.

Upalivši svjetlost, uzeo sam Bibliju i ponovo pročitao priču. Želio sam da shvatim Božju bezuslovnu ljubav i kako nam ona pomaže da izgradimo karakter sličan Božjemu. Isus je rekao: „Budite vi, dakle, savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ (Matej 5:48) Otac u priči predstavlja našeg nebeskog Oca.

Čeznući da se mladić vrati, vjerovatno je nekoliko puta na dan gledao niz put, nadajući se da će vidjeti njegov lik kako se pojavljuje na vidiku. Kada se sin zaista vratio, Biblija kaže: „A kada je još podaleko bio, ugleda ga otac njegov, i sažali mu se, i potrčavši zagrli ga i cjeliva ga.“ (Luka 15:20)

Sklon sam da vjerujem da sin nije bio samo u krpama, već i da je nosio i miris svinja o kojima se starao. U knjizi Hristove priče čitamo: „Otac nije dozvolio nijednom prezrivom oku da se podrugne bedi i krpama njegovog sina. Skinuo je sa svojih pleća široki, bogati plašt i ogrnuo ga oko mršavih pleća svoga sina.“ (COL p. 203,204)

To je primjer prave bezuslovne ljubavi! Ali, šta bi bilo da je otac dočekao sina u skladu sa uobičajenim ljudskim pravilima?

Zamislite oca da izlazi pred sina, ali ne da ga pozdravi, već da ga izgrdi! Kada se mladić približio na domašaj glasa, otac mu je zapovijedio da stane. »Sine, zadah ti je veoma neugodan, a ni odjeća ti nije prikladna. Šta si, za ime svijeta, učinio s novcem koji sam ti dao? Usput da te upitam, šta tražiš kod kuće? Ko ti je rekao da si ovdje dobrodošao?“

Mladić je pokušao da objasni, ali, svaki put kada je zaustio da nešto kaže, otac ga je prekidao. A onda mu je otac konačno kazao šta misli:

„Rekao sam ti kada si odlazio da se ne vraćaš kući ukoliko ne misliš da se ponašaš kao pristojna osoba. Imam neko neugodno osjećanje da u međuvremenu nisi naučio ništa što bi te učinilo boljim čovjekom.“

Mladić je nekoliko puta podizao ruke pokušavajući da odgovori, ali mu otac nije pružio priliku. „Šta ti to pokušavaš da mi kažeš što smatraš tako važnim, kad si

došao da me ometaš u mom kućnom miru“, konačno se smilovao da kaže.

„Tata, nisam jeo već tri dana. Zar ne bismo mogli da uđemo i da mi ti, dok jedem, objasniš pravila po kojima bih od sada morao da se upravljam?“

„Nisi jeo tri dana? Pa, neka ti to bude dobra pouka! Nisi ni zaslužio da jedeš, jer si rasuo sav novac koji sam ti dao!“

Dugo i pažljivo sam razmišljao o ovoj priči. Kada je bogata udovica ponovo pozvala, rekao sam joj da sam se molio za nju, njenu odraslu djecu i nasledstvo. Ali, prije nego što sam joj rekao svoje mišljenje, postavio sam joj pitanje: „Koliko ste zainteresovani da ih vidite u nebeskom carstvu?“

„Zašto me to pitate“, odgovorila je iznenađeno. „Dala bih sve što imam da Džona i Meri vidim u Božjem carstvu.“

„Možda nećete biti u stanju da ih vratite Hristu, dok ste živi“, rekao sam joj, „ali ćete moći, uz Božju pomoć, da snažno utičete na njihov život i posle vaše smrti time što ćete im pružiti jasan dokaz svoje neograničene, bezuslovne ljubavi.

Možete napisati pismo, zapečatiti ga i narediti da se ono ne otvara za vašeg života. Ono treba da prati vaš testament i da se čuva kod vašeg advokata. U pismu treba da izrazite svoju veliku i neograničenu ljubav prema njima.

Možda biste ga mogli započeti govoreći im o radosti i sreći koju su donijeli u vaš dom kada su došli na svijet. Kako ste vi i vaš muž uživali u svemu što su činili. Kako su se smiješili dok ste razgovarali s njima, kako su se radovali nekoj posebnoj igrački, kako su pokušavali da načine svoje prve korake, i tako dalje.

Što radosnije budete opisivali događaje iz njihovog života u kojima ste uživali, bolje će razumjeti koliko ste učinili za njihovu sreću i blagostanje u ovom i budućem životu. Kada im u vrijeme vašeg odlaska, Božji Duh bude progovorio na takav način, možda će biti pokrenuti da ponovo preispitaju svoj život. Možda će, uvidjevši koliko je ovaj život nesiguran i kratak, prihvatiti nove vrijednosti i početi da žive za ono što ima vječnu vrijednost. Možda će poželjeti da imaju prednost da se ponovo vide s vama na novoj Zemlji.“

Žena je počela da plače i jedva se smirila. Konačno je kazala: „Gospodine Morno, drago mi je što sam razgovarala s vama. Moj dobar prijatelj mi je rekao da treba da lišim nasledstva svoju djecu da bi im pružila pouku koju nikada neće zaboraviti.

Međutim, sada shvatam da bih time samo još više otvrdnula njihovo srce. Na taj način nikada ne bi slijedili primjer, koji sam im pružila služeći Gospodu. Da hodaju stazama nove Zemlje zajedno sa mnom, bilo bi poslednje na što bi pomislili i što bi željeli da učine.“

Od tada sam imao priliku da razgovaram o istom problemu sa još dvije osobe. U oba slučaja govorio sam o Božjoj bezuslovnoj ljubavi i razlici između nje i obične ljudske ljubavi. Pitao sam ih kakvu bi ljubav željeli da pokažu svojoj djeci!

Glava 10.
DA LI SU VAŠE MISLI ZAISTA VAŠE?

Živimo u svijetu koji se brzo mijenja i izloženi smo pritisku sa svih strana. Snažni uticaji bore se za našu pažnju, pa često u hodu moramo da donosimo važne odluke. Brza hrana, kompjuterizovano bankovno poslovanje, celularni telefoni koji nam omogućuju da razgovaramo dok jurimo autoputem, džambo džetovi koji nas prevoze preko kontinenta za nekoliko sati – izgleda kao da se sve zavjerilo da nas velikom brzinom progura kroz život. Međutim, takav život preopterećuje mnoge sve do tačke lomljenja. Sve veći broj pisama koja primam, govori o sve većoj potrebi za božanskom pomoći da se prilagodimo današnjem poljuljanom svijetu. Ljudima je potrebno sve više snage i izdržljivosti. Razmislite o ovim izvodima iz pisama:

Očajnik

„Ne želim da vam budem na teretu, ali mi je očajnički potrebna božanska pomoć da ne izgubim razum. Iako sam vam potpuno nepoznat, pišem vam u nadi da ćete shvatiti moju veliku potrebu i da ćete posredovati pred Bogom za mene...“

Gubitnik

„Cijenio bih kada biste se molili za mene, jer me moj razum ostavlja. Imam problema s depresijom... Moja vjera je slaba, a moje raspoloženje negativno.

U pravu ste kada u svojoj knjizi kažete da su negativne misli razorne. To sam naučio oslanjajući se na svoje iskustvo, a ipak ne mogu da se savladam. Jednostavno nisam u stanju da svoje misli zadržim na sunčanoj strani ulice. Iako sam bio kod psihologa, iako sam dobio ljekove i drugu pomoć, nisam uspio da riješim svoj problem.

Bojim se da ću, ukoliko se ovo stanje produži, morati da budem smješten u neku ustanovu za osobe poremećenog uma... Hoćete li se, molim vas, moliti za mene i ako vam Isus bude ponudio neko rješenje za mene, hoćete li mi pisati?“

Ranjenik

„Pišem vam u nadi da ćete se možda moliti za mene. Bolujem od strašne depresije, već dugo vremena, tako da nisam u stanju da normalno mislim i odlučujem. Iako se nalazim pod medicinskim nadzorom, ljekari ne uspijevaju da mi pomognu.

Rekao sam svom ljekaru da mi izgleda kao da me neka nevidljiva sila drži u svojoj vlasti, sila od koje nisam u stanju da se oslobodim. Predložio mi je da o tom problemu razgovaram sa svojim propovjednikom, jer se možda nalazim u vlasti sila tame. Mislite li da se tako nešto događa u mojem životu? Ja iz cijelog srca volim Boga i celog života bio sam vernik crkve.“

Bolnik

„Ne mogu više da izdržim sve to. Trpim veliki bol, mentalni pritisak i depresiju...

Tražim od Boga da mi pomogne da zaspim.“

Neuspjeh u prilagođavanju

„Sva moja odrasla djeca napustila su crkvu, jer nisu dobila neophodnu pomoć da se prilagode sadašnjem životu i vremenu. Bili su dovedeni do očajanja, zbunjeni, tako da su im se brakovi raspali, a mi, djeda i baka, suočeni smo s potrebom da othranjujemo i vaspitamo njihove mališane da ne bi živjeli u bijedi... Nešto je neshvatljivo u svemu tome. Brate Morno, vaše molitve su nam očajnički potrebne!“

Pisma iz kojih sam izvadio ove tekstove nisu najgora među onima koja sam dobio. Neka govore o tome da pisci namjeravaju da oduzmu sebi život. Druga opisuju nevjerovatno trpljenje i patnje. Ljudi mi otkrivaju nevolje o kojima ne bi željeli da govore ni svojim propovjednicima. Oni opisuju svijet u kome djeluju nevidljive sile s jedinim ciljem da posiju bijedu i uništenje. Užasno je samo to što rijetki, među onima koji mi pišu, shvataju moć i sveobuhvatnost djelovanja tih sila i kako one mogu da muče nezaštićeni ljudski um.

U toku vremena koje sam proveo među obožavaocima demona, spiritistički sveštenik mi je rekao da demoni mogu da iznure naše životne snage, pojačavajući našu moć zamišljanja. On je rekao da demoni imaju sposobnost da ljudskom umu podmuklo i neosjetno nametnu slike i zamisli za koje oni povjeruju da su njihove. Hvalisao se da demoni uživaju da zbunjuju i dezorijentišu svoje žrtve. Govorio mi je: „Pošto ljudi vjeruju da su sve njihove misli samo njihove, zaprepaste se zbog onoga što im ponekad padne na um. Počnu da optužuju sami sebe. Demoni se služe tim nezadovoljstvom i toliko njime muče ljude da počnu da mrze i govore sami sebi: ‘Ukoliko dozvoljavam sebi da se bavim takvim mislima, onda sam zaista pokvarena i izgubljena osoba!’“

Na drugoj strani, Sotona navodi pojedince da misle kako su daleko iznad drugih po svojim sposobnostima. Takvi onda kritikuju one koji su manje sposobni i smatraju da imaju pravo da im govore kako treba da žive. Svojim riječima šire otrov, udaljuju i otuđuju ljude jedne od drugih.

Slušamo danas o ljudima koji se bave „promjenama raspoloženja“. Takvi mogu da razgovaraju i da se smiju u jednom trenutku, a onda, bez vidljivog razloga, postaju razdražljivi i spremni za tuču. Ponekad se uzrok može pripisati fizičkim i psihološkim problemima, ali se često dešava da podlegnu onome što ja nazivam „sotonskim sugestijama“. Na način koji mi još ne razumijemo, Sotona može da utiče na čovjekovo mentalno stanje i izazove prave katastrofe. Mnogo nam je lakše da se molimo za osobu koja je podložna ovakvim promjenama raspoloženja, kada shvatimo da u stvari tražimo božansku zaštitu od mračnih demonskih uticaja. Naša molitva u takvom slučaju postaje dio „službe pomirenja“ o kojoj govori apostol Pavle.

U prvoj knjizi *Svjedočanstava za crkvu*, objavljen je kratak članak pod naslovom „Saosjećanje u domu“. Duh proroštva piše o bračnom paru, koji naziva bratom i

sestrom S, koji je prolazio kroz velike teškoće. U viđenju, Elen Vajt je saznala da se njihov problem u najvećoj mjeri mogao pripisati sotonskom uticaju na muževljev način razmišljanja.

Zato je kazala mužu: „Ti imaš bolesnu maštu i zaslužuješ sažaljenje. Ali, niko ti ne može pomoći bolje od tebe samoga. Ako želiš vjeru, govori o vjeri; govori o nadi... Ako dozvoljavaš Sotoni da nadgleda tvoje misli kao što si to do sada činio, postaćeš posebno oruđe kojim će se on služiti, uništiti tvoju dušu i sreću tvoje porodice.“ (1T, p. 699)

Obraćajući se ženi, Elen Vajt je kazala: „Brat S. zaslužuje sažaljenje. On se već tako dugo osjeća nesrećnim da mu je život postao teret... Njegova mašta je bolesna, on je dugo usmjeravao svoj pogled na ono što je crno i misli da sve propada čim se suoči s protivljenjem ili razočaranjem... Što se više bavi takvim mislima, to bijednijim čini svoj život i život svih oko sebe. On nema nikakvog razloga da se tako osjeća; sve je to sotonsko djelo.“ (1T, p. 703)

Kada kažem da postoji mogućnost da padnemo pod uticaj sotonskih sugestija, to ne znači da smo opsjednuti demonima kao što često tvrde oni koji se bave istjerivanjem demona (ili egzorcizmom – vidi 11. poglavlje!). Kada je Isus rekao svojim učenicima da će umrijeti i ponovo uskrsnuti, apostol Petar mu se usprotivio (Matej 16:21,22). Isus je na Petrovo protivljenje odgovorio riječima: „Idi od mene, Sotono, ti si mi sablazan, jer ne misliš što je Božje, nego ljudsko!“ (Matej 16:23)

Iako je Isus naglasio da Petrove riječi potiču od Sotone, nije želio da kaže da je Petar opsjednut demonima, već jednostavno da je dozvolio da padne pod sotonski uticaj. Postoji u tome jasna razlika!

Kada odgovaram onima, koji su pisali pisma slična onima koja sam naveo na početku poglavlja, posebno se trudim da ih ohrabrim, da njihovu pažnju usmjerim na činjenicu da „oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli, i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božje, i robimo svaki razum na pokornost Hristu“. (2. Korinćanima 10:4,5)

Posebno naglašavam važnost molitve da Sveti Duh vodi sve naše duhovne bitke. „Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u vjeri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju potporu u borbi sa poglavarstvima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga svijeta, sa duhovima pakosti ispod neba.“ (Čežnja vjekova, str. 371; II izdanje)

Mnogi među onima koji su se okrenuli molitvi s punim razumijevanjem protiv čega se bore, uživaju sada u slavnoj pobjedi nad problemima koji su ih nekada satirali.

Mi moramo ozbiljno da shvatimo Sotonine napade na vjernike. Elen Vajt piše da „postoji samo malo neprijateljstvo protiv Sotone i njegovih djela zato što vlada veliko neznanje u pogledu njegove moći i zlobe, kao i u pogledu univerzalnosti njegove borbe protiv Hrista i Njegove crkve. U ovome su mnogi zavedeni. Oni ne znaju da je njihov neprijatelj moćni vojskovođa koji gospodari nad umom zlih

anđela, i sa dobro promišljenim planovima i vještim spletkama vodi rat protiv Hrista da bi sprečio spasenje duša“.

„Među tobožnjim hrišćanima, pa čak i među slugama jevanđelja, malo se spominje Sotona... Dok ljudi ne prepoznaju njegove lukave napade, ovaj budni neprijatelj uvijek ih prati u stopu. Ulazi u svaki kutak doma, svaku ulicu naših gradova, u crkve, u skupštine i sudove; on zbunjuje, obmanjuje i zavodi, svuda upropašćuje duše i tijela ljudi, žena i djece, razara porodice, sije mržnju, neslogu, svađe, bune i ubistva. A hrišćanski svijet izgleda da na sve to gleda kao na nešto što je Bog odredio i mora tako da bude.“ (Velika borba, str. 412, 413)

Dok opisuje zamašnost Sotoninih aktivnosti protiv ljudskog roda, Gospodnja sluškinja upućuje nam i riječi ohrabrenja u našoj borbi protiv njega: „Sila i zloba Sotonina i njegovih četa mogla bi nas s pravom uznemiravati kad ne bismo imali zaštitu i oslobođenje u nadmoćnoj sili našeg Izbavitelja. Mi osiguravamo svoje kuće rezama i bravama da bismo sačuvali svoje vlasništvo i svoj život od zlih ljudi, ali rijetko mislimo na zle anđele koji neprestano pokušavaju da nam se približe, a protiv čijih napada smo nemoćni da se borimo svojom snagom.“

„Kada bi im bilo dopušteno, oni bi poremetili naše misli, pokvarili naše zdravlje, uništili naš imetak i naš život. Njihova jedina radost jeste da donose nevolju i propast. Oni pak koji idu za Hristom uvijek su sigurni pod Njegovom zaštitom. Moćni anđeli poslati su sa Neba da ih štite. Sotona ne može da probije stražu koju je Bog postavio oko svoga naroda.“ (Velika borba, str. 420, 421)

Gospod nam je dao izuzetan um, blagoslovio nas sposobnošću da oblikujemo zamisli o onome što je nedostupno našim čulima. Bog nas je obdario sposobnošću da stvaramo nove ideje ili stare ideje postavimo na nov način. Taj vrhunski element zove se mašta. Zato uvijek stražimo nad njom i revno se molimo za nju da neprijatelji našeg Gospoda ne bi dobili mogućnost da je povrijede. Samo uz božansku pomoć, tragično pogođeni ljudi i žene, koji su mi pisali, mogli bi da savladaju strašno obeshrabrenje i bijedu koje im nameću Sotona i ovaj grijehom ispunjeni svijet.

Glava 11.

SLUŽBE ZA ISTJERIVANJE DEMONA

Jedno od najčešćih pitanja koje mi ljudi postavljaju odnosi se na moje mišljenje o takozvanim službama za istjerivanje demona. Mnogi među zainteresovanima imali su rođake koji su došli u vezu s takvim organizacijama. Pojedinci uključeni u te službe, ubijedili su ih da su opsednuti demonima i bez obzira na sve ranije prilike, sada su te osobe bile izložene stalnim napadima zlih duhova. Pošto sam vidio toliko bola i nesreća, mislim da moram da odgovorim i na takva pitanja.

Za početak, želim da ispričam iskustvo jedne hrišćanke, čija je kćer zahtijevala od sveštenika da iz nje istjera demone. Propovijed tog sveštenika ubijedila je kćer da je ne samo ona, već i njena majka opsjednuta zlim duhovima.

Majka, gospođa Doerti, obavijestila me je u telefonskom razgovoru da je propovijed potkopala vjeru njene kćeri Klare u Hrista i da je njen život od tada potpuno razoren. Stalno čuje neke glasove, koji je bude po noći, ne daju joj da spava sve do ranih jutarnjih sati. Jedan sveštenik koji se bavi istjerivanjem demona čak je nagovijestio ćerki da će morati da se navikne na glasove demona, jer će je oni pratiti sve do kraja života.

Gospoda Doerti je nabavila knjigu *Nevjerovatni odgovori na molitvu*, i čitala je bez znanja svoje kćerke. Zatim se molila da joj Gospod udijeli snage da mi opiše Klarin problem. Ubrzo posle toga kćer je, veoma uzbuđena ušla, u njenu sobu i upitala: „Mama, ko je Rože Morno?“

Gospođa Doerti je htjela da zna zašto je to zanima. Djevojka je odgovorila da su je glasovi upozorili: „Nemoj dozvoliti svojoj majci da pozove Rože Mornoa! Mi ga mrzimo, osim toga, on ti ne može pomoći. Ukoliko ga tvoja majka bude pozvala, nekoliko dana ti nećemo dozvoliti da spavaš!“

Prema riječima gospođe Doerti, kada je njena kćerka u ime Isusa Hrista zapovijedila demonima da je napuste, oni su se samo nasmijali i kazali da ih se nikada neće osloboditi. Problem je uskoro postao tako veliki da je djevojka odlučila da se ubije da bi se oslobodila pritiska.

„Ima pojedinaca koji žele da obave djelo Svetoga Duha“, odgovorio sam gospođi Doerti, „i time samo izazivaju nevolje. Kao rezultat djelovanja istjerivača demona, mnogi hrišćani postali su žrtve sotonske surovosti.

Moje iskustvo nekadašnjeg sledbenika demona pomoglo mi je da shvatim opasnosti kojima se vaša kćer izložila. To mi je ujedno razobličilo i sile koje se kriju iza takozvanih službi za istjerivanje demona.

Prvo, dozvolite mi da vam obratim pažnju na činjenicu da će se neki među onima koji su se bavili istjerivanjem demona naći među odbačenima izvan zidina Novog Jerusalima. Saslušajte Isusove riječi: ‘Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode!

Gospode! nismo li u ime tvoje prorokovali i tvojim imenom đavole izgonili... i tada ću im ja kazati: nikad vas nisam znao, idite od mene koji činite bezakonje!'" (Matej 7:22,23)

Zaključujem iz toga da neki među onima, koji su Isusovim imenom naizgled istjerivali demone iz ljudi, nisu obavljali Isusovo, već Sotonino djelo. Mnogi su se pitali kako je to moglo da bude moguće. Međutim, kada takve izložite svjetlosti Božje riječi kao većeg vidjela i spisa Duha proroštva kao manjeg vidjela, ustanovićete da su ti samozvani istjerivači demona žrtve velike zablude.

Tekst u 5. Mojsijevoj 18:10-12. daje listu od devet aktivnosti koje ljude dovode u dodir s natprirodnim silama. Mojsije izjavljuje da bavljenje tim aktivnostima posebno gnjevi Boga, jer zna koliko su opasne.

Deseti stih: 'Neka se ne nađe u tebe koji bi vodio sina svojega ili kćer svoju kroz oganj, ni vračar, ni koji gata po zvijezdama, ni koji gata po pticama, ni uročnik.'

Jedanaesti stih: 'Ni bajač, ni koji se dogovara sa zlim duhovima, ni opsjenar, ni koji pita mrtve.'

Dvanaesti stih: 'Jer je gad pred Gospodom ko god tako čini i za takve gadove tjera te narode Gospod Bog tvoj ispred tebe.'

Okolni narodi bavili su se takvim okultnim aktivnostima, a Bog je zabranio Izraelcima da se njima bave. Želio bih da vašu pažnju obratim na jedanaesti stih i na dio koji kaže: 'Ni koji se dogovara sa zlim duhovima!'

U mojoj francuskoj Bibliji prevod glasi: 'Ni koji se dogovara s prijateljskim duhovima!' U toku mog druženja sa spiritistima bio sam iznenađen, kada sam ustanovio da oni dijele demone u tri različite grupe. 'Prijateljski' duhovi su se specijalizovali da varaju ljude. To su lažljivi duhovi, koji uživaju da se pojavljuju kao navodne duše pokojnika.

Ostale dve grupe su okvalifikovali kao 'ratnike' i kao 'tlačitelje'. 'Ratnici' se, tako kažu, bave izazivanjem nesloge u porodicama, mržnje među društvenim slojevima, ratova među narodima. Poslednja grupa, 'tlačitelji', najveće uživanje nalazi u izazivanju nevolja i razaranja među ljudima.

Dozvolite mi da pokažem koliko je dugo sveštenik, koji se bavio pozivanjem 'prijateljskih' duhova, mogao da opstane među Jevrejima. Biblijski tekst nam kaže: 'I bićete mi sveti, jer sam svet ja, Gospod... a čovjek ili žena u kojima bi bio duh vračarski ili gatarski da se pogube, kamenjem da se zaspu, krv njihova na njih.'" (3. Mojsijeva 20:26,27)

Sveštenika ili propovjednika Jevanđelja koji razgovara s demonskim silama preko opsjednutih pojedinaca, morao bi se smatrati vrlo srećnim što nije živio u biblijska vremena, jer da je tada živio, imao bi vrlo kratku karijeru.

'I danas se Sotona trudi da pobijedi ljude kao što je pobijedio naše prve roditelje na taj način što je pokolebao njihovo povjerenje u Stvoritelja...' (Velika borba, str. 434) Sotona najuspješnije potkopava povjerenje ljudi u Boga, kada djeluje preko

njihovih duhovnih vođa.

Na primjer, kada sveštenik kaže nekome da je opsjednut demonom straha (ili bilo kojom drugom 'vrstom' demona), tada mu u stvari kaže da će cio svoj život provesti u nekoj vrsti duhovne tamnice.

Sotonski duhovi odmah govore toj osobi da ju je Isus potpuno iznevjerio. Govore joj da Onaj, kome su poklonili svoje povjerenje, nije bio u stanju da ih zaštiti od opsjednutosti demonima. Kao što se dogodilo vašoj kćeri, takve misli potkopavaju povjerenje u Hrista i široko otvaraju put Sotoni da potpuno zavlada mentalnim mogućnostima čovjeka.

Želim da vam kažem, da ipak, nije sve izgubljeno. Dajem vam program duhovnog oporavljanja koji sam ponudio mnogim žrtvama takozvanih službi za istjerivanje demona:

1. Izbacite iz kuće svu literaturu koja uzdiže službe za istjerivanje demona! Demoni imaju pravo da ostanu tamo gdje se čuvaju predmeti koji podsjećaju na njih.

2. Ne razgovarajte s demonima, čak ni zapovijedajući im u Hristovo ime da odu. Prepustite Svetome Duhu da obavi svoje djelo. Čak je i Isus rekao da se prilikom istjerivanja demona oslanja na Božjega Duha (Matej 12:28).

3. Svakoga jutra čitajte izvještaj o Isusovom raspeću (Matej 27:24-54). Treba vam svega četiri minuta da pročitate te tekstove, ali će vam oni donijeti velike blagoslove u životu.

4. Tražite od Boga da vam oprosti sve grijehe koje ste učinili mislima, riječima i djelima.

5. Pozovite se na zasluge krvi koju je Hristos prolio na Golgoti kao na razlog vašeg traženja da Sveti Duh vodi vaše duhovne bitke. „Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u vjeri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju Svetoga Duha u borbi sa poglavarima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga svijeta, sa duhovima pakosti ispod neba." (Čežnja vjekova, str. 371; II izdanje)

6. Molite se Bogu da vam obnovi vjeru koju ste nekada imali u Hristovu silu da vas spase tako da ponovo steknete nepokolebljivo povjerenje u svog velikog Otkupitelja.

7. Učite napamet tekstove iz Božje riječi da biste mogli živjeti pobjedonosnim, uspješnim hrišćanskim životom. Ispunjavajte svoje misli tekstovima iz Biblije koji će vam ulivati nadu, hrabrost i radost u Gospodu.

Znam iz ličnog iskustva da nam navedeni koraci mogu pomoći da se oslobodimo pritiska zlih sila.

U svom pismu gospođi Doerti izložio sam nekoliko pojedinosti o tome šta treba da čini kao majka koja pred Bogom posreduje za svoju kćer, kako da pred Klarom uzdigne Hrista u svoj Njegovoj slavi i da joj tako pomogne da ponovo stekne vjeru u Njega.

Osim Božje izričite naredbe da ne razgovaramo s demonima, postoji još jedan

razlog zašto ne treba da stupamo u vezu sa službama za istjerivanje zlih duhova. Ukoravati demone kao što ti ljudi čine znači prisvajati sebi božanske atribute. Oni koji se bave istjerivanjem demona preuzimaju na taj način ulogu samoga Boga. Samo Bog ima vlast da ukorava demone.

Da potvrdim ove svoje riječi, navešću neke tekstove iz Pisma! Ukoliko istražujete, kada se u Starom zavjetu pojavljuje riječ „ukoriti“, zapazićete zanimljivu činjenicu: Bog je taj koji ukorava! On često ukorava more, koje je starozavjetni simbol svega što se protivi Bogu (Psalam 18:15; 104:5-7; 106:9; 2. Mojsijeva 15:4-10; Isaija 50:2; Nahum 1:3,4).

Bog ukorava more čak i u Novom zavjetu (Matej 8:23-27). Pošto je Isus ukorio razbješnjelo Galilejsko jezero (Matej 8:26), učenici su pitali jedan drugoga: „Ko je ovaj da ga slušaju vjetrovi i more?“ Pošto su dobro poznavali Bibliju, znali su da je Isus učinio nešto što samo Gospod Bog može i ima pravo da učini.

Ali, osim što ukorava more kao simbol zla, Bog u Bibliji ukorava i nešto drugo: Sotonu i one sile koje đavo podiže protiv Boga i Njegovog naroda (Zaharija 3:1,2; Psalam 76:9; Isaija 17:13). Pažljivo proučavanje tekstova koji opisuju kako Bog ukorava nekoga ili nešto, pokazuje da samo On ima vlast i moć da djeluje protiv tih sila koje pokušavaju da onemoguće Njegovu volju, posebno na natprirodnom području.

Tekst u Jevanđelju po Marku 9:14-29. opisuje kako Isus liječi dječaka, pošto je ukorio demona koji se nastanio u njemu. Iako je Isus, kao Sin Božji jednak Ocu, mogao da se posluži svojim božanskim autoritetom i istjera demona, On ovde u svom ljudskom obličju tu djelatnost povezuje s posredničkom molitvom. Kao savršeno ljudsko biće, On poziva Svetoga Duha da istjera demona.

Isus ukorava demone i u Jevanđelju po Marku 1:21-28, a u Jevanđelju po Marku 8:33 posebno ukorava Sotonu kao uzročnika Petrovog skretanja. Isus istjeruje demone u Jevanđelju po Mateju 8:28-34. Iako ovdje ne upotrebljava glagol „ukoriti“, događaj se zbio neposredno posle ukoravanja mora, utišavanja bure na jezeru.

Šta sve ovo znači? Isus je imao pravo da ukorava demone i sile zla. To je bio Njegov božanski atribut. Učenici su istjerivali demone, jer im je Isus privremeno dao tu vlast. Ali, samovlasno uzeti to pravo znači staviti sebe na Božje mjesto. Adam i Eva željeli su da steknu božanske atribute i Bog ih je istjerao iz Edema. Službe za istjerivanje demona preuzimaju Božju ulogu i to jedino može da dovede do zbrke i razaranja. Kada god neko pokušava da preuzme Božju ulogu i istjeruje demone, ponovo čini Adamov i Evin grijeh. Sotona i njegovi zli anđeli raduju se kada ljudi pokušavaju da istjeruju demone, jer se tako predaju njemu u ruke.

Gospod slave, koji je prilikom stvaranja izrekao riječ i odmah je bilo tako, ima moć da nas zaštiti od svih zlih duhova. Nikada ne treba da se bojimo ni njih ni njihovih pretnji. jer nam je Isus obećao: „Neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupiti!“ (Jevrejima 13:5) Apostol Pavle pobjedonosno izjavljuje: „Jer znam jamačno da ni

smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar ne može nas razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našemu.“ (Rimljanima 8:38,39)

Isus je tvrdio da nas može sačuvati „od pada i neuprljane postaviti, u velikoj radosti, pred svoju slavu, jedinom premudrom Bogu, našem Spasitelju, neka je slava, veličanstvo, vlast i autoritet oduvijek, sada i zauvijek.“ (Juda 1:24,25)

Iz ličnog iskustva znam da nas Hrist, koji je prolio svoju krv na Golgoti, nikada neće iznevjeriti.

Oni koji izlaze na propovjedaonice i govore da se svako ko se boji, ko je zabrinut, nalazi u vlasti zlih duhova, tvrde u stvari da je Hristos propustio da zaštiti i spase tu osobu. Bježite od takvih prije nego što potpuno unište vašu vjeru u Boga i tako vas odvoje od Njega i sada i u vječnosti! Oni vas nikada ne mogu izbaviti od Sotone, jer su i sami postali oruđa zla.

Da bih opisao bijedu koju izazivaju oni koji su preuzeli odgovornost i djelo Svetoga Duha da istjeruju demone, ispričaću vam iskustvo žene tridesetih godina čija je vjera u Hrista i Njegovu moć da spase bila potpuno uništena. Sledeći redovi dio su vrlo dugačkog pisma:

„Moj muž i ja počeli smo da služimo Bogu u jesen 1987. godine i za nas je svetkovanje sedmog dana predstavljalo prekrasno iskustvo. Pripadanje Božjem narodu koji drži sve Božje zapovijesti donosilo nam je bogate blagoslove i iskreno mogu da kažem da je naša radost u Gospodu bila savršena.

Kao i mnogi drugi ljudi bila sam uznemirena zbog mnogo čega. Strahovala sam, kad se djeca ne bi na vrijeme vratila iz škole, bila sam nesigurna, kada bi se zdravlje moje majke pogoršalo. Ponekad sam mislila da se mome mužu dogodila nesreća, kada se ne bi u uobičajeno vrijeme pojavio pred kućnim vratima.

Uvijek sam bila napeta kada bih se vozila u tuđim kolima. Užasavala sam se električne struje, moj strah je izazivalo mnoštvo drugih pojava.

Onda sam jednoga dana slušala propovijed pastora koji se bavio istjerivanjem demona. Bila sam zaprepašćena kada sam čula koliko drugih hrišćana pati od istih strahovanja od kojih sam i ja patila. Što sam ga više slušala to sam bila sve sigurnija da sam opsjednuta demonima.

Pastor je govorio vrlo ubjedljivo. Pošto je izgledalo da se radi o pravom Božjem čovjeku, vjerovala sam svakoj riječi koju je izgovarao. Uznemirila me je misao da Isus kome sam poklonila sve svoje povjerenje nije bio u stanju da me sačuva od opsjednutosti demonima. Očajna, složila sam se da prihvatim službu istjerivanja demona da bih se oslobodila svih zlih duhova koji su stanovali u meni.

Služba je trajala mnogo sati. Kako su se demoni pojavljivali, pastor je uspostavljao kontrolu nad svakim od njih. Duhovi su govorili kako su zavladali mojim životom – priznavali su sve što su mi činili.“

Žena u svom pismu navodi da se u kratkom razdoblju osjećala oslobođena svih

svojih strahovanja. U stvari, ustanovila je da ni za šta više mnogo ne mari, što je bilo vrlo čudno. Nije dugo potrajalo a njen život se pretvorio u zbrku i ponekad je razmišljala da ga sama prekrati. Cijelo iskustvo je veoma štetno djelovalo na njene mentalne sposobnosti.

„Bilo mi je teško da završim bilo šta što sam započela. Moja sjećanja su se gubila. Ono čega sam se nekada lako sjećala, sada je zahtijevalo veliki napor volje. To me je toliko obeshrabrivalo da sam prestala da vodim računa o sebi, bilo mi je svejedno šta će se dogoditi sa mnom. Željela sam da odem u neku ustanovu za zbrinjavanje mentalno poremećenih osoba, jer jednostavno više nisam mogla da izdržim životne teškoće.

Moj um trpio je stalne udare nekih nevidljivih sila. Mučenje koje sam trpjela, pritisak kome sam bila izložena – niko nije mogao da shvati. Osjećala sam se kao da se Gospod okrenuo od mene i da sam potpuno nemoćna da bilo šta preduzmem. Nisam imala želje da se molim, a kada sam pokušala, nisam ništa postizala.

Moj muž me je napustio prije dve godine i ne mogu mu to zamjeriti. Mrzim samu sebe. Nestalo je svih mojih nada, svih mojih snova.“

Ona kaže da joj ni propovjednici nisu mogli pomoći. Ne znajući kako da se ponašaju, kako da joj priđu zbog stanja u koje je zapala, jednostavno su počeli da je izbjegavaju. Žena je završila svoje dugo pismo ovakvom molbom: „Gospodine Monro, meni je potrebna pomoć! Želim da se smirim!“ Kako će joj Gospod pomoći, ja još ne znam. Samo znam da drugi mogu izbjeći takav bol i takvu bijedu, ako budu izbjegavali opasnosti koje donose službe za istjerivanje demona.

Epilog

MOJ DRUGI ŽIVOT

Od svih komentara koje sam čuo u toku svog života, nijedan mi nije donio toliko zadovoljstva, nijedan me nije naveo da toliko cijenim svog Stvoritelja, kao komentar koji sam čuo od svog ljekara, kardiologa, koji me je liječio skoro osam godina.

Hilda i ja smo se spremali da otputujemo iz Njujorka u Kaliforniju i ja sam upravo završavao svoj poslednji ljekarski pregled. Pošto smo obavili sve neophodne testove, posjetio sam ljekara u njegovoj privatnoj ordinaciji. Počeo je da govori o nekim pojedinostima iz mog slučaja koji su njega i njegove kolege zadivljavali u toku proteklih godina. Spomenuo je kako je niz testova 1985. godine pokazao da nemam dovoljno snage ni da ustanem iz postelje.

„Bilo je uzbudljivo posmatrati vas kako hodate bez ikakvih znakova nekog srčanog oboljenja“, rekao je zamišljeno. „Vi ste neobičan čovjek, Rože!“

Način na koji me je gledao, naveo me je da odgovorim: „Navodite me da mislim kao da sam se vratio iz mrtvih!“

Posle dugog ćutanja, on je odgovorio: „Skoro da je tako, Rože, skoro da je tako!“ Naslonivši se, razmišljao je nekoliko trenutaka i rekao: „Smatram da ste dobili još jedan život. Cijenite ga, Rože, smatrajte sebe vrlo srećnom osobom!“

Dok sam se vraćao kući, ponavljao sam reči iz Psalma:

„Hvalite Gospoda,
Glasite ime Njegovo,
Javljajte po narodima djela Njegova.
Pjevajte mu i slavite ga,
Kazujte sva čudesa Njegova.
Hvalite se svetim imenom Njegovim,
Neka se veseli srce onih
Koji traže Gospoda.
Tražite Gospoda i silu Njegovu,
Tražite lice Njegovo bez prestanka.
Pamtite čudesa Njegova
Koja je učinio,
Znake Njegove
I sudove usta Njegovih.
(Psalam 105,1-5)

U ovom trenutku želim da uzdignem svoga Gospoda i Spasitelja Isusa, govoreći kako me je održao u životu u toku nekoliko poslednjih godina.

U decembru mjesecu 1984. godine, dok sam ležao umirući na odjeljenju za intenzivnu njegu u Opštoj bolnici u Nijagara Folsu, u državi Ontario, Bog je uslišio

moje molitve za bolesnike koji su ležali oko mene. Mnogi od njih preko noći počeli su da se osjećaju bolje. Čovjek, čiju je smrt ljekar nagovijestio, iznenada je oživio, dok sam se molio za njega Velikom svešteniku koji služi za nas u Svetinji nad svetinjama u nebeskom Svetilištu. Prema riječima njegove žene, koja se dopisuje sa Hildom, živio je još pet godina i uživao u dobrom zdravlju.

Dok sam pratio Svetog Božjeg Duha na djelu, stvarno osjećao slavu Hristovog božanskog veličanstva u tom mjestu, shvatio sam da moj Gospod i Spasitelj može da skrši silu smrti. Razgovarajući sa svojim Otkupiteljem, zamolio sam ga, ukoliko je to po Njegovoj volji, da ostanem živ da bih se do kraja svojih dana molio za svoje bližnje.

Bog je uslišio moju molbu i posle sedmicu dana svojim nogama izašao sam iz bolnice. Nekoliko dana pošto sam stigao u svoju kuću, moj kardiolog me je poslao u lokalnu bolnicu da obavim niz testova. Želio je da ustanovi u kakvom se stanju nalazi moje srce da bi znao kako da me liječi.

Testovi su pokazali da bolujem od kardiomiopatije. Virus je nanio nepopravljive štete mojem srcu. Veliki dio zida lijeve komore bio je mrtav. Ljekar je rekao Hildi da medicinska nauka ne može više ništa da učini za mene. Izumrlo tkivo srčanog mišića polako će se raspasti i kada srce više ne bude bilo u stanju da pumpa krv, ja ću umrijeti. Međutim, ljekar je morao da doživi veliko iznenađenje.

Svakoga dana tražio sam od svog nebeskog Oca da blagoslovi moje oštećeno srce snagom „Duha života u Isusu Hristu“. (Rimljanima 8:2) Molio sam ga da mi da snage da izdržim zahtjeve svakoga novoga dana tako da mogu da upoznam bolje Njega i „silu uskrsenja Njegova“.

Sedmice, a zatim mjeseci, konačno i godina, su prošli. Kardiolog je zatražio niz testova da ustanovi šta me to drži u životu. Meni nije rekao zašto traži testove, sve dok se kasnije nisam preselio u Kaliforniju. Tek sada mogu da razumijem zašto mi je stalno govorio da sam pokretno medicinsko čudo.

U aprilu mjesecu 1992. godine, Hilda i ja smo se preselili da se pridružimo našoj kćeri u Kaliforniji. Čim su moji medicinski izvještaji stigli, moj novi ljekar učinio je neobičan potez, pozvavši me da ga posjetim.

„Vi ste veoma srećan čovjek što ste i dalje živi“, rekao mi je odmah, objašnjavajući da je stanje moga srca 1985. godine bilo mnogo lošije nego što mi je ljekar tada objasnio. Moje srce se povećalo i blokiralo aortu, skoro 80 posto. Druga arterija je bila zatvorena skoro 85 posto i samo to bilo je dovoljno da izazove moju smrt.

Kalifornijski ljekar zatražio je novi niz testova, uključujući i nuklearni pregled srca. Nadao se da će ustanoviti zašto se osjećam tako dobro.

Novi testovi pokazali su da se blokada aorte smanjila na 50 posto. Smetnje u drugoj arteriji potpuno su nestale. Izumrli dio srčanog mišića, umjesto da se raspadne, pretvorio se u čvrstu materiju. Iako je nesavitljiv, omogućuje srcu da

pumpa krv. Ljekar se složio sa mnom da sam ostao živ zahvaljujući samo sili molitve.

Moje srce radi sa 45 posto kapaciteta normalnog srca što me obavezuje na boravak u kući, jer se dosta umaram posle svakog napora. Naravno, veliki dio vremena provodim ležeći na lijevoj strani, jer tako izbjegavam bolove u predjelu srca.

Nisam nesrećan zbog svoje nesposobnosti – u stvari, pozdravljam je, jer mi daje vremena da se bavim molitvama za svoje bližnje. Da mi je Gospod vratio potpuno zdravlje, moje vrijeme za molitve postalo bi vrlo ograničeno. Svi bi očekivali od mene da se odazivam pozivima da držim predavanja kojima me obasipaju sa svih strana.

Uživam zaista velike blagoslove. Svakoga dana primam pisma koja mi govore da je Bog pomogao mojim bližnjima, da je preobrazio njihov život, riješio njihove naizgled nerješive probleme. Ta pisma i telefonski pozivi donose mi nebesku radost. Kao nekada apostol Pavle, i ja mogu da kažem: „Dakle ću se najslađe hvaliti svojim slabostima, da se useli u mene sila Hristova.“ (2. Korinćanima 12:9)

Dobiti produženje života u ovim završnim danima istorije zaista je veličanstven dar. Obavljati službu molitve za bližnje u isto vrijeme u kome Sveti Duh upućuje svoj poslednji poziv ljudskom rodu da se pripremi za Hristov drugi dolazak zaista je veličanstvena prednost. Moram da uzviknem: „Slava Bogu na visini!“

Knjiga 4

ČUVAJTE SE ANĐELA
Prevara poslednjih dana

PREDGOVOR

Ovu knjigu sam odlučio napisati tek nakon mnogo molitve i dubokog razmišljanja. Tokom mnogih sedmica u mome umu su odjekivale riječi apostola Pavla upućene Kološanima: „Niko da vas ne vara po svojoj volji izabranom poniznošću i službom anđela.“ (Kološanima 2:18)

Da, Isusovi neprijatelji, Sotona i njegovi pali anđeli, opet su upleteni u to u današnje vrijeme zavodeći i nadjačavajući brojne u narodu koji drži Božje zapovijesti. Dvije sestre iz četvrte generacije adventista danas su zatočene u ženskom zatvoru u Oregonu kao posledica djelovanja anđela koji su, navodno, došli s Božjeg prestola milosti i naveli ih da iz pištolja kalibra 5:38 mm ubiju dvije osobe.

Prijatelji su k tome skrenuli moju pažnju na slična pojavljivanja anđela u drugim djelovima svijeta, te mi predlagali da bih trebao napisati knjigu kojom bih upozorio Božji narod na ogromnu opasnost s kojom se suočavaju. Jedan moćni zvaničnik slomio je moj otpor prema tim pozivima.

Dok razmišljam o onom velikom danu kad će Bog na Zemlju spustiti svoj Sveti Grad, Novi Jerusalim, i kako će nakon drugoga uskrsenja spašeni stajati na zidinama toga grada i gledati dolje u izgubljene, pomislim kakav bi to bio šok za mene da čujem nekoga odozdo kako viče: „Rože Morno, kukavico, pogledaj me. U ovom beznadežnom položaju se nalazim zato što si ti ćutao i odbio napisati knjigu koja je mene i ostale mogla upozoriti na Sotonina nastojanja da nas obmanom liši naše vječne nagrade. Rože, i ti bi trebao biti ovdje s nama!“

Milošću koju je Bog tako obilno izlio po svome Svetom Duhu, ova toliko potrebna knjiga sada je tu da je čitate. Bog vas blagoslovio.

Rože Morno

ZAHVALE

Zadovoljstvo mi je izraziti zahvalnost onima koji su mnoge sate proveli skupljajući građu koja mi je bila potrebna da bih mogao pisati o okolnostima i događajima opisanim u ovoj knjizi.

Moja je divna i vrijedna supruga Hilda utrošila sedam mjeseci razvrstavajući više od 1900 stranica (oko 11 kg) građe o ovom slučaju koja se sastoji od policijskih izvještaja, sudskih zapisnika, novinskih članaka itd.

Veoma sam zahvalan za pomoć mojega dobrog prijatelja i stručnjaka za kompjutere, Majka Nelsona, koji me je opskrbio novinskim izdanjima o slučaju *Halstid.* On je utrošio mnoge sate skupljajući raznovrsnu građu iz knjižare Oregonskog univerziteta kod Eugena i Kalifornijske državne knjižare u Sakramentu, gdje je nekoliko sedmica istraživao zapise sa mikrofilma. Značajnu pomoć sam također dobio od Knjižare Pacifik Union koledža iz Angvina u Kaliforniji.

Želim se zahvaliti i Luli Nelson, koja je pomogla utipkavajući u moj računar velike djelove sudskih zapisnika.

Dok se radujem zbog svih onih čiju sam pomoć ovdje spomenuo, prisjećam se još jedne osobe kojoj bih se želio zahvaliti. Moj prijatelj Mitč Strong (Mitch Strong) iz Butevije (Batavia) u Njujorku dao je nekoliko stotina dolara za nabavku 209 stranica velikog sudskog zapisnika koji nikada prije nije bio objavljen. Za njegovu nabavku trebalo je pet mjeseci, a bio je nezamjenjiva pomoć u mom spisateljskom projektu.

Za veliku pomoć koju ste mi pružili, hvala vam i Bog vas blagoslovio.

POSVETA

Ovu knjigu posvećujem gospođi Džodi Halstid (Jodi Halstead), majci Šeron Li Halstid (Sharon Lee) i Debori Lin Halstid (Deborah Lynne), kojoj se divim iz dva važna razloga. Prvo, zbog neprekidne predanosti svojim kćerima iako su je silno razočarale počinivši nezamislive zločine.

Drugo, vrijedna je divljenja zbog istrajnih napora da osigura pomoć i vođstvo duhovnih vođa koji su pomogli njenim kćerima da obnove svoju vjeru u Boga iako su potpuno odustale od Njega i više se nisu molile.

Glava 1.
UBISTVO PO ZAPOVIJESTI

„Bilo je to nešto najgore što sam u životu učinila da bih ugodila Bogu“, rekla je Šeron Li Halstid dok me je gledala pravo u oči preko stola u ženskoj kaznionici u Salemu u Oregonu 24. aprila 1996. Ćutke sam čekao da nastavi.

„Dok sam izlazila iz kuće Grinovih s pištoljem u rukama koji se još dimio, shvatila sam da sam izvršila samo polovinu zadatka koju mi je Gospodnji anđeo zapovijedio da učinim. Lin Grin (Lynn Green) sam ubila s jednim metkom u grudi a drugim u glavu. Natanijel (Nathaniel), njihov trogodišnji sinčić, prostrijeljen je metkom koji ga je pogodio u lice, a njegov otac, Dejvid Grin (David Greene) Mlađi, uspio je pobjeći kroz zadnja vrata s metkom u leđima.

Hoće li mi Bog oprostiti što sam tako loše obavila zadatak? To sam mislila u sebi vjerujući kako On želi da ih sve ubijem. *Bog će sigurno razumjeti da sam učinila najbolje što sam mogla. Osim toga, prije tri dana napravila sam dobar posao kad sam u Majka Lemka (Mike Lemke) ispalila tri metka. Demoni više nikad neće moći opsjedati toga čovjeka.“*

Kakvi su zastrašujući događaji vodili tu ženu da postane ubica? Ubica koji je vjerovao da čini Božju volju? Da bih to razjasnio, došao sam razgovarati s njom. Sad je bila tu pokušavajući mi objasniti neobjašnjivo.

„Pet godina bila sam član male grupe koja se bavila službom spašavanja“, rekla mi je. „Oni su vjerovali da su napredovali do višeg stepena zajednice s Bogom i da su dobili sposobnost vidjeti i čuti anđele. U to vrijeme rečeno nam je da će doći trenutak kad će Bog od nas zahtijevati da učinimo mnoge teške stvari za Njega. Rekla sam Bogu da ću učiniti sve za Njega, sve što bude želio. Ali nikad nisam ni pomislila da bi došao dan kad bi On poslao anđela da mi kaže kako moram uništiti šestoro ljudi koje su opsjeli demoni.“

Dok smo opušteno razgovarali o tim godinama kad se oblikovala i kad se pripremala da ubije za Boga, duboko me se dojmilo kako su Sotonini anđeli, lukavo se predstavljajući kao Božji anđeli, uvjerili Lin Grin i ostale da toj grupi donose posebne poruke od samoga Boga. Zatim je došao dan kad su zbog istoga razloga demoni mogli zapovijediti ubistvo. Ubistvo nekoga ko je bio njihov glasnogovornik.

Lin Grin – proročica?

Mnogi su Lin Grin smatrali nekom vrstom proročice jer je godinama tvrdila da vidi i čuje anđele. Ona je, navodno, mnogo puta razgovarala s Isusom koji je malu grupu proglasio svojim osobitim narodom na Zemlji i koji joj je rekao da će taj narod koji drži Njegove zapovijesti činiti čudesa u završnom razdoblju istorije svijeta.

Tokom jednoga molitvenog sastanka Lin je od onoga, za koga je vjerovala da je Božji anđeo, primila poruku koja je, navodno, trebala ohrabriti neke od njenih sledbenika. „Žalosni ste jer ne želite dugo ostati ovdje“, govorila je da joj je to biće reklo. „Vrijeme koje ovdje provodite prosvijetliću ovim mislima o budućnosti. Ti, Džozefe, golim rukama ćeš mnoge zaštititi zaustavljajući najveći talas koji će doći s mora. Rejčel neće izgorjeti dok je bude obavijao plamen... a kad vatra prođe, svi će se diviti tome što ni dlaka s njene glave nije opaljena.“ Gospođa Grin je zagonetnu poruku shvatila da će i ona gorjeti vezana uz stub poput Jovanke Orleanke.

„A ti, Šeron (Halstid), povik tvoga glasa prouzrokovaće da se najveća planina sruši na tvoje neprijatelje kako bi se zaštitio Božji narod. Vidim kako u budućnosti lično činiš čudesna djela. Da, onaj koji čeka na tebe približiće ti se kad postaneš nova. Tvoj anđeo koji vjerno stoji pokraj tebe daće ti snagu, znanje i mudrost za te stvari.“

Anđeo je svoju posjetu završio podstičući ponos grupe: „Vi koji ste ovdje, u ovoj sobi, znate više o budućnosti nego ijedan čovjek, žena ili dijete na ovome svijetu. Čuvajte se vračara u svijetu.“

Dok sam slušao kako Šeron Halstid iznosi svoju grotesknu priču, shvatio sam da je čitav taj doživljaj sa svijetlim i divnim anđelima, koji su ih uvjeravali kako su oni Božja elita na Zemlji, zamišljen da otrovno djeluje na njihove umove. On ih je oslijepio za laži koje je Sotona postepeno koristio kako bi ih naveo da zanemare ili potpuno odbace osnovne istine Biblije, kao što su stanje umrlih i činjenica da smo potpuno smrtni i ne posjedujemo besmrtnu dušu koja u trenutku smrti ide na Nebo ili za života može napustiti tijelo te putovati na druge svjetove. Ti ljudi su bili adventisti sedmoga dana, ali očaranost anđelima prouzrokovala je da odbace veliki dio svojih uvjerenja. Anđeli su ih zaveli da prihvate i takve fantastične tvrdnje kao ovaj koji mi je Šeron rekla:

„Dejv Grin Mlađi otišao je na vlastitu planetu koji mu je Bog namijenio... Na njoj žive patuljasti ljudi i raste njegovo omiljeno drvo bonsai. Ljudi na toj planeti manji su od drveta bonsai. Dejv nam je rekao da je posjetio i razgovarao s tim patuljcima i da oni brinu za njegovo drveće dok ga jednoga dana on sam ne bude mogao njegovati. Rečeno nam je da ćemo i sami imati priliku posjetiti svoje vlastite planete i ostale svjetove kad nas Isus uzme na Nebo... obaviješteni smo da će svako od nas na svojoj planeti moći imati biljke, drveće ili životinje kakve poželi.“

Zavodljivost posebnih darova i iskustava

Šeron se prisjetila nekih darova i sposobnosti za koje je mala grupa mislila da su je anđeli obdarili. David Grin je, na primjer, mislio da ima dar tumačenja snova i sposobnost razlikovanja koliki je postotak neke muzike od Boga ili od Sotone. Posledica je bila da je muzička djela kupovao prema tim spoznajama.

„Na moj rođendan, 4. novembra 1984,“ priča Šeron, „otišli smo k prijateljima

na molitvu i da postavljamo pitanja anđelima. Nakon ručka svi smo prešli u dnevni boravak i većina nas je sjela oko Lin. Zatim smo se obraćali anđelima pojedinačno, kako su se pojavljivali. Sedam dana ranije jedan anđeo je rekao Lin da ćemo se ovdje sresti te da ću ja primiti svoje rođendanske darove s Neba, za što su neki iz grupe molili. Djevojka po imenu Šeril dobila je veliku mačku koju jednom vidiš kao prugastu, a kad je pogledaš iz drugog ugla, izgleda kao da ima tačke poput leoparda."

Jedna osoba je dobila dar za koji se pokazalo da je prevelik za nju. „1984", kaže Šeron, „članu grupe po imenu Čarls dat je dar čitanja misli. Jednom je osjetio šta neko misli o njemu i to mu se nije svidjelo. Vrlo uznemiren, molio je Boga da mu ukloni tu sposobnost."

Sva ta iskustva bila su usmjerena da očaraju, da stvore kod grupe osjećaj kako znaju ono što niko drugi ne zna te da se nalaze u posebnom položaju pred Bogom. Tokom zime 1984, na primjer, Grinovi su otišli na skijanje u Bend u Oregonu. „Rekli su mi", kaže Šeron, „da je uz njih, dok su skijali niz padine, skijao anđeo dječak. Bio je to najmlađi anđeo kojega je, kaže Lin, vidjela ili s kojim je pričala." Vidjeti anđela dječaka može se učiniti besmislenim nekima od mojih čitalaca, ali uvjeravam vas da se to njima činilo vrlo ozbiljnim.

Grinovi su vjerovali da su primili posebnu spoznaju o anđelu Gabrielu. Prema onome što je ispričala Šeron, „Lin je rekla da je Gabriel vrlo snažan anđeo, mišićavog izgleda, koji nije toliko visok kao drugi anđeli, ali bi mogao biti ako poželi. Anđeo Istine rekao je Lin da je omiljena visina anđela oko 2:5 m, ali se mogu povećati do koje god visine žele. Takođe mogu i svoju kosu produžiti do željene dužine. Oni čak mogu promijeniti i boju odjeće koju nose, ako se od njih zatraži da nose određenu boju."

Ko se može oduprijeti želji da sazna tako neobične stvari? Ako vam ih Bog otkriva, to svakako znači da ste neko osobit. Šeron Halstid mi je rekla kako je 1984. „Anđeo Istine" navodno došao k Lin tokom sastanka za molitvu i pitanja. Lin se počela smiješiti govoreći tome biću: „Istino, što to imaš na glavi?" On je rekao da se upravo vratio s relija za mlade u Meksiku tokom kojeg je uzeo ljudski oblik i bio počasni govornik. Ljudi su mu dali meksički sombrero. Nije ga skidao s glave kako bi Lin vidjela njegov dar od ljudi iz Meksika.

Iste godine jedan od anđela je pozirao Dejvidu Grinu s raširenim i sklopljenim krilima, a Dejvid ga je crtao. „Crteži koje sam vidjela prilično su dobri", rekla mi je Šeron. „I Lin je vidjela anđele kako poziraju Dejvu."

Tokom moga istraživanja za ovu knjigu pročitao sam crnu bilježnicu od 175 stranica u kojoj su Dejvid i Lin Grin zapisivali svoje doživljaje. Policija je uzela iz njihovog doma nakon što je Lin ubijena. Tamo piše da su tokom razdoblja od oko četiri godine Grinovi u svome domu ugostili, kako su vjerovali, mnoge anđele. Anđele koji su laskali, ostavljali dubok utisak i obmanjivali. Sotona ih je vodio korak po korak da prihvate najgrotesknije stvari – stvari koje se suprote svemu što su

naučili iz Biblije. Ovo su Dejvidove riječi: „Upoznali smo se i razgovarali s mnogima (anđelima) i stekli brojne prijatelje koje smo jako zavoljeli – dosad njih stotinu šezdeset.“ Zapisao je i imena većine njih. U kasnijim poglavljima ću upotrijebiti dosta građe iz te crne bilježnice.

I Isus je, navodno, posjetio Grinove i njihove sledbenike. Šeron kaže da se 1984. njena rođaka Šeril preselila iz Fort Vorta u Teksasu da bi živjela s njom u Grants Pasu. „Ona je vjerovala onako kako su vjerovali i ostali članovi grupe. Jednog dana Lin je došla u naš dom da moli i postavlja pitanja o Isusu. Isus joj je poručio da dođe u naš dom jer nam nešto posebno ima darovati toga dana.

Lin je došla nakon ručka i mi smo s drugih pet članova sjele na pod te smo skupa molili da Isus dođe i progovori nam kako bismo saznali što to On ima za nas. (Mnogo puta se događalo da se jedan od anđela pojavi dok smo bili kod Grinovih i donese neki duhovni dar s Neba za nekoga iz grupe.) Na taj način su svakome od nas dati mnogi duhovni darovi.

Lin je molila Isusa da dođe k nama. Vidjela ga je kad se pojavio i rekla je kako je blistav i predivan i da ga okružuju hiljade anđela. Kad je počeo govoriti, Lin je ponavljala poruku koju nam je donio. Ovdje moram spomenuti da je gotovo svaku poruku koju smo dobili od anđela ili Isusa neko od nas zapisivao riječ po riječ dok je Lin govorila. Bilo je trenutaka kad bih, zapisavši poruku, ponovno čitala Isusu ili anđelu kako bih se uvjerila da sam je tačno zapisala, bez ijednog propusta.

Taj put je, nakon svoga govora, Isus prošao ispred svakog od nas i stavio nam u ruku Božji pečat. Lin je rekla da to izgleda kao slika drugoga Hristovog dolaska, sa svim divnim, sjajnim anđelima oko Njega. Dejv je zbog posla bio odsutan i nije primio svoj pečat, ali te večeri, nakon što su on i Lin molili, Isus je došao i dao mu njegov pečat, što ga je silno obradovalo.

Lin je rekla da je Božji pečat na našim čelima poslednji i najteži pečat koji se treba primiti. Neki iz grupe već su primili pečate na svoje ruke i stopala te su sada čekali i čeznuli za poslednjim pečatom na čelo. Kad jednom primiš poslednji Božji pečat, zapečaćen si za Nebo i vječnost s Hristom i više ne možeš griješiti.

Dejvid Grin Mlađi primio je dar putovanja kroz svemir, mnogima dobro poznat kao iskustvo izlaska iz tijela, o čemu je on govorio kao o ‘duhovnom putovanju’. Jedne večeri smo svi sjedili na podu. Dejv je legao i zaspao. Nakon nekog vremena Lin ga je upitala: ‘Dejv, gdje si bio?’ On je odgovorio: ‘O, prošao sam kroz krov i bio odnesen na drugu planetu gdje sam vidio mnoge divne stvari.’“

Porodica Halstid primijetila je da je Dejvid, u vrijeme kad je imao jedan od svojih duhovnih izleta, sjedio na podu, nasred dnevnog boravka, i govorio drugim jezicima. To me je podsjetilo na događaj koji se zbio dok sam bio član tajnog društva poštovalaca duhova, o čemu sam pisao u prethodnim knjigama. Veliki sveštenik te grupe jednom prilikom je rekao da neke vjerske grupe koje govore jezicima čine to pod uticajem sotonskih duhova. Ti duhovi, tvrdio je, zapravo podstiču ljude da govore svetogrđa protiv Stvoritelja, a neki hule na Njegovo ime ne znajući što čine.

Dodao je da svo uzbuđenje koje se javlja kod nekih njihovih djela iscjeljenja dolazi od velikog gospodara (Sotone) i njegovih anđela.

Gotovo pet godina anđeli posjetioci su ljude iz Oregona očaravali obećanjima o divnoj budućnosti zadobivajući njihovo povjerenje i ljubav. Zatim su ih počeli uvoditi u aktivnosti koje Božja riječ zabranjuje. Pod izgovorom da ih osposobljavaju kako bi novcem i drugim sredstvima u vrijeme nevolje pomogli velikom broju onih koji drže subotu, oni su naglašavali da Bog ima za nas planetu i sve na njoj. Ali tome su dodali sotonsku izopačenost – da Bog traži od njih da počnu prebacivati imovinu onih koji su duhovno izgubljeni na mjesta gdje će se to čuvati za vrijeme kad bude trebalo. Anđeli su ih obavijestili da će im pomagati u izvršenju tog posebnog zadatka za Boga i Njegov narod.

Sledbenici Dejvida i Lin Grin shvatili su da će posljednji dani biti vrijeme nevolje te su zaključili da trebaju posebnu pripremu. Lažni anđeli počeli su tkati s nitima istine. Ali su zatim to iskoristili da podmetnu veliku laž. Grinovi i njihovi sledbenici nisu se pitali kako će ih, zapravo, Bog održati kroz to razdoblje. Oni nisu istraživali Bibliju i spise Elen Vajt. Oni su radije izveli zaključak da će njihov opstanak zavisiti od njihovih vlastitih napora. Umjesto da puste da se Bog pobrine za ono što će im tada biti potrebno, oni su unaprijed stvarali materijalne zalihe. I nisu se pitali da li bi Bog Svetog pisma provodio taktiku u koju su ih lažni anđeli uvlačili korak po korak.

Natprirodna bića govorila su im da idu u određene trgovine, uzmu razne predmete i iznesu ih. Pali anđeli su ih uvjeravali da niko neće vidjeti ukradenu robu jer da će anđeli te predmete učiniti nevidljivima. Niko ih neće zaustaviti. Oni su bili u stanju činiti najnevjerovatnije stvari ako su demonski anđeli s njima sarađivali.

Jedno biće je, na primjer, četvoro od njih uputilo u jednu trgovinu određenog dana da ukradu neke velike predmete. (Da bi to obavili, navraćali su pet puta u istu trgovinu.) I ponovno su ih natprirodna bića uvjeravala da neće biti nikakvih problema, da ih niko neće ometati u njihovom poslu. Anđeli su ih uvjerili da će promijeniti njihov izgled, kao i boju njihove odjeće, te da će sve što ukradu učiniti nevidljivim. Kad je sve prošlo s velikom lakoćom, grupa je počela uživati u takvom načinu rada „za Boga." Prema policijskim izvještajima oni su za šest mjeseci iz raznih izvora sakupili robe u vrijednosti većoj od 50.000 američkih dolara a da ih niko nije primijetio.

To osobito iskustvo trebalo ih je uvjeriti kako su izvan svake sumnje u potpunosti pod starateljstvom Božjih anđela i da im se ništa ne može dogoditi jer vrše Njegovu volju. Natprirodna bića nešto bi predvidjela i to bi se dogodilo potvrđujući tako svoju istinitost, moć i božansko porijeklo. Ali ako se neko proročanstvo ispuni, to još uvijek ne znači da je ono od Boga. Sotona može dati lažna proročanstva za koja se čini da su se ispunila. Dok su se Grinovi i njihovi sledbenici osjećali sigurnima i imali puno povjerenje u svoj poziv, Sotona je, u stvarnosti, osljepljivao njihove umove i tako su bili uvučeni u poštovanje demona a da to nisu ni zapazili.

Apostol Pavle opisao je Sotoninu veliku moć da obmanjuje ljudski um: „Kojima bog svijeta ovog oslijepi razume nevjernika, da im ne zasvijetli vidjelo jevanđelja slave Hristove, koji je obličje Boga, koji se ne vidi.“ (2. Korinćanima 4:4) Ono što se dogodilo tim ljudima snažna je ilustracija ovih riječi.

Jednog dana se nekolicina iz grupe Grinovih okupila u domu jednoga od članova postavljajući pitanja anđelu posjetiocu za kojega je Lin Grin tvrdila da je zračio nebeskom slavom. Neko ga je tada upitao kako bi čovjek mogao vidjeti i razgovarati sa svojim anđelom čuvarom. Biće im je preko Lin reklo da anđeli čuvari pripadaju drukčijem redu anđela od njegovog te da oni nikada ne razgovaraju jedan s drugim. Božji anđeli na Nebu, koje prožima ljubav i bliskost, da nikada ne razgovaraju jedan s drugim? Takva izjava je trebala uzdrmati njihove umove da shvate kako tu nešto nije u redu. Ali ti su ljudi anđelove riječi prihvatili kao istinu. Dopustili su da dođu u takvo stanje u kojemu će bez prigovora prihvatiti svaku novu laž. Tako je došao dan kad su iskreno povjerovali kako Bog želi da ubiju šest ljudi.

U zamci

Prije nego što ćemo vidjeti kako su pali anđeli brojne hrišćane koji svetkuju subotu zaveli dotle da su čak bili spremni i ubiti, mislim da je važno naglasiti činjenicu da čak i najmudriji čovjek može biti obmanut na sličan način ako nije dobro utvrđen u Božjoj riječi.

Razmotrimo najprije način na koji je Sotona radio sa svojim žrtvama u prošlosti. Zadržimo se malo na dva posebna događaja: kako je Sotona zaveo anđele na Nebu, a zatim – kako je prevario naše praroditelje u njihovom domu u Edenu.

Lucifer je anđelima oduševljeno govorio o svom velikom planu da bude „jednak Svevišnjemu.“ Sebe je zamišljao kao moćnog vladara nad golemim prostranstvima svemira, uzvišenog gospodara nad milijardama divnih svjetova, te je i anđele uvjeravao da će svakoga ko stane na njegovu stranu nagraditi položajem i velikom moći.

Biblija to opisuje ovim riječima: „Kako pade sa nebesa Svjetlonošo, sine Zorin?... A govorio si u srcu svom: Izaći ću na nebo, više zvijezda Božjih podignuću presto svoj, i sješću na gori zbornoj na strani sjevernoj; izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Svevišnjim.“ (Isaija 14:12-14)

Sotona je, budući da je bio na visokom položaju u božanskoj upravi nad Božjim svemirom, mislio da bi mogao upravljati i uticati na stvari tako da prisili Stvoritelja da se složi s njegovim zahtjevima i učini ga vladarem svemira.

Tako je Lucifer, poznavajući vlastite motive, iskoristio želju za dobitkom kako bi podstaknuo druge anđele da mu se pridruže u postizanju njegovog cilja uvjeravajući svakoga od njih da će ući u viši nivo postojanja. Ali kao što znamo, krajnji rezultat je bio upravo suprotan onome što im je obećao. Poraz, ropstvo. i podređivanje njihovih života volji tiranina trebali su biti njihovo iskustvo sve do svršetka u ognjenom jezeru.

Zavodeći trećinu nebeskih anđela, Lucifer ih je lišio njihovog vječnog boljitka navodeći ih da misle kao što on misli, da osjećaju kao što on osjeća te su, naravno, počeli i djelovati onako kako je on to želio. Nije prošlo mnogo vremena i oni su bili uvučeni u pobunu protiv Boga koja je završila njihovim protjerivanjem s Neba. Bog je još izjavio da će ih jednoga dana stići i kazna. Kako je to moralo biti strašno iskustvo za sve njih.

Visoki sveštenik poštovalaca Luciferovih duhova, kojima sam i ja jednom pripadao, rekao je da je velika većina tih anđela preživjela neku vrstu mentalnog sloma od kojega se nisu nikad oporavili. On ih je nazvao tlačiteljima jer su opsjednuti sijanjem jada i uništenja ljudskih života kao osvetom prema Stvoritelju zbog toga što ih je zbacio s Neba. (o tome vidite u *Moj put u svijet natprirodnih sila)*

Sotona i njegovi anđeli uskoro su, prešavši s Neba na našu novostvorenu planetu, shvatili da se njihova jedina nada u opstanak nalazi u Sotoninoj sposobnosti da prevarom od Adama i Eve preuzme vlast. Ovaj je zaključio da bi, ako kod prvih ljudi provjerenim pristupom izazove želju za dobitkom, mogao zaplijeniti sve što im je Stvoritelj dao. Tako je dobro zamišljenim planom i vještim manevrima uvukao Evu u ugodan razgovor o samouzvisivanju i njegovim pogodnostima.

Kao što znate, Sotona je postao knez našega svijeta, a njegova taktika izazivanja želje za dobitkom kako bi zavodio ljude postala je jednom od najučinkovitijih obmana.

Aktiviranje alarma

Apostol Pavle je pisao Kološanima: „Neka vas niko ne odvraća od nebeske nagrade samovoljnom poniznošću i praznovjernim poštovanjem anđela.“ (Kološanima 2:18) Ja bih to prepričao ovako: „Neka vas niko ne odvrati od nebeske nagrade na taj način što ćete mu dopustiti da vas navede da prihvatite nauku o navodnoj poniznosti čija će stvarna posledica biti poštovanje anđela i vječno odvajanje od Boga.“

Apostol neznabožaca bojao se da „lažni apostoli i prijevarni radnici“ (2. Korinćanima 11:13) ne zavedu te mlade hrišćane. Ni u pismu Filipljanima nije olako gledao na obmanu kad je rekao: „Čuvajte se ‘pasa’, čuvajte se zlih radnika.“ (Filipljanima 3:2) I opet je na duhovnu pokvarenost i njene opasnosti upozorio Korinćane riječima: „Ali se bojim da se slučajno ne bi, kao što je zmija zavela Evu svojim lukavstvom, vaše misli pokvarile te se udaljile od Hristu dužne iskrenosti i čistote.“ (2. Korinćanima 11:3)

Sotonini anđeli nastoje vas odvratiti od ulaska u Novi Jerusalim. Biće velikih iznenađenja za veliki broj hrišćana koji su godinama planirali šetati zlatnim ulicama Božjega grada. Zaključio sam da ćemo nakon drugoga uskrsenja sresti tri različite grupe u metežu izvan zidina Novoga Jerusalima: bezbožne, pokvarene i prevarene.

Bezbožni_su oni koji se na ovom svijetu ne zanimaju za Boga i žive samo za sebe. Među pokvarenima će biti oni koji su namjerno činili zlo huleći na Boga i

nalazeći zadovoljstvo u tome što su zločinci. Prevareni misle da postupaju ispravno, ali to nikad nisu provjerili u Božjoj riječi. To su oni o kojima Pavle govori da su izgubili svoju vječnu nagradu.

Bog tu nagradu dodjeljuje čovjeku kad ovaj prihvati Hrista kao svoga Gospoda i Spasitelja. Ona se sastoji od tri divna obećanja. Prvo je da će Bog onoga ko umre u Hristu podignuti iz mrtvih kad Isus dođe na oblacima s Neba. Drugo je obećanje da će prilikom uskrsenja vjernik dobiti besmrtno tijelo koje više neće patiti. I na kraju, one koji će živjeti na Novoj Zemlji čeka život bez kraja.

„Tamo će besmrtni umovi sa nepresušnim uživanjem proučavati čudesa stvaralačke moći, tajne spasonosne ljubavi. Tamo neće biti okrutnog, zavodljivog neprijatelja da navede na zaboravljanje Boga. Svaka sposobnost će se razviti, svako svojstvo povećati. Sticanje znanja neće umarati um niti iscrpljivati životnu snagu. Tamo se mogu ostvariti najveći poduhvati, dosegnuti najuzvišenije težnje, ispuniti najveće želje, i još uvijek će se pojaviti nove visine koje treba savladati, nova čuda za divljenje, nove istine za razumijevanje, novi predmeti da pokrenu sile uma, duše i tijela.“ *(Velika borba,* str. 582)

Lažni hristosi i lažni proroci

Matejevo jevanđelje nam govori da su, dok je Isus bio na Maslinskoj gori, učenici prišli i upitali ga: „Kaži nam kad će to biti i koji je znak tvoga dolaska i svršetka svijeta?“ (Matej 24:3) Isusov precizan odgovor je upozoravao na veliku opasnost od prevare ili, drugim riječima, na opasnost od gubitka vječnog života zbog obmanutosti. „Pazite da vas tko ne zavede – odgovori im Isus – jer će mnogi doći pod mojim imenom i reći: ‘Ja sam Mesija’, i mnoge će zavesti.“ (stihovi 4,5)

„Jer će se pojaviti lažni mesije i lažni proroci te će činiti tolike čudesne znakove da bi zaveli, kad bi bilo moguće, i same izabrane.“ (stih 24)

U mnogim pismima koja primam ljudi me pitaju kad će se prema mom mišljenju početi pojavljivati lažni mesije i lažni proroci za koje je Isus rekao da će se podići prije Njegovog drugog dolaska. I dok telefonom razgovaram s nekima od tih ljudi, oni se zapanje kad im kažem da već decenijama brojni lažni proroci i lažni mesije vrlo aktivno šire obmanu u vjerskom svijetu.

Vidite, kad se čovjeku objavi prekrasan anđeo i kaže da je došao od Božjeg prestola, a zatim iznese poruku koja nije u skladu s Božjom riječi te se čovjek promijeni i počne podsticati ljude da prihvate tu poruku kako bi ugodili Bogu, tada takvoga čovjeka smatram lažnim prorokom u punom smislu te riječi. Isto tako, kad neko kaže da je vidio Isusa kako dolazi u pratnji divnih anđela i da se kretao u krugu neke grupe ljudi te ih blagoslovio, a da istovremeno članovi te grupe govore stvari koje se suprote Božjoj svetoj riječi, možete biti sigurni da je na djelu lažni mesija, jedan od Sotoninih anđela.

Bilo je to sredinom sedamdesetih godina kad sam postao svjestan da pali heruvim i njegovi duhovi razvijaju novi pristup navođenja velikog broja ljudi da prihvate popularno vjerovanje o životu nakon smrti i odbace biblijsko učenje da „mrtvi ne znaju ništa“ (Propovjednik 9:5,6). U to vrijeme se na televiziji pojavio *talk-show,* a najzapaženije emisije bile su *The PTL Club* koju su vodili Džim i Tami Baker (Jim & Tammy Bakker), *The 700 Club* voditelja Pat Robertsona i *Mery Griffin Show.*

Tada sam bio rukovodilac prodajnog odjeljenja reklamnih stranica telefonskih imenika (žute stranice) za *Continental Telephone System* u sjeveroistačnom dijelu Sjedinjenih Država. Naveče u motelskoj sobi, dok sam sređivao papire, obično bih pogledao jedan ili dva takva televizijska programa, zavisno od teme. Posebno me je zanimala rasprava o bilo čemu što je imalo veze s poslednjim vremenom i drugim Hristovim dolaskom. Uz to sam gledao emisije o takozvanim iskustvima bliske smrti u kojima su ljudi, navodno, nakratko umrli te otišli u blistavu zemlju slave. Tada bi im anđeo ili pokojni rođak, kod nekih navodno čak i Isus osobno, rekao da se vrate na Zemlju, ponovno uzmu svoje tijelo i pomognu drugima da se pripreme za tu zemlju slave.

(Još uvijek čuvam bilješke o mnogim takvim emisijama zbog čega ih sada mogu opisati. U to vrijeme me je moja žena pitala zašto to činim, a ja joj nisam znao odgovoriti. Nisam ni sanjao da bih to mogao upotrijebiti u knjizi.)

Veliki sveštenik spiritističkog društva kojemu sam nekad pripadao decenijama ranije otkrio mi je istinu o takvim iskustvima. On je tvrdio da ih duhovi proizvode u umovima određenih ljudi stvarajući u njihovoj mašti tako slikovite prizore da ostanu utisnuti u njihove umove tokom stanja nesvijesti. Kad se probude, takve osobe iskreno vjeruju da je njihov doživljaj bio stvaran. „Mnogi od njih“, uvjeravao me je sveštenik, „postaju moćni radnici za gospodara (Sotonu) koji nikad ne prestaje mamiti ljude za svoje namjere.“ I opet, te obmanute ljude smatram lažnim prorocima.

Merv Grifin bio je očaran natprirodnim, i u svojoj emisiji je razgovarao s mnogima koji su imali zanimljive susrete s navodnim duhovima umrlih osoba. Na primjer, 14. novembra 1978. bio sam u Konkordu u Nju Hempširu i gledao njegov šou u kome je vodio intervju sa Lilian Karter, majkom predsjednika Kartera, i s kantri pjevačicom Loretom Lin. Tokom razgovora spomenuo je da je Loreta Lin živjela u kući duhova. Loreta je objasnila da je to iskustvo bilo korisno za njenu porodicu. „To su prijateljski duhovi“, rekla je. „Djeca su vidjela neke od njih i nisu ih se bojala.“ Rekla je da su stepenište morali pokriti tepihom jer su se čuli koraci dok su duhovi silazili i penjali se starim stepenicama. Uz to vrata su se sama otvarala i zatvarala, a pokatkad bi se palila i gasila rasvjeta, ali ona se nije htjela riješiti tih duhova.

Mislio sam: *„Kad bi znala da u njenom domu borave Sotonini anđeli koji je odvajaju od nebeskih blagoslova, zavapila bi za pomoć.“* Obmana je tako žalosna stvar.

Sotonska obmana poslednjeg vremena

Ričard Batista, koji je proglašen mrtvim i koga je u život vratila grupa ljekara u bolnici Njujork siti, 5. decembra 1978. iznio je zanimljivu priču u *Merv Griffin Show.* On je rekao kako je pretrpio zastoj srca pri čemu mu se činilo kao da je njegova duša napustila njegovo tijelo i otišla na mjesto velikog sjaja. Tamo je vidio svoga djeda kako mu dolazi u susret da ga pozdravi. Ali mu nije bilo dopušteno da ostane tamo, već mu je rečeno da se mora vratiti na Zemlju. Nije se želio vratiti u svoje tijelo i bio je vrlo ožalošćen zbog toga što su ljekari i dalje radili na tome da ga vrate u život.

Kad je došao k svijesti, svima je rekao da želi umrijeti, ali mu je njegov sedamnaestogodišnji sin pomogao promijeniti mišljenje. Batista je tvrdio kako je to iskustvo nešto najugodnije što je doživio, nešto što mu je omogućilo da otkrije kako izgledaju savršeni radost i mir.

Takva iskustva ostavljaju dubok dojam na one koji prihvataju popularno vjerovanje da ljudi imaju besmrtnu dušu i na one koji nikad nisu svoje umove ojačali Riječju Božjom koja kaže da je samo Bog „jedini besmrtan“ (1. Timoteju 6:16), da „mrtvi ne znaju ništa“ (Propovjednik 9:5,6) i, takođe, da „Gospoda mrtvi ne hvale, niko od onih što siđu u podzemlje“ (Psalam 115:17). Prema apostolu Pavlu život nakon smrti započeće uskrsenjem pravednika prilikom Hristovog drugog dolaska, a nipošto prije (vidi 1. Solunjanima 4:13-18). Životno je važno da svoje umove ojačamo pamćenjem takvih tekstova kako bismo izbjegli zamku Sotoninih obmana. Obmana koje će sve više uvjeravati svijet da su mrtvi na Nebu, u predivnom blaženstvu.

Visoki spiritistički sveštenik prije više od pola stoljeća objasnio mi je kako Sotonini anđeli vrlo lukavo u ljudima njeguju vjerovanje u život nakon smrti. Ali moje je zanimanje doseglo vrhunac kad je izjavio da demonski duhovi povremeno uzimaju ljudsko obličje. Sam se Sotona materijalizovao na dan Isusova raspeća kako bi se uvjerio da će Jevreji odbaciti velikog Propovjednika te da vidi kako će najžešća bol i patnja počivati na Onome koga je naučio mrziti još u nebeskim dvorovima.

Godinu dana poslije, kad sam već prihvatio Hrista kao svoga Gospoda i Spasitelja, u *Čežnji vjekova* čitao sam poglavlje o raspeću Hrista. Tamo sam naišao na odlomak koji govori o materijaliziranju Sotoninih anđela. Pilat je upitao Jevreje: „‘Koga hoćete da vam pustim? Barabu ili Isusa prozvanoga Hrista?’ Odgovor svjetine odjeknuo je kao rika divljih zvijeri: ‘Pusti nam Barabu!’ Uzvik ‘Barabu! Barabu!’ postajao je sve glasniji i glasniji... ‘A što ću učiniti s Isusom prozvanim Hristom?’... Ponovno je uskomešano mnoštvo zaurlalo poput zlih duhova. *Pravi demoni u ljudskom obliku* bili su u mnoštvu, i što se drugo moglo očekivati do odgovor: ‘Da se razapne!’“ *(Čežnja vjekova,* str. 733. originala)

Nekoliko stranica dalje našao sam ovaj dodatni podatak: *„Sotona sa svojim anđelima, u ljudskom obličju,* bio je prisutan kod krsta.“ *(Čežnja vjekova,* str. 746-

749) Autorka je, po mom mišljenju, morala biti nadahnuta kad je dobila informaciju poznatu malobrojnima.

Sam spiritistički sveštenik, doduše, bio je zbunjen pitanjem materijalizacije duhova. Njegov duhovni vodič, koji mu je to spomenuo, neke stvari je ostavio neobjašnjenima: kako se duhovi materijalizuju i zašto su takve, pojave rijetke. Duhovni vodič je, međutim, rekao da će se više takvih pojava događati kako se sukob između Hrista i Sotone bude pojačavao i približivao kraju.

Materijalizovani duh pomaže Teliju Savalasu

Jedan primjer o nekoj vrsti takvog pojavljivanja ilustruje priča o Teliju Savalasu, glumcu koji je glumio televizijskog detektiva Kodžaka, i koji je govorio u popularnoj emisiji *Larry King Live* u februaru 1988. Jedne večeri, nedugo nakon što je odslužio vojni rok, vozio se prema kući na Long Ajlendu u Njujorku. Na nesreću, upravo mu je na autoputu nestalo goriva. Odmah se zaustavio jedan auto i vozač ga je upitao je li sve u redu. Kad mu je Savalas rekao da je ostao bez goriva, čovjek je dobacio da nema vremena odvesti ga do benzinske stanice, ali ako ode nekoliko stotina metara do prolaza između stabala, naći će se na običnoj cesti gdje će naći pomoć.

Savalas je učinio kako mu je rečeno i, izlazeći iz šumarka na cestu, iznenadio se vidjevši crni kadilak. Otmeno odjeveni muškarac za volanom rekao mu je: „Upadaj. Odvešću te na benzinsku stanicu.“ Putem su ćaskali, a kad su došli do stanice, Savalas je posegnuo u zadnji džep da uzme karticu i shvatio da ju je ostavio u autu. Prije nego što je pokušao objasniti, vozač je rekao: „Ne uznemiravaj se zbog svoje kartice. Ja ću ti dati dolar.“ U to ste vrijeme za tako malo novca mogli kupiti 10 litara goriva.

U povratku do mjesta gdje je pokupio Savalasa, čovjek je dominirao razgovorom i Savalas ga nije uspio pitati kako se to dogodilo da ga je čekao u svom kadilaku ili kako je znao da je Savalas zaboravio svoju karticu. Izlazeći iz auta, Savalas ga je zamolio da na komadiću papira napiše svoje ime, adresu i broj telefona kako bi mu poslao dolar poštom. Čovjek je napisao svoju adresu u Nju Džersiju dodajući da telefonski broj pripada gostionici u koju često navraća, a zatim je otišao.

Nekoliko dana kasnije Savalas je nazvao taj broj i zatražio Roberta Blenka, ako je tamo. Osoba s druge strane rekla je: „Daću vam da razgovarate s njegovom ženom.“ Prvo što je ova žena rekla bilo je: „Kakva je ovo šala?“ Savalas joj je ispričao što je doživio. Ona ga je zatim zamolila da opiše tog čovjeka i njegov auto, i kako je bio odjeven. Nakon njegova odgovora ona je kroz suze rekla: „Upravo tako izgledao je moj muž. I on je imao crni kadilak i, kad je umro prije dvije godine, bio je pokopan u sivom odijelu s istim šarama kakve ste mi opisali.“

To iskustvo je ostavilo dubok utisak na Telija Savalasa. Prije toga nikada se nije zanimao za duhovno, ali sada je nepokolebljivo vjerovao u besmrtnost duše i život

nakon smrti. Kao medijska ličnost, kakva je bio, imao je izvanredne prilike da svoju priču iznese pred brojnim gledaocima i nikad nije propustio priliku da govori o toj temi.

Savalasova priča savršeno ilustruje kako se demonski duhovi materijalizuju da podupru laži koje će snažno zavesti ogromnu većinu ljudi tokom svršetka zemaljske istorije.

Nova svjetlost

Tokom kasnih sedamdesetih neki evanđeoski hrišćani bili su opčinjeni onim što su oni nazivali „novom svjetlošću“, naukama za koja su mislili da su dugo bila uskraćene hrišćanima. Stoga su počeli nagovarati Boga da im daruje „novu svjetlost.“ Drugi su postali opsjednuti mišlju da je došlo vrijeme od Boga tražiti prednost da vide i razgovaraju s anđelima koji bi ih mogli podučavati kako da Njemu služe na novi i bolji način.

Takve želje prečesto je pokretala želja za samouzdizanjem, kako je vrijeme otkrilo, te je otvorila put da se Sotonini anđeli pojave nekim ljudima tvrdeći da su došli s Neba. Ta bića su postepeno počela izvrtati Hristovo Jevanđelje. Dok sam gledao kako taj trend osvaja neke od crkava koje svetkuju nedjelju, pitao sam se koliko će vremena proći dok demonski duhovi na sličan način zatruju razmišljanje onih koji drže Božje zapovijesti. Nije trebalo mnogo vremena, kao što ćete vidjeti u sljedećim poglavljima.

Tokom ranih osamdesetih uzbudljiva nova pojava počela je osvajati i neke protestantske krugove. Neki od njihovih članova počeli su smatrati da su opsjednuti demonima, a duhovni vođe koji su ih nesvjesno do toga doveli, nisu oklijevali proglasiti sebe stručnjacima u rješavanju takvih problema. Oni su provodili istjerivanja duhova koja su katkad trajala od 12 do 16 sati kako bi čovjeka oslobodili od brojnih „demona.“ Istjerivač bi zapovijedao duhovima, jednom po jednom, da se predstave i odgovore na brojna pitanja o njihovim interesima, raznim aktivnostima itd.

Jedan baptistički propovjednik preko noći je postao slavan zbog svojih poduhvata u području natprirodnog. To je privuklo pažnju sredstava informiranja i pridalo mu značaj na nivou cijele države kakav neko ne bi mogao kupiti ni za milion dolara. Propovjednici iz raznih denominacija skupljali su se oko njega da bi slušali o njegovom „duhovnom otkriću“, a među njima su bila i tri ili četiri adventista sedmoga dana. Ovdje imam potrebu dodati da nijedan od vodećih ljudi Crkve adventista sedmoga dana nije imao ništa s tom duhovnom euforijom.

Tako se otvorio put za Sotonine lažljive duhove da obave posao koji će biti zavijen u misticizam i koji će kod brojnih ljudi prouzrokovati gubitak vjere u Hristovu snagu da spasi. Mnogi se neće nikad oporaviti te će tako izgubiti vječni život.

Glava 2.
ODBIJAM SE ZAPLESTI

Prije nego što nastavimo priču o Šeron Halstid, potrebno je da objasnim okolnosti koje su me dovele da je sretnem u zatvoru i napišem ovu knjigu – knjigu koju nisam namjeravao pisati i čemu sam se godinama opirao. Ti događaji su počeli godinama ranije.

Moja prva knjiga o molitvi izišla je iz štampe u februaru 1990. i mnogi koji su čitali moje iskustvo obraćenja iz spiritizma, kako je opisano u knjizi *Moj put u svijet natprirodnih sila,* odmah su stupili sa mnom u vezu nadajući se da ću im pomoći svojim molitvama.

Neki od njih, članovi njihovih porodica, njihovi prijatelji ili neke druge osobe, već su na neki način iskusili demonsko ugnjetavanje. Neki su iz znatiželje počeli posjećivati obrede koje su vodili adventistički istjerivači demona, i otad su se u njihovom životu počele događati natprirodne stvari.

Dok sam razgovarao s tim ljudima pokušavajući im pomoći da se izvuku iz svojih teškoća, postao sam svjestan da je većina njih bila žrtvom duhovnih voda koji nisu shvatali da uništavaju vjeru ljudi u Hristovu snagu da spasi te ih zapravo predavali pod Sotoninu vlast.

Ilustrovaću to jednim kratkim iskustvom. Od septembra 1990. pisma sa zahtjevima za molitvu svakoga su dana počela stizati u velikom broju. Broj onih koji su bili na mojoj molitvenoj listi već se izražavao stotinama i oduzimao mi je sve slobodno vrijeme. Ali jedno pismo je posebno privuklo moju pažnju, a dok sam ga čitao shvatio sam da su zli duhovi neprestano tlačili njegovu autoricu. Imali su namjeru iscrpsti njezinu životnu snagu i natjerati je da se ubije. Odmah sam je nazvao telefonom i u razgovoru ustanovio da je poslednjih šest godina živjela u užasnim uslovima te da je gotovo u potpunosti ostala bez nade i vjere u Boga.

„Za samo jedan sat“, rekla mi je Alisa, „moj svijet se izokrenuo, i dosad se nisam uspjela oporaviti.“ Negdje sredinom osamdesetih, jednoga subotnjeg jutra, ona se sama vozila prema crkvi. Njena kći je preko vikenda bila sa svojim ocem. Alisa (to nije njezino pravo ime) je počela razmišljati kako joj je teško živjeti otkad ju je Džon, njezin muž, ostavio zbog druge žene. Ali njena starija djeca sada su bila samostalna i uspješna u svojim zanimanjima, a njena najmlađa kći činila joj je radost života. Alisa je upravo bila unaprijeđena u svom preduzeću i plata joj je znatno porasla, zbog čega je slavila Boga.

Pogledavši na svoj sat, pritisnula je papučicu gasa kako bi stigla prije početka bogosluženja u 11 sati. Alisa je ušla u crkvu upravo kad su starješine klečali u molitvi, vidjevši jedno slobodno mjesto, sjela je u predzadnji red dvorane. U biltenu je prepoznala ime gostujućeg propovjednika. Budući da je već čula o nekim njegovim

aktivnostima kao adventističkog istjerivača duhova, bila je sretna zbog prilike da čuje njegovo predavanje.

Dok je govornik iznosio svoja iskustva o oslobađanju dobrih hrišćana od opsjednutosti demonima, hrišćana koji nisu bili svjesni da su opsjednuti, Alisa se ražalostila shvativši da ima većinu simptoma koje su, navodno, imale i te osobe. Godinama je patila od alergija, ali je primijetila da su alergijski napadi osjetno slabili kako je sazrijevala. Da, bila je uplašena i još se uvijek bojala mnogo čega, što je bio još jedan simptom za koji je propovjednik tvrdio da je znak opsjednutosti demonima. Osobito se brinula za povratak svoje djece kući iz škole dok su bila mala. Vrlo često je razmišljala kako bi to bilo užasno kad bi njezin najstariji sin doživio nesreću sa svojim starim autom. Čak se i u svojoj dobi još uvijek bojala vožnje u tuđem automobilu, ali je naučila živjeti sa svojim slabostima.

Dok je govornik tokom 45 minuta govorio o ostalim slučajevima „demonizovanih hrišćana" i o simptomima koje su imali prije no što su bili oslobođeni od Sotonine sile, Alisa je postala uvjerena da je ona zapravo opsjednuta demonima i počela se osjećati loše pomislivši da Isus, onaj za koga je živjela i kome je vjerovala cijelim srcem, nije bio u stanju sačuvati je od sile zlih duhova. „Osjećala sam se izdanom", rekla je, „i ljutnja mi je ispunila srce. Tada sam počela osjećati kako čudna mržnja prema Isusu obuzima moje biće, i skupila sam svu snagu kako bih se suzdržala da u crkvi ne viknem koliko god mogu glasno da Isus nije Spasitelj. Zatim sam odlučila otići kući i ubiti se."

Kad je bogosluženje završilo, đakoni su upućivali ljude da dvoranu napuštaju po redu, ali Alisa nije ustala sve dok u crkvi nije ostalo samo nekoliko vjernika. U društvu gostujućeg propovjednika bio je neki bračni par, žena je prišla Alisa i rekla: „Draga sestro, izgledaš jako žalosno. Mogu li ti nekako pomoći?" Alisa se osjećala iscrpljenom i svladanom, ali je lagano, uz mnogo napora, pošla prema izlazu. Žena joj se ponovno obratila: „Izgledaš vrlo uznemireno. Reci mi, šta ti je?" Alisa je rasteretila svoju dušu odgovorivši da joj je iz propovjednikove propovijedi postalo jasno kako je opsjednuta demonima, da Isus nije Spasitelj te da više ne želi živjeti. Žena ju je uvjerila da će svi ti problemi nestati čim starješina preduzme istjerivanje duhova nad njom; zatim ju je čvrsto zagrlila.

U tom je trenutku Alisa osjetila nešto poput vatrene strijele kako probada njezino srce i kako joj velika vrućina prožima cijelo tijelo. Sada je postala uvjerena da je opsjednuta demonima, dok ono što je izlazilo iz njenih usta nisu bile riječi koje je pokušavala izgovoriti, već neke druge riječi – riječi koje nisu imale veze s njenim mislima.

Gostujući propovjednik je sledećeg dana preduzeo istjerivanje demona, što je trajalo 16 sati tokom kojih je, prema njegovoj tvrdnji, iz nje istjerao 67 demona. On je odmjeravao snagu sa zlim duhovima koji su se pokoravali njegovim zahtjevima. Nakon tog obreda Alisa je navodno ponovno postala normalna, ali kako su prolazili

dani, njen život je postao mora. Bila je zbunjena i patila je od neizvjesnosti, a osobito joj je bilo teško donositi odluke. Njen molitveni život je pao na mrtvu tačku. Budući da više nije bila sposobna zahvaljivati se svome Stvoritelju za Njegove blagoslove, odustala je od molitve. Kako su njezine radne sposobnosti opadale, neko drugi je zauzeo njeno mjesto, a s njim i godišnji prihod od 48.000 dolara. Kao što sam ranije spomenuo, oduzeta joj je sva nada i vjera u Boga, a rezultati su bili strašni.

Rekla mi je da joj je neko dao primjerak moje knjige *Nevjerovatni odgovori na molitvu,* da je u njoj našla utjehu i ohrabrenje i da osjeća kako bih joj možda ja mogao pomoći da povrati nadu i vjeru u Boga. Pristao sam na to, ne misleći da bi me mogla zvati i usred noći kad ju tlače duhovi. Više od dvije godine telefonom me je zvala svaki vikend i mnogo puta preko sedmice. Razgovori bi trajali i po čitav sat. Ja sam joj citirao Pismo i tumačio Božju riječ sve dok nije povratila nadu i hrabrost da nastavi živjeti.

Ponekad sam se osjećao kao da gubim vrijeme pokušavajući joj pomoći, ali nisam dopustio takvim osjećajima da me odvrate od molitve Bogu dok sam tražio posebnu pomoć za nju. Dok je govorila, ja bih se tiho obratio Bogu Ocu moleći da joj po zaslugama Hristove prolivene krvi Sveti Duh donese otkupljenje i ozdravljenje, zatim da joj podari mir, zadovoljstvo i čvrstu utjehu u Hristu. Svoj odgovor temeljio sam na onome što je Elen Vajt pisala o ulozi koju Sveti Duh ima u savršenom planu spasenja našega nebeskog Oca.

Na primjer, prije krsta Isus je gledao da svoje učenike nadahne obećanjem da će imati, kad On ne bude više s njima, prisutnost i čudesnu djelotvornu silu Svetog Duha. Knjiga *Čežnja vjekova* kaže nam da je naš Gospod bio jako radostan zbog djela koje će Sveti Duh obaviti za bespomoćne ljude nakon Njegova uznesenja: „Sveti Duh treba im biti podaren kao sila koja preporađa, jer bi bez nje Hristova žrtva bila beskorisna.“ Nadalje: „Čovjek se može oduprijeti i pobijediti grijeh jedino moćnim djelovanjem trećeg lica Božanstva, koje će doći s neizmijenjenom silom u punoći božanske moći.“ (str. 671.)

Svaki put kad mi te nadahnute riječi dođu u um, čujem Pavlove riječi upućene Titu da smo spašeni kupkom ponovnog rađanja, obnovom koju čini Duh Sveti (vidi Titu 3:5).

To je ono zbog čega sam proteklih 50 godina svojega hrišćanskog hodanja gledao na Svetog Duha kao na onoga koji posjeduje „božansku silu u savlađivanju svih naslijeđenih i stečenih sklonosti ka zlu“ i koji može održati čovjeka da čini što je pravo *(isto).* Danas ljudi koji su čitali moje knjige shvataju isto doživljavajući u vlastitom iskustvu preobražavajuću snagu Duha Božjeg. Oni su se odvažili moliti za svoje svojeglave sinove i kćeri kako bi im osigurali posebnu milost od Boga. Mnogi od njih su mi pisali kako je Sveti Duh preobrazio njihove voljene iscijelivši njihove umne, emotivne i duhovne sposobnosti“ i uskladivši njihova srca sa srcem Boga, našega nebeskog Oca.

Iskustvo Alise bilo je samo jedno od mnogih iskustava onih koji su se borili s natprirodnim i koji su zatim, nakon što su čitali o mom vlastitom iskustvu obraćenja iz spiritizma i moje knjige o molitvi, kontaktirali sa mnom. Kad sam svoje molitve udružio s njihovima, i kad je Božji Sveti Duh počeo djelovati za njih, ti ljudi su doživjeli izbavljenje od Sotonine sile i vratili se življenju za Hrista. Kad je Sveti Duh obnovio njihove umove, oni su također počeli shvatati kako su ekstremizam i fanatizam onesposobili njihov razum i odveli ih u duhovno ropstvo. Mnogi su me zatim nagovarali da napišem knjigu o natprirodnom, koja će ljudima pomoći da prepoznaju djelovanje demonskih duhova prije nego što upadnu u njihove zamke.

Nakon što sam dobro razmislio o tom problemu, odbio sam zaplesti se na taj način. Shvatajući da bi mi trebalo mnogo mjeseci da dovršim takav projekat i da bi moja služba molitve došla na drugo mjesto, odlučio sam se protiv toga. Mislio sam da bi odvajanje vremena za pisanje takvog djela uveliko onemogućilo onaj posao za koji sam molio Boga da me drži u životu.

Molimo vas, pomozite nam

Sredinom januara 1991. primio sam pismo sa suprotne strane svijeta. Sadržalo je hitan poziv za pomoć. Pogledajmo nekoliko odlomaka iz toga pisma u kojima sam, kao i obično, promijenio imena:

„Dragi gospodine Morno,

Iako smo svjesni da imate mnogo poziva od raznih ljudi da molite za njih, mi bismo ipak željeli, u svjetlosti toga izuzetnog dara kojim vas je Bog blagoslovio zamoliti vas, ako nemate ništa protiv, da naša imena dopišete na svoju molitvenu listu budući da osjećamo veliku potrebu za Bogom u našem životu.

Oboje smo rođeni u adventističkim porodicama i kršteni smo članovi crkve. Međutim, zbog mnoštva okolnosti osjećamo da nam se vjera koleba.

Prije sedam godina, prije nego što sam je upoznao, Dženifer je preživjela nervni slom zbog mnogih vrlo ozbiljnih pritisaka u to vrijeme. Otad je još nekoliko okolnosti uticalo na to da se ne oporavi u potpunosti, štaviše, neke od njih još više su pogoršale stanje. Dženifer je gotovo uvijek u stanju depresije i tjeskobe, iz koje je ni ljekari ne mogu izvući.

Neki pastori koje smo posjetili mišljenja su da se tu možda radi o sotonskom uticaju, zbog nekih neobjašnjivih i nesrećnih događaja. Osjećamo da u krizi nisu samo naš brak i naši zemaljski životi, već i naša vječna budućnost te vas molimo da pred Bogom posredujete u molitvi za nas.

Hvala vam što ste odvojili vrijeme da pročitate ovo pismo, i nadamo se da ćete nam uskoro odgovoriti.

Uz iskreni pozdrav,

Kevin i Dženifer B.“

Čim sam primio to pismo, iznio sam ga pred Gospoda preklinjući ga za milost prema njima, i u pojedinosti iznio njihovu nevolju i smetenost, koje su preplavile njihov život. Neprekidno sam molio za njih, ali kako su mjeseci prolazili, prema pismima koja su stizala, izgleda da se stvari nisu poboljšavale. Stanje se, zapravo pogoršalo jer je Dženifer dobila čir na želucu koji je često krvario.

Shvatio sam da su tu umiješani demonski duhovi i da osobito napadaju Dženifer, ali nisam mogao odrediti odakle imaju pristup. Tako sam jednoga dana zamolio Gospoda da mi pomogne razumjeti njihov problem – šta je to što silama zla dopušta da djeluju tako otvoreno. Nedugo nakon toga, u avgustu te godine, primio sam pismo od Kevina u kojemu opisuje neke doživljaje koji su gotovo izludjeli Dženifer.

Svaki put kad bi bilo ko od njih pustio vodu u zahodu ona bi osjetila mučnu bol u glavi, čak i kad bi rukama zatvorila uši. Da bi nekako olakšali situaciju, oni su dnevno pili samo dvije čaše vode i jeli što je manje moguće, što je dovelo do toga da su bili gladni, žedni i stalno uznemireni.

„Njen život“, rekao je, „živa je noćna mora.“ Na kraju me je upitao: „Mislite li da je pomazanje Dženifer način na koji joj Bog može pomoći?“ U svom odgovoru nisam ga podsticao da to učini, jer nisam imao iskustva u takvim situacijama.

Prošlo je još nekoliko sedmica; tada sam primio pismo od njenog oca koji je osjećao da bi me trebalo bolje upoznati s okolnostima koje su dovele dotle da se Dženifer tako razboli. Evo nekoliko misli iz njegova pisma:

„Prije sedam godina naša porodica se preselila iz provincijskog mjesta, gdje se naše troje djece školovalo, u glavni grad. Tu je vaspitni sistem bitno drugačiji, a za Dženifer on je bio previše popustljiv. Bilo joj je teško prilagoditi se. Nakon deset mjeseci njena koncentracija je opala, što se osjetilo u učenju. Prije je bila vrlo uspješna studentkinja. Ne znamo zašto se to dogodilo; možda je to bilo zbog promjene ili se možda dogodilo nešto o čemu nam nije pričala.“

Nakon što mi je dao još neke podatke govoreći kako je Dženifer doživjela nervni slom, dodao je: „Vodili smo je ljekarima, terapeutima, savjetnicima i psihijatrima, ali ona je samo razvila odbojnost prema njima što je preraslo gotovo u strah te ona danas nije u stanju prihvatiti ni pomisao na bilo kakvu terapiju, odbijajući čak i ljekove.“

Par sedmica kasnije njen otac me je u telefonskom razgovoru upoznao s nečim što je on smatrao sjajnim predlogom. Njegova kći je mislila da bi mogla ozdraviti kad bi došla u Sjedinjene Države, posjetila nas u Endikotu u Njujorku, i kad bi je pomazao naš pastor. Objasnio sam mu da bi takav poduhvat bio skup budući da su trebali letjeti hiljade kilometara u svakom smjeru. Osim toga, ne možemo biti sigurni da će ozdraviti. Na moje veliko iznenađenje rekao je da im troškovi puta neće biti problem (otkrio sam da su porodice Kevina i Dženifer vrlo bogate) i da će on bez obzira na cijenu biti zadovoljan tim poduhvatom. Zatim je upitao mogu li se sresti s njima za dvije sedmice.

Toga dana, kad su stigli u naš grad, nazvao sam pastora da planira obred pomazanja u iduća dva ili tri dana. Još nisam imao priliku upoznati toga mladića, novog u našem okrugu, budući da je stigao tek prije dva dana, te sam stoga zapao u teškoće. Najprije nije bio spreman pomazati osobu o kojoj nije znao ništa, osobito nekoga tko dolazi iz druge zemlje. A kad sam mu rekao da obred namjeravamo obaviti u mom domu zbog moga slabog srca, i da bih se volio pridružiti starješinama u molitvi za tu mladu ženu, nije gubio vrijeme da provjeri moje pobude.

„Jesi li ti starješina u mjesnoj crkvi?“, upitao me je. Objasnio sam mu da nisam, ali da sam rukopoložen za tu službu još početkom šezdesetih godina i da sam mnogo godina bio prvi starješina mjesne crkve.

„Mislim da ne možeš imati udijela u tom obredu, ali još ću razgovarati s predsjednikom njujorške konferencije koji je trenutno u Pertu u Australiji na godišnjoj skupštini. Telefoniraću mu sutra.“

Srce mi je uzdrhtalo pri pomisli da bi se Kevin i Dženifer mogli vratiti kući bez obreda pomazanja. Te noći sam preklinjao Boga da na neki način interveniše kako uzdrmana vjera mladoga para ne bi još više bila ranjena te da oni ne bi u potpunosti odbacili vjeru.

Tokom sledećeg dana došla je vijest da je predsjednik njujorške konferencije dao svoj blagoslov za vršenje obreda pomazanja. Ali ja sam osjećao izvjesnu odbojnost kod mladog pastora koji se osjećao prisiljen složiti se s nečim u što nije vjerovao. Iako obred pomazanja nije doveo do trenutnog poboljšanja kod Dženifer, tokom njihove trodnevne posjete na površinu su izašle brojne nove činjenice. Konačno sam shvatio na koji su način demonski duhovi zagospodarili njenim životom.

Nakon što je kasno poslijepodne stigao u Endikot i potvrdio svoj boravak u motelu, Kevin nas je telefonom obavijestio da su dobro putovali. Pozvali smo ih k sebi na ručak. Sledećeg jutra nas je nazvao da kaže kako će on malo zakasniti, a da Dženifer neće doći jer joj nije dobro. Dok smo razgovarali, ja sam pokušavao zapaziti bilo kakav podatak koji bi mi otkrio kako duhovima polazi za rukom miješati se u život njegove žene. Moja molitva da shvatim njihov problem dobila je odgovor kad nam je pričao o njihovom medenom mjesecu.

Došavši u jedan veliki grad, oni su vidjeli oglase, plakate i ostale reklame o koncertu jednog popularnog američkog rok izvođača, koji se trebao održati na ogromnom sportskom stadionu. Dženifer se oduševila idejom da idu na koncert, ali je Kevin odlučio prestati slušati takvu vrstu muzike i zbližiti se s Bogom. A onda je pomislio: *„Naš medeni mjesec je posebna prilika. Trebao bih učiniti sve što mogu da usrećim svoju nevjestu.“* I tako je kupio ulaznice.

Dženifer je bila oduševljena koncertom i taj dan je proglasila jednim od najljepših dana u svom životu. Tada se počelo događati nešto neobično. Sledećeg jutra se probudila osjećajući se pomalo potišteno, ali taj osjećaj nije mogla povezati ni s čim

određenim. Dok su toga dana autom prolazili kroz grad, ispred njih je prošao motocikl. Na vozačevoj jakni je velikim slovima pisalo „Harley-Davidson.“ Dženifer je istoga trenutka zapala u duboku depresiju i počela je plakati, i u tom stanju je ostala gotovo cijeli dan.

Nekoliko dana kasnije Kevin je otkrio da Dženifer uvijek reaguje na isti način kad vidi riječ „zeleno“ na znaku, zgradi, nekom vozilu ili bilo čemu drugom. I „Harley“ i „zeleno“ jednako su dovodili do mučnih napada depresije tako da je morala tokom vožnje sa svojim suprugom kroz grad gledati u pod kako bi izbjegla da vidi te riječi. Čim bi izašli iz grada, mogla je ponovno podići pogled.

Problem kod Dženifer je počeo nakon što je bila na *heavy metal* koncertu. Decenijama ranije spiritistički sveštenik mi je rekao da Božji anđeli nemaju pristup hrišćaninu kad on uđe na područje koje onečišćava neko ko se bavi okultnim. Objasnio mi je da zli anđeli traže način da se probiju kroz Božju zaštitu oko čovjeka. Oni ga nagovaraju da posjeti vračare, astrologe, hipnotizere ili bilo koga ko je uključen u okultne aktivnosti. Moje je mišljenje da Sotona koristi rok-koncerte kako bi bezbrižne mlade ljude preko te vrste muzike, i činjenicom da neki muzičari vole eksperimentisati sa okultnim kao sredstvom sticanja slave i uspjeha, namamio pod vlast i kontrolu demonskih duhova.

Kad su nas Kevin i Dženifer posjetili u Endikotu, primijetio sam da ona ima vokmen u svojoj torbici s tankom žicom koji vodi do njenog lijevog uha. Sledećeg jutra Kevin se zaustavio da nas vidi, i budući da je bio sam, upitao sam ga o tom malom kasetofonu. Objasnio mi je da slušanje omiljene muzike smiruje Dženifer i da tada ima mnogo manje problema. Zamolio sam ga da mi potpuno iskreno odgovori na pitanje: „Sluša li Dženifer rok-muziku?“

Pomalo iznenađen, odgovorio mi je: „Nadao sam se da mi nećete postaviti to pitanje. Da, gospodine Morno, žao mi je što moram reći da ona sluša rok-muziku kao sredstvo kojim smiruje živce.“

Objasnio sam Kevinu da demonski duhovi koriste tu muziku kako bi kontrolisali umne i emotivne sposobnosti njegove žene s namjerom da je mladu odvedu u smrt.

Znajući da im predstoji žestoka borba sa silama zla, obećao sam mu da ćemo stalno moliti za njih. Istovremeno sam mu dao do znanja da bi Dženifer trebala ostaviti rok-muziku prije nego što se bude mogla oteti zlim silama. Uspjeh će zavisiti od toga kako će ona koristiti svoju slobodu izbora koju je Bog dao svim ljudima i koju On poštuje čak i kad se odlučujemo za zlo. Sve dok ljudi njeguju nešto što demonski duhovi koriste kako bi ih kontrolisali, bila to rok-muzika ili nešto drugo, oni pokazuju kojoj sili dopuštaju da njima vlada.

Mladi par se vratio u svoju zemlju i kako su mjeseci prolazili, vijesti od njih bile su sve lošije. U jednom pismu piše da je „Dženiferino stanje pogoršano, prožeto krajnjim patnjama.“ U drugom piše: „Strašno sam zabrinut zbog njenog tjelesnog zdravlja budući da ima užasne glavobolje, a njen čir na želucu drastično se pogoršao

uzrokujući povremena unutrašnja krvarenja. Ona osjeća da je obuzima neka sila i tada ima snažnu želju da uzme nož i isiječe me na komade dok spavam. Pokatkad također osjeća želju da udavi našeg psića, kojeg inače jako volimo."

Kad sam ponovno razmislio o čitavoj stvari, zaključio sam da je duhovi napadaju tjelesno te sam molio Boga da je izbavi od uništenja ako bi joj se takvo što moglo dogoditi. Nedugo nakon toga primio sam telefonski poziv od Kevina koji je zbog nečega bio silno uznemiren. Zatim sam nekoliko dana kasnije od njega primio pismo u kojemu mi potanko opisuje taj događaj.

Jednog jutra je čuo kako je Dženifer pala u kupatilu i stigao je upravo da je vidi licem prema podu boreći se „dok joj je glava snažno udarala o pod, a jednu ruku joj je neko nevidljivo biće čvrsto držalo na leđima. Iz nosa joj je tekla krv." Kevin je odmah rekao: „Dragi Isuse, molim te pomozi!" Napad je istog trenutka prestao. On ju je podigao i vidio crne modrice i otiske prstiju na jednoj ruci, jednom ramenu i na dijelu kože na glavi, gdje ju je nešto čupalo za kosu.

Nakon što je krvarenje prestalo i Dženifer se sabrala, opisala je što joj se dogodilo. Dok je išla prema kupatilu, osjetila je nečiju nevidljivu prisutnost i počela se boriti s tim. Nešto joj je zavrnulo ruku na leđa i gurnulo je prema dolje. Tada ju je nevidljivi zgrabio za kosu i glavom udarao o pod s keramičkim pločicama.

Kevin je napisao da je taj događaj uvjerio Dženifer da treba odustati od rok-muzike. Posrednička molitva za nju, oslanjajući se na krv koju je Isus prolio na Golgoti i zbog koje On odgovara na naše molitve, unijela je Isusovu oslobodilačku snagu u njen život, i ona je ubrzo bila čistog uma i tijela.

Oni sada imaju divno dijete koje je unijelo obilje radosti u njihov život, i za koje su silno zahvalni Bogu. Dok pregledam Kevinova pisma iz tih teških dana, primjećujem da on nikada nije propustio reći: „Molimo vas, pomozite nam svojim posredničkim molitvama!" I Bog ih je uslišio.

Prisiljeni u službu

Ta dva iskustva koja sam upravo ispričao ilustruju kako sile zla nalaze pristup Božjem narodu koji drži Njegove zapovijesti u pokušaju da ga odvoje od Boga, i kako ga nastoje uništiti. Primam pisma iz cijeloga svijeta koja govore o sličnim iskustvima s natprirodnim. Samo tokom prošle godine broj takvih pisama najmanje se udvostručio u odnosu na prethodnih pet godina.

Kako sam ranije spomenuo, ja nisam želio pisati knjigu o prevarama u poslednje vrijeme. Čitav moj život okreće se oko moljenja za ljude. Sada već imam više od 17.000 imena na svojoj listi za molitvu i odbijam preduzeti bilo kakav posao koji bi mi skrenuo pažnju s tog važnog zadatka. Osim toga, osvjedočen sam da Gospod, ako želi da takva knjiga bude napisana u ovo vrijeme, poznaje mnogo ljudi koji bi mogli napraviti mnogo bolji posao na tu temu od nekoga ko u svom životu nije proveo nijedan dan u redovnoj engleskoj školi.

Rođen sam i odrastao na francuskom govornom području u istačnoj Kanadi i dugo sam mislio da mi zauvijek izmiče prednost učenja engleskog jezika. Tada je došao Drugi svjetski rat koji me je odveo u Montreal gdje sam se upisao u trgovačku mornaricu. Tamo sam prvi put u životu upoznao ljude koji govore engleski. Ali nisam se upuštao u učenje toga jezika sve do 1950., kad sam već tri godine bio u braku s Hildom. Shvatio sam da bismo mogli otići u Sjedinjene Američke Države kako bismo našoj djeci omogućili veće prednosti u životu od onih koje smo mi imali.

Kad sam Hildi otkrio svoje namjere, radosno se složila sa mnom, ali je vidjela veliku prepreku na tom putu. „Kako misliš živjeti od prodaje kad tako malo poznaješ engleski, a pisati uopšte ne znaš? Osim toga, tvoj trgovački posao onemogućava ti da ideš na večernji kurs. Ne vidim rješenje."

Odgovorio sam joj da imam plan koji bi nas bez problema trebao u roku od četiri godine odvesti u SAD. Odlučio sam učiti engleski pamteći riječi iz rječnika. Uz blagoslov Božjega Duha zamislio sam da bi mi trebalo oko četiri godine da naučim jezik i još tri da ga usavršim. Tako je i bilo – 1954. ušli smo u SAD sa zelenim karticama, 1975. postali smo građani SAD-a, a u ovoj blagoslovenoj zemlji živimo već 42 godine. Danas, kad razmišljam o tome, ne mogu se oduprijeti a da ne kažem: SLAVA BOGU NA VISINI!

Glava 3.

ISKUSTVO CRVENOG MORA

Avgusta 1995. primio sam najprije telefonski poziv, a potom i pismo od gospođe Džodi Halstid koja živi u Oregonu. U njenom glasu se osjetila hitnost, vapaj za pomoć. Kad sam joj odgovorio, odmah mi je rekla kako zove na nagovor pastora Redžinalda Robinsona, jednog od govornika u televizijskoj emisiji *Breath of Life (Dah života).*

Objasnila mi je da ima dvije kćeri koje izdržavaju kaznu u ženskom zatvoru u Salemu u Oregonu zbog ubistva dvoje ljudi u jesen 1988. Rekla je da jedna od djevojaka, Šeron Li, sedam godina povremeno podnosi svakovrsno mentalno tlačenje od demonskih duhova, ali sada su je duhovi povrijedili tjelesno. Trebala je pomoć.

Gospođa je Halstid takođe rekla da je pastor Robinson najviše pomogao njenim kćerima nakon hapšenja, posjećujući ih u zatvoru i pomažući im da prežive šok nakon što su shvatile da smjernice koje su dobile od prekrasnih anđela nisu došle od Boga, već od Sotone i njegovih palih anđela.

Kad sam je zamolio da mi opiše te natprirodne napade, objasnila mi je da su njene djevojke dobile komplet mojih knjiga i iste večeri dok je Šeron Li ležala na svom ležaju u zatvorskoj ćeliji, čitajući *Moj put u svijet natprirodnih sila,* nevidljiva sila je pokušala istrgnuti knjigu iz njenih ruku. Najprije je čula zvuk koji takva bića pokatkad proizvode dok se približavaju svojoj žrtvi. Ranije natprirodne posjete naučile su je kako se oni u takvim prilikama ponašaju. Shvatajući da je očito bilo prisutno više duhova, ona se napela i knjigu uhvatila objema rukama. „Imala sam osjećaj da će me pokušati gurnuti s kreveta i istovremeno mi oteti knjigu, što su i pokušali“, rekla je svojoj majci. (Šeron je potvrdila većinu podataka koje mi je njena majka dala kad sam posjetio sestre u aprilu 1996.)

Duhovi su i prije otkrivali svoju prisutnost pred Šeron, ali je nisu fizički napadali. Dodirivali bi joj kosu i ispuštali zvukove koji bi je ometali da zaspi. „U samom početku tih događaja“, kaže Šeron, „duhovi bi me doveli u opušteno stanje, i ja bih zaspala za nekoliko minuta.“

U drugim prilikama bi je probudili dok je mirno spavala umotana u dvije vunene deke, puštajući da hladan zrak struji oko njezinog tijela. Nakon nekoliko minuta okružili bi njen krevet, pritiskajući ćebad preko nje.

Džodi Halstid me je upitala da li bih mogao pomoći Šeron Li. Naš telefonski razgovor mora da je trajao čitav sat dok mi je prepričavala neke događaje koji su doveli do hapšenja i zatvaranja njenih kćeri. Zatim mi je pročitala nekoliko redaka iz pisma koje je nedavno primila od Šeron Li:

„Od 4. avgusta ti duhovi me zlostavljaju i fizički muče. Katkad me dodiruju pa imam osjećaj kao da gorim od elektriciteta. Jednog me je jutra zao duh probudio

pokušavajući me ugušiti i istiskujući mi vazduh iz pluća.“

Osim što sam telefonom razgovarao s gospođom Halstid, poslao sam joj pismo u kojem sam joj rekao da bismo se trebali moliti za njenu kćer, zatim sam napisao pismo Šeron Li da bih joj dao neke smjernice i, iznad svega, da je usmjerim prema najvećem izvoru snage i milosti koji joj je dostupan.

„Draga Šeron,

Kao što znaš, tvoja mi je mama pisala, ali smo i telefonom razgovarali o mučnim događajima koji su nastali u tvom životu. Tvoje teškoće sam iznio pred Gospoda čim sam čuo za njih, preklinjući ga da izlije svoju milost na tebe.

Sada želim da znaš da ja nisam neki adventistički istjerivač duhova. Ja sam čovjek koji moli, i smjernice koje ti mogu dati strogo se temelje na Hristovoj moći da spasi po zaslugama svoje krvi prolivene na Golgoti za naše otkupljenje.

Žalosno je što demonski duhovi terorizuju tvoj život, ali uvjeravam te da se tvoja sigurnost nalazi u nadmoćnoj sili našega velikog Otkupitelja.

Teroru demonskih duhova možemo izbjeći samo zaslugama Hristove božanske krvi prolivene na Golgoti za naše spasenie. Zato ti predlažem da svakoga dana čitaš o raspeću Isusa Hrista, u Mateju 27:24-54. Zatim moli našega nebeskog Oca da ti pripiše zasluge te velike žrtve i da Sveti Duh bije tvoje duhovne bitke protiv sila zla.

‘Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u vjeri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju potporu Svetoga Duha u borbi s poglavarima i vlastima, s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba.’ *(Čežnja vjekova,* str. 431)

Moraš biti sigurna da je put između tebe i tvoga Stvoritelja stalno širom otvoren. Da bi se u to uvjerila, prvo što bi trebala učiniti ujutro, kad ustaneš, je da upraviš svoj um k Svetinji nad svetinjama u nebeskom Svetilištu. To je, velim, prvo. Ne ustaj iz kreveta, ne razgovaraj ni s kim niti se zanimaj za vremensku prognozu. Obrati se Gospodinu Isusu u sebi, ako nije moguće da mu govoriš naglas. Zahvali mu se za Njegovu brigu iz ljubavi prema tebi, i što ti pripisuje zasluge svoje svete božanske krvi koju je prolio na Golgoti za tvoje spasenje.

Znam da imaš moju četvrtu knjigu koja je izašla iz štampe u maju, pod naslovom *Kad su vam potrebni nevjerovatni odgovori na molitvu.* Čitaj drugo poglavlje, ‘Življenje u čvrstoj zajednici s Hristom’, kako bi bila sigurna da tvoje molitve dosežu Božji presto. Kako bi ojačala svoje povjerenje u Hristovu spasiteljsku snagu, predlažem ti da pamtiš retke Svetog pisma koji će ojačati tvoju vjeru, kao što je Kološanima 1:14. Tamo piše da u Njemu, Hristu, ‘imamo otkupljenje kroz Njegovu krv, i oprost grijeha’. Drugim riječima, tu se nalazi ta snaga.

Nadalje, dopusti da te uputim na Kološanima 1:16: ‘Jer je u njemu sve stvoreno – sve na nebu i na zemlji; vidljivo i nevidljivo, bilo prijestoli, bilo gospodstva, bilo poglavarstva, bilo vlasti; sve je stvoreno po njemu i za njega.’

Vidiš, Hristos je stvorio čak i Lucifera i njegove anđele, i njihovo postojanje zavisi od Njega sve dok im jednoga dana ne oduzme počelo života i njih više neće

biti.

Često čitaj retke 9 i 10 drugog poglavlja Poslanice Kološanima koji nam kažu da je naš Gospod Isus Bog u punom smislu te riječi, i da smo mi ispunjeni u Njemu – ili, drugim riječima, da nam ništa ne nedostaje što se tiče spasenja budući da je On glava svih vlasti i sila. Apostol Pavle je pisao: 'Siguran sam da nas neće ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje, moći rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našemu.' (Rimljanima 8:38,39)

Dopusti da dodam nekoliko riječi upozorenja. Nemoj imati ništa s hipnotizerima, vračarima, astrolozima, onima koji čitaju iz dlana i alternativnim psiholozima bilo koje vrste. Nipošto se ne druži s navodnim hrišćanima koji razgovaraju s demonskim duhovima koji 'su istjerani', kako to rade tokom 'obreda istjerivanja'. I na kraju, ne druži se s onima koji tvrde da razgovaraju s duhovima mrtvih. Takvi ljudi su kanali koje zli duhovi koriste da probiju Božju zaštitu oko ljudi.

Ponoviću ono što sam već spomenuo, jer je jako važno. Ako želimo silu s visine dok molimo za sebe ili za druge, moramo ići tamo gdje se ta snaga može naći. A neograničena snaga može se naći u zaslugama Hristove božanske krvi.

Što više budemo poznavali tekst u Mateju 27:24-54, jače će biti naše prosvjetljenje Svetim Duhom i Hristovom spasonosnom silom. Mi, također, trebamo utvrditi naše umove činjenicom da se jedino uz pomoć Svetog Duha možemo oduprijeti grijehu i nadvladati ga. Samo po Njemu možemo živjeti pobjedonosnim i uspješnim hrišćanskim životom. Naše molitve će tada tu istu veliku Silu donijeti u živote onih za koje molimo (vidi *Čežnja vjekova,* str. 671).

U ovo vriieme jako je važno moliti našeg nebeskog Oca da Njegov Sveti Duh vodi naše duhovne borbe protiv našega ja, grijeha, svijeta, i iznad svega, protiv sile palih anđela. Ako na taj način molimo za one koje bismo voljeli vidjeti na novoj Zemlji, vidjećemo kako Božji Duh čini silna čuda otkupljenja, slična onima o kojima čitamo u Djelima 19.

Mislim da bi mnogo puta u danu trebala zahvaljivati našem nebeskom Ocu za to što na tebe i na one za koje moliš primjenjuje zasluge Hristove krvi. Ako to činiš, Sveti Duh će na divan način odgovoriti na tvoje molitve i boriti se protiv Sotone i njegovih duhova. Primio sam mnoga pisma koja govore o tome kako je Božji Duh promijenio živote, izbavio iz očajnih stanja i donio pobjedu beznadnima.

Prije nego što završim želim ti ispričati iskustvo koje sam doživio prije više od 45 godina. Nadam se da će te ohrabriti. Radi se o potištenosti. Nakon što sam 1946. prihvatio Isusa kao svoga Gospoda i Spasitelja, još uvijek je bilo dana kad sam bio krajnje potišten. Obeshrabrujuće misli ispunile bi moj um kad bih se sjetio kakav sam Božji protivnik bio ranije. Činjenica da sam poštovao Sotonu i njegove duhove djelovala je na mene užasavajuće. To bi me povremeno gotovo uvjerilo da nije vrijedan živjeti i da Bog nema nikakve koristi od mene.

Ali to beznadno stanje uvijek je nestajalo kad sam mislio o Isusu u nebeskom Svetilištu i rekao u sebi: 'Dragi Isuse, molim Te, pomozi mi!' Sad shvatam da je Sveti Duh u moj um odmah donio bibilijski redak koji sam bio upamtio kako bi me ojačao i dao mi nadu. Kao spiritista naučio sam da se demonski duhovi oduševljavaju ubacivanjem misli i slika u umove ljudi kako bi pokrenuli njihovu maštu te proizveli obeshrabrenje, beznađe, očaj itd. Dobro sam znao što mi se događa.

Tada sam jednog dana pronašao nešto što me je silno uzbudilo: 'Milost Božja je osobina koja se izražava prema *nezaslužnim* ljudskim bićima. Mi ne tražimo nju, već je ona u potrazi za nama. Bog se raduje u iskazivanju svoje milosti prema nama, ne zato što smo mi toga vrijedni, već zato što smo krajnje nezaslužni. Naše jedino pravo na Njegovu milost jeste naša velika potreba.' (Elen G. Vajt, *Put u bolji život,* str. 92)

Taj odlomak sam odmah upamtio, a Božji Duh je to koristio tokom godina da hrabri i donosi nadu u živote mnogih ljudi.

Živjeti na ovoj neprijateljskoj teritoriji u završno vrijeme zemaljske istorije nije nimalo lako, ali će doći dan kad ćemo biti proglašeni pobjednicima i kad ćemo primiti nagrade o kojima je govorio naš Spasitelj Isus Hristos: 'Pobjedniku ću dati da jede od stabla života koje se nalazi u Božjem raju.' (Otkrivenje 2:7)

Bio bih ti zahvalan kad bi me povremeno izvijestila o tome kako te je Bog blagoslovio. Smatraj me svojim iskrenim prijateljem u molitvi. Hvala ti što si mi povjerila svoju životnu priču. Neka te Bog blagoslovi na mnogo dragocjenih načina."

Napokon mir

Prema riječima gospođe Halstid, koja me je stalno informirala o napretku u oslobađanju Šeron Li od natprirodnog tlačenja, pokazalo se da joj je moje pismo bilo od velike pomoći. Ono na što sam je podsjetio snaga i milost dostupne po Isusu Hristu, i božansko djelovanje Svetoga Duha – ohrabrilo ju je i donijelo nebeski mir u njezin život.

Ali s vremena na vrijeme duhovi su je podsjećali da je nisu zaboravili, i nekako u jesen te godine ona je napisala svojoj majci: „Stvari su, uglavnom, krenule nabolje. Sad bih željela da me duhovi u potpunosti ostave na miru. Oni su prava napast, i izgleda da se nikad ne umaraju; jako bih željela da se ipak umore."

Zatim me je u decembru gospođa Halstid nazvala i rekla da su zli duhovi ponovno napali Šeron Li. Dan nakon Božića stiglo mi je pismo i od nje, u kojemu govori o svojim problemima. Duhovi su ponovno tražili prilaz k njoj, ali svaki put kad bi zamolila Isusa za pomoć, stanje se naglo poboljšalo. „Kad molim Isusa za pomoć i zaštitu, začuju se različiti visokofrekventni zvuci i osjetim kao da se oko mene odvija neka vrsta duhovne bitke. Ta je sila katkad toliko jaka da je osjetim i u samim živcima svojega tijela.

Vjerujem da Sveti Duh postavlja prepreku između mene i zlih duhova te da ih

tjera od mene. To je divno, kao neka vrsta nevidljivog odbrambenog polja. Ne shvatam, ipak, zašto je duhovima dopušteno da se vrate i pokatkad me čak i povrijede. Znate li bilo kakav razlog tome? Ako znate, molim vas, odgovorite mi.“

Pitanje Šeron Li zbunjivalo me je ranije dok sam pokušavao pomoći brojnim ljudima koji su imali slična iskustva s napastovanjem natprirodnih sila. Ali nakon što sam se molio za tu stvar, Božji Duh me je uputio da shvatim zašto duhovi drsko upadaju u živote nekih hrišćana. Tako sam mogao odgovoriti Šeron Li na njeno važno pitanje.

„Draga sestro u Hristu,

Sad je 4:42 ujutro. Od ponoći odgovaram na hitne zahtjeve za molitvom, i odlučio sam ne otići u krevet dok ti ne napišem pismo. Žao mi je što ti ranije nisam odgovorio. Glavni uzrok mom zakašnjenju je mnoštvo telefonskih poziva koje primam kasno noću. Izgleda da su smetenost, bol i nevolje ljudi danas učestaliji nego prije godinu dana. Vrijeme koje provodim s njima pri telefonu napornije je nego prije...

I ti i Debora već ste dugo u mojim molitvama, a posredovaću i nadalje za vas prema vašim potrebama. Sad bih želio odgovoriti na pitanje koje si mi postavila u svom pismu: ‘Ne razumijem, ipak, zašto je duhovima dopušteno da se vrate i pokatkad me čak i povrijede. Znate li bilo kakav razlog tome?’

Možda će te zanimati činjenica da sam primio mnogo pisama koja govore kako natprirodne sile na razne načine tlače adventiste sedmoga dana. I kad sam im pomogao da shvate kako svakoga dana trebaju moliti za zasluge krsta radi svog spasenja i za Svetog Duha koji će voditi njihove duhovne borbe, većina ih je uspjela izbjeći dodijavanje zlih anđela.

Međutim, u nekim slučajevima duhovi su se ponovno vraćali. Tada me je Božji Duh vodio da otkrijem nešto vrlo važno. Dok sam s tim ljudima razgovarao o tom naročitom problemu, shvatio sam da imaju slabu vjeru u savršeni plan spasenja našega nebeskog Oca. Oni su stalno ponavljali priznanje svojih starih grijeha.

Jedna žena, po imenu Viktorija, mi je rekla: ‘Svaki put kad pomislim kako sam zločesta bila prije nego što sam prihvatila Isusa kao svoga Gospoda i Spasitelja i kad se sjetim svih gadosti koje sam činila, teško mi je povjerovati da mi je Bog oprostio sve te grijehe. Da bih se uvjerila kako su oprošteni, ja ih opet priznajem Bogu. Poslije toga se osjećam dobro.’

U mom umu se pojavila misao da ta osoba zapravo vrijeđa Boga svaki put kad to čini, čime otežava svoj problem. Biblija nam govori da smo spašeni milošću po vjeri. ‘Stoga, ako ljudi imaju problema s vjerovanjem da im je Bog oprostio njihove stare grijehe, podstaknut sam vjerovati kako njihove molitve da im se opet oprosti pokazuju strašan nedostatak povjerenja u Boga, nedostatak vjere u Njegovu Riječ. Prva Jovanova 1:9 kaže: ‘Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprosti grijehe naše, i očisti nas od svake nepravde.’

Mogu misliti kako su demonski duhovi srećni kad navode takve pojedince da se osjećaju krivima i kad ih, zatim, gledaju kako ponovno mole Boga da im oprosti stare grijehe. Duhovi znaju da Biblija takve ljude opisuje kao one koji su nepostojanog uma, kao malovjerne te kao one koji ne mogu primiti ništa od Boga. Biblija kaže da sve što tražimo od Boga treba biti u vjeri, bez kolebanja. 'Jer je onaj koji sumnja sličan morskim talasima koje vjetar podiže i tamo-amo goni. Takav čovjek neka ne misli da će što primiti od Gospoda.' (Jakov 1:6,7) Ja vjerujem da se ovo odnosi i na opraštanje grijeha. Vjerujem da takvo ponašanje uspješno otvara put Sotoninim anđelima da tlače ljude kad god to žele.

Kako bih toj ženi pomogao da riješi svoj problem, da je demonski duhovi ne mogu više mučiti otvoreno kako su činili, rekao sam joj da bi, kad god joj njeni stari grijesi dođu u um, trebala odmah zahvaliti Bogu po našemu Gospodu Isusu što joj je oprostio sve njezine grijehe i nepravednost, i što je na nju primijenio zasluge Hristove krvi.

Predložio sam joj da upamti Psalam 103:1-4 i 10-14 kao odbranu protiv obeshrabrenja. I ako joj u um dođu ikakve negativne misli, koje bi je navele da posumnja u Božju ljubav prema njoj, istoga bi trenutka trebala u sebi citirati te stihove više puta kako bi Sveti Duh njen um utvrdio u sili i ljubavi Božjoj. Vrlo je utješno čuti da On 'ne postupa s nama po grijesima našim, niti nam plaća po našim krivnjama. Jer kako je nebo visoko nad zemljom, dobrota je njegova s onima koji ga se boje. Kako je istok daleko od zapada, tako udaljuje od nas bezakonja naša. Kako se otac smiluje dječici, tako se Gospod smiluje onima što ga se boje. Jer dobro zna kako smo sazdani, opominje se da smo prašina.'

Da skratimo priču, novo iskustvo te žene bilo je da je mnogo puta na dan zatekla sebe gdje slavi Boga zbog toga što joj je oprostio sve grijehe, i zbog toga što Sveti Duh uspješno bije njene duhovne bitke protiv zlih duhova. Rekla je da njen hrišćanski hod sada karakterišu mir, zadovoljstvo i postojana utjeha u Hristu. I sve što ovdje mogu dodati jest – SLAVA BOGU NA VISINI!

Šeron Li, volio bih da budeš radosna u Gospodu i da ga svakog dana mnogo puta slaviš za Njegovu dobrotu i milost, i za Svetog Duha koji na razne načine blagosilja tvoj život. Ovakav način življenja u tvoj život će donijeti obilje božanske sile i bogato te nagraditi.

Trebao bih ti reći da sam veliki dio ovoga pisma napisao još prije pet dana, kao što vidiš po datumu, a sad ga privodim kraju. Mnoštvo neočekivanih stvari je zahtijevalo moju trenutnu pažnju te je tako nastalo odugovlačenje. Tvoji roditelji su na povratku iz Meksika poslijepodne svratili k nama u posjetu. To su vrlo ugodni ljudi.

Sada je 2:21 ujutro i ja sam umoran, zato ću završiti. Neka mir Božji koji nadilazi svako razumijevanje blagoslovi tvoj život u Isusu Hristu."

Reći ću vam još nešto o Viktorijinom iskustvu. Rekla je da je upamtila dvije pjesme, pjesme koje je voljela njena majka i koje je često pjevala kad je ona bila

djevojčica.

„Više ne dopuštam depresivnim i obeshrabrujućim mislima da se zadržavaju u mom umu“, pisala je. „Čim se pojave, ja počnem pjevati ili mrmljati te pjesme i slaviti mog nebeskog Oca za Njegovu neprekidnu ljubav i milost. Gospodine Morno, milošću Božjom ja sam postala pobjednica, i veselim se pri pomisli da sam junakinja vjere i da je moj život ispunjen duhovnom snagom koju nikad prije nisam imala niti sam mislila da je moguće imati. Radujem se što mogu reći da sam ispunjena slatkim mirom Božje ljubavi.“

Odluka je pala

Tokom decembra 1995. i januara 1996. iz raznih dijelova svijeta stigao mi je neobično velik broj pisama koja su govorila o istom predmetu: „posjeta anđela.“ Mnoge od onih koji drže Božje zapovijesti uznemiravali su neki koji tvrde da su od Boga primili poruke za posljednje vrijeme. Iako su ih donijeli divni anđeli, mnoge od tih poruka nisu u skladu s Božjom riječju, i neke su ljude ispunile mnogim nedoumicama.

U gotovo svakom pismu ljudi bi pitali jesam li razmišljao o tome da napišem knjigu o anđelima koja bi im pomogla da izbjegnu obmanu i gubitak vječnosti. Jedan čovjek je naveo tekst iz 1. Jovanove 4:1: „Ljubljeni, nemojte vjerovati svakome duhu, već provjeravajte duhove da vidite jesu li od Boga, jer su se pojavili mnogi lažni proroci u svijetu.“ On je tako mislio zbog mog iskustva s natprirodnim svijetom duhova, i zbog toga što me je Isus Hristos izbavio od vječne propasti te sam, po njemu, bio dužan Božjem narodu napisati knjigu koja bi pokazala da nisu svi anđeli od Boga.

Još i prije toga Redžinald Robinson, govornik u emisiji *Breath of Life,* koji je uveliko pomogao sestrama Halstid nakon njihovog hapšenja u jesen 1988, predložio mi je da napišem knjigu koja bi upozorila Božji narod na opasnost od lažnih anđela. Zahvalio sam mu se za njegov predlog, ali nisam ništa preduzeo u vezi s tim. Moja služba molitve bila je u središtu svih mojih napora. Ali sad se u mom umu pojavila misao da možda naš nebeski Otac želi da odvojim vrijeme i napišem knjigu koju bi Božji Sveti Duh mogao iskoristiti da prosvijetli i probudi Njegov narod prije nego što bude kasno.

Iznoseći tu stvar pred našeg nebeskog Oca u molitvi, postalo mi je jasno da postoji samo jedan način na koji bih mogao napisati knjigu kakvu svi očekuju od mene. Trebao bih otići u Salem u Oregonu i razgovarati sa sestrama Halstid o njihovom iskustvu s natprirodnim. Da bih s autoritetom pisao o tom predmetu, osjećao sam da bih se trebao vidjeti s njima licem k licu i postaviti im neka teška pitanja. Ali da bi se to dogodilo, trebao se umiješati Bog. U potpunosti vjerujem biblijskom savjetu da „pametan pazi na korak svoj“ (Izreke 14:15) kako bi izbjegao sve teškoće. Božje vođstvo mi je godinama dobro služilo, i nisam ga potcjenjivao.

Ono što me je najprije zabrinulo bilo je, naravno, moje bolesno srce. Ono me je gotovo dvanaest godina držalo zatvorenim u kući, i ograničilo mi je odlazak u crkvu na jednom do dvaput mjesečno po dva sata. Prema dijagnozi ljekara iz 1984. godine odumro je veliki dio mojega srca i više se nije oporavio. Da, preselio sam se iz Njujorka da bih živio u Kaliforniji, ali to nije bilo ugodno putovanje. Trebalo me je voziti u kolicima od stanice do stanice, dok su ljudi stalno zurili u mene. Nisam bio spreman to ponovno preživjeti. (To iskustvo mi je pomoglo da s više saosjećanja gledam na ljude vezane uz kolica.)

Osjećao sam da bih se, ako moj nebeski Otac želi od mene da idem u Salem, rado prihvatio da ih ojačam „u snazi po Njegovu Duhu“ kao što je to učinio za Efežane (Efescima 3:16). Tu je bilo još i pitanje novca. Moja supruga i ja živimo od socijalne pomoći i male penzije, i malo nam preostaje nakon što podmirimo osnovne potrebe. Nismo namjeravali nikoga moliti da finansijski pomogne takav put. Iznijevši u pojedinosti svoju situaciju pred Bogom, nisam o tome želio ponovno razgovarati s Njim, osobito zbog toga što sam na svojoj listi za molitvu imao stotine ljudi koji su trebali posredovanje. Mislim da oni imaju prednost.

Sledećeg dana posjetio nas je bračni par kojeg dobro poznajemo i tokom razgovora došli smo na temu o mogućem putu u Oregon. Nismo ni spomenuli novac, a čovjek je rekao: „Valjda ne namjeravate poći na put dug 2.400 km tim automobilom starim jedanaest godina?“

„Nemam izbora“, odgovorio sam.

„Gospod ne bi želio da to učinite“, nastavio je. „To je previše rizično. Vi trebate novi rent-a-kar automobil, i ja ću vam za početak dati 100 dolara. Porazgovaraću i s nekim svojim prijateljima koji bi možda mogli nešto dati. Moja supruga i ja ne bismo mogli mirno spavati kad biste ti i Hilda na put pošli tim starim autom.“

Na naše veliko iznenađenje, za dvije sedmice primili smo čekova i gotovog novca u vrijednosti većoj nego što je put koštao te sam s viškom mogao kupiti poštanske marke za pisma u mojoj molitvenoj službi. Znate, ja odgovaram na sva pisma koja dođu od mojih čitalaca.

U aprilu smo Hilda i ja pošli u Oregon, radosni u Gospodu. Novu snagu koju sam osjećao protumačio sam kao znak da je Sveti Duh odgovorio na naše molitve. Udobna vožnja u novom bjuiku podstakla nas je da više puta dnevno zahvaljujemo Bogu za Njegovu ljubav i brigu.

Iskustvo Crvenog mora

Drugog dana našega putovanja, dok smo prolazili kroz planine Oregona, zadesilo nas je jako nevrijeme. Vožnja međudržavnom cestom sa 100 km/h ugodna je kad je sunčano i kad je nebo vedro. Ali nešto sasvim drugo je održavati se u prometu kad se kiša divlje izlijeva s neba. Ogromni kamioni s trupcima, koje voze iz Kalifornije u oregonske pilane, tutnjali su mimo nas kad smo imalo usporili, a na prolasku bi nas izgurali s ceste.

Eksplozija vjetra i vode bila je toliko jaka da se kojih pet sekundi nije ništa vidjelo dok je jedan od čudovišnih kamiona jurio pokraj nas. Na trenutke sam osjećao kao da automobilske gume nemaju dodira s mokrim asfaltom. Zato smo se cijelim putom molili u srcu. A onda se dogodilo nešto predivno.

U sebi sam citirao biblijske tekstove koji nadahnjuju vjeru. Stihove koji govore o Božjoj beskrajnoj ljubavi, milosti i Njegovoj velikoj moći. Volim 105. psalam, osobito prvih pet redaka:

„Hvalite Gospoda; glasite ime Njegovo; javljajte po narodima djela Njegova. Pjevajte mu i slavite ga; kazujte sva čudesa Njegova. Hvalite se svetim imenom Njegovim; nek se veseli srce onih koji traže Gospoda. Tražite Gospoda i silu Njegovu, tražite lice Njegovo bez prestanka. Pamtite čudesa Njegova koja je učinio, znake Njegove i sudove usta Njegovih."

Moj um je zatim bio privučen tekstom iz Postanja 1:1-7. Tamo kaže kako je Božji Sveti Duh lebdio nad vodenom površinom i sve nadzirao. Njegov je Sveti Duh tokom stvaranja razdijelio vode. Da li bi On sada zadržao kišu kako bismo mogli voziti sigurno kroz ove opasne planine? Nije prošlo više od tri ili četiri minuta kad smo Hilda i ja postali svjedoci nečega čudesnog.

Kiša je prestala padati nad prometnim trakama međudržavne ceste koji su vodili na sjever, a asfalt je postao potpuno suh. Ali teška kiša je i dalje zalijevala traku koja je išla prema jugu. Izgledalo je kao da 20 do 25 metara od nas nekakav stakleni zid zadržava kišu. Kad smo pogledali nadesno, vidjeli smo potpuno istu stvar. Ispunjena divljenjem i oduševljena onim što vidi, Hilda je rekla: „Šta se to događa? Oblaci iznad nas zadržavaju kišu da ne pada na nas. Mora da nas Božja ruka blagosilja."

Rekao sam joj za svoju tihu molitvu i da nam Bog sada daje iskustvo koje bismo mogli podijeliti s drugima kako bi ojačala njihova vjera u Boga. „Koliko li će ovo trajati?" upitala je.

Odgovorio sam joj da će trajati sve dok Bog misli da je potrebno.

Hilda je na auto karti pratila naše putovanje pa smo stalno znali gdje se nalazimo. Zapisala je vrijeme kad je kiša stala zbog nas i otada smo tri sata i deset minuta slavili Boga za Njegovu veliku moć i ljubav, i za to što nam je dao suhu cestu. Dok smo vozili 100 km/h po suhom asfaltu, vidio sam dvadesetak automobila kako nas slijede vrlo blizu, ali se ni jedan nije usudio pretećи nas. Vjerovatno je Božji Duh uticao na njih da ostanu uz nas.

Oko 14 sati oboje smo bili gladni te smo odlučili zaustaviti se da nešto pojedemo. Čim smo skrenuli na izlaznu traku, kiša se ponovno obrušila na nas pa smo, našavši restoran, morali sjediti u autu kao i svi smrtnici dok kiša malo ne popusti, kako bismo mogli izaći a da ne pokisnemo. To iskustvo je ostavilo vrlo snažan dojam na nas oboje, i mi ćemo uvijek pamtiti ta tri sata i deset minuta našeg iskustva Crvenog mora.

Glava 4.

PREGLED

Prije nego što razmotrimo pojedinosti iskustva koje je Šeron Li Halstid i njenu sestru konačno odvelo u dobro čuvani zatvor, vjerujem da je važno proučiti nevidljive sile koje su djelovale i prouzročile te tragične događaje.

Najprije, moram reći da su Sotona i njegovi pali anđeli jako zainteresovani za Crkvu adventista sedmoga dana i njene članove. Kao što sam ranije spomenuo, 1946. čuo sam spiritističkog sveštenika kako govori o brojnim stvarima za koje mu je duh vodič rekao da Sotona i njegovi anđeli planiraju učiniti Adventističkoj crkvi u svom pokušaju da je razbiju na djelove. Ali jedna je pojedinost, koju još nisam spomenuo, osobito privukla moju pažnju zbog svoje okrutnosti.

„Da bi prouzrokovali najviše štete“, tvrdio je sveštenik, „anđeli će uzimati ljudski oblik koji će imati tačan izgled nekih živih adventista. Poprimiće istu građu, iste crte lica, istu boju očiju i kose, istu boju glasa itd. Zatim će opljačkati banku, ili počiniti neka druga protivzakonita djela, a svjedoci će o njima govoriti da ih poznaju kao adventiste. Organi vlasti će uhapsiti stvarne osobe u njihovim domovima i optužiti ih za ozbiljne zločine.“ Ta sveštenikova izjava je podstakla nekoliko minuta glasnog komentarisanja i smijeha među spiritistima; sveštenik je zatim rekao nešto što neću nikad zaboraviti:

„Naš veliki poglavar Sotona ima fantastične planove za adventiste prije kraja sukoba. Kukavice neće moći biti adventisti u to vrijeme. To neće biti za slabiće.“

Kako bih izbjegao stvaranje panike među svojim čitaocima, moram reći da naš Bog može nadmudriti i nadjačati bilo koji od Sotoninih planova. Mnogo sam puta sam čuo kao sotonski sveštenik govori o gotovo nevjerovatnim stvarima koje su zli anđeli preduzeli protiv Božjih ljudi, ali nešto ih je iznenada paralizovalo i Stvoritelj ih je spriječio da izvrše svoje namjere.

Zli anđeli su se materijalizovali 1995.

Nakon što sam se 1946. pridružio Crkvi adventista sedmoga dana, zainteresovao sam se da otkrijem šta Elen Vajt piše o materijalizovanju demonskih duhova. I naravno, pronašao sam neke zanimljive tekstove o tom predmetu. Ona, na primjer, piše: „Sotona sa svojim anđelima, u ljudskom obličju, bio je prisutan kod krsta.“ *(Čežnja vjekova,* str. 746-749.)

Razmatrajući završno razdoblje zemaljske istorije, ona je rekla: „Gospod je dao neka značajna otkrivenja o iskustvima kroz koja će Njegov narod proći... Pokazano mi je da će zli anđeli u obličju vjernika djelovati u našim redovima kako bi unijeli snažan duh nevjerstva.“ (Pismo 46, 1909. u *Manuscript Releases,* sv. 19, str. 62,63.)

Tokom 1995. primio sam pisma od nekih mojih čitalaca u kojima pišu kako su

se nekim pojedincima ukazali anđeli s navodnim porukama od Boga. Ta pisma su stigla s raznih strana svijeta, a ljudi su tražili odgovore na mnoga pitanja o takvim bićima, jesu li ona stvarno došla od Boga. Mnogi su osobito bili uznemireni zbog bića koje se predstavilo kao anđeo Gabriel i koje se vrlo često ukazivalo jednom jedanaestogodišnjem dječaku koji živi u Papui Novoj Gvineji. To biće je tvrdilo da mu donosi posebne Božje poruke koje je to dijete imalo dalje prenositi maloj grupi vjernika, kojima je poručeno da su poseban Božji narod na Zemlji. Anđeo je rekao da je Crkva adventista sedmoga dana skrenula sa svoga puta, da je otpala, i da je Bog izabrao druge da ga predstavljaju. Neko mi je donio kasetu koju je snimio neki Amerikanac, na kojoj se opširno iznosi ta priča.

Od svega što se spominjalo na toj kaseti ništa me nije osobito zainteresovalo sve dok nisam shvatio da su se demonski duhovi materijalizovali pred ljudima. U to nisam sumnjao; to mi je bilo jasno kao dan. To mi je još 1946. rekao spiritistički sveštenik, a sad sam, četrdeset devet godina kasnije, o ispunjenju toga slušao na kaseti. Da, bilo je upravo tako kako je on tvrdio. Materijalizovani duhovi bi uzeli karakteristike poznatih pojedinaca koji žive u tom kraju i koji su adventisti. Prepričaću jedan događaj, a govornika s kasete nazvaću imenom Van budući da je to dio njegovog stvarnog imena.

Koliko mogu reći, Van je zakratko bio član te male grupe vjernika. Oni su, izgleda, napustili Adventističku crkvu zbog stava „svetiji sam od tebe“ naglašavajući spasenje ličnim zaslugama, i drznuli su se moju crkvu nazvati „otpalom Adventističkom crkvom.“

Poželio sam razgovarati s gospodinom Vanom, ali u Sjedinjenim Državama nisam mogao naći nikoga ko ga poznaje ili ko zna gdje živi. Da sam uspio kontaktirati s njim, dao bih mu do znanja da je, ne znajući, imao posla s natprirodnim bićima.

Jednog jutra šezdesetak muškaraca naoružanih noževima, sjekirama i drugim oružjem dovezlo se u kamionima te posjetilo Vana i još neke članove crkve. „Kad smo razgovarali o prijekoj potrebi napuštanja otpale crkve“, kaže Van, „oni su se podigli i počeli, vikati, psovati i vrištati; zatim su se nakratko stišali.“ Govoreći kako se dijalog nije mogao nastaviti u prisutnosti sotonskog duha, „oni su se bijesno podigli, počeli vikati, psovati i vrištati te napali neke od nas. Jednim su me udarcem gurnuli sa stolice i povukli za kosu. Počeli smo moliti s nekima od vjernika koji su napustili otpalu Adventističku crkvu. Čovjek koji me je povukao za kosu i grubo maknuo sa stolice bio je sekretar za upraviteljsku službu jedne od velikih adventističkih crkava u tom kraju. Rulju je predvodio otpali adventistički pastor Juda.“

Takvi incidenti su, vjerujem, još jedan znak da će veliki sukob između Hrista i Sotone uskoro završiti. Za mene je uzbudljivo čuti kako se danas događaju stvari o kojima je decenijama ranije govorio spiritistički sveštenik kao o jednom od Sotoninih planova za uništenje Adventističke crkve, i podstiče u meni želju da koliko je god to moguće, kao i mnogi svetkovatelji subote, govorim o tome što Sotona namjerava učiniti crkvi.

Otkako je moja prva knjiga o sili posredničke molitve izašla iz štampe početkom 1990, brojni ljudi su mi, uznemireni samostalnim ograncima Adventističke crkve, reformnim pokretima i ostalim grupama, poslali video kasete i svakovrsnu literaturu koju su izdale takve organizacije. Tražili su od mene mišljenje o tim raznim zajednicama. Tokom poslednjih šest godina mnoge sate sam proveo pregledajući video kasete i uz molitvu čitao raznu literaturu.

Nakon što sam to učinio, iskreno mogu reći da nisam našao niti jednu stvar koja me je privukla bilo kojoj od tih grupa. Nisam vidio ništa što bi pomoglo mom hrišćanskom iskustvu ili što bi proslavilo moga Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista više nego što je Božji Duh već učinio u mom životu. Naprotiv, što sam više razmišljao, proučavao i molio nad pitanjem tih takozvanih reformnih pokreta, sve sam više bio uvjeren da je došlo vrijeme da glasnije govorim o onome što sam 1946. čuo s usana velikog sveštenika tajnog društva poštovalaca duhova. Kao što sam rekao, sveštenik je kao glavni Sotonin plan predstavljao razbijanje Crkve adventista sedmog dana. Napisao sam lično svjedočanstvo i poslao ga svakome ko je tražio moje mišljenje o takvim organizacijama (vidjeti *Kad su vam potrebni nevjerovatni odgovori na molitvu,* str. 59-61).

Izbjegavanje zbrke

Takođe bih volio skrenuti vašu pažnju na knjigu koja na izvanredan način razjašnjava Božjem narodu kakav stav zauzeti dok oluja zbunjenosti i zbrke šiba našu crkvu.

Knjigu *Ostatak* Kliforda Goldštajna vidim kao veliki ulog u održavanju čovjekovog zdravog razuma i duhovne ravnoteže. To je djelo koje će njegove čitaoce sačuvati da ne budu odvučeni u zamke ekstremista i fanatika. Volio bih da svaki adventista sedmog dana nabavi tu knjigu i čita je s molitvom u srcu da mu naš nebeski Otac „dade... da se ojačate u snazi po njegovu Duhu... da budete ispunjeni do sve punoće koja dolazi od Boga“ (Efescima 3:16-19).

Sotona se boji

Nekim ljudima je teško vjerovati da se pali heruvim boji. Ali Sotona ima na umu nešto što u njemu izaziva golemu zabrinutost. Kad mi hrišćani uočimo štetu koju njegovi anđeli nanose životima nekih ljudi i razmislimo o tome što ih je dovelo do toga stanja, i ako se dovoljno zauzmemo da proučimo Sotonine metode djelovanja, kao što ćemo to učiniti u narednim poglavljima ove knjige, mogu zamisliti kako će se on početi zabrinjavati. Moguće je i da ga obuzima osjećaj straha pri pomisli da uz pomoć molitve i Božjom silom u bliskoj budućnosti možemo nanijeti veliku štetu njegovom naumu, kad shvatimo kako on postupa s hrišćanima, osobito s adventistima, od kojih mnogi misle da su izvan njegovog dohvata.

Na 443. stranici *Velike borbe* nalazimo ove riječi: „Veliki varalica se ničega toliko ne boji koliko mogućnosti da upoznamo njegova lukavstva."

Lucifer i njegovi duhovi vješti su taktičari koji sebe smatraju sjajnim vođama u sukobu između sila dobra i zla. Brižljivo razrađeni planovi i prethodni uspjesi u radu s ljudskim bićima čine da se osjećaju moćnima dok djeluju među nama.

Mogli biste pitati koliko su uspješni. Govoreći svakidašnjim jezikom, oni su povremeno vrlo, vrlo uspješni.

Na primjer, kad hrišćane treba navesti na sumnju, Elen Vajt kaže da su vrlo uspješni. U četvrtoj svesci *Svjedočanstva za Crkvu* čitamo: „Sumnja je uobičajena kušnja, i kad ljude napada njom, Sotona od deset pokušaja pobjeđuje u devet." (str. 44.)

A kad se radi o uticaju na ljude u svijetu kao cjelini, Sotonini anđeli imaju nevjerovatan uspjeh. Dopustite mi da to ilustrujem knjigom koja je donedavno na *New York Times-ovoj* listi najprodavanijih knjiga bila više od 140 sedmica. 29. novembra 1996. novine *Oregonian* izdale su članak o tome. Evo nekih odlomaka iz toga teksta:

„Medford – Poslednju religijsku knjigu koja je poput munje osvojila liste najprodavanijih napisao je autor iz južnog Oregona koji tvrdi da je Mojsije pogriješio. Deset zapovijesti jesu 'Deset predanja'.

Dobro i zlo, ispravno i pogrešno, ne postoje. Možete činiti šta hoćete, jer Bog nikome ne sudi. Kako je do toga došao Nil Donald Volš? Bog je usred noći razgovarao s njim. Volš mu je postavljao pitanja, a zatim je odgovore bilježio u žuti notes; taj je dijalog uskoro prerastao u 'Razgovore s Bogom'.

Poruka glasi: ako Volš može razgovarati s Bogom, možete i vi.

'Mislim da u ovoj zemlji upravo danas postoji izuzetna glad za duhovnom hranom', kaže Volš, nesvršeni student novinarstva koji se samo pokvasio u odnosima s javnošću, uređivanju novina i pozorišnoj režiji prije no što je nešto veće postigao s tom knjigom. 'Mi smo sve više zainteresovani i usmjereni k onome što ja zovem širi aspekt života. Sve što se ponudi kao rješenje te gladi biće doslovno progutano.'"

U drugom novinskom članku o knjizi *Conversations With God (Razgovori* s *Bogom,* prim. prev.), upravnik knjižare je rekao kako se često događa da su ljudi koji su čitali tu knjigu toliko obuzeti njenom porukom da se vraćaju i kupuju još po deset ili dvanaest primjeraka kako bi ih podijelili svojim prijateljima.

Da, autor te knjige u jednom je u pravu – svijet danas preživljava izuzetnu duhovnu glad. A Sotona i njegovi anđeli hvataju svaku moguću priliku da tu veliku potrebu ispune svojim obmanama.

Glava 5.

GLASOVI OD BOGA

Početak novembra 1988. bio je sličan svakom mjesecu novembru u Oregonu. Topli ljetnji mjeseci proizveli su bujanje usjeva; te godine je pšenica bila najrodnija. Sva žetva je prikupljena i ljudi su se spremali za Dan zahvalnosti Bogu.

Tada se dogodilo nešto što je mnoge zaprepastilo. Ujutro 3. novembra pronađeno je mrtvo tijelo građanina Njuberga Majka Lemkea, i to na mjestu gdje je radio, na Farmi konja Feniks.

Sledećeg dana je list *News-Register* objavio: „Policija Okruga Jamhil povela je istragu o ubistvu... čovjeka iz Njuberga, vjerovatno ubijenog iz pištolja. Identitet žrtve se još ne može objaviti, jer se čeka na iskaze rođaka za koje se vjeruje da žive na području Portlanda ili Vašingtona.

Prema šerifu Glenu Šipmanu, tijelo je pronašla vatrogasna služba Njuberga koja je pozvana da dođe na Farmu Feniks, nedaleko od ceste br. 240, oko 6 km zapadno od Njuberga.

Detektivi iz ureda šerifa kažu da su sa posjeda nestali crveni kamionet s prikolicom za prevoz konja i jedan konj, a konjske staje su provaljene. Za te događaje se vjeruje da su u vezi s umorstvom toga čovjeka, rekao je jedan radnik ureda.

Detektivi su pozvani nešto prije dvanaest sati, kad se tu već zatekla spasilačka ekipa koja je došla u uvjerenju da se radilo o pozivu za medicinsku pomoć. Tijelo je pronađeno u maloj kamp-prikolici pokraj staje na farmi, rekao je šerif.

Izdata je potjernica za nestalim vozilom koje se vodi kao ševrolet godine proizvodnje 1988, jednotonski kamionet s dvostrukim stražnjim kotačima. Registarska oznaka je NZL274, kažu iz policije. Moli se svako ko ima neku informaciju da je dojavi u šerifov ured u Mekminvilu.

Jedini podatak o nestalom konju, za kojeg se vjeruje da je bio na farmi, jeste da je smeđe boje...

Istražitelji kažu da je žrtva još od 1979. bila zaposlena kao radnik na farmi Krega Portera kao njegov pomoćnik pri smještaju, prodaji i treniranju konja.“

Sažetak

Prije nego što proučimo kako su sestre Halstid i Grinovi dopustili da budu prevareni od natprirodnih sila, vjerujem da bih ovdje trebao dati kratak sažetak o tom ubistvu. Nakon što sam tokom zadnjih osam mjeseci proučio više od hiljadu devetsto stranica materijala o tom slučaju, a to su policijski izvještaji, sudski zapisi, novinski članci itd., vjerujem da zapis koji je napisao Pol Frejžer, okružni pravobranilac Okruga Džozefin, pod naslovom „Okvir zločina“, koji se odnosi na Šeron Li Halstid, o tome govori najbolje i sažeto. Evo nekoliko odlomaka:

„Optuženica u ovom gore naslovljenom predmetu je Šeron Li Halstid. Rođena je 4. novembra 1952. godine. Kćer je Ričarda i Džodi Halstid.

Optuženica potiče iz porodice u kojoj je ona četvrta generacija adventista sedmoga dana. Školovala se u adventističkim školama sve dok nije prekinula zbog nedostatka sredstava.

13. aprila 1979. udala se za Teksa Šivlija... S gospodinom Šivlijem optuženica ima dva sina. Stariji, Hari, rođen je 1. aprila 1976. Mladi, Leo, rođen je 25. januara 1979... Optuženica i gospodin Šivli razdvojili su se 1981, a rastavili 1984.

Nakon razdvajanja optuženica se nakratko doselila svojim roditeljima u Njuberg u Oregonu, a zatim je imala nekoliko prebivališta u području Salema – Mekminvila prije nego što se konačno nastanila sa stalnim boravištem u Mekminvilu u Oregonu.

1983. godine Ričard i Džodi Halstid doselili su se k Dejvidu Grinu Starijem i njegovoj ženi u Vajmeru u Oregonu. Gospodin Grin Stariji i njegova supruga još su od 1950-ih bili porodični prijatelji Halstidovih, dok su ovi živjeli u južnoj Kaliforniji. Dejvid Grin Stariji ima sina, Dejvida Grina Mlađeg, koji je oženjen s Lin Sepienza. Šeron je Dejvida Grina Mlađeg i Lin upoznala preko toga porodičnog prijateljstva.

Dok su Ričard i Džodi Halstid živjeli s Dejvidom Grinom Starijim, pridružili su se grupi adventista sedmoga dana koji su se sastajali kod gospođe Džin Kecner u Kanjonvilu u Oregonu; namjera te grupe je bila da se ‘zbliže’ s Bogom. Drugim riječima, grupa je tražila da čuje ili vidi Boga ili Njegove anđele. Džodi i Ričard Halstid su Šeron i njenoj sestri Debori pričali što su učili u toj grupi. Obje sestre su pokazale zanimanje za ono o čemu se tamo razgovaralo i učilo.

1983. Šeron je počela vjerovati da je moguće da Lin Grin prima Božje poruke, bilo neposredno od Boga ili preko Njegovih anđela. Napokon, Leo je bio u stanju čuti i vidjeti anđela kojeg je poznavao pod imenom Gola Istina. Taj dar su, navodno, potvrdili Lin Grin i Džon Džentri, koji se u januaru 1985. doselio k Šeron kao njen prijatelj. Negdje između 1984. i 1988. Leo je izgubio taj dar. Međutim, ponovno ga je dobio u avgustu 1988.

Debora je napustila Grants Pas u decembru 1984. Odselila se u Teksas, a zatim se vratila u južnu Kaliforniju. U avgustu 1988. Debora se vratila u Grants Pas. Najprije je došla u Oregon kako bi pomogla svojoj sestri u borbi za skrbništvo protiv Teksa Šivlija. Ali, Leo joj je rekao kako anđeo Gola Istina želi da ona živi sa svojom sestrom u Grants Pasu. U septembru 1988. Debora se iz južne Kalifornije preselila k svojoj sestri u Grants Pasu.

To vjerovanje u komuniciranje s Bogom i Njegovim anđelima i poštovanje Boga i Njegovih anđela duboko se usadilo u Debora i Šeron. U kasnijim istragama koje su izvršene u njihovom prebivalištu u ulici I Street 414SE u Grants Pasu, Okrug Džozefin u Oregonu, pronađeni su papiri na kojima su bila pitanja o svakovrsnim temama uključujući i religiju, kao i pitanja o svakidašnjim aktivnostima. Ta pitanja

one su očito napisale da bi se na njih dobio odgovor od Boga ili Njegovih anđela.

To se odvijalo tako da osoba koja ima pitanje upita osobu koja ima dar, Lea ili nekoga drugog, a zatim bi ta darovita osoba to pitanje postavila Bogu ili Njegovim anđelima i onda prenijela ono što bi Bog ili anđeli rekli. Odgovor bi se dopisao uz pitanje, i od te se osobe očekivalo da se izričito drži odgovora koji joj je dat.

Od septembra do novembra 1988, Leo je tvrdio kako ima sposobnost vidjeti ko je 'otpisan'. 'Otpisan' znači da je osoba opsjednuta zlim duhovima ili demonima. Duh te osobe više ne postoji. Tijelo, sada samo školjka, ispunjeno je zlom.

Leo je dalje tvrdio da uzimanje stvari od 'otpisanih' nije krađa niti išta loše. Napokon, otimanje neprijatelju, to jest 'otpisanoj' osobi, samo je vraćanje onoga što je Gospod namijenio za pravednoga. Isto se načelo primjenjivalo na uništavanje imovine koja je pripadala 'otpisanima'. Treba jednostavno uništiti taj posjed kako ne biste dopustili neprijatelju da se koristi tom imovinom. Na uništenje 'otpisane' osobe nije se gledalo kao na nešto loše, jer vi ne uništavate ljudsko biće.

S tim načelima u umu Leo je u septembru 1988. objavio početak onoga što je Debora Halstid nazivala 'borbenom vježbom'. Leo je rekao da bi oni (Debora, Šeron, Leo i Hari) trebali ići u trgovine koje pripadaju 'otpisanim' ljudima i krasti stvari. Grupa je odlazila u trgovine kao što su *Bi-Mart*, *Fred Meyer*, *Payless*, *Albertson's*, *Safeway* i *Shop-n-Kart* u Medfordu i Grants Pasu. Krali bi male stvari... Ne držati se Leovih zapovijesti kako ih je primio od anđela Gola Istina značilo je neposlušnost za koju se 'otpisuje'. Postati 'otpisan' bilo je nešto čega su se i Debora i Šeron jako plašile.

Katkad bi Leo zapovijedao da u istom danu moraju krasti nekoliko puta u istoj trgovini. Šeron i Debora ustuknule bi na takav zahtjev, ali pošto je Leo prijetio da će neposlušnošću postati 'otpisane', one bi se pokorile njegovim uputama. Leo je tvrdio da će Bog prerušiti sestre Halstid tako da ih niko ne uhvati dok uzimaju od 'otpisanih' ljudi. Grupa Halstid nikad nije bila uhvaćena u krađi. To je Šeron i Deboru uvjerilo da je ono što čine Božje djelo, jer su mnogo puta odlazile krasti i nikad nisu bile otkrivene.

Leu je također bilo rečeno da on i njegov brat Hari 'otpisanima' trebaju sjeći automobilske gume. Šeron i Debora vozile bi dječake na razna mjesta u okruzima Džozefin i Džekson, koja je Leo naznačio, gdje su sjekli gume. Jedno od mjesta na kojima su to činili bilo je Roe Motors u Grants Pasu. Bilo je to 14. oktobra 1988. U dosijeu policijske uprave Grants Pas nalazi se policijski izvještaj koje kaže da su 14. oktobra 1988. bile sječene gume u Roe Motors.

Dok su bili u Roe Motors, Leo si je porezao nogu prilikom izlaska ili ulaska u vozilo Halstidovih. Bolnička arhiva potvrđuje da je 14. oktobra 1988. Leu trebalo na nozi zašiti ranu zadobijenu od noža.

Policijska uprava Grants Pasa izvijestila je o približno deset slučajeva siječenja guma koji se pripisuju grupi Halstid.

U nastavku te ‘borbene vježbe’ Leo je rekao da bi grupa, zajedno s Džonom Džentrijem, trebala otići do Parka Riversajd i napasti ‘otpisane’. Prema zapisima policijske uprave Grant Pasa u Parku Riversajd dogodio se napad u kojem je Mišel En Mičel ručnom baterijskom svjetiljkom udarena u potiljak. Njen partner, Ronald Varner, bio je udaren u ruku. Kasnija istraga policijske uprave Grants Pas uz pomoć foto robota kao napadača na Mišel Mičel identifikovala je Šeron Halstid. Hari Šivli bio je napadač na Ronalda Varnera.

Oko 29. oktobra 1988. Leu je rečeno da bi grupa trebala otići na farmu Krega Portera koja se nalazi u Njubergu u Oregonu. Na farmi su se nalazili vlasnik Kreg Porter, radnik Marston Lemke i Majkl Halstid, brat Šeron i Debore Halstid. Leo je rekao da su sva trojica ‘otpisani’. Govorio je kako moraju otići na farmu. 29. oktobra odvezli su se do farme i uzeli psa.

31. oktobra 1988. Leu je rečeno da bi se trebali vratiti u Njuberg i uzeti terensko vozilo s farme. Na putu u Njuberg, dok su se vozili kroz Salem, Leo je upućen da bi grupa trebala otići do stana njegovoga oca Teksa Šivlija i ukrasti pištolj. Nakon nekih poteškoća na autoputu skrenuli su i otišli do kuće Teksa Šivlia. Debora i Šeron su čekale u automobilu dok su dječaci ušli u stan gospodina Šivlija. Leo je ukrao pištolj kalibra 5:38 mm. Mladići su se zatim vratili u auto i pištolj dali Šeron. Odatle su nastavili put k Njubergu i... ukrali ATV. Na tom su putu Leo i Šeron isprobali pištolj.

Između 31. oktobra i 2. novembra 1988. nabavili su municiju za pištolj. Debora Halstid je izjavila da je ukrala dvije kutije municije iz trgovine *GI Joe’s* u Medfordu. Međutim, tokom istrage otkriveno je da je jedna od dvije pronađene kutije uzeta iz trgovine *GI Joe’s*, a druga iz trgovine *Bi-Mart*.

1. novembra 1988. Šeron je unajmila skladište u *Roug River Highway* 3610 u Grants Pasu u Okrugu Džozefin.

2. novembra 1988. Leu je kazano da se grupa mora vratiti do farme u Njubergu i ukrasti ostale stvari. Vratili su se na farmu i uzeli stvari u vrijednosti od oko 50.000 dolara uključujući i crveni kamionet, prikolicu za konja, konja, veću količinu užadi i ostalo što su mogli pokupiti iz stana Majkla Halstida. Dječaci su uništili stan i od njega doslovno načinili smetlište.

Leu je očito bilo rečeno da su Kreg Porter, Majkl Halstid i Marston Lemke ‘otpisani’. Rekao je da bilo ko od te trojice, ako se nađe na farmi kad oni dođu po stvari, mora biti uništen.

Leo je tačno odredio ko će šta raditi na farmi. Našavši se tamo, Marston Lemke, koji je tu grupu poznavao kao porodicu Majkla Halstida, izišao im je u susret. Nakon što ih je prepoznao, vratio se svojoj kamp-prikolici. Kad su uzeli sve što su htjeli, Debora i Leo napustili su farmu. Šeron je, prema Leovim uputama, s Harijem otišla do Marstona Lemkea i ispalila u njega tri hica iz pištolja koji je ukraden od Teksa Šivlija... Hari Šivli stajao je pokraj Šeron Halstid kad je ova zakucala na

vrata. Lemke je otvorio. Kratko su razgovarali. Šeron je zatim pogodila Lemkea u ključnu kost hicem iz pištolja kalibra 5:38 mm. Kako se od tog prvog hica okrenuo, drugi put ga je pogodila u bok. On je zatim pao na pod oslanjajući se gornjim dijelom tijela na krevet. Šeron je tada zakoračila u prikolicu i ispalila smrtonosni hitac u njegov vrat. Četvrti put pištolj je opalio dok se Šeron udaljavala od prikolice.

Šeron Halstid i njen sin Hari Šivli zatim su napustili farmu u svom vozilu i sastali se s Debora Halstid i Leom Šivlijem na dogovorenom mjestu. Svi zajedno su se zatim vratili u Grants Pas stigavši u ranim jutarnjim satima 3. novembra 1988. Treba zapaziti da se nakon krađe kamioneta iz Okruga Jamhil grupa Halstid s njim pojavljivala na brojnim mjestima u Grants Pasu i uopšte se nisu trudili da ga prikriju. Leo je tvrdio da će Bog sakriti kamionet ili, drugim riječima, promijeniti boju i išarati registarske tablice kako bi spriječio otkrivanje dok ne budu mogli prelakirati vozilo. Posao oko lakiranja kamioneta sredila je Šeron Halstid.

4. novembra 1988. konj ukraden s farme predat je u hotel za konje koji je pripadao Meri Lou iz Grants Pasa u Oregonu. Istoga dana grupa je, pod Leovim vođstvom, ukrala motocikl iz trgovine Suzuki u Grants Pasu. Motocikl su zatim smjestili u unajmljeno skladište.“

Htjeli bismo znati

Mjesecima, dok sam radio na rukopisu ove knjige, mnogi su me pitali kako su dvije inteligentne mlade osobe mogle dopustiti da ih se navede na ubistvo a da nisu bile pod uticajem droge ili neke druge psihotropne supstance. Kako bih pomogao ljudima da shvate pokretačku silu koja je bila umiješana u ovu tragediju, skrećem im pažnju na događaj s kultom *Branch Davidians* i njihovim vođom Dejvidom Korešom koji je 1993. odveo gotovo stotinu ljudi u vatrenu smrt kod Vakoa u Teksasu.

Mjesecima nakon što su savezni agenti osvojili teško naoružanu tvrđavu kulta *Branch Davidians*, kriminolozi, pravni analitičari, teolozi, sociolozi, psihijatri, vojni stručnjaci i mnogi drugi posvetili su mnogo vremena proučavanju te tragedije i njezinim uzrocima.

Budući da sam u penziji, imao sam vremena slušati specijalne reportaže na televiziji i čitati u novinama o pojedinostima istrage do kojih su došli stručnjaci u potrazi za objašnjenjem kako je Dejvid Koreš mogao tako mnogo ljudi odvesti u smrt na onakav način.

Došli su do mnogih zaključaka, ali za mene najbolji i najvjerodostojniji razlog koji objašnjava tragediju kod Vakoa nije došao iz usta stručnjaka koji su proučavali Koreša i njegove sledbenike, već od sotonskog sveštenika koga sam upoznao još 1946. Dugo sam osjećao da o tome ne bih trebao mnogo govoriti. Čak ni vlastitoj djeci nisam govorio da sam bio spiritista, sve dok nisu odrasli. Ali kako prolaze godine i događaji potvrđuju njegove riječi, primjećujem da u svakoj svojoj knjizi sve više prenosim ono što je on govorio svojim sledbenicima.

Objasnio je kako demonski duhovi koriste harizmatične pojedince da bi prevarom zadobili druge ljude namamljujući ih u razne vrste ropstva. Sveštenik je rekao da natprirodna bića svoje najbolje medije nalaze u vjerskom svijetu.

Dodajući da duhovi mogu tako podsticati misli i prizore u ljudskom umu da ljudi vjeruju kako su to njihove vlastite misli, on je takođe tvrdio da duhovna bića u pojedincima mogu proizvesti snažna osjećanja i silnu ljubav. „Kad čovjek jednom dođe do te tačke“, rekao je, „duhovi su u stanju onesposobiti inteligenciju i potpuno zavladati osobom.“

Pogledajte kako su Dejvid Koreš i njegovi ljudi razmišljali i osjećali. *Branch Davidians* imali su stav svojstven svim ekstremistima i fanatičnim grupama. Oni su snažno vjerovali da jedino oni imaju svu istinu i da su jedino oni istinski Božji sledbenici. Oni su osjećali da ogromna revnost za svoje ideje koju su imali dolazi od samog Svetog Duha. Žalosno je da se mnogi hrišćani toliko mnogo uzdaju u svoje osjećaje, a ne shvataju da su Sotona i njegovi anđeli takvi stručnjaci te čine da se ljudi osjećaju dobro čak i kad njeguju zablude.

Kad sam 1993. dotjerivao svoju knjigu *Moj put u svijet natprirodnih sila,* spomenuo sam kako je spiritistički sveštenik rekao da je Sotona većinu naveo na zaključak da on i njegovi demoni ne postoje. Sotona je, rekao je, uveo nova vjerovanja koja poriču Bibliju, dok je istovremeno ograničio djelovanje palih anđela. Iz toga slijedi da njima više nije dopušteno igrati se s praznovjernim ljudima. Na primjer, u nekim dijelovima svijeta demonski duhovi su stoljećima navodili ljude da vjeruju kako spavanje u sobi s brojem 13 donosi nesreću.

Stanovnici zemljoradničkih krajeva sjeverne Evrope i danas miješaju i mijese u smjeru kretanja kazaljke na satu, a domaćice čvrsto vjeruju da bi pokreti u suprotnom smjeru sigurno donijeli nesreću. Sveštenik nam je objasnio da su stvari kojima se mi danas smijemo, kao miješanju u smjeru kazaljke na satu, bile vrlo ozbiljne prije trista godina kad su Sotonini anđeli podsticali to vjerovanje čineći zlo onima koji nisu poštovali praznovjerja koja su držali njihovi preci.

On je takođe opisao kako duhovi katkad nekim predmetima daju moć i zadivljuju ljude koji vide da se iza svega toga nalazi nešto privlačno natprirodno. U mnogim slučajevima duhovi su se objavili kao divni anđeli dok su se pokatkad utjelovili kao ljudska bića. Na taj način snažna vjerovanja i strahovi držali su ljude u stanju stalne neizvjesnosti i pokornosti. Duhovi silno uživaju u svemu tome, jer nas vole maltretirati i tlačiti.

Sveštenik nam je rekao kako je Sotona shvatio da će vrlo malo naraštaja proći prije nego što ljudi na svoje pretke budu gledali kao na praznovjerne, i to zbog toga što će zanemariti duhovni svijet oko sebe. „Od tada“, rekao je, „sve će više i više ljudi tvrditi da Sotona i njegovi anđeli zapravo ne postoje.“

Očarani novim svijetlom

Sestre Halstid bile su žrtve demonskih duhova budući da je Sotona sada uklonio ograničenja koja su njegove brojne anđele držala pod kontrolom više od 200 godina. Da bismo ovo bolje shvatili, dublje ćemo istražiti nešto što sam ranije spomenuo.

Kad su tokom kasnih sedamdesetih godina neki evanđeoski hrišćani bili očarani onim što su nazivali „novim svijetlom“, idejama za koje su mislili da su predugo bile uskraćene hrišćanima, počeli su uporno moliti od Boga nove spoznaje i otkrivenja. Drugi su postali opsjednuti mišlju da je pravo vrijeme tražiti od Boga da im dopusti vidjeti anđele i razgovarati s njima kako bi ih ta bića poučila da na nov i bolji način služe Njemu.

Mnoge od tih zahtjeva pokretala je želja za samouzdizanjem. To je ljudima dalo nesvjestan osjećaj nadmoći i lakovjerno su mislili da bi mogli saznati tajne od natprirodnih bića i biti u direktnoj vezi s Bogom. Želja da se iskusi Božje postojanje i zna više nego drugi može stvoriti zavisnost kao bilo koja droga. To je istovremeno otvorilo put Sotoninim anđelima da se objave nekim ljudima tvrdeći kako su došli s Neba. Malo po malo takvi lažni anđeli počeli su izvrtati Hristovo jevanđelje. Dok sam posmatrao kako se taj trend razvija u nekim neadventističkim crkvama, pitao sam se koliko će vremena proći dok demonski duhovi na isti način zatruju misli Božjeg naroda koji drži Njegove zapovijesti i prevare mnoge od njih.

Tokom ranih osamdesetih, kad su neki protestanti zaključili da postaju opsjednuti demonima, duhovni vođe, koji su zapravo doveli ljude do toga da budu opsjednuti, nisu gubili vrijeme da zavladaju situacijom. Preduzimali su istjerivanje duhova, a pokušaj da se iz čovjeka istjeraju deseci demona trajao je katkad cijeli dan. Sila palih anđela koje je sam Sotona zadržavao više od dvjesta godina ponovno je otvoreno djelovala u životima hrišćana.

Kad sam primijetio da su te dvije široke ceste koje vode do hrišćana širom otvorene, tako da se Sotonini anđeli mogu pojavljivati pred ljudima kao anđeli svijetla, počeo sam tražiti i čitati svakojake tekstove adventista sedmoga dana u kojima se tvrdi da su primili novo svijetlo od Boga preko Njegovih anđela. U to vrijeme sam podučavao veliku grupu u subotnjoj školi, i svoje članove sam zamolio da mi donesu sve što su napisali adventisti sedmoga dana u čemu ima bilo kakvih naznaka primanja novoga svijetla od Boga ili Njegovih anđela.

I tako je stvar krenula. Otkrio sam da su članovi mog razreda subotnje škole stupili u dodir s prijateljima i rođacima iz mnogih djelova Sjedinjenih Država i Kanade, te od njih tražili da im pošalju bilo kakav materijal koji se bavi novim svijetlom. Saznao sam, na primjer, za neke koji su postali adventistički istjerivači duhova. Postao sam svjestan da postoje samostalni pojedinci koji počinju sijati nezadovoljstvo u redovima adventista a da ih naši crkveni vođe i ne primjećuju.

Glasovi od Boga

Neki materijali koje sam dobio od članova moga razreda govore o pojedincima koje anđeli podučavaju o onome što bi, navodno, trebalo obogatiti njihovo hrišćansko iskustvo i pomoći im da pripreme druge za skori Hristov dolazak. Ljudi su prihvatili navodna otkrivenja o novom načinu shvatanja Boga i ugađanja Njemu, osobito kad su došla preko djece rane tinejdžerske dobi ili mlađe. Mnogi su prihvatili ta učenja kao da dolaze od Boga zaključujući da bi bilo nemoguće da tako mala djeca takve stvari izmisle.

Često bih primio materijal koji govori o nekima koji su dobili poruku od Boga kroz glas koji je govorio neposredno iznad njih. Jedan čovjek je, stojeći ispred svoje kuće, mislio da je primio poruku od Boga u kojoj mu se nalaže da se pripremi za gradnju hrama u Oregonu, gdje će se moći čuvati Kovčeg zavjeta dok Hristos ne dođe. Jednoj je ženi Bog navodno rekao da će preko svojih anđela otkriti istine za naše vrijeme, a ona neka bude spremna i neka vjeruje. Četrnaestogodišnja djevojčica je vjerovala da su je anđeoska bića prenijela do raznih djelova svijeta i pokazala joj gdje će se uskoro odigrati važni događaji.

Neki anđeo je često dolazio u posjetu jedanaestogodišnjem dječaku i odvodio ga do određenih krajeva na zemlji, uključujući i Vatikan, govoreći mu o brojnim važnim događajima koji bi se trebali odigrati na tim mjestima tokom svršetka zemaljske istorije.

Telepatske poruke od Boga

1983. pojavila se zamisao da je širenje Jevanđelja završeno i da je počelo „doba izlivanja Duha.“ Neki su to nazivali i „naprednom hrišćanskom stazom do posvećenja.“ Istovremeno se pojavila i poruka da je Bog izabrao novi način komuniciranja sa svojim narodom – preko naših misli. Evo par odlomaka iz teksta koji govori o tome:

„Ovaj vid komuniciranja ili obraćanja preko misli *temeljni je način* koji Otac danas koristi u komuniciranju sa svojim narodom. Ta komunikacijska mreža prijeko je potreban temelj za primanje Svetoga Duha. Ona je toliko važna da, ako ne postane stvarno životno iskustvo, ne može, niti će ikada moći doći do uspostavljanja bilo kakve veze ili odnosa s Nebom. To je sama suština procesa posvećenja u životu.

Iskustvo pokazuje da je glavno sredstvo komunikacije u naše vrijeme misao, koju vjernik ubrzo prepoznaje kao glas Duha. Te misli izgledaju kao vaše vlastite, ali vi počinjete shvatati da, kad bi se vas pitalo, ne biste mislili na taj način. Štaviše, darovana svjetlost prepoznaje se kao nešto što ljudski um ne može stvoriti.“

Taj tekst takođe tvrdi da se „mjesecima kasnije anđeo *hrišćanske staze* lično objavio jednoj grupi u subotu poslijepodne i dao im još veću svjetlost o tome što ih očekuje na toj stazi.“ Taj takozvani anđeo rekao im je da će nekima od njih na dar biti dane čudesne moći:

„Taj dar... podrazumijeva sposobnost upravljanja stihijama prirode kao što su padanje kiše, potresi, suše, ili bilo što drugo što Gospod zaželi da čovjek učini. Takvi ljudi biće se takođe u stanju prebacivati s jednog mjesta na drugo, uskrsavati mrtve, liječiti bolesne itd. Sve su to otkrili Gospodnji anđeli.“

Rečeno je da su neki od onih koji su u to bili umiješani doživjeli vidljivi susret s natprirodnim bićima, da su vidjeli i dobre i zle anđele, razgovarali s njima i bili svjedoci neobičnih čuda. Nadalje, oni uče da i dobri i zli anđeli imaju imena koja opisuju njihovu službu, kao Anđeo Utjehe, Anđeo Sumnje itd. Oni tvrde da se Isus nekima objavio kao Anđeo Spoznaje.

Jedan drugi tekst govori o ljudima iz Kine, Francuske, Irske i Južne Amerike koji su na natprirodni način bili preneseni u domove nekih adventista u Sjedinjenim Državama. Isus lično i anđeli uredili su te susrete. Ove pojave smatram utjelovljenjem demonskih duhova. Ljudi koji su doživjeli taj fenomen tvrde da su neki adventisti, koji su primili pozni dažd, dobili dar jezika kako bi razgovarali s tim posjetiocima. Razgovori su trajali od nekoliko minuta do pola sata nakon što se stranac pojavio u njihovoj sobi.

Takvi takođe uče da će potpuno savršenstvo, stečeno posvećenjem za vrijeme poznog dažda, učiniti da čovjek više neće imati potrebe za Hristovom pravednošću. Takva zamisao je suprotna jasnom, jednostavnom i divnom biblijskom učenju o spasenju. Ona se razilazi s Pismom kao mjerilom, uzorom i pravilom prema kojem trebamo oblikovati svoje živote dok Božji Duh djeluje u nama čineći naše karaktere slične Hristovom.

Apostol Pavle je bio zabrinut da bi lažni učitelji mogli zavesti hrišćane njegova vremena i lišiti ih njihove vječne nagrade. On je pisao Korinćanima: „Ali se bojim da se slučajno ne bi, kao što je zmija zavela Evu svojim lukavstvom, vaše misli pokvarile te se udaljile od jednostavnosti koja je u Hristu.“ (2. Korinćanima 11:3)

Njegova zabrinutost za Božji narod nije bila bezrazložna i on je u 13. i 14. retku objasnio zašto se tako osjeća: „Takvi ljudi su lažni apostoli, prevarni radnici, koji se pretvaraju u Hristove apostole. Nije ni čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svjetla.“

A ja poručujem vama, dragi čitaoci, da se čuvate igre s anđelima jer je vrlo opasna. Naša se pramajka Eva igrala, i svi smo završili izvan Edenskog vrta; živeći u jadu i bijedi, svi mi idemo u samo jednom smjeru – ka grobu.

Glava 6.
KRIVI SU RADOZNALOST I OČARANOST

S negodovanjem sam pristupio pisanju ove knjige, a znajući da se to ipak mora učiniti. Moja jedina namjera je razotkriti prevaru koja će mnoge dobre ljude, ako joj se dopusti da napreduje, smjestiti izvan zidina Novoga Jerusalima nakon drugog uskrsenja.

Moja želja je izbaviti a ne osuditi. Prevesti druge sigurno preko duhovnog živog pijeska i ne pustiti bilo koga da ide sam bez obzira na ishod. Molim vas da jasno shvatite da imena spomenuta u sledećim izvještajima nisu tu radi osude, već kao dio dokumenta. Sva navedena imena dio su zapisa koji su se pojavili u novinama, policijskim izvještajima, sudskim zapisnicima itd. Mislim da bi ova knjiga mogla biti priručnik za duhovni opstanak mnogima koji vjeruju da su nedodirljivi za sile zla.

Kao što sam ranije spomenuo, tokom ranih 1980-ih novi fenomen se pojavio u adventističkim krugovima. Ta tema je očarala mnoštvo ljudi i ponudila im nešto novo o čemu će pričati. Otkriveno je da adventisti mogu biti opsjednuti demonima, a neki od naših adventističkih propovjednika tvrdili su da su stvarno razgovarali s pravim demonima dok su ih istjerivali iz ljudi. Čitava je stvar za mnoge bila vrlo uzbudljiva, i uzburkala je njihovu radoznalost do grozničavosti. A to je vođama naše crkve dalo nov razlog za zabrinutost kao „nadglednicima" koji napasaju „zajednicu pozvanih Gospoda i Boga koju je stekao krvlju svojom" (Djela 20:28).

Tokom ljeta 1981, starješina J. Rejnolds Hofman na saboru u Kineu u Teksasu iznio je niz propovijedi o duhovnoj borbi. Sve njegove propovijedi bile su snimljene, od toga je načinjen komplet audio kaseta i ljudi su ih masovno kupovali. Nedugo nakon toga i drugi duhovni vođe su mu se pridružili kao istjerivači demona.

Nije prošlo mnogo i počeli su se zbivati događaji koji su ukazali na probleme koji očekuju Crkvu adventista sedmoga dana ako takvi pojedinci nastave tim putom. Oni su u početku djelovali slično kao i propovjednik iz Čikaga kojega sam ranije spomenuo. On je mislio da bi prisiljavanjem demonskog duha da se predstavi i da odgovara na pitanja koja mu postavi istjerivač u vrijeme istjerivanja mogao doći do dragocjenih podataka o natprirodnom što bi mu, opet, moglo pomoći u daljnjem radu na istjerivanju duhova.

Ali načinili su dvije temeljne greške. Prvo, prekršili su Božju zapovijest da se niko ne obraća duhovima (5. Mojsijeva 18:11). Drugim riječima, niko nije smio tražiti informaciju ili savjet od zlih duhova. Ako je ko to i učinio, trebao je biti ubijen (3. Mojsijeva 20:26,27; *Velika borba,* str. 477). Bog Izraelov nije dopuštao prevarnim duhovima da ih obmanjuju.

Druga greška bila je što su stajali za propovjedaonicom i tokom drugog dijela

bogosluženja pričali iskustva koja, zapravo, služe uništavanju čovjekovog povjerenja u Hristovu snagu da spasi. Takvi adventistički egzorcisti bi prepričavali događaje u kojima su hrišćani, navodno, bili opsjednuti desecima demona a da toga nisu bili svjesni sve dok nisu čuli kako govornik nabraja simptome koje su slušaoci već doživjeli u svom životu. Adventistički istjerivači demonima bi dali imena kao Ljubomora, Gnjev, Ponos, Strah, Alergija, Glavobolja i Zaboravnost. To su stvari s kojima čak i Božji narod ima problema. Nama nisu potrebni demoni da bismo bili ljubomorni ili srditi. Reći kako te normalne ljudske pojave uzrokuju demoni, uvjeriće mnoge koji od nečega spomenutog pate da su opsjednuti zlim duhovima.

Zamislite za trenutak nekoga ko pati od bilo koje od tih teškoća i godinama se s njom bori. Taj se često moli za taj problem. On ili ona tada dolazi u crkvu da se malo ohrabri i stekne jasniju viziju bolje budućnosti, ali umjesto toga naiđe na lošu vijest da u njegovom ili njezinom životu djeluju demoni bez obzira na sve želje i napore. To znači da su molitve Hristu ostale neuslišene. Zamislite kako bi to bila poražavajuća vijest.

Žalosno je reći, ali kad nečije povjerenje u Hrista, nečija vjera u Hrista, iščezne, tada demoni mogu pristupiti i opsjesti. Bog spasava milošću po vjeri, i ako bilo što ili bilo tko uništi nečiju vjeru, širom se otvara put da uđu zli duhovi i takvoga proglase svojim vlasništvom.

Neki od adventističkih crkvenih vođa, koji su osjetili opasnost od takvih istjerivanja demona, nisu gubili vrijeme da odgovore na takve zamisli. 1982. godine, u vrijeme kad je iz štampe izišla knjiga o mom obraćenju, predsjednik njujorške konferencije poručio je svim adventističkim crkvama koje su bile pod njegovom nadležnošću da ne dopuste nekim istaknutim evanđelistima ni njihovim pristalicama govoriti u bilo kojoj od naših crkava. Dotad su istjerivači demona dosta toga učinili u sjevernoj Pensilvaniji, osobito u adventističkoj crkvi Montrouz, koja se nalazi svega nekoliko kilometara južno od adventističke crkve u Vestalu u državi Njujork. Oko mjesec dana kasnije predsjednik Atlantske unije izdao je isti nalog za sve crkve pod njegovom upravom.

Sotonina osvajačka sila

Kao što sam već rekao, mnogima je nemoguće shvatiti kako su dvije zrele žene, trezvene i zdravog razuma, mogle ubiti dvoje ljudi, a vjerovatno bi ubile još četvoro da ih policija nije u tome spriječila. Pogledajmo na tu tragediju iz drugog ugla.

Spiritistički sveštenik, kojega tako često citiram, jednom je dao ovu zanimljivu izjavu: „Veliki poglavar Sotona svojim je predanim slugama dao posebno pomazanje – pomazanje zavodljivosti. To je očaravajuća sila koja odvodi na stranputicu na taj način što stvara duhovno sljepilo.“

Ako tu činjenicu imamo na umu dok istražujemo i proučavamo natprirodno iskustvo sestara Halstid, neće nam biti teško razumjeti zašto su se neke stvari odvijale upravo tako, i kako Sotona pokreće ljude da učine gotovo nevjerovatna djela.

Audio kasete su za jednoga istjerivača demona učinile ono što on nikada ne bi mogao da je samo govorio u crkvama. Bilo je to pravo vrijeme i veliki broj ljudi bio je spreman za nešto što bi ih oživilo, ni ne pomišljajući da je moguće da budu prevareni.

Osobito su ljudi iz Oregona pokazali zanimanje za djelovanje toga propovjednika. Ženu po imenu Džin Kecner, koja je u toj državi postala njegova bliska saradnica, mnogi su smatrali osobom velikog duhovnog kapaciteta. Prema sudskim dokumentima sa suđenja, koje je objavio list *Daily Courier* iz Grants Pasa, ona je jednoj od sestara Halstid tvrdila da ima sposobnost istjerivati demone i neposredno razgovarati s Bogom.

Kad se radi o primanju poruka od Boga, Kecnerova je bila neka vrsta pionira u adventističkim krugovima.

Čim je saznala da i neka žena iz Jute, po imenu Pat Ferguson-Džonson, u svom umu čuje poruke od Boga, odmah je pozvala da sa svojim suprugom dođe u njezin dom u Kanjonvilu u Oregonu.

Tokom suđenja sestrama Halstid predstavnici zakona učinili su sve što su mogli da Kecnerovu dovedu u sudnicu, ali ona je napustila taj kraj i nisu je mogli naći. Mnogi su bili vrlo razočarani što joj se nije moglo ući u trag. Odlomci sudskog zapisnika od 209 stranica, koji je sada u mom vlasništvu, spominju da je sudija izuzeo Kecnerovu kao svjedokinju, a prema iskazima ljudi umiješanih u taj slučaj s kojima sam razgovarao, sudija je izdao nalog predstavnicima zakona da je prestanu goniti.

Pokrenuti radoznalošću

„U ljeto 1983“, pričala mi je Džodi Halstid, „moj suprug Ričard i ja bili smo u stanu Dejvida Grina Starijeg i njegove žene Lois, koji se nalazio u Vajmeru u Oregonu. Dejv i Lois naši su stari prijatelji, još od dana kad su naša djeca bila mala i kad smo svi živjeli u južnoj Kaliforniji.

Dok smo bili tamo, Dejv nam je pričao o nekakvim kasetama koje je dobio od J. Rejnoldsa Hofmana, a koje su govorile o opsjednutosti demonima i službi istjerivanja. Pokazali smo silno zanimanje za ono što je on rekao o tim kasetama. Tamo se govorilo o natprirodnom i kako neki imaju sposobnost upravljati duhovnim bićima a da ih se uopšte ne boje.

Nakon što smo poslušali nekoliko kaseta, Dejv nas je upitao želimo li prisustvovati obredu istjerivanja zlih duhova iz jedne žene koji je dogovoren u stanu Džin Kecner u Kanjonvilu. Dejv je dodao da je Džin postala moćan istjerivač otkad je podučava vodeća osoba iz adventističkih krugova. Oduševio nas je taj predlog. U vrijeme kad smo živjeli u Kaliforniji tamo su bili i Kecnerovi, i naša djeca su se igrala zajedno. Sad smo se radovali ponovnom susretu, a osobito što ćemo ih vidjeti na djelu, u borbi s jakim demonskim duhovima.“

Trebao bih spomenuti da ove pojedinosti crpim iz dva izvora: iz pisma koje mi je u jesen 1995. poslala Džodi Halstid, i iz bilješki koje sam zapisao tokom posjeta Salemu u Oregonu, u aprilu 1996.

Dok sam slušao njenu priču, još tada sam zaključio da je neobična radoznalost imala velikog udjela u njihovoj spremnosti da prisustvuju istjerivanju demona. Činjenica da je ta osoba već prošla kroz jedan obred, a „ipak je u sebi imala još veliki broj demona“, što je zahtijevalo još jedan obred kako bi se istjerali oni najmoćniji i najuporniji, pojačala je njihovo zanimanje.

„I tako, nekoliko dana nakon što smo slušali te kasete, otišli smo do Džin radi te prevažne seanse istjerivanja“, nastavlja Džodi Halstid. „Tamo je bilo desetak osoba. Sa Biblijama u rukama, svi smo posjedali na pod spavaće sobe na spratu. Dona (nije njeno pravo ime) je bila u središtu kruga ležeći zatvorenih očiju.

Džin Kecner je vodila, a počela je čitanjem nekoliko redaka iz Pisma. Zatim je nastavila molitvom iz koje se vidjelo da želi završiti posao koji je započela. I drugi su također čitali iz Biblije i molili; zatim smo pjevali pjesme i još malo molili. Džin se ponovno molila i razmazala malo ulja za pomazanje po Doninom čelu, nakon čega je u Hristovo ime zapovjedila demonima da se pokažu.

Čitavo vrijeme Dona je imala zatvorene oči, ali joj se tijelo pomalo micalo, a lice joj je mijenjalo izraz dok su se demoni pokazivali. Džin im je ponovno zapovjedila da se predstave i kažu što su učinili Doni. Duhovi su koristili ženine glasnice kako bi govorili. Neki su glasovi bili vrlo glasni i grubi, i u nama su izazivali užasne osjećaje. Drugi su bili vrlo nježni. Neki su duhovi odbili izaći, na što bi Džin rekla: ‘Pjevajmo pjesmu *Moć je u krvi*.’ Tada bi demoni zaurlali: ‘Ne *Krv*! Ne *Krv*!’ Također su očajnički jaukali kad bi Džin dodala još ulja pomazanja na Donino čelo.

Džin je razgovarala s jednim od demona koji joj je rekao da ih je Dona puna. Jedan je od njih među ostalim rekao da koristi televiziju da zaokupi adventiste kako ne bi imali vremena za proučavanje Biblije i molitvu. Neki demoni su se predstavili, a neki nisu htjeli. Evo nekih od njih: Glavobolja, Tuga, Plač, Bolest, Ponos itd. Ime jednog demona bilo je Svrab, i dok je on govorio, Dona je grebala svojim noktima. Seansa je trajala oko tri sata, nakon čega su gotovo svi prisutni bili emotivno i tjelesno iscrpljeni.“

Iako izgleda da se većina seansi s duhovima odvija uspješno, tokom nekih od njih može doći i do nasilja, saznao sam iz mnogih pisama o toj temi koja sam primio tokom prošlih sedam godina od ljudi koji su imali ili još uvijek imaju problema s duhovima. Neki su mi pisali o duhovima koji nisu slušali istjerivača i odbijali su igrati se s njim. Takvi su duhovi odlučili zadržati svoju žrtvu po svaku cijenu. Kad su im istjerivači upućivali zapovijesti u Isusovo ime, duhovi su im se smijali, pa i fizički ih napadali. To me, svaki put kad čujem takva iskustva, podsjeti na jevrejske istjerivače koji se spominju u Djelima 19:13-16 koji su Isusovo ime koristili kao dodatni alat u svojoj profesiji. Snažni duhovi su ih napali i ti ljudi su jedva ostali živi.

S Džonom Džentrijem, višegodišnjim članom grupe o kojoj pišem, razgovarali su narednik Verlin Dejvid iz policije Grants Pasa i Leri Pedersbek iz šerifovog okružnog ureda u Jamhilu. Džentri je govorio o opasnosti komuniciranja s duhovima koji znaju biti i agresivni kad je potrebno. Evo kratkog ali zanimljivog odlomka iz tog razgovora:

„Verlin Dejvid: Imate li mnogo iskustva s demonima?

Džon Džentri: Prije tri godine sam išao na neke seanse. Tamo su istjerivali zle duhove iz ljudi.

Verlin Dejvid: Gdje je to bilo?

Džon Džentri: U Kanjonvilu.

Verlin Dejvid: Kanjonvilu?

Džon Džentri: Da, tamo sam otišao samo da bih vidio šta će se dogoditi. Ali oni što su tamo istjerivali demone jako su me podsjećali na zavisnike o drogi, nešto s njima nije bilo u redu. Počeli su se ponašati jezivo... Postali su, zapravo, opasni... a zatim nasilni."

Džodi mi je ispričala kako je 1983. stan Džin Kecner postao središte i za službu istjerivanja i za one koji su imali dar vidjeti i čuti Boga i anđele. Vikendom se u njenom stanu okupljalo mnogo ljudi, osobito nakon što je Pat Ferguson-Džonson održala seminar o načelima komuniciranja s anđelima. Neki su došli sa sjevera, iz Eugena, da bi proučavali i molili. Mnogi su od njih vjerovali da će biti oslobođeni od opsjednutosti demonima.

Tokom jednog od sastanaka neko je rekao da Džinin njemački ovčar izgleda tako podlo i opasno da razumije zašto ga ona drži u kavezu. Lin Grin je izjavila da je pas opsjednut demonom podmuklosti i sigurno bi grizao ljude, te ga zato drže u kavezu dok traje sastanak. Gospođa Grin je dodala kako ona ima mačku opsjednutu demonom „starog doba." Rekla je da je razgovarala s Bogom o tome i da je On rekao da će demon umrijeti ako ona ubije mačku. Ali ona je tu mačku voljela i nije mogla zamisliti da ubije životinju.

Izvjesna Eli Ficsemons navodno je primila dar iscjeljivanja životinja. „Jednom, kad se sastanak održavao u domu Dejva Grina", pričala mi je Džodi Halstid, „moj je mačak umirao, vjerovatno od trovanja. Oči su mu se izvrnule, na usta mu je izlazila pjena, desni su mu pobijelile i bio je potpuno mlitav. Donijeli smo ga k Eli i zamolili je da iscijeli životinju. Stavila je jednu ruku na mačju glavu i molila. Mačak je trenutno ozdravio."

Ljeto 1983.

Veliko uzbuđenje proželo je grupu dok je Pat Ferguson-Džonson dvije sedmice držala predavanje o „novom svijetlu" i o tome kako se pripremiti za primanje dara komuniciranja s Bogom i anđelima. Syakom vjerniku koji je prisustvovao sastancima dala je kopiju poruke za koju, je tvrdila da je od Boga lično. Nakon njenog

odlaska sastanci su se nastavili održavati i u domu Dejvida Grina Starijeg. Ljudi su putovali iz Bulder Sitija, Wimera, Kanjonvila, Rozburga i Eugena. Iz Grants Pasa su došli Lin i Dejvid Grin Mlađi. Različiti ljudi bi se okupljali tamo subotom i donosili hranu koju su dijelili s drugima. To su bili oni sastanci na kojima je Lin Grin započinjala dajući poruke čitavoj grupi.

Lin je bila prva u grupi koja je čula i vidjela anđele, i koja je tri mjeseca usrdno molila Boga da joj podari taj iznimni dar. Iako su ostali tražili isto, ona je postala glavni glasnik i središna osoba u grupi. Ostali su počeli zavisiti od nje za odgovore na mnoga pitanja koja su ih mučila. Kako su se sastanci nastavljali, grupa je postepeno postajala zatvoreno tijelo s mnoštvom tajnih podataka za koje su držali da se ne smiju iznositi onima izvan grupe. „Oni nisu spremni za to“, rekao je jedan koji je mogao „vidjeti i čuti“ natprirodno.

U oktobru 1983. Lin Grin je izjavila da ju je Božji anđeo obavijestio da će svijet doći kraju početkom sledeće godine. Savjetovala je članove grupe da se okupe u Grants Pasu i pripreme za taj veliki događaj. Kad je proročeno vrijeme došlo i prošlo, ona je taj promašaj objasnila kao probu vjere. Usprkos činjenici da je ta greška kod mnogih izazvala razočaranje, brzo su se oporavili.

Grupom se proširilo uzbuđenje kad su se prekrasni anđeli nastavili pojavljivati mnogima od njih i donositi im važne vijesti o lijepim stvarima koje bi se trebale dogoditi u bliskoj budućnosti. Na primjer, anđeo poslanik je rekao da je zapečaćivanje sto četrdeset i četiri hiljade pri samom svršetku. Uskoro bi trebalo početi vrijeme velike nevolje kad će se događati potresi i gotovo nevjerovatne katastrofe koje će brzo slijediti jedna za drugom i biće sve žešće kako se bude približavao Hristov povratak. To biće je predvidjelo veliku zbrku u finansijskom poslovanju kao i da će američki dolar snažno devalvirati, i da bi se sve to trebalo dogoditi 7. aprila 1985.

Članovi grupe poučavani su da vjeruju da će, kako se vrijeme nevolje bude produbljavalo, njima lično biće sve bolje pošto će ih Bog koristiti na čudesne načine u završetku svojeg djela na Zemlji. Obuzela ih je neobična očaranost, zanos, demonska privlačnost, kojoj se malo ko mogao oprijeti.

Glava 7.

OSAKAĆENI EKSTREMIZMOM I FANATIZMOM

Kad se neko udalji od načela „Ovako govori Gospod“ i dopusti bilo ljudima, bilo anđelima ili snažnim emocijama da upravljaju njegovim životom, a istovremeno zna da veći dio nove nauke nije u skladu s Božjom riječju, tada ponašanje takve osobe jasno pokazuje da je napustila svoje mjesto pod zastavom velikog Otkupitelja Isusa i da se pridružila prevarenima. Ona će se nakon drugoga uskrsenja naći usred mnoštva pod zidinama Novoga Jerusalima.

Ta osoba se može svakodnevno moliti Bogu i osjećati se velikom u svom hrišćanskom iskustvu, ali ništa ne mijenja činjenicu da je takav čovjek u cjelosti obmanut. Neko ga je naveo da vjeruje u ono što nije istina.

Činjenica da je čak i dobre ljude u Oregonu, neke i iz četvrte generacije adventista, prevara zavela s puta, ne treba nas iznenaditi budući da Pavlovo pismo Galatima bilježi slična iskustva tokom ranog razdoblja hrišćanske crkve. Dok čitam prvo poglavlje njegove poslanice, gotovo da mogu osjetiti njegovu strepnju i duševnu bol pri pomisli da bi veliki broj ljudi mogao ostati zaveden i izgubiti vječni život. „Čudim se da se tako brzo odvraćate od poziva Hristovom blagodaću na drugačiju dobru vijest. Ali druga ne postoji. Postoje samo neki koji vas zbunjuju i žele da izopače dobru vijest o Hristu. Ali čak i kad bismo vam mi, ili kad bi vam anđeo s neba objavio drugačiju dobru vijest od one koju smo vam već objavili, neka bude proklet. Ono što smo već rekli, to i sada ponavljam: Ko god vam objavi drugačiju dobru vijest od one koju ste već prihvatili, neka bude proklet!“ (Galatima 1:6-9)

Pavle svim hrišćanima jasno daje do znanja da se spasenje po Hristu ne tumači na dvadeset različitih načina, već samo na jedan – na način koji je Bog pokazao. Savršeni plan spasenja našega nebeskog Oca nepromjenjiv je kao Njegov karakter: „Jer ja, Gospod, ne mijenjam se.“ (Malahija 3:6)

Apostol je želio učiniti savršeno jasnim, ne samo Galatima već i nama, da Jevanđelje koje su propovijedali on i ostali apostoli nije neka vrsta ljudskoga izuma koji se može s vremenom dotjerivati, već Bogom određeno nepromjenljivo rješenje problema grijeha. On nam u nekoliko riječi kaže da ga je Isus tome podučio: „Ali vam dajem na znanje, braćo, da ono jevanđelje koje sam ja javio, nije po čovjeku. Jer ga ja ne primih od čovjeka, niti naučih, nego otkrivenjem Isusa Hrista.“ (Galatima 1:11,12; vidi i retke 15-19)

Pitanja koja traže odgovore

Dok sam u aprilu 1996. razgovarao sa Šeron Li i Deborom Halstid u ženskom zatvoru u Salemu u Oregonu, one su mi postavile brojna pitanja na koja su tražile odgovore. Jedno od njih ističe se iznad ostalih. Ali budući da nismo imali dovoljno

vremena, obećao sam im da ću na nj odgovoriti u ovoj knjizi. Evo toga pitanja: „Šta nam se to, zapravo, dogodilo, zbog čega nismo mogle vidjeti koliko smo obmanute, i zašto Bog nije učinio nešto kako bi nas upozorio na veliku opasnost u kojoj smo se nalazile? Pa mi smo se svaki dan molile."

To pitanje se sastoji iz dva dijela, a ja bih najprije odgovorio na drugi dio. Važno je uvijek imati na umu da je Bog dao našim praroditeljima jemstvo, kad ih je obdario slobodom izbora, da će On uvijek poštovati njihov izbor i neće se miješati čak ako donesu i pogrešne odluke. „Bog od svih svojih stvorenja očekuje službu iz ljubavi, poštovanje koje proističe iz razumnog uvažavanja Njegovog karaktera. On ne uživa u iznuđenoj odanosti i svima daje slobodnu volju kako bi mu mogli služiti dragovoljno." *(Velika borba,* str. 423)

Naš život sastoji se od izbora i odluka. Od trenutka kad se ujutro probudimo pa sve dok ne odemo naveče u krevet, mi se stalno suočavamo sa izborom i moramo donositi odluke: koju ćemo odjeću nositi toga dana, koliko ćemo vremena posvetiti nekom poslu, s kim ćemo se družiti i, napokon, na koje ćemo vrijeme podesiti satni mehanizam za buđenje. A kad se radi o hrišćanskom životu, ja se zahvaljujem Bogu za Bibliju, Njegovu svetu Riječ, koja nam daje smjernice koje su nam potrebne da bismo donijeli ispravne odluke.

A sada o prvom dijelu pitanja: „Šta nam se to, zapravo, dogodilo zbog čega nismo mogle vidjeti koliko smo obmanute...?"

Najprije, vođe te grupe, proučavajući „novo svijetlo", pali su pod vlast snažnih duhova koji su učinili da ovi djeluju krajnje iskreno u svom vladanju i u svojim vjerskim uvjerenjima, i da zadobiju takav uticaj kakav im omogućuje da svoje ljude odvedu u ekstremizam i fanatizam. Pouzdano je utvrđeno na temelju proučavanja ljudskog ponašanja da ekstremizam i fanatizam onesposobljavaju razum. Ja na to gledam kao na neki oblik trovanja, omamljivanja i umrtvljivanja uma. Drugim riječima, ljudi u tom stanju imaju umanjenu sposobnost, ili je uopšte nemaju, da shvate strašne posledice koje proizlaze iz takvog ponašanja.

Kako bi svoje sledbenike zadržali u tami i spriječili ih da shvate u kakvom su opasnom stanju, vođe su im rekli neka ni s jednim propovjednikom ne razgovaraju o svom „novom svijetlu", i neka „poruke od Boga" zadrže za sebe. Nažalost, tako je bilo i sa sestrama Halstid.

Spremno prihvaćena zabluda

Kad jednom onesposobe ljudski razum, demonski duhovi mogu tada iznijeti čak i velike prevare koje će njihove žrtve primiti s oduševljenjem. U Drugoj poslanici Solunjanima Pavle govori o „tajni bezakonja" koju provodi Sotona, praćenoj „svakovrsnim silnim djelima, varljivim čudesnim znacima i svakovrsnim pokvarenim zavođenjem."

Čitalac se može pitati kako se to odnosi na nas danas. Svaki put kad se prekrasni

anđeo pokazao Lin Grin tokom razdoblja od gotovo pet godina, najavljujući skori Hristov dolazak kad će On blagosloviti svoj osobiti narod – tu malu grupu, veličanstveno biće se pojavljivalo i predstavljalo kao Isus, njihov Otkupitelj. Čitavu tu stvar ja smatram „varljivim čudesnim znacima."

Apostol je takođe govorio o „onima koji propadaju za kaznu što nisu prihvatili ljubav prema istini da bi se tako spasili." On objašnjava da će Bog dopustiti da neodoljive obmane zarobe takve osobe kako bi i dalje „vjerovale laži." (Da biste imali cjelovitu sliku, čitajte 2. Solunjanima 2:7-12.)

Razmislite – kako će veliko i strašno prokletstvo pasti na one koji su odbacili ljubav prema istini zbog odnosa s anđelima koji su ih uvjerili da ljudska bića posjeduju jednako tako živ i nezavisan duh kao i fizičko tijelo. I da taj duh, nadalje, može napustiti tijelo i putovati na Nebo i na druge svjetove, a zatim se vratiti u tijelo.

Džon Džentri, član grupe koja je proučavala „novo svijetlo", imao je saobraćajnu nezgodu sa motociklom i bio je nadomak smrti. Dok je bio na odjeljenju za hitnu pomoć, doživio je vantjelesno iskustvo. Njegov duh je navodno otišao na Nebo k Isusu. Dok je gledao dolje s Neba, posmatrajući kako ga ljekari pokušavaju spasiti, Isus ga je upitao želi li ostati na Nebu s Njim ili se želi vratiti na Zemlju i činiti Božju volju govoreći ljudima kako da žive za Boga. Džon mu je odgovorio da je sretan na Nebu, ali da je odlučio vratiti se u svoje tijelo kako bi pripremio druge za Isusov skori dolazak.

Najzanimljivije u svemu tome jest da je Džon Džentri u to vrijeme bio adventista sedmog dana. Tvrdio je kako je imao brojna vantjelesna iskustva u kojima bi anđeo izveo njegov duh iz tijela i poveo ga na duhovno putovanje na Nebo, u posjetu drugim planetama, a zatim bi ga vratio na Zemlju, gdje bi anđeo njegov duh, ili besmrtnu dušu, ponovno vratio u njegovo tijelo da nastavi živjeti kao normalno ljudsko biće.

Mislim da su Džon i ostali članovi te grupe sudjelovali u spiritističkom vračanju preko prihvatanja zabluda koje Sveto pismo opisuje kao gadosti, kao što je navodna besmrtnost duše. Biblija jasno daje do znanja da će ljudi koji budu umiješani u vračanje biti kažnjeni u ognjenom jezeru (Otkrivenje 21:8).

Džon je jednom prilikom svojoj grupi ispričao o osobito strašnom vantjelesnom iskustvu. Anđeo ga je navodno odveo do nečega što je u „njihovom" natprirodnom svijetu duhova poznato kao „jama." To je kao neko mjesto na koje Bog šalje demone iz posebnih razloga, kao i za one demone koje su tamo poslali istjerivači duhova tokom obreda istjerivanja.

Biće je Džona odvelo do otvora jame i dopustilo mu da pogleda unutra. Tamo je vidio rugobne demone kako se tuku između sebe. Napadali su jedan drugoga prostim riječima, motornim pilama i noževima. Užasnut onim što je vidio, zamolio je anđela da ga odvede na neko drugo mjesto. Anđeo ga je odveo na Mjesec, gdje je vidio svu opremu koju su američki astronauti ostavili kad su se vratili na Zemlju.

Drugi put anđeo je Džona odveo na Nebo gdje je posjetio svoj stan i gdje je vidio čak i svoju krunu koja ga je čekala na polici u jednoj od soba. Blistala je velikim sjajem i bilo mu je teško otići odatle. Nakon što je razgovarao s Isusom sreo je Mojsija i Iliju koji su se živo zanimali što mi radimo ovdje na Zemlji. „Upitali su me kakvi ste vi, a ja sam odgovorio: 'Oni su Božji narod i meni je čast biti s njima'", rekao je svojoj grupi. „Mojsije je bio tužan zbog toga što ćemo morati proći kroz iskušenja koja dolaze jer zna kako su nevolje bolne; njegova tuga se zatim pretvorila u radost, jer se sjetio da će vas uskoro sve vidjeti."

Džon je također s ushićenjem govorio kako je vidio stablo života i kako ga se duboko dojmila veličina dvanaest vrata Novog Jerusalima i veličanstvenost grada.

Međutim, Božja riječ nas upozorava da Džonova iskustva nisu bila ono što je on mislio da jesu, zato što ni Džon niti bilo koje drugo ljudsko biće ne posjeduje besmrtnu dušu, koja se često naziva i duhom. Biblija jasno uči da su ljudi potpuno smrtni i da samo Bog ima urođenu besmrtnost i „boravi u nepristupačnoj svjetlosti." (1. Timoteju 6:16)

Ono što se najvjerojatnije dogodilo bilo je da je jedan od Sotoninih palih anđela, koji je nekad uživao u životu na Nebu i koji pamti ljepotu i slavu toga mjesta, doveo Džonov um u stanje transa ili dubokog sna, te je na poseban način podstaknuo njegovu maštu.

Kao što sam negdje spomenuo, prije mnogo godina čuo sam objašnjenje spiritističkog sveštenika da zli anđeli mogu uticati na ljudska bića koja svojevoljno svoje umove potčine hipnotizeru ili bilo kojoj osobi koja ima veze s vračanjem. On je vračanje definisao kao „upotrebu moći dobijene uz pomoć ili pod kontrolom demonskih duhova." Zatim je rekao da je sticanje znanja uz pomoć ili pod upravom demonskih duhova zapravo jedan oblik vračarstva bilo da je to predviđanje budućnosti ili saznavanje onoga što se dogodilo u prošlosti a da to nigdje nije zapisano.

„Svi smo se divili kako Džon može vidjeti anđele otvorenih očiju, isto onako kao što ljudi vide obične stvari", pričala mi je Šeron Li Halstid. „Svi smo mislili da je Džon miljenik Neba, da Gospod kroz njega djeluje i da mu je dao više duhovne milosti, da su mu dodijeljeni važni zadaci kao putovanja, poruke itd. jer je bio veliki ratnik za Gospoda. Također mu je rečeno da će proći kroz više nevolja nego što ih je prošao ijedan drugi čovjek na svijetu dosad.

Gledali smo u Džona i uvijek smo željeli znati što mu Bog govori ili kamo je otišao na svom vantjelesnom putovanju. Uvijek nam je oduševljeno pričao svoja iskustva. Često smo vidjeli Džona kako gleda prema svemiru i kad bismo ga upitali što vidi, on bi nam pričao o onome što rade anđeli. To su bili vrlo uzbudljivi trenuci za sve nas, kad smo mislili da smo Božji miljenici i da smo Njegov osobit narod u tom dijelu svijeta."

Zapazite kako iskustva te vrste djeluju na osjećaj posebnosti i pripadnosti ekskluzivnoj grupi. Bog želi da se osjećamo osobitima jer pripadamo Njemu, a ne

nekoj ljudskoj grupi. Njemu su svi ljudi osobiti.

Onesposobljeni razum

Dok smo Hilda i ja bili u posjetu kod Šeron i njene sestre Debore u ženskom zatvoru u Salemu i dok smo razgovarali s njima o događajima koji su obilježili njihove živote od ljeta 1983. do novembra 1988. kad su im takozvani Božji anđeli uskratili svoju tajanstvenu zaštitu, bio sam iznenađen zbog njihove spremnosti da odgovore na neka teška pitanja koja sam im postavio. I danas visoko cijenim način na koji su mi pomagale da napišem ovu knjigu koja može pomoći drugima da izbjegnu slične obmane.

„1983“, priča Šeron, „pridružila sam se grupi za proučavanje Biblije u kojoj sam bila vrlo aktivna i u koju sam vjerovala. Malo kasnije Lin Grin mi je rekla da je primila poruku od Boga za mene. Rekla je da je Bog uzeo duh mojega supruga, izveo ga iz njegovog tijela i prenio ga na Nebo. Budući da je Bog uklonio duh iz tijela, demoni su se nastanili u Teksu i koristili njegovo tijelo. Lin mi je naložila da se razvedem od muža, odselim od njega i ne dopustim djeci da mu se približavaju. Uvjerila me je da je to Božja volja te sam tako i postupila.“

Zapazite kako se izjava Lin Grin protivi Božjoj riječi. Ljudski duh (dah života) ne može napustiti tijelo jer je to nedjeljiva cjelina. Ako dah života napusti tijelo, ono je mrtvo.

„Od jeseni 1983. do februara 1985. primila sam mnogo takvih poruka. Počela sam zavisiti o Lin za duhovno vođstvo. Još je troje iz grupe ‘vidjelo i čulo’ Boga i anđele kako im govore. Svi su oni opširno opisivali ono što su vidjeli. Lin je potvrdila da moj sin također ‘vidi i čuje’ Boga i anđele te da je to dar od Boga.“

Dok sam razgovarao sa Šeron i Deborom, jasno sam shvatio da su neprimjetno bile uvučene u ono za što su mislile da je nov način služenja Bogu. Poruke su i dalje stizale preko predivnih nebeskih bića koja su im stalno govorila da će ih Bog uskoro upotrijebiti kako bi učinio velika čudesa na zemlji. Uzbuđene od pomisli da čine velika djela za Boga, one su bile spremne da se odreknu, ako bude potrebno, svega što imaju.

„U oktobru 1983. moja prijateljica Lin mi je predala poruku“, kaže Šeron, „da se Isus uskoro vraća na Zemlju i da svi moramo biti spremni. U to vrijeme sam živjela u Mekminvilu, u kući sa dvije spavaće sobe, novim namještajem i svim što sam trebala. Moja dva sina i ja tamo smo vrlo srećno živjeli. Poruka je glasila da Gospod želi da se ja odselim u Vajmer i da sa sobom ponesem samo ono što stane u automobil, kao što je odjeća, hrana i moje tri mačke.

Debora je najprije odvela moje dječake i ostavila ih kod naših roditelja. Kad se vratila, spakovale smo stvari u auto pretrpavajući ga kao nikada dotad. U kući sam ostavila svoj namještaj i sve što nije moglo stati u auto. Kasnije su došli moj brat Dejvid i njegova žena, i prodali iz kuće sve što su mogli.“

Šeron je rekla Bogu da bi učinila sve za njega. E, pa čekalo ju je veliko iznenađenje. Biće je donijelo poruku Lin kako Bog želi da se Šeron odrekne automobila, jedine vrijedne stvari koju je imala. Kad je čula tu vijest, Šeron se najprije ražalostila, ali kad je malo razmislila, zaključila je da će je Bog bogato nagraditi ako posluša Njegovu zapovijest te se odrekla automobila. Možete zamisliti kako se ta mlada osoba morala osjećati kad joj je rečeno da se mora odreći automobila! Nije smjela tražiti novac za njega, zapovijest je jasno rekla da ga mora ostaviti. Ovdje vidimo kako demonski duhovi pokušavaju navesti ljude da Boga smatraju tiraninom. Prema mnogim pismima koja sam primio od ljudi koji imaju problema s duhovima očito je da pali anđeli vole dodijavati ljudima, uznemiravati ih, zadavati im nevolje i uzrujavati ih kako god mogu, i u tome ne odustaju lako. U svojim su aktivnostima istrajni, hladni, okrutni i nemilostivi.

„Početkom 1984“, sjeća se Šeron, „Dejv i Lin Grin rekli su nam da našim prijateljem Ronom B. i mojim suprugom (Teksom Šivlijem) u potpunosti upravljaju demoni. Lin je rekla da, kad duhovno pogleda u bilo koga od njih dvojice, vidi kako su im oči crvene poput krvi. To demoni gledaju kroz njihove ljudske oči.“

Kao što vidite, zli anđeli su preduzeli sve što je bilo u njihovoj moći da ih navedu da prihvate brojne male zablude kako bi ih pripremili za veće koje tek imaju doći. A u svemu tome žalosno je to što su stvari išle upravo onako kako su duhovi planirali. Strašne su patnje i jad uništili živote mnogih ljudi.

„Jednog dana“, priča Šeron, „svi smo se okupili u kući Dejvida i Lin Grin i tada sam prvi put srela Džona Džentrija. Ljudi su ga počeli gledati kao proroka zbog toga što je primio mnoge poruke s Neba i izgledalo je kao da ga Isus visoko vrednuje.

U ljeto 1984, Lin nam je prenijela poruku da ćemo Džon i ja biti dobri prijatelji i da je Božja volja da naši umovi budu kao jedan, jer da ćemo samo tako moći ispuniti Njegov plan. Bog nam je također preko Lin navodno rekao da će se između nas roditi velika ljubav i da ćemo samo kroz tu ljubav biti u stanju izvršiti ono što nam je odredio da učinimo. U suprotnom bi nas Sotona pokušao uništiti tako da se Gospodnja volja ne može izvršiti.

Tada je 12. januara 1985. preko Lin navodno stigla još jedna poruka od Gospoda: ‘Neka se kaže mojoj sluškinji Šeron i mom sluzi Džonu da im se povjerava veliki zajednički zadatak i da će služiti svijetu. Neka im se kaže da moraju postati kao jedno, jer im samo na taj način mogu objaviti svoj nalog. Njihovi umovi i njihove duše moraju biti kao jedno. Ja sam Bog ljubavi; to jesam i to ću zauvijek biti.’“

Šeron mi je rekla da su ona i Džon postali dobri prijatelji, a nakon nekog vremena on je predložio da se doseli k njoj kako bi se mogli bolje zbližiti. To je i učinio. Tri i po godine oni su dijelili sve i Džon se počeo baviti mišlju da se oženi Šeron, ali su iskrsle neke neočekivane poteškoće koje su ga navele da se odseli.

Pali anđeli su preduzimali sve kako bi tu grupu pripremili da prihvati čak i veće zablude kad god bi se ukazala prilika. Evo jednog kratkog događaja koji to ilustruje.

Lin Grin je prenijela poruku da Šeron i Džon Dženti trebaju otići u Kanadu i posjetiti adventističkog propovjednika koji je navodno spreman primiti naputke o „novom svijetlu."

Ako se tačno sjećam, na granicu Kanade su stigli noću. Bilo je otvoreno više carinarnica, i automobili su išli u redu jedan za drugim zbog carinskog pregleda. Iznenada se otvorio još jedan prolaz na samom kraju niza kućica i Džon je skrenuo prema njemu. Uniformisani radnik je razgovarao s njim oko jedan minut, a zatim mu je rekao da nastavi put. Kad su se malo udaljili, Džon je rekao Šeron da mu je carinik, dok je razgovarao s njim, izgledao prozirno. Šeron je takođe bila iznenađena carinikovom pojavom.

„Dok sam gledala u njega", rekla mi je, „mislila sam kako izgleda savršeno. Sve na njemu bilo je skladno: crte lica, bijele rukavice i način na koji je sjedio u kabini i razgovarao s nama. Nosio je kapu i tek ispeglanu uniformu, što mu je uz bijele rukavice davalo božanski izgled. Ta osoba ostavila je na mene jak utisak."

Tada je njezin sin Leo, ne čuvši njihov razgovor, rekao svojoj majci da je to bio njihov anđeo, Sem, koji je uzeo ljudski oblik. Ona se odmah okrenula da ga ponovno pogleda, ali u kućici više nije bilo svijetla niti je ikoga bilo u blizini. Taj je događaj poslužio da u njihovim umovima utvrdi osjećaj da je sve u redu na njihovom hrišćanskom putu. Napokon, nije li Bog toliko brinuo za njihov boljitak da je učinio da im se Njegov anđeo prikaže na takav način?

Neke stvari koje je ta grupa prihvatila bile su toliko groteskne da su u njih mogli vjerovati valjda samo oni čije je umove potpuno paralizovao ekstremizam i fanatizam. Na primjer, Dejvid Grin Mlađi bio je uvjeren da može upotrijebiti nevidljivi mač kako bi svoju kuću očistio od zlih duhova, i čak se ponašao tako i to pokazao pred mnogima. Za to se saznalo tokom saslušavanja Šeron Halstid u septembru 1989. dok je Džon Dženti bio na podiju za svjedoke.

Postavljena su mu brojna pitanja, a evo jednog odlomka iz sudskog zapisnika:

„Pitanje: Ko su među ljudima iz vaše grupe bili oni glavni, koji su imali sposobnost čuti?

Odgovor: Na samom početku bio sam to ja, Lin i Deniz. Kasnije oni koji su čuli nisu više poruke prenosili drugima, pa bi članovi grupe koji nisu imali sposobnost da čuju ili vide postavljali pitanja njima, a oni bi im davali odgovore.

Pitanje: Jeste li kada imali priliku vidjeti ljude kako se bore sa zlim duhovima u kući Grinovih?

Odgovor: Ne razumijem.

Pitanje: Reći ću to na drugi način. Znate li za nevidljivi mač?

Odgovor: Da.

Pitanje: Možete li nam svojim riječima reći šta je to?

Odgovor: ...To je kao duhovni mač, a može se upotrijebiti da očisti kuću od svakog demona...

Pitanje: Je li Dejv Grin imao nevidljivi mač, ili duhovni mač, kako ste ga vi nazvali?

Odgovor: Da, vjerujem da ga je imao.

Pitanje: Jeste li ga ikad vidjeli da ga koristi?

Odgovor: Jedanput, ali nisam baš vjerovao da će mnogo postići time.

Pitanje: Možete li nam opisati kako najbolje možete ono što ste vidjeli?

Odgovor: Kretao se polako po prostoriji, s rukom ispruženom kao da nešto hvata...

Pitanje: Je li vam rekao šta čini?

Odgovor: Jeste... Spomenuo je da su ga toga dana uznemiravale mnoge stvari koje nisu išle kako treba; za to je bio kriv zao duh. Prije no što smo počeli proučavati Bibliju, on je želio očistiti kuću jer je znao da su oni tu oko nas...“

(Sud države Oregon, zapisnik saslušanja Šeron Li Halstid)

Takvo razmišljanje je zbunilo policijske i sudske radnike. Oni nikad nisu čuli za takvo vjerovanje i trebalo im je vremena da se upoznaju s tim. Sud je ispitivao još jednoga čovjeka, Kena Kuka, o Dejvidu Grinu Mlađem i njegovom nevidljivom maču. Gospodin Kuk i njegova žena Deniz bili su adventisti nešto manje od godinu dana kad su bili uvučeni u grupu „novoga svijetla.“ Iz te su grupe bili istjerani kad su počeli dovoditi u pitanje neke stvari koje su primijetili. Evo nekih djelova iz Kenovog svjedočanstva:

„Pitanje: Recite nam svoje ime, molim vas.

Odgovor: Kenet Kuk...

Pitanje: Gdje živite?

Odgovor: *Newt Gulch* 300, Vajldervil...

Pitanje: Je li tačno da vas je policija nekoliko puta ispitivala o ovom slučaju?

Odgovor: Tačno je...

Pitanje: Svjedočanstvo gospodina Džentrija – slažete li se baš u svemu s onim što je on ispričao o tome dokle je ta grupa došla u vrijeme kad ste im se vi priključili?

Odgovor: Volio bih da neke stvari raščistimo... uglavnom s našim uplitanjem u tu grupu. Mi smo im se pridružili... u početku samo zbog službe istjerivanja demona... Primili smo se toga jer je stvar bila senzacionalna... Zanemarili smo razum i prihvatili ono što smo mogli opipati svojim rukama, vidjeti svojim očima i čuti svojim ušima, umjesto da smo poslušali savjet crkve ili drugih koji imaju više iskustva s tim.

Pitanje: Zašto o tome niste razgovarali s nekim iz crkve?

Odgovor: Kad smo prvi put pregledali taj materijal, pokušao sam otići k nekim članovima koje sam cijenio, ali mislim da su se oni toga uplašili. Mi smo u crkvi bili manje od godinu dana i zapravo nismo shvatali... što činimo. A budući da je

reakcija tih ljudi, izgleda, bila prije strah nego odobravanje, sami smo sjeli i razmislili je li sve ovo dobro ili loše...

Pitanje: Ko je vodio grupu kad ste im se pridružili?

Odgovor: Teško je reći je li tamo bilo nekakvog vođe. Službu istjerivanja sam upoznao preko Dejvida Grina... Za to sam se zanimao jer mi je žena bila na smrt bolesna od bolesti koja se zove lupus, a čuli smo da to po katkad može biti izazvano uticajem demona. Ljekari su rekli da nema nikakve nade za nju...

Pitanje: Ko je još iz grupe primao poruke u vrijeme kad ste im se pridružili?

Odgovor: Vjerujem da se služba istjerivanja na neki način razvila u službu primanja poruka. Koliko se sjećam, to se baš tada počelo dešavati. Tamo je bilo nekih koje nikad nisam lično upoznao, a predviđali su stvari koje će se dogoditi... Kad sam zbog toga izrazio svoju zabrinutost, rekli su mi da imam demona sumnje. A kad sam počeo prigovarati za neke stvari, tada su nas isključili.

Pitanje: Mislim da ste policiji rekli kako ste o tome razgovarali s Dejvidom Grinom Mlađim, zar ne?

Odgovor: Tako je.

Pitanje: Možete li opisati taj susret?

Odgovor: Našao sam nekoliko vrlo zanimljivih biblijskih tekstova i citata, i da smo razumno sjeli i istražili te tekstove, došli bismo samo do jedinog mogućeg zaključka... Pozvonio sam na njegova vrata i on me je pozvao unutra. Sjeo sam. U tom je trenutku zazvonio telefon, on se izvinio i podigao slušalicu. Bio je to čovjek po imenu Lantis. Dejvid je s njim razgovarao, zatim je spustio slušalicu i obavijestio me da je deset hiljada demona upravo ušlo u kuću, to mu je rekao Lantis... To me je potpuno razoružalo... Prošlo je oko šest mjeseci kako smo napustili grupu, a Dejvid mi je (prije toga) objasnio da je naučio mnogo novih stvari i da je proizveo (kako je on to nazivao) ‘nevidljivi mač’, koji koristi kako bi očistio kuću od svih tih demona.

Pitanje: Možete li opisati što je preduzeo kako bi kuću očistio od demona?

Odgovor: Pa, ja ne znam što je on uopšte činio, ali se sjećam da je rukama radio nešto kao da daje znakove, a po kući je hodao kao da drži mač.

Pitanje: On, zapravo, nije imao mač u rukama?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Koliko sam shvatio, otad više niste član te grupe?

Odgovor: Sasvim tačno.“ *(isto)*

Glava 8.
BESKRAJNA ZBRKA

Sotonini anđeli, predstavljajući se kao Stvoriteljevi, tu grupu ljudi obasuli su zbrkom, a oni su to bez oklijevanja prihvatili. Ali zbrka, kao i svako opojno sredstvo, može omamiti čovjeka i učiniti da izgubi orijentaciju. A to se upravo dogodilo ovim dragim ljudima u Oregonu.

Čovjek star 500 godina

Čitajući policijski izvještaj o tom slučaju, naišao sam na jedan osobito zanimljiv dio. On ilustruje šta je neko spreman vjerovati kad jednom počne slušati obmanu. Dejvid Grin Mlađi pozvao je policajca da ga posjeti jer mu je htio ispričati o čovjeku starom 500 godina koji je u njegovoj kući bio gost gotovo tri godine. Mislio je da je važno reći policiji svoju stranu priče kako ne bi bio pogrešno shvaćen u slučaju da joj to neko drugi saopšti. Evo kraće verzije onoga što je policajac zapisao:

„Kad sam stigao u kuću Grinovih, razgovarao sam s Dejvidom... koji je rekao da je toga imaginarnog starca, tokom razdoblja u kojem je boravio u njegovom domu, samo Lin Grin mogla vidjeti i s njim komunicirati. Starac se zvao Timotius...

Dejvid je rekao da je s vremenom i on mogao komunicirati s Timotiusom.

Dejvid je objasnio da je Timotius ovdje boravio oko dvije ili tri godine; takođe je rekao da je, dok je to vjerovao, znao sjesti na pod dnevnog boravka i govoriti jezicima... Dejvid je spomenuo da ga nakon njegovih duhovnih putovanja prisutni pitaju šta je vidio.

Spomenuo je da i Džon Džentri može poduzeti duhovno putovanje. Jednom prilikom su Džentri i Dejvid vidjeli iste stvari na svojim duhovnim putovanjima.“

Crna bilježnica Dejvida Grina Mlađeg i Lin Grin sadržavala je dodatne podatke. Timotius je navodno prije više od 500 godina živio u planinama Himalaje gdje je proveo dvije godine u pećini pišući „Knjige istine.“ Te knjige su trebale ostati u toj pećini dok ih Bog ne odluči dati svom narodu u vrijeme svršetka.

Anđeli su rekli da su Timotiusa doveli da ostane u domu Grinovih. On je navodno bio u jednoj drugoj dimenziji koju je samo Lin mogla vidjeti. Uživao je u vožnji njihovim novim automobilom i u hrani iz njihovoga hladnjaka. Ležeći ili sjedeći na smeđem dvosjedu, njegovom omiljenom mjestu, volio je gledati televiziju, osobito emisiju *The Price Is Right.*

Timotius bi Dejvidu i Lin Grin pričao o svojoj porodici, ženama i djeci. Oni su se okrenuli od Boga i on je čitavu porodicu dugo nadživio. Bog je Timotiusu ponudio izbor: ili da ide odmah na Nebo, ali prvo da umre, ili da ostane na Zemlji gdje

neće nikada umrijeti i gdje će vidjeti Isusov dolazak, ali će morati krenuti ispočetka. Tokom vremena koje je proveo s Grinovima, Lin je vidjela kako je malo ostario.

Grupa „novoga svijetla“ doživjela je svakovrsna uzbuđenja u svom životu dok su ih pali anđeli posjećivali uslišavajući njihove molitve.

Jednog dana, dok su članovi grupe zajedno proučavali, rečeno im je da imaju veliku čast da ih posjete dvadeset četiri starješine koji se nalaze oko Božjeg prestola. Kao dodatno iznenađenje, i biblijska kraljica Estera bila je s njima. Lin, Džon i Šeril su ih vidjeli i razgovarali s njima. Šeril je pitala Esteru o zlatnom prstenu koji je nosila na prstu. „Kraljica“ je odgovorila da je to vjenčani prsten koji joj je poklonio njezin suprug kralj.

Neki anđeli su u to vrijeme s Dejvidom i Lin ostajali danima. Njih dvoje su razgovarali s njima i raspitivali se o biblijskim temama i o svakidašnjem životu. Neki od anđela su tvrdili da imaju zanimljiva i privlačna imena. Evo nekih koja sam zapisao od 160 imena navedenih u crnoj bilježnici Grinovih:

Anđeo Istine
Anđeo Jutra
Anđeo Radosti
Anđeo Brzine
Anđeo Velike Snage
Anđeo Uništenja
Anđeo Uspjeha
Anđeo jezika
Anđeo Truba
Anđeo Drveća
Anđeo Dugog Putovanja
Anđeo Tajne
Anđeo Izbavljenja
Anđeo Energije
Anđeo Dobrog Zdravlja
Anđeo Topline
Anđeo Koji Je Bio, Koji Jest i Koji Će Biti
Anđeo Materinstva
Anđeo Iza Zvijezda
Anđeo Sumraka
Anđeo Deset Imena

Osim toga, Grinovi su vjerovali da mogu izmoliti da im dođe svaki anđeo s kojim požele pričati, kao i to da anđeo doleti s Neba i odgovori im na svako pitanje koje postave.

Neki savjeti koje su ta bića davala Grinovima bili su smišljeni da ih sve više odvajaju od Crkve adventista sedmoga dana. Bića su im rekla da subotom čitaju i

mole se kod kuće umjesto da idu u crkvu jer da ta grupa već zna više nego ostali članovi crkve, a propovjednik nije dovoljno duhovan da bi ih nahranio.

Da li biste mi vjerovali kad bih vam rekao da je jedan od tih anđela tvrdio kako je Nil Vilson, tadašnji predsjednik Generalne konferencije „otpisan" i samim tim neprijatelj crkve? A čujte tek njihovo mišljenje o evangelizacijama: „Oni samo gube vrijeme i novac."

„Često se događalo", kaže jedan iz grupe, „da Isus lično dođe dok smo bili okupljeni, i odgovara na naša pitanja umjesto anđela. Kad bi se Isus pojavio u domu Lin, dolazio je s hiljadama anđela i ona je govorila da vidi kako sve blista od sjaja Hrista i svetih anđela. Svi ti anđeli bi se klanjali kod Isusovih nogu dok je On govorio, bilo da nam je davao poruku ili odgovarao pojedinačno na naša pitanja.

Lin je rekla da nam se Isus sve vrijeme smiješio i da je uvijek srećan kad dođe posjetiti svoj narod na Zemlji. Podigao bi svoje ruke i blagoslovio nas, zatim bi pogledao prema Nebu, uputio molitvu svome Ocu i zamolio ga da blagoslovi i čuva svoj narod ovdje na Zemlji. Isus nam je rekao da zna da ćemo proći kroz mnoga strašna iskušenja koja dolaze, ali i da će nas On zaštititi od napada neprijatelja (Sotone)."

Kad bi bio čiji rođendan, anđeli bi s Neba donosili krajnje smiješne poruke. Članovi grupe dobijali su na poklon stvari koje su smatrali duhovnim darovima. Ti pokloni ih čekaju na Nebu dok oni ne stignu tamo o drugom Hristovom dolasku. Na primjer, u novembru 1984. jedan anđeo ih je izvijestio da je Isus jednoj ženi podario stado od 77 plavo-bijelih krava, jer zna koliko ona voli domaće životinje. Gospod Isus joj je također dao i tri krilata konja, jednog pastuha i dvije kobile. Na njenu veliku radost, biće joj je reklo da će se kobile uskoro oždrijebiti. I kao dodatak njenom iznenađenju, s anđelom je došao i Ilija koji ju je srdačno zagrlio.

Još zbrke

Slijedi pismo koje je nađeno među papirima što ih je policija Grants Pasa zaplijenila tokom istrage, kad je pokušavala saznati što više činjenica o pokretu „novoga svijetla", i kako su njihova učenja mogla dovesti do ubistva dvoje ljudi. Jedan od aktivnih članova toga pokreta (koji se povremeno spominje i kao jedan od njihovih vođa) pisao je prijatelju kojeg je želio nagovoriti. Osim što sam promijenio imena, čitav dokument prenosim kako je i napisan, uključujući i pogrešno izražavanje.

„Dragi Brajane,

Ti znaš da ja nisam baš za pisanje pisama, ali sada imam jedan dar za tebe. Mnogo sam stvari naučio otkako smo posljednji put razgovarali. Postoji način da se vidi i čuje duhovni svijet. Ne sjećam se što sam ti prije govorio ali malo ću ti pojasniti.

Kad se moliš da ti um bude čist i otvoren te da sve zlo ostane podalje od nas Gospod upotrebljava tvoje vlastite misli da bi ti govorio i mnogi ljudi to čuju ali ne

znaju i drže da su to njihove misli. Isto je i s anđelima. Pokatkad oni stoje uz tebe i govore ti a ti misliš da to razgovaraš sam sa sobom, ali kako možeš razgovarati sa sobom kad znaš što ćeš reći.

Tu postoje dvije stvari to mogu biti zli duhovi ili dobri anđeli, to je kao da na radiju uključiš visoku frekvenciju i učiš kako da tamo nešto pronađeš i zadržiš jer naši umovi su skloni lutanju tako da treba vježbati da bi se sve više i više napredovalo. Zlo ti kaže da ti to razgovaraš sam sa sobom i tjera te da tako misliš ali moli se za vjeru da možeš dalje slušati.

Prema Bibliji mislili smo da se Božji glas može svaki put glasno čuti ali u mnogo slučajeva Njegova poruka je bila prenošena mislima to čovjekov duh komunicira s Božjim duhom jer u tom bogopoštovanju u duhu unutrašnji čovjek također može gledati na isti način iako jedan od naših prijatelja svojim očima može vidjeti duhovni svijet. Mi vidimo kroz duhovnu viziju, to je kao san usred dana. Slike su drugi naziv. To Bog koristi našu maštu jer On je taj koji ju je i stvorio.

Mnogi ljudi po noći imaju snove zbog toga što to u stanju svijesti ne mogu prihvatiti zbog predrasuda sumnji i nevjerovanja. Noćne more dolaze od zla. Sad ću ti malo opisati te darove mi možemo vidjeti i čuti anđele upoznali smo mnoge i razgovarali s njima i stekli mnoge prijatelje koje jako volimo do danas 160. Svaki od njih ima svoje ime koje opisuje njegovu dužnost. Na primjer Istina je anđeo koji je zadužen za istinu. Dobro želi dobro a Radost donosi obilje radosti. Kiša donosi kišu i sve što možeš zamisliti. To su četiri imena a ima ih mnogo.

Postoje posebnih Sedam anđela. To su sedam Božjih duhova koji se spominju u Otkrivenju njihova su imena Mihael, Gabriel, Sarakiel, Rafael, Raguel, Uriel i Fenuel. Pod upravom tih anđela djeluje sve u svemiru. Jer svaka riječ u Bibliji koja govori o zemlji i čovjeku ime je anđela ‘Jer moje riječi Duh su i život su’. Ti imaš svojega anđela pratioca koji je tvoj prijatelj uz anđela čuvara a ako ih pozoveš još i oni će doći. Svaki anđeo ima svoju ličnost i one se razlikuju kao i kod nas ljudi ali svi oni nas jako vole i ako im kažeš da ih voliš to ih čini vrlo srećnima i oni te mogu čak i zagrliti.

Kaseta koju ti šaljem je traka sa muzikom koju sviraju anđeli da ti pokažem da se na Nebu ne svira pogrebna glazba koju tvoja mama obično pušta tokom subotnje ‘gnjavaže’. Anđeo muzike kaže da svi muzičari imaju Dar muzike ali oni su često pod uticajem zlih anđela i muzika je izopačena često je samo muzika izopačena a ne riječi i obrnuto. Te pjesme su uzete odande odakle ih je on u to vrijeme mogao uzeti ali ima ih mnogo više samo što moramo čekati i pronaći ih.

Reći ću ti nešto o nekima od njih, *Eagles* (rok grupa, *prim. prev.)* predstavlja anđela Fenuela, i dok slušaš shvatićeš da oni pjevaju o anđelima. Svirač koji se tamo spominje anđeo je koji se tako zove i ako vidiš sretnog anđela kako pleše uz tu pjesmu vjeruj da je tako.

Anđeo muzike ju je preradio i učinio misaonom pjesmom a anđeli poezije napisali su riječi za tu misaonu pjesmu zato slušaj riječi i vidjećeš da nam se Isus obraća i neka se tvoj duh raduje. Svaki muzički sastav ima određeni postotak glazbe koja je od Gospoda. *Reo Speedwagon* ima nekih 2%, *Abba* 45%, a *Fresh Air* 98%. Kasnije ti mogu poslati još ako želiš.

Sad moram ići na spavanje,
s ljubavlju, Henri"

Onaj ko je pisao to pismo nije bio pod uticajem alkohola niti droge, naprotiv, bio je potpuno predan zdravom življenju. Nije bio ni nepismen budući da je završio fakultet. Ono što ovdje možemo vidjeti jeste neopisiva zbrka koju su izazvali Sotona i njegovi pali anđeli. Oni su pokvarili njegove umne sposobnosti poigravajući se s njegovom maštom i igrajući se s njegovim emocijama.

Ta bića su u tom čovjeku stvorila snažan privid da je mudar jer je primio toliko mnogo „novog svijetla" od, kako je vjerovao, Božjih anđela. Rastužim se svaki put kad vidim da demonski duhovi vladaju ljudima.

Iako su Sotonini anđeli stručnjaci u obmanjivanju ljudskih bića, oni se tu ne zaustavljaju već uživaju u tlačenju ljudi na svaki mogući način. Prema pismima koja sam primio od ljudi koji imaju problema s natprirodnim, oni vole dodijavati ljudima, uznemiravati ih, izazivati im nevolje i uzrujavati ih kako god mogu, i ne odustaju lako. Nepopustljivi u svojim aktivnostima, oni su hladni, okrutni i nemilosrdni.

Čudesna žena

„U ljeto 1986", priča mi Šeron Li Halstid, „Dejvid i Lin su nam ispričali mnoštvo informacija koje su dobili od Boga i Njegovih anđela u vezi s krajnje pokvarenim bićem poznatim po imenu 'Čudesna Žena'. Ona je najjača zla sila koja živi, a može se useliti u čovjekovo tijelo protiv njegove volje. To biće može čitati vaše misli i zna svaki pokret koji ćete učiniti. U tome i u mnogo čemu drugom ona je moćnija i od samog Sotone.

Ta informacija je služila da naše misli optereti dodatnom brigom da pokušamo izbjeći sve pomoću čega bi ona mogla ući u naš život. Čak i tada je Džon Džentri imao susret s njom koji ga je silno uplašio, toliko da je pomislio da bi mogao umrijeti.

U kasno ljeto 1987. on je u krevet otišao ranije nego obično i legao na desni bok skupivši se u položaj fetusa. Iznenada je počeo drhtati cijelim tijelom ne shvatajući šta se događa. Ležeći na pokrivačima, pokušao je moliti Boga za pomoć. Čim mi je Džon to ispričao, nazvala sam Dejvida i Lin i oni su mi rekli da je to napad Čudesne Žene i demona, i da bih ja trebala zapovijediti demonima da izađu i moliti se da se ne vrate.

I Dejvid i Lin su bili pri telefonu istovremeno. Bila sam uplašena jer nisam znala šta se događa s Džonom, a oni su mi rekli da će se moliti za nas i da će Bog poslati

još anđela da nadvladaju demone koji muče Džona. Nakon našeg telefonskog razgovora primijetila sam da se Džon još uvijek trese. Onda je ustao, otišao u dnevni boravak i legao ispred peći. Tamo je ostao gotovo dva sata. Donijela sam pokrivač i pokrila ga dok se on molio za Božju pomoć.

Nakon sat vremena njegovo tijelo se počelo smirivati, a nakon još jednog sata drhtanje je potpuno prestalo i on je zaspao. Nakon toga Džon više nije htio razgovarati o Čudesnoj Ženi. Dejv nam je rekao da bi joj čak i razgovor o njoj dao pravo da nas muči."

Šeron Li je rekla kako je to njihovo društvo vjerovalo da natprirodna bića mogu čitati misli. Nekoliko izjava Elen Vajt suprote se toj misli. U knjižici *Confrontation* (str. 13.) ona kaže da je Sotona znao šta Eva misli kod zabranjenog stabla samo zato što je nesvjesno izgovarala ono što je mislila. On nije mogao direktno čitati njene misli. U *Poruci mladim hrišćanima* (str. 201.) i knjizi *Odabrane poruke* (sv. 1, str. 122) ona jasno tvrdi da Sotona ne može čitati naše misli. Osim toga, kako bi bilo koja zla sila bila moćnija od samog Sotone? Takva pitanja su trebala upozoriti sledbenike Grinovih, ali oni nisu razmišljali o onome što su čuli niti su to uporedili s nadahnutim riječima.

Smetenost i strah

Želim vam iznijeti još nekoliko informacija o tom takozvanom natprirodnom biću. Iz njih se vidi šta ljudi mogu učiniti kad ih pokreće strah, a nalaze se u sudskom zapisniku o razgovoru s Deborom Halstid koja je govorila pod zakletvom.

„Pitanje: Debora, zanima nas više toga. Najprije ono o Čudesnoj Ženi.

Odgovor: Izvolite.

Pitanje: Gospodin Frejžer je to već spomenuo i pitao vas o Čudesnoj Ženi.

Odgovor: Jeste.

Pitanje: U vrijeme o kojem govorimo, recimo u septembru i oktobru 1988., pa i početkom novembra, kad se sve ovo dogodilo, jeste li znali gdje se Sotona i Čudesna Žena nalaze?

Odgovor: Da. Leo je rekao da oni... samo malo, ne mogu se sjetiti je li rekao da bismo trebali moliti za to ili nešto drugo, ali mi smo molili i tražili da Šeron bude obdarena znanjem o Čudesnoj Ženi prije bilo koga drugog. I... razlog svemu... to što smo bušili gume i krali i činili te stvari bio je... da Šeron... tražili smo da ona dobije znanje prije bilo koga drugog, i to je i dobila, i mi smo počeli učiti o njoj; a kad smo to naučili, nastavili smo se obučavati kako da se borimo protiv nje i odnosimo prema njoj. Tada smo molili i tražili da ona i Sotona budu bačeni u jamu, i Leo je rekao da su svezani i bačeni u jamu, i oni su bili tamo, a mi smo sve to činili kako bi oni tamo ostali. U suprotnom oni bi izašli i došli da nas ubiju.

Pitanje: Dakle, osim straha da ćete postati otpisani ako to ne budete činili, ako sam vas dobro razumio, vi ste mislili da sve to trebate činiti kako biste Sotonu i

Čudesnu Ženu zadržali dalje od sebe?

Odgovor: Da, da nas ne ubiju.

Pitanje: Oni su, dakle, bili u jami?

Odgovor: Da.

Pitanje: Nadalje, gospodin Frejžer vas je također pitao, Debora, kako ste vi reagovali na prijetnju da biste mogli biti otpisani, a vi ste rekli, znate... Možete li malo slikovitije opisati što ste tada osjećali? Mislim, jeste li bili u smrtnom strahu...?

Odgovor: Da, bili smo obuzeti krajnjim užasom.

Pitanje: Je li to bilo važnije... odnosno, vi vjerujete da...?

Odgovor: Da je duh važniji od tijela, da.

Pitanje: Dakle, da biste mogli ostaviti smrtno tijelo, ali ako izgubite dušu, to bi bilo zauvijek?

Odgovor: Tako je.

Pitanje: Da li biste vi, Debora... to je teško snimiti na audio zapis, ali kad kažete da je Leo razgovorao s anđelom, je li on tada nekuda gledao?

Odgovor: Da, gledao je gore.

Pitanje: Kao što ja sad gledam u gospodina Frejžera?

Odgovor: (G. Halstid je potvrdno klimnula glavom).“

(Sudski zapisnik Okruga Džozefin i Okruga Jamhil)

Ta grupa je živjela u teškom ropstvu. Demonski duhovi su im oteli mir Božje ljubavi, onesposobili im razum i tjerali ih da stalno misle o svemu zlu koje bi ih moglo zadesiti. Izgubili su iz vida našega velikog Otkupitelja, Isusa, i Njegovu snagu da porazi svoje neprijatelje, bez obzira šta su učinili.

Kako bismo bolje razumjeli pritisak pod kojim su se našli, zapazite što je Šeron rekla tokom našeg razgovora u zatvoru:

„U oktobru 1988. moja sestra Debora, moji dječaci i ja, vozili smo se prema Medfordu na još jedan zadatak koji nam je odredio anđeo. Dok sam vozila, ljutila sam se što nas Božji anđeli uvijek požuruju na novi zadatak, dopuštajući nam u međuvremenu vrlo malo vremena za odmor. Željela sam izvršiti Gospodnju volju, a poslušati ga značilo je izvršiti zadatak odmah. Anđeo nam je rekao da time uspješno ugađamo Bogu.

Mrzila sam što me se požuruje naokolo, ali sam se osjećala podstaknutom da izvršim zadatak iz straha da ne bih uvrijedila Boga i tako bila izgubljena. Tokom nekoliko kilometara vožnje imala sam vrlo snažan poriv da svoj automobil zabijem u zadnji kraj kamiona koji je bio ispred nas. Nisam mogla razumjeti zašto se moramo toliko voziti da bismo radili za Boga. Bila sam umorna i pod snažnim stresom. Poželjela sam da jednostavno zabijem svoj auto u zadnji kraj toga ogromnog kamiona i svemu učinim kraj. Strahovit poriv da to učinim trajao je nekoliko kilometara, a zatim sam odlučila da to ne učinim jer sam zaista željela Nebo, i znala sam da, ako sebe uništim, neću stići tamo ni ja, a ni moja djeca ni sestra. Danas znam i

razumijem zašto mi naš nebeski Otac nije dopustio da se uništim."

Drugi put Šeron je opisala kako se osjećala kad joj je anđeo rekao da ode u određenu trgovinu i nešto ukrade – kako joj je to bilo mrsko.

„Ti zločini nikad nisu bili planirani niti se o njima razmišljalo ranije već u datom trenutku, djelovalo se prema uputama koje je anđeo dao Leu. Budući da nikad ništa u životu nisam ukrala, mrzila sam to činiti, ali mi je bilo rečeno da je to ispit moje vjere i odanosti Bogu. Jer kad ne bih slušala Božje naloge, On bi mi uzeo duh iz tijela i ja bih također bila otpisana. Kad ne bih htjela slijediti Boga, morala bih slijediti Sotonu.

A onda je jednog dana anđeo rekao Leu da je sin Grinovih odlučio da više ne slijedi Boga i da su njegovi roditelji, iz ljubavi prema svom sinu, pošli njegovim putem te tako postali otpisani. Rekao je da je Bog uzeo njihove duhove k sebi na Nebo i sada oni gledaju dolje u nas i žele da uništimo njihova tijela kako ih demoni ne bi opsjeli i iskoristili ih da povrijede Božji narod. Počela sam se brinuti i strepiti pred danom kad bi nam anđeo mogao zapovjediti da ih uništimo.

Nije bila naša dužnost da uništimo tijela svih koji su bili otpisani. Na primjer, bilo nam je rečeno da su gotovo svi u policiji Grants Pasa otpisani, ali mi smo trebali ubiti samo one za koje će nam biti posebno zapovijeđeno."

Kao što vidimo, smetenost i strah mogu navesti ljude da počine neobične i strašne stvari.

Glava 9.
PRENOŠENJE MOĆI

Tokom razdoblja od pet godina Lin Grin je djelovala kao proročica male grupe od dvadesetak osoba. Dok je nekoliko drugih članova u svojim umovima očito vidjelo i čulo, kako su oni vjerovali, Boga i anđele, i koji su primili mnoge poruke za sebe osobno, zadatak Lin (navodno od Boga) bio je da svoju malu grupu sledbenika njeguje božanskim vođstvom.

U ljeto 1988. počelo je prenošenje moći kad je takozvani Anđeo Materinstva obavijestio Lin da bi je uskoro njezina proročka uloga mogla opteretiti obavezama. Zbog njene trudnoće Bog je oslobodio velikih odgovornosti koje je nosila za Njega. Biće je reklo da će Bog od nje ukloniti dar „gledanja i slušanja“ i proslijediti ga drugoj osobi u njihovoj grupi.

Ta objava je bila veliko iznenađenje za Lin, ali je prihvatila bez pokazivanja imalo razočaranosti. Krajem juna 1988. mlađi sin Šeron Li Halstid, Leo Šivli, počeo je govoriti da prima poruke od Boga i Njegovih anđela. Dječak je u to vrijeme imao devet godina.

„Ležali smo na mom krevetu“, pričala mi je Šeron, „kad sam primijetila da Leo uporno zuri u neka mjesta u našoj sobi. Pitala sam ga u što gleda, ali on najprije nije odgovorio, zato sam ga opet upitala, ali njegov je um izgledao kao da je zaokupljen nečim vanzemaljskim. Nakon što sam ga duže posmatrala, upitala sam: ‘Vidiš li anđele?’

Potvrdno mi je odgovorio dodavši: ‘Jedan je anđeo zaista velik. Uzdiže se čak iznad krova naše kuće.’“

„Nekoliko dana kasnije“, nastavlja Šeron, „nakon što je Leo počeo viđati i slušati, nazvala sam Lin i pitala je kako je ona vidjela Isusa i anđele. Rekla je da je Isus bio vrlo sjajan kad ga je vidjela. Katkad je vidjela jaku svjetlost kako zrači iz ožiljaka na Njegovim rukama, slabini i nogama. Rekla sam joj da ga i Leo tako vidi. Lin je dodala da joj je rečeno da je Leov duhovni vid tako dobar da može vidjeti anđele i demone na udaljenosti i do 30 km.

Tokom našeg razgovora Lin je rekla da je njena sposobnost da vidi i čuje natprirodno uveliko opala. Sve što je sada mogla vidjeti bio je njen Anđeo Materinstva, anđeoska zaštita oko njenog doma i Timotius, čovjek star 500 godina, koji je u to vrijeme navodno živio s njima.“

Jedan zanimljiv podatak privukao je moju pažnju dok sam o tim danima razgovarao sa Šeron. „Kud god išli,“ rekla je, „s nama su išli i anđeli koje je Leo mogao vidjeti. Među njima su bili i neki s kojima smo razgovarali preko Lin u njenom domu. Bili su blistavi i divni.“ Zatim mi je ispričala o jednom Leovom zastrašujućem doživljaju.

„Jednoga dana u julu Leo i ja ležali smo na mom krevetu. Pokušavala sam ga uspavati. Dok smo se tako odmarali, krevet je počeo tako podrhtavati da smo se uplašili. Tresli smo se 10 do 15 sekundi. Leo je pogledao ispod kreveta, a zatim je čvrsto zgrabio moju ruku i nije se micao. 'Jedan ružni demon trese naš krevet', rekao je. Dijete se silno uplašilo. Zamolila sam jednog od naših anđela da uništi demona koji nas je uznemiravao, što je on i učinio. Nakon toga krevet se više nije tresao."

Anđeli tlačitelji

Oko pet godina natprirodna bića, koja su tvrdila da dolaze s Božjeg prijestolja, očaravala su tu malu grupu ljudi obećanjima o divnim stvarima koje će se dogoditi, zadobivajući njihovo povjerenje i ljubav. A onda je iznenada nastupio novi poredak stvari. Bića su razriješila Lin njenih vodećih odgovornosti i okončala njenu ulogu proročice. Takozvani anđeli sada su posjećivali devetogodišnjeg dječaka rekavši mu da ga je Bog izabrao za osobitu ulogu u teška vremena.

Anđeli bi mu rado pomogli, ali Bog od njega očekuje da djeluje kao smion mladić koji se treba pokazati hrabrim kad se u službi za Boga suoči s teškim okolnostima. Natprirodna bića su mu naložila da nikad ne posumnja u riječi anđela glasnika, čak ni ako mu ono što mu Bog zapovijedi da učini bude izgledalo suprotno onome što je naučio da je pravo. Rečeno mu je da je sljedećih nekoliko mjeseci presudno razdoblje za svršetak Božjeg djela na Zemlji.

Ta veličanstvena bića tada su počela uvoditi Lea Šivlija, njegovu mamu Šeron, tetku Deboru i njegovog brata Hari ja u aktivnosti koje Božja riječ zabranjuje. Pod izgovorom da se pripremaju brojne poštovaoce subote opskrbiti novcem i drugim stvarima koje će im biti potrebne tokom vremena nevolje, anđeli su ih obavijestili da ne bi trebali biti iznenađeni ako Bog od njih zatraži da neke stvari za Njega uskladište na određenim mjestima, budući da Njemu pripada čitava planeta i sve što je na njoj. Natprirodna bića su im jasno rekla da Bog od njih traži da počnu prebacivati stvari koje pripadaju „otpisanima" na mjesta gdje će se čuvati za vrijeme nevolje.

Kao što smo ranije spomenuli, sestrama Halstid i ostalima rečeno je da idu u neke trgovine i iznesu razne predmete, i da niko neće vidjeti tu robu jer će je anđeli učiniti nevidljivom. Niko ih neće zaustavljati. I, naravno, mala grupa je učinila nevjerovatne stvari uz pomoć natprirodnih bića. To je u njima uklonilo svaku sumnju da uživaju brigu Božjih anđela. Kako su užasan šok doživjeli nekoliko mjeseci kasnije kad su ih Sotonini anđeli nasamarili. Uhapšene, dvije sestre su se našle u zatvoru.

Ono što je osobito privuklo moju pažnju dok sam proučavao taj slučaj tokom pisanja ove knjige bio je veliki pritisak koji su anđeli vršili na njih da kradu u trgovinama i buše automobilske gume. Bilo je dana kad su radili od ranog jutra do kasno

u noć bez imalo odmora i kad su dolazili kući potpuno iscrpljeni.

Evo odlomka iz sudskoga zapisnika u kojemu je ispitivana Debora:

„Pitanje: Već ste spomenuli, ali volio bih da malo više kažete o trenutku kad vam je Leo rekao da trebate otići i krasti stvari, i kad vam je rekao da trebate uništiti otpisane ljude. Jeste li se vi i vaša sestra usprotivili njemu zbog toga?

Odgovor: Jesmo. Nismo željele to učiniti. On je rekao da moramo, ili ćemo postati 'otpisane', i da nemamo nikakvog izbora.

Pitanje: I vi ste u to vjerovale, zar ne?

Odgovor: Da, svakako. Zato što se uznemirio i plakao i bio uporan, zatim nam je prišao i grlio nas te kroz suze govorio: 'Ne želim da budete otpisane; vi morate... morate učiniti te stvari da to ne postanete.'

Pitanje: I vi ste to učinile?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li to što ste sada opisali bilo vrijeme kad ste počinili najviše krađa?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Mislim, jesu li to bili dani kad niste radili ništa drugo osim išli od trgovine do trgovine?

Odgovor: Aha, i to od ranog jutra do večeri.

Pitanje: Jeste li se umorili?

Odgovor: Mislim, rano ujutro otkada su prodavnice bile otvorene. Da, strašno.

Pitanje: Spomenuli ste neke trgovine. Jeste li ikada uzeli nešto u Grants Pasu iz Sejfveja?

Odgovor: Naravno.

Pitanje: Jeste li se u neke prodavnice vraćali više puta?

Odgovor: Jesmo.

Pitanje: Ako sam razumio, svi vi, Debora Halstid, Šeron Halstid, Hari i Leo Šivli, išli ste naokolo, uzeli hrpu stvari i zatim prošli pored blagajne a da niste ništa platili?

Odgovor: Tako je.

Pitanje: I niko nije rekao ni riječ?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Je li tačno da vas je to još više uvjerilo da Leo stvarno razgovara s anđelom?

Odgovor: Naravno.

Pitanje: A sad, Debora, je li vas Leo kada poveo da uzmete nešto iz prihvatilišta za životinje?

Odgovor: Da, rekao nam je da uzmemo pitbula iz Medforda.

(Crago & Associates court reporters, sv. 2.)

Događaj s pitbulom zanimljiv je ako uzmete u obzir da zatvorenog pitbula nije nimalo lako ukrasti, osobito kad su ostali psi u susjednim kavezima spremni ljutito

zalajati. Anđeo je obećao da će taj poduhvat uspjeti i da će biti obavljen u potpunoj tišini. Kavez br. 9 biće otključan, a njihovo je samo da donesu ogrlicu, svežu psa i odvedu ga. Na njihovo iznenađenje i oduševljenje, svoj zadatak su izvršili u potpunoj tišini, dok su psi u susjednim kavezima svi do jednog samo stajali pripravni.

Sve veći pritisak

Kako je vrijeme prolazilo, sotonski anđeli su dodavali poslove Šeron i Debori i zahtijevali od njih sve više vremena. Katkad bi dolazili kući iscrpljeni od cjelodnevne krađe, i čim bi završili svoju večeru, Leo bi primio poruku od anđela da trebaju opet ići van i bušiti gume. Anđeo je rekao da Bog želi zadati nevolje „otpisanima."

Ovdje bih trebao spomenuti da je Leu navodno data sposobnost da prepozna automobile koji pripadaju „otpisanim" ljudima. Rekao je da iznad takvog vozila visi mali crni oblak.

Kako bismo razumjeli pritisak pod kojim su bile sestre Halstid, zadržimo se još malo na ispitivanju Debora koja je bila pod zakletvom:

„Pitanje: Znate li približno koliko ste puta išli na bušenje guma?

Odgovor: Mnogo puta. Katkad bi nas tjerao u prodavaonice cijeli dan nakon čega smo naveče, na povratku kući, bili iscrpljeni i mislili kako ćemo se odmoriti, a on bi onda rekao: 'Ne, moramo ići van i bušiti gume.' A to je znalo biti i dvije-tri noći zaredom.

Pitanje: Jeste li kada rekli Leu: 'Hej, to nije u redu; ne bismo to trebali činiti'?

Odgovor: Naravno, to smo mu čitavo vrijeme govorili.

Pitanje: I kako bi on odgovorio?

Odgovor: Da to moramo učiniti; ako ne učinimo, bićemo otpisani.

Pitanje: Kako ste se osjećali kad bi vam rekao da ćete biti otpisani?

Odgovor: Bila sam uplašena. Katkad bi govorio da to trebamo činiti zato da Čudesnu Ženu i Sotonu zadržimo u jami, jer da će se oni u suprotnom osloboditi i doći da nas ubiju.

Pitanje: U redu.

Odgovor: Tako smo bili iscrpljeni od cjelodnevne krađe i on bi rekao da to moramo učiniti, a mi bismo upitali: 'Pa dobro, koliko ih moramo izbušiti?', a on bi rekao: 'Pa, trideset'.

Pitanje: Na koja ste mjesta išli?

Odgovor: Katkad bi nas uputio na određeno mjesto prije no što bismo otišli od kuće, a drugi put bi rekao: 'Samo vozite, već ću vam reći.'

Pitanje: Možda su to pokatkad bila parkirališta?

Odgovor: To je i bilo na parkiralištu, jer je svako ko je imao svoje parkiralište bio otpisan.

Pitanje: Bušili ste i po danu?

Odgovor: Jesmo.

Pitanje: Ono što me zanima, Debora, a šta da vas je...

Odgovor: Koliko znamo, niko nas nije vidio. Niko nas nije pokušao prijaviti ili nešto slično. Da, činili smo to i po danu, pred robnim kućama.

Pitanje: Kakav bi se zvuk tada čuo?

Odgovor: Šištanje zraka..." *(isto)*

Kobna noć

Demonski duhovi koji su se pojavljivali i tvrdili da su Hristovi anđeli tjerali su malu grupu u stalnu fizičku aktivnost kako bi bitno umanjili njihovu sposobnost razmišljanja i funkcionisanja. Ta bića su nastojala njihove umove ispuniti strahom od propasti, tom snažnom ljudskom pokretačkom silom. I ne samo to, pali anđeli su namjeravali slomiti njihov osjećaj za dobro i loše pripremajući ih da čine užasne stvari kad im se zapovijedi, kao što je ubijanje ljudi.

Gospodin Pol Frejžer, javni tužilac Okruga Džozefin, 26. septembra 1989. prilikom saslušavanja Šeron Li Halstid sudu je podnio odgovor koji u pojedinosti iznosi opseg zločina koje je počinila optuženica. Evo nekoliko odlomaka:

„5. novembra 1988. prema Leovim uputama grupa Halstid je uzela još jedan motocikl iz Suzukija u Grants Pasu i ostavila ga u skladištu kod *Roug River Highway*. Istog dana Leo je rekao da porodica Grin mora biti uništena. Raspravljali su o tome hoće li porodicu odvući izvan doma i pobiti ih na nekom drugom mjestu. Grupa je tada otišla u Grants Pas i ukrala nekoliko lisica-igrački. Trebali su ih upotrijebiti kako bi obuzdali porodicu Grin dok ih prevoze do mjesta gdje će ih pogubiti.

Između 21:00 i 21:30 Halstidovi su otišli do doma Grinovih. Nakon što su malo gledali TV, Hari i Šeron su otišli u kupatilo. Hari je na zidu napisao 'Vjeruj Isusu'. Debora i Leo otišli su u kupatilo kasnije. Leo je takođe pisao po zidu.

Dejv, Lin i Nataniel Grin bili su za stolom u trpezariji. Gospodin i gospođa Grin sređivali su stambene račune. Nataniel je sjedio na stolici i igrao se s igračkama. Gospoda Grin je otišla u kuhinju odakle je spazila natpise na zidu u kupatilu. Uznemirila se i pitala ko je pisao po zidu. Kako niko nije priznao, zapovijedila je Halstidovima da odu. U tom trenutku na Leov znak Šeron je izvukla pištolj koji je Leo ukrao od Teksa Šivlija.

Porodica Grin je tada bila za stolom u trpezariji. Lin Grin je rekla: 'Nadam se da se šalite' . Hari je odgovorio: 'Ne šalimo se, to je stvarnost, pun je.' Debora je iznijela telefon iz trpezarije i smjestila ga izvan dohvata porodice Grin. Prema izjavama Dejvida Grina, Šeron je pištoljem dala znak koji je on protumačio kao da Šeron želi da se porodica okupi u susjednom dnevnom boravku.

Dejvid Grin je tada izašao iz stana odgurnuvši klizna vrata koja su se nalazila blizu stola. Šeron Halstid je pošla za njim i pucala mu jedanput u leđa dok je pokušavao pozvati pomoć. Nakon hica ipak je bio u stanju ustati sa zemlje i dovući se

do susjedove kuće.

Šeron se vratila u kuću. Debora Halstid je dotle svezala Lin Grin... Šeron je jedanput pucala u prsa Lin... Lin je pala na koljena, a Šeron ju je opet pogodila, ovaj put u glavu... Lin je trenutno umrla od rane na glavi. Šeron je zatim otišla do stola gdje je još uvijek sjedio Nataniel (sin Grinovih)... Jedanput je pucala u Natanielovo lice. Nataniel je preživio, ali je ostao paralizovan od grudi prema dolje.

Grupa Halstid napustila je kuću i ušla u kamionet. Šeron je vozila. Dok su polazili, vidjeli su ranjenog Dejvida kako pada pred susjedovim vratima. Leo je rekao da je zrno iz pištolja 'prošlo kroz njegove bubrege i uništilo ih ' i da 'je on pao i umro'. Debora je uzela oružje koje je korišteno kod ubistva Marstona Lemkea i Lin Grin... i ponovno ga napunila municijom koja se nalazila u kamionetu.

Grupa je tada otišla u Roug River. Šeron je nazvala svoje roditelje i rekla im da otključaju zadnja vrata; zatim su se vratili u Grants Pas...

Dejvid Grin Mladi, koji je preživio, dao je izjavu policiji o svemu što se dogodilo i Halstidovi su bili uhapšeni oko 6:00 ujutro, 6. novembra 1988. bez pružanja otpora."

Obmanuti

Šeron Halstid je tokom ispitivanja izjavila da ju je njen advokat savjetovao da ne govori o okolnostima zločina. Kad su je upitali kako se sada osjeća u vezi s onim što se dogodilo, rekla je da želi dati sudiji do znanja da jako žali zbog onoga što je učinila i da se osjeća frustrirano što ništa ne može promijeniti. Vjeruje da je bila strašno obmanuta, i da su u tome naročito imali udjela Lin Grin i njen muž Dejvid, i da dijete Grinovih vidi kao jedinu nevinu osobu umiješanu u taj slučaj. Šeron je rekla da se užasno osjeća i da je „potrese iznutra" kad pomisli da dječak mora živjeti kao invalid.

Sad joj se čini čudnim da su ona i ostali mogli vjerovati učenjima Grinovih, ali oni su svim svojim sledbenicima rekli da ne razgovaraju s pastorima, jer da propovjednici ne mogu razumjeti duboke Božje tajne. To je samo zbunilo ljude i stvorilo mnogo nerazumijevanja. Lin joj je, kaže Šeron, rekla da demoni upravljaju Teksom Šivlijem i da ga ona mora izbjegavati.

Kao što sam opisao ranije, gospođa Grin nije bila jedina osoba koja je umrla zato što je mala grupa slušala zle duhove.

„Mekminvil – Policija Okruga Jamhil u petak je primijetila nestali kamionet koji je vukao prikolicu s konjem, a dovodi ga u vezu s ubistvom pedesetosmogodišnjaka čije je tijelo, izbušeno mecima, pronađeno u četvrtak u kamp-prikolici blizu Njuberga.

Ubijeni je bio Marston 'Mike' Lemke, koji je živio u prikolici u ulici *Olds Lane* 17596 NE u Njubergu. Imanje s poligonom i stajom za konje nalazi se oko sedam kilometara zapadno od Njuberga. Prema izjavi Džona Kolinsa, tužioca Okruga

Jamhil, sa imanja su istovremeno nestali kamionet ševrolet sa oregonskim tablicama NZL274, dvije prikolice za konje i konj...

Autopsijom je u petak potvrđeno da je Lemkeovu smrt prouzrokovalo 'više prostrelnih rana'... Istog dana Ured šerifa Okruga Jamhil pokušavao je pronaći rođake Lemkea, koji je živio sam.

Kolins misli da je Lemke ubijen iz pištolja kalibra 5:38 mm iako je policija tokom pretresa nestalog vozila pronašla pušku, sačmaricu i municiju."

(Portlandski list Oregonian, 5. *novembra* 1988.)

Policija je uskoro povezala ubistva Grinovih i Lemkea.

„Dvjema sestrama za koje se sumnja da su napale porodicu u Grants Pasu u subotu naveče zakazano je danas podizanje optužbe za ubistvo i pokušaj ubistva. Policija Okruga Jamhil dovodi Šeron Halstid, 36 g., i Debora Halstid, 31 g., obje iz I Street 414 SE, u vezu s ubistvom čovjeka u četvrtak u blizini Njuberga.

Žrtve u mjesnoj pucnjavi bili su Lin Grin, 32 g., učiteljica, koja je umrla na licu mjesta; njen muž Dejvid Grin Mlađi, 31 g., zubni tehničar, koji se danas oporavlja u Medicinskom centru *South Oregon*; i njihov trogodišnji sin, Nataniel, koji je u kritičnom stanju i nalazi se u Medicinskom centru *Roug Valley* u Medfordu. Svi su živjeli u ulici *Fern Street* 902 SE gdje je došlo do pucnjave u subotu oko 21:40.

Ovoga jutra još se ne zna motiv ubistava. Sestre Halstid bit će izvedene pred Okružni sud Okruga Džozefin danas u 13:00. Šeron Halstid se tereti za četiri podstrekivanja ubistva, jedno ubistvo, dva pokušaja ubistva i dva napada prvoga stepena. Debora se tereti za jedno ubistvo, dva pokušaja ubistva i dva nasrtaja prvoga stepena.

Policija je krenula u potragu za Šeron Halstid i crvenim kamionetom odmah nakon razgovora s ranjenim Dejvidom Grinom u subotu naveče. Policajci su malo kasnije otkrili crveni ševrolet u blizini kuće Halstidovih. Kompjuterskom je provjerom otkriveno da su to kamionet, prikolica i konj koji su nestali s farme u blizini Njuberga u isto vrijeme kad je u četvrtak pronađen ubijeni konjušar...

Policija Grants Pasa opkolila je kamionet i kuću Halstidovih, a zatim pozvala u pomoć specijalnu jedinicu šerifa Okruga Džozefin. Čuvari reda su evakuisali susjedstvo i specijalci su uskoro, oko 5:30 u nedjelju, u toj kući zarobili šest osoba. Policija je rekla da se Šeron Halstid već u pritvoru teretila kao ubica. Njena sestra se za to teretila nekoliko sati kasnije. Ostalih dvoje odraslih pušteni su, a dva sina Šeron Halstid, dobi 12 i 9 godina, smješteni su pod starateljstvo državne ustanove za djecu. Pretpostavlja se da su i oni bili sa svojom majkom u vrijeme ubistva.

Bob Stalkap, koji živi preko puta Grinovih, kaže da je radio na računaru kad je čuo tri uzastopna pucnja. Stalkap je zatim čuo nekoga ispred svojih vrata kako traži pomoć. Bio je to Dejvid Grin. Dok je na sebe navukao odjeću i otvorio vrata, Dejvid je već otpuzao do susjedne kuće, ostavljajući iza sebe veliki krvavi trag.

Dok je Stalkap zvao policiju, Evelin Drejk, koja živi odmah južno od Grinovih,

gledala je kroz svoju špijunku na vratima. Kaže da je prepoznala Dejvida i otvorila mu vrata. Čim je otvorila, on je pao na pod njenog dnevnog boravka.

Prema Stalkapu, policajac Majk Svili stigao je za tri minuta i upitao Grina zna li ko je pucao u njega. Stalkap kaže da nije čuo ime koje je Dejvid izgovarao, ali Grin je rekao još nešto poput: 'Bili su nam prijatelji; zašto su nam to učinili?'...

Stalkap kaže da je ušao u kuću Grinovih s policajcima. Tijelo Lin Grin ležalo je pod prozorom. 'Izgledalo je kao da je bila na koljenima kad je ustrijeljena', kaže on. Nataniel Grin je sjedio u svojoj stolici koja je bila privučena stolu. Dijete je bilo prostrijeljeno kroz bradu i vrat... Policija kaže da je Nataniel podvrgnut operaciji kako bi mu se uklonili djelovi metka. Ali mogao bi ostati nepokretan...

U subotu naveče policija je stavila pod nadzor kuću Halstidovih dok u policijskoj stanici ne budu gotovi planovi i dok ne stigne nalog za hapšenje iz ureda javnog tužioca. Policija je postavila komandno mjesto... U 1:30 specijalna jedinica krenula je prema odredištu. Oko 4:30 policija je stupila u vezu sa susjedima tražeći od njih da pređu u obližnji klub mladih. Nekoliko ljudi je odbilo otići, a drugi nisu odgovarali na kucanje na vratima.

Šerifov štab za pregovore nazvao je Halstidove oko 5:30, a specijalci su zatim izveli ukućane jednog po jednog. Odveli su ih dvije kuće dalje, prema zapadu, a zatim ih natjerali da legnu licem na travu dok ne pregledaju kuću... Detektivi su zaplijenili pušku iz kuće Halstidovih i odvezli crveni ševrolet koji je ukraden u blizini Njuberga...

'Buđenje u 5:30 ujutro nije bilo tako loše', kaže jedan od... roditelja, 'ali kad te specijalci prisile da legneš licem na vlažnu travu s rukama svezanim na leđa i njušiš smrad svježeg mačjeg izmeta, shvatiš da naši životi zapravo i nisu naši. To je iskustvo došlo iznenada i zauvijek promijenilo naše živote.'"

(Grants Pas „Daily Courier", 7. *novembra* 1988.)

Kad sam s tim roditeljom razgovarao tokom aprila 1996., kao nikad ranije shvatio sam da se, u svijetu u kojem Sotona i njegovi anđeli stalno rade na tome da nas uvuku u nevolju i patnju, uvijek trebamo radovati što uživamo Božju zaštitu i dobrotu, i slaviti ga što nas je toliko puta izbavio iz ruku toga krvnika.

Glava 10.
IZGUBLJENA SLOBODA

Na njih se to sručilo silno poput tornada, i to potpuno neočekivano. Ti sjajni anđeli s kojima su godinama razgovarali, počele su sada shvatati sestre Halstid, zapravo su bili lažljivi duhovi. Sotona je iznenada odlučio uništiti neke od ljudi koje je namjeravao iskoristiti da razdijeli Crkvu adventista sedmog dana, ali koji su, umjesto da rade na tome da uvjere i obrate druge adventiste k njihovom „novom svjetlu", odlučili da to zadrže za sebe i ne dopuste nikome da za to sazna.

Nema načina da pouzdano saznamo zašto su pali anđeli odbacili Grinove, ali ja lično vjerujem da Lin Grin nije radila dovoljno marljivo ni onako kako su oni od nje zahtijevali, te su je zbog toga razloga odlučili ubiti.

Nekim čitaocima ta izjava može zvučati grubo, čak i okrutno, ali dopustite da vam ispričam nešto što sam otkrio tokom razdoblja koje sam proveo u elitnom društvu poštovalaca duhova.

Mnogo su me se puta snažno dojmili neki poduhvati koje su drugi spiritisti preduzimali uz pomoć Sotoninih anđela; ali kasnije sam bio preneražen kad sam shvatio da su mnogi od njih završili nasilnom smrću. Još strašnije je bilo to što je spiritistički sveštenik na te ljude svaljivao krivicu jer da su „nekom glupom greškom, strašljivošću ili kukavičlukom" pred nevoljom navukli na se Sotonino nezadovoljstvo. „Sami su na se navukli uništenje, što su i zaslužili", govorio bi.

Jednom prilikom je jedan poštovalac duhova bio smaknut u užasnoj saobraćajnoj nesreći. Na moje zaprepašćenje, sveštenik nas je uvjeravao da je veliki poglavar (Sotona) to tako odredio radi nekih dobrih razloga. Imao sam utisak da se sveštenik osjećao obaveznim da kaže nešto što bi navelo ljude da misle dobro o njihovom natprirodnom gospodaru. On je uvijek tvrdio da se Sotona pošteno odnosi prema ljudima koji su u njegovoj službi i da će on, kad veliki sukob bude završen i stanovnici drugih galaksija prepoznaju Sotonu kao jedinog boga i zakonitog vladara ove planete, uskrsnuti te poginule i uzvisiti ih zbog udjela koji su dali u borbi za njegovo carstvo. Prema njemu, svaki od njih će primiti odgovarajuće nagrade.

Novine su nastavile izvještavati o stanju Grinovih.

„Dječak koji je ostao paralizovan nakon pucnjave u kojoj je ubijena njegova majka u subotu naveče u Grants Pasu biće danas (10. novembra 1988.) operisan zbog komplikacija. U međuvremenu predstavnik crkve kojoj su pripadali njegovi roditelji izrazio je žaljenje i saučešće porodici Dejvida Grina, ali je dodao da Crkva neće okrenuti leđa napadačima, koji su takođe bili njeni članovi.

Nataniel Grin, kojemu su nepune tri godine, pokazivao je znakove oporavka i njegovo zdravlje se počelo popravljati dva dana nakon što mu je ukazana bolnička

pomoć u Medicinskom centru *Roug Valley* zbog prostrelnih rana na bradi i vratu. Međutim, njegovo stanje se pogoršalo do kritičnog u srijedu ujutro, kaže glasnogovornik bolnice.

Njegov otac, Dejvid Grin, koji je tokom napada bio pogođen u leđa, kaže da je u srijedu njegov sin imao poteškoća s disanjem i brzo se umarao zbog borbe za kiseonik. Rekao je da će svrha operacije biti pomoći dječaku da bolje diše.

Lin Grin, Natanielova majka i Dejvidova žena, ubijena je u pucnjavi u njihovom domu u ulici *Fern Street* 902 SE. Pucnjavi je prethodio razgovor o tome je li jedan od ubicinih sinova primao poruke od Boga.

Pogrebna služba za Lin Grin, staru 32 g., učiteljicu, održana je u srijedu naveče u adventističkoj crkvi u Grants Pasu.

Napadači su, kako se tvrdi, Šeron Halstid, 36 g., i Debora Halstid, 31 g., obje iz ulice *I Street* 414 SE. Sestre su, inače Dejvidove prijateljice iz djetinjstva, zadržane u pritvoru zbog osnovane sumnje da su počinile ubistvo.

Voditelj Odjeljenja komunikacija Konferencije Oregon Crkve adventista sedmoga dana Džej E. Pral novinarima je u srijedu naveče rekao da su roditelji Dejvida Grina i sestara Halstid godinama bili prijatelji i višegodišnji članovi Crkve. Dejvid Grin, Lin Grin, Šeron Halstid i Debora Halstid bili su članovi adventističke crkve u Grants Pasu; Grinovi su bili vrlo aktivni, dok su Sestre Halstid u crkvu išle rijetko.

'Naša srca, kao članova adventističke zajednice, saosjećaju s Dejvidom i Natanielom Grinom. Hvala Bogu što su im sačuvani životi.' Prema Pralu, crkva smatra svojom odgovornošću da pomogne Grinovima vratiti se normalnom životu nakon tragedije. 'Ali crkva istovremeno ne može okrenuti leđa sestrama Halstid koje su još uvijek članice crkvene porodice', rekao je Pral.

'Iako ne prihvatamo ponašanje koje je dovelo do zločina za koje se terete Halstidove, mora postojati duh ljubavi i prihvaćanja', kaže Pral.

'Moguće su disciplinske mjere od strane crkve prema sestrama Halstid, ali do toga vjerovatno neće doći prije nego što budu osuđene', rekao je Pral."

(Grants Pas „Daily Courier", 10. novembra 1988.)

Mjesec dana kasnije o Halstidovima se ponovno pisalo u *Daily Courieru.*

„Saslušavanje dvije sestre optužene za oružani napad na porodicu iz Grants Pasa u četvrtak je završilo odobravanjem kaucije za jednu, u iznosu od 550.000 dolara, dok će se druga zadržati u pritvoru bez mogućnosti polaganja kaucije. Nakon što je sagledao dokaze o zločinu, sudija Džerald Njufeld je odobrio kauciju za Deboru Halstid, ali je presudio protiv njene sestre Šeron Halstid. Međutim, na sudu nema nikakvih indikacija da bi se Debora Halstid mogla pojaviti s iznosom koji se traži za njeno puštanje.

Sestre... se terete za teško ubistvo u porodici Dejvida Grina Mlađeg 5. novembra. Lin Grin, 32 g., ostala je mrtva na licu mjesta. Njen sin, Nataniel, star nepune 3 g.,

ostao je paralizovan od grudi prema dolje, a Dejvid Grin Mlađi, 31 g., oporavlja se od prostrelne rane na leđima...

Ured tužioca Okruga Džozefin tražio je da obje sestre budu zadržane bez mogućnosti polaganja kaucije. Ali da bi se to moglo učiniti, država mora dokazati da postoji 'jasan i uvjerljiv' dokaz krivice... Kad je sudija odlučio dopustiti kauciju za Debora Halstid, okružni tužilac Pol Frejžer je zatražio da to bude visoki iznos. On je takođe sudiji uručio sedmostruku optužnicu iz Okruga Jamhil koja dvije sestre optužuje za ubistvo na farmi kod Njuberga 3. novembra, i za šest drugih zločina.

Sudija Njufeld je u donošenju presude protiv Šeron Halstid koristio iste dokaze koji su bili iznošeni tokom saslušavanja Debore Halstid. Prema presudi ona će se zadržati bez mogućnosti polaganja kaucije; Njufeld je zakazao sljedeće ročište u ponedjeljak kad se od nje očekuje da uloži žalbu." *(isto,* 7. *decembra* 1988.)

Visoka cijena gubitka slobode

Do gubitka slobode dolazi na mnogo načina. U ovom slučaju, na primjer, sestre Halstid našle su se pod ograničenjima zakona države Oregon. Dejvid Grin Mlađi zbog posledica ranjavanja više ne može živjeti normalnim životom, a njegov sin Nataniel Grin, sada star već 11 godina, još uvijek je paralizovan od prsa prema dolje.

Opis povreda Nataniela Grina, koji je dao dr Džefri Lui, blijedo ilustruju cijenu koju je dijete platilo.

„Pitanje: ... Doktore, opišite sudu, molim vas, povrede koje ste utvrdili na Natanielu Grinu?

Odgovor: Pa, mislim da su spoljašnje povrede očite... Najvažnija je rana na vratu gdje je metak probio vrat. Tu smo morali spustiti cjevčicu niz njegovo grlo do pluća kako bismo mogli održavati disanje. Postavili smo i cjevčicu u njegov mokraćni mjehur da bi urin mogao isticati. Iako ove povrede dovoljno govore, mnogo su važnije rane koje ne možete vidjeti.

Pitanje: Možete li nam opisati rane koje se ne vide?

Odgovor: To je... nesrećnik. Dijete uopšte ne može micati nogama... potpuno je nepokretnih nogu... Nema normalan rektalni tonus. To je dio povrede. Nema kontrolu nad funkcijama crijeva. To pokazuje da mu je prilikom ranjavanja potpuno oštećena leđna moždina, a to znači da su izgledi da ponovno prohoda zapravo nikakvi.

Pitanje: Jeste li kasnije vršili operativne zahvate na Natanielu Grinu?

Odgovor: Da, jesam.

Pitanje: ... Možete li opisati operaciju... oštećenja koja ste otkrili kad ste uklonili metak?

Odgovor: Nataniel je podvrgnut dvjema operacijama. Nisam sudjelovao u prvoj. Ona je izvedena na vratu da bi se vidjelo ima li ikakvu ranu na arteriji koja ide u mozak, nakon čega je moždana tekućina i dalje isticala u pluća, što je bio veliki

problem... Tada smo odlučili izvaditi metak... Napravili smo rez preko drugog i trećeg pršljena... da otvorimo prilaz leđnoj moždini koja je bila probijena, i bilo je očito da je metak tu udario s takvom silinom da je probio ovojnicu leđne moždine pa je moždana tekućina počela isticati... Metak je prošao kroz pršljen i presjekao živce koji idu prema grudima pa sam samo zašio otvor kako ne bi isticalo... prekrio sam otvor jednim mišićem kako bih ga još bolje pokrio, nadajući se da moždina neće isticati, očistio sam ranu i zatvorio je.

Pitanje: Jeste li vidjeli Nataniela Grina u sudnici?

Odgovor: Da.

Pitanje: Na temelju oštećenja koja ste utvrdili za vrijeme operacije i kasnije, imate li neku prognozu o tome hoće li on ikada više biti sposoban hodati ili povratiti tjelesne funkcije koje je, kako ste rekli, izgubio?

Odgovor: O tome sam već razgovarao s dr Bejers koja je preuzela brigu za njegov oporavak, i iz njenog opisa i onoga što danas vidim, mislim da nikad više neće hodati, niti pokretati ili osjećati udove, a ni kontrolisati crijevo i mjehur, te da mu je trajno oštećena polna funkcija."

(Zapisnik Državnog suda u Oregonu, sv. 101.)

Bolno srce žalosnog roditelja

Otkako je Sotona donio grijeh na naš svijet, stalno je pokušavao uništiti sve što donosi mir, zadovoljstvo i utjehu. Njegov trajni cilj jeste ispuniti ljudsko srce tugom. Dejvid Grin Mlađi iz prve ruke je spoznao tu žalost. Pred sudom je opisao jedan od najmračnijih dana svoga života.

„Pitanje: Gospodine Grin, vi imate zakonsko pravo obratiti se sudu i reći kako se osjećate i kako je taj događaj uticao na vas, te što mislite da bi trebalo učiniti, stoga, ako to želite, možete se sada obratiti sudu i reći kako se osjećate.

Odgovor: U redu. Pokušaću pročitati trudeći se da ne bude predugo. Ne znajući kako da opišem niti kako se neko drugi osjeća u trenucima boli, misli i događaji koji mi prolaze kroz um i koje su tu danas, nastaviće se i u danima i godinama koje dolaze. Nataniel ima ožiljke na svome licu. To su Natanielovi vidljivi ožiljci. Gledam te ožiljke i zamišljam ga kako sjedi u sobi i gleda je kako povlači okidač. Razmišljam o nevidljivim ožiljcima. Postoje ožiljci koje sada ne možete vidjeti. Mnogi kažu da će bol proći, ali to kažu samo oni koji nisu doživjeli tu vrstu boli. Uvijek će me boljeti kad budem gledao Nataniela kako plače u svojoj nesreći. Pet puta na dan mora se previjati i svako jutro ručno stimulisati pražnjenje crijeva. Nedostaje mi njegovo penjanje na krevet ili u moje krilo kako bi se ugnijezdio kod mame i tate. Mnogi se izvinjavaju za stvari koje učine, ali niko ne može shvatiti snagu izbora. Mnogi tokom rata bivaju mučeni ili čine stvari koje ne žele činiti, i ne popuste. To ne bi bilo učinjeno da oni to nisu željeli učiniti. Činite li vi sve što želite, jer u to vjerujete?.. Svaki dan me podsjeća da se dogodilo nešto što stvarno

nema smisla. Čujem smrtne krike nekoga koga volim zamislite ostatak života slušati u svom umu smrtne krike onoga koga volite. Čak ni vrijeme nikad neće izbrisati to sjećanje. Gledati male mlitave noge uvenule kao tijelo zmije bez glave. Koliko je vas, koji ste danas ovdje, moralo odgovoriti na pitanje: 'Želim svoju mamicu, gdje mi je mama?'

Pitanje: Gospodine Grin, biste li možda radije tu izjavu uručili sudu?

Odgovor: Ne. Tada je niko ne bi čuo. Ako imate strpljenja, pročitaću je do kraja.

Pitanje: Nastavite.

Odgovor: Najprije opekotine od pucnja na licu i borba za dah. Ne mogu čak ni izgovoriti te riječi. Samo Nataniel zna kako je to ležati u krevetu četrdeset pet dana s tubusom u ustima i ne biti sposoban izgovoriti ni riječ. Je li dijete trebalo vidjeti svoju mamu kako umire? Onaj ko čini zločin nad djecom nema ljudskih osjećaja. Ljudsku vrstu bi trebalo istrijebiti. Svaki dan mi se čini kao da je san. Ljudi govore; ja ne znam što bih rekao. Šest, sedam, ili manje sati sna. Dani koji ne mogu početi prije podneva. Dizanje, dizanje kamo god idemo. Treba gurati kolica. Tricikl stoji neupotrebljavan, rđa u dvorištu iza kuće. Pijesak za igranje obrastao travom. Najomiljenije plastične igračke izblijedjele su na suncu, prekrivene paučinom... Slike iz prošlih vremena, slike voljene mame koje više nema. Proći će Božić bez bicikla, skutera ili fudbalske lopte. Gdje je tatin mali pomoćnik da mi pomogne u dvorištu? Neće više biti radoznalih malih očiju da izbliza posmatraju što to tata radi oko kuće. Nema više Nataniela koji trči po dvorištu sve dok ne iznemogne zbog smijeha. Ne vidam više taj smijeh. Je li vam ikada nedostajao mališan koji trči k vama da vas zagrli? Kad odemo u park, što da se igramo? Kako se vi igrate? Ne pjevuši više slatki mali glasić dok se kupa. Nema više blatnjavih cipelica, čarapa ni pantalona pred zadnjim vratima. Malih otisaka prstiju posvuda po dovratnicima. Kutije s malom odjećom koju je nosio Nataniel složenom za drugo dijete. Umjesto izlazaka i igre guram ga u kolicima ispred izloga ili po šetalištu. Jeste li ikada posmatrali trogodišnjaka kako hvata rešetku bolničkog kreveta i drma je iz očaja, ili kako udara po nogama koje su tu ali ih nema, jer nisu žive?.. Znate li što znači nikada više ne biti slobodan, živjeti normalno?.. Biti sam, podići tepih i vidjeti lokvu krvi onoga koga ste voljeli i koga ste držali za ruku, s kim ste se smijali, za koga sam želio da uvijek bude tu? Jeste li ikada plakali tri mjeseca bez prekida, katkad tako jako da vam je nos krvario? A sad moram tu sjediti i nešto govoriti, odgovarati na pitanja koja neće ništa promijeniti. Možda ćete moći ocrniti moj ugled, ali ne možete ocrniti moj karakter. Za mene je to bio zločin iz pohlepe. Mnogo je toga ukradeno uključujući ženu, majku, kćer, sreću i budućnost četiri porodice. To nisu dokazi koje možete vidjeti, ali to je ukradeno. Moji osjećaji kažu da smrt treba kazniti smrću, ali smrt je lak izlaz, i u ovom slučaju život ovakav kakav jeste bio bi najbolja kazna. Sud možda ne nalazi dovoljno dokaza za postojanje zavjere, ali prema mojem mišljenju i mišljenju mnogih drugih, ako do toga uopšte držite, oni postoje.

Pitanje: Ima li još nečega, gospodine Grin, što biste željeli reći sudu?
Odgovor: Možda kasnije. Ne sada.“ *(isto)*

„*Ako će se i gore pomaknuti i humovi se pokolebati, opet milost moja neće se odmaknuti od tebe, i zavjet mira mog neće se pokolebati, veli Gospod, koji ti je milostiv.“* (Isaija 54:10)

Glava 11.

LICEM U LICE S OKRUTNOM STVARNOŠĆU

Prošlo je više od pet godina otkako su se anđeli prvi put pokazali članovima grupe „novoga svijetla.“ Tokom tih godina Isus je, navodno, mnogo puta posjećivao Lin Grin, govoreći njoj i njenim sledbenicima da su Njegov osobit narod na Zemlji, koji će On upotrijebiti da učini čudesa u korist onih koji drže Njegove zapovijesti tokom svršetka zemaljske istorije.

Jednog dana Lin je primila poruku za koju je tvrdila da je od Boga, koju joj je donio „Anđeo Budućnosti“, a odnosila se na dvije osobe koje su, rekao je, Božji osobiti ljudi od kojih je jedna Šeron Li Halstid. Anđeo je rekao:

„Učenici Gospodnji, dolazim k vama noseći vam riječi s prestola... Budućnost vam sprema mnogo toga; mnoge ćete prepreke nadvladati u Isusovo ime. Zidovi će padati vašim rukama. Sunce će sjati na vašu riječ, Zemlja će se prestati okretati na vašu zapovijest, i to sve u Isusovo ime. Preko mora ćete hodati do udaljenih zemalja; govorićete mnoge jezike. A na kraju vašega dugog puta čekaće vas nagrada. Hoćete li ići do kraja? Jer prema vašem osjećaju za vrijeme na to se dugo čeka. Hoćete li živjeti u pripremi i čekanju tog vremena? Hoćete li ostati stajati? Ovo je volja Gospodnja.

Šeron, tvoje je ime od Gospoda... Tvoj život će se obnoviti još ovdje, na Zemlji, i to uskoro. Ti, Džozef, vlastitim rukama ćeš zadržati najveći talas s mora i tako spasiti mnoge da se ne utope. A ti, Šeron, snaga tvojega glasa prouzrokovaće da se najveća planina sruši na vaše neprijatelje kako bi se zaštitio Gospodnji narod.“

Dok sam sa Šeron i Deborom razgovarao u ženskoj kaznionici u Salemu, dojmila me se iskrenost kojom su povjerovale da je to Božja volja za njihove živote.

„Duboko me je dirnula misao“, rekla mi je Šeron, „da me je Bog izabrao da za Njega učinim djelo koje bi se moglo mjeriti s onima koja su u prošlosti učinili veliki ljudi o kojima čitamo u Bibliji.“

Upitao sam je nisu li joj se poruke koje je primila od anđela učinile prelijepe da bi bile istinite. Odgovorila je da jesu dodajući da joj je noćima bilo teško zaspati dok je pokušavala zamisliti veličanstvene stvari koje bi kao vođa, obdarena posebnom silom, mogla učiniti za Gospoda. Ali sad se našla u razgovoru s nekim ko joj neće govoriti o velikim pobjedama koje je izvojevala za Boga, već o tome kako je bila zavedena i kako joj je prevarom oduzeta sva sloboda koju je imala, i kako je gotovo izgubila vječnost odričući se svake vjere u Boga.

Obje sestre bile su jednostavno i uredno odjevene u zatvorsku odjeću, a Hilda i ja bili smo iznenađeni njihovom vedrinom i time kako su se prilagodile grubom zatvorskom životu. Dok smo bili u posjeti, mnogo sam puta u srcu zahvaljivao našem Gospodu za božansku milost i snagu koje je Njegov Sveti Duh davao sestrama

kako bi ih sačuvao od razornog stresa u takvom okruženju. Nije uvijek bilo tako. Bilo je trenutaka kad su pomišljale okončati svoj život.

„Mlađa od dvije sestre, optužena za sudjelovanje u ubistvima učiteljice iz Grants Pasa i pomoćnog radnika s farme kod Njuberga u novembru, u ponedjeljak je osuđena na zatvorsku kaznu od 20 godina.

Debora Halstid, 32 g., iz Grants Pasa, u zatvoru mora provesti najmanje 40 mjeseci prije nego što stekne pravo na uslovno puštanje i to pod uslovima koje je zadao sudija Okružnog suda Okruga Jamhil Donald R. Blensli u Mekminvilu...

'Debora Halstid ne može se okriviti za sudjelovanje u ubistvima u istoj mjeri kao i njena sestra', u ponedjeljak je sudiji rekao Džon Kolins, okružni branilac Okruga Jamhil. 'Dokazi ne upućuju na to da je imala oružje niti da je aktivno sudjelovala u nekom od zločina.'

I okružni tužilac Okruga Džozefin Pol Frejžer složio se s Kolinsom da je Debora Halstid bila manje umiješana. Frejžer je takođe rekao sudiji da ona pristaje dati izjavu o ubistvima. Frejžer je rekao da je majka Lin Grin psihički slomljena gubitkom svoje jedinice kćeri i želi biti sigurna da će pravda biti zadovoljena. Frejžer je rekao da će odbijanje žalbe od strane države to i omogućiti, jer će se moći prikupiti još više dokaza.

Frejžer je još rekao da i Dejvid Grin želi da Debora Halstid služi što je moguće duže te iz istog razloga ne želi da joj se odobri polaganje kaucije. Kolins je dodao da Debora Halstid ni nema finansijske osnove za kauciju. Prema pravilima o uslovnom puštanju velika suma kaucije smatra se olakšavajućim činiocem koji može dovesti do ranijeg puštanja...

U ponedjeljak je Frejžer čitao i uvod iz dnevnika Lin Grin u kojem je pisala o odlasku u park sa svojim sinom u oktobru 1987, kad ga je posmatrala kako se igra s patkama:

'Potrčao je prema meni koliko je brže mogao, dok se njegova kosa vijorila na vjetru i veliki osmijeh počivao na njegovom licu, i dok ga je slijedilo stotinu pataka.' Pisala je nadalje da će joj slika ostati u naljepšem sjećanju do kraja života...

Blensli je rekao da se suočava s tragedijom dvoje nedužnih ljudi koju je potpomogla Debora Halstid. Govoreći kako će posledice zločina zauvijek djelovati na preživjele, sudija je odredio najveću moguću kaznu, dvadeset godina zatvora. Frejžer kaže da je Debora Halstid data prilika da govori u ponedjeljak, ali je odustala.

„U izjavi datoj u ponedjeljak Kolins je obrazložio zašto traži minimalnu kaznu za Deboru Halstid. Četrdeset mjeseci je maksimum kazne koju bi ona trebala izdržavati temeljen na osnovici. Držeći se utvrđene osnovice, čini se vjerovatnijim da će državno vijeće za uslovno puštanje potvrditi presudu. Dodao je da to vijeće ima pravo skratiti ili produžiti rokove zatvorskih kazni.

Osnovica koja se određuje prema težini zločina i optuženikovom kriminalnom

dosijeu koristi se da bi se odredilo koliko će neko zapravo ostati u pretrpanim oregonskim zatvorima."

(Grants Pas „Daily Courier", 13. *juna* 1989.)

„Debora Halstid se odlučila na ćutanje u ponedjeljak poslijepodne, prije nego što je osuđena na dvije jednake zatvorske kazne od po 20 godina zbog sudjelovanja u ubistvima u dva okruga."

(Mekminvil „News Register": 14. *juna* 1989.)

„Slučaj Šeron Halstid neće se voditi u južnom Oregonu jer snažan publicitet koji mu je dat prije suđenja ne bi omogućio pošteno suđenje," danas je izjavio sudija. Sudija Okruga Džozefin Džerald Njufeld rekao je da će se truditi da se to suđenje održi u predviđeno vrijeme, 12. septembra, ali nije mogao reći gdje će se održati.

Njufeld je tu odluku donio nakon što je čuo rezultate istraživanja javnog mnjenja koje je pokazalo da je 81% stanovništva okruga Džozefin i Džekson upoznato s tim slučajem i da većina misli da je ona kriva.

Advokati Halstidovih Kenet Hadli iz Toleda i Grifit Stajnki iz Njuberga takođe su priložili dokaz da je društvo umiješano u taj slučaj zbog skupljanja novčanih priloga za jednu od njihovih navodnih žrtava.

Tridesetšestogodišnja Halstidova je optužena za ubistvo Lin Grin, 32 g., učiteljice iz Grants Pasa, i ranjavanje njenog supruga Dejvida Grina i njihovog sina Nataniela. Dejvid Grin, 31 g., oporavio se, a trogodišnji Nataniel ostao je nepokretan od grudi prema dolje... Halstidovu se tereti i zbog ubistva pomoćnog radnika s farme kod Njuberga 2. novembra, Majka Lemkea. Tužioci i u Džozefin i u Jamhilu traže smrtnu kaznu.

Mlađa sestra Debora Halstid, 32 g., takođe je u početku bila optužena za teška ubistva. Međutim, ona je zatražila da se ponište dvije podignute optužbe u maju za sudjelovanje u ubilačkoj zavjeri pa je u junu osuđena na dvadeset godina zatvora.

Razgovarajući sa sudom jutros telefonom iz Njujorka, voditelj ankete Tomas Ingliš rekao je da su njegovi saradnici anketirali 305 osoba u Okrugu Džozefin i 300 osoba u Okrugu Džekson. Tomas kaže da je 63% stanovništva Okruga Džozefin već spremno Šeron Halstid proglasiti krivom. Dodao je da među njima 43% smatra da bi je trebalo kazniti smrtnom kaznom nakon poštenog suđenja. 'Očito je da polovina članova porote (u oba okruga) imaju predrasude zbog snažnog uticaja medija', rekao je Ingliš.

Odbrana je takođe obznanila da je uticaj prikupljanja novčane pomoći koje provode radnici *Royale Gardens* za Nataniela Grina znatan. Odbrana je snimila na video traci dva događaja u kojima je sudjelovao i sam dječak, kao i brojne plakate koji su reklamirali prikupljanje, što je već donijelo 18.000 dolara.

Obrazlažući svoju odluku nakon saslušanja, sudija je rekao da je njegov zadatak da osigura Šeron Halstid pošteno suđenje. Sam publicitet, kako je ocijenjeno, bio

bi dovoljan da se suđenje preseli odavde. A dodatni činilac bila je velika uključenost zajednice u pomaganju Natanielu. Njufeld je rekao da prikupljanje pomoći nije krivo za premještanje suđenja i da ne želi obeshrabriti ljude da slične akcije preduzmu i ubuduće.“

(Grants Pas „Daily Courier“: 6 *jula* 1989.)

Glava 12.
SUD TRAŽI POMOĆ

U nastojanju da shvati događaje koji su doveli do tragedije porodica Grin i Lemke, sud države Oregon mislio je da bi najbolju pomoć mogao dobiti od Adventističke crkve te je za saradnju zamolio predsjednika Oregonske konferencije Adventista sedmoga dana. Starješina Leri Ivens pozvan je da pod zakletvom svjedoči na sudu.

„G. Hadli: Gospodine Ivens, hoćete li, molim vas, zbog zapisnika, reći svoje puno ime?

Odgovor: Leri Robert Ivens.

Pitanje: Kako se piše vaše prezime?

Odgovor: E-v-a-n-s.

Pitanje: Koje je vaše zvanje ili zanimanje?

Odgovor: Trenutno sam posebni saradnik predsjednika Oregonske konferencije Adventista sedmoga dana.

Pitanje: Možete li nam reći uopšteno što taj posao podrazumijeva?

Odgovor: Podijelio bih to u tri razreda. Prvo, ja sam crkveni savjetnik, i radim s crkvama pomažući im da rastu duhovno i brojčano. Takođe sam upravnik multikulturalne službe. Radim s raznim etničkim grupama, ali sam posebno odgovoran predsjedniku i projektima njegovog odjeljenja, a jedan od tih projekata je rad s nezavisnim službama, koje pokatkad nazivamo ograncima.

Pitanje: Ima li to veze s onim o čemu danas govorimo?

Odgovor: Rekao bih da to sigurno spada u poslednju kategoriju.

Pitanje: Vratimo se malo unatrag: što ste sve dosad radili u Crkvi?

Odgovor: Pastor sam petnaest godina. Radio sam u raznim odjeljenjima, zatim tri godine s nezavisnim crkvama, a zadnje dvije godine u administraciji.

Pitanje: Gdje se nalazi vaš ured?

Odgovor: U Klekmesu u Portlandu.

Pitanje: Ovdje ste po sudskom pozivu, je li tačno?

Odgovor: Tačno je.

Pitanje: S tim sam vam pozivom poslao i neke zapise o Dejvidu Grinu Starijem i Dejvidu Grinu Mlađem, nije li tako?

Odgovor: Tako je.

Pitanje: Mislim da ste me nazvali jutros; s nekim zapisima ste bili dva sata izvan Portlanda?

Odgovor: Da. Proučavao sam ih prošle noći.

Pitanje: Jesam li vam dao do znanja da se ne biste trebali vratiti u Portland?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kad ste prvi put čuli za grupu iz Grants Pasa o kojoj danas razgovaramo?

Odgovor: S imenima članova te grupe zapravo nisam bio upoznat sve do, mislim, nakon pucnjave.

Pitanje: Kad spominjemo Dejvida Grina Starijeg, jesu li vam poznati njegovi spisi?

Odgovor: Mislim da sam čuo za to ime, ali među adventistima iz južnog Oregona ima mnogo nezavisnih grupa i ja sam bio u posjetu nekima od tih nezavisnih u Okrugu Kanjonvil. Ne poznajem te ljude, jer to je bilo prije dvije, dvije i po godine.

Pitanje: Jesu li vam poznati pojmovi „služba glasova“ i „služba oslobađanja“?

Odgovor: Da, dobro mi je poznata zamisao o glasu misli i službi oslobađanja.

Pitanje: Da li biste nam opisali što ti izrazi znače vama?

Odgovor: Mislim da smo ih danas čuli. Služba oslobađanja naglašava istjerivanje demona iz ljudi koji su, navodim, opsjednuti demonima. Glas misli je, u biti, komuniciranje između čovjeka i višeg bića. U ovom slučaju to bi obično bio anđeo.

Pitanje: Ispravite me ako griješim: mislim da ste pred istražiteljem spomenuli da je ovo komuniciranje s anđelima pomalo sumnjiv koncept unutar Crkve, je li to tačno?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Ako vas dovodim u težak položaj ili vas pitam nešto o čemu ne smijete govoriti u ime Crkve, molim vas, recite mi.

Odgovor: Pa jasno je da se ovdje radi o zastranjenju. Crkva adventista sedmoga dana takvo što ne podržava. Postoje grupe koje to čine, ali ne u skladu s organizacijom adventista sedmoga dana.

Pitanje: Mislite li i na službu glasa misli i na službu oslobađanja od demona?

Odgovor: Na službu komuniciranja preko misli svakako mislim. A služba oslobađanja... jednim dijelom crkva priznaje da postoji zla sila koja može nadvladati i imati veliki uticaj na ljude. Ali vrlo teško bismo išli tako daleko kako je danas opisano. Mislim da adventisti sedmoga dana jednostavno vjeruju da postoje demonska bića, da postoji nebeski Otac, i svakako vjeruju da postoji sukob, a mi se ljudi moramo boriti s takvom vrstom iskušenja. Mi vjerujemo, dakle, da nije potrebno proći kroz mnoge obrede kako bi se od demona, tih sila, zatražilo da odu. Fenomen službe oslobađanja razvio se iz drugih izvora, kao što je film *Istjerivač duhova...*

Pitanje: Jeste li dobili neke od tih spisa za koje se drži da ih je napisao Dejvid Grin Stariji?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Možete li nam reći kako ste došli do njih?

Odgovor: Ja sam poput javnog posrednika. Izgleda da su te stvari, na žalost, u moj ured stigle zbog istrage i zbog savjetovanja crkava koje se o tome raspituju.

Pitanje: Rekli ste da nemate sve papire, ali kakve ste dokumente dobili o ovoj

temi?

Odgovor: O toj temi imam rukopis koji je napisao Dejvid Grin Stariji a u kojemu objašnjava svoje mišljenje o brojnim tačkama – o glasu misli, istjerivanju demona itd. On otkriva mnogo toga o onome što mi zovemo hermeneutika ili način tumačenja Biblije. Zbog toga spisa obratili smo se predsjedniku, naša se konferencija obratila, jer on je jedini u konferenciji koji može poslati službeni zahtjev sjedištu Generalne konferencije u Vašingtonu D.C. Tamo imamo Institut za istraživanje Biblije (*Biblical Research Institute*). Institut zapošljava mnoge teologe koji pomažu u tumačenju i vođenju crkve u teološkim pitanjima koja se pojave. Predsjednik je tražio da Institut pregleda, analizira i da mišljenje o tom dokumentu, rukopisu koji je imao Dejvid Grin Stariji.

Pitanje: Jesu li vam odgovorili, ili vašem predsjedniku?

Odgovor: Jesu.

G. Frejžer: Časni sude, ovdje moram uložiti prigovor. Shvatam da se pravila iznošenja dokaza ne primjenjuju na ove stvari, ali ne vidim povezanost ovoga ispitivanja s aktuelnim predmetom i saslušavanjem optužene. Stoga ulažem prigovor.

G. Hadli: Časni sude, ključni predmet je, naravno, razmišljanje optužene koje ju je dovelo u ovu nevolju, i već postoji svjedočanstvo da su neki od tih spisa bili kod nje...

G. Frejžer: Mislim da ono što je neko crkveno odjeljenje u Vašingtonu D.C. učinio s tim materijalom, što nema veze s optuženom, nema veze ni s ovim procesom.

Sudija: Odbacujem prigovor.

Pitanje: Gospodine Ivens, možete li nam ukratko prepričati odgovor iz Vašingtona D.C?

Odgovor: Pročitaću vam odlomak ako mi dopustite...: 'Mjesna crkva bi učinila veliku ludost kad bi toga brata postavila da vrši javnu službu. Ako on uvježbava svoju grupu u službi oslobađanja od demona, savršenom posvećenju po poznom daždu, uključujući poruke preko misli i natprirodna zbivanja, on bi stvarno trebao biti isključen iz zajedništva crkve. Materijal brata Grina je protivcrkveni u onom dijelu koji se odnosi na organizaciju. Nauka koji on poučava jest obmana. Njegov uticaj na nove članove bio bi negativan i prevaran kad bi se taj spis čitao i prihvatio. On očito ne nameće svoje zamisli, ali njegov je stav, ipak, da ćete, ako ih ne prihvatite, umrijeti i tako otići na Nebo, a ako te zamisli prihvatite, bićete jedan od onih izabranih koji će uživati ta neobična iskustva i možete biti prebačeni gore a da ne vidite smrt. Takva ponuda je privlačna, i prevariće mnoge te ih zavesti od istine. Zabluda nikad nije bezopasna. Sve dok ne bude spreman odustati od tih čudnih i zbrkanih učenja, ne vidimo kako bi mogao biti koristan član Crkve. Očito je da je proveo sate i sate u proučavanju i da ima razvijenu sposobnost zaključivanja i komuniciranja, ali je na neki način skrenuo s puta i druge vuče za sobom.'

Pitanje: Kojeg je to datuma pisano, gospodine Ivens?

Odgovor: 6. juna 1989.

Pitanje: To je očito prvo službeno tumačenje tih rukopisa za koji znate?

Odgovor: Da.

Pitanje: Spomenuli ste još jednu grupu, po imenu Dejvidovci *(Dejvidians* – prim. prev.). Jeste li upoznati s tom grupom?

Odgovor: Pomalo.

Pitanje: Što biste mogli reći sudu o tome? Koliko sam shvatio, oni nemaju veze s našom temom?

Odgovor: Stvarno ne vidim kakve to ima veze s ovim slučajem, osim da je to grupa koja ne predstavlja nauku adventista sedmoga dana niti njihov način djelovanja i da su vrlo samostalni, ne savjetuju se s matičnom crkvom. Mislim da bi bilo dobro ovdje spomenuti da imamo neke smjernice koje je sastavila crkva kako bi pomogla tim ljudima, tim grupama, da imaju predodžbu. Unutar crkve želimo omogućiti slobodu, ne želimo staviti ljude u kutiju i reći im da je to ono što moraju vjerovati, potrebna je sloboda, ali postoje i neka zacrtana mjerila, smjernice koje su povučene, a te se pojedine grupe pokazuju kao prekršioci najmanje tri do četiri tačke smjernica.

Pitanje: Mislim da se negdje u jednom svjedočenju ili zapisniku spominje J. Rejnolds Hofman kao jedan od onih koji su kratko vrijeme bili s tom grupom. Je li vam poznato to ime?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li on član Crkve?

Odgovor: Mislim da jeste. Nedavno sam razgovarao s njim. Promijenio se. Služba oslobađanja od demona negdje oko 1985. počela se više baviti komuniciranjem preko misli. Kako su se počeli razvijati, neki od tih ljudi počeli su se pitati šta se događa, jer su manifestacije misaonog komuniciranja postajale sve besmislenije. Taj fenomen se pojavio i razvio u manjoj grupi, i ljudi poput Hofmana postavljali su pitanja, pretpostavljam, unutar te grupe adventista koji su umiješani u službu istjerivanja, koji Adventističku crkvu nisu gledali kao onaj ko je nadahnuo tu promjenu... Hofman.

Pitanje: Imate li još nešto što biste dodali ovome? Ovog poslijepodneva ste čuli šta se događa.

Odgovor: Mislim da je ovdje iz moje perspektive i našeg iskustva važno spomenuti da je ta pojava šira od vjerske grupe. To je fenomen koji se sad proširio i na svjetovno područje i druge pogađa nasiljem, osim ovoga o kojemu govorimo. Mislim da je u ovom trenutku značajno imati jasniji uvid u pokret „Novo doba“ *(New Age movement* – prim. prev.). Širli Meklejn u većini slučajeva... prema tvrdnjama ljudi koji dijele ovo vjerovanje... pod onim je što ova grupa naziva demonskim uticajem... Pojavio se fenomen koji teži k tome da preplavi ovu zemlju vantjelesnim i zaumnim iskustvima navodeći ljude da čine stvari koje oni najrazumniji

ne bi učinili.

Pitanje: Primjećujem da u takvoj vrsti grupacija mora postojati podjela na vođe i sledbenike?

Odgovor: Postoji, a postoji i pravo rivalstvo među tim grupama. Moć i vlast su nešto za čim se žudi. Zato je za te grupe crkva neprijatelj, jer crkva je autoritet. Oni ne žele nikakav vjerski autoritet. Oni se nadmeću za vlast. Mi čak i unutar i izvan Adventističke crkve imamo grupe koje se bore za priznanje i autoritet. Oni žele imati poslednju riječ.

G. Hardli: To je sve."

„G. Frejžer: Gospodine, iz vašeg osvrta danas shvatio sam da je u državi Oregon bilo i drugih slučajeva gdje ste se trebali pozabaviti službama istjerivanja i službama misaonog komuniciranja; govorim li tačno?

G. Ivens: Nisam bio pozivan posebno zbog toga, prije bismo mogli reći da su me tražili za savjet i pomoć, to da.

Pitanje: Prema vašoj procjeni, koliko takvih službi imamo u državi Oregon?

Odgovor: Rekao bih, nadam se, jednu. Ja ih sve vidim kao jednu grupu. Ne vidim ih kao razdijeljene.

Pitanje: Imamo tu grupu o kojoj govorimo u južnom Oregonu. Zar su oni, onda, rašireni svugdje po državi?

Odgovor: Da.

Pitanje: To je, znači, unutar granica države Oregon jedina grupa za koju znate ili dio službe za koju znate da je počinila djelo nasilja?

Odgovor: Koliko ja znam, da.

Pitanje: Iz vašeg današnjeg osvrta, gospodine, izvodim da niste imali nikakav lični kontakt s Dejvidom Grinom Starijim?

Odgovor: Tačno.

Pitanje: Ni s Dejvom ni Lin Grin; je li i to tačno?

Odgovor: Tačno je.

Pitanje: Jesam li dobro razumio da niste imali lični kontakt ni sa Šeron Halstid?

Odgovor: I to je tačno.

Pitanje: Možete li nam reći, da li je bilo koji od spisa Dejvida Grina Starijeg, prema vašem mišljenju, imao bilo kakav uticaj na optuženu?

Odgovor: Ne mogu tvrditi da je imao direktnog uticaja.

Pitanje: A od onoga što ste nam čitali iz dokumenta koji je poslat iz Vašingtona D.C., je li išta od toga ikada došlo do Šeron Halstid prije 5. novembra 1988?

Odgovor: Baš taj dokument nije.

G. Frejžer: Hvala vam. Nemam više pitanja.

G. Hadli: Nema više pitanja."

(Zapisnik suda države Oregon, sv. 101.)

Glava 13.

OD PROUČAVANJA BIBLIJE DO SPIRITIZMA

Kao svjedok pod zakletvom na sudu države Oregon Okruga Džozefin, u Grants Pasu, Džon Džentri je na tom mjestu proveo više vremena od bilo kojeg drugog svjedoka. Do najsitnijih pojedinosti opisao je godine koje je proveo sa grupom „novog svijetla." Ostali članovi na njega su gledali kao na onoga koji hoda s Bogom. Džentri je, navodno, išao na Nebo i bio tamo česti posjetilac tokom svojih vantjelesnih iskustava.

Džon Džentri je dao odličan pregled onoga što je ta vjerska grupa svakodnevno radila, uvid u njihove stavove i načine na koje su djelovali. Njihovo ponašanje je otkrilo koliko su ih daleko Sotonini anđeli odveli od Boga, dok su oni još uvijek vjerovali da ih Bog vodi. Sledeći sudski zapisnik bilježi riječi osobe koja je bila pod uticajem Sotoninog obmanjivanja a počela je kao iskreni proučavalac Biblije.

„G. Stajnki: Hoćete li zbog zapisnika reći svoje puno ime i prezime?

Odgovor: Džon Martin Džentri, G-e-n-t-r-y.

Pitanje: Jeste li ikada živjeli u bliskom susjedstvu s gospodinom po imenu Ken Kuk?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Kad je to, otprilike, bilo?

Odgovor: Oko 1982, '83.

Pitanje: Jeste li g. Kuka poznavali svo to vrijeme?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Što je on radio? Koje je bilo njegovo zvanje?

Odgovor: Mehaničar.

Pitanje: Kako ste se upoznali?

Odgovor: Trebao sam nešto popraviti. To mi je on uradio.

Pitanje: Je li vas ikada pozvao da s njim proučavate Bibliju?

Odgovor: Da.

Pitanje: Koliko ste ga tada već poznavali?

Odgovor: Dvije sedmice.

Pitanje: Je li tada bio oženjen?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Sjećate li se imena njegove žene?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kako se zvala?

Odgovor: Deniz.

Pitanje: Jeste li odlazili k njima – koliko ste često išli kod njih da zajedno proučavate Bibliju?

Odgovor: Dvije ili tri večeri sedmično.

Pitanje: Je li vas katkad bilo više – to je samo troje vas, zar ne?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li vas koji put znalo biti i više od troje?

Odgovor: Pa, koji put bi došla njegova svastika ili šurak. Ali to je uvijek bilo kod njega u kući.

Pitanje: Kod Kena Kuka?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jesu li vas u jednom trenutku Ken i Deniz Kuk pozvali da s njima idete k Dejvu i Lin Grin?

Odgovor: Jesu.

Pitanje: Jeste li i tamo čitali Bibliju, proučavali?

Odgovor: Mislim da jesmo. Bilo je to više kao upoznavanje.

Pitanje: Sjećate li se, možda, kakvi su Grinovi bili kad ste ih prvi put sreli?

Odgovor: Bili su mladi bračni par, izgledali su srećno.

Pitanje: Je li bilo razlike između Dejvida i Lin Grin? Je li se jedno više isticalo od drugoga?

Odgovor: Lin je bila upadljivija.

Pitanje: Jeste li na kraju imali biblijska proučavanja s Grinovima?

Odgovor: Da.

Pitanje: Koliko često?

Odgovor: Mislim da je to u početku bilo jedanput sedmično, a onda se razvilo u dva i tri puta sedmično.

Pitanje: Je li to bilo, otprilike, 1984.?

Odgovor: Da.

Pitanje: Koliko bi trajao svaki od tih sastanaka?

Odgovor: Sat, sat i po.

Pitanje: Kad ste počeli, je li bilo govora o istjerivanju demona ili razgovoru s Bogom, ili su to bila samo biblijska proučavanja?

Odgovor: Bilo je riječi samo o temeljnim istinama Biblije. Nije bilo govora o istjerivanju duhova.

Pitanje: Je li bilo ko naginjao k tome?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Je li koji put u vaš krug dolazila i Šeron Halstid?

Odgovor: Prvi put je došla otprilike mjesec dana nakon što sam upoznao Dejvida i Lin.

Pitanje: Ko vas je upoznao sa Šeron?

Odgovor: Ne znam. Mislim da je to bio Dejv.

Pitanje: Je li došla za vrijeme proučavanja?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sjećate li se ko je doveo?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Sjećate li se nekoga po imenu Šeril Ros?

Odgovor: Da.

Pitanje: Ko je ona, ako se sjećate?

Odgovor: Mislim da je rođaka od Šeron.

Pitanje: Je li se Šeron tada pridružila vašoj grupi? Možda je 'pridruživanje' pogrešna riječ. Je li počela redovno dolaziti?

Odgovor: Da. Mislim da se baš tada upravo doselila u grad.

Pitanje: To bi bilo negdje 1984.?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li i Šeril Ros došla na neki od sastanaka?

Odgovor: Samo na neke. Mislim da je živjela sjevernije.

Pitanje: Znači, tamo ste bili vi, Ken Kuk, Deniz Kuk, Dejv i Lin Grin, Šeron, i u nekoliko navrata Šeril Ros, je li tačno? Je li još neko dolazio s vremena na vrijeme?

Odgovor: Dolazili su i drugi tokom godina.

Pitanje: Je li tamo bio i neko po imenu Bad?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li on došao u ranom razdoblju?

Odgovor: Ne znam. Nisam ga poznavao sve do kasnije.

Pitanje: U tom ranom razdoblju, tamo negdje 1984.... vi ste znali ko su Leo i Hari, zar ne?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Ko su oni?

Odgovor: Djeca Šeron Halstid.

Pitanje: Jesu li oni dolazili na sastanke tokom 1984.?

Odgovor: Nisu.

Pitanje: Znate li gdje su bili?

Odgovor: Mislim da ih je čuvala njihova baka.

Pitanje: Tokom tih biblijskih proučavanja s Grinovima, Kukovima, Šeron Halstid i Šeril Ros, jeste li vi ili vaša grupa znali za biblijska proučavanja koja su se održavala u Kanjonvilu?

Odgovor: Da.

Pitanje: Ko je iz Kanjonvila pokrenuo ta proučavanja?

Odgovor: Džin Kecner.

Pitanje: Je li i njezina kći bila uključena?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Je li vaša grupa kada odlazila u Kanjonvil da bi se sastala s Džin Kecner?

Odgovor: Da.

Pitanje: Znate li ko je to prvi učinio?

Odgovor: Ne znam, ali bilo je govora o tome da se kod Džin održavaju sastanci. Ne znam ko je došao na zamisao da se ide.

Pitanje: Jeste li znali za bilo kakvu posebnu grupu koju je vodila ta Džin Kecner?

Odgovor: Da.

Pitanje: Što ste čuli?

Odgovor: Da može neposredno komunicirati s Bogom i da može istjerivati zle duhove iz ljudi.

Pitanje: Jeste li to saznali prije nego što ste je upoznali?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kad ste prvi put bili tamo, je li to bio cjelodnevni susret, ili samo dva sata? Koliko ste dugo bili tamo?

Odgovor: Oko pet sati.

Pitanje: Sjećate li se kojeg je to dana u sedmici bilo?

Odgovor: Bilo je to ili u petak ili sledećeg dana, u subotu.

Pitanje: Sjećate li se ko je išao s vama?

Odgovor: Mislim da smo u jednom vozilu bili Dejv, Lin i ja.

Pitanje: Jesu li tamo došli i Ken i Deniz Kuk?

Odgovor: Mislim da jesu.

Pitanje: Je li bila i Šeron?

Odgovor: Ne sjećam se.

Pitanje: Šta se dogodilo kad ste stigli u dom Kecnerovih u Kanjonvilu?

Odgovor: Najprije su nam pokazali kuću. Vjerovatno smo nešto i pojeli, a zatim smo počeli razgovarati o biblijskim temama.

Pitanje: Ko je vodio razgovor na tom vjerskom skupu?

Odgovor: Džin.

Pitanje: Je li spomenula pred ostalima da na istoku poznaje nekoga ko istjeruje demone?

Odgovor: Prvi put kad sam ja bio tamo, nije.

Pitanje: Je li to učinila kasnije?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Koliko ste puta, otprilike, bili kod Džin Kecner?

Odgovor: Oko pet puta.

Pitanje: Jeste li vi zaista bili prisutni na sastanku na kojem su istjerivali demone iz ljudi?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Možete li nam opisati... šta se događalo?

Odgovor: Pa, bilo je to u domu Kecnerovih, gore u sobi. Bilo nas je oko sedam ili osam, a Džin se spremala izvesti demone koji su uznemiravali nekog čovjeka.

Oni su bili u njemu i oko njega. Mi smo molili da Božji Duh bude s nama, a ona je zatim pozvala demone koji su mučili čovjeka; on je tada podivljao, onako kako čovjek pobijesni kad je pod uticajem droge, kao da je bio u transu, i stalno je ponavljao kako želi da djeca napuste prostoriju kako ih ne bi povrijedio. Nakon otprilike sat vremena bio je čist, i grupa je htjela da praznina, koja je ostala u njemu nakon zla, bude popunjena Svetim Duhom i dobrotom.

Pitanje: Kako su oni to izveli?

Odgovor: Ja nisam osposobljen za istjerivanje demona. Nije mi jasno kako su to učinili.

Pitanje: Je li Džin Kecner to učinila?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li ih zvala po imenu?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Rekli ste, ako se sjećate, da vas je tamo bilo sedam ili osam. Sjećate li se ko je sve bio?

Odgovor: Nisam siguran za sve, ali znam da sam bio ja, Ričard Flauers, tu je mogao biti i Ken Kuk, Bad, i Viki i Čarls Viljegas.

Pitanje: Viki je kćer Čarlsa Viljegasa, nije li tako?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Je li ona ikada imala sposobnost neposredno komunicirati s Bogom?

Odgovor: Viki?

Pitanje: Da.

Odgovor: Mislim da je razgovarala sa svojim anđelom pratiocem. Samo to.

Pitanje: Koliko je Viki imala godina?

Odgovor: Ne znam. Bila je studentkinja.

Pitanje: Je li ona i sad na fakultetu?

Odgovor: Mislim da jeste.

Pitanje: Je li to bio jedini put kad ste prisustvovali istjerivanju demona kod Džin Kecner ili ste bili više puta?

Odgovor: Samo je tada bilo tako dramatično. Na ostalim seansama izgledalo je kao da se ništa ne događa.

Pitanje: Ali ipak je bilo još seansi?

Odgovor: Svega nekoliko.

Pitanje: Jeste li kod Kecnerovih bili i kršteni?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Je li još neko bio kršten s vama?

Odgovor: Samo još Ričard.

Pitanje: Ričard Flauers. Gdje ste vi bili kršteni?

Odgovor: Pozadi u dvorištu, u bazenu.

Pitanje: Ko vas je krstio?

Odgovor: Ken Kuk.

Pitanje: Je li tačno da ste istovremeno sa sastancima kod Kecnerovih i dalje imali biblijska proučavanja u domu Dejva i Lin Grin?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jesu li se ti susreti na neki način izmijenili nakon što ste počeli odlaziti k Džin Kecner?

Odgovor: Pa, u početku je sve bilo nekako stvarno čedno, ali kako su prolazili mjeseci i godine, sastanci su bivali rjeđi, ali su postajali ozbiljniji u pogledu istjerivanja demona i sukobljavanja dobra i zla.

Pitanje: Je li se grupa postupno počela upuštati u ono što se naziva službom neposrednog komuniciranja s Bogom i razgovaranja s anđelima, ili tako što?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Sjećate li se kako ste sjedili na tim sastancima?

Odgovor: Da, sjedili bismo u krugu.

Pitanje: Kako ste ranije sjedili?

Odgovor: Neko je sjedio na krevetu, neko na podu ili na stolici. Svugdje smo se osjećali ugodno.

Pitanje: Jesu li svi u isto vrijeme počeli sjediti na podu?

Odgovor: Da.

Pitanje: Čija je to bila zamisao?

Odgovor: Pa, ne znam..., ali to je bilo nešto o čemu nismo razgovarali, to smo samo učinili. Primijetili smo da i ostali sjede u krugu pa smo im se i mi pridružili.

Pitanje: Jesu li u jednom trenutku članovi vaše grupe, mislim na Grinove, Kukove, Halstidovu i vas, dakle ljudi koji su dolazili na biblijsko proučavanje, jesu li članovi te grupe u jednom trenutku počeli tvrditi da vide i čuju natprirodna bića?

Odgovor: Da.

Pitanje: Možete li svojim riječima objasniti što je to gledanje i slušanje natprirodnog? Što je to vama značilo?

Odgovor: Nije svako vidio i čuo na isti način. Neki su mogli čuti u svome umu, kao glas podsvijesti, dok su drugi mogli čuti glas kao što vi sada slušate mene.

Pitanje: Osim kad su razgovarali s anđelima?

Odgovor: Oni su bili uvjereni da su to anđeli. Da biste mogli vidjeti, zatvorili biste oči i molili, i Bog bi vam, navodno, dao poruku, prenoseći je valjda u vas, i vi biste vidjeli kako se nešto pojavljuje, kao da sanjate.

Pitanje: Čuli smo nešto o tome da ste provjeravali duhove kako biste bili sigurni razgovarate li s pravima. Sjećate li se toga?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kako ste to radili?

Odgovor: Bila su samo dva testa koja ste mogli koristiti. Ako ste htjeli biti sigurni da ste molili Boga i da ste svoju informaciju dobili od Njega, a ne od nekoga

ko ga oponaša, upitali biste je li Isus došao u tijelu i umro na svetom krstu, i, mislim, prihvatate li Isusa kao svoga Spasitelja i Gospoda.

Pitanje: Ko bi postavio ta pitanja?

Odgovor: Osoba koja je primala poruku.

Pitanje: Ako je ta osoba mogla vidjeti, ona bi tada i posmatrala reakciju anđela, ako se ne varam?

Odgovor: Tačno.

Pitanje: Što biste vi tražili pogledom da ste mogli vidjeti?

Odgovor: Kad bi to bio lažni anđeo ili Sotona, ne bi vas mogao gledati u oči, i izbjegavao bi odgovor. A pokušavao bi ostaviti utisak da je dobri anđeo.

Pitanje: Je li ta grupa postavljala duhovnu zaštitu prije nego što bi otpočela komunikaciju s anđelima?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kako?

Odgovor: Molili smo da sveti anđeli okruže kuću i oni bi došli s mačem Božjeg gnjeva, i na neki bi način ovi anđeli postavili prepreku između vanjskog svijeta i untrašnjosti kuće kako bi spriječili zle duhove da uđu. Ali to nije bilo jamstvo, jer je Sotona bio toliko jak da je mogao ući bez problema.

Pitanje: Čak i kroz prepreke koje ste podigli?

Odgovor: Zato što nismo imali dovoljno dobrih anđela.

Pitanje: Jesu li anđeli bili naoružani? Jesu li imali oružje ili štitove?

Odgovor: Imali su štitove, a vjerovatno i mač.

Pitanje: Je li tačno da je ta grupa sve manje vremena počela provoditi u proučavanju Biblije, a sve više raspravljati o duhovima i spiritizmu?

Odgovor: Na kraju se pokazalo da je tako.

Pitanje: Možete li reći kad je otprilike došlo do te promjene unutar grupe?

Odgovor: Bilo je to postepeno. 1987. godina vjerovatno je bila najjača godina za tu grupu. Svako je uistinu očvrsnuo, a izgubljene članove, one koji su s nama bili od početka, koji nisu neposredno primali poruke, zamolili su da više ne dolaze, i pred sam kraj, prije nego što je došlo do nasilja, svi članovi su se razdvojili i svako je imao susrete s Bogom lično u svojim domovima, ali bi se još uvijek dešavalo da član grupe primi poruku od Boga i treba je reći drugoj osobi htjela ona to čuti ili ne, i ti bi ljudima morao iznijeti tu poruku, jer ukoliko to ne učiniš te ne budeš Božji glasnik, činiš grijeh, stoga si morao odnijeti poruku ili učiniti ono što se od tebe traži.

Pitanje: Rekli ste da je 1987. bila najjača godina za grupu. Ko su bili članovi koji su bili tako čvrsti u to vrijeme?

Odgovor: To sam bio ja, Šeron, Bad, Džin, Viki, i Čarls. Ken i Deniz Kuk više nisu dolazili.

Pitanje: Što je bilo s Dejvom i Lin Grin?

Odgovor: Bili smo u njihovoj kući.

Pitanje: Ali ste ih izostavili s popisa; zato vas pitam.

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Zašto su Ken i Deniz prestali dolaziti na sastanke?

Odgovor: E, sad... nisam baš siguran, jer su mi prijatelji te se nisam petljao u te stvari, ali mislim da...

G. Frejžer: Časni sude, ulažem prigovor. Ako svjedok ne zna, mislim da ga ne bi trebalo tjerati da nagađa.

Sudija: Ako će svjedok nagađati, ne mora odgovoriti na pitanje.

Pitanje: U redu. Je li ikada došlo do nesuglasica između Kena i Deniz Kuk, s jedne, i Dejva i Lin Grin, s druge strane, ako znate?

Odgovor: Da.

Pitanje: Znate li zbog čega?

Odgovor: Mislim da je to bilo zbog načina na koji su provjeravali duhove.

Pitanje: Jesu li na kojem sastanku Ken i Deniz Kuk zamoljeni da odu i više se ne vraćaju?

Odgovor: Tada nisam bio tamo.

Pitanje: Je li neko iz grupe želio imati sposobnost da neposredno vidi i čuje Boga i Njegove anđele?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jeste li vi kada pomislili da vam se Bog obraća dok ste u grupi?

Odgovor: Mislim da jesam – vidite, sada, kad imam više svijetla o onome što se događalo, na to gledam sasvim drugačije, ali vjerovao sam da mi se Bog obraća tihim glasom koji još uvijek pamtim.

Pitanje: U ono vrijeme ste tako vjerovali, ali ste otada promijenili svoje mišljenje?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Jesu li u jednom trenutku dječaci Leo i Hari počeli dolaziti u grupu?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sjećate li se kad je to bilo?

Odgovor: Godinu dana prije no što je Lin ubijena. Oni bi bili u drugoj prostoriji i postepeno su bivali sve prihvaćeniji na biblijskom proučavanju.

Pitanje: Jesu li najprije bili odvojeni?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kako je vrijeme prolazilo, jeste li se zbližili sa Šeron?

Odgovor: Da.

Pitanje: Postali ste ljubavnici?

Odgovor: Da.

Pitanje: Počeli ste se sastajati?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jedno ste vrijeme i živjeli zajedno, zar ne?

Odgovor: Jesmo.

Pitanje: Kada ste počeli zajednički život?

Odgovor: Ne sjećam se koje je to godine bilo.

Pitanje: Sjećate li se koliko ste dugo bili zajedno?

Odgovor: U istoj kući?

Pitanje: Da.

Odgovor: Rekao bih oko tri godine.

Pitanje: Jeste li imali planove za brak?

Odgovor: Ja sam imao.

Pitanje: Jeste li kupili i prsten?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li ikada nekome u grupi došla poruka koja je remetila vaše bračne planove?

Odgovor: Da.

Pitanje: Možete li nam reći nešto o tome, opet svojim riječima?

Odgovor: Neko je primio poruku koja je glasila da se Šeron treba udati za drugog čovjeka, a to se još nije dogodilo te ja nisam ništa poduzimao, plašeći se da ćemo prekinuti kad se taj čovjek pojavi, a, osim toga, ona je već mjesecima bila udata na Nebu, za svoga duha, što je meni bio znak da se trebam odseliti kako Bog ne bi bio ljut na mene tim više što živim s njom – s osobom koja je u braku. *(Autorova primjedba:* Šeron je rečeno da se treba udati za bivšeg katoličkog svještenika koji je trebao doći iz Evrope, i da će s njim imati dijete.)

Pitanje: Možete li se sjetiti ko je primio tu poruku?

Odgovor: Bila je to ili Lin ili Šeron, jer su one bile bliske u razgovoru o tim temama.

Pitanje: Ko su između članova vaše grupe bili glavni koji su mogli čuti natprirodna bića?

Odgovor: Na samom početku to sam bio ja, Lin i Deniz. A pred kraj oni koji su mogli čuti poruke nisu ih prenosili drugim ljudima, ali bi im oni koji nisu mogli čuti postavljali pitanja i od njih bi dobivali odgovore.

Pitanje: Znate li što znači duhovno putovanje?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kako biste to objasnili svojim riječima?

Odgovor: To je odvajanje duše od tijela. To znači imati vantjelesno iskustvo, a zatim nakon odlaska i izvršenja onoga što bi Gospod zapovijedio, biti sposoban vratiti se u tijelo, i sjećati se svega što si učinio.

Pitanje: Je li to bila tema o kojoj se raspravljalo u grupi?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li to bilo nešto u što su članovi grupe vjerovali?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li neko od članova tvrdio da je išao na duhovna putovanja?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Sjećate li se koji su to bili članovi?

Odgovor: Viki, ja, Dejv, Lin i Džin.

Pitanje: Ko je bio poslednji?

Odgovor: Džin Kecner.

Pitanje: Rekli ste da ste vi bili jedan od onih koji su išli na duhovna putovanja. Možete li nam opisati taj doživljaj?

Odgovor: Mogu.

Pitanje: Hoćete li to učiniti za nas?

Odgovor: Pa, nisam ja određivao kuda ću ići, ali sam navodno, sedam dana putovao u Novi Grad, Božji Grad, prošao sam kroz vrata uz pratnju anđela, obilazili smo grad i vidjeli razne stvari, drvo života, Božji presto, i nakon što sam sve to vidio, vratio sam se i izašao kroz ista vrata, odlebdio nazad na Zemlju, prošao kroz strop Dejvove kuće i ušao u svoje tijelo.

Pitanje: Rekli ste da ste prošli kroz ista vrata. Je li neko bio s vama na tom putovanju?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Jeste li bili sami?

Odgovor: Mislim da su me anđeli smatrali nesposobnim da sam letim pa su me uzeli i nosili.

Pitanje: Jesu li članovi grupe ikada na duhovna putovanja išli zajedno?

Odgovor: Mislim da jesu. Nažalost, ne sjećam se toga.

Pitanje: Da li bi se unutar grupe pokrenula rasprava nakon što bi se neko vratio s kojeg od tih putovanja?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li to bila uobičajena tema sastanaka?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Koliko ste se često okupljali u to vrijeme, govorimo o 1987. i početku 1988.?

Odgovor: Bilo je to svake dvije sedmice. Ali viđali smo se i u crkvi.

Pitanje: Je li iko u grupi doveo u pitanje valjanost tih zbivanja, tih duhovnih putovanja ili komuniciranja s anđelima, i slično?

Odgovor: Doveo sam to u pitanje tek onda kad mi je Ken Kuk otvorio oči te sam mogao vidjeti pogrešnost čitavog sistema, ali budući da nisam bio dovoljno otvoren, i zato što nisam htio izgubiti prijatelje, nisam ništa rekao.

Pitanje: Do toga, znači, niste došli u samoj grupi?

Odgovor: Nismo.

Pitanje: U jednom se trenutku pojavila i Debora Halstid?

Odgovor: Da.

Pitanje: Znate li ko je Debora Halstid?

Odgovor: Šeronina sestra.

Pitanje: Kad se ona uključila u sve to?

Odgovor: Pa, mislim da sam je upoznao osam ili devet mjeseci nakon Šeron kad je nakratko boravila u gradu. Zatim je otišla, nije je bilo nekoliko godina, a onda se vratila otprilike mjesec dana prije no što je Lin ubijena.

Pitanje: Je li Deborin povratak uticao na vaš odnos sa Šeron?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kako?

Odgovor: Isključila me je.

Pitanje: Vi i Debora se niste slagali?

Odgovor: Nikako.

Pitanje: Jeste li se kada svađali?

Odgovor: Jesmo.

Pitanje: Možete li se sjetiti zbog čega?

Odgovor: Dosadilo joj je slušati kako demoni govore preko mene pa mi je stavila ruku na rame i gurnula me, a ja sam joj se samo smijao i pogoršavao situaciju. Ona se okrenula i otišla. Kada se vratila, rekla je da se molila i da joj je sada žao.

Pitanje: Jeste li vas dvoje kada odlazili zajedno u samoposluge?

Odgovor: U tome je i bila stvar.

Pitanje: U čemu je bila stvar? Šta je to bilo?

Odgovor: Pa, kad kupujete u samoposluzi i stavljate namirnice u korpu, nije dopušteno jesti ih prije nego što napustite trgovinu, a ona je uvijek voljela popiti malo pakovanje mlijeka i ja sam to primijetio. Hari i Leo su uzimali slatkiše i činili su isto što i ona, a ja sam joj otvoreno rekao: 'Ne valja ti što radiš.' Otada se ljuti na mene.

Pitanje: Jesu li ukućani živnuli kad je došla Debora?

Odgovor: Jesu.

Pitanje: Ko je bio 'gazda' kad je ona stigla?

Odgovor: Pa, Šeron je to voljela biti, ali Debora je zaista osoba snažne volje. Ako niste učinili onako kako ona kaže, kao da niste učinili ništa, a meni nije dopuštala ulaziti u kuću ni obraćati joj se.

Pitanje: Kad kažete da vam nije bilo dopušteno obraćati joj se, mislite li na Šeron?

Odgovor: Na Debi.

Pitanje: Kako su Leo i Hari, dječaci, reagovali na Deborin boravak u kući?

Odgovor: Najprije im je bilo drago što je napustila grad, a onda su se vratili stari osjećaji da previše komanduje. Koliko sam vidio, davala im je darove, dopuštala im da gledaju TV i video i zadobivala ih je zemaljskim dobrima. Uskoro su djeca više slušala Debi nego vlastitu majku.

Pitanje: U jednom je trenutku Leo Šivli, Šeronin sin, počeo tvrditi da vidi i čuje Boga?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sjećate li se kad je to približno bilo?

Odgovor: Oko mjesec dana prije nego što je došla Debi.

Pitanje: Je li to imalo ikakve veze s promjenom kod Lin, s njenom sposobnošću da čuje natprirodno?

Odgovor: Pa, nisam baš bio blizak s Grinovima.

Pitanje: Niste?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Je li Leova tvrdnja da može vidjeti i čuti Boga uticala na odnose u porodici?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Opišite vlastitim riječima kako je uticalo.

Odgovor: Dok sam još bio tamo, Leo bi dolazio sa nekakvim apsurdnim stvarima za koje mu je Bog rekao da ih mora izvršiti... Ali da ste čuli što govori, shvatili biste da to nije od Boga jer to nije u Božjoj naravi. To je obično bilo nešto tako loše da bi i dijete shvatilo da to ne treba poslušati.

Pitanje: Što je Šeron Halstid činila kad bi Leo došao s tim viđenjima od Boga?

Odgovor: Primijetio sam da je u početku Šeron to dovodila u pitanje; zatim je razmislila, i vjerovatno je došla do zaključka da je Bog zaista rekao Leu da to čini i da ga ne smije sprječavati ako ne želi doći u sukob s Božjom voljom.

Pitanje: Je li se promijenio način dječje igre, osobito bih volio da nam kažete kako se sve to odrazilo na njihovu igru oružjem, dječje ratovanje i slično.

Odgovor: Jeste. Obično su se igrali biciklima i skejtbordima. Negdje pri kraju oktobra prošle godine oni su bili, dakle, vjerovali su da jesu, borbeno potpuno osposobljeni ‘specijalci’. Imali su cjelokupnu maskirnu uniformu i maskirne boje za kožu, i stalno su se igrali s tim kao da uvježbavaju taktiku svladavanja protivnika.

Pitanje: Jeste li primijetili da uništavaju svoje igračke?

Odgovor: Mislite li, da ih namjerno uništavaju?

Pitanje: Da; jesu li im otkidali djelove?

Odgovor: Možda bi otkinuli ruku vojnika-igračke, a zatim bi rekli da ga je ustrijelio neprijatelj pa su morali amputirati ruku, ali nisu imali mnogo igračaka.

Pitanje: Kad je došlo do toga hoćete li ostati u kući ili ne, kakav je stav zauzeo Leo?

Odgovor: Pa, Leo je dugo bio za to da ostanem u kući, ali zadnjih nekoliko mjeseci želio je da odem kako bi se Šeron mogla udati za drugog čovjeka.

Pitanje: Je li vam Leo ikada prijetio?

Odgovor: Jedanput.

Pitanje: Što je rekao?

Odgovor: Spomenuo sam Šeron da bi trebala kazniti maloga kad pređe granicu, nakon čega je otišla u kuhinju. Leo je ostao sa mnom, bio je vrlo ljut i rekao je da će se požaliti policiji kako sam za sve modrice i ožiljke koje ima na rukama i nogama kriv ja. Kao da se radi o zlostavljanju. Nisam znao što da kažem, osim da oni na to ne bi nasjeli. Tada mi je rekao da bi mu bilo savršeno lako doći u sobu dok ja spavam i prerezati mi grkljan, a policija mu ne bi mogla ništa jer je maloljetan.

Pitanje: Jeste li vjerovali da bi on to mogao učiniti?

Odgovor: Pa, bio sam preneražen, a za svaki sam slučaj dogurao komodu pred vrata. Klinci obično zbog igre ostaju duže budni od odraslih.

Pitanje: Prijetnju ste shvatili dovoljno ozbiljno da bi ste preduzeli neke mjere opreza?

Odgovor: Da.“

Tu je sud napravio pauzu. Džentri je kasnije nastavio svjedočiti.

„G. Stajnki: Gospodine Džentri, prije pauze smo razgovarali o Leu Šivliju, sinu Šeron Halstid. Koliko je Leo bio star u ljeto i ranu jesen 1988. kad se sve to događalo?

G. Džentri: Osam godina.

Pitanje: Je li u njegovom ponašanju bilo nečega što je tim prijetnjama i autoritativnosti davalo neku vjerodostojnost?

Odgovor: Vrlo ozbiljan izgled njegovog lica. Bio je to pogled koji je govorio da se ne šali.

Pitanje: Nije, dakle, izgledalo kao da se osmogodišnjak šali s odraslim?

Odgovor: Nije.

Pitanje: Je li Leo tu tobožnju sposobnost da vidi i čuje Boga upotrebljavao u svoju korist?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Je li tačno da je on preuzimao kontrolu nad stvarima?

Odgovor: U porodici. U to je vrijeme on bio jedina osoba koja je vidjela i čula natprirodno.

Pitanje: Sjećate li se nekih neobičnih događaja, poput noćne vožnje skejtbordom?

Odgovor: Da.

Pitanje: Čega se sjećate?

Odgovor: Izgledalo je luckasto da bi se mogao voziti u mraku. Nešto sam prigovorio, na što su dječaci odgovorili da će se voziti na parkiralištu robne kuće u *Roug Riveru* gdje je osvijetljeno.

Pitanje: Je li to bilo nešto u čemu je Leo bio uporan?

Odgovor: ... Bog im je rekao da je sasvim u redu da voze skejtbord u to doba noći.

Pitanje: A što je bilo sa školom? Je li Leo primio neku poruku o odlasku u školu ili izostajanju iz škole?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kako je glasila?

Odgovor: Počelo je s njegovim izbjegavanjem škole, zatim je po cijeli dan izostajao, a sve je to vodilo uvjerenju da bi ga Šeron kod kuće mogla bolje podučiti Božjoj volji i da ne bi trebao učiti sve te nepotrebne stvari koje se uče u školi.

Pitanje: Kad je Leo svojoj majci rekao da treba voziti skejtbord noću u Roug Riveru, što je ona učinila?

Odgovor: Mislim da ga je odvezla. Ja nisam bio s njima u automobilu.

Pitanje: Je li ona te jeseni Lea ispisala iz škole?

Odgovor: Mislim da jeste.

Pitanje: Je li Leo bio taj koji je nalagao porodici da poduzima ilegalne aktivnosti, poput krađe?

Odgovor: O krađi nije govorio preda mnom, ali sam ga ja pitao kako je došao do skejtborda vrijednog 140 dolara i do novih djelova za bicikl, kad smo na socijalnoj pomoći. On je odgovorio da je upravo s nekim klincima trgovao igračkama te je tako došao do tih stvari.

Pitanje: Je li kasnije bilo opravdavanja kako je u redu krasti od Sotone i Sotoninih ljudi?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Možete li vlastitim riječima opisati sudu što ste o tome čuli?

Odgovor: Da je Sotona dugo vladao svijetom i da radimo čitav svoj život, a kad ostarimo dobijamo bijedne penzije i ne ostaje nam baš mnogo jer Sotona pobere najbolje. Stoga, ako ste Sotonin čovjek, u potpunosti ste pod njegovom vlašću i sve vaše pripada njemu pa je potpuno ispravno da vjernik, koji vrši Božju volju, uzme to za sebe ili podari nekome ko je u oskudici.

Pitanje: Jesu li članovi porodice povjerovali u to?

Odgovor: Mislim da smo svi vjerovali na isti način.

Pitanje: Je li Leo davao do znanja kako smatra da zaslužuje napredovanje zato što vidi i čuje natprirodno?

Odgovor: Nije to rekao baš tako, ali mi je rekao što mu pripada.

Pitanje: Što je rekao?

Odgovor: Njegova soba, motocikl i neke igračke. Luk i strijela i jedan bumerang. Igračke kakve se mogu samo poželjeti dobiće... kad se Šeron uda za Sama.

Pitanje: Je li Leo tvrdio da ima sposobnost razlikovati koji ljudi pripadaju Bogu a koji Sotoni?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Šta je tvrdio?

Odgovor: Da može gledati u vas, upravo kao ja sada, i ako oko vas vidi svjetlost s Božjeg prestola, kako isijava iz vas, vi ste Božji. Ali kad bi pogledao u čovjeka koji je, navodno, pod vlašću demona ili je satanista, oko njega je bila tama i svuda

samo tama. Nažalost, on je to mogao vidjeti ne samo na ljudima već i na njihovim stvarima.

Pitanje: Ako je to mogao vidjeti u nečijem imetku, da li bi tada bilo ispravno uništiti te stvari?

Odgovor: Da.

Pitanje: Možete li se sjetiti nekog određenog primjera?

Odgovor: Zabijanje noževa u automobilske gume. Vlasnici automobila, su navodno, bili lopovi te je izgledalo savršeno logično bušiti im gume, jer lopov neće juriti lopova. Niko za to nije saznao.

Pitanje: Je li porodica to zaista činila, mislim, išla i bušila gume?

Odgovor: Rekli su mi da jesu.

Pitanje: Znate li za događaj sa susjedom i njezinim psićem?

Odgovor: Znam za njih nekoliko.

Pitanje: Hoćete li nam vlastitim riječima opisati taj ili neki drugi kojeg se sjećate?

Odgovor: Susjeda je imala psa koji se zvao Pivi. Dok smo Šeron i ja bili u kući, klinci su se igrali vani. Susjeda je nekuda otišla, i Hari i Leo su ušli u praznu kuću, uzeli staklenku senfa i sadržaj prosipali po stvarima. Zatim su, silazeći u dvorište i razbacujući senf, naišli na susjedin automobil. Nisu znali da senf može nagristi automobilski lak. A susjedi su ih zbog toga prijavili policiji.

Pitanje: Je li Leo rekao porodici da je ispravno i tjelesno povrijediti osobu, ako je opsjednuta demonima?

Odgovor: Da je sasvim u redu udariti čovjeka tako da se onesvijesti.

Pitanje: Kako se to dogodilo?

Odgovor: Ne razumijem vas.

Pitanje: Sjećate li se kakvog incidenta u parku?

Odgovor: Da. Otišli smo u park jer je Leo tvrdio da će se kod Riversajda preprodavati droga. Dileri imaju mnogo novca i mi to moramo uzeti od njih. Tako sam ih odvezao tamo. Ali nisu znali kako prepoznati dilere. Dok su se prepirali, ja sam otišao u zahod. Kad sam izašao, oni su već bili na mračnoj strani brežuljka, i ja sam čuo kako neko vrišti. Nasmijao sam se jer sam pomislio da su se Hari i Leo nekoga uplašili pa sam nastavio normalno hodati prema njima. Tada sam shvatio da nešto nije u redu. Šeron, njezina sestra, Leo i Hari, okružili su dvoje ljudi. Kad sam prišao, shvatio sam da su stvari gore nego što sam mislio. Oni u krugu su se stvarno preznojavali. Halstidovi su od njih tražili novac, pa budući da ovi nisu imali novca, djevojka je počela plakati, a dječak se izvukao iz okruženja i pobjegao. Debi je na to samo rekla da ih pustimo. Otrčali su do automobila u kojem je bilo još mladih. Mi smo se okrenuli, otišli smo u moje vozilo i napustili park bez upaljenog svjetla, kako oni ne bi vidjeli da smo otišli.

Pitanje: Je li Leo savjetovao svojoj porodici da idu u Kanadu?

Odgovor: Leo je prvo uvjerio Šeron, a kad je ona shvatila da je to Božja volja, uvjerila je mene te sam ih odvezao u Kanadu.

Pitanje: Koji je bio cilj putovanja u Kanadu?

Odgovor: Razgovarati s jednim propovjednikom o onome što mi radimo u Grants Pasu.

Pitanje: Jeste li razgovarali s tim propovjednikom?

Odgovor: Jesmo, ali on je bio jako uznemiren jer je te sedmice neko podmetnuo požar koji je uništio njegovu crkvu. Nije nam mogao reći ono što smo mi od njega očekivali pa smo, pomalo uvrijeđeni, napustili Kanadu.

Pitanje: Kojim ste vozilom tamo putovali?

Odgovor: Plavim pintom.

Pitanje: Čiji je to auto tada bio?

Odgovor: Ne sjećam se. Mislim da je pripadao Šeron u to vrijeme.

Pitanje: Je li ga ona kasnije prepisala na vas?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Je li to bilo zbog proročanstva o budućem braku?

Odgovor: I zbog toga, ali i zato što sam ja mogao registrovati auto.

Pitanje: Jeste li pokušavali upozoriti Šeron na ono što se dešava s Leom?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Kako je reagovala?

Odgovor: Najprije se naljutila, a onda mi je pokušala objasniti da sam u krivu i da se ne mogu protiviti Bogu i Njegovim planovima za nas, kad smo mi Njegova vojska.

Pitanje: Znate li što znači biti ‘otpisan’?

Odgovor: Da.

Pitanje: Recite vlastitim riječima šta je to.

Odgovor: To je satanista. Čovjek koji misli da je Sotona jednako moćan kao i Bog, i koji bi Sotonu slijedio radije nego Boga.

Pitanje: Jeste li znali što znači povlačiti se kroz vrata i postajati otpisan?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Opišite nam to svojim riječima.

Odgovor: To bi bilo svjesno činiti nešto protiv Božjeg zakona, prestupati ga namjerno i udaljavati se od onih mjerila koja su dobra u Božjim očima lagano se povlačeći sve dok konačno više nemate ljubavi za svoje bližnje i marite samo za sebe.

Pitanje: Znate li kroz koliko se vrata mora proći da bi bio otpisan?

Odgovor: Sedam, ali čim se povučete kroz četvoro, već ste otišli predaleko.

Pitanje: Je li vam Leo kada rekao da ste već iza četvrtih vrata?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kad je to bilo?

Odgovor: Negdje polovinom 1988. Rekao mi je da imam još jednu priliku da te sotonske sile izbacim iz sebe ili ću nepovratno biti istjeran.

Pitanje: Je li vam Debora rekla kako da izbacite demone?

Odgovor: Spomenula je nekoliko stvari, ali sam joj rekao da ja već znam kako to treba učiniti.

Pitanje: Jeste li preduzeli nešto kako biste istjerali demone ili da umirite porodicu?

Odgovor: Da.

Pitanje: Što ste konkretno učinili?

Odgovor: Bilo je to nešto što sam pokušavao izbjeći, jer su mi rekli da ću najvjerovatnije poginuti zbog otkazivanja kočnica ili ću sletjeti s ceste. Trebao sam otići autom u planine i zamoliti da Božji anđeli udalje sve demonske anđele koji se nalaze oko mene i automobila u jamu bez dna. Tako sam otišao u planine, molio se i vratio kući.

G. Stajnki: Hvala vam. To je sve."

„G. Frejžer: Gospodine Džentri, koliko sam shvatio vi ste jedno vrijeme bili Šeronin ljubavnik, je li to tačno?

Odgovor: Da.

Pitanje: Koliko ste dugo živjeli s optuženom?

Odgovor: U kući sam s njom neprekidno proveo oko tri godine.

Pitanje: U kakvom ste sada odnosu s optuženom?

Odgovor: Pa, ona je zatvorena, i mislim da se nalazi u Portlandu ili u Grants Pasu.

Pitanje: Gospodine Džentri, pitao sam vas: volite li još uvijek optuženu?

Odgovor: Da.

Pitanje: Gospodine Džentri, spomenuli ste da ste nekoliko puta imali priliku da se preselite u stan Dejv i Lin Grin, je li tačno?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Jeste li tamo bili mnogo puta?

Odgovor: Da.

Pitanje: Slažete li se da su Dejv i Lin Grin bili ljubazan, ugodan par?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jesu li bili dobri roditelji?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li to bila lijepa porodica?

Odgovor: Da.

Pitanje: Šeron i vi ste se toj grupi u Kanjonvilu priključili negdje 1983., 1984., je li tačno?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Je li u to vrijeme došla i Šeronina sestra Debora?

Odgovor: Da.

Pitanje: Zatim se 1984. preselila u Kaliforniju, je li tačno?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kad ste vi i Šeron išli k Grinovima, je li Debora Halstid tada bila umiješana u sve to?

Odgovor: Mislim da sam o tome već govorio.

Pitanje: Sjećate li se da sam vas pred porotom već pitao jesu li vam one, mislim Šeron i Debora, prijetile tjelesnim povredama ili bilo čime? Sjećate li se da sam vam to pitanje postavio pred porotom?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sjećate li se kako ste odgovorili na to pitanje?

Odgovor: Mislim da sam vam pričao o Debi. Kud god je išla Debi, s njom je bila i Šeron.

Pitanje: Sjećate li se da je vaš odgovor bio: 'Da, rekle su da su umorne od slušanja mojih demona i da je došlo vrijeme da me se riješe'?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sjećate se da ste to rekli? Je li istina da je Šeron sudjelovala u prijetnjama prema vama?

Odgovor: Ona je samo bila uz svoju sestru.

Pitanje: Niste li zbog te prijetnje napustili stan?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Je li vam Šeron rekla: 'Moramo se riješiti Sotoninih ljudi'?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kako ste joj odgovorili, gospodine Džentri?

Odgovor: To se odnosilo na budućnost. Postoje dvije klase ljudi. Dobri i zli. Ja sam u sebi samo mislio: *Neću se brinuti za to dok ne dođe to vrijeme.*

Pitanje: Je li istina, gospodine Džentri, da ste rekli Šeron Halstid: 'To će učiniti Bog, a ne ti'?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: I to ste joj rekli prije ubistava koja su se dogodila?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li Šeron zahtijevala od vas da ubijete nekoga?

Odgovor: Strogo je insistirala na tome da se branim od njenog bivšeg muža.

Pitanje: Što time mislite, gospodine?

Odgovor: On ima slabo srce i ne bi mogao podnijeti udarac u grudni koš.

Pitanje: I onda ste joj objasnili da biste gospodina Teksa Šivlija mogli ubiti udarcem u grudi?

Odgovor: Nisam joj objasnio. Znala je da to mogu učiniti zbog toga što sam prije trenirao karate.

Pitanje: Je li optužena od vas kada tražila savjet kako nekoga ubiti i možda sakriti

tijelo?

Odgovor: Da.

Pitanje: Hoćete li nam to ispričati?

Odgovor: Izveo sam porodicu u kino. Gledali smo film *Rambo*, i nakon toga sam im objasnio da je to bijedno kako on ubija ljude, odnosno da bi bilo bolje srediti da sve liči na nesrećan slučaj. Da bih ja radije čovjeka malo jače gurnuo preko ruba kanjona Helgejt. Ona je rekla nešto o tome kako je ubijenog kasnije moguće prepoznati, a ja sam pomislio: *Zašto bi željela da niko ne prepozna žrtvu?* Nastavila me je ispitivati o tome, a ja sam joj objašnjavao na koji način možeš ubiti čovjeka i odvojiti djelove tijela, da bi potpuno onemogućio policiju da identifikuje tijelo po otiscima prstiju ili po zubima, zakopaš te djelove u šumi, recimo, u nekoj drugoj državi.

Pitanje: Gospodine Džentri, danas ste izjavili kako je Leo optuženoj dao neke preporuke, a nešto od onoga što je rekao odnosilo se na stvari koje je trebalo ukrasti, je li tačno?

Odgovor: Leo?

Pitanje: Leo.

Odgovor: Da, baš Leo.

Pitanje: Je li Leo govorio da bi trebali ići u krađu stvari?

Odgovor: Samo određenih stvari.

Pitanje: Jeste li i vi nešto ukrali prema Leovim uputama?

Odgovor: Nisam.

Pitanje: Jeste li probušili koju gumu prema njegovim uputama?

Odgovor: Nisam.

Pitanje: Jeste li prema njegovim uputama napali koju osobu?

Odgovor: Nikad.

Pitanje: Zašto?

Odgovor: Nisu me pozvali. Uvidjeli su da je način na koji ja vjerujem u svoju zajednicu s Bogom malo drugačiji od njihovog. Znao sam da bih ja samo unio nemir, a znao sam i da Debi Halstid ne voli da budem s... porodicom.

Pitanje: Jeste li vjerovali da Leo prima poruke od Božjeg anđela?

Odgovor: Mislim da jesam u početku. Ali kasnije sam čuo takve stvari, poruke koje je primao, da sam znao da ih je izmislio.

Pitanje: Drugim riječima, prozreli ste da Leo Halstid pravi smicalice?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jeste li posjetili optuženu u zatvoru otkad je uhapšena?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jeste li je pitali šta će se dogoditi ako vlasti saznaju istinu o onome što se događalo?

Odgovor: Jesam li je to pitao?

Pitanje: Jeste li razgovarali o tome šta bi moglo biti ako vlasti otkriju istinu?
Odgovor: O nečemu sličnom.
Pitanje: Znate li što je optužena rekla, možete li se prisjetiti šta je rekla?
Odgovor: Rekla je nešto poput toga da niko neće saznati.
Pitanje: Rekla je da oni nikad neće saznati istinu?
Odgovor: Da.
G. Frejžer: Hvala. Nemam više pitanja.“

„G. Stajnki: Gospodine Džentri, rekli ste da ste s vremenom došli do uvjerenja kako Leo nije vidio ni čuo Boga, je li tačno?
Odgovor: Tačno je.
Pitanje: Je li Šeron vjerovala da Leo vidi i čuje Boga?
Odgovor: Uvijek je to vjerovala.
G. Stajnki: Hvala. Časni sude, to je sve što smo trebali od ovog svjedoka.
G. Frejžer: Nemam više pitanja.
Sud: Možete odstupiti.“

(Sud države Oregon, sudski zapisnik, sv. 101.)

Glava 14.

IZNENAĐENI, ZAČUĐENI I ZAPREPAŠĆENI

„Kad su me uhapsili i stavili u zatvor, bila sam u šoku“, pričala mi je Šeron Li. „Vjerovala sam da je sve što činim Gospodnja volja. Nisam mogla shvatiti zašto je Bog dopustio da me zatvore.“

Dok sam vodio razgovore sa Šeron i Deborom u Salemu, zatvorska uprava mi nije dopuštala da donosim papir i olovku, niti da pravim ikakve zabilješke. Zato sam zamolio sestre da napišu neke svoje doživljaje i pošalju mi ih poštom. Tako sam u pisanju ove knjige mogao koristiti njihove vlastite riječi kako bi moj rad bio vjerodostojniji. Veći dio građe koju sam ovdje naveo potiče iz njihovih pisama koja su mi poslale.

„U februaru 1984. Lin Grin je, budući da je imala proročki dar, dobila poruku od Gospoda Isusa“, priča Šeron Li, „da je i meni i mojoj sestri dat po jedan anđeo pratilac koji će nam pomoći u našem hrišćanskom napredovanju. Oni su došli direktno s Božjeg prestola u vrlo teško vrijeme, kad smo trebale pomoć s Neba. Debora je svoga pratioca dobila nekoliko sati prije mene. Prema riječima Lin, Isus je zapovijedio tim anđelima da ostanu uz nas i budu naši prijatelji i pomoćnici. Oni nas neće nikad napustiti, osim ako mi to zatražimo.

Katkad bismo ih subotom upitale da li bi voljeli otići na Nebo u posjetu. Rekli bi da žele sjediti kraj Isusovih nogu i uživati u Njegovoj prisutnosti. Kad bi se, navodno, vratili iz društva Isusa i drugih nebeskih anđela, rekli bi da se tamo uvijek osjećaju osvježenima, ali da jako žele vratiti se da budu s nama. Uvijek bi se vratili s ohrabrujućim riječima od Isusa, i često bi nam donijeli duhovne darove. Te darove mogla je vidjeti samo Lin, i ona bi nam o njima govorila. Moram reći da sam svoga anđela nazvala Sem.

I opet, kad bismo obavile zadatak koji su nam anđeli dali, znale smo da smo imale njihovu pomoć i podršku. Na kraju posla koji sam trebala obaviti, za koji sam vjerovala da je po Božjoj volji, znala sam da ništa ne bih mogla napraviti bez pomoći anđela. Zato, kad je došlo vrijeme da uništim tijela osoba za koje su anđeli rekli da je njihove duhove Bog uzeo na Nebo, zamolila sam svoga anđela pratioca da uđe u moje tijelo i pomogne mi izvršiti Božju volju. Znala sam da ne bih mogla učiniti ono što sam učinila bez pomoći svoga anđela.“

„Nekoliko puta nakon što mi je rečeno da uništim neke osobe“, piše Šeron, „pitala sam je li ispravno to što trebam učiniti, a moj anđeo Sam bi mi rekao da me Sotona pokušava spriječiti u izvršenju Gospodnje volje. Vjerovala sam u ono što je rekao. Osim toga, ta blistava i divna bića su došla od Boga, pa sam učinila ono za što sam vjerovala da je Njegova volja, i pucala u ljude.“

Iskustvo Halstidovih, osim što pokazuje kako je lako pasti u zabludu i obmanu, ukazuje na brojne probleme s kojima se svaki od nas mora sukobiti dok traži istinu. Koliko se daleko usuđujemo otići u potrazi za istinom? Osim teoloških pitanja, koje etičke i druge kriterije moramo uvijek imati na umu? Sudija Džerald C. Njufeld ukazao je na neke od njih tokom izricanja presude. Njihov slučaj postavlja pitanja koja moramo sebi postaviti kad se suočimo s nečim što se prikazuje kao istina i zahtijeva od nas privrženost.

„Sudija: Najprije bih prokomentarisao uopšteno način na koji se prikazuje ovaj slučaj tokom poslednjih sedam mjeseci, a jedini komentar koji ću dati u tom pogledu jeste da izražavam zahvalnost vijeću, državnom vijeću kao i odbrani za stručan i mjerodavan pristup ovom slučaju. To je, mislim, svakome olakšalo posao i ja pozdravljam sve vaše napore u tom smjeru.

Drugo što bih rekao tiče se samog predmeta koji obrađujemo. Od suda se zahtijeva da iznese svoje tumačenje religijskih vjerovanja, a moja namjera nipošto nije poniziti ili na bilo koji način omalovažiti ljude koji se drže vjerovanja sličnih onima o kojima ovdje raspravljamo. Priroda ovoga slučaja je takva da će neminovno doći do nekih komentara koji će se pozabaviti vjerskim aspektom slučaja.

Ovo je stvarno jedinstven slučaj da sudija iznosi svoja razmišljanja o određenom slučaju. Prema onome kako je naš sistem zamišljen, u trenutku kad optuženik stupi u sudnicu, sud već ima o njemu određene podatke, bilo preko izjava stranaka ili preko istrage. Mogu biti izvedeni svjedoci, kako je to bilo u ovom slučaju, a ako nema svjedoka, sud sam odlučuje kakvu će kaznu primijeniti.

U ovom slučaju vijeće je iznijelo sudu obilje podataka. Meni je podnesen čitav spis, nekih 156 stranica izjave Debore Halstid. Podneseno mi je i sedam i po stranica tumačenja nekih činjenica u ovom slučaju. A sve to sadrži i, naravno, informaciju o tome što svaka strana misli da bi bila odgovarajuća kazna.

Suprotno onome što većina ljudi možda misliti, sud uistinu nema pobližu spoznaju o činjenicama iz ovoga slučaja. Većinu toga što znam o ovom predmetu po prvi put naučio sam u zadnjih sedmicu ili dvije otkad sam počeo dobijati podatke. Mislim da za to postoji dobar razlog. Da je sud ranije došao do bliske spoznaje tih podataka, otvoren um bi, kakav mislim da sudija mora imati u ovakvim situacijama, nagnuo na jednu ili na drugu stranu. Zato su informacije kojima raspolažem o ovom slučaju došle do mene u zadnjih dan i po, i opet kažem, obilje je podataka koje mi je dalo vijeće.

Slučaj kao što je ovaj vraća vas unatrag, budući da su ulozi veliki, natrag do korijena onoga oko čega se vodilo ispitivanje. Kažnjavanje je nedvojbeno najteža i vjerovatno najprotivrječnija stvar koju sud čini. Ako samo čitamo u novinama o izricanju presuda koje se odvijaju na sudu, u mnogim primjerima stanovništvo ih

doživljava vrlo emotivno. Tako je za mene bilo od velike pomoći da se vratim unatrag i da ozbiljno raščlanim što ćemo s kaznom dobiti i koje je zakonsko načelo kažnjavanja.

Vjerovatno se najtemeljnije kazivanje o tome šta je kažnjavanje nalazi u Ustavu države Oregon. U članu 1., stavka 15. stoji da zakoni o kažnjavanju zločina trebaju biti utemeljeni na načelima popravljanja, a ne na osvetoljubivoj pravdi. U sledećoj stavci između ostalog se kaže da ne treba biti dosuđena okrutna i neuobičajena kazna, ali sve osude moraju odgovarati prestupu.

Bilo je mnogo, mnogo slučajeva da je nekima stvarno dosuđena smrtna kazna u ovoj državi, donesena pod uticajem ovih stavki, ali i slučajeva kad je sud te stavke tumačio vrlo temeljno i ozbiljno, kao što to i mi činimo ovdje, a ja ću kao primjer navesti Vrhovni sud Oregona, koji naglašava da tamo gdje nema nečasnih motiva koji se mogu pripisati djelovanju suda ne treba mijenjati ni osudu sve dok ona nije tako nesrazmjerna prestupu da šokira savjest ljudi zdravog razuma.

Ovo je doista ispit koji se sastoji iz dva dijela. Prvi dio je hoće li sud imati ili ne neki neprikladan motiv i nastoji li na osvetoljubivoj pravdi, a drugi je, je li osuda koju će sud donijeti srazmjerna prestupu, šokira li ona savjest ljudi zdravoga razuma?

Mislim da postoji troje što čini osnovu, temeljnu osnovu, koju sud mora imati u vidu, mislim, dakle, da sud mora gledati na sam zločin, zatim mora misliti na optuženika kao na osobu i na ono što on iznosi na ovom suđenju, i treće, mislim da u skladu sa savremenim zakonodavstvom sud mora reći nešto o uticaju i posledicama koje je ovaj slučaj ostavio na žrtvama.

Neću gubiti vrijeme na ponovno prežvakavanje činjenica. Svako ih je već čuo. Dovoljno je reći da su događaji koji su se ovdje zbili, a možete ih opisati mnogim različitim riječima kao što su izopačenost, tragedija, i mnogim drugima koje vam dođu na um, ja mislim da će biti vrlo teško, pokuša li se temeljito analizirati ovaj slučaj, dati odgovor zašto su se zbili svi ti događaji. Ovaj slučaj se označava kao neobičan, ali ja pitam: je li on uistinu neobičan?

Došao sam do zaključka da je, prema zajedničkoj spoznaji, kao posledica nekih vjerovanja kojih se držala optužena, zajedno s uticajem, ma kakav bio, koji je njezin sin Leo vršio na nju, porodica Grin trebala biti uništena. To je pokretačka misao koja stoji iza svih događaja, pa se postavlja pitanje: 'Koliko odgovornima trebamo smatrati ljude koji se ponašaju prema vjerovanjima kojih se iskreno drže, ako su prema svim razumnim mjerilima ta vjerovanja pogrešna i opasna?'

Rekao bih da ovaj slučaj nije neobičan, već da je na mnogo načina vrlo tipičan i sličan onome što vidimo u mnogim spornim slučajevima zločinačkog ponašanja. Ne znam koliko sam dosad pročitao istražnih materijala. U ovom slučaju pročitao sam jedan, a sudija vjerovatno 80 do 90% presuda donosi na temelju istražnog materijala u kojemu se uvijek može pronaći neki razlog zašto je došlo do određenog

ponašanja. Ono što ovaj slučaj razlikuje od ostalih, od većine ostalih slučajeva, jeste činjenica da se tu radi o postupcima koje su motivisala vjerovanja, za razliku od droge, alkohola, mentalnih bolesti ili ekstremnih stanja emocionalne rastrojenosti, što zakon uzima u obzir. Mi znamo da ti uzroci motivišu ljudsko ponašanje u većini slučajeva, a ovo s čim se sada susrećemo drugačija je vrsta uticaja koji motiviše ponašanje, i to je ono što ovaj slučaj čini različitim... da motiv nije ono što obično mislimo da jeste, to nije uobičajen motiv ponašanja, već niz vjerskih uvjerenja.

Iako uticaj religijskih vjerovanja može pridonijeti da shvatimo zločinačko ponašanje u ovom slučaju, prema mom mišljenju od vrlo je male pomoći kod procjenjivanja odgovornosti. Kad bismo imali sistem koji bi dopuštao da nekoga oslobodimo odgovornosti zato što se iskreno držao svoga vjerovanja, tada bi izopačenosti poput njemačkog nacizma bilo dopušteno da postoji. Upravo se to dogodilo. Nacistički Njemci su vjerovali da Jevreji pripadaju nižoj rasi, nearijevskoj, a posledica je bila uništenje šest miliona ljudi. Neko se iskreno držao svojih vjerovanja. To je krajnost, ali to je ono o čemu ovdje raspravljamo.

Odgovornost mora postojati za sve nas usprkos činjenici da se možda držimo vjerovanja koja opravdavaju kršenje zakona. Mislim da citat koji možda ovaj slučaj sažima bolje od bilo kakvih riječi, a nalazi se na poslednjoj stranici izjave Debore Halstid, mislim da on ukazuje na mnogo stvari. On možda ukazuje na nedostatak kajanja, nedostatak, mislim, stvarnog poimanja što je to zadesilo porodicu Grin, i ja ću vam to pročitati.

Advokat pita Deboru Halstid:

'Treće i poslednje pitanje koje vam želim postaviti jeste: Je li jedini razlog zbog kojeg ste napali Dejvida Grina, Lin Grin i Nataniela Grina bio taj što su bili otpisani?' Odgovor gospođice Halstid bio je: 'Da.' Advokat: 'I niste pucali u njih zato što su sprječavali vas i Šeron da uzmete njihove kreditne kartice?' Odgovor: 'Naravno da ne.' Advokat je zatim rekao: 'U redu, to je sve.' Gospođica Halstid je dodala: 'To bi bilo glupo'.

Iz ove izjave je jasno da ona vrlo malo shvatala ozbiljnost onoga što se dogodilo, jer dok bi bilo glupo... pokušati i ubiti ljude zbog kreditnih kartica, nije bilo glupo pokušati i ubiti zbog njihovog razloga. Mislim da se u toj izjavi sažima ovaj slučaj, u najmanju ruku većina njegovih elemenata.

Što se tiče same optužene, u novembru ove godine ona će navršiti 37 godina. Čitajući materijal – nikad nisam imao priliku razgovarati s njom – očito je imala vrlo teško djetinjstvo. Dosad nije bila gonjena zbog prekršaja koji bi bilo ko posvjedočio. Imala je vrlo 'šaren' radni staž, a dr Džantser joj je dijagnostifikovao 'poremećaj zavisnosti ličnosti'.

Dalje, pred ovaj je sud došla kad je već bila osuđena na 30 godina zatvora za hotimično ubistvo koje se dogodilo u Okrugu Jamhil i koje, naravno, na razne načine znatno utiče na ono na šta ovaj sud gleda kao na moguće kaznene alternative.

Složio bih se s g. Frejžerom da izvještaj dr Džanstera ne pruža povod ni za kakvu raspravu o liječenju njenog poremećaja zavisnosti ličnosti, tj. da li bi se liječenje trebalo poduzeti – ono se mora poduzeti – unutar zatvora.

Izvještaj takođe ne upućuje na to može li optužena biti opasna sada ili kasnije u budućnosti. Mislim da bi to sud trebao utvrditi, zbog onoga što sam čitao na početku, zbog načela popravljanja, mislim da bi to sud trebao utvrditi, a ja ću se izjasniti kad istražim je li taj poremećaj ličnosti opasan ili nije. Mislim da je to važno istražiti jer poduzima li neko opasne zločine kao što je ovaj zbog teškog poremećaja ličnosti, tada se može uvjerljivo tvrditi da su takvi manje podložni popravljanju i rehabilitaciji.

Iz svega onoga što smo ovdje čuli zadnjih dan i po, i onoga što sam pročitao u ovom zapisniku, mogu se izvesti dva osnovna zaključka uzmemo li u obzir da je bila pod uticajem i vlašću svoga sina ili pod uticajem vjerskih uvjerenja kojih se tada držala. Prvi zaključak je da su ta vjerovanja i njezin sin poslužili kao žrtveni jarac da se umanji njezina krivica u spletu tih događaja. Ili, drugi, da se sve doista dogodilo i da je došlo do neke vrste obrnutih uloga u njenom odnosu s djecom, gdje su djeca preuzela vlast nad njom.

Pročitao sam čitav spis, i vrlo mi je teško povjerovati da dječak poput Lea, koji je tada imao oko 9 godina, može pojmiti, čak i vrlo bistar dječak, kako je opisan, da može pojmiti neke stvari o kojima je bilo riječi u izjavi Debore Halstid.

Kao dodatak tome, postoji obilje dokaza da je optužena bila svjesna problema koje je njen sin imao s vladanjem u školi, čak ih je pokušala rješavati, ali uprkos tome što ih je bila svjesna i uprkos tome što ih je pokušavala riješiti, dopustila je svojim sinovima da upravljaju njome. Stoga mislim da je činjenica da osmogodišnjak vlada i upravlja svojom mamom, a riječ je o uticaju na ponašanje dviju odraslih osoba, u najmanju ruku upitna.

Međutim, dopuštajući mogućnost da je takav preokret postojao... mislim da bi prema svakom razumnom mjerilu taj poremećaj ličnosti, ako je to ono što je pridonijelo tim događajima... trebao biti okarakterisan kao opasan, uzmemo li u obzir potpuni gubitak roditeljske kontrole, koji je podsticao asocijalno ponašanje najvišeg stepena... Dodamo li činjenicu da će ona biti zatvorena najmanje sledećih 30 godina, i znajući ono što je meni poznato o mogućnostima i načinu liječenja poremećaja ličnosti teškog poput ovog, pitam se je li optuženu uopšte moguće liječiti uzimajući u obzir sredinu u kojoj će se nalaziti. I rekao bih da su vrlo mali izgledi da će biti liječena do potrebnog nivoa.

Mislim da su u tom slučaju... zaključio bih da, ako ju je nemoguće liječiti, tada su... izgledi za rehabilitaciju vrlo male, ali, naravno, svaka presuda koju donosi sud mora u sebi sadržati procjenu izgleda rehabilitacije, jer koliko su ti izgledi manji, toliko je veća opravdanost utamničenja i produženja vremena utamničenja.

Napokon, sud mora voditi brigu o tome kakve posledice ovi događaji ostavljaju na žrtve, i mislim da ne moram ponavljati ono što su vrlo emotivno izložili gospodin

Grin i gospođa Sepienza (majka Lin Grin) kako je ovaj niz događaja njih pogodio. U samo nekoliko trenutaka životi članova čitave porodice su se preokrenuli, desetkovali i... trajno promijenili. Natanielov život se trajno promijenio. Gospodin Grin neće moći doživjeti ono što bi doživio da ima i ženu i sina. Do kraja života imaće odgovornost paziti na svoga sina. Snažan je i trajan učinak na svaku žrtvu, i mislim da bi to trebalo uzeti u obzir pri donošenju sudske odluke.

Presuda koju sud može donijeti u ovom slučaju, zaslužuje daleko više opreza i razboritosti od one koju je donio sudija Blensli u Mekminvilu. Njegovu presudu je previše diktirala zakonska odredba.

Prvo što mi u ovom slučaju nalaže oprez jeste da li izreći uzastopnu presudu nakon presude, i koje minimume, ako uopšte dolaze u obzir, sud treba odrediti. Po mom mišljenju, konsekutivne presude i minimumi rezervisani su za one čije ponašanje i prisustvo predstavljaju najveću opasnost za društvo. Svaka zakonska osnova koja dopušta sudu tu vrstu uviđavnosti kod određivanja pooštrene kazne uzima u obzir opasnost, tip ponašanja i zaštitu društva. To načelo zakon najviše podupire kad je riječ o zločinu protiv osobe za razliku od zločina protiv svojine, kao što je u našem slučaju.

Član 137.123. iznosi zakonska načela koja sud mora uvažiti u situacijama kakva je naša. Mislim da će se svako složiti da je ovo situacija u kojoj imamo više kažnjivih djela koje proizlaze iz trajnog i neprekinutog toka ili ponašanja. I budući da je to slučaj, ako sud namjerava donijeti konsekutivne, uzastopne, presude, mora uvažiti sljedeće:

Sud ima slobodu odrediti uslove više uzastopnih rokova utamničenja za odvojene presude na temelju trajnog i neprekinutog toka ili ponašanja samo ako utvrdi (a) da kažnjivo djelo za koje se razmatra konsekutivna (uzastopna) presuda nije samo slučajno kršenje zakonskih odredbi koje ide u smjeru izvršenja ozbiljnijeg zločina, već da je to naznaka optuženikove spremnosti da izvrši više nego jedan prestup, ili (a sud se može opredijeliti za jednu od te dvije mogućnosti) (b) da je kažnjivo djelo za koje se razmatra konsekutivna presuda prouzrokovalo ili stvorilo opasnost od podsticanja većeg ili kvalitativno različitog gubitka, povrede ili štete po žrtvu, ili prouzrokovalo ili stvorilo opasnost od izazivanja gubitka, povrede ili štete po žrtvu različitu od one koja je prouzrokovana ili je nastala u prethodnom prestupu ili prestupima koji su počinjeni tokom trajnog i neprekinutog toka ili ponašanja.

Iz pregleda činjenica i dokaza koji su se mogli čuti ovdje u posljednjih dan i po zaključio bih da činjenice o ovom slučaju podupiru mišljenje suda da postoji oboje, a ne samo jedno. Jasno je da je pokušaj ubistva tri žrtve u kući Grinovih bio više nego samo slučajno ponašanje, a kad kažem slučajno ponašanje, tada mislim na ponašanje nekoga ko upadne u nečiju kuću, uzme bocu ili neki drugi predmet i baci ga kroz prozor. To bi za mene bilo slučajno. Ovo ovdje je daleko od toga.

Dalje, jasno je da opasnost, stvarna opasnost, ne izmišljena opasnost, već opasnost koja se stvarno pojavila u smislu pododjeljka (b), po g. Grina i Nataniela, o čemu govore činjenice u ovom slučaju, prouzrokovala dodatni gubitak i povredu tih osoba.

Sud treba ustvrditi da uprkos činjenici da ovdje postoji neprekinuto ponašanje... mjerilo koje bi dopustilo sudu da dosudi konsekutivne presude u ovim slučajevima postoji.

Govoreći o sedmoj tački optužbe, a to je djelo ubistva vatrenim oružjem, sud je prema zakonu obvezan odrediti optuženiku fizički i zakonski nadzor do kraja života.

Pred sudom je problem da li da odredi minimalnu kaznu od 10 godina, kako nalaže zakonska odredba, ili bi mogao dodati još 15 godina bez mogućnosti skraćenja, puštanja, bilo kakvog oblika ranijeg izlaska ili zapošljavanja u radnom logoru. U mojoj karijeri ovo je slučaj, imajući u vidu učinak koji je izvršio na stanovništvo, za koji ću ustvrditi – a nadam se da će i sud zaključiti isto – da je ovo vrlo teška situacija, a ja sam izricao presudu mnogim ubicama u ovoj sudnici, i rekao bih da je ovo, možda samo s jednom iznimkom, vjerovatno najmučniji splet činjenica koji sam ikad rješavao, i mislim da on zaslužuje više od desetogodišnjeg minimuma, te ću odrediti minimum od petnaest godina koji dopušta član 163.115., stavka 3., pododredba (c) statuta. Sud će tu presudu učiniti konsekutivnom svakoj drugoj presudi koju sud danas ovdje odredi i konsekutivnoj presudi koja je donesena u Okrugu Jamhil.

Za osmu tačku optužnice, pokušaj ubistva Dejvida Grina Mlađeg, sud osuđuje optuženu na dvadeset godina u kaznionici, s minimumom od deset godina, a nadovezuje se na prethodnu presudu iz Jamhila.

Temeljem tačke optužnice devet, pokušaj ubistva Nataniela Grina, sud osuđuje optuženu na dvadeset godina s minimumom od deset godina, a nadovezuje se na svaku drugu presudu koju je donio ovaj sud i na presudu iz Jamhila. Desetogodišnjem minimumu sud prema članu 161.610. statuta dodaje petogodišnje pooštrenje zbog upotrebe vatrenog oružja. Član 161.610., stavka 3. kaže da optuženom koji je optužen za težak zločin s elementom upotrebe vatrenog oružja tokom izvršenja zločina sud određuje najmanje minimum uslova zatočenja kako stoji u stavki 4. s izuzetkom stavke 5. Stavka 5. propisuje da sud treba pronaći olakšavajuće okolnosti po kojima će se optuženom odrediti blaža kazna, a ja u ovom spletu činjenica nisam našao nikakvih olakšavajućih okolnosti.

Nadalje, od suda je zatraženo da se izjasni je li u ovom slučaju zločin bio planiran i pripreman. Sud predočava svoje nalaze, a ja u nalaz unosim stranice 10. i 11. tužiočevog sudskog memoranduma ili istražnog memoranduma, a osobito tačke od 1. do 9. Tamo se nalazi sledeće:

(1) Optužena je pomagala svome sinu Leu kod krađe pištolja koji je korišten za

ubistvo. Odvela ga je do kuće njegova oca sa znanjem da će on ukrasti pištolj.

(2) Nakon krađe optužena je preuzela pištolj.

(3) Optužena je prije ubistva isprobala vatreno djelovanje pištolja.

(4) Optužena je znala i kod oba ubistva koristila municiju koje je ukrala njena sestra.

(5) Optužena je bila svjesna da će Grinovi biti ubijeni na temelju Leove tvrdnje da su 'otpisani'.

(6) Optužena je govorila da Grinove treba pobiti i da bi ih trebalo odvesti negdje drugdje i ubiti, kako ne bi počinili ubistvo u njihovom stanu.

(7) Optužena je pomagala ili je bila prisutna kad su se pribavljala sredstva za zarobljavanje u obliku lisica-igrački iz mjesne trgovine *Payless*, neposredno prije ubistva Lin Grin.

(8) Optužena je ušla u dom Grinovih s čvrstom namjerom da ubije čitavu porodicu. Sa sobom je imala pištolj... koji je korišten u ubistvu i pokušajima ubistva, kao i dovoljno municije za ponovno punjenje, koja je bilo u kamionetu.

(9) Prema uputama svog sina optužena je izvršila plan pucajući u porodicu Grin trudeći se da ubije svo troje pri čemu je Dejvida Grina pogodila u leđa dok je pokušavao pobjeći da nađe pomoć, Lin Grin je pogodila s minimalne udaljenosti, a Nataniela je pogodila u lice.

Ovome sud pridodaje... službeni dokazni materijal 18, stranice 91. do 96., gdje se nalazi izjava Debore Halstid o događajima koji su doveli do incidenta u domu Grinovih i o samom incidentu.

I konačno, sud iznalazi da je Debora Halstid priznala krivicu za sudjelovanje u zavjeri za ubistvo, i da je prema podacima okružnog tužioca 4. novembra 1988. u Okrugu Džozefin u Oregonu djelovala protivzakonito s namjerom da počini zločin ubistva, kažnjiv kao teško krivično djelo, saglasivši se da sa Šeron Halstid ima udjela u izvođenju protivzakonitog i namjernog usmrćivanja drugih ljudskih bića po imenu Lin Grin, Nataniel Grin i Dejvid Grin, pucajući u navedene žrtve iz vatrenog oružja. Prema zakonu, zavjera podrazumijeva davanje pristanka, pa se prema mom mišljenju i tu može vidjeti izvjestan dokaz planiranja i pripreme.

Napominjem da država donosi presudu. Ona će biti dio sudske odluke. Poslednje što ću reći jeste da mislim, gospođice Halstid, da vam je država Oregon, sposobnošću ne samo vaših advokata, već i svih onih koji su radili za vas u ovom slučaju... onih koji su vam išli na ruku, odlučila poštedjeti život, i mislim da bi društvo opravdano bilo uvrijeđeno kad bi ovaj sud preduzeo bilo što osim da učini najbolje što može... i da vi od toga života ne dobijete više ni jedan dan slobode za djela koja ste ovdje počinili.

Gospodine Hadli, hoćete li objasniti optuženoj njeno pravo na žalbu na sudsku presudu?

G. Hadli: Hoću, časni sude.

G. Frejžer: Časni sude, pripremio sam materijal o kojem je bilo riječi na suđenju. Već sam ga pokazao gospodinu Hadliju, i sad ga predajem sudu, a imam i predlog da se odbaci suvišak u optužnici. To sve predajem sudu.

Sud: Sud se povlači.

G. Frejžer: Časni sude, mogu li zamoliti za razjašnjenje? Mislim da ste kod optužbe za ubistvo spomenuli 15-godišnji minimum. Je li namjera suda načiniti zbir od 25 godina?

Sud: Mislio sam na zbir od 25. 15 je bilo dodatak na 10.

G. Frejžer: Hvala."

(Sud države Oregon, sudski zapisnik, sv. 101.)

Novine su ponovno naširoko pisale o tome.

„Jutros je saslušavanje Šeron Halstid otpočelo emotivnim svjedočenjem...

Dejvid Grin Mlađi iznenada je zapao u krizu i plakao...

Grin je pred sudijom svjedočio da plače tri mjeseca zbog gubitka 'onoga koga ste voljeli, s kim ste se držali za ruke i željeli s njim biti zauvijek'. Rekao je da će krici njegove žene u trenutku ubistva do kraja života odjekivati u njegovom umu.

A njegov sin 'nikad više neće moći živjeti normalno'. Grin je brisao suze dok je govorio o triciklu svog sina koji stoji napušten iza kuće i o njegovoj kutiji s pijeskom koju je obrasla trava.

'Samo Nataniel zna kako to izgleda kad se leži u krevetu 45 dana i... ne može govoriti...'

Narednik Verlin Dejvid svjedočio je o tome kako je našao bilježnice s vjerskim bilješkama u domu Halstidovih nakon ubistva. Bile su slične materijalu pronađenom u domu Grinovih, rekao je detektiv."

(Grants Pas „Daily Courier": 26. *septembra* 1989.)

„Svjedočenje o grupi... završeno je jutros...

Prema tom svjedočenju... Halstidova se pridružila grupi za proučavanje Biblije zajedno s nekoliko drugih članova adventističke crkve iz Grants Pasa, uključujući i njene prijatelje Dejvida i Lin Grin... Jedan od članova te grupe bio je i Džon Džentri. Kasnije je bio ljubavnik Halstidove koji je živio s njom...

Svjedoci su danas svjedočili... da je grupa od proučavanja Biblije postepeno prešla na spiritizam...

Ta vjerska grupa je znala za jednu drugu grupu... koju je predvodila Džin Kecner koja je, kako se priča, imala sposobnost istjerivanja demona i neposrednog komuniciranja s Bogom.

Članovi te grupe prisustvovali su na nekoliko seansi na kojima je Kecnerova istjerivala duhove... službeni predstavnik Crkve adventista sedmoga dana Leri Ivens kasnije je tu odvojenu grupu nazvao 'službom oslobađanja'."

(Grants Pas „Daily Courier“: 27. *septembra* 1989.)

„GRANTS PAS – Suprug Lin Grin, žrtve ubistva, u utorak je izjavio da njegov sin još uvijek traži svoju mrtvu majku i da smrt njegove žene ‘treba kazniti smrću’.

Dejvid Grin je svjedočio tokom... saslušavanja Šeron Halstid, koja je priznala krivicu za ubistvo 32-godišnje učiteljice 5. novembra 1988. U tom incidentu su bili ranjeni i Dejvid Grin i njegov sin.

Nakon pucnjave trogodišnji dječak Nataniel Grin ostao je paralizovan od prsa prema dolje. Dejvid Grin, koji se kasnije oporavio, pričao je sudu kako je taj događaj ostavio posledice na njemu i njegovom sinu. Svjedočila je i majka Lin Grin, Antoneta Sepienza.

Ostali dokazi koji su predočeni na sudu bili su video traka doma Grinovih, gdje se sve to dogodilo, i vjerski spisi iz kuće Halstidovih u Grants Pasu. Među dokaze je ubrojen i snimak razgovora u kojem Dejvid Grin opisuje kako su Šeron Halstid i njezina sestra Debora sudjelovale na molitvenim sastancima s Grinovima i ostalima, na kojima se raspravljalo samo o slušanju poruka od Boga i anđela.

Prema prvim sudskim dokumentima ubistvo je naredio Šeronin devetogodišnji sin Leo, tvrdeći da je primio poruku od Boga da su žrtve opsjednute demonima.

U svom svjedočenju pred sudom Dejvid Grin je govorio o svom paralizovanom sinu i kako mora slušati svoga dječaka kako mu govori: ‘Hoću svoju mamu’. Grin je govorio o tome kako izgleda ‘podići tepih i vidjeti krv nekoga koga ste voljeli...’

Očekuje se da će se saslušavanje nastaviti u srijedu. Debora Halstid je prethodno osuđena zbog zavjere za ubistvo. Šeron Halstid je ranije suđeno u Okrugu Jamhil za težak zločin ubistva Majka Lemkea na farmi kod Njuberga. On je ubijen dva dana prije Lin Grin.“

(Portland „Oregonian“, 27. *septembra* 1989.)

„Rekavši da bi to bila uvreda kad bi ubici, Šeron Halstid, bio dopušten samo još jedan dan slobode više, sudija Džerald Njufeld u srijedu izrekao joj je najveću moguću zatvorsku kaznu.

Osudio ju je na život u zatvoru u trajanju od 25 godina za ubistvo... na dvije zatvorske kazne od po 20 godina s minimumom od 10 godina za dva pokušaja ubistva i... na još pet godina zato što je upotrijebila pištolj.

Njufeld je odredio da sve kazne, s izuzetkom kazne za pištolj, izdrži jednu za drugom. Takođe je odredio da trebaju biti izdržavane nakon što izdrži zatvorsku kaznu od 30 godina koju je već dobila na suđenju u Okrugu Jamhil. Prema riječima tužioca, kazna od 75 godina zatvora uvjerljiv je dokaz da Halstidova nikad neće izaći iz zatvora živa...

Njufeld je rekao da je slučaj Halstid sasvim drugačiji od svih slučajeva za koje zna, jer su motiv zločina bila njena vjerska uvjerenja. Halstidova je vjerovala svom devetogodišnjem sinu Leu kad joj je rekao da mu je Bog objavio kako treba ubiti

Grinove jer su opsjednuti demonima.

Iako je to objašnjenje pomoglo da se shvati zašto je Šeron Halstid pucala u tu porodicu, nije bilo od velike pomoći kod određivanja odgovornosti, rekao je sudija.

Kad bi društvo umanjilo kaznu zbog iskrenih uvjerenja, 'tada bi izopačenosti poput njemačkog nacizma bilo dopušteno da postoji', rekao je sudija Okružnog suda Okruga Džozefin.

U završnom obraćanju okružni tužilac Pol Frejžer opisao je ono što je Halstidova učinila porodici Grin kao neizrecivo...

Sloboda vjere ne daje pravo nikome da drugom oduzme život niti opravdava ponašanje Halstidovih, rekao je Frejžer.

Branilac Kenet Hadli rekao je sudiji da odbrana ne nudi izgovor kako bi opravdala ono što je Halstidova učinila, već samo objašnjenje...

Prema svjedočenju na suđenju, Halstidovi i Grinovi su pripadali adventističkoj crkvi iz Grants Pasa. Takođe su bili članovi molitvene grupe koja je 1983. počela proučavati Bibliju. Smjer njihovih aktivnosti mijenjao se tokom godina, i oko 1987. našli su se duboko u spiritizmu. Članovi su grupe vjerovali da mogu čuti i vidjeti Boga i anđele.

Njihova uvjerenja su se, prema riječima ostalih svjedoka na suđenju, znatno udaljila od prihvaćene adventističke teologije...

Debora Halstid je prethodno priznala krivicu za sudjelovanje u zavjeri ubistva u oba okruga i već se nalazi na izdržavanju 20-godišnje zatvorske kazne.

Dječaci nisu optuženi za zločin i trenutno su pod starateljstvom suda. Prema riječima Džeja Prala, upravnika Odjeljenja komunikacija Oregonske konferencije Crkve adventista sedmoga dana, predstavnici crkve adventista sedmoga dana pomažu državnoj brizi za djecu da pronađe odgovarajuće domove kod članova crkve koji bi odgajali dječake. Džej Pral je rekao da Leo živi kod porodice u kojoj je majka advokat."

(Grants Pas „Daily Courier", 28. *septembra* 1989.)

Vrijeme je da se kaže „hvala"

Šeron i Debora Halstid zahvalne su za pomoć koju su primile od mnogo ljudi tokom prvih pet godina njihovog izdržavanja kazne, dok su ponovno sticale svoju vjeru u Hristovu snagu da spasi i dok su uspostavljale novi odnos s našim nebeskim Ocem. Njihovi životi, vjerujem, opovrgavaju strahovanje sudije Njufelda da se Šeron Halstid nikad neće promijeniti.

Prostor mi dopušta da pomenem samo nekoliko osoba koje su im pomogle.

„Kada su me uhapsili i kada sam se našla u zatvoru," pričala mi je Šeron, „posjetio me je pastor Stiv Ponic. Rekao mi je da me je adventistička crkva iz Grants Pasa ispisala iz članstva. On je primio moje telefonske pozive i došao me je normalno posjetiti. Čak sam se upoznala i s njegovom ženom Ernestin, i s njom sam često

razgovarala telefonom.. Oboje su uveliko pomogli da mi se podigne moral, i pomogli su mi shvatiti da me Isus još uvijek voli. Pastor Ponic... mi je pomogao da idem uzdignute glave, nakon pet godina pogrešnog vjerovanja."

Obje sestre su mi rekle za pomoć koju su dobile od pastora Redžinalda Robinsona tokom prvih pet godina izdržavanja kazne. Tokom boravka u okružnom zatvoru, prije nego što su prešle u državni zatvor, te dvije žene ozbiljno su razmišljale o samoubistvu. Njihova majka se molila za pomoć, a zatim se sjetila da su njene kćeri uvijek uživale kad je govorio pastor Robinson pa je stupila s njim u kontakt preko Adventističkog medijskog centra. Odmah je doletio da vidi sestre. Tokom sledećih mjeseci posjetio ih je mnogo puta, razgovarao s njima telefonom kako bi im dao vođstvo i nadahnuće, i nikad se nije umorio pomažući im.

Ne mogu a da ne spomenem kapelana LeRoj Klajna koji je pružao divan uticaj i koji im je bio biblijski učitelj. Svakoga ponedjeljka naveče, više od pet godina, podučavao ih je iz Biblije u Ženskom popravnom centru u Oregonu. On je bio silan uticaj na dobro.

Posebna zahvalnost

Obje sestre su mi rekle kako su zahvalne svojim roditeljima koji su „ostali čvrsto uz njih" tokom osam godina njihovog izdržavanja kazne. Oni su redovno dolazili i hrabrili svoje kćeri da mogu podnijeti zatvorski život. „Moj otac mi je", kaže Šeron, „uvijek govorio da je sve u Božjim rukama, i da ćemo uz Njega izdržati te da će nas On osloboditi kad za to bude vrijeme. Kad nam je većina naših rođaka okrenula leda, moji su roditelji ostali uz nas, i još uvijek su tu."

Obje sestre, Šeron i Debora, kao i ja, se nadaju da će čitalac ove knjige iz njihovog iskustva naučiti kako Sotona ima moć prevariti čak i najpouzdanije među nama. Čvrsto se držimo Svetog Duha kako bismo u neprijateljevom izvrtanju i izopačenju istine mogli primijetiti opasne zablude.

DODATAK

Nakon punih godinu dana istraživanja i proučavanja slučaja sestara Halstid, došao je dan da rukopis predam izdavaču. Ali prije nego što to učinim, želim se dotaknuti onoga što vjerujem da je postalo bitno mojim čitaocima.

Mnogi su radoznali kako se mogu u najsitnije pojedinosti sjetiti iskustava koja sam doživio prije pedeset godina kad sam bio član društva poštovalaca duhova. Da budem iskren, moram reći da to ne mogu učiniti bez pomoći. Ali s radošću u srcu mogu reći da sam dobio božansku pomoć kad sam molio da mi Božji Sveti Duh pomogne sjetiti se određenih događaja kao da su se dogodili juče. Čak i kad sam ponudio takav odgovor, još me je par ljudi pitalo zašto bi Bog učinio tako nešto za mene. Nakon što sam im pomogao sagledati stvari iz druge perspektive i postavio im neka pitanja, složili su se sa mnom da čovjek može biti nezamislivo blagosloven kad ima dobar odnos s Bogom.

Ilustrovaću vam tu perspektivu jednim pitanjem: *Šta mislite da je Bogu teže učiniti – podsjetiti me na sitne pojedinosti nakon 50 godina, ili Svetim Duhom svaki dan stvarati toner u mom fotokopirnom aparatu 741 dan, malo više od dvije godine neprekidno?* (Čitajte o tome u prvom poglavlju knjige *Kad su vam potrebni nevjerovatni odgovori na molitvu.)* Patrona sa tonerom predviđena je za 1200 kopija, što je i odradila. A onda je kao odgovor na molitvu potrebe Božji Duh djelovao i aparat je napravio dodatnih više od 3.000 kopija dok ga nisam slučajno pustio da se pregrije, što je izazvalo plamen i uništilo ga. Ali sam aparat sačuvao kao spomenik poput onih biblijskih, kojima Bog podsjeća ljude na Njegovu ljubav, milost i beskrajnu dobrotu. Bog može učiniti da prazna patrona tonera daje boju, i u um može vratiti zaboravljena iskustva. On će učiniti sve što nam je potrebno, bilo to nešto spektakularno ili nešto jednostavno i skromno.

Knjiga 5

KAD SU VAM POTREBNI NEVJEROVATNI ODGOVORI NA MOLITVU

PREDGOVOR

Prije nego počnete sa čitanjem ove knjige, mislim da je važno za vas da znate da ja nisam imao mnogo posla oko ove knjige. Dozvolite da objasnim.

Nedugo pošto je izašla iz štampe knjiga *Novi nevjerovatni odgovori na molitvu* (ili *Molitva zašto* – prim. izd.) počela su da mi stižu pisma i telefonski pozivi čitalaca koji su mi govorili koliko im se knjiga svidjela.Veliki broj njih je poželio da bude opširnija. „Suviše je kratka knjiga," rekli su oni. Govorili su kako ih je duboko dirnula i pokrenula njihova osjećanja dok su čitali o Božjem Svetom Duhu koji čini čuda spasenja u životima pojedinaca koji su bili izgubljeni, a onda nađeni dok je neko posredovao u molitvi za njih. „Kada će izaći vaša sledeća knjiga?" mnogi su pitali.

„Nemam predstavu," obično bih odgovorio. Onda bih objasnio da mogu da pripremim drugu knjigu samo ako ljudi otvore svoje živote Svetome Duhu i njegovoj intervenciji u njihovu korist kao odgovor na molitve vjere.

Ipak sam uputio molitvu Bogu za novu knjigu i rekao: „O Gospode Bože moj, kao što znaš mi živimo u posebno vrijeme, i tvoj narod je zainteresovan za mnoge stvari. Mnogi žele da napišem još jednu knjigu, a ja ne znam o čemu da pišem. Gospode, zašto da ne napišemo ovu knjigu Tvom narodu kroz blagoslove i prednosti koje daje Tvoj Sveti Duh, nadahnuće i ohrabrenje, posvećenje i iznad svega oslobađajući ljude od njih samih, ponosa, grijeha i sile palih anđela? Onda sve što ja treba da učinim jeste da objedinim ova dragocjena iskustva onako kako najbolje pristaje."

Tako, Bog je odgovorio na moju molitvu, tako da ja nemam nikakvih zasluga za ovaj rad.

Možda će vas zanimati da dok sam pisao poslednju knjigu, Gospod me sklonio sa mjesta redara, onoga koji otvara vrata, i sada me uključuje u Svoj posao „pomijeranja planina."

Rože J. Morno

ZAHVALE

Sa velikim zadovoljstvom izražavam svoju zahvalnost Kenu i Šeron Vin i Adventističkoj crkvi u Rouzvilu u Kaliforniji. Oni su mi obezbijedili kompjuter i štampač kada sam bio pretrpan velikim brojem pisama na koje je trebalo da odgovorim, a moja pisaća mašina je bila prespora da izdrži taj tempo.

Takođe sam zahvalan mom stručnjaku za kompjutere, Majku Nelsonu iz Angvina, Kalifornija, koji je dobrovoljno odvojio stotine časova od svog dragocjenog vremena da programira moj kompjuter da bih mogao imati brz pregled nebrojeno mnogo pisama koja sam pisao tokom protekle četiri godine kao odgovor na potrebe čitalaca i njihovih zahtjeva. Ovo mi omogućava da vidim šta sam odgovorio na slična pitanja, probleme i situacije, i pomaže mi da mnogo brže odgovorim na rastući broj pitanja. Bez Majkove posebne pomoći, još bih koristio svoju električnu pisaću mašinu i zaostajao u svojim odgovorima, i ne bih, zbog toga, imao vremena za struktuisanje i kompletiranje ove knjige.

Rože J. Morno

POSVETA

Posvećujem ovu knjigu Svetome Duhu – trećem licu Božanstva – koji svakodnevno blagosilja moj život na posebne načine.

Glava 1.
NEKE MOĆNE LEKCIJE

Moj prijatelj Isus neprekidno odgovara na moje molitvene zahtjeve isto kao što neprestano blagosilja moj život. On je čak zainteresovan za naizgled najbeznačajnije pojedinosti u životima Njegove djece. Naš Bog, koji održava najmanji atom od kog se sastoji naša planeta i sve na njoj, podsjetio me na Njegovu brigu i staranje brinući o nečemu što djeluje beznačajno mnogim ljudima – On je učinio da moj Canon PC-1 desk kopir aparat proizvodi visoko kvalitetne kopije bez tonera u kertridžu (što ću kasnije objasniti). Pored toga, moj Gospod me osposobio da obavljam svoju službu posredničke molitve uprkos mojih 70 godina obnavljajući zdravlje mog tijela kao što je bilo u vrijeme kad sam imao 50 godina i manje. Bez obzira šta se može dogoditi u budućnosti, mogu da se osvrnem na ono što je Bog učinio za mene i znam da je On uvijek sa mnom čak i kad izgleda da ne odgovara niti djeluje. On mi je dao „svjećice ljubavi" i pazi da svijetle u mom sjećanju bez obzira koliko mračan svijet može postati oko mene. I one su iskra božanske ljubavi i saosjećanja koje želim da podijelim sa vama.

Ponovo stvoreni

Početkom 1991, Hilda, moja žena, i ja otkrili smo da ujutro ustajemo bez osjećaja odmorenosti kao ranije. Zaključili smo da naš 10 godina star dušek i krevet treba zamijeniti i naći visoko kvalitetnu zamjenu. Hilda je spavala mnogo bolje, ali za mene stvari su postale gore umjesto da bude bolje.

Pojačao se bol u leđima, bol u desnom koljenu i vratu se veoma pogoršao, i počeo sam da osjećam bol u lijevoj butini uslovljenu, kako sam mislio, ukliještenim nervom. Pošto smo se preselili u Kaliforniju aprila 1992, potrošio sam stotine dolara u namjeri da riješim svoje zdravstvene probleme, ali nije bilo olakšanja.

Godinu dana kasnije dodatni problemi su počeli da me muče. Moje lijevo bedro iznenada je počelo da mi prouzrokuje takav bol da je bilo nemoguće leći na tu stranu, što sam morao učiniti kada bi zgnječeno srce počelo da me boli. Leći na lijevu stranu bio je jedini način da pružim svom srcu potreban odmor. Moj doktor je komentarisao da su me stigle godine. Rekao je da moji mišići, tetive i ligamenti ubrzano gube sposobnost da nose tjelesnu strukturu i drže u zadovoljavajućem stanju, već napadaju različite organe i pridodaju se mojim drugim komplikacijama.

Na nesreću, morao sam da izbjegavam ljekove protiv bolova jer sam morao da uzimam druge vrste ljekova svakodnevno zbog srčanog problema, i prema mom doktoru, briga za srce ima prioritet. Vježbe istezanja su nešto pomogle, ali nisu riješile problem. Onda prije oko 10 mjeseci Duh Božji me proveo kroz jedinstveno iskustvo.

Probudivši se oko 4:30 jedno jutro, počeo sam da se molim za nekoliko ljudi sa moje molitvene liste koji su bili u posebno teškom stanju. Posle nekog vremena počeo sam sa serijom zahvalnosti svom nebeskom Ocu, zahvaljujući mu za Njegov savršen plan spasenja i radujući se nad bezbrojnim odgovorima na molitvu koje su već krunisale živote onih za koje sam se molio. Onda sam počeo da proučavam neke od mnogobrojnih stihova iz Pisma koje sam zapamtio tokom godina. Kako su oni navirali u moj um otvarajući nove vidike, podstakli su me da mislim da je možda došlo vrijeme da zapitam Boga da obnovi one djelove mog tijela koji su rapidno propadali.

Sada se prisjećam kako je fantastično Bog blagoslovio molitve koje sam upućivao za restoransku hranu tokom 30 godina koje sam proveo kao putujući prodavac telefonskih imenika. Godinama ranije, rekao sam Gospodu da bih želio da zarađujem za život bliže domu, ali ništa nije bilo dostupno. Onda riječi iz 1. Timoteju 5:8 su me navele da prihvatim posao na terenu: „Ako li ko za svoje, a osobito za domaće, ne promišlja, odrekao se vjere, i gori je od neznabošca."

I tako dok sam sjedio u restoranima doručkujući i večeravajući (za ručak sam obično jeo voće i orašaste plodove u svojim kolima) poklanjao sam povjerenje riječima Psalma 91 koji sam ranije naučio napamet i duboko vjerovao u njegove riječi. Moja molitva Bogu bi ovako nekako izgledala: „Oče na nebu, dok gledam u ovu drugostepenu hranu, ipak ti za nju zahvaljujem i molim za Tvoj blagoslov nad njom. Živeći u ovoj neprijateljskoj zemlji, ova umiruća planeta može biti veoma uznemirujuća i molim te, Gospode, da ukloniš sastojke smrti iz ove hrane kako me ne bi prerano odveli u grob. Hvala ti, Oče, za Tvoju ljubav i blagodat."

Na kraju svakog dana dok sam odlazio na noćni počinak, zatražio bih od svog Stvoritelja da blagoslovi moje biće „Duhom života Isusa Hrista" (Rimljanima 8:2) – tom velikom silom koja je podigla Lazara iz mrtvih – da učini da se elementi smrti koje nisam mogao izbjeći da ne unosim u svoje tijelo (kroz hranu koju sam jeo, vazduh koji sam udisao i vodu koju sam pio) razgrade i izbace iz mog tijela. Bog je cijenio tu svakodnevnu molitvu tokom mnogih decenija, i činjenica da nikad nisam imao grip ili tražio bolovanje su zadivljavali moje pretpostavljene i pružale mi mnoge mogućnosti da uzvisim i slavim mog Tvorca.

Dok sam razmišljao tokom ranih časova tog jutra, Sveti Duh je počeo da me priprema da primim moćno čudo božanske milosti u svoj život. Veliki broj stihova iz Biblije su prolazili kroz moj um sa svježim, novim značenjem. Evo nekih od njih:

„Jer i Hristos ne ugodi sebi, nego kao što je pisano: Ruženja onih koji Tebe ruže padoše na me" (Rimljanima 15:13).

„Blago onome, kome je pomoćnik Bog Jakovljev, kome je nadanje u Gospodu, Bogu njegovom" (Psalam146:5).

Božanska svetost Gospoda Isusa stajala je u slavi u mom umu kao što sam citirao: „Jer kroz Njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što

se ne vidi, bili prestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza Nj i za Nj sazda. I On je prije svega, i sve je u Njemu“ (Kološanima 1:16:17).

Izliv radosti u moje biće je bio još veći kad sam citirao Kološanima 2;9:10: „Jer u Njemu živi svaka punoća Božanstva tjelesno. I da budete ispunjeni u Njemu koji je glava svakom poglavarstvu i vlasti.“

Jedan poseban stih iz Pisma kom sam poklonio posebnu pažnju tokom godina, ali ga nisam razumijevao u punoći, sada se iskristalisao kao poziv od Boga da budem obnovljen, ponovo stvoren: „A ako Duh onoga koji je Isusa podigao iz mrtvih prebiva u vama, onaj koji je Hrista Isusa podigao iz mrtvih oživjeće i vaša smrtna tijela svojim Duhom koji prebiva u vama.“ (Rim. 8:11)

U skladu sa ovim stihom, moja molba je ovako glasila: „Dragi Oče na nebu, ja sam došao pred Tebe sada da ti zahvalim što si dozvolio Hristu, Gospodu slave, da dođe na ovu zemlju neprijatelja, da prođe putem Golgote i izvojuje moje spasenje po tako visokoj cijeni. Oče, ako sam se ogrešio o Tebe ili te odbacio u mislima, riječima ili djelima, molim Te da mi oprostiš, i zahvaljujem Ti što si mi dodijelio na dnevnoj osnovi zasluge božanske krvi Hristove koju je prolio na krstu Golgote za moje spasenje.

Oče, došlo je vrijeme u mom životu kada starim i moje smrtno tijelo počinje da propada kako idem prema grobu. Razaznajući da je moj dio život u palom i grijehom oštećenom svijetu ograničen, ne prigovaram. Ali kako vidim da je Sveti Duh blagoslovio živote mnogih za koje sam se ja molio, moram takođe vjerovati da nije Tvoja volja da se moja molitvena služba okonča. Zaista sam radostan kada vidim silu Hristovog uskrsenja (Filip. 3:10) koja nadvladava Sotoninu silu smrti (vidi Jevr. 2:14). Posebno mislim na slučaj dvije osobe koje su bile na ivici umiranja od AIDS-a prije tri godine, ali su obnovljeni u savršeno zdravlje silom našeg velikog Spasitelja.

Kako sam maločas rekao, vjerujem da su došla vremena za mene da tražim poseban blagoslov iz Tvoje ruke. Tražim da me, prema bogatstvu Tvoje slave, podigneš fizički (vidi Ef. 3:16), i da obnoviš u jedrinu mladosti one djelove mog tijela koji su sada oštećeni i zadaju mi toliko bola. Ti si obećao nama takvu pomoć u Isaiji 40:28-31.

Milostivi Oče, imam jedan izuzetak u ovoj molbi. Molim Te da mi ne obnavljaš u savršeno zdravlje moje srce, jer bojim se da ako to učiniš, neću više imati službu molitve. Razletjeću se širom svijeta govoreći o tome kako je *bilo* sjajno imati molitvenu službu. To bi me odvojilo od nje u *sadašnjosti*. Kao što znaš, potrebno je dosta vremena odvojiti za posredničku molitvu za ljude, a stanje mog srca me primorava da ostanem u domu i odmaram, što mi daje vremena koje moram imati da nosim svoju službu. Pored toga, Oče, moram ostati ponizan pred Tobom, i vjerujem da ništa tako ne donosi osjećaj bespomoćnosti i pokajanja pred Bogom kao srce koje preskače, ili boli na takav način da kažeš ‘nemam više snage’.

Sada Oče, tako sam radostan da sam imao ovu seriju razmišljanja i molitve pred

Tobom, i znam da će Tvoja obnova ovih djelova mog tijela poslužiti da donese slavu Božanstvu, i uzdigne Gospoda Isusa kao moćnog Spasitelja koji On jeste. Tražim Tvoj blagoslov danas u Njegovo veliko ime. Hvala Ti Oče za Tvoju ljubav i Tvoju milost."

U roku od tri dana sav moj bol je iščezao. Mišići, tetive i ligamenti koji su izgubili čvrstinu da drže tijelo, ispravno su se oformili. Sada sam mogao da hodam savršeno uspravno umjesto što sam imao tendenciju da hodam pognut. Još jedna nevjerovatna stvar se desila. Izraslina dužine i širine više od pola centimentra među preponama je nestala. Zamolio sam Gospoda da razgradi ćelije koje su činile da to raste, ako je to ugodno pred Njim.

Dakle, nemojte me pogrešno shvatiti – nisam protiv prihvatanja medicinske pomoći od doktora u bolnicama kada imam zdravstveni problem. Ali ja uvijek govorim u molitvi svom Tvorcu prije traženja pomoći od medicinskih profesionalaca. To se pokazalo kao dobra ideja.

U vrijeme dok ovo pišem, više od 12 mjeseci je prošlo otkad je svaki bol ili mučenje bilo gdje u mom tijelu nestalo, sa izuzećem mog srca. Zauzvrat ja uzvikujem: „Slava Bogu na visini."

Tako sam se približio osmoj dekadi svog života, Bog me podučava moćnim lekcijama koje će me, vjerujem, osposobiti da imam još veću mjeru vjere. Lekcije za koje se molim će uvećati moju duhovnu snagu i uspostaviti u mom umu neuništivo povjerenje u našeg nebeskog Oca i u silu Njegovog Svetog Duha. Sada dozvolite mi da podijelim sa vama još jedno neobično iskustvo.

Božji čudesni kopir aparat

8. marta 1991, nabavio sam *Canon PC-1* kopir aparat da sačuvam u arhivi sva pisma koja pišem kao odgovor na mnogobrojne molbe i zahtjeve koje primam. Dvije godine kasnije (10. marta 1993) dok je naš unuk, Majkl, fotokopirao dio knjige, potrošio se toner u štamparskom kertridžu. U uputstvu za upotrebu je sugerisano je da okrenemo kertridž 90 stepeni u oba smjera, ali to nije pomoglo. Bio je potpuno prazan. Oko mjesec dana ranije, očekujući svakog časa da bi se mogao isprazniti, pozvao sam nekoliko servisa da vidim gdje mogu naći najbolju cijenu za zamjenu. Najbolja cijena je bila 79 dolara za crno mastilo kertridža (sve druge boje bile su mnogo skuplje).

Ali sada sam bio u škripcu. 15. marta, samo par dana kasnije, trebalo je da se preselimo u novi stan koji me je upravo koštao 1.200 dolara. Platili smo kiriju za prvi mjesec i založni depozit od 300 dolara. Još povrh toga platili smo 400 dolara depozita da pokrije svaku štetu koju naš mali pas ili mačka mogu napraviti. (Hilda i ja smo naučili da je Kalifornija skup dio svijeta za život.) Kao rezultat toga, shvatio sam da kopir aparat mora ostati van funkcije najmanje mjesec dana prije nego što budem u mogućnosti da potrošim bilo kakav novac na njega.

Tokom noći probudio sam se i počeo da brojim moje blagoslove i zahvaljivao sam Bogu za veličanstvene puteve i načine na koje Njegov Sveti Duh blagosilja živote tolikih ljudi za koje sam se molio. Dok sam se molio, bujica radosti preplavila je moje srce i navela me da zatražim od Gospoda posebnu uslugu. „O, Bože moj Gospode, ako je ugodno pred Tobom, možeš li molim te učiniti da moj kopir aparat ponovo pravi kopije? Znaš da mi je budžet ograničen bez mogućnosti da kupim novi kertridž za neko vrijeme."

Dok smo Hilda i ja doručkovali rekao sam joj o mom razgovoru sa Bogom u molitvi, i kako sam dobio uvjerenje da ćemo vidjeti manifestaciju Njegove stvaralačke moći tog jutra. „Zašto čekati da se završi doručak da bi bili svedoci tako velikog blagoslova?" rekla je ona. „Hajde da vidimo odmah sada." Otišli smo do kopir aparata, uključili ga, stavili pismo ispod poklopca kopira, ubacili bijeli papir i zamislite, kopije bez mrlje i greške izlazile su na drugu stranu. Slava Bogu ispunila je naša srca.

Oko tri sedmice kasnije – ponovo, usred noći – počeo sam da se prisjećam velikog broja ljudi koji su mi otvarali svoje živote u svojim pismima, otkrivajući svoja najdublja osjećanja. Jedna posebna tema koja izaziva zabrinutost pojavljivala se češće od bilo koje druge: vrijeme velike nevolje. Ova tema, zaključio sam, najviše zabrinjava, pritiska, zbunjuje, obeshrabruje umove i živote Božjeg naroda držalaca zapovijesti kao ništa drugo. Čini se kao da misli o vremenu nevolje lako poljuljaju vjeru mnogih ljudi.

Dok sam razgovarao sa Gospodom u molitvi o njihovom strahu, i kako sam težio da im nekako pomognem, jedna misao je iznenada sinula u mom umu. „O Gospode moj Bože, Tvom narodu je potrebna manifestacija Tvoje stvaralačke moći, znak da ih podsjeti kako ćeš se brinuti za njih u vrijeme nevolje koja će uskoro zadesiti svijet. Milostivi Gospode, ako je ugodno pred Tvojim očima, možeš li učiniti da moj fotokopir aparat pravi kopije visokog kvaliteta kao što sam Te već molio. Vjerujem da ako podijelim ovo iskustvo sa drugima, ono bi, pod uticajem Tvog Duha Svetog moglo učiniti čuda za hrišćanski rast mnogih ljudi. Hvala Ti Gosppode za Tvoju ljubav i Tvoju milost."

Od datuma kada je ovo pisano prošlo je 22 mjeseca. Taj kertridž je već napravio više od 3000 kopija, i još je u dobrom stanju. Od vremena kad sam kupio kopir aparat do danas, koristio sam više od šest riseva od po 500 listova svaki. Osoba koja mi je prodala mašinu je konstatovala da će mi štamparski kertridž dati oko 1200 kopija, ali uz Stvoriteljev blagoslov, napravljeno je više od 3000. Ako Bog želi da sačuva beznačajno mastilo kertridža kao znak svoje brige i staranja, koliko će više mariti za nas u nevoljama poslednjih dana. Moj fotokopir je maleni podsjetnik Njegove beskonačne veličine i moći ljubavi da zaštiti Njegov narod, i evo delim ovo iskustvo sa vama da ohrabrim svakog čitaoca ove knjige.

Ova dva iskustva imaju veliku vrijednost za mene. Ona me uče da tražim sa još

većom željom i marljivošću Božje bogate blagoslove. Elen Vajt je pisala: „Što iskrenije i nepokolebljivije mi tražimo, bliža će biti naša duhovna zajednica sa Hristom“ (Hristove očigledne pouke, str. 146). Drugim riječima, naš hod sa Gospodom postaje još fantastičniji zbog traženja.

Jedan od razloga koji su me naveli da tražim od Boga obnovu mog bića jeste što bi me to osposobilo da efikasnije obavljam ove stvari koje su ugodne pred Njegovim očima – posebno mogućnost da se molim za druge bez ometanja bolovima u tijelu. Stih iz Pisma koji mi mnogo znači kaže: „I što god molimo, dobijamo od njega, jer držimo njegova uputstva i činimo ono što je ugodno u njegovim očima.“ (1. Jovanova 3:22)

Iskustvo sa kopir aparatom nastavlja da me oduševljava. Dan za danom jasne lijepe kopije su izlazile iz njega. Nekoliko mjeseci ranije otišao sam kod izrađivača natpisa da naručim plastičnu tablu veličine 30x20 cm na kojem piše:

„BOŽJI ČUDESNI KOPIR APARAT

Ovaj kopir aparat je ostao bez tonera 10. marta 1993. Sada radi na molitvi proizvodeći odlične kopije visokog kvaliteta.

SLAVA BOGU NA VISINI!“

Kada sam pružio crtež koji sam napravio vlasniku radnje, on je pročitao i zurio u tu poruku neko vrijeme ne izgovarajući ni riječi. „Kako veličanstveno iskustvo vi imate gospodine.“ Malo smo proćaskali i onda, na moje iznenađenje, on je izjavio da će mu biti zadovoljstvo da mi napravi natpis u pola cijene.

Ne tako davno, radio sam na kopir aparatu, i kako su kopije izlazile jedna misao je prošla kroz moj um*: Pitam se koliko će proći vremena prije nego Bog obustavi stvaranje kopija za mene?* Sledeći list papira je izašao potpuno prazan. Šokiran rekao sam: „Oče na nebu, molim Te oprosti mi ako sam Te povrijedio u mislima, riječima ili djelima. Nema ni jedne dobre stvari u meni, Gospode; imaš posla sa osobom koja je jako zla po svojoj prirodi. U stvari, briga i nevjerstvo me preplavljuju i kako se išta dobro može od mene očekivati? Zbog toga, Oče, ja u potpunosti vjerujem u zasluge božanske krvi Hristove koja je prolivena na Golgoti za spasenje najčešće nezahvalnih ljudskih bića, od kojih sam prvi ja. Hvala Ti, Oče, za činjenicu što se ne ophodiš prema nama sirotim grešnicima po grijesima našim, niti nas kažnjavaš prema našoj krivici, već Ti imaš milost prema nama i sećaš se da smo prah.“ (vidi Ps.103:10-14)

Onda uz potpuno oslanjanje na Božju dobrotu, stavio sam taj prazni list papira ponovo u kopir aparat i gledao kako izlazi lijepa reprodukcija pisma koje sam želio da iskopiram. Osjećaj velikog ushićenja preplavilo je moje biće kad sam shvatio da je moj nebeski Otac prihvatio moje oslanjanje na Njegovog dragog Sina i Njegove zasluge kao savršeno pomirenje sa Bogom, dovodeći sve u red među nama.

Interesantno je vidjeti različite reakcije ljudi kada uđu u moj radni prostor i pročitaju pečat. Hilda posmatra njihove reakcije bolje od mene, jer dok im pričam priču

o kopir aparatu sklanjam korpu za pisma sa vrha, otkrivam mašinu, uključujem i onda im pravim kopiju članka na jednoj strani koji sam napisao o tome.

Na primjer, dvije gospođe iz Jute došle su našoj kćeri u kratku posjetu. Dok sam sklanjao fotokopiju sa mašine i pružao je jednoj od žena, ona je veoma polako uzela kopiju objema rukama tako pažljivo kao da je načinjena od najfinijeg kristala. „Ovo je čudo!“ rekla je. „Ovo je čudo!“

Upravo u skorije vrijeme, jedan čovjek je zazvonio na vrata i kad je Hilda otvorila vrata on je podigao jednu od mojih knjiga o molitvi i pitao: „Je li ovo to mjesto?“

„Izvolite unutra,” rekla mu je Hilda. On je vozio sedam sati u nadi da će moći da razgovara sa mnom. To je bilo u 11 časova prije podne i odlučio sam da ne primam ni jednog posjetioca tog dana da bih mogao da posvetim što više vremena radu na svojoj knjizi. Ali onda sam zapazio veliku muku koja se vidjela na njegovom licu i nisam mogao da mu tražim da dođe neki drugi dan.

Dva sata razgovarali smo o dubokim temama vezano za Boga i Sveti Duh je blagoslovio nas obojicu. Prije no što je otišao pozvao sam ga da dođe u moju radionicu da vidi Božji čudesni kopir aparat. Dok je držao kopiju koju sam napravio za njega, vidio sam da je duboko dirnut. I kada je napustio naš dom, izjavio je da je ovaj put veoma blagosloven za njegov život.

Divno je služiti Svetom Duhu u poslu usmjeravanja umova ljudi ka Hristu kao njihovom prijatelju i Spasitelju, a ja imam mali udio u pomaganju Njemu u tome.

Glava 2.

UŽITAK U ČVRSTOM ODNOSU SA HRISTOM

Čini se da velika duhovna glad obuzima Božji narod koji drži Njegove zapovijesti. Tokom godina otkad je izašla iz štampe moja prva knjiga o molitvi, stotine pisama i telefonskih poziva tražili su od mene odgovor kako ostvariti bliži odnos sa Hristom. Ali u poslednjih 12 mjeseci zadivilo me da je toliko osoba koristilo izraz „dobar, solidan, čvrst odnos“ da bi izrazili svoju želju da se približe svom Spasitelju. Naša prijateljica iz Njujorka pisala je: „Sada kad smo ja i moj muž u penziji, odvajam više vremena za molitvu za naše petoro odrasle djece i njihove porodice, tako da mogu imati čvrst odnos sa Hristom.“ Drugi čitalac je rekao: „Potrebno mi je da imam dobar odnos sa mojim Gospodom.“ Jedna osoba je prokomentarisala: „Glavni razlog što trošim vaše dragocjeno vrijeme jeste taj što mi je potreban i želim čvrst odnos sa Gospodom Isusom; molim vas pomozite mi!“

Činjenica da toliko osoba koristi izraz „dobar, čvrst odnos“ navodi me da vjerujem da Sveti Duh radi na Božjem narodu na poseban način da ih uvede u zajednicu sa Hristom koja želi nihov karakter učiniti hristolikim.

Prije oko godinu dana dobio sam pismo od jednog profesionalca iz oblasti marketinga kog ću zvati gospodin T. Bio je veoma zainteresovan za pitanje hristolikosti, i zatražio je moj broj telefona. Dosta ranije primio sam telefonski poziv od njega. Pošto mi je govorio o svojim uspjesima u poslovnom svijetu, gospodin T. je izjavio da se sad skoncentrisao na ostvarivanje bliskijeg hoda sa Gospodom Isusom. Razgovarali smo oko dva sata i dosta tema o kojima smo diskutovali iznijeću u ovom poglavlju.

Njegovo prvo pitanje je bilo gdje da počne. Biblija nam kaže, objasnio sam, da je svaki dobri dar i svaki savršeni dar odozgo... „Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svjetlosti, u kog nema promjenjivanja ni mijenjanja vidjela i mraka“ (Jakov 1:17).

U svjetlosti ovog stiha, ako želimo dobar odnos sa Hristom, nema boljeg načina da ga steknemo nego da razgovaramo sa našim nebeskim Ocem o tome u molitvi. I otkrio sam iz iskustva da ništa toliko ne privlači Njegovu pažnju kao naši razgovori sa Njim o Njegovom Sinu i Hristovom božanskom karakteru. Nešto što mi se dogodilo posle mog priključenja crkvi Adventista sedmog dana utisnulo je tu činjenicu trajno je u meni.

U to vrijeme radio sam kao literarni jevanđelista prodavajući naše knjige francuskom katoličkom narodu Kvebeka, i to sam radio više od šest godina. Tokom prvih dvije i po godine ja sam neopaženo uplovio u iskustvo spasenja djelima pošto sam vidio blagoslove Božje u svom životu. Onda mi je Gospod pomogao da vidim da On ne želi da me blagoslovi onako kako sam tražio. On nije mogao da odgovori

zbog načina na koji sam ja to shvatao. To je bilo gorko iskustvo za mene i neko vrijeme me jako mučilo. Ali pošto sam odbacio spasenje djelima, Bog je bio u mogućnosti da cijeni moje molitvene zahtjeve. Sada na to gledam kao na Jonino iskustvo. U to vrijeme Hilda i ja smo odlučili da ne govorimo o ovoj epizodi nikome, da je zadržimo za sebe. Ali ubrzo smo odlučili da ovo iskustvo podijelimo sa drugima. Možda neko može imati koristi od naše tužne epizode. O tome ću u narednom poglavlju.

Shvatajući da je svaki dobri dar i poklon savršeni od Oca, rekao sam gospodinu T. da treba da traži od Boga posebni dar Duha Svetoga koji će mu omogućiti da razumije, cijeni i postigne hristolikost u svom životu. To će zauzvrat usloviti da on misli kao što Isus misli i da osjeća kao što Isus osjeća. Onda će primijetiti da čini i voli one stvari koje raduju i našeg Spasitelja.

„Može li biti da moje molitve ne dosežu do Boga?“ gospodin T. je iznenada upitao. „Ponekad imam takav utisak.“

Odgovarajući da je njegovo pitanje na mjestu, ukazao sam na mjesta u Bibliji kada je Božji narod lišavao sebe Njegove posebne pomoći zbog kršenja Njegovog zakona, ili zapovijesti, kao kad su Izraelci napali grad Gaj (vidi knjigu Jošue Nunova, 7. glava). Takođe nam Isaija 59:1:2 kaže da grijeh djeluje kao izolacioni materijal između Boga i ljudi. On prekida božansku komunikaciju. Odmah zatim, gosppodin T. me uvjeravao da na kraju svakog dana on priznaje sve svoje grijehe i izglađuje odnos sa Bogom.

Posle razgovora o problemu grijeha u savremeno doba koji je trajao nekoliko minuta, skrenuo sam pažnju gospodinu T. na nešto što neke osobe mogu smatrati suviše malim, beznačajnim da bi se time bavili, ali nešto u čemu sam bio veoma pažljiv u svom odnosu sa Bogom. To je element nepravde.

1. Jovanova 1:9 nam kaže: „Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprosti grijehe naše, i očisti nas od svake nepravde.“ Moje je duboko uvjerenje da ima tih malih stvari koje se nikad ne pominju sa propovjedaonice, a tako često sprečavaju naše molitve da stignu do Boga. Glas gospodina T. se promijenio kada je ushićeno rekao: „Gospodine Morno, ja vjerujem da će to što ste rekli promijeniti moj život na poseban način. Molim vas objasnite mi detaljno kako ste došli do tog zaključka.“

Počeo sam sa iskustvom koje mi se dogodilo kad sam imao 6 godina. U jesen 1931. moj otac je donio kući naš prvi radio. Ako se dobro sjećam, mi smo bili prva porodica u krugu od 6-7 kilometara koja je imala ovo veličanstveno dostignuće. To nam je približilo večernje vijesti iz grada Kvebeka, ako ništa nije ometalo signal sa radio tornjeva. Bilo je posve uzbudljivo za nas djecu da vidimo ljude kako instaliraju vazdušni viseći kabel dug 100 metara sa vrha naše kuće do susjedove.

Veoma često, vremenske prilike su činile skoro nemogućim da se čuje emitovanje dovoljno dobro da bi se razaznavale riječi. Kontrolna podešavanja u to vrijeme

bila su skoro nikakva. Pištanje, krčanje, cičanje i drugi zvuci su brisali signal. Onda 1937. moj tata je donio novi, poboljšani model koji je mogao da izfiltrira smetnje prije nego stignu do zvučnika, i bili smo oduševljeni jasnoćom kojom smo mogli sada da čujemo izvjestitelja. 25. decembra čuli smo papu kako šalje svoju božićnu poruku iz Rima. Onda 1. januara slušali smo kralja Engleske koji je poželio srećnu novu godinu Velikoj Britaniji.

Radio tehnologija je našla načina da ukloni ove smetnje koje su ranije blokirale elektronsku komunikaciju. Ovo posebno iskustvo nikad nisam zaboravio, i tokom godina njegova sličnost sa molitvom me navela da u mom hrišćanskom hodu imam dvostruku sigurnost da ni grijeh ni nepravednost ne mogu omesti moje molitve da dosegnu do Boga.

Gospodin T. me zamolio da opišem kako počinjem molitvu. Objasnio sam da sam učinio stilom života da od Boga nikad ne tražim ništa dok mu prvo ne zatražim oproštaj u slučaju da sam imao misli, riječi ili djela koja su me odvojila od Boga. Čak iako bih samo prije pola sata imao razgovor sa Bogom pa se ponovo molim, ja prvo podignem svoje srce u zahvalnosti, i onda se uvjerim da se ništa nije ispriječilo među nama.

Dragi Oče na nebu, neizmjerno se radujem u obilju tvoje nježne milostivosti, i ponovo Ti zahvaljujem za neizmjernu saosjećajnost, blagoslove i milost koju jednako pokazuješ prema meni i ljudima za koje se molim. Moje srce čezne za Tobom, o Bože, sa dubokim razumijevanjem činjenice da grijeh i nepravda nas odvajaju od Tebe, tako da ako sam na neki način dozvolio mislima, riječima ili djelima da zatvore kanal naše komunikacije, ja molim oproštaj za njih, i hvala Ti za dodjeljivanje mom životu zasluge božanske krvi Hristove koja je prolivena na Golgoti za moje spasenje.“

Glavni razlog što počinjem moje molitve na ovaj način jeste što mi živimo u zlom, pokvarenom, zlobnom rodu. Nemoral buja svugdje, ispunjavajući naše umove nečistim mislima. Mentalno zagađenje pogađa svakoga čije srce se ne drži u čistoti djelovanjem sile Svetoga Duha Božjega. Evo stiha iz Pisma kog se rado sjećam: „Ko će izaći na goru Gospodnju? I ko će stati na svetom mjestu Njegovom? U koga su čiste ruke i srce bezazleno, ko ne izriče ime Njegovo uzalud i ne kune se lažno“ (Ps.24; 3:4)

Činjenica da sam naučio napamet ogroman broj biblijskih tekstova tokom godina sada omogućava Svetom Duhu da ispuni moj um dubljim razumijevanjem duhovnih stvari. Duh koristi ova Pisma da me podstakne na pravedan život.

„Da li postoji neki način da zapamtim stihove iz Biblije u ovo doba mog života?“ pitao je gospodin T. „Ja sam u srednjim pedesetim godinama. Da li imate neke preporuke za mene koji bi mi pomogli da učim lako i sa zadovoljstvom? Uvijek mi je bilo teško da učim na taj način.“

Uvjeravao sam ga da godine nemaju nikakvog uticaja na uspjeh u pamćenju. Čak

i u mojim poznijim godinama još uvijek nosim komade papira u džepovima sa poglavljima koja učim napamet kad god mi um nije zaposlen drugim stvarima.

Rekao sam mu da sam slijedio dva koraka. Prvi, nikad nisam nastojao da učim ništa bez traženja od Boga da mi da silu Svetoga Duha da osposobi moj um da shvata i pamti ono što želim da mi ostane u sjećanju. Ovo što ću napisati može zvučati pomalo djetinjasto, ali za mene je jako korisno. To me naučio moj tata kad sam imao 7 godina dok sam učio napamet katolički katehizam.

Drugo, osjećam da je najvažnije da napišete svaki red tačno onako kako se pojavljuje na stranici. Vidite, tako ćete primiti numeričke mentalne slike materijala koji želite da zapamtite, i godinama kasnije bićete u stanju da citirate slobodno kao što vidite u svom umu stranu odakle je uzet pasus, da li je na vrhu, u sredini ili na dnu strane. Treba da podvučete (možda crvenim) redove koje želite da zapamtite.

Dakle, vrijeme je za pravljenje mentalnih slika. Ubacili ste u svoju ličnost bekap program – taj vrijedni komad papira koji ćete pozivati prema potrebi. Sada pravite svoju prvu mentalnu sliku. Usmjeravate pažnju na podvučeni materijal. Pažljivo gledate svaku riječ u prvoj rečenici, a onda snimite njenu mentalnu sliku. Dalje, sklonite pogled sa knjige i pročitajte rečenicu iz slike koju imate u svom umu.

Pošto otisak u vašem umu u početku može biti veoma slab, morate ponavljati više puta da izoštrite tu mentalnu sliku. Kada osjetite da ste uhvatili tu rečenicu, pređite na sledeću i ponovite obrazac, zatim nastavite sve dok ne usavršite cijeli prvi paragraf. Ukoliko vas nešto omete za izvjesni vremenski period, prvom pogodnom prilikom ponovo čitajte sliku sačuvanu u vašem umu. Ako je izblijedila, ostavljajući vas nesigurnim kako pasus ide, vratite se opet na knjigu vašeg bekap programa, to parče hartije u vašem džepu. Ponovo prizivajte tu mentalnu sliku čitajući je ponovo i ponovo dok ne postane utkana u vaše biće. Ubrzo, bićete u stanju da se sjetite i citirate to danima kasnije bez ikakvih napora. Povrh svega, nemojte pokušavati da pamtite bilo šta dok niste tražili Gospodnji blagoslov nad tim.

Objasnio sam gospodinu T. da ova formula uspijeva kod ljudi svih životnih dobi. Malo manje od godinu dana ranije dao sam je bistrom 22-godišnjaku Majklu koji je proučavao Božju Riječ vezano sa vjerovanjima Adventista sedmog dana. Božji Duh je tako blagoslovio njegov um da je uskoro zapamtio veliki broj stihova iz Biblije, i sada radi na čitavim poglavljima. Oko šest mjeseci ranije pastor Šerman Džeferson krstio je Majkla u Eskalonu, Kalifornija, u adventističkoj crkvi. Mladić uživa čvrst odnos sa Hristom. (Jedan od razloga što sam tako uzbuđen njegovim iskustvom je taj što je on moj unuk.)

U drugom slučaju 84 godine stara žena rekla mi je sa uzbuđenjem u glasu da sakuplja posebne stihove iz Biblije za učenje da bi ohrabrila druge i pomogla im da nađu pravog prijatelja u Isusu. (Ona ima mnogo unučića.) Žena mi je rekla kako je njen odnos sa Hristom postao bliži otkad je počela da uči napamet stihove iz Biblije. Kada sam čuo ovakva iskustva, to je potvrdilo moje mišljenje da Riječ Božja je

zaista božanska riznica sile i života.

Ta 84-godišnja baka ja dala zanimljiv komentar: „Jedna moja prijateljica mi je rekla da je glupavo za mene da pamtim Riječ Božju u mojim godinama. Gospodine Morno, da li smatrate da je ona u pravu?“

Istog časa tiho sam zavapio mom Gospodu: „Dragi Isuse, molim te pomozi!“ Trebalo je da joj dam brz i pametan odgovor, a po prirodi sam sklon da polako razmislim o stvarima prije nego donesem zaključak tj. nemam sposobnost da spontano kažem pravu stvar na pravi način i u pravo vrijeme. Tako u svojoj bespomoćnosti naučio sam da odmah tražim božansku pomoć. Onda uvijek osjetim veliki mir koji me obuzima dok mi Bog daje riječi koje su mi potrebne.

„Draga sestro,“ rekao sam, „vjerujem da vas dve govorite o različitim periodima vremena. Ona u svom umu ima vrijeme prosječno istrošene 84-godišnje osobe isključivo u ovom sadašnjem vremenu, a vi mislite na godine koje su vam ovdje ostavljene, plus neograničeno vrijeme na novoj zemlji. Tamo ćete vječno živjeti i savladavati nauku koja će vas činiti sve bogatijom, i još slavnija otkrivenja Boga i Hrista.“

Njen se glas ispunio uzbuđenjem kada je odgovorila. „Da, da, to je ono što ja želim, za šta živim, i osjećam mnogo veću bliskost sa Isusom učeći napamet riječ Božju. Gospodine Morno, možete li mi dati neke stihove iz Biblije ili neki drugi materijal koji će mi pomoći da razmišljam o vječnom životu na način kako ste upravo opisali? To bi me jako ohrabrilo.“

Rekao sam joj da čita Isaiju 65:17-25, stihove koji govore o vječnom životu na obnovljenoj zemlji, a onda sam citirao tri poglavlja iz Velike borbe. Opisujući veličanstveno iskustvo spasenih koji će se radovati, Elen Vajt je pisala:

„Tamo će besmrtni umovi razmišljati sa neugasivim oduševljenjem o čudima stvaralačke moći, tajnama opraštajuće ljubavi. Tamo neće biti grubosti, obmanjivačke sile koja nastoji da baci Boga u zaborav. Svaka nauka će se razviti, svaka mogućnost porasti. Usvajanje znanja neće slabiti um niti iscrpljivati energiju. Tamo će najhrabriji poduhvati biti u napredovanju, najdublje žudnje dosegnute, najviše ambicije ostvarene; i još uvijek će biti novih ciljeva za postizanje, novih čuda za divljenje, novih istina za usvajanje, novih tema za snaženje sila uma, duha i tijela.“ (677. str.)

„Kako godine vječnosti promiču donosiće sve bogatija i divnija otkrivenja Boga i Hrista. Sa uveličavanjem znanja rašće njihova ljubav, strahopoštovanje i sreća. Ukoliko će ljudi više znati o Bogu, utoliko će biti veće njihovo divljenje Njegovom karakteru. A kada Isus bude otkrivao pred njima bogatstvo otkupljenja i zapanjujuće rezultate u velikoj borbi sa Sotonom, srca otkupljenih će plamtjeti sve većom ljubavlju. Sa ushićenom radošću uzimaće svoje zlatne harfe, i deset hiljada puta deset hiljada i hiljade hiljada glasova udružiće se i zaoriti u silan hor hvale...

Velika borba je završena. Grijeha i grešnika više nema. Cio svemir je čist. Potpuni sklad i radost vladaju u cijelom neizmjernom svemiru. Od Onoga koji je sve stvorio teče život, svjetlost i radost kroz sve svjetove beskrajnog prostranstva. Od najmanjeg atoma do najvećeg svijeta, sve stvari, i živa i neživa priroda u svojoj nepomućenoj ljepoti i savršenoj radosti govore da je Bog ljubav.“ (678. str.)

Kad sam napravio pauzu čuo sam je kako jeca i rekao sam: „Sestro, da li si dobro?“ Uvjeravala me da je sve u redu, i da su nesumnjivo suze nastale jer je Sveti Duh dirnuo njen um dubokim smislom zahvalnosti za ono što je Isus uradio za njeno spasenje. Onda je željela da zna kako sam naučio toliko lijepog i nadahnutog materijala. Objasnio sam da tokom godina, kada sam bio menadžer prodaje za telefonske imenike fiksnih telefona, vozio bih preko 60.000 kilometara godišnje. Veliki dio ovog vremena u putovanju iskoristio sam da pamtim ne samo važne podatke za moj posao već takođe i materijal koji će poboljšati moj hrišćanski hod. (Treba pomenuti takođe da sam povremeno provodio sate citirajući pisma i spise Elen Vajt, posebno noću, da bih izbjegao da zaspem za volanom.)

Pošto sam pomenuo dodatna dva ili tri slična iskustva osoba koje su uživale u novom, jačem odnosu sa Hristom, gospodin T. je konstatovao da je zaključio da su ove osobe otkrile novi izvor sile za svoje živote. „Onu koja je uvijek postojala,“ dodao sam, „ali koju oni nisu iskoristili za sebe zbog nedostatka razumijevanja.“ Istakao sam činjenicu da nam je potrebna moćna sila Boga Stvoritelja u našoj borbi protiv nas samih, grijeha i sile palih anđela. I da takav božanski element može ući u naše živote samo kroz Svetoga Duha. Da bih pojasnio svoj stav, citirao sam mu pasus iz *Svjedočanstava za crkvu*:

„Hrist je objavio da božanski uticaj Svetog Duha mora biti sa Njegovim učenicima do kraja. Ali obećanje se ne cijeni kao što bi trebalo; zato se ne vidi njegovo ispunjenje kao što bi moglo biti. Obećanje Duha je stvar na koju se malo obraća pažnja; a posledica je očekivana – duhovna tama, opadanje i smrt. Ništavne stvari okupiraju pažnju, a božanska sila koja je neophodna za rast i napredovanje crkve, i koja bi donijela sve druge blagoslove, nedostaje, iako je ponuđena u neograničenom obilju.“ (8T, p. 21)

„Nevjerovatno,“ prokomentarisao je gospodin T. „Tu smo, Božji narod koji se vrti u krug (da tako kažemo) godinu za godinom, čineći sve što možemo da budemo bliži Bogu osim prave stvari. Naše molitve ostaju bez odgovora, i mi smo se toliko navikli na to da kad neko dobije odgovor mi smo iznenađeni i pitamo se hoće li još biti odgovora prije nego prođe dugo vremena.“ Složio sam se sa njim, a onda zaćutao nekoliko minuta da vidim u kom pravcu nas Sveti Duh vodi.

„Hoćete li, molim vas, navesti još jednom taj pasus?“ pitao je. „Hoću da čujem ponovo o obećanju Svetog Duha koje se ne cijeni dovoljno.“

Prije nego što sam to učinio odgovorio sam: „Osjećam da moram da vas podsjetim da smo razgovarali više od sat vremena. Ovaj će vas poziv jako koštati u ovo

doba dana.“ On nije izrazio brigu za cijenu razgovora govoreći da duhovno dobro njegove odrasle djece i njihovih porodica njemu znači sve.

Kad smo nastavili istakao sam važnost isticanja i uzdizanja Hrista drugima kao velikog Spasitelja, i kako On daje mogućnost Duhu Svetome za svaki blagoslov Božji koji On donosi u naše živote i živote onih za koje se molimo. Pitao me je da objasnim.

Rekao sam da postoji jedno poglavlje u Bibliji koje vrednujem više od drugih i uvijek se osvrćem na to kao na moćno poglavlje: Matej 27. Uspostavio sam naviku da čitam stihove 24-54 svakog dana da se neprekidno podsjećam žrtve Hristove koja je morala biti učinjena da omogući moje spasenje.

Iako treba samo četiri minuta da se pročita poglavlje, Duh Božji ispunja moj um božanskim utiscima iz njega u ostatku dana. Ono me vodi od Pilatove sudnice do Golgote, gdje je Sin Božji umro na krstu. Shvatio sam iz ličnog iskustva veliku moć u zaslugama Hristove krvi, i veliku duhovnu snagu koju primam kada usmjerim svoju pažnju na Golgotu. Razmišljanje o Hristovoj smrti prazni čovjeka od njega samoga.

Da bi imali božansku moć koja djeluje u našim životima i molitvama, moramo priznati pred Bogom, našim Ocem, našu potpunu bezvrijednost. Drugim riječima, moramo sebe vidjeti kao siromašne smrtnike, nizašta dobre. Biblija kaže da smo „mi svi kao nečisto što, i sva naša pravda kao prljava haljina“ (Isa. 64:6)

Kada mi priznamo ovu činjenicu Ocu i udružimo je sa zaslugama Hristove krvi, prepoznajući da je Hrist naše jedino sredstvo spasenja, onda će nas Otac blagosloviti „kupanjem prerođenja i obnovljenjem Duhom Svetim…“ o čemu se govori u Titu 3:5. Odgovori na naše molitve tada će biti ispunjeni silom i Sveti Duh će činiti čuda spasenja u životima onih koji se mole. Duh će raditi na isti način kao što Novi zavet govori da je činio za rane hrišćane.

Rekao sam gospodinu T. da upravo prije nego je Hrist umirao na krstu, Stvoriteljeva moć je dobila novu dimenziju: postala je spasonosna sila Božja na spasenje. „Odjednom, tama se podigla sa krsta i jasan zvuk kao truba je izgledalo kao da odjekuje kroz tvorevinu, Isus je povikao: ‘Svršeno je. Oče u Tvoje ruke predajem Duh svoj.’ Svjetlost je obasjala krst, i lice Spasitelja zasjalo je kao sunce. Onda je On spustio svoju glavu na prsa i umro… Tada je zatresao jak zemljotres. Ljudi su se gurali u masi. Strašna zbrka i užas obuzeli su mnoštvo. U okolnim planinama stijenje je puklo napola i počelo da pada u ravnice. Grobnice su se otvorile i mrtvi su izašli iz svojih grobova. Zemlja je podrhtavala do najsitnijeg atoma.“ (Čežnja vjekova, 756. str.)

Matejev izvještaj o ovom događaju je najinteresantniji. „A Isus opet povika glasno i ispusti dušu. I gle, hramska zavjesa razdrije se nadvoje od gornjeg kraja do donjeg; i zemlja se potrese, i kamenje se raspade; i grobovi se otvoriše, i ustaše mnoga tijela svetih koji su pomrli; i izašavši iz grobova, po uskrsenju Njegovom,

uđoše u sveti grad i pokazaše se mnogima. A kapetan i koji s njim čuvahu Isusa vidjevši da se zemlja trese i šta bi, poplašiše se vrlo govoreći: Zaista ovaj bješe Sin Božji.“ (Matej 27:50-54)

Svaki put kada čitam ovih pet stihova iz Pisma nikad se ne desi da dragocjeni citat iz Čežnje vjekova ne dođe na um. „Ljubav prema Bogu, revnovanje za Njegovu slavu i ljubav prema palom ljudskom rodu doveli su Isusa na zemlju da pati i umre. Ovo je bila upravljačka sila Njegovog života. Ovo načelo je garancija naše prihvaćenosti.“ (330. str).

Kad sam se upoznao sa ovim pasusima u vrijeme kad sam prvi put tražio dobar odnos sa Hristom, učinio sam ih predmetom molitve i tražio od Boga našeg Oca ove elemente pravednosti i karakter sličan Hristovom. Sjećam se kako je Duh ugradio u mene Isusovu božansku ljubav prema palom čovječanstvu, osjetio sam duboku zabrinutost za dobrobit drugih. To me podstaklo da počnem da se molim sa velikom ubijeđenošću da će Sveti Duh služiti u milosti spasavanja objekata moje molitve.

To je takođe bilo vrijeme kada sam počeo da uviđam da se moje molitve uslišavaju na divne i uzbudljive načine. Kao što sam već rekao, odkad sam pisao svoju prvu knjigu o molitvi Bog me proveo od položaja vratara koji otvara vrata, a sada me uključuje u Svoj posao pomijeranja planina. I kako sam pomagao ljudima da ostvare dobar odnos sa Hristom, njihove silom ispunjene molitve takođe su otvorile put do Svetoga Duha koji pomijera planine na putu spasenja drugih ljudi.

Vjerujem da će na obnovljenoj zemlji oni koji u sadašnjem životu uključuju sebe u Gospodnji posao pomijeranja planina primiti najveće nagrade. Anđeo Gospodnji će vam predstaviti osobu čije spasenje će biti dokaz vaših silom ispunjenih molitava. Molitve koje su otvorile put za Svetoga Duha da ostvari moćno djelovanje spasenja u korist te osobe. Mogu da zamislim kako ćemo biti ushićeni kada sretnemo takvu osobu.

Prije neko vrijeme propovjednik koji je čitao i uživao u mojim knjigama na molitvi pitao je zašto dajem toliko važnosti sceni na Golgoti. „Ja znam mnoge dobre razloge koje mi možete dati, ali koji je ispred svih u vašem umu?“

Odmah sam usmjerio svoje misli na Svetinju nad svetinjama nebeske svetinje, i tiho rekao: „Dragi Isuse, molim Te pomozi.“ Odmah mi je Sveti Duh pomogao da odgovorim: „Jer je tu sila.“

Da, tu možemo naći silu koja će nam dati pobjedu nad nama samima, grijehom, iskušenjima svijeta i iznad svega, nad moćima palih anđela. Sila Božja na spasenje (Rim. 1:16), će nas osposobiti da jedemo sa drveta života koji je usred vrta Božjega. (Otk. 2:7) i učiniće mogućim za nas da sjednemo sa Isusom na Njegovom prestolu (Otk. 3:21). To je sila Gospoda Isusa, naše snage i Spasitelja. Zato pokušavam da nadahnem druge da se uključe u službu molitve koja nalazi silu u podnožju krsta Hristovog.

Kao što sam rekao gospodinu T, da bi uživali čvrst odnos sa Hristom moramo imati Svetoga Duha koji nas oblikuje i podiže u čistu i svetu atmosferu u kojoj bogate struje Hristove ljubavi mogu teći kroz naše biće. Zauzvrat, Sveti Duh će nas upotrijebiti da blagoslovi živote drugih ljudi. Naš telefonski razgovor se bližio kraju. Gospodin T. mi je rekao da je osjećao da je njegovo hrišćansko iskustvo doseglo novi nivo razumijevanja. Izvinio se što me zadržao dva sata u telefonskom razgovoru, i rekao da su njegove duhovne potrebe toliko bile velike da nije mogao da odoli a da me ne pozove. Poželivši mu Božje najbogatije blagoslove, pitao sam da me obavijesti s vremena na vrijeme kako ga Gospod blagosilja.

Prošlo je oko 10 mjeseci; onda jedne večeri u 11:00 telefon je pozvonio. Gospodin T. je pitao da li je u redu da razgovaramo u taj kasni čas. Pošto sam imao dvočasovni odmor koji me okrijepio da se osjećam dobro, bio sam više nego raspoložen za razgovor sa njim. Bez gubljenja vremena pitao sam: „Kako je vaš hod sa Gospodom?“

Njegov odgovor je bio brz i pozitivan. „Moj prijatelju, srećan sam što mogu da kažem da uživam u novom i čudesnom iskustvu sa mojim Gospodom. Posebnu pažnju sam obratio na ono što ste nazvali ‘malim stvarima koje pomažu čovjeku da dođe bliže Bogu’, i to je napravilo veliku razliku u mom hrišćanskom iskustvu.“

„Da li mislite da imate čvrst odnos sa Hristom?“

„Oh da,“ odmah je odgovorio, „i uz pomoć Božje blagodati uvijek će biti takav i nikako drukčiji. Život je postao tako pun značenja i zaista sam ushićen kada vidim silu Božjih blagoslova u životima onih za koje se molim.“

Rekao je da je među najvećim njegovim radostima da vidi da Duh Božji pomaže onima za koje se molio, ljudima i ženama koje je sretao u poslovnom svijetu. Molio se da Isus oprosti njihove grijehe i nepravde, i da im pruži zasluge krvi koju je On prolio na Golgoti za naše spasenje. „Zapamtio sam Rimljanima 15:13 i molio sam se da Bog učini da obilujem nadom, kroz silu Svetoga Duha, i još povrh toga, molio sam ga da me blagoslovi živom vjerom o kojoj ste mi govorili. Na moje veliko iznenađenje, On odgovara na moje molitve na fantastične načine. Čim vidim da Sveti Duh blagosilja život jedne osobe kao odgovor na moje molitve, odmah zahvalim mom nebeskom Ocu i Gospodu Isusu što su sve to učinili mogućim.

Otkako to radim, bio sam naveden da uvidim da hodim sa mojim Gospodom na napredan način. Na primjer, otkrio sam da kad stignem u svoju kancelariju ujutro, dok bih trebao čitati novine, nalazio bih se u tihom razgovoru sa Gospodom u molitvi o problemima sa kojima se suočavam u poslovnom svijetu. Predao sam sebe i sve svoje obaveze Njegovoj brizi, i najčešće, dok se ovako molim 30-45 minuta, ne prekida nas telefon i sve ide glatko u našim poslovima.“ Dodao je zatim da je njegova sekretarica skoro primijetila da otkad je počeo čitati novine duže, umjesto uobičajenih 10-15 minuta, desila se drastična promjena na bolje u cijelom preduzeću.

Takođe mi je rekao da zato što su stvari krenule na bolje za njega, poželio da

nekako provodi više vremena u molitvi za svoju odraslu djecu. Posle razmišljanja o tome zaključio je da je najbolje mjesto upravo u njegovoj zastakljenoj kancelariji. Tamo je mogao da se opusti i vodi tihi razgovor sa Gospodom. Tako po povratku sa posla oko 2:00 posle podne, on sjedi za svojim stolom radeći na knjigovodstvu firme ili na nekom drugom poslovnom materijalu, polako okrećući stranice kao da provjerava stvari. U isto vrijeme on se moli za svoju porodicu, svoju crkvu i one ljude na koje mu ukaže Sveti Duh. On je objasnio da on ovako razvija svoju vjeru samo onda kada ga posao u preduzeću ne opterećuje. Pošto zahtjevi preduzeća oduzimaju dosta njegovog privatnog vremena posle radnog vremena, to donosi balans.

Jedna stvar koja ga je posebno inspirisala da uspostavi blizak odnos sa Isusom, rekao mi je, jeste saznanje da sam podijelio sa njim važnost veličanstvenosti sile spasenja ostvarene na Golgoti. Primijetio je veliku promjenu na bolje u životima njegova dva odrasla sina u odnosu na period kad je već digao ruke od pokušaja da ih primora da žive ispravno.

„Prestao sam da im pridikujem," objasnio je. „Moje oslanjanje na zasluge pomiriteljske krvi Hristove, milosti Njegove službe u nebeskoj svetinji, bezgranično srce puno ljubavi našeg nebeskog Oca, i na silu Svetog Duha da čini čuda spasenja, pomogli su mi da se obuzdam od nastojanja da ih spasem na pređašnji način. Velika prilika se ukazala u mom životu. Sada sam srećan čovjek jer vidim da moji sinovi razmišljaju pozitivno o duhovnim stvarima, što ranije nije bio slučaj."

Sa oduševljenjem mi je govorio o svojoj biblioteci za pozajmljivanje knjiga. „To se desilo kao veliko iznenađenje," pričao je. Jednom kad je letio kompanijskim avionom po zemlji sa ostalim rukovodiocima, izvadio je iz svoje poslovne tašne kopiju knjige *Moj put u svijet natprirodnih sila* i počeo da čita. Predsjednik korporacije koji je sjedio preko puta njega pitao ga je koja je to knjiga sa svijećama na koricama.

Gospodin T. mu je predao govoreći da je to iskustvo koje je jedan član njegove crkve imao sa natprirodnim svijetom prije više godina. Predsjednik je pogledao sadržaj knjige i pročitao naglas naslove poglavlja, a onda dao komentar. „Ovi naslovi su fascinantni. Mogu li da pročitam par strana?"

„Zadivljujuće, čudesno!" govorio je čovjek dok je čitao. Nešto kasnije je prokomentarisao, „Ovo je knjiga koju svako treba da pročita." Pozvao je svoju sekretaricu i pitao da li je voljna da pročita nekoliko poglavlja iz knjige naglas. Otišli su do konferencijskog stola, sjeli i ona je počela da čita. Nešto kasnije pozvao je gospodina T. da mu postavi nekoliko pitanja. Kada je vidio da su i drugi zainteresovani pozvao je i njih za sto.

Oni su čitali i uzbuđeno diskutovali o iskustvima iz knjige. Gospodin T. je sa velikim oduševljenjem posmatrao način na koji Duh Sveti djeluje na umove ljudi, podstičući ih da postavljaju pitanja. Svi su bili razočarani kada je avion konačno sletio.

Predsjednik kompanije je pitao kako može doći do kopije ove knjige. Gospodin T. je pomenuo adventističke knjižare, ali nije oklijevao da kaže da on ima nekoliko kopija koje je pozajmio, ali ako neko želi da ima svoju kopiju, on će mu prodati novu. Nije vjerovao svojim ušima kad je čuo da svi žele da je kupe. Posle čitanja knjige, predsjednikova žena je upitala da li je autor knjige napisao još koju. Od tada ona kupuje moje knjige o molitvi. Moje srce je uzdrhtalo od radosti nebeske kada mi je gospodin T. rekao da će se njegova žena nesumnjivo priključiti crkvi Adventista sedmog dana.

Akcijom ispunjen život

Zanimljivo je zapažanje da oni koji pišu o traženju načina za ostvarivanje veće bliskosti sa Gospodom vode aktivan život. Takvi muškarci i žene su navikli da dostižu svoje ciljeve. Ako čovjek poput gospodina T, neko ko nosi teške poslovne odgovornosti – može da nađe vrijeme za kako je on to zvao „stvarno važne stvari u životu," mi sa manjim obavezama, manjim zahtjevima koji nam se postavljaju, treba da shvatimo da smo u prednosti i treba da posvetimo još više svog vremena molitvi za druge. To je hristoliko djelo, kako vidimo da se poslednja velika žetva približava.

Glava 3.
POMIJERANJE PLANINA

Prije nego prepričam iskustva zabilježena u ovom poglavlju, volio bih da kažem svim poslovnim ljudima i ženama koji traže moje posredovanje: Ako tražite moje molitve i Sveti Duh pomeri „planine teškoća“ da vas izbavi iz vaših nevolja, ja ću pisati o tome. Ne radi zarade niti svoje slave, već da uzdignem Svemoćnoga i proslavim Njegovo sveto ime. Vjerujem da je naša dužnost i odgovornost prema Bogu da podijelimo sa drugima ono što On čini u našem životu. Govoriti o tome kako nas On oslobađa od problema i teškoća je isto toliko dio našeg svjedočenja za Njega kao i propovedanje jevanđelja ili učenje doktrini.

Činjenica koju želim da u potpunosti bude jasna jeste da ću ubuduće ja pisati vaše ime sa gradom i državom u kojoj živite ako su vaši problemi postali javni. Drugim riječima, ako ste u novinama pisali ili govorili na TV ili radiju, koristiću vaše ime dok govorim o čudesnim načinima na koje vas je Božji Sveti Duh izbavio. Neki žele Božje oslobođenje, ali pokušavaju da ostave u tajnosti svoj problem, zbog stida ili ponosa. Kada je Bog izbavljao ljude i žene on je njihova iskustva napisao u Svetom Pismu za naše ohrabrenje i pouku, tako da On i dalje želi da današnji svjedoci podijele Njegovu spasonosnu silu sa drugima.

Došao sam do zaključka da ako me osoba zamoli da molim Boga za njeno ili njegovo dobro duge sate u periodu od mnogo mjeseci, onda ako Sveti Duh postavi njegove ili njene noge na čvrsto tle ponovo, on ili ona bi trebalo da žele da mi dozvole da govorim o onome šta je Bog učinio za mene i one za koje se molim. Ali prečesto sam viđao osobe koje su oslobođene propasti u svom narušenom životu odjednom počele da se stide da drugima govore o tome šta je Bog učinio za njih. Oni će sve učiniti da spriječe da se njihovi problemi iz prošlosti vide na njima. I kada nevolja ponovo dođe, oni ovaj put ostaju bez božanske pomoći – one koju su iskoristili ili dobili na dar.

Čini se kao da čim ljudi odbace da daju slavu Bogu, natprirodne sile zla će ih napasti još više. Ali, povrh toga, moćna samodestruktivna sila čeka u zasjedi u palom ljudskom srcu, ona o kojoj malo čujemo u hrišćanskim crkvama danas. To je isti element koji je oborio moćnog anđela koji je stajao s desne strane Bogu, poznatog danas kao pali Lucifer, Sotona i uništitelj.

„Ne postoji ništa tako uvredljivo prema Bogu ili tako opasno za ljudsku dušu kao ponos i samodovoljnost. To je najbeznadežniji od svih grehova, najneizlečiviji.“ (Hristove očigledne poruke, str. 154) Ova izjava me šokirala kada sam je prvi put pročitao kasnih ‘40-tih. Fraza „*ništa tako uvredljivo prema Bogu*“ stajala je preda mnom kao da je napisana vatrenim slovima. Tada sam odlučio da otkrijem šta ponos i samodovoljnost u stvari jesu.

Počevši sa Luciferovim portretom u Isaiji 14:12-14 i Ezekijelu 28:13-19, išao sam kroz Bibliju i spise Elen Vajt, brojnih stihova koji pokazuju kako su veliki ljudi odvajali sebe od Boga ponosom i samodovoljnošću. Razjasnilo mi se da ova dva elementa idu zajedno u kombinaciji, uništavaju smisao pojedinca za zavisnost od Boga i veoma smanjuju poštovanje te osobe prema Bogu. Posledice su razarajuće.

Bog je rekao starim Jevrejima kroz Samuela: „Zato Gospod Bog Izraelov kaže: Rekao sam doista: Dom tvoj i dom oca tvog služiće preda mnom do vijeka; ali kaže Gospod: Neće biti tako, jer one ću poštovati koji mene poštuju, a koji mene preziru, biće prezreni“ (1. Sam. 2:30). Mogli bismo parafrazirati riječ *„prezrijeti“* kao „nedostojno pažnje.“ I to je upravo ono što je Lucifer mislio o Bogu. Njegov ponos i samodovoljnost naveli su ga da smatra Boga nedostojnim njegove pažnje. Vremenom ga je to navelo na otvorenu pobunu.

Glavni razlog što obraćam toliko pažnje na ponos i samodovoljnost jeste njihova destruktivnost. Dobijam sve više pisama od starijih roditelja koji kažu da neka od njihove odrasle djece, veoma uspješna u profesiji, su postala veoma ohola. Njihova samodovoljnost čini da zaborave Boga.

Jedan čovjek je rekao da njegov sin ima *„mentalitet Titanika.“* Poređenje me zbunilo na trenutak dok mi nije objasnio. „Džim ne vjeruje da bilo šta može loše da mu se dogodi. On otprlike slično misli kao graditelji Titanika 1912. kad su izjavili da je neuništiv.“ Onda je pitao: „Kako možete pomoći takvoj osobi?“

Mogao sam samo da odgovorim: „Vjerujte u moć posredničke molitve, i tražite zasluge božanske krvi Hristove da mu se svakodnevno dodjeljuje.“

Bogu nek je slava

Bio je jedan od onih dana kada me je moje oštećeno srce spriječilo da ustanem i normalno delujem kao što obično činim. Bio sam bez energije u 9:00 ujutro i vratio sam se u krevet. Boljelo me srce i znao sam da ako još neko vrijeme budem na nogama, završiću u bolnici.

Hilda bi zamolila ljude koji su telefonirali da zovu neki drugi put kada mi bude dovoljno dobro da razgovaram sa njima. Rano toga popodneva došla je i pitala da li se osjećam dovoljno dobro da razgovaram sa mojim urednikom, Džeraldom Vilerom, iz izdavačkog udruženja *„Pregled i glasnik“* (Review and Herald Publishing Association).

Džerald mi je ispričao o pozivu koji je primio od doktora koji je trebalo da razgovara sa mnom što je prije moguće. „Da li ćeš biti u stanju da pozoveš doktora danas? Djelovalo je da bi rado razgovarao sa tobom. Zapravo, stekao sam utisak da je problem veoma hitan.“ Odgovorio sam da ću se uveče vjerovatno osjećati dovoljno dobro da ga pozovem.

Tako je i bilo, i oko 7:00 uveče osjećao sam se mnogo bolje i kontaktirao Dr K. u njegovom stanu. On se zahvalio na pozivu i govorio o ohrabrenju Duha Svetoga

koji je imao čitajući moje knjige na molitvi. Razgovarali smo preko sat vremena preko telefona dok je govorio o ogromnim neprilikama koje je imao. Ne samo da je pretio gubitak posla i dozvole za rad, već i zatvorska kazna na mnogo godina.

Molio sam se za ljude koji su se našli u teškim situacijama, ali nikad sa ovako teškim problemom sa kojim se suočavao ovaj čovjek. *Da bih spriječio da ga ova monstruozna situacija proguta*, mislio sam u sebi, *Gospod će morati da pomjeri ogromne planine teškoća i pomete zle planove njegovih neprijatelja.*

Rekao bih da u ovo vrijeme sile zla pojačano napadaju poslovne muškarce i žene adventiste sedmog dana. One često kontrolišu umove bezbožnih ljudi koji traže da se obogate čak iako to znači uništenje nečijeg karaktera, karijere, porodice ili čak nečije slobode.

Neprilike Dr K. počele su prije nekoliko godina kada je jedan kolega sa posla razgovarao sa njim u vezi zapošljavanja mlade doktorice (koju ću zvati Dr D.) u svojoj ordinaciji. Iako ga nije naročito oduševila na razgovoru, nakon što je malo razmislio osjećao je da bi to napokon moglo doprinijeti zamašnom praktičnom radu i pomoći njenom proboju u stručnom usavršavanju što bi u protivnom bilo veoma teško.

Nedugo zatim Dr D. se pokazala nepopustljivom u svojim mišljenjima. Osjećala je da je njeno pravo da naređuje osoblju kako da rade svoj posao. Kada je Dr K. morao da joj kaže da promijeni svoj stav prema zaposlenima, ona je postala ozlojeđena prema njemu. Na kraju, Dr D. je otvorila svoju vlastitu ordinaciju.

Ali prije nego što je napustila posao, fotokopirala je kartone mnogih pacijenata Dr K. Onda ih je pozvala da postanu njeni pacijenti. Još povrh toga, ona je unajmila dvije žene službenice Dr K, koje su mu vodile sve račune. Sada nemamo mogućnosti da saznamo da li je to urađeno planski ili slučajno, ali kompjuter Dr K. je programiran pogrešnim kodom koji prekoračuje račun ordinacije za nekoliko stotina hiljada dolara u periodu od nekoliko mjeseci. Zakon predviđa kaznu od 2.000 dolara za svaki slučaj prekoračenja računa.

Izgledalo je da je Dr D. odlučila da uništi Dr K. Ona je pozvala državni medicinski ured i prijavila da je njen bivši pretpostavljeni opljačkao državu za velike svote novca. Kasnije je kontaktirala lokalnu štampu i ukazala im na činjenicu da se federalni šefovi policije spremaju da izvrše raciju u uredima Dr K. i sklone izvjesne datoteke koji bi omogućile državnom tužiocu da optuži Dr K. Ako bi ga osudili, Dr K bi godine proveo u državnom zatvoru.

Opskrbljeni dozvolom za istragu koja tereti Dr K. za učešće u redovnoj i kontinuiranoj praksi „lažnog pružatelja medicinske pomoći u sticanju imovine putem prevare," šerifi su pretražili njegove kanelarije. Onda, kao dodatnu uvredu, drska Dr D. telefonirala je Dr K. u 6:00 ujutro i pitala: „Kakav je osjećaj vidjeti svoju sliku na naslovnoj strani novina?"

Kada je ustao iz kreveta i otišao do ulaznih vrata da uzme dnevne novine, njegova slika na naslovnoj strani je bila uz članak koji ga je predstavljao kao kriminalca. Pošto su vlasti pretražile njegovu arhivu, našli su toliko računskih prekršaja da je trebalo platiti 3:5 miliona dolara kazne. To je bio početak tri veoma teške godine za Dr K. i njegovu porodicu. Kasnije je bolnica tražila da potpiše ostavku kao njihov direktor zbog loših vijesti u štampi.

Preko noći, njegovi prijatelji su počeli da se udaljavaju od njega. Većina doktora je nevoljno razgovarala i izbjegavala kontakt sa njim. Neki su ga se čak klonili. „Kroz ovo iskustvo mogu da zamislim kako je osobi koja ima gubu," rekao mi je Dr K. preko trelefona. Ljudi bi zurili u njegovu ženu dok je kupovala u gradu.

Dr K. je brzo angažovao najbolje advokate koje je mogao naći. Odmah su počeli da rade na pribavljanju informaija potrebnih da cijela stvar dobije smisao i na pripremanju odbrane. Ali naišli su na sve vrste teškoća koje su trošile ogromno vrijeme i trud. Sud je utvrdio datume za parničnu proceduru, onda bi se nešto desilo što bi odložilo sve. Odlaganje, zapreke, zapostavljanje i napeto iščekivanje su postali način života kako su mjeseci prolazili.

Od vremena kad me Dr K. upoznao sa slučajem, prošlo je 36 mjeseci i veoma malo je postignuto. „Da nisam položio svoju vjeru u Božju ljubav i staranje, vjerujem da bi se život iscijedio iz mene do sada," komentarisao je on. Rekao je da čitanje mojih knjiga o molitvi veoma ohrabrilo njega i njegovu suprugu, i odlučio je da me kontaktira i zamoli da posredujem pred Gospodom za njega.

Pošto sam izrazio svoju dobru volju da njega i njegove probleme uključim u svoj molitveni život, predstavljajući tako njegove potrebe pred Gospodom svaki dan, objasnio sam da mi je potrebna njegova puna pažnja i saradnja. Zamolio je da to objasnim.

„Vaše teškoće, Dr K., ne potiču samo od tri nerazumne žene koje su odjednom shvatile da im niste simpatični i zbog čega žele da vam zagorčaju malo život. Gospodine, ja vjerujem da Sotona i njegova duhovna družina već dugo planiraju da donesu nevolje, patnju i mrak u vaš život, i ako im se ukaže prilika, da ga unište.

Glavni razlog za takav napad je to što si adventista sedmog dana. Godinama ranije, jedan obožavalac duhova rekao mi je da smo mi narod koji Sotona najviše mrzi na licu zemlje. On je čekao priliku da vas napadne. I vjerujem da je sad otvoren put za neprijatelje Gospoda Isusa da rade adventistima ono što su se nadali, ali im do sad nije bilo dozvoljavano.

Vidite, jedan od znakova Isusovog skorog dolaska na koji sam čekao konačno je stigao. Gospod koji je zadržavao sile zla od napada na crkvu držalaca zapovijesti da bi mogla da nosi vijest iz Otkrivenja14:6 i 7 širom planete bez uznemiravanja, polako popušta tu kontrolu i Sotona djeluje da dovede cijeli svijet u obmanu nedjeljnog bogosluženja i svetosti. Kao što dobro znate, on se priprema da nametne nedjeljne zakone koji će usloviti teškoće onima koji drže biblijsku Subotu.

U međuvremenu, on uništava one koji finansijski pomažu Adventističku crkvu, pokušavajući da presiječe njihove izvore prihoda. Ja ovo ne izmišljam – to je realnost. Tokom poslednjih nekoliko godina jedan broj adventističkih poslovnih ljudi je napadnut i tražili su moje posredničke molitve. Kada sam upitao da li aktivno pomažu Adventističku crkvu, bio sam iznenađen da je to bio glavni interes njihovih života. Neki su mi govorili o velikim iznosima novca koji su uložili u napredovanje Božjeg djela."

„Zašto Gospod, posle zadržavanjaa sila zla za više od 100 godina, sada popušta u toj zaštiti?" pitao je Dr K.

Objasnio sam da kad ne bi bilo tako, konačni i brzi događaji koji će okončati sukob između sila dobra i zla nikad ne bi nastali.

„Dr K." nastavio sam, „veoma je važno da vi i ja prepoznamo teškoću koja vas je zadesila na svim poljima, i da samo Bog može da pomjeri te planine nevolja i oslobodi vas. Naučio sam iz iskustva da ne treba ništa prepuštati slučaju, već uraditi sve što je moguće da sarađujemo sa Bogom tako da On može dovesti svaki sukob sa zlom do slavnog kraja. Mi želimo da uzdignemo našeg velikog Spasitelja pred nebom i čitavim univerzumom.

Biće mi potrebna vaša pomoć u ovome. Imate li olovku i parče papira pri ruci tako da možete napisati par redaka? Želio bih da mi napišete pismo navodeći sve informacije koje ste mi danas dali. Ima dva razloga za ovo. Prvo želim da predstavim vaše pismo pred Bogom na poseban način čim ga primim. Takođe treba da ga uvijek iznova čitam da bi svi detalji bili svježi u mojoj glavi. Na taj način moje posredovanje može ostati svježe i puno značenja.

Osim toga, potrebna mi je i lista vaših neprijatelja. Isus je rekao: 'A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone.' (Mat. 5:44).

Tako je najvažnije da me opskrbite tom listom. Potrebna su mi njihova imena i povezanost sa vašim problemima. Takođe je važno da mi pošaljete ime predsjednika tužilaštva u vašoj oblasti i činjenice koje mogu biti povezane sa vašim slučajem. Dajte mi imena federalnih agenata u vašoj državi koji će istraživati vaš slučaj, uključujući i pomoćnika državnog tužioca. Potrebna su mi imena svih advokata, vaših i njihovih. Molim vas proslijedite mi imena članova velikog vijeća koji će odlučiti o tome da li ćete se suočiti sa krivičnom istragom. Molićemo se da Duh Božji deluje na njih da vas sačuva od ruke uništitelja.

Ja ću se veoma moliti za ove ljude svakog dana tražeći od Boga da oprosti njihove krivice i grijehe jer je Isus platio cijenu njihovog spasenja na Golgoti. Moliću Svetoga Duha da okruži sve svečanom nebeskom atmosferom svjetlosti i mira tako da demonski duhovi neće biti u mogućnosti da kontrolišu njihove misli. Iznad svega, moliću se da Duh dovede lažne svjedoke u pokajanje i tako spere ljagu sa vašeg imena. Sva ova imena će ostati na mojoj molitvenoj listi da se nikad ne izbrišu,

i svakog dana ću posredovati da Bog djeluje na njihovom vječnom spasenju.

Ako iz nekog razloga oni odbace djelovanje Svetog Duha otvrdnuvši srcem i istrajavajući u lošim planovima protiv vas, onda će On raditi na vašem izbavljenju kao što je činio za Davida ranije. „Ako pođem u tuzi, Ti ćeš me oživjeti; na zloću neprijatelja mojih pružićeš ruku svoju i zakloniće me desnica Tvoja.“ (Psalam 138:7)

Za par dana materijali Dr K. su stigli u noćnoj isporuci Federal ekspresa. Napisao je sve što sam tražio. Posle čitanja njegovog pisma i upoznavanja sa imenima svih osoba i njihovih položaja, napravio sam kraću verziju na mojoj molitvenoj listi. Onda sam otvorio moju Bibliju na moćno poglavlje – Matej 27 – i pročitao nekoliko redova o Raspeću. Dalje, spremio sam doktorovo pismo, listu njegovih neprijatelja i ostalih ljudi koji su trebali molitvu nad otvorenom Biblijom, i za više od sata razgovarao sam sa Isusom u molitvi i sa našim nebeskim Ocem o Dr K. i njegovoj situaciji.

Otkrio sam iz iskustva da kada iznosim u molitvi nešto što djeluje nemoguće gledano ljudskim očima, ja najprije zahvalim Bogu za primljene blagoslove u prošlosti i izrazim svoju radost zbog savršenog plana spasenja našeg nebeskog Oca. Slavim Boga za velika ohrabrenja koja primam čitajući biblijske vjerom nadahnute riječi Božje moći i ljubavi.

Tokom svake molitve razgovaram sa Gospodom o nekima od njih. To bi možda moglo biti Njegovo izbavljenje Jevreja iz Egipta. Ili ne mogu a da se ne oduševim kada razgovaram sa Gospodom kako je odgovorio na molitvu Jošue Nunova tokom bitke sa Amalicima. Kako je „sunce stalo posred neba i nije zalazilo čitavog dana“ (Jošua 10:13). I dobio sam veliko ohrabrenje razmišljajući kako Bog može da usmjeri događaje na blagoslov (5. Mojsijeva 23:5).

Slavljenje Boga prije nego tražim Njegov blagoslov na ono za šta se molim ispunjava me duhovnom snagom koja će zauzvrat učiniti moje zahtjeve posebnim blagoslovom od Boga za druge mnogo lakšim iskustvom. To me dovodi me u dublji i mnogo povjerljiviji odnos odnos sa Bogom i Njegovom voljom.

Posle čina slavljenja, uputio sam molbu našem nebeskom Ocu da zaduži Svetog Duha da dodirne živote svih osoba koje su uključene u pravne probleme Dr K. i da upravlja sudom po potrebi. To je obuhvatalo mnogo pojedinosti koje su po meni bile od značaja, ali iznad svega molio sam Boga da Dr K. izađe iz ove situaije kao častan čovjek. Molio sam da Gospod uredi tako stvari da čovjek bude proglašen nevinim i bez mrlje na obrazu.

Kada sam prvio put razgovarao sa doktorom preko telefona, on je izjavio da bi se smatrao srećnim samo kad bi postigao da zadrži dozvolu za medicinski rad i izbjegne zatvorsku kaznu. Razumio sam kako se osjećao tog momenta i nisam želio da ga opterećujem sa drugom mogućnošću koja je bila najbolja. Dok sam posredovao za njega, molio sam Boga da spere ljagu sa njega tako da on i njegova žena mogu da se suoče sa svijetom sa povjerenjem i radošću. Molio sam se da melodija

hvale i slave Bogu ispuni njihova srca u ostatku njihovih života.

Nisam bio jedini koji se molio za Dr K. Još mnogi drugi su dodali svoje molitve mojima. I Bog je odgovorio na ove molitve koje smo jasno iznijeli pred Gospoda.

Duh Gospodnji je počeo da djeluje u korist Dr K, i neki od strašnih pritisaka su popuštali. Drugi medicinski radnici su postali veoma nezadovoljni načinom na koji je bolnica tražila njegovo smjenjivanje kad je on bio njen dobar upravnik. Evo nekih odlomaka iz jednog od pisama poslatih izvršnom direktoru bolnice.

„Ja pišem da izrazim svoje duboko žaljenje nad skorim zahtjevom i prihvatanjem ostavke Dr K. kao direktora _____ bolnice. Imao sam prednost da radim sa Dr K. dvije i po godine, i upoznao ga kao čovjeka visokih kvaliteta.

U to vrijeme lično sam upoznao mnoge pacijenate Dr K. i slušao njihova svjedočenja o saosjećanju i profesionalnoj njezi koju je Dr K. pokazao. Čuo sam mnoge kako govore o razornim događajima u svom životu koji su ih doveli do Dr K. radi pomoći i lične pažnje koju im je posvećivao.

Slušao sam roditelje koji su opisivali kako je DR K. spasao živote njihove djece, i mnoge odrasle koji su osjećali da im je on pomogao da nađu razlog da žive. Pacijenti su mi rekli da Dr K. predstavlja najljepši primjer hrišćanina i kako su oni blagosloveni pod zdravstvenim staranjem ljekara koji otvoreno slavi Gospoda.

Teško mi je da shvatim zašto bolnica nije voljna da zauzme jasno stanovište protiv ovih optužbi i da podrži ovog dobrog lekara. Dr K. je bio odan _____ bolnici u godinama tokom kojih sam ga poznavao. On je posvetio nebrojene časove svojim dužnostima, mnoge koji su ostali nenadoknađeni. On i njegova žena su uvijek bili voljni da ponude podršku bolnici gdje god bi se pojavila potreba, i podržavali su bolnicu i njenu misiju u društvu.

Pokazati ujedinjenu podršku Dr K. u ovom trenutku ne samo da pomaže u slučaju koji se vodi protiv njega, već takođe šalje snažnu poruku da _____ bolnica neće tolerisati lažne optužbe protiv njene imovine, članova i službe. Moram ponovo reći da sam veom razočaran načinom na koji je od Dr K. zatraženo da podnese ostavku. U ovom trenutku tako osjetljivih i bolnih posledica za DR K. i njegovu porodicu, izgleda kao jedino pravo za vas, gospodine Predsjedniče, da lično povučete taj zahtjev.

Moja je molitva da u narednih nekoliko mjeseci Gospod nastavi da snabdijeva Dr K. snagom i mudrošću koja je potrebna njemu i njegovoj porodici. Radujem se danu kada će Gospod dati njemu pobjedu u ovom suđenju. U međuvremenu, smatram za čast da ga podržim i javno i privatno.“

Duh Božji je počeo da nadvladava odgađanje spora, zastoje i naporna iščekivanja koji su postali uobičajeni u ovom slučaju. Veliko vijeće je počelo sa radom u zakazano vrijeme.

Javnost je počela da gleda one koji optužuju Dr K. onakvima kakvi stvarno jesu – kao podmukle manipulante. Istraga je otkrila istinu i oslobodila Dr K. svih optužbi

za bilo kakvu krivicu. Vlasti su onda napravile razuman plan plaćanja za prekoračene račune medicinske pomoći.

Ovo iskustvo mi je razjasnilo jednu stvar. Bez obzira koliko zlonamjerna osoba može biti ili koliko je bila uspješna u prošlosti, kada naš nebeski Otac angažuje Njegovog Svetog Duha da interveniše u korist onoga za kog se molimo, oni koji čine zlo izgubiće pribranost, postaće uznemireni i čak će ući u kontradikcije u izjavama koje su nedavno dali.

Bez obzira koliko ljudi mogu biti inteligentni, oni postaju bespomoćni kada im Duh Božji kaže: „Izmjeren si na mjerilima i našao si se lak“ (Danilo 5:27).

Biti uključen u Gospodnji posao pomijeranja planina u korist Njegovog naroda je zaista uzbudljivo iskustvo. Učim da hodim u još većoj bliskosti sa Bogom dok me uključuje sve više i više u Njegov posao spasavanja. Vidite, vjerujem da će mnogi trasirati put spasenja onima za koje su se neprestano i neumorno molili. Kao rezultat, riječi apostola Pavla Timoteju mi mnogo znače: „Molim, dakle, prije svega da se čine iskanja, molitve, moljenja, zahvaljivanja za sve ljude, Za careve, i za sve koji su u vlasti, da tihi i mirni život poživimo u svakoj pobožnosti i poštenju. Jer je ovo dobro i prijatno pred Spasiteljem našim Bogom, Koji hoće da se svi ljudi spasu, i da dođu u poznanje istine.“ (1. Timoteju 2:1-4) Ovo je jedan od razloga zbog kojih veoma cijenim moju službu molitve.

Poslovni ljudi adventisti – čuvajte se

Prije nego što pređemo na novu priču o Božjoj ljubavi i milosti u životima onih koji su predmet mojih molitava, želio bih da istaknem nešto što sam ranije rekao. Sotona je pojačao svoje napade na poslovne adventiste. On traži način da kontroliše umove bezbožnih pojedinaca koji žele da se obogate čak i preko uništenih tuđih karaktera, karijera, porodica ili slobode. Obrazovni radnici su pod rizikom, a oni u medicinskoj profesiji posebno napadnuti. Ako je neko nosilac osiguranja protiv parnica zbog pogrešnog liječenja, možete biti sigurni da neki pohlepni pojedinac ciljati na njega ili nju. I ako mislite da tako nešto može da se dogodi i vama, kleknite na svoja koljena odmah i molite da Bog otvori vaš um isto kao i vaše oči za činjenicu da živimo u veoma okrutnom svijetu. Demonski duhovi manipulišu životima bezbožnih osoba da ih navedu na to da najstrašnije stvari učine dobrim ljudima.

Tokom proteklih par godina jedan broj poslovnih advenstita je tražio moju pomoć u molitvi da ih oslobodi iz skoro nemogućih situacija. I svi su rekli da nisu vjerovali da bi mogli proći kroz takvo iskustvo ikad u svom životu.

Silom Njegove ljubavi

Januara 1994. primio sam pismo od žene koja je živjela u državi Mičigen. Veoma je bila pogođena zbog zdravlja njeno dvoje unučadi i bila je podstaknuta da traži moje posredovanje za njih. Evo dijela iz njenog pisma:

„Alis,13 godina stara, trenutno je u bolnici jer je pala i povrijedila slezinu i jetru, koji su se veoma uvećali i vise ispod rebara. Ona je često padala, tako da je njen stomak naduvan do te mjere da mijenja njen centar za ravnotežu.

Alisine i Skotove kosti su tanke zbog osteoporoze što je rezultat nedostatka alfa-1-antitripsina, i lome se lakše nego kod druge djece. Skot ima isti naduvan stomak i tanke ruke i noge. Još povrh toga, njegovo srce jetra su uključeni. Njegova pluća su oštećena takođe, i doktor je rekao da neće moći da diše u dobi od 21-e godine."

Kada sam razgovarao sa bakom preko telefona, saznao sam za dodatne probleme ove djece. Zaista planine problema su ih natkriljavale. Alisina jetra bila je u tako lošem stanju da ništa manje od transplantacije i čuda nije moglo da je zadrži u životu.

Dok sam razgovarao sa bakom G. shvatio sam u kakvom škrpicu se našla. „Kako se neko može moliti za jetru voljenih," ona je pitala, „kada to znači da neko drugi treba da izgubi život?"

Opet sam usmjerio svoj um u Svetinju nad svetinjama nebeske Svetinje i tiho rekao: „Dragi Isuse, molim te pomozi!" Odmah sam osjetio da se poznati mir spušta na mene, i sada sam znao šta da kažem.

„Draga gospođo G. vi i ja ne treba da se molimo za jetru za Alisu sa mišlju da Bog mora da uzme nekom drugom život. Hajde da uvijek imamo na umu činjenicu da živimo u neprijateljskoj zemlji. Nesreće uzimaju živote mnogih svakoga dana.

Neki od tih ljudi su potpisali ugovore za donaciju organa. Ono što treba da učinimo jeste da molimo Gospoda da usmjeri dragocjeni dar života prema Alisi."

Glas bake G. mi je rekao da sam je ohrabrio ovim što sam rekao. Tiho sam rekao: „Hvala Ti Gospode za Tvoju ljubav i milost."

3. maja oko 11 sati uveče telefon je zazvonio u tom domu ispunjenom napetošću u Mičigenu i stigla je vijest da su hirurzi našli jetru za Alisu. Operacija transplantacije je počela u 3:00 po ponoći i bila je završena do 7:00 ujutro. Sve je dobro prošlo. Za 24 sata žutica je napustila njeno tijelo, i zamijenio je njen zdrav izgled. Njene oči su bile svijetle i lijepe, beonjače bijele. Bol koji je ranije zahtijevao morfijum napustio je djevojčicu. Doktori su predviđali epizode reakcija najmanje tri organa ali, uz Božji blagoslov, one se nikad nisu dogodile.

Sredinom ljeta u nedjeljno jutro primio sam još jedan poziv od bake G. Obavestila me je da se „desilo duplo čudo u životima njenih unučića." Alisin život je krenuo u sasvim drukčijem smjeru na bolje. Porasla je za skoro pet centimetara, i veoma se popravio njen kvalitet života.

Skotovo stanje se takođe promijenilo na bolje. „Ovaj nesumnjiv napredak," rekla je njihova baka, „ne može se pripisati ničemu drugom nego sili Božje ljubavi koja je radila na izlečenju i davanju snage." Samo dva dana prije nego sam napisao ovo poglavlje, ponovo sam razgovarao sa tom bogobojaznom bakom preko telefona. Nadahnulo me kada je govorila o moći Stvoriteljeve djelatnosti u životima njenih unučića. I dok sam podizao slušalicu, citat iz *Čežnje vjekova* pao mi je na um: „Kad

se navršilo vrijeme, Božanstvo se proslavilo izlivanjem na svijet poplave iscjeljujuće blagodati koja se nikad neće spriječiti ili ukloniti dok se plan spasenja ne ispuni“ (str. 37). Razumio sam da Elen Vajt misli da je Božja iscjeljivačka sila i dalje dostupna svakome ko traži i vjeruje u nju.

Postići nemoguće

Savršeni plan spasenja našeg nebeskog Oca oduševljava me više od 48 godina. Od vremena kad me Duh Božji izvukao od služenja demonima 1946. kao direktni odgovor na posredovanje Sirila i Sintije Gros za mene, nisam prestao da se divim Božjoj nadmoćnoj, božanstvenoj, saosjećajnoj ljubavi za palu ljudsku porodicu.

Ja volim da se molim za ljude i vidim kako Sveti Duh, predstavnik Hristov na zemlji, postiže nemoguće dok donosi bezbožnicima blagodeti iskupljenja.

Trenutno, imam oko 1.900 imena na mojoj molitvenoj listi i dodajem nova skoro svakoga dana. Na mnogobrojnim pismima koja primam odmah pogledam ime i adresu i prvo otvaram ona gdje imena prepoznajem od ranije, jer ja i Hilda se toliko radujemo kad čujemo kako Bog izliva svoje blagoslove na živote onih pojedinaca za koje smo se molili.

Dok se radujemo čitajući o fizičkom izlečenju, ono što me najviše zadivljuje i daje najveći osjećaj nagrade su oni slučajevi u kojima Sveti Duh izvojuje pobjedu nad ponosom, grijehom i silom zlih anđela. Želeo bih da ilustrujem ovo sa dva kratka iskustva. (Imena su promijenjena.)

Treba mi pomoć

Jedna majka mi je pisala o svoja dva sina i jednoj kćeri. Svi su bili u braku, imali porodice i borili se sa mnoštvom problema.

„Dragi gospodine Morno,

Želim da vam zahvalim veoma za knjige koje ste napisali o molitvi. Bile su veliko ohrabrenje za mene, i stvorile su želju da provedem više vremena u molitvi za druge. Moja ljubav prema Isusu je dobila novo značenje, i sada vidim kako Sveti Duh mijenja moj sopstveni život i život onih za koje sam mislila da su beznadežni slučajevi, kao što su bile kćeri jedne moje prijateljice.

Vi toliko ističete zasluge božanske krvi Hristove kao jedinog sredstva preko kojeg možemo očekivati da se zaista odgovori na naše molitve. Ali sada, ja trebam pomoć u molitvi za članove moje porodice. Da li biste mi molim vas pomogli? Moj muž i ja smo veoma ranjenih srca zbog činjenice da su naša odrasla djeca napustila crkvu koju su toliko voljeli za vrijeme svog odrastanja. Svi su se vjenčali van crkve.

Naše molitve daju nam neki tračak nade. U proteklih nekoliko mjeseci oba sina su izrazila interesovanje da se vrate u crkvu svoje mladosti, ali vide mnogo prepreka na putu. Njihova djeca tinejdžeri su navikli da se zabavljaju u subotu. Njihove supruge vole Gospoda, ali se pitaju zašto svetkovati subotu u ovo savremeno doba.

Povrh svega, vraćanje u crkvu bi vjerovatno učinilo da izgube sve svoje prijatelje. A ima i drugih teškoća s kojima bi se suočili."

Dok sam pročitao njeno pismo, nisam mogao a da ne zahvalim Bogu zbog velike božanske milosti koju je Sveti Duh već donio onima za koje se molila, i podržao sam mogućnost da joj se pridružim u traženju posebne pomoći za njene voljene. Njeno pismo se nastavljalo ovim riječima:

„Naša kći Lorena je mnogo toga proživjela otkako je muž ostavio sa njihovom 5-godišnjom ćerkom Glorijom. Trenutno nam je ona glavna briga. Ranije je bila uključena u pokret Nju ejdža, i stvari su krenule loše. Neki problemi su joj donijeli teškoće, i pokušala je dva puta samoubistvo. Mi vjerujemo da je samo Božja intervencija sačuvala u životu. Ne bih željela da idem u detalje jer bi bilo predugo pismo.

Glavni razlog što sam odlučila da vam pišem jeste taj što ste pisali u vašoj knjizi kako je Bog blagoslovio rastavljeni par posle vaše molitve za njih i kako su ponovo zajedno. Znate, ovaj slučaj je vrlo hitan. Lorenin muž je prije dva dana razgovarao sa njom o razvodu. Vjerujem da bi takav konačan potez slomio srce njihove male kćeri.

Molim vas gospodine Morno, javite mi kad primite moje pismo, i da ste iznijeli potrebe naše djece pred Boga.

Neka vas Bog obilno blagoslovi.

Meri Šefer"

Njeno pismo mi je stiglo juna 1993. U to vrijeme kasnio sam oko tri mjeseca u mojim odgovorima na pisma, ali zbog njene velike potrebe učinio sam napor da odgovorim za oko tri nedjelje. Mnogi pitaju kako ja podnosim teške situacije i šta govorim ljudima u takvim okolnostima. Zbog toga evo mog kompletnog odgovora gospođi Šefer:

„Molim vas da oprostite za kašnjenje u odgovoru na vaše pismo. Bog je blagoslovio poruku mojih knjiga o moći posredničke molitve više nego što sam sanjao da je moguće, i kao rezultat pisma i telefonski pozivi su dolazili ne samo iz SAD i Kanade već čak i iz drugih zemalja. Svako sadrži hitne zahtjeve za molitvu.

Kako stvari sada stoje, veoma kasnim u prepiskama i odgovaram ljudima koji su mi pisali mjesecima ranije. Odgovaram odmah na posebna pisma za oslobođenje, oslobođenje preko noći, i na nova pisma visokog prioriteta, jer najčešće govore o pitanju života ili smrti. Ali skoro je bilo toliko ovakvih zahtjeva da ne znam na koje prvo da odgovorim.

Vaše pismo od 10. juna pročitao sam nekoliko puta i izložio pred Gospoda na poseban način čim sam ga primio. Prizvao sam Njegovu milost na vas i vašeg muža i predstavio patnju i pometnju koju su vaša odrasla djeca donijela u vaše živote, posebno Lorena koja je pokušala da izvrši samoubistvo. Kao roditelj savršeno shvatam čežnju koju imate u srcu da ih vidite spasene. Zato su vaši interesi takođe i moji.

Prema gore pomenutom, molio sam se i za dobro male Glorije. Takođe sam pitao

da Sveti Duh svakom od vas podari blagodati pokajanja. Stavio sam sva vaša imena na svoju molitvenu listu i posredovaću svaki dan za vas bez izuzetka.

Sila grijeha u životima mnogih osoba uništila je njihovu sposobnost da uvažavaju duhovne stvari, i da se povežu sa prestolom milosti. Oni su postali neosjetljivi za podsticanja Duha Svetoga ili bilo čega što se može reći ili učiniti za njihovo ohrabrenje da traže bližu zajednicu sa Hristom. Zato je najbitniji dio moje molitvene službe da tražim od Boga da iscijeli one za koje se molim mentalno i duhovno tako da oni mogu biti u poziciji da vrednuju i cijene stvari od vječnog značaja. Predlažem da se vi i ja molimo u ovom duhu za vašu odraslu djecu. I ne zaboravimo da molimo Boga da svaki dan dodeljuje zasluge krvi Hristove prolivene na Golgoti za njihovo spasenje. U narednim pasusima naći ćete stvarni izvor božanske moći.

Ako želimo božansku moć kao što se molimo za nas same i druge, mi moramo poći tamo gdje se sila može naći. A sila pokajanja leži na Golgoti. Predlažem da svaki dan čitate Matej 27:24-54.

Što smo više upoznati sa ovim stihovima, jači ćemo biti kroz prosvjetljenje Svetim Duhom i Hristove sile da spase. Takođe, treba da krijepimo naš um činjenicom da je Sveti Duh jedino sredstvo kojim možemo odbiti i nadvladati grijeh. Samo kroz Njega možemo živjeti pobjedonosan i uspješan hrišćanski život, i samo kroz Njega naše molitve će imati veliku moć nad životima onih za koje posredujemo.

U ovo vrijeme veoma važno je da tražimo od našeg nebeskog Oca Njegovog Svetog Duha da bije naše duhovne bitke. Ako se molimo na ovakav način za one koje želimo vidjeti na obnovljenoj zemlji, vidjećemo da Duh Sveti čini čuda pokajanja kao ona o kojima čitamo u Djelima 19.

Na str. 431 *Čežnje vjekova* rečeno nam je: 'Ozbiljno, istrajno moljenje Boga u vjeri... jedino može poslužiti da ljudi dobiju pomoć Svetog Duha u borbi protiv upravitelja i sile, vladara tame ovog svijeta, i duhova pakosti na visinama.'

Primio sam mnoga pisma u kojima je pisalo kako je Duh Božji promijenio živote, loše okolnosti i dao pobjedu onima bez nade.

Živjeti u ovoj zemlji neprijatelja u završnom periodu vremena zemaljske istorije nije lak zadatak, ali mi imamo uvjerenje da nas Isus čuva kroz sve to. I doći će dan kada ćemo mi biti prepoznati kao nadvladatelji i primiti nagradu o kojoj govori Gospod Isus: 'Ko ima uho neka čuje šta govori Duh crkvama: koji pobijedi daću mu da jede od drveta životnog koje je nasred raja Božijeg.' (Otkrivenje 2:7)

Hvala što ste podijelili svoj život sa mnom.

Iskreno,

Rože J. Morno"

U proljeće 1994. primio sam drugo pismo od gospođe Šefer.

„Dragi gospodine Morno,

Pišem da vam javim o čudima koja su se desila našoj ćerki Loreni, i našim sinovima. Moj suprug i ja često smo čitali vaše veoma cijenjeno pismo i brižljivo pratili

uputstva koja ste nam dali o molitvi za naše voljene. Gospod je to blagoslovio na čudesan način…

Lorena i njen suprug Majk su ponovo zajedno. Kakvo je to bilo iskustvo posmatrati kako Sveti Duh ponovo spaja njihove živote. U protekla vremena Lorena je bila veoma zahtjevna osoba, nepopustljiva u mišljenjima, koja je pritiskala muža da čini mnogo toga za šta on zapravo nije mario. Sa druge strane, Majk je imao svoja propuste. Nije odustajao od kartanja, piva i sjedeljki koje su trajale mnoge subote do duboko u noć.

Majkovo katoličko vaspitanje i Lorenina adventistička vjerovanja često su bila razlog prepirke iako nijedno nije išlo u crkvu. Osjećali su da mala Glorija treba da ima neku vrstu vjerovanja u Boga, ali mi nisu dozvoljavali da je vodim u subotnu školu. Onda kratko nakon što ste vi pridružili svoje molitve našima za njih, Lorena je upitala da li sam voljna da povedem Gloriju u crkvu sa sobom. Ona i Majk su dugo razgovarali i odlučili da mala treba da upozna Boga sada.

Iskustvo je bilo tako posebno da ja i moj suprug ne prestajemo da zahvaljujemo Bogu svaki dan za njega. Vidjeli smo kako Sveti Duh upotrebljava to malo dijete da blagoslovi živote njenih roditelja. Glorija im je ispričala kako se molila da se tata vrati brzo kući da bi ona mogla da bude zaista srećna. Rekla je da je razgovarala sa Isusom o tome kako se oni svađaju kad su zajedno. Zamolila ga je da im da nova srca kao što je propovjednik opisao u crkvi kada je govorio o ljudima koje zna i koji su dobili novo srce od Isusa. Sada su moja kći i zet veoma srećni i više se ne svađaju.

Ovaj izraz ljubavi male Glorije bio je moćan podsticaj Svetog Duha da omekša njihova tvrda srca i da počne proces iscjeljenja i obnove njenih roditelja, mentalnog i duhovnog. Tada se desio šok u našim životima. Kada su nas jedno veče posjetili Majk i Lorena, on nam je rekao u njenom prisustvu kako je zadivljen velikim promjenama koje je primijetio na svojoj ženi.

‘Lorena, iskreno ti govorim, volio bih da imam ono što ti imaš i što te čini tako smirenom i uravnoteženom. Kompletno je promijenjen tvoj odnos prema životu. Kako si to uspjela?’

Ona mu se zahvalila na komplimentu i rekla: ‘Majk, ako dođeš u crkvu sa mnom sledeće Subote, na putu tamo i nazad sve ću ti ispričati.’

‘Dogovoreno,’ odgovorio je.

U to vrijeme radili su na rješavanju svojih brojnih problema i ozbiljno su razmišljali o tome da ponovo budu zajedno. Lorena je tražila da se molimo za njih. Osjećala je potrebu da se približi Bogu.

Druga dobra vijest, naš najstariji sin, Hari i njegova dva sina tinejdžera su pohađali drugi dio službe nekoliko subota. Naš drugi sin, Jakov, bio je strastven pušač i imao problema sa alkoholom. Milošću Božjom izvojevao je potpunu pobjedu nad ova dva zla.

Zahvaljujem Bogu, našem nebeskom Ocu i slavim ga zbog dara Svetog Duha i

Isusa, koji je dao svoj život da bi mi mogli da imamo vječni život.

Gospodine Monro, molim se svaki dan za vašu porodicu i vašu molitvenu službu. Hvala što ste dozvolili Bogu da djeluje kroz vas i pomogne tolikim ljudima preko vaših molitvi. Neka vas Bog blagosilja i dalje.

Najiskrenije,

Meri Šefer"

Na ivici iznurenosti

Kratko nakon moje druge knjige o molitvi koja je izašla iz štampe početkom 1993, primio sam pismo od žene koja je bila u braku 36 godina. Podigla je dvoje dobre djece zrelog doba dok je živela pod tiranijom i kontrolom svog muža čije bi se ponašanje moglo opisati kao *hrišćanska arogancija.*

Službenik u crkvi, sebe je smatrao odličnim hrišćaninom i osjećao se superiornim u odnosu na druge, ponašajući se prema mnogima sa hladnom nezainteresovanošću. U to vrijeme Florens (nije njeno pravo ime) je došla do zaključka da je ugroženo njeno duševno zdravlje. Što se tiče muža (kog ćemo zvati Leo), on nije osjećao potrebu za savjetovanjem jer nije vjerovao da ima problem. „Zašto trošiti vrijeme i novac na nešto što mi ne treba?" rekao je.

Posle čitanja *Nevjerovatnih odgovora na molitvu*, Florens je zaključila da milošću Gospoda Isusa kroz Njegovo posredovanje pred našim nebeskim Ocem, i preobražavajuću silu Svetog Duha, Leo bi mogao postati drukčija osoba.

Psiholog je već rekao Florens da je došlo vrijeme za razvod i okončanje destruktivnog odnosa. Ali svaki put kad bi čitala iskustva molitve u mojim knjigama, tračak nade bi zablistao u njenom srcu da bi možda Leovo beznadežno stanje uma moglo da se promijeni na bolje.

„Gospodine Morno," pisala mi je, „da li biste bili toliko ljubazni da pridružite svoje molitve mojima tako da bi naš brak mogao biti očuvan, a da Leo uvidi kako je bio užasna osoba? Voljela bih da se molimo da on doživi promjenu srca. Ne tražim da Bog učini da on postane savršen, samo da bude poput većine muževa u našoj crkvi – pažljiv i voljan da sasluša ono što imam da kažem u prilog tome da mi život bude malo lakši. Razvod je poslednje što želim, ali moj doktor mi kaže da moje psihičko zdravlje neće biti bolje dok se ne uklone pritisci pod kojima moram da živim... Tako da, ako se Leo uskoro ne promijeni na bolje, biću prinuđena da prođem kroz razvod."

U svom odgovoru pokušao sam da je nadahnem bez davanja bilo kakvih lažnih nada. Zabrinjavala me je činjenica da uprkos tome što je sve moguće sa Bogom, jednu stvar moramo imati na umu: Bog neće natjerati Lea na nešto što on ne želi. Sloboda izbora je dragocjen dar koji je Bog dao svima, i On ga nikad nikome ne oduzima bez obzira koliko se mi molili.

Međutim, objasnio sam da njen cilj viđenja Lea kao veoma divne osobe može

biti postignut kroz našeg nebeskog Oca i Njegov savršen plan spasenja. To jest da Sveti Duh kroz naše molitve pruži Leu neke nebeske darove koje krase Hristov karakter.

Pozvao sam je da mi se svaki dan pridruži u molitvi Bogu za Svetog Duha da dodijeli njenom mužu šest moćnih blagoslova koji počinju sa nebeskom ljubavlju, nebeskom radošću i nebeskim mirom. Ovi darovi, objasnio sam, uravnotežuju uticaje nad palim ljudskim umom i mogu da ga obnove u dobro uravnoteženo rezonovanje. Ostala tri faktora – dugo trpljenje, nježnost, dobrota – takođe će činiti čuda u njegovom životu.

Kada se dodijele čovjeku silom Duha života u Hristu Isusu (Rim. 8:2), ovi božanski blagoslovi mogu promijeniti tiranina u sveca, arogantnu osobu u nekoga ko stavlja dobrobit drugih ispred sopstvene, i čini to s radošću. Prije završetka mog pisma Florens, podsjetio sam je da svi koji budu spaseni u nebeskom carstvu će imati ove nebeske rodove. Zato ne treba da oklijevamo da molimo Boga da ih dodijeli drugima i nama samima.

Prošla je jedna godina, i tada sam primio pismo koje je činilo da danima kasnije moje srce trepti od sreće. Da pogodili ste – Leo je postao promijenjena osoba, prosvijetljena nebeskom svjetlošću, posjedujući slavu Emanuela. „Naš odnos se popravio za više od 90 posto," pisala je Florens. „Voljela bih da kažem 100 posto, ali prema mojoj ocjeni to bi bilo savršenstvo, a to još uvijek nije izvodljivo." Izrazila je oduševljenje nad tim kako se njegov stav promijenio u potpunosti. Sada je postao veoma zainteresovan za druge, i da to pokaže, govorila mi je o iznenađenju koje joj je priredio. Vraćajući se s posla kući jednog dana sa velikim paketom, on je poljubio i zagrlio i rekao koliko cijeni godine posvećenosti i brige koje je posvetila njemu i djeci. Dodao je da je veliki paket poklon za nju i zamolio je da ga otvori.

To su bile lijepe brošure iz turističke agencije. Opisivale su krstarenje brodom i sve pogodnosti koje im se nude na putu za Južnu Afriku na dvije sedmice. Njen poslednji komentar prije kraja pisma bio je: „Leo je zaista ljubazan i nježan, dobar čovjek."

Najveće je zadovoljstvo čuti ljude kako govore da je Božji Sveti Duh djelovao u životima onih za koje su se molili. Te promjene smatram Božjim pomjerenim planinama sa puta njihovog spasenja kako bi imali slobodan prolaz u Božji grad.

Glava 4.
DA, TO SAM REKAO!

Da, to sam rekao, i ne oklijevam da ponovim. U osnovi, to objavljujem u ovoj knjizi tako da ljudi više ne moraju da pišu i pitaju da li sam zaista izjavio tako „šokantnu rečenicu“ i neću morati da objašnjavam uvijek iznova zašto dajem tako uznemirujuću izjavu o adventistima separatistima.

Vidite, zbog toga što volim Gospoda Isusa i cijenim veliku žrtvu koju je učinio za naše spasenje, neću ćutati kada znam da demonski duhovi igraju igre sa onima koji drže zapovijesti u želji da ometaju Božje djelo, i ako je moguće, da nas odvedu u vječnu smrt.

Sledeći pasus sadrži tu moju izjavu koja je izazvala toliko diskusija:

„Mi živimo u svečana vremena i Isus će se brzo vratiti. Čvrsto vjerujem da kad osoba provodi njeno ili njegovo vrijeme u pokušajima da izmisli razne vrste odvajanja od crkve ostatka, Sotona ih u stvari vodi na *pazar* i *zbunjuje ih*. Drugim riječima, demonski duhovi troše njihovo dragocjeno vrijeme sa stvarima koje nemaju nikakve vrijednosti. Stvarima koje neće nikako pomoći napretku djela Gospoda Isusa na zemlji.“

Ono što jako treba Božjem narodu u završnom vremena zemaljske istorije jeste dobar, čvrst odnos sa Bogom. Treba da budemo okićeni Isusovom božanskom, saosjećajnom ljubavlju. Svako od nas treba da provede odgovarajuće vrijeme moleći se i radeći za spasenje onih koji su oko nas. Kao Božji narod, moramo voditi druge da prihvate Hrista sa Golgote kao svoj jedini put spasenja.

Otkad je moja prva knjiga o molitvi izašla iz štampe 1990. veliki broj ljudi koji imaju problem sa odvojenim propovjednicima adventistima, reformnim pokretima i drugim grupama, slali su mi video trake i svakovrsne publikacije ovih organizacija. Tražili su od mene mišljenje o različitim družinama. Kao rezultat, tokom proteklih pet godina, proveo sam mnoge sate gledajući video snimke i uz molitvu sam čitao svakakve materijale.

I posle svega toga, mogu sasvim pošteno da kažem da nisam našao nijednu stvar koja me privukla bilo kojoj od grupa. Nisam vidio ništa što bi pomoglo mom hrišćanskom iskustvu ili proslavilo mog Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista više nego što Duh Božji već čini u mom životu.

U stvari, što sam više razmišljao, proučavao i molio se nad pitanjima ovih takozvanih reformnih pokreta, to sam više imao utisak da je došlo vrijeme za mene da se okrenem nečemu što sam čuo 1946. iz usta prvosveštenika tajnog društva obožavalaca duhova. Sveštenik je opisao Sotonin majstorski plan da pocijepa Adventističku crkvu. Tako sam napisao lično svjedočanstvo i slao svakome ko me pitao za mišljenje o ovoj temi. Ovdje ga prenosim.

Lično svjedočanstvo

„Više od 100 godina crkva Adventista sedmog dana radila je na otkrivanju Božje ljubavi palom čovječanstvu sprovodeći djelo koje ispunjava 58. poglavlje Isaije do savršenstva.

Slavila je Boga vodeći program hranjenja gladnih, oblačenja golih, udomljavanja beskućnika i pružajući medicinsku njegu bolesnima i nemoćnima širom svijeta. I povrh svega, ohrabrivala je svoje članove da ulažu svoja sredstva u pomaganju u nošenju hleba i vode života patnicima u udaljenim djelovima zemlje, kroz ovu ogromnu neprijateljsku zemlju.

Godine 1946, dok sam bio udružen sa grupom obožavalaca duhova, čuo sam prvosveštenika tog tajnog društva kako izjavljuje da su adventisti sedmog dana ljudi koje veliki gospodar (Sotona) najviše mrzi na licu planete Zemlje.

On je izjavio da Sotona i njegovi glavni savjetnici, bića najvišeg ranga u njegovoj vladi, proučavaju načine kako da Adventističku crkvu rascjepkaju u manje djelove.

Jedna od njihovih strategija bi bila da navede neke pojedince, adventiste koji posjeduju snažan intelekt, velike kapacitete da ubjeđuju i obraćaju, da posiju nezadovoljstvo među narodom.

Oni će veoma veličati neke greške koje su počinile vođe djela, i činiti to neprestano. Demonski duhovi će onda groko napasti i ispuniti umove ljudi mišlju da je kompletno vođstvo crkve pokvareno, i da je Stvoritelj odbacio svoju crkvu koja drži Zakon.

Kao rezultat, veliki broj ljudi, predviđao je sveštenik, povući će svoje desetke i darove od crkve uzrokujući prekid mnogih programa milosti i dobročinstva koji su se tako dugo uspješno provodili.

Visoki sveštenik je nastavio: 'Biće veliki dan za našeg učitelja i njegove glavne savjetnike kada Adventistička crkva bude rascjepkana na manje djelove. Tada će se održati veliko slavlje.'

Nekoliko mjeseci kasnije Bog je u svojoj milosti uzrokovao da ukrstim svoj put sa jednim adventistom sedmog dana. Proučavali smo Bibliju četiri sata svako veče i završili 28 Biblijskih lekcija za jednu sedmicu. Tu i tamo počeo sam da svetkujem biblijski Šabat Stvaranja (uprkos tome što su spiritisti ponudili nagradu od 10.000 dolara za moju glavu) i nastavio da svetkujem subotu narednih 48 godina milošću Božjom.

Ja volim svoju crkvu!

Ja volim crkvu Adventista sedmog dana!

Milošću Božjom uvijek ću je voljeti!

Iskreno,

Rože J. Morno"

Radovanje u Gospodu

Mnogi ljudi kojima sam poslao svoje lično svjedočanstvo zajedno sa odgovorom na njihovo pismo pisali su ponovo da izraze zahvalnost za moju pomoć u isticanju biblijskog principa mira, zadovoljstva i čvrste utjehe u Bogu. Neka pisma otkrivala su veliku emocionalnu i duhovnu zabrinutost. Dozvolite da ovo ilustrujem djelovima jednog dugog pisma čovjeka koji se pridružio crkvi Adventista sedmog dana prije tri godine, pisanog u januaru 1994. Posle mog odgovora on je oduševljeno pisao drugi put i kasnije zvao da izrazi zahvalnost za pomoć koju sam mu pružio.

„Dragi brate Morno,

Prednost je pisati ovo pismo vama i pozdraviti vas pred skori dolazak Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista. Dozvolite da se predstavim. Ja sam kršteni adventista koji živi u Ontariju. Imam 40 godina, u braku sam 15 godina i imamo jednu divnu kći.

Juna 1993. moja žena i ja smo čitali *Nevjerovatne odgovore na molitvu*, i napravila je značajan utisak na naše živote... Dakle, pišem vam jer sam podstaknut da tako činim i takođe da vam nešto kažem o nekim mojim borbama radi vaše pomoći u posredničkoj molitvi.

Brate Morno, volim Gospoda veoma i želim da činim Njegovu volju uvijek. Nedavno se sestra moje žene uplela, priključila se i bila je ponovo krštena u Reformnom pokretu Adventista sedmog dana. Sada je moja žena zainteresovana za taj pokret i njihova učenja. Shvatio sam da oni koriste skoro sve materijale, knjige... koje koristi i velika Adventistička crkva.

Moja žena i ja dolazimo u sukobe zbog njenog interesovanja za taj pokret. Da li znate išta o ovim ljudima? Da li su oni još jedan otpad? Ako je tako znate li zašto? Oni stalno navode citate iz knjiga sestre Vajt da dokažu svoja vjerovanja. Zaista nam je potrebno vođstvo Svetog Duha.

Ja vam ne pišem kao samo još jedna osoba – pišem jer su mi potrebne vaše molitve i Božje vođstvo. Patim isto kao, vjerovatno, i moja žena. Molim vas dodajte mene i moju ženu na vašu molitvenu listu za posredovanje. Ja želim da moja porodica dočeka Isusa i živi sa Njim vječno.

Moja žena vam šalje nekoliko strana materijala o temama koje je interesuju a odnose se na naša vjerovanja i reformni pokret. Molim vas recite nam vaše mišljenje.

Vaši u Hristu.“

Kao što vidite, Božji narod držalaca zapovijesti se suočava sa veoma agresivnim pojedincima koji žele da zbune i okrenu na svoju stranu. Neki od njihovih žrtava su u velikoj potrebi za pomoći pa su potrošili dosta vremena pišući mi duga pisma. Jedno pismo koje je stiglo nekoliko mjeseci ranije je sadržavalo 19 rukom pisanih strana.

Prvo, želeo bih da obratite pažnju na knjigu koju sam čitao prije nekoliko mjeseci, onu koju stavljam na prvo mjesto u učvršćivanju stava Božjeg naroda držalaca

zapovijesti dok se oluje zabune viju nad crkvom. Zahvalan sam Klifordu Goldštajnu na knjizi *Ostatak* kao velikom doprinosu za čuvanje zdravog razuma i duhovnog balansa. To je djelo koje će sačuvati čitaoca od prevara ekstremista i fanatika. Želim da svaki adventista pribavi ovu knjigu, a onda čita uz molitvu Bogu za blagoslov.

Kada sam odgovorio čovjeku iz Kanade, pažljivo sam pročitao svako pitanje, svaku tačku koju je iznio, onda sam usmjerio svoj um na važnost života za Hristovu slavu i spasenje drugih. Konačno sam završio podsećajući ga na nagrade koje nas čekaju posle Isusovog drugog dolaska. Evo nekoliko strana iz tog pisma.

„Dragi brate Martin (nije pravo ime),

Pročitao sam tvoje pismo više puta i predstavio ga pred Gospoda na poseban način čim sam ga primio. Zamolio sam za Njegovu milost za tebe i tvoju suprugu, predstavljajući u detalje vaš problem koji je uznemirio vaše živote, a tiče se reformnog pokreta Adventista sedmog dana...

Želim da znate da se divim veoma dubokoj želji vas oboje da primite uvid od Svetog Duha tako da ne budete zavedeni od puteva Gospodnjih.

Izjava iz tvog pisma duboko je dirnula moje srce i podstakla da padnem na koljena u molitvi Bogu za vas oboje. 'Ja vam ne pišem kao samo još jedna osoba,' rekao si, 'pišem jer su mi potrebne vaše molitve i Božje vođstvo. Patim kao, vjerovatno, i moja žena. Molim vas dodajte moju ženu i mene na vašu molitvenu listu za posredovanje.'

Ovakva iskrenost i žeđ za Božjom posebnom milošću uvijek duboko uzbudi moja osjećanja. Uvijek me vodi da vapim Bogu da kruniše tako jaku želju najbogatijim Gospodnjim blagoslovima i milošću.

Dozvolite da vas uvjerim da su oba vaša imena dodata na moju dugačku molitvenu listu, da se nikad ne izbrišu. Ja ću posredovati za vas svakog dana bez ostatka. Moja je velika želja da šetam sa vama, divnim ljudima, na obnovljenoj zemlji.

Počeo bih sa tim da mi mnogi ljudi pišu pogođeni i zbunjeni odvojenim službama Adventista sedmog dana i zasebnim pokretima. Slali su mi video snimke i svakovrsne publikacije tražeći moj stav o njima.

Iskreno mogu reći da sam proveo mnoge, mnoge sate gledajući snimke i čitajući te materijale uz molitvu. Evo šta sam zaključio o odvojenim crkvama.

Mi živimo u svečana vremena i Isus će se skoro vratiti. Čvrsto vjerujem da kada neko troši vrijeme na to da otkrije sve raznorazne odvojene pokrete od Adventističke crkve, on zaista dozvoljava neprijateljima Isusovim da troše njegovo vrijeme. Drugim riječima, demonski duhovi troše dragocjeno vrijeme ljudi stvarima koje nemaju važnost ili vrijednost, stvarima koje neće *ništa* pomoći da ih pripreme za susret sa Gospodom i Spasiteljem.

To nije novi problem. Čak i u vrijeme rane hrišćanske crkve, neke religijske vođe su uznemiravali ljude sa stvarima koje nemaju ništa sa njihovim vječnim spasenjem. U Filipljanima 3:2, apostol Pavle im se obraća ovim riječima: 'Čuvajte se

pasa, čuvajte se zlih poslanika.'

Sada bih želeo da usmjerim vašu pažnju na nešto što će vas blagosloviti u životu i stvoriće rezultate koji će vječno trajati. Uključite se u molitvi za spasenje drugih. I ako želimo božansku silu dok se molimo za druge, moramo otići tamo gdje se sila može naći – zaslugama Hristovim na Golgoti.

Predlažem da svakog dana čitate Mateja 27. poglavlje, stihove o Hristovom raspeću. Što smo više upoznati sa ovim stihovima, to će nas više Sveti Duh obasjati saznanjima o Hristovoj spasilačkoj moći. Takođe moramo naoružati naše umove činjenicom da je Sveti Duh jedino sredstvo kojim možemo pružiti otpor i nadvladati grijeh. Samo kroz Njega možemo živeti pobjedonosnim i uspešnim životima. Sa Njim u našim životima, naše molitve će doneti veliku silu u živote onih za koje posredujemo u molitvi.

U današnje vrijeme od presudnog značaja je da molimo našeg nebeskog Oca za Njegovog Duha Svetoga da pobjeđuje naše bitke protiv nas samih, grijeha i sotonske sile. Ako se molimo na ovakav način za one koje želimo da vidimo na obnovljenoj zemlji, vidjećemo da Duh Božji čini velika čudesa spasenja u njima.

Živjeti u poslednjim danima ljudske istorije nije lak zadatak, ali nama je potrebno uvjerenje da će Isus nas čuvati kroz sve to."

Šta se dogodilo u Vakou – još jedan pogled

Prošlo je neko vrijeme otkad su državni agenti uništili teško naoružano utvrđenje grupe Davidijanaca blizu Vakoa, u Teksasu. Nekoliko nedjelja ova priča je bila na naslovnim stranama novina širom svijeta. I mnogo mjeseci kriminolozi, pravni analitičari, policijski stručnjaci, sociolozi, psihijatri, naučnici, religijski mislioci i mnogi drugi posvetili su mnogo vremena proučavanju te tragedije i razloga zbog kog se desila.

Penzija mi je dala vremena da slušam posebne izvještaje na TV i da čitam u novinama detaljno o istraživanjima eksperata u nastojanju da objasne kako je Dejvid Koreš mogao da odvede tolike ljude u smrt.

Ako mogu reći najbolji i najtačniji razlog u objašnjenju Vakoa koji sam čuo nije došao od ljudi i žena koji su istraživali Koreša i njegove sledbenike, već od satanskog sveštenika 1946. On je objasnio kako demonski duhovi koriste harizmatične pojedince da manipulišu drugima, vodeći ih u najrazličitije vrste ropstva. On je rekao da se njegovi najbolji pomagači nalaze u religijskom svijetu.

Dodajući da duhovi mogu ubacivati misli i slike u ljudski um na takav način da ljudi vjeruju da su to njihove sopstvene misli, takođe je tvrdio da duhovna bića mogu proizvesti tako snažna osjećanja i ekstremnu ljubav. „Jednom kad osoba dospije do te tačke," tvrdio je, „duhovi su u stanju da oslabe inteligenciju i preuzmu potpunu kontrolu nad njom."

U *Velikoj borbi* Elen Vajt govori o moći koju takvi duhovi imaju nad ljudima

kada nismo nimalo svjesni njihovih operacija. „Sve dok smo u neznanju o njihovoj zlobi, oni su u nezamislivoj prednosti; mnogi obraćaju pažnju na njihove sugestije dok pretpostavljaju da slijede naloge svog vlastitog razuma.“ (str. 516)

Ogranak Davidijanaca se držao uvjerenja koje je uobičajeno za sve ekstremne i fanatične grupe. Oni su snažno osjećali da su samo oni imali i razumjeli cijelu istinu, i da su samo oni Božji pravi sledbenici. Oni su nadmeno mislili da je veliko oduševljenje koje imaju za svoju stvar djelo samog Svetog Duha.

Žalosno je što suviše vjerujemo ljudskim osjećanjima i ne shvatamo da su Isusovi natprirodni neprijatelji stručnjaci da učine da se ljudi osjećaju dobro u vezi sa nekim stvarima.

Adventistička crkva je crkva proročanstva, crkva određena od Boga. Gospod slave je namjeravao da ona propovijeda jevanđelje širom svijeta dok se On ne vrati. Elen Vajt je opisuje kao „jedini objekat na zemlji kojemu On, Hrist, poklanja najveću pažnju i staranje.“ (*Svjedočanstva za propovjednike,* str. 15.) Ali trenutno ona prolazi kroz ono kroz šta je prošla rana hrišćanska crkva u vrijeme apostola Pavla.

Tog velikog čovjeka Božjeg uznemirilo je kad je saznao da su moćne sile pokušavaju da odvrate crkvu u Galatiji od jevanđelja Hristovog. Apostol im je odmah napisao poslanicu koja će milošću Božjom da ih vrati zdravom učenju. „Čudim se da se tako odmah odvraćate na drugo jevanđelje od Onog koji vas pozva blagodaću Hristovom, Koje nije drugo, samo što neki smetaju vas, i hoće da izvrnu jevanđelje Hristovo. Ali ako i mi, ili anđeo s neba javi vam jevanđelje drugačije nego što vam javismo, proklet da bude!“ (Gal. 1:6-8).

Pozivam sve nas, Božji narod držalaca zakona, da posvetimo svoj život Gospodu Isusu, našoj snazi i našem Spasitelju. Hajde da se molimo da on svakog dana uračunava zasluge Njegove smrti svakome od nas, i da Sveti Duh može počivati na nama i dovede nas bliže Hristu nego što smo ikad mislili da je to moguće.

Molim one koji su se odvojili od Njegove crkve, bez obzira iz kog razloga, da se vrate. Onima među nama koji su ranjeni tuđom neljubaznošću, hajde da oprostimo i vratimo se u Njegovu crkvu. Drugi su bili navedeni da vjeruju da Bog želi da napustimo Adventističku crkvu. Nadam se da posle čitanja poruke iz ovog poglavlja shvatite da sotonske sile imaju dosta udijela u vašem odvajanju. Molim vas, da li biste se, ipak, vratili?

I onima među nama koji nikad nisu napustili crkvu ali su mlaki, hajde da napravimo novi početak, onaj koji će privući pažnju stanovnika svemira i nebeskih anđela, da vide našu novu ljubav prema Hristu. Cijelom Njegovom narodu kažem: „Hajde da se približimo našem Gospodu i jedan drugome da bi uskoro mogli biti sa Njim u Novom Jerusalimu.“

Glava 5.

OSJEĆAJ DA MI NIJE OPROŠTENO

Stotine pisama koja su poslali ljudi koji vole Boga od februara 1990. Otkrivaju jedan veoma uznemirujući obrazac. Ona ukazuju na to da veliki broj ljudi zasniva svoj odnos sa Bogom skoro u potpunosti na osjećanjima.

Neki od njih povremeno osjećaju da je Bog daleko od njih. Drugi zaključuju da njihove molitve ne vrijede zapravo mnogo, pa cio dan prođu bez molitve. I mnogi drugi ne mogu da otkriju šta ih sprečava u tome da budu srećni hrišćani.

Ali jedna stvar me posebno rastužuje. Razara me kada čitam pisma od usamljenih hrišćana koji su ubijeđeni da ih sjenke njihovih prošlih grijeha još uvijek prate. Drugim riječima, oni osjećaju da Bog još uvijek drži njihove grijehe koji govore protiv njih. I pošto su govorili o zlim stvarima koje su činili prije prihvatanja Hrista, mnogi pitaju: „Kako Bog može oprostiti takva zla?“

U ovom poglavlju pokazaću kako možemo preživjeti krivicu zbog onoga što smo učinili u prošlosti. Iznad svega, reći ću kako da se sačuvamo od očajanja nad njima. Evo nekoliko tipičnih izjava koje ljudi daju u svojim pismima:

„Potištenost i obeshrabrenje uništavaju moj život, i ne mogu da upravljam svojim umom.“

„Veoma bih bio zahvalan za vaše molitve za mene, jer moj um me zaista iznevjerava. Imam problem sa depresijom… Moja vjera je slaba, i moj um je veoma negativan.“

„Pišem u nadi da ćete možda biti voljni da se molite za mene. Bio sam u parališućoj depresiji dugo vremena, povremeno bez mogućnosti rezonovanja ili ispravnog razmišljanja. Iako sam bio pod medicinskom njegom, doktori nisu bili u stanju da mnogo pomognu.

Rekao sam mom poslednjem doktoru da postoje trenuci kad osjetim neku silu nada mnom koju nisam u stanju da otjeram. On je predložio da razgovaram sa svojim propovjednikom o tim problemima, jer je moguće da sam opsednut silama tame. Da li vi mislite da tako nešto može da se dešava u mom životu? Ja volim Boga i vjernik sam Adventističke crkve cijelog života.“

Prihvatanje oproštaja

Mnogi u Božjem narodu imaju teškoće u prihvatanju da je Bog zaista oprostio sve njihove grijehe. Tri posebna razloga napadaju ovo prihvatanje, i Božjom milošću mi možemo da imamo pobjedu nad svakim od njih.

Prvo, mi u svojoj paloj prirodi imamo, kako ja to volim da kažem, *silu odvajanja od Boga.* Sastoji se od dva odvojena elementa: *nepouzdanja u Boga* i *nevjerstva*.

Ove obuzimajuće sile su uništile milione neizmjernih života kroz vjekove. Na primjer, uzrokovale su da pretpotopni ljudi odbiju da uđu u Nojevu barku i da pate u Potopu. Takođe, one su motivisale Jevreje da se ne pouzdaju u Boga čak i kad ih je već oslobodio iz Egipta provodeći ih od jednog čuda do sledećeg. Ove podmukle sile su ih navele da ne vjeruju u sve dobre stvari koje im je govorio o Obećanoj zemlji. Posledica je njihovo umiranje u pustinji.

Drugi razlog zbog kog ljudi imaju teškoće da vjeruju da su njihovi grijesi oprošteni jeste da su oni *duhovno umrli.* Kada sumnja uđe u njihove umove oni nemaju duhovne izdržljivosti da ostanu, ništa što će ih držati u pozitivi. Evo jedne ilustracije. Prije nekoliko dana razgovarao sam preko telefona sa ženom koja je bila prilično nezadovoljna svojim hrišćanskim životom. Dok sam pokušavao da izgradim njeno povjerenje u Božji beskrajni interes za našu dobrobit, citirao sam ovaj dobro poznati stih iz Pisma: „Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprosti grijehe naše, i očisti nas od svake nepravde.“ (1. Jovanova 1:9). Odmah me pitala gdje može da nađe taj stih. Slabo je poznavala Sveto Pismo.

Ponekad sam podsticao ljude da pamte stihove iz Svetog Pisma tako da Sveti Duh može da ih osvježi u umu kad je potrebno. On onda može da ispuni njihov um nadom, vjerom u Boga, i da im da snagu da odbace zlo. Ohrabruje me da sam izbrojao veliki broj ljudi koji su odlučili da se približe Bogu pamćenjem Njegove Svete Riječi. Vidim kako Sveti Duh tamo djeluje, i to je divno.

Treći razlog što je za neke ljude teško prihvatiti oproštenje je što *„Sotona nastoji da nadvlada ljude danas kao što je učinio sa prvim roditeljima, poljuljavši njihovo povjerenje u njihovog Stvoritelja“* (*Velika borba*, str. 534)

„Demonski duhovi vole da se igraju sa ljudskim umovima,“ pričao mi je spiritistički sveštenik u dane kad sam bio obožavalac duhova. „Oni ubacuju misli i slike u ljudske umove sa tako prefinjenom vještinom da primaoci vjeruju da su to njihova sopstvena gledišta.“ Sa velikim osjećajem zadovoljstva on se hvalio kako duhovi mogu da pokrenu ljudsku maštu, navodeći ljude da neke osobe vole a druge mrze. Oni mogu uzrokovati da iskuse veliku sreću ili suprotno, veliko obeshrabrenje i depresiju.

„I kada to dođe na sirote hrišćane,“ izjavio je, „one koji nisu svjesni natprirodne aktivnosti i moći, duhovi mogu da naprave tako veliki pritisak na njihov um da unište svaku vjeru koju su možda imali u Stvoritelja.“

Prva knjiga *Svjedočanstava za crkvu* sadrži kratak članak pod naslovom *„Saosjećanje u domu.“* Elen Vajt piše bračnom paru, bratu i sestri C, koji su iskusili mnoge teškoće. Vidjela je u viziji da mnogi od njihovih problema imaju porijeklo u sotonskom uticaju na ljudske misli.

„Ti imaš bolesnu maštu i zaslužuješ sažaljenje,“ govorila mu je. „Ipak niko ti ne može pomoći kao ti sam. Ako želiš vjeru, govori o veri; govori u nadi... Ako dopustiš Sotoni da ti kontroliše misli kao što si učinio, postaćeš poseban predmet koji će

on koristiti da ti razori dušu i sreću tvoje porodice.“ (str. 699)

Obraćajući se supruzi, gospođa Vajt je rekla: „Brat C zaslužuje sažaljenje. On se toliko dugo osjećao nesrećnim da mu je život postao teret... Njegova mašta je bolesna, i on je veoma dugo zadržavao svoj pogled na mračnoj slici da ako se susretne sa nedaćama, on zamišlja da će sve propasti... Što više tako razmišlja, time pravi bijednijim svoj život i živote svih oko sebe. On nema razloga da se tako osjeća; to je Sotonino djelo.“ (str. 703)

Kada sam rekao da možemo pasti pod uticaj sotonskih sugestija, to ne znači da smo opsjednuti demonima kao što se često tvrdi u službi egzorcizma.

Dok sam odgovarao onima koji su pisali pisma kakva sam već opisao na početku poglavlja, uložio sam posebne napore da ih ohrabrim. Usmjeravao sam njihovu pažnju na sledeće: „Jer oružje našeg vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum za pokornost Hristu.“ (2. Kor. 10:4,5)

Posebno ističem važnost molitve za Svetog Duha koji bije duhovne bitke za njih. Mnogi koji su se okrenuli molitvi sa punom spoznajom protiv koga se bore, sada uživaju u slavnoj pobjedi nad onim što su nekad bili razarajući problemi.

Slijedi pismo koje sam napisao ženi koja se suočavala sa mnogim teškoćama i smetnjama u svom hrišćanskom životu, i osjećala da su njeni problemi rezultat činjenice da su neki njeni grijesi preveliki da bi ih Bog oprostio.

„Draga gospođo Grej (nije njeno pravo ime),

Pročitao sam vaše pismo od 21. aprila nekoliko puta i odmah ga predstavio Gospodu. Prizvao sam Njegovu milost na vas i vašu porodicu, shvatajući kako demonski duhovi imaju jedan cilj na umu – da unište vaše povjerenje u Boga.

Molim vas, ne dozvolite sebi da izgubite povjerenje u Boga misleći da ste možda nekako onemogućeni u svom duhovnom životu, i zato nemoćni da mu se približite. Ohrabrite se.

‘Ne postupa s nama po grijesima našim, niti nam vraća po nepravdama našim. Nego koliko je nebo visoko od zemlje, tolika je milost Njegova k onima koji ga se boje. Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od nas bezakonja naša. Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji ga se boje. Jer zna građu našu, opominje se da smo prah.’ (Ps.103:10-14)

Izjavili ste u svom pismu ‘Ja toliko čeznem da poznam Njegovo prisustvo, Njegovu ljubav, lično, kao što jednom jesam.’

Moja draga sestro, uz Božju pomoć mogu vam pomoći da uspostavite divan odnos sa Bogom. Ali on se može naći u Riječi Božjoj a ne u osjećanjima uzbuđenja ili nekoj vrsti ekstaze. Najveća njena mjera je striktno na Golgoti. Svako jutro tražite od Gospoda Isusa da vam dodijeli zasluge Njegove krvi prolivene na Golgoti za oprost grijeha, i da vas odjene u haljine Njegove pravednosti. Kao što reče apostol Pavle u poslanici Filipljanima: ‘I da se nađem u Njemu, ne imajući svoje pravde

koja je od zakona, nego koja je od vjere Isusa Hrista, pravdu koja je od Boga u vjeri; da poznam Njega i silu uskrsenja Njegovog i zajednicu Njegovih muka, da budem nalik na smrt Njegovu.' (Filibljanima 3:9,10)

Kada mu dozvolite da vas stavi u takav položaj, naš nebeski Otac vas vidi u sasvim drugom svjetlu. Na mom hrišćanskom putu iskusio sam o čemu Pavle govori, i to je vrhunac bliskosti Bogu na ovoj neprijateljskoj zemlji.

Vaše pismo me naročito zainteresovalo jer toliko Božjeg naroda se bori sa istom brigom. Da li je Bog izgubio interes za njih jer oni *ne osjećaju* Njegovo prisustvo kao nekad? Oni osjećaju da im više nije lako da idu u crkvu, ili čak da upućuju svoje molitve sa radošću kao nekad. I oni se plaše budućnosti, zabrinuti da neće dospjeti do Božjeg grada. Nadalje, oni *osjećaju* da njihov manjak dobrote čini teškim življenje za Boga. Dok se osvrću na svoj grešni život i vremena prije obraćenja Bogu, oni se osjećaju još obeshrabreniji i *osjećaju* kao da će odustati.

Ovakvo stanje smatram duhovnom malarijom koju je donio neprijatelj svake pravde. Sotona i njegovi anđeli su riješeni da 'poraze Hristovo djelo za čovjeka i da uhvate duše u svoje zamke' (*Velika borba*, str. 518.)

Nije čudo da nam Biblija kaže da će „pravednik od vjere svoje živ biti" (Jev. 2:4; Rim. 1:17). Ili drukčije rečeno, *prihvati Boga kroz Njegovu Riječ i živi za Njega bez obzira kako se osjećaš*.

Znam samo jedan način da izbjegnemo tu smrtonosnu duhovnu malariju koja uništava hrišćansko iskustvo tolikih ljudi. To je da pamtimo stihove iz Pisma koji govore o Božjoj ljubavi za grešnike kao što su Jovan 3:16: 'Jer Bogu tako omilje svijet', ili ' Ko je Bog kao Ti? Koji prašta bezakonje i prolazi prestupe ostatku od nasledstva svog, ne drži do vijeka gnjev svoj, jer mu je mila milost.' (Mihej 7:18)

Hajde da pogledamo Davidov život, na primjer.

Razmislite o tome – imamo čovjeka koji je živio život u punoći. Većina njegovih godina su slavile Boga i brinule za slavu Njegove nacije, ali ne i sve. Iako je bio čovjek po srcu Božjem, on je ipak imao krivicu. Na primjer, poželio je ženu jednog od svojih vojnih oficira i žudio da je ima za sebe. Čak i više od toga, smislio je način kako da ubije njenog muža i skloni sa puta. Onda se radovao kada je primio vijest o Urijinoj smrti.

Da bi razumjeli punu mjeru grijeha koje je počinio, moramo imati na umu da riječ 'bezakonje' podrazumijeva činjenje velikog zla *sa potpunim razumijevanjem da je Bog svjedok svega t*oga, i da ta osoba nimalo nije marila što je Bog zabranio tako nedjelo. Ono što je David učinio smatram otvorenom pobunom protiv Nekoga kome je obećao ljubav i poslušnost. Njegov grijeh je bio namjeran i s predumišljajem.

Sada ramotrite ovo: Ljudski govoreći, takav čovjek ne bi trebalo da očekuje od Boga oproštaj za svoju krivicu. Ali, zbog toga što se David pokajao i priznao svoje veliko bezakonje, Biblija nam kaže da mu je Bog oprostio. I ja nalazim veliku radost u misli da, kako je mogao oprostiti Davidu posle onoga što je uradio, On je isto tako

u mogućnosti da oprosti meni, kao što je učinio prije 47 godina uprkos činjenici što sam obožavao duhove i izjavio da ga mrzim.

Godinama ranije naučio sam veliki deo Davidovog psalma pokajanja (Ps. 51), posebno stihove 1-3 i 10-13. Ovi stihovi su učvrstili moje povjerenje u Božju dobrovoljnost da prašta i, iznad svega, da zaboravi.

Kako sam se osvrtao na svoj život, često je jedna misao dolazila u moj um, da Bog nikad ne može da mi oprosti. Ali odmah sam prepoznao takvu sumnju kao napad zlih anđela da me obeshrabre i da učine da odustanem od Boga. Jedini način da zaustavimo ovakve misli jeste da počnemo da citiramo stihove iz Svetog Pisma koji govore o Božjoj dobroti i ljubavi. Posebno volim da citiram ove riječi apostola Pavla:

'Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas rastaviti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem.' (Rim. 8:38,39)

Nikad ne smijemo zaboraviti da sve dok smo živi u ovoj neprijateljskoj zemlji, Sotona i njegovi anđeli će učiniti sve što je moguće da učine da se *osjećamo* očajno. Oni čak mogu mučiti nečiji um kao što su činili Jovanu Krstitelju. Da je slušao svoja osjećanja dok je bio u zatvoru, on bi izgubio vječni život. Na strani 216. *Čežnje vjekova* čitamo: 'Bilo je časova kada su došaptavanja neprijatelja mučila njegov duh, i sjenka strašnog straha nadvila se nad njim.'

Razmislite: imamo čovjeka koji živi za Boga, učinio je sve da ga proslavi, a sada se nalazi u hladnoj i smrdljivoj tamnici. Vjerujem da ćete se složiti sa mnom – on je imao dobar razlog da odustane od Boga.

Ali kao i drugi veliki ljudi iz Biblije (čitaj 11. glavu Jevrejima), on je utvrdio svoj um Pismom i kad je podigao svoje srce u molitvi Bogu, Duh Božji ga je učvrstio u ispravnom mišljenju, *ne osjećanjima ekstaze*, i on je 'potčinio sebe Bogu na život ili smrt, kako je najbolje za djelo koje je volio' (*Čežnja vjekova*, str. 218).

Iako je izgubio svoj život za Božje djelo, Isus mu je dao čast kada je rekao: 'Zaista vam kažem: Ni jedan između rođenih od žena nije izišao veći od Jovana Krstitelja; a najmanji u carstvu nebeskom veći je od njega.' (Mat.11:11)

Ne morate da se složite sa mnom, ali sklon sam da vjerujem da vas Duh Božji sprema za poseban posao, onaj koji će zahtijevati da hodate vjerom, a ne gledanjem ili osjećanjima uzbuđenja. Uskoro će doći vrijeme kada će Božja crkva koja drži zakon trebati pojedince koji će hoditi *samo* u vjeri, bez obzira na sve.

U to vrijeme Božjem narodu će trebati ohrabrenje od takvih posebnih ljudi. Ljudi koje je Sveti Duh naveo da se utvrde pamćenjem Riječi Božje. I lako može biti da Isus Hrist želi da vi budete jedna od tih moćnih ljudi.

Čvrsto vjerujem da milošću Onoga koji je prošao putem Golgote da omogući naše spasenje, vi ćete postati veliki pobjednik."

Od tada sam komunicirao sa drugima koji su se borili sa istim sumnjama koje su mučile gospođu Grej i njen život. Drago mi je da mogu da kažem da je Sveti Duh

blagoslovio živote mnogih nadom i vjerom. Oni su našli mir u Bogu i novom pogledu na budućnost. Jedan broj njih je kasnije telefonirao i govorio mi o promjeni njihovih života.

Upoznajte svoje neprijatelje

Borba između sila dobra i zla za ljudski um je dobila na intenzitetu, i mi je ne možemo izbjeći. Moramo znati sa čim se suočavamo. Elen Vajt je pisala: Postoji samo malo neprijateljstvo protiv Sotone i njegovih djela zato što vlada veliko neznanje u pogledu njegove moći i zlobe, kao i u pogledu univerzalnosti njegove borbe protiv Hrista i njegove crkve. U ovome su mnogi zavedeni. Oni ne znaju da je njihov neprijatelj moćni vojskovođa koji gospodari nad umom zlih anđela, i sa dobro promišljenim planovima i vještim spletkama vodi rat protiv Hrista da bi spriječio spasenje duša.

Među tobožnjim hrišćanima, pa čak i među samim slugama jevanđelja, malo se spominje Sotona, osim možda uzgredno sa propovjedaonice... Dok ljudi i ne poznaju njegove lukave napade, ovaj budni neprijatelj uvijek ih prati u stopu. Ulazi u svaki dom, u svaku ulicu naših gradova, u crkvu, u skuptšine i sudove; on zbunjuje, obmanjuje i zavodi, upropašćuje svugdje duše i tijela ljudi, žena i djece, razara porodicu, sije mržnju, neslogu, svađe, bune i ubistva, a hrišćanski svijet izgleda da na sve to gleda kao na nešto što je Bog odredio i mora tako da bude.“ (*Velika borba*, str. 507, 508)

Ali dok je sluškinja Gospodnja naglašavala bezbrojne satanske aktivnosti protiv ljudske porodice, ona nam je takođe dala riječi ohrabrenja u našoj borbi protiv njega: „Sila i zloba Sotone i njegove vojske može nas blagovremeno upozoriti da možemo naći zaklon i izbavljanje u *nadmoćnoj sili* našeg Iskupitelja. Mi pažljivo osiguravamo svoje domove zasunima i bravama da zaštitimo svoju imovinu i živote od zlih ljudi; ali rijetko mislimo o zlim anđelima koji stalno nastoje da nam se približe, i protiv čijih napada nemamo, u svojoj vlastitoj snazi, nikakve metode odbrane.

Kad bi im se dopustilo, oni bi mogli pomesti naše umove, unerediti i mučiti naša tijela, razoriti našu svojinu i živote. Njihova jedina radost je u bijedi i u uništenju... Ali oni koji slijede Hrista su uvijek sigurni pod Njegovim staranjem. Anđeli koji su vrsni u snazi se šalju sa neba da ih zaštite. Zli ne može probiti stražu koju je Bog postavio oko svog naroda.“ (isto, str. 517)

Gospod nam je dao divan um i blagoslovio nas sposobnošću da oblikujemo u njemu slike koje nisu dostupne našim čulima. Bog nas je obdario mogućnošću da stvaramo nove ideje ili da kombinujemo stare na nove načine. Ovaj krunski element je naša mašta. Hajde da uvijek stražimo i molimo se nad njome sa svom mogućom marljivošću da ne bi Sotona mogao da je uništi ili izopači. Samo kroz božansku pomoć mogu ovi očajni ljudi i žene koji su mi pisali da nadvladaju strašna obeshrabrenja i bijedu koju Sotona u ovom grijehom ispunjenom svijetu umnožava nad njima.

Glava 6.

POBJEDA NA KUĆNOM FRONTU

Sila Duha Božjega preobražava živote, dajući novu nadu mnogima koji su se ranije osjećali besciljno i beznačajno. Vizija o dobroti koja dolazi kao posledica življenja za Hrista nadahnjuje mnoge koji su jednom izgubili svaki interes za duhovne stvari. Uništeni brakovi se obnavljaju božanskim osobinama dugotrpeljivosti, nježnosti i dobrote. I drago mi je što mogu da vam kažem da ova divna dostignuća postaju stvarnost kroz posredničku molitvu.

Razmotrite sledeće djelove iz pisama koja sam primao:

„Oduševljen sam da sa 84 godine života učim da hodam sa mojim Gospodom na način koji blagosilja živote mnogih pojedinaca. Mislio sam da sam za svoje godine naučio sve što treba da znam. Kakvo iznenađenje."

„Tako sam srećan i uzbuđen da vidim promjene koje su se desile u mojoj porodici kao odgovor na vaš način moljenja. Slavim Boga svim svojim srcem. Nema više alkohola, droge i rasturenih brakova koje je Bog ponovo sklopao...

A jedna stvar koja iznenađuje mog supruga i mene jeste da više ne govorimo našoj djeci, i njihovoj odrasloj djeci i njihovim porodicama kako da žive svoje živote, i tako smo srećni jer oni misle da nove odluke koje su donijeli jesu samo njihove...

Sa zahvalnošću Gospodu Isusu mogu reći da su članovi moje porodice blagosloveni Duhom Božjim i promijenjeni. Robert, najstariji, borio se godinama sa alkoholom, ali odjednom njegova jaka želja za uzimanjem omiljenog piva je nestala.

Pivske boce su nestale iz njegovog stana zajedno sa njegovom željom da pije. Njegov život se preokrenuo, i radosna sam da kažem da je na bolje. Ponovo razmišlja o Bogu.

Hvala hiljadu puta puta za vaše molitve. Vječnost će pričati o rezultatima."

Oslobođen od droge

U vremena kad sam primao pisma tako puna teškoća i problema to je učinilo da moje srce vapi za one koji su ih pisali. Ovo sledeće pismo treba da dâ nadu roditeljima koji prolaze kroz skoro nepodnošljive situacije. Oni treba da nastave da mole Boga za pomoć. Žena koja ga je pisala je istinski svetac Božji, majka u Izraelu.

„Dragi gospodine Morno,

Pisala sam vam u julu 1993. tražeći da pridružite svoje molitve našima za našeg sina Marka (nije pravo ime), koji je imao strašne probleme sa drogom. Govorila sam vam o njegovoj drugoj fazi sa drogama; da je imao dvoje vanbračne djece i prihvatio treće dijete (nije njegovo) sa ljutnjom koju je potiskivao umjesto da to prevaziđe; da je prodao svoju dušu đavolu da bi postao rok zvijezda; i da je doveo svoju porodicu kod nas kako bi se finansijski rasteretio, samo da bi se odvojio od

druge žene koja takođe koristi droge.

Od tada duhovni rat je bjesnio. Prošli smo kroz strašno uznemiravanje od strane njih oboje, njega i njegove devojke (skoro do ludila), i mnoge neprospavane noći. Oboje, on i devojka su bili u zatvoru i izašli. Marko je tamo bio pet puta između decembra i aprila. Djevojka ga je izbola tri puta. On je pokušao da je udavi dok je ona mokrila svuda oko sebe. Onda su počeli telefonski pozivi, danju i noću, da dođemo i da ga spasemo, da bi se on njoj vratio u roku od 24 sata.

Moj muž i ja smo izašli ispred crkve i ispričali dio svoje priče, moleći za molitve vjernika. Ljudi su divno reagovali, i želim da znate da su tokom užasne borbe, nebeska bića bila uvijek prisutna. Mogla sam vidjeti gdje su dozvolili zlim silama da dođu tako blizu ali ne i bliže, i onda nastupili da spasu oboje, sina i tu devojku. Slava Bogu iznova i iznova i opet.

Mark je sada čist i pribran i tako je već 65 dana. Zaposlio se, a počinje i školu sledećeg ponedjeljka. On želi da radi vrijedno na doktoratu za inžinjering. Uzbuđena sam dok ovo pišem, i želim da znate kakvo je njegovo sadašnje stanje. Molim vas nastavite da se molite za njegovu trezvenost i svijest da toliko ima da vrati Bogu.

Sada se molimo da Sveti Duh obnovi njegovu ljubav prema supruzi i porodici, i više od toga, prema nebeskom Ocu. I to će vratiti njegov život Hristu. Onda će sve doći na svoje mesto.

Ponovo vam zahvaljujem za vaše molitve o kojima želim da slušam ako budete imali vremena da mi pišete. Ako ne, razgovaraćemo na nebu.

Najiskrenije

Rozali B.“

Jedan deo iz Pisma mi odmah dođe na um posle čitanja ovakvih pisama: „Milost je Gospodnja što ne izgibosmo sasvim, jer milosrđa Njegovog nije nestalo. Ponavlja se svako jutro; velika je vera tvoja. Gospod je deo moj, govori duša moja; zato ću se u Njega uzdati. Dobar je Gospod onima koji ga čekaju, duši, koja ga traži. Dobro je mirno čekati spasenje Gospodnje.“ (Plač Jeremijin 3:22-26)

Mijenjanje negativnih srca

„Dragi gospodine Morno,

Željela sam da vam pišem i javim kako Sveti Duh mijenja živote mnogih članova moje porodice... Gospod vas je upotrijebio da blagoslovi moj život, a sada On koristi mene da blagoslovi živote više od 100 ljudi koji su na mojoj molitvenoj listi.

Naši roditelji podigli su nas osmoro na putu Gospodnjem. Naučili smo da volimo i poštujemo jedni druge, i da budemo pozitivni i vredni. Tužno je reći, ali u zrelo doba malo od ovih principa je ostalo u nama. Zapravo, sasvim suprotne težnje su preovladavale u našim životima.

Nas troje se vratilo u Adventističku crkvu u poslednjih pet godina. Kako smo čitali vaše knjige i molili se na način koji ste opisali, mi vidimo čuda Božje milosti

kako se dešavaju kod naše braće i sestara. Osjećam ljubav od onih koji su ranije pokazivali samo mržnju i svadljivost. Svjedok sam promjene srca koja su nekad bila tako negativna da nisam vjerovao da će ikad imati pozitivan odnos prema Bogu.

Jedini razlog što vam sve ovo govorim jeste što su ovo neka od čuda koja viđam... Bog je tako dobar i On čuje i blagosilja naše molitve...

U Njegovoj ljubavi

Sandra M.“

Brakovi pred raspadom

Mnogobrojna pisma opisuju brakove u dubokim problemima. U stvari, neki su rekli da me vide kao svoju poslednju nadu. Svako bi me zamolio da ga stavim na svoju molitvenu listu i posredujem za njih da Bog spase njihov brak. Evo jednog odgovora na takav zahtjev.

„Draga gospođo Smit,

Volio bih da razmotrim sa vama problematičnu bračnu situaciju u kojoj ste se našli vi i vaš muž. Posle upravo završene molitve Bogu i razgovora o vašoj bračnoj situaciji, tražeći vođstvo kako da vam se pomogne, i shvatajući kako je malo vremena ostalo prije nego se vaš brod slomi o ledeni brijeg oštećujući vas oboje bez veoma, ja ću ovog puta postaviti situaciju onako kako je ja shvatam. Želim da vas oboje ohrabrim da tražite posebnu pomoć sa visine, tako da vaš brak može biti najdragocjenije iskustvo više nego što ste se ikad nadali da bi mogao biti.

Ako vi dobri ljudi zaista želite, vi možete da uživate u prijatnom bračnom životu kako u ovom svetu tako i u vječnosti. I vjerujte, to će biti samo početak dobrog života – samo početak!

Prijatelji, vama trebaju zasluge Hristove krvi koje će vam se dodjeljivati *svakoga dana* i Sveti Duh treba da vam podari blagodati iskupljenja. Ako dozvolite Duhu da to uradi, učiniće vas sve više i više sličnim Isusu po karakteru. Potrebno vam je da On promijeni vaš pogled na život. Tražite od Njega da budete saosjećajniji, nježniji i dugotrpeljivi međusobno.

Kao bivši spiritista obraćen milošću Hristovom, sklon sam da vjerujem da demonska bića mogu ubacivati u vaše umove takve misli koje postepeno uništavaju vašu međusobnu ljubav. Tu ljubav je Bog ugradio u vaša srca tog radosnog dana kad ste oboje dali riječ da ćete jedno drugom biti najvažniji i da nećete činiti ništa što baca sjenku nesreće na vas.

Dok Bog može pripremiti velika čuda i izmijeniti nemoguće okolnosti, On mora da vam ukaže da niste iskoristili ljubav koju vam je prvo podario. Treba da mu priznate da ste protraćili međusobnu ljubav koju vam je isprva dao; da priznate da ste pothranjivali misli nezadovoljstva prema bračnom drugu koje nisu ništa mogla donijeti nego suze, manjak poštovanja, uvažavanja i ljubavi koja bi vas učinila parom za primjer da ste joj dozvolili da raste.

Dozvolite da predložim jednu vježbu koja će vam puno pomoći ako je ponavljate svakodnevno. Brojte vaše blagoslove pišući na papir sve dobre stvari koje možete naći u životu vašeg bračnog druga, čak i male stvari na koje ljudi obično ni ne pomišljaju. Kako vaša lista raste i proširuje se, otkrićete da Duh Božji dodaje na to mir, zadovoljstvo i mudrost. On će učiniti vaš bračni život punim i bogatim.

Dozvolite da vas uvjerim, draga prijateljice u Hristu, da će moje molitve pratiti vas od danas nadalje. Ubuduće, ako nađete vremena, hoćete li me, molim vas, obavijestiti kako Bog blagosilja?

Hvala što ste podijelili svoj život sa mnom."

Bog je upotrebio ovo pismo i moje molitve na moćan način.

Bili smo zarobljeni

Čovjek u kasnim 60-im, pisao je kako su brakovi troje od njegovo petoro djece završili razvodom. Dva od njih su se desila kada su njihova djeca porasla i napustila dom. Rekao je da su ti događaji tako šokirali kao i njega njegovu suprugu da su ostali preneraženi.

Naravno, tražio je da ga stavim na molitvenu listu tako da milošću Božjom drugi mogu da izbjegnu takvu tegobu. Pored toga još je pitao: „Da li imate ikakav uvid u to kako sile zla mogu da se miješaju u ljudsku inteligenciju i umove i zapravo ih zarobe, donesu nemir miroljubivom, srećnom domu?"

Objasnio sam da znam neke faktore koji doprinose kolapsu hrišćanskih domova u ova poslednja vremena zemaljske istorije. Mi živimo u svijetu koji se brzo kreće. Mnoge stvari zahtijevaju naše vrijeme i pažnju. Kao rezultat, imamo manje vremena za lične kontakte i čitanje Riječi Božje.

Gledanje TV-a, rekao sam mu, troši mnogo dragocjenog vremena ljudima. Čini da ljudi liježu suviše kasno i suviše umorni da čitaju Bibliju. Povrh svega, mnogi hrišćani danas osjećaju veliki nedostatak u svojim životima jer nisu tražili od Svetog Duha da im dodijeli Hristov karakter.

Kad sam mu pisao (kao i mnogim drugim starijim roditeljima koji tuguju zbog raspada domova svoje djece) uputio sam mu poseban poziv, poziv na molitvu. Čvrsto vjerujem da će oni koji će biti na obnovljenoj zemlji primiti u sadašnjem životu iste nebeske prednosti koje su krasile Isusov život tokom Njegove službe za ljude. Apostol Pavle ih je nabrojao u Galatima 5:22,23. One sačinjavaju rod Svetoga Duha.

Moj poziv na molitvu za svakoga od nas je da svakodnevno molimo našeg nebeskog Oca ne samo da naša djeca prime zasluge Golgote, nego da im Sveti Duh usadi nebesku *ljubav, nebesku radost i nebeski mir*. Povrh toga, treba da ga molimo da im dodijeli božanske osobine *dugotrpeljivosti, nježnosti i dobrote*.

Jednom kada ovo postane dio njihovog moralnog lika, oni neće da se zadržavaju na mislima nezadovoljstva, razjedinjavanja i razilaženja. To će spriječiti sile zla u njihovoj moći da rane i unište. Zadovoljstvo mi je da kažem da mnogi od starijih

roditelja koji su poslušali moj poziv na molitvu sada vide fantastične rezultate.

Da li je to moguće?

Bilo mi je teško da povjerujem da se jedan 73-godišnjak razvodi od svoje 64-godišnje supruge. Prvo je došlo pismo od njene sestre koja me molila za broj telefona da može da mi objasni situaciju. (Bolest je deformisala njenu desnu ruku tako da joj je bilo teško da piše.) Prije duže vremena primio sam poziv od nje.

Ispričala mi je dugu priču koju ne mogu ponoviti, ali sam shvatio da je čovjek bio veoma bogat i uvijek imao svoj put. U vrijeme kad me obavijestila o sestrinim problemima, razvod je sudski već bio u toku, skoro konačan. Na nesreću, mogućnost da se molim je već prošla.

Ožalošćeni propovjednik jevanđelja

Veoma cijenim i divim se propovjednicima koji rade za djelo Božje dok se istovremeno suočavaju sa svojim buntovnim sinom ili ćerkom. Tegoba postoje duplo teža kada mladi čovjek napušta dom i koristi droge.

Svaki put kad primim pismo ili telefonski poziv od propovjednika sa ovim posebnim problemom, to smatram posebnim pozivom od Boga da se umiješam u oslobađanje sina ili kćeri jednog od njegovih vođa iz ruku neprijatelja. Začuđuje me stav nekih članova crkve. Oni misle da mi ne možemo ništa osim da se molimo da Bog čuva ovu mladu osobu. Ja to odbacujem. Mi imamo neograničenu silu koja nam je dostupna. Cijelo Nebo se nada da će oni među nama koji razumiju našeg nebeskog Oca i njegov savršen plan spasenja čvrsto iskati od Njega da uračuna Golgotu za potrebe ovog odraslog djeteta. Moramo moliti našeg nebeskog Oca da dozvoli Svetom Duhu da nadvlada u životu te osobe i njenom spasenju.

Želio bih da vas ovaj put uvjerim u nešto što se dešava u natprirodnom svijetu duhova, nešto što je postala teška mora za naše mlade. Demonski duhovi koriste rok muziku da duhovno parališu današnju omladinu.

Kada sam bio uključen u tajno društvo obožavalaca duhova, sotonski sveštenik se hvalisao Sotoninom pameću kojom dovodi ljudska bića pod svoju moć i kontrolu. Objasnio je da veliki broj ljudi ne znajući potpadaju pod uticaj duhova na način koji ne mogu izbjeći. „Gospodarevi anđeli," rekao je, „vole da bace ljagu zlog oskvrnuća na ljude, posebno hrišćane. Jedan lak način da to postignu jeste da neko od njihovih ljudskih agenata – kao što su vračari, astrolozi, hipnotizeri – posveti Sotoni područje u kojem praktikuje svoje okultne vještine.

Pričao je kako je popularni mađioničar iz 1940-tih uvijek posvećivao pozorište gdje će se održati „priredba" dva ili tri dana unaprijed. Takav ritual se sastoji od okultne prakse hodanja oko zgrade, polja, ili bilo koje druge površine dok pjeva mantru, molitvu za duhove da opsjednu mjesto.

Dozvolite da vam dam neke skorije ilustracije.

Godine 1962, Bitlsi su bili nepoznata rok grupa koja je nastupala po sumnjivim noćnim klubovima u Liverpulu, u Engleskoj. Bili su pod utiskom misli da kao što su postojale naučne tehnike za oslobađanje psihičke energije, isto tako mora da postojati procedura da se oslobodi duhovna energija. Ako bi otkrili tu tehniku, mogli bi da povećaju svoju popularnost.

Džordž Harison, jedan od članova grupe, predložio je da uče u Indiji od Maharišija Maheš Jogija. Indijski guru ih je učio iz četiri knjige Veda, djela za koja se smatra da datiraju oko 1.500 god. prije n.e. otprilike u vrijeme kada je Mojsije bio na egipatskom dvoru. Mahariši Maheš Jogi ih je uputio u upotrebu muzičkih zvukova i mantri. Posebno aranžirane, takve mantre su stvarale muzičku silu, određeni oblik Šakti sile, koja se često odnosi na kosmičku energiju ili dinamičku energiju. Mnogi ih vide kao način zarobljavanja ljudskog uma i zadržavanja u stanju pokornosti.

Tako su Bitlsi nesvjesno postali agenti preko kojih demonski duhovi mogu da očaraju mlade zapadnog svijeta pogodivši ih duhovnim sljepilom i izbrisavši sliku Božju iz njihovih života. Ova rok grupa držala je privatne molitvene službe hinduističkim bogovima i posvećivala lokacije svojih koncerata. Neću pominjati imena, ali neki trenutno popularni rok muzičari takođe neće da nastupaju dok ne „posvete“ mjesto na kom se koncert održava.

Sotonski sveštenik koji me podučavao rekao je još nešto što me veoma iznenadilo. Izjavio je da „kad se hrišćani upuste da zakorače na ‘posvećeno’ tle, Stvoriteljevi anđeli moraju ostati izvan njega.“

Tokom protekle četiri godine, primio sam samo nekoliko pisama od propovjednika koji se bore sa buntovnošću svoje mlađe odrasle djece. Većina sinova i kćeri su napustili domove i postali umiješani u svijet droge i u druge opasne stvari. Kada sam istraživao da li su oni imali ikad interes za rok muziku, skoro svi roditelji su potvrdno odgovorili, i rekli kako je sin ili ćerka nosili uvijek sa sobom radio i voljeli „meki“ rok.

Dobra vijest je da je jedan broj ovih mladih ljudi našao svoj put nazad u normalan život i ponovo prihvatio Hrista kao svog najboljeg prijatelja. U našim svakodnevnim posredničkim molitvama za njih nikad ne propustimo da pitamo Boga da im daruje zasluge krsta, i da Njegov Sveti Duh obujmi mlade nebeskom atmosferom života i mira bez obzira gdje se našli.

Duh Božji nema ograničenja i ne poznaje granice. On kontoliše atome koji izgrađuju ovu planetu i sve na njoj. I On može spasiti od sebičnosti, sile grijeha, od uticaja svijeta, i ako je potrebno, On može nadvladati duhovne neprijatelje u trenutku.

Jedan propovjednik i njegova žena suočavali su se sa problemima tako dugo da su izgubili sposobnost da se smiju. Prije oko dvije godine primio sam od nje pismo koje govori kako je jedan sin poljuljao njihov položaj u crkvi tokom svojih tinej-

džerskih godina. Iako su učinili sve što je moguće da srede situaciju, ništa nije pomagalo. Onda je došao dan kad je Džejms odlučio da napusti dom. Ali prije toga, rekao je svojim roditeljima šta je zaista mislio o njima gorkim riječima optuživanja.

To je slomilo srce njegove majke i ostavilo oca tako uznemirenog da je jedva mogao da propovijeda onim članovima crkve koji su isto tako iskusili teškoće sa svojom djecom tinejdžerima. Skoro godinu dana par nije znao gdje im je sin. Jednog dana, žena je rekla svom mužu da je čitala moje knjige o molitvi. Opisujući kako je Sveti Duh izveo druge ljude iz teških situacija, ona je rekla da je odlučila da me pita da im se pridružim u molitvama za njihovog sina.

U prvi mah njen muž propovjednik je odbio ideju kako ne bi bacilli još jednu ljagu na Gospodnje ime. Prirodno, ona nije tako gledala na stvari, već je smatrala da bi veoma uzdigla i slavila Isusa i Svetog Duha kada bi on promijenio život njihovog sina čudom spasenja.

Kada sam primio njeno pismo, odgovorio sam i poslao joj moj broj telefona. Nedugo zatim primio sam telefonski poziv i posle razgovora od oko 10 minuta, nada je ušla u njeno srce i pitala je da li njen muž može da nam se pridruži na svom poslovnom telefonu. Razgovarali smo oko sat vremena. Tokom razgovora predložio sam poseban plan akcije koji treba slijediti u našem posredovanju pred Bogom.

Onda sam ih zamolio da obećaju da neće pokušavati da rade djelo Svetoga Duha kad god bi njihov sin došao u dodir sa njima. Muž je upitao na šta sam mislio. Pojasnio sam da onda kada prime pismo ili telefonski poziv od njihovog sina Džejmsa, to će biti jasan znak da je Sveti Duh započeo svoj posao promjene u njegovom životu.

Tada sam dodao da ne treba da razgovaraju sa njim o religiji ili bilo čemu vezano za nju. Umjesto toga, treba da pokušaju da budu prijatni koliko je to moguće i da ne daju nikakve savjete o tome kako bi on trebao da živi svoj život. Budite mu prijatelji, pozvao sam ih, i pokažite interes za ono što je on volio da čini. Kada bi došao u posjetu treba da budu što je moguće prijatniji prema njemu. Ako počne temu o duhovnim stvarima mogu da razgovaraju sa njim, ali kratko. Ali ako ne započne tu temu, ne treba ni oni da je započinju. Kada ovo učine, rekao sam, to će iznenaditi dječaka, i on će vjerovatno reći u sebi: „Kako su se promijenili moji roditelji!“

Prošlo je šest mjeseci; onda je stiglo pismo bez povratne adrese na sebi. Adresirano na majku, kratka poruka je jednostavno govorila da Džejms ne želi da ona brine za njega, da je dobro, i da ima dobar posao. Obećao je da će pisati ubrzo. Par mjeseci kasnije ona je primila čestitku za Dan majki sa lijepom posvetom.

Za Božić, Džejms je adresirao svoju božićnu čestitku na oba roditelja, i zamolio ih je da mu oproste što je bio tako užasna osoba. Na očev rođendan iznenadio ga je telefonskim pozivom. Onda, na njihovo iznenađenje pisao je da je proučavao Bibliju sa adventističkim propovjednikom i da se odlučio na ponovno krštenje.

Oba roditelja su otputovala u veliki grad na taj veliki događaj i provela vikend sa njim. Dok su čekali na svoj let na aerodromu, Džejms je dao komentar koji je dirnuo njihova srca. „Mama i tata," rekao je, „ne mogu da odolim da vam ne kažem kako je divno imati vas za roditelje. Vas oboje se radujete promjeni koja se desila u mom životu, ali moram vam reći da ste se i vi mnogo promijenili. Ovo jutro kada sam se probudio, rekao sam sebi: 'Kako je velika promjena nastala u mojim roditeljima! Sa njima je zaista sjajno.'"

Dok su letjeli kući, na oko 9.000 metara visine, pastor je rekao svojoj ženi, „Tako se lijepo osjećam zbog mnogih promjena koje su se desile u Džejmsovom životu. I najbolje od svega je da mi ne možemo imati nikakve zasluge za to. Za sve promjene zaslužan je Sveti Duh."

I ja sam se složio sa pastorom kada mi je to govorio preko telefona.

Glava 7.
SPASENJE KROZ DOSTIGNUĆA

Suprotim se svemu što poništava ili umanjuje Hristovu smrt na Golgoti. On je tamo prolio svoju krv za naše spasenje, i ništa drugo se ne može dodati tom spasenju. A praksa onoga što ja zovem spasenje kroz dostignuća (djelima) čini upravo to. Ona umanjuje važnost svetosti pomiriteljske krvi Hristove.

Pisanje ovog poglavlja je jedno od najtežih stvari koje sam radio u životu. Ja ne želim da uznemiravam ljude. Duboko me boli što moram da govorim nemilosrdno o stvarima koje neki ljudi cijene više od Hrista. Stvari koje čine da se osjećaju dobro. Stvari u koje su uložili veliko vrijeme i trud. Stvari za kojima su težili čitavog života. Dozvolite da ilustrujem.

Par mjeseci prije nego smo Hilda i ja preselili u Kaliforniju 1992, propovjednik koji nas je posjetio govorio je u 11:00 sati u *Vestel Hils* adventističkoj crkvi u Bingamtonu, Njujork. Čovjek je govorio o temi samoposvećenja, i za oko 45 minuta detaljno izložio našu svečanu potrebu da težimo savršenstvu tako da kada se Isus vrati, ima veoma malo toga još da učini da nas učini savršenima kao što je On.

I da bi što bolje pojasnio svoj stav, izjavio je: „Reći ću vam nešto i nadam se da me nećete pogrešno shvatiti. Nadam se da nećete pomisliti da sam hvalisavac. Moja žena i ja radimo na prijektu posvećenja već dosta godina, i došli smo do zaključka da smo postigli 95 posto savršenstva. Kada bi Isus sutra došao, sve što bi trebalo da kod nas usavrši jeste tih preostalih 5 posto."

Jedan novi obraćenik kasnije mi je rekao da je propovjednikova izjava šokirala mnoge ljude, i obeshrabrila mnoge. Taj mladi čovjek i njegova žena su osjećali da nikada neće biti spaseni ako moraju postići sve o čemu je propovjednik govorio.

Moja želja u ovom poglavlju jeste da pomognem mojim smrtnim prijateljima da imaju zajednicu sa Hristom u istoj mjeri u kojoj su je iskusili rani hrišćani. Iskustvo koje je otvoreni dokaz Božjeg odobravanja našeg hrišćanskog puta, ono koje će rezultirati odgovorima na naše molitve na čudesan način. Istovremeno, znam da će moje riječi uznemiriti mnoge, i da ću primiti mnogo pisama koji će me duboko posjeći. Oni me mogu čak i rasplakati u ovim mojim poznim godinama kada sam mekšeg srca.

Kada sam napisao moje dvije knjige o molitvi, suočio sam se sa jakim ubjeđenjem da treba da uključim i poglavlje o svom sopstvenom iskustvu o spasenju dostignućima, ali sam odbacio tu ideju uvjeravajući sebe da ako Bog želi da ljudi napuste tu praksu, On ima mnoge načine da to učini. Dok sam čitao knjigu Kliforda Goldštajna *Ostatak*, shvatio sam i vjerujem da imam obavezu prema svom Spasitelju da to sada napišem.

Bilo je to u jesen 1946. u Montrealu kada sam počeo da proučavam Bibliju sa

Sintijom i Sirilom Gros i prekidam svoje veze sa spiritistima (vidi *Put u svijet natprirodnih sila*). Do aprila 1947. bio sam kršten i pridružio sam se Adventističkoj crkvi. U septembru te godine, Hilda i ja smo se vjenčali, i kratko posle toga smo prešli u članstvo francuske adventističke zajednice.

Dva mjeseca kasnije napustio sam posao u fabrici za vezenje i postao sam kolporter. Prodavao sam naše knjige Francuzima u Kvebeku više od 6 godina. Tokom prvih šest mjeseci Gospod me je blagosiljao, i moja prodaja je napredovala, jer je Sveti Duh pokrenuo narod da kupuje naše knjige.

Onda je prvi starešina crkve, gospodin Golan, očinski tip u svojim pedesetim godinama, predložio da uvjerim sebe u Božju neprekidnu milost obraćajući više pažnje na ono što smo Hilda i ja jeli. On je nastavio da govori o strogom postu i kako mi treba da se spremamo da budemo u broju 144.000.

Gospodin Golan je želio da mi budemo primjer drugim adventistima koji nisu živjeli prema njegovim zdravstvenim principima. Svaki vikend nas je posjećivao govoreći nam o stvarima koje ne bi trebalo jesti. Sve je trebalo da bude prirodno i bio je oduševljen kada je uspio da nas ubijedi da odbacimo savršeno dobru hranu za koju je smatrao da krši njegove zdravstvene principe. To se nije ticalo mesa ili bilo čega nečistog, jer Hilda i ja smo već tada bili vegetarijanci.

Do avgusta 1948, ubijedio nas je da treba imati dva obroka dnevno i da tako treba da čini Božji narod koji drži zapovijesti. U to vrijeme dobio sam jaku prehladu koja nikako da prođe. Otišavši na obližnju kliniku, napravio sam snimak pluća i druge pretrage. Rekli su mi da dođem za nedjelju dana kod doktora. Prije odlaska dobio sam formular koji je trebalo da popunim i vratim nazad. Trebalo je da Hilda tamo napiše šta jedem svaki dan u toku jedne sedmice.

Kada sam ponovo došao, prvo što mi je doktor rekao bilo je: „Gospodine Morno, čudim se da ste još živi zbog načina na koji hranite svoje tijelo. Vaše fizičko stanje je loše do te mjere da u slučaju neke epidemije u ovom kraju vi biste vjerovatno bili među prvima koji bi od nje umrli. Vaše tijelo je potpuno iscrpljeno – vi nemate fizičke rezerve.“ Onda me pitao da li sam bio u koncentracionom ili izbjegličkom logoru. Odgovarajući odrično upitao sam ga na šta misli. „Pomislio sam da ste jedan od onih kojima se zdravlje nikad nije oporavilo posle takvog iskustva.“

Kada sam napustio vojsku posle drugog svjetskog rata, imao sam 82,5 kilograma. Sada je bolnička vaga pokazivala 62,5 kg. Bio sam tako mršav da sam nosio košulju br. 14, i kada je bila do grla zakopčana još uvijek je bilo mjesta za tri prsta između vrata i kragne.

Na nesreću, ono što mi je doktor rekao nimalo me nije zabrinulo. Postao sam fanatičan, sklon krajnostima kao gospodin Golan. Odlučio sam da držim zdravstvenu reformu čak i po cijenu smrti. Ustanovljena je činjenica u oblasti ljudskog ponašanja da ekstremizam i fanatizam oštećuju inteligenciju. Ali to tada nisam znao.

Naredne tri godine osjećao sam da slijedim pravi kurs, a gospodin Golan je

nastavio da nam govori da treba da se toga držimo da bi stekli Božju naklonost. Takođe je govorio da nas ta dijeta blagosilja bistrijim umom, koji će nas zauzvrat osposobiti da razumijemo duhovne stvari bolje od onih adventista koji jedu kolače i sladoled u crkvenom okruženju. A pored toga mi pokazujemo Bogu da smo voljni da se odupremo onome što mami na jedenje između obroka. Sigurno je Bog veoma srećan zbog naših napora.

Povremeno bih se zapitao da li smo predaleko otišli, ali gospodin Golan uvijek bi rekao: „Ne, nismo. Sve što činimo jeste da slijedimo spise Elen Vajt, a oni su jednako dobri kao Biblija." Na nesreću, stvari nisu išle dobro. Prodaja je loše išla već duže vrijeme. Vjerovao sam da moram porasti do višeg duhovnog nivoa, onog koji će zadovoljiti Gospoda, tako da može da blagoslovi i unaprijedi moje napore. A gospodin Golan je uvijek bio tu, podsjećajući nas da je jedini siguran put služenja Bogu primjena zdravstvene reforme.

Onda je jednog dana moj fanatični mentor došao sa novom idejom, onom koja će ubijediti Gospoda da ga volimo iznad svega i svakoga na licu ove planete. Naravno, sada bi On mogao da blagoslovi moju prodaju knjiga više nego tokom prvih šest mjeseci kolporterskog rada.

Dvije i po godine su prošle u obeshrabrenju i brigama, i bio sam spreman da prihvatim bilo šta što bi mi pomoglo da privučem Božju pažnju. Moje molitve nisu dopirale nikud, činilo se, i stalno sam se pitao: „Šta veliko mogu učiniti da dosegnem Boga?" Bio sam spreman i na monaški stil života ako bi Bog to zatražio od mene i pokazao da je to Njegova volja za moj život.

Sada shvatam da zbog pogrešnog hranjenja svog uma nisam bio u stanju da razmišljam ispravno. Sotona je skoro uspio da postigne kroz moj ekstremizam i fanatizam u protekle tri godine ono što se nadao da uradi tri godine ranije – da me odvoji od mog Iskupitelja i odvede me rano u grob.

Ali „Bog beskrajnog sažaljenja" nije me zaboravio. On je dozvolio da prođem kroz par godina teškog života da bih naučio lekciju koju nikada neću zaboraviti – da spasenje dolazi samo kroz Hrista. I da nas On spasava „ne za djela pravedna koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas kupanjem prerođenja i obnovljenjem Duha Svetog." (Titu 3:5)

Gospodin Golan je nagovijestio da posle mnogo molitvi i proučavanja spisa Elen Vajt, da uz jedenje samo dva obroka na dan i poštovanja potpunog posta, ako bih vježbao jedan dan nedjeljno Bog bi bio veoma zadovoljan i obilno bi blagoslovio moj rad.

Odlučio sam da poslušam njegove sugestije, govoreći sebi. „Ja sam učinio sve što je moguće čovjeku da učini da dobije naklonost pred Bogom, i mogu takođe da probam i ovu novu zamisao. To može biti poslednje što Bog od mene očekuje da bi me obilno blagoslovio."

Tako sam se dan za danom penjao spoljnim stepenicama trospratnice u kojoj

smo boravili, u najsjevernijem dijelu Montreala. Posle nekoliko mjeseci, toliko sam bio mršav da mi je bilo nemoguće da se popnem stepenicama do trećeg sprata sa mojim teškim rancem na leđima punim knjiga. Osjećajući vrtoglavicu, bojao sam se da mogu izgubiti ravnotežu i pasti na donji sprat.

Onda mi je Bog pokazao da ne želi da blagoslovi moje samopožrtvovane napore kao što sam ga molio. Došlo je vrijeme da me promijeni i usmjeri u potpuno drukčijem pravcu. Pustio me da prođem kroz školu upornog traženja tako da mogu zaista imati ispravan pogled na sebe. I kada sam uspio da vidim sebe onako kako su me drugi vidjeli – posebno Gospod – onda se moj način razmišljanja i molitve potpuno promijenio.

Napokon bih pao na svoja koljena i vapio pred našim nebeskim Ocem što sam obezvrijedio zasluge božanske krvi Njegovog Sina koja je prolivena na Golgoti za moje spasenje. On bi oprostio moje grijehe samopravednosti i otvorio mi sasvim nov način življenja za Gospoda: onaj u kome bih mogao da prepoznam rad Svetog Duha za mene i odgovore na moje molitve svaki dan. Bog bi onda krunisao moj život mirom, zadovoljstvom i čvrstom utjehom u Hristu.

Iskustvo otrežnjenja

Bilo je relativno lako ući u domove tokom kasnih 1940-tih i ranih ‘50-tih kada bih rekao da želim da pokažem obrazovnu literaturu. Jednom prilikom uredno odjeven čovjek me pozvao unutra. To je bio njegov slobodan dan i imali smo opuštenu posjetu njemu, njegovoj ženi i majci. Dok sam im pokazivao moje knjige i čekao reakcije, on je odjednom rekao: „Oprostite što mijenjam temu za koji trenutak gospodine Morno, da li ste bili u vojnoj službi tokom rata?“

Odgovorio sam da sam bio u trgovačkoj mornarici i u kanadskoj vojsci. „Da li ste proveli neko vrijeme u ratnom zatvoru?“ nastavio je. Čim sam rekao „ne“, on je odgovorio: „Oprostite za glupo pitanje. Trebalo je da pitam nešto pametnije.“

Ovaj događaj veoma je uticao na moj um. Svako jutro za vrijeme brijanja od rubova moje pidžame, kad bih vidio koščata ramena i ruke bez mišića koje sam nekad imao, obuzimala me misao da ne slavim svog Stvoritelja na taj način. Nekoliko sličnih iskustava su učvrstili moje uvjerenje da napori u samoposvećenju kroz post i samodisciplinu nisu ostavljali dobar utisak na ljude – niti Gospoda – prije svih.

Onda je Bog u svojoj milosti poslao osobu koja je počela da me vodi na put spasenja samo kroz Hrista. On mi je pomogao da se odreknem spasenja kroz dostignuća i naučim da se zaista u potpunosti oslanjam na zasluge božanske krvi Hristove koja nam daje svevažnu naklonost Božju.

Andre Roša (Rochat) i njegova supruga Džojs su bili odsutni zbog zadatka za crkvu oko tri godine i upravo su se vratili u Kanadu. Naravno, jedan od njihovih glavnih interesovanja u to vrijeme je bio da posjete adventističku crkvu u Montrealu, gdje je on bio pastor nekoliko godina prije nego je pošao u misionsku službu.

Pastor Roša je pomagao Hildi da prihvati adventistička vjerovanja 1945, i poslužio je u nekim mojim duhovnim potrebama 1947. godine.

Ovaj čovjek je imao velikog takta u radu sa ljudima i posjedovao istančan osjećaj da kaže pravu stvar ili to učini bez povređivanja. On je mogao da navede ljude da govore o stvarima koje ne bi rekli nikom drugom, što je veliko postignuće njegove službe.

Hilda i ja smo bili oduševljeni kada su pastor Roša i njegova supruga došli u naš dom. Posle posjete od par sati, nas dvojica smo krenuli u kratku šetnju. Dok smo šetali okolo, pitao je da li je neka bolest snašla Hildu kada je toliko smršala. Objasnio sam da smo oboje izgledali bolesno zbog naše riješenosti da dosegnemo Boga svim srcem kroz zdravstvenu reformu.

„Da li sam u pravu kad kažem da ste slijedili režimski tip zdravstvene reforme gospodina Golana?“ pitao je on. Kad sam rekao da je u pravu, on je prokomentarisao da mu je poznat koncept zdravstvene reforme gospodin Golana i smatra ga vrstom spasenja djelima.

Pastor Roša, na svoj ljubazni i hrišćanski način, objasnio je ono što je nazivao „savršenim planom spasenja našeg nebekog Oca.“ Govorio je kako je „Bog toliko volio svijet da je dao svog jedinorodnog Sina, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.“ (Jovan 3:16) Dalje je citirao Titu 3:5: „Ne za djela pravedna koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas kupanjem preroðenja i obnovljenjem Duha Svetog.“

Onda mi je pokazao iz riječi samog Isusa da je jedini način da dođemo do Boga Oca kroz Hrista. Isus mu reče: „Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me.“ (Jovan 14:6) On mi je govorio da je vjerovanje u Hristovu moć da spase skoro iščezlo u godinama prakse opravdanja djelima koje je prodrlo u hrišćansku crkvu. Onda tokom 16 veka, Martin Luter je ustao protiv tog učenja, i protestantska reformacija je počela.

Odjednom, izgledalo je da se sve u mom umu konačno izbistrilo. Oblak nesigurnosti koji me zaklanjao tako dugo je nestao. „Hvala što mi pomažete,“ rekao sam mu. „Da li sam u pravu kad kažem da je moja vjera u Hristovu moć da spase dosegla do apsolutnog dna, i da je moja praksa opravdanja postignućima razotkriva tu činjenicu?“

Pastor Roša me gledao pravo u oči i rekao: „Brate Morno, ako Duh Božji daje to uvjerenje tvom umu, mora da si u pravu.“

To je bilo čudesno iskustvo koje je promijenilo moj život zauvijek. Duh Božji je iscijelio moj um ranije oštećen ekstremizmom i fanatizmom, i ispunio ga novom mjerom ljubavi prema mojem nebeskom Ocu. Njegov savršen plan spasenja sada me osvojio. Novi smisao vrednovanja onoga što je Hrist postigao na Golgoti za moje spasenje ispunio je moje biće.

Moje molitve su dobile novo značenje. Kad sam vidio kako Bog blagosilja živote

onih za koje se molim, to je donijelo mir i zadovoljstvo u mom životu. Moja prodaja počela je da napreduje kako se Duh Božji spuštao na ljude da dobiju želju za mojim knjigama. Prodavao sam više knjiga nego iko drugi, i posle par godina vođstvo izdavačke konferencije me zamolilo da nadgledam sve literarne evanđeliste u provinciji Kvebek.

Odbio sam ponudu. Tada je naše najstarije dete imalo 5 godina i uskoro je trebalo da pođe u školu. Pošto naša crkva u to vrijeme nije imala svoju školu u Montrealu, preselili smo se u Ontario ostavši tamo godinu dana, a onda 1954, smo došli u Sjedinjene Države.

Prirodno, gospodin Golan nije priznavao činjenicu da spasenje dolazi samo kroz Hrista. Svim silama je branio svoje gledište. Jednog dana rekao sam mu da carstvo nebesko nije jelo i piće nego pravda i mir i radost u Duhu Svetome. „Gdje si našao tu rečenicu?“ pitao je. „To zasigurno ne stoji u spisima Elen Vajt.“

„Tačno,“ odgovorio sam. To nije bilo iz njenih spisa – „to je iz Biblije.“ (Rim. 14:17)

Jednog nedjeljnog popodneva došao je sa četiri knjige pod miškom i naglasio da nećemo razgovarati o zdravstvenoj reformi već nečemu mnogo značajnijem za Hildu i mene. Rekao je da mu je cilj da nas sačuva čiste pred Gospodom tako da možemo primiti Njegove najbogatije blagoslove. Kada sam pitao šta ima na umu, ponovio je da se radi o čuvanju naših tijela čistih pred Gospodom. Tako smo slušali šta on ima da kaže.

„Razumio sam da ste odlučili da nemate više djece. Da li sam u pravu?“ Kada sam odgovorio da je to naš plan, on je nastavio: „Želio bih da vam predložim da vas dvoje živite kao brat i sestra i da svako ima svoju spavaću sobu, dok ne odlučite da imate ponovo djecu.“

Nisam stigao ništa da progovorim prije Hilde koja je odgovorila: „Gospodine Golan, uvijek sam vas smatrala za finu osobu, ali sada ste otišli predaleko gurajući svoj nos u naša posla. Gospodine, vi živite u opsjeni i mi ne želimo više ništa da znamo o tome. Tako sam uznemirena da želim da ustanete, uzmete svoje knjige i odete doma. Mi više nećemo slušati ono što vi imate da nam kažete.“ I čovjek je učinio upravo kako je ona rekla.

Kad se Hilda i ja osvrnemo na to teško iskustvo, plima zahvalnosti ispuni naša srca zbog načina na koji nas je Gospod izvukao iz obmana gospodina Golana. Bili smo obmanuti slušajući čovjeka koji je mislio da je dostigao uzvišenu vjeru uprkos tome što su dokazi pokazivali upravo suprotno. I bez Gospodnje intervencije mogli smo skrenuti na još pogubniji kurs.

Tako je Dejvid Koreš odveo veliki broj ljudi u plamenu smrt. Ne možemo zaboraviti Larija Kotama i njegovu suprugu Leonu iz Nuangola, Pensilvanija, koji su umorili glađu svog 14-godišnjeg sina, Erika, u dugom postu. „U kovčegu 150x25 cm bilo je svega 31 kg,“ pisale su pensilvanijske novine *Wilkes-Barre*.

„Erikova smrt je završila usamljenički porodični... post, preduzet uprkos 4.000 dolara uštеđevine… Kotam, bivši adventistički pastor, javio je policiji za smrt svoga sina 4. januara.“ Nesreća je bila velika novost u Bingamtonu, Njujork, području gdje smo mi trenutno živjeli. Mi smo bili manje od 100 kilometara udaljeni od mjesta gdje se tragedija odigrala.

Prema *Wilkes-Barre* novinama, „Kotamovi finansijski problemi su počeli u martu 1988. kada je Kotam izgubio posao kao vozač kamiona zbog svađe sa gazdom.“ Naša lokalna radio stanica javila je da je Kotam izgubio posao kao propovjednik zbog svojih ekstremnih i fanatičnih pogleda. Ubijedio je svoju ženu da ako Erik umre, da će ga Bog uskrsnuti iz mrtvih. Ponovo citiram iz *Wilkes-Barre* novina: „U suđenju od 7 sedmica, državni tužilac Lucern Kantrija tvrdio je da su Lari i Leona Kotam trebali da preduzmu još neke korake osim molitve da spriječe smrt sina Erika i Laurinu (ćerkinu) neuhranjenost. Sud je manje od dva sata vijećao prije nego što su proglasili Kotamove krivim, 8. septembra, za ubistvo trećeg stepena.“

Koliko je to istina da ekstremizam i fanatizam umanjuju inteligenciju! Posle našeg iskustva sa gospodinom Golanom bilo nam je potrebno nekoliko mjeseci da se ponovo vratimo u normalan život. Mnogo smo se molili, tražili od Boga da nas vodi u sređivanju naših prioriteta na pravi način.

Na sastanku pod šatorima te godine stariji propovjednik mi je mnogo pomogao. Objasnio je kako je vodio svoju zajednicu na takav način da ne sprovode zdravstvenu reformu na neuravnotežen način. Pastor je predložio da ovako postave prioritete:

1. Ljubav prema Bogu.
2. Čežnja za Njegovom slavom.
3. Ljubav prema palom čovječanstvu.

„Ljubav prema Bogu, revnost za Njegovu slavu, i ljubav prema palom čovječanstvu su dovele Isusa na zemlju da strada i umre. Ovo su bile kontrolne sile Njegova života. Ovaj princip On želi da i mi usvojimo.“ (*Čežnja vjekova*, 330 str.)

4. Skrbljenje za porodicu.

Ovo je prinip najvišeg reda pred Bogom. „Ako li ko za svoje, a osobito za domaće, ne promišlja, odrekao se vjere, i gori je od neznabošca.“ (1. Tim. 5:8)

5. Zdravstvena reforma

Dok treba da se staramo za zdrav život, uvjeravao me taj stariji propovjednik, nikad ne smijemo da dozvolimo da to zauzme mjesto ovih drugih principa pravednosti. Rimljanima 14:17 kaže: „Jer carstvo Božije nije jelo i piće, nego pravda i mir i radost u Duhu Svetome.“

Taj Božji čovjek je tvrdio da ne zna nikoga ko je otišao u ekstremizam sa zdravstvenom reformom pošto je postavio prioritete na gore opisan način. Ali vidio je mnoge od Božjeg naroda koji su zamijenili nekoliko prioriteta petim i tako ne znajući prestupali prvu zapovijest. Kao rezultat njihov hrišćanski put nije bio tako nagrađen kao što bi trebalo da bude.

Iz iskustva sam naučio da Bog od nas ne očekuje da mučimo svoja tijela da bi

privukli Njegovu pažnju ili pridobili Njegovo odobravanje. Ali On želi da pokažemo zahvalnost za ono što je već uradio za nas prihvatanjem otkupljenja koje je po velikoj cijeni zadobio na Golgoti.

„Neki izgleda misle kao da moraju biti na probi i moraju da dokažu Gospodu da su promijenjeni, prije nego prime Njegov blagoslov.“ „Mnogi prave grešku… Oni se nadaju da mogu nadvladati svojim naporima, i svojom dobrotom primiti uvjerenje o ljubavi Božjoj. Oni se ne vježbaju u vjeri; oni ne vjeruju da Isus prihvata njihovo pokajanje i skrušenost, i tako životare dan za danom bez spokojstva i mira.“ (*Sluge jevanđelja* [1892], str. 414, 440)

Poziv bivšim adventistima sedmog dana

Onima među vama koji su napustili Adventističku crkvu zbog obeshrabrenosti, jer niste mogli da postignete sve ono što su neki preambiciozni članovi govorili da treba da postignete da bi udovoljili Bogu i primili Njegov blagoslov, *molim vas vratite se!*

A vama koji ste postali malodušni gledajući neke članove za koje ste smatrali da su mnogo postigli praksom spasenja kroz dostignuća, i željeli ste da i vi tako činite ali niste mogli natjerati sebe da ih slijedite i odlučili ste da se udaljite od njih, možda čak i napuštanjem crkve, *molim vas vratite se!*

Gospod Isus se brzo vraća i sakupiće one koji se svakodnevno iskupljuju zaslugama Njegove krvi. On želi da nas pripremi za fantastični put kroz galaksije domu našeg nebeskog Oca, u centru univerzuma.

Pridružite mi se, dragi prijatelji, u pripremanju za taj veliki događaj.

Najiskrenije, Rože J. Morno

Jedno pojašnjenje

Želim da savršeno jasno kažem da sam napisao ovo poglavlje samo iz želje da pokušam, Božjom milošću, da spasem veliki broj ljudi koji su napustili Adventističku crkvu iz nekog od gore pomenutih razloga, i da pomognem onima koji možda to razmatraju, da preispitaju svoje planove. Što se tiče onih adventista koji su prihvatili Isusovu ponudu spasenja samo kroz krst, ne pokušavam da vas navedem da mijenjate vaš način života ili da prestanete da činite išta od pravednih stvari koje blagosiljaju vaše živote.

Srce me boli kada čitam pisma starijih roditelja koji govore kako su njihova odrasla djeca napustila crkvu osjećajući da ih adventistički put ne može spasti. I veliki broj njih odlučuje, posle napuštanja, da kad su već ionako izgubili vječni život, mogu živjeti svjetskim životom do mile volje. Molim vas, vjerujte mi, želim da ohrabrim te drage pojedince da se vratite u crkvu Božjeg naroda koji drži zapovijesti. Gospod me vodio da shvatim da kao nekadašnji sluga đavola imam obavezu prema Njemu da pomognem onima koji su odustali od Boga.

Glava 8.

ŽELIMO DA ZNAMO

Čitaoci mojih knjiga o molitvi su pojedinci koje vole Boga posvećeni duhovnoj dobrobiti svojih voljenih. Iz ovog staranja oni pišu i pitaju da li bih mogao da pročitam određenu knjigu ili brošuru i da im onda javim moj pogled na taj materijal.

Od jeseni 1993, veliki broj se raspitivao za knjigu *Pobjeda na bojnom polju* od Van Alena (*Victory on the Battlefield*, by Vaughn Allen). Ono što Alen ima da kaže o adventistima sedmog dana (na str. 70-72), podnaslov „Demonizovani hrišćani", zgrozilo je mnoge. S druge strane, nekoliko ljudi je izjavilo da ako budem pročitao knjigu od korice do korice, shvatiću kako veliko djelo adventistički egzorcisti (istjerivači duhova – prim. prev.) čine za Gospoda.

Tako sam uz molitvu pročitao knjigu od korice do korice, i još uvijek vjerujem da kad duhovni vođa razgovara sa demonskim duhom, on ili ona čine opasnu gadost pred Bogom. Da, egzorcisti mogu vjerovati da čine veliku stvar, ali dozvolite da vas uvjerim da to nije za Isusa.

Posle čitanja onoga što Alen ima da kaže o „demonizovanim hrišćanima" slažem se sa većinom čitalaca da je to najgnusnija stvar koju sam ikad pročitao o Božjem narodu koji drži zapovjesti. Hajde da proučimo nekoliko redova iz ovog materijala.

„Ovoga puta bih želio da podsjetim moje čitaoce da većina onih za koje sam posredovao u duhovnoj borbi... su članovi crkve ostatka. Oni su vaša duhovna braća i sestre koji sjede pored vas u crkvi od subote do subote... Neki su vođe i službenici vaših mjesnih crkava. Drugi su muzičari u čijem talentu neki od vas... su uživali. U nekoliko slučajeva oni su poslovni ljudi zaposleni u našim institucijama. A u nekoliko rijetkih slučajeva oni su *pastori* koji propovijedaju Riječ iz subote u subotu." (str. 70:71)

Nigdje Novi zavjet ne opisuje hrišćane koji postaju opsjednuti demonima. Da se tako nešto ikad dogodilo, Gospod bi nesumnjivo to pomenuo u svojoj riječi.

Lucifer je izmislio šablon koji sigurno odvlači pojedince koji vole Boga koji su ozbiljno razmišljali da se pridruže crkvi Božjeg naroda držalaca zapovjesti. Mišljenje da je velik broj adventista opsjednut demonima odbija mnoge hrišćane, svetkovatelje nedjelje. Demonski duhovi koriste adventističke istjerivače đavola da utisnu žig srama na crkvu i odvedu ljude daleko od nje. Sotona i njegovi duhovni saradnici koriste moć sugestije – jedne od najvećih sila na zemlji poznatu ljudima – da uništi vjeru mnogih.

Adventistički egzorcisti su iznijeli optužbe i tvrdnje koje su učinile da mnogi osjećaju da su duhovno totalno propali, i da su sve njihove molitve Isusu tokom godina ništavne, ili čak da su opsjednuti demonima. Ovakve optužbe i tvrdnje potpuno uništavaju njihovu vjeru u Hristovu moć da spase, i zapravo ih prepuštaju

Sotoninoj sili.

Mnogi su me pitali: „Kako objašnjavate činjenicu da su adventistički egzorcisti tako iskreni u mišljenju da oni čine veliko djelo za Gospoda?“ Moj odgovor je: „Sjetite se iskrenosti Dejvida Koreša u njegovoj obmani.“

Misli i rasti u obilju

Još jedna česta tema u pismima tiče se određenog tipa knjiga za samopomoć. Na primjer, pogledajte ovo:

„Gospodine Morno,

Imam knjigu pod naslovom *Misli i rasti u obilju* od Napoleona Hila. Kupio sam je prije dosta godina i slijedeći mnoge njene principe u svom trgovačkom poslu tokom godina, uvijek sam osjećao da je odlična knjiga.

Ali nedavno čovjek koji je posjetio moj dom primijetio je knjigu i pitao da li sam svjestan da je taj Napoleon Hil, pisac, bio uključen u natprirodne aktivnosti tokom života. Naravno, bio sam veoma iznenađen kad sam to čuo. Dotad, nisam ništa znao o njegovim religioznim pogledima, ili da li ih je uopšte imao.

Da li biste znali da mi kažete nešto što bi bacilo malo svjetla na sve ovo? Ako znate da je Hil bio umiješan u svijet duhova, možete li me obavijestiti? Predložio bih takođe da pišete o tome u svojoj sledećoj knjizi, jer ova knjiga *Misli i rasti u obilju* je prodata milionima. Vjerovatno mnogi vaši čitaoci imaju tu knjigu, i bili bi zahvalni za komentar o čovjeku koji je napisao.

Najiskrenije,

D.M.A.“

U odgovoru na ovo pismo, rekao sam mu da je Napoleon Hil „imao filozofiju, nadahnutu od Sotone, da navede ljudska bića da u centar pažnje stave sebe kao sredstvo za postizanje velikih stvari. Spiritista, koje je stekao svoje blago ne mudrim promišljanjem već čineći volju demonskih duhova koji im onda daju uspjeh na svakom planu.

On je održavao okrugle stolove sa duhovima koji su se pretvarali da su Edison, Darvin, Linkoln, Napoleon, Ford i Karnegi. Skoro svake noći je održavao sastanke sa svojim ‘nevidljivim savjetnicima’ koji su mu otkrivali kako je on to nazivao ‘vrhunske tajne.’

Dok se Hil često poziva na Boga u svom radu, on nije hrišćanin. Duboko zašavši u čarobnjaštvo, on je odbacio Boga Biblije i hrišćansku vjeru koju je njegov otac pokušavao da mu usadi u djetinjstvu, i umjesto toga se priklonio bezličnoj sili Univerzalnog uma, koju je tada nazvao bog. Hil je prihvatio istočnjačku religiju sa njenim vjerovanjima u reinkarnaciju, posredovanje duhova i čarobnjaštvo u punoj sili.

U oblasti obožavanja duhova, čarobnjaštvo se definiše kao ‘upotreba moći stečene od pomaganja ili kontrole demonskih duhova.’ Pali duhovi su koristili Hila da upozna svijet sa takozvanom naukom o umu, uključujući koncept da sve što ljudski

um poželi može i da ostvari.

U realnosti takvo vjerovanje navodi osobu da indirektno izjavi da je bog. Hilova takozvana 'magična moć vjere' funkcioniše na osnovnoj pretpostavci da ljudski um ima unutrašnje mistriozne moći koje su sposobne da stvaraju nečiju vlastitu realnost. 'Ako zaista duboko vjerujete da ćete imati veliko bogatstvo, vi ćete ga imati.' Ljudima se govori: 'Vaša je sudbina u moći vašeg uma. Sve što zamislite vaše je.' To je ono što sekularni svijet naziva 'naukom o uspjehu.'

Neki su govorili o Hilovoj knjizi kao 'vodiču za ulazak u veliko univerzalno skladište Neograničene inteligencije gdje se čuva svo znanje i sve činjenice, i sa kojim može da se stupi u kontakt kroz podsvijest.' U stvarnosti, ono u šta ljudi nesvjesno ulaze je moć i kontrola demonskih duhova.

Hrišćani treba da traže samo um Hristov, a Njegov um nije materijalistički. On se ne usmjerava na zgrtanje velikog materijalnog bogatstva. Hrist se bavi davanjem slave Bogu, poštovanju Njegove riječi i pripremanju naroda za život na obnovljenoj zemlji. Zemaljska dobra ne treba nikad da budu najvažnija briga hrišćana. Na nesreću, mnogi hrišćani prihvataju Hilov koncept jer ga je pomiješao sa dosta toga što je dobro."

Izmišljena imena u molitvi

Neki pojedinci imaju jedinstveno shvatanje molitve. Tražeći da se molim za bolesnog člana njene porodice, jedna žena je komentarisala: „Moja prijateljica bi voljela da zna da li vam je dovoljno da pošalje samo imena ljudi za koje se treba moliti. Ona misli da bi to trebalo biti u redu, jer Bog zna sve ljude na licu zemaljskom i nesumnjivo zna na koga se imena odnose."

„Iskreno vjerujem da ne treba da posredujemo u molitvi na istom nivou kao što su pisma napisana Djeda Mrazu," odgovorio sam. „I vi niste prva osoba koja mi postavlja ovo pitanje. Dozvolite mi da objasnim kroz jedno iskustvo posredovanja.

Osoba po imenu 'Džejn' pisala je o dvije veoma važne molitvene potrebe koristeći fiktivna imena ljudi za koje se trebalo moliti. Posle objašnjenja koliko je ovim dvjema osobama potrebna posebna Božja intervencija u njihovim životima, završila je pismo sa 'Vaša u Hristu, Džejn,' bez prezimena.

U to vrijeme bio sam u postelji i odmarao svoje umorno srce, tako da sam odmah napisao odgovor sa namjerom da ga kasnije otkucam u kompjuter. U njemu sam objasnio zašto ne mogu koristiti fiktivna imena u svom posredovanju, i zatražio sam stvarna imena ljudi.

Dok sam kucao odgovor, veoma sam se iznenadio kad sam vidio da na koverti nema ni njenog imena niti broja ulice. Ona je napisala samo ime njene ulice, grada, i poštanski broj. Pismo nije moglo da se pošalje, ali volio bih da sa vama podijelim svoj odgovor njoj.

„Draga sestro Džejn,

Vaše pismo od 21. februara 1994. stiglo je danas popodne. Veoma mi je teško da vam kažem da nije moguće izaći u susret vašim zahtjevima za molitvu. Prvo, vjerujem da posredovanje za ljudska bića jeste sveto povjerenje koje ima vječnu važnost i ne bi trebalo da se olako shvati.

Predstavljati izmišljena imena ljudi pred Vladarom galaksija, pred kojim anđeli zaklanjaju svoja lica u obožavanju, je nešto što nikad ne bih mogao učiniti. Žao mi je. Drugi razlog zbog kojega je nemoguće za mene da koristim izmišljena imena kad se molim Isusu jeste da ja zasnivam svoje posredovanje svom velikom Prvosvešteniku za ljude koji su u potrebi na 2. Mojsijevoj 28:29: „I neka nosi Aron imena sinova Izrailjevih na naprsniku sudskom na srcu svom kad ulazi u svetinju za spomen pred Gospodom vazda."

Zato ja uvijek molim Isusa da ugravira imena onih za koje se molim na prednji dio svoje svešteničke odežde tako da ih može nositi na svom srcu sve vrijeme. Siguran sam da razumijete zašto je nemoguće za mene da koristim izmišljena imena u svojim posredovanjima."

Tužno je da mi je 'Džejn' napisala još dva pisma bez potpune povratne adrese, tako da nisam bio u mogućnosti da joj odgovorim.

Koliko to traje?

Druga žena je pisala da mi kaže koliko je Božji Duh upotrijebio moje knjige o molitvi da donese nadu i novu vjeru njenoj porodici. Prije završetka pisma, ona je zamolila: „Moja baka se pita koje je najkraće vrijeme za koje ste dobili odgovor na neku važnu molitvu." Slijede dva čudesna odgovora na molitve koje je Bog obezbijedio skoro odmah.

U januaru 1994. u ponedjeljak u 9:00 ujutro primio sam poziv od čovjeka iz Portlanda, Oregon. Tokom razgovora on je pitao kada će izaći moja nova knjiga. Rekao sam da još ne znam. Jedna stvar me posebno omela u pisanju. Iako sam naučio napamet mnoge pasuse od Elen Vajt tokom godina, na nesreću zaboravio sam većinu strana i morao sam da ih tražim u starim indeksima koje sam imao.

„Mislim da bi čovjek poput vas morao da ima spise Elen Vajt u kompjuteru," rekao je, „gdje ih možete naći za nekoliko trenutaka."

Brzo sam objasnio da zbog bolesti mog srca živim od ograničenog resursa fonda socijalnog osiguranja. Takođe sam mu rekao da sam vidio spise E.G. Vajt na CD-u u adventističkim oglasima u *Adventističkom pregledu,* i kad sam vidio kako su skupi, molio sam Boga da mi pomogne da ih ne želim, jer jednostavno nisam mogao da ih priuštim.

Od tog momenta jedva sam vkerovao svojim ušima. On je rekao da ima restoran u Portlandu, da mnogi koje zna dolaze tamo na obroke i da će on razgovarati sa njima o sakupljanju novca kako bi mi nabavili softver Elen Vajt za moj kompjuter.

Kada sam završio razgovor, pomenuo sam mojoj ženi mogućnost da dobijemo

ove vrijedne spise za moj kompjuter kako bi mi pomogli u pisanju knjiga. „Pa," rekla je ona, „ne vjerujem da će ti oni pomoći za ovu knjigu, ali sigurno hoće kad budeš radio na sledećoj."

U 18 h dok smo večerali telefon je zazvonio. Poziv, također iz Oregona, bio je od žene koja me obavijestila da je dala upravo nekoliko stotina dolara da se kompletiraju spisi E.G. Vajt za moj kompjuter. Također je rekla da je napravljen aranžman sa jednom poslovnom firmom u blizini San Francisku da mi to isprogramira besplatno. Novosti su me toliko iznenadile da sam zanijemio za momenat. Kakvo fantastično djelovanje Božjeg proviđenja je to bilo! I ono što me najviše zadivljuje je odgovor Božjeg naroda koji je tako nesebično davao za blagoslov i osvjetljavanje života drugih.

Traženje nemogućeg

Istog ponedjeljka oko sat vremena kasnije razgovarao sam sa jednim čovjekom iz Oregona. Osjećao sam se bespomoćno jer iako imam kompjuter i štampač, mogao sam malo toga da radim sa njima. Trebalo ga je posebno programirati da bi me djelotvornije služio. Pomislio sam da ako bih mogao izabrati 50 pisama od stotina koja sam pisao čitaocima od 1982, i zatim ih programiram u kompjuteru tako da mogu naći cijelo pismo ili bilo koji njegov dio za nekoliko sekundi, mogao bih koristiti sačuvane podatke koji mi mogu pomoći da mnogo brže napišem novo pismo. To bi mi omogućilo da održavam svoju korespondenciju bez kašnjenja.

Nekoliko sedmica ranije, zvao sam neke kompjuterske firme u oblasti Modesto i shvatio da bi to koštalo 80 dolara na sat da stručnjak programira kompjuter, instalira meni i dva dugmeta pri vrhu monitora, plus da me uputi kako da čitam i otvaram sistem kodova koje treba da znam da bih mogao da ispravim probleme koji se mogu pojaviti u radu. Tako sam se osjećao potpuno bespomoćnim. Nikako nisam mogao da priuštim takvu stručnu pomoć. Drugim riječima, vidio sam da nikud ne ide sve to.

Oko 10:00 istog ponedjeljka ujutro kad je zvao čovjek iz Oregona, rekao sam Hildi da je došlo vrijeme da vidimo svemoćnu Božju silu koja radi u našu korist ponovo. Objasnio sam joj situaciju sa kompjuterom, i rekao da ćemo se za nekoliko minuta moliti za pomoć stručnjaka za kompjuter. I tražio sam našem nebeskom Ocu dobrog stručnjaka, sa iskustvom. Još povrh toga bio mi je potreban neko sa anđeoskim strpljenjem, jer kako stižu godine pamćenje me ne služi kao nekada.

Hilda je ćutala nekoliko sekundi a onda je rekla: „Ako ćeš pitati Boga za sve ove blagoslove, mogao bi otići i korak dalje i tražiti neki način da se taj stručnjak plati."

Naše iskustvo sa fotokopir aparatom koji je radio bez tonera već me duboko impresioniralo i ubijedilo da ako molim Boga da reši naš problem sa kompjuterom, neće samo to učiniti već se pobrinuti i za plaćanje također.

Sat vremena pošto smo Hilda i ja predstavili naše potrebe kompjuterske Bogu, neko je poslao pismo iz pošte u Angvinu, Kalifornija, adresirano na mene u Modesto. I samo prije kratkog vremena, kad sam se spremao da pišem to iskustvo za

ovu knjigu, pozvao sam telefonom mog kompjuterskog analitičara da mi jasno napiše kako ga je Duh Božji naveo da mi piše.

Dan prije moje molitve, dok je pregledao svoju biblioteku tražeći nešto interesantno za čitanje, uzeo je *Novi nevjerovatni odgovori na molitvu* i brzo je pročitao. Duh Božji je veoma uticao na njega da mi ponudi svoje usluge u slučaju da su mi potrebne. Njegovo pismo je stiglo te srijede.

„Gospodine Morno,

Mi se nismo upoznali, ali sam čuo za vas preko pastora Rona Klozea i kroz čitanje vaše tri knjige.

Prije nekog vremena, Adventistička crkva u Rouzvilu je podnijela zahtjev da vam se nabavi kompjuter. Ne znam da li su slijedili moje preporuke niti znam da li ste dobili kompjuter, ali želim da proširim moju ponudu i pomognem vam oko rada na računaru... Ova pomoć je jedno od mojih zanimanja. Često instaliram i učim klijente kako da rukuju sa opremom koju imaju, i stoga se nadovezujem u ponudi da vam pomognem oko toga ako želite.

Budite slobodni da me nazovete na telefon ili adresu gore napisanu.

Neka vas Bog i dalje vodi,

Majk Nelson“

Hilda i ja smo često viđali kako ruka Božja djeluje u našu korist tokom decenija, ali nekako ovo djelo proviđenja – kom smo se nadali ali nismo ga očekivali tako brzo – veoma nas je iznenadilo. Pogledali smo se kao da smo se upravo probudili iz divnog sna, i ja sam rekao: „Da li je ovo stvarno?“

Moja žena je tražila da vidi pismo, i pošto ga je gledala nekoliko trenutaka rekla: „Ti i ja moramo shvatiti činjenicu da Isus skoro dolazi, i da je Sveti Duh veoma voljan da nam pomogne u ovom malom djelu koji mi imamo da pomognemo ljudima da se pripreme za taj veliki događaj.“

Majk Nelson i njegova supruga, Lula, postali su naši divni prijatelji. Njegova stručnost u oblasti kompjuterske tehnologije i njegova posvećenost radu na proslavljanju Boga bili su inspiracija za mene. Na primjer, iako je znao da najviše pišem noću kad ustajem radi ljekova za srce, i dalje je insistirao da ga zovem kad god imam neku teškoću sa kompjuterom. I premda sam obećao da ga nikad neću to tražiti, ipak sam imao nekoliko puta problem kad bi greškom pritisnuo pogrešne tipke.

Otkako mi se priključio mojoj molitvenoj službi, Majk je postao svjestan da su Sotona i njegovi pali anđeli veoma uznemireni zbog njegovog pomaganja mog posla i pokušali su da mu smjeste par teških saobraćajnih nesreća. Par je takođe postao svjestan natprirodnog prisustva nekoliko puta. Jedne večeri dok su Majk i njegova žena klečali na molitvi u dnevnoj sobi, odjednom je sijalica iz jedne od svjetiljki eksplodirala stvarajući strašnu buku. Staklo se rasulo posvuda i zapaljeni dio je pao na tepih. Kad su nastavili molitvu, veliki kutijasti prozorski ventilator na podu u uglu sobe, pao je na stranu stvarajući jaku buku kao da ga je neko bacio sa velike

visine.

Majčinska ljubav

Jedna žena je pisala da zatraži posredovanje za svog sina, koji je napravio strašnu grešku i trenutno služi kaznu u državnom zatvoru. Njeno pismo je duboko dirnulo moja osjećanja dok sam čitao o njenoj ljubavi i neprekinutoj brizi za svog posrnulog mladog sina. Objasnila je da njena država ne dozvoljava nikome da šalje knjige u državni zatvor. Posle čitanja dorađenog izdanja knjige *Put u svijet natprirodnih sila* ona je bila pod utiskom onoga što sam rekao da Sotona i njegovi anđeli sudjeluju u ljudskim poslovima da je osjećala dužnošću da iskoristi svaki momenat i kopira cijelu knjigu za svog sina. Ono što me zadivilo bilo je da je ona radila puno radno vrijeme, a za vikend radila u cvjećari kao drugi posao. Noću i subotom je kopirala knjigu.

Odgovor na neizgovorenu molitvu

Skoro sam dobio nove naočare, bifokalnog tipa, pošto moje stare nisu davale takvu jasnoću kao ranije. U isto vrijeme, takođe sam imao posebne naočare samo za rad na kompjuteru. Nešto su pomagale, ali oči su me i dalje izdavale posle dugih sati za monitorom.

U razgovaraju sa optičarem o tome, pomenuo sam da i dalje moram da koristim lupu da bih pročitao određenu dugmad na trakama pri vrhu monitora. Ona aktiviraju opcije kao što su provjera spelovanja, otvaranje ili zatvaranje datoteke, aktiviranje štampača, itd. Optičar je objasnio da treba da imam drugačiji monitor da bih riješio svoj problem. Rekao je da moje stanje traži monitor visoke rezolucije sa ekranom od 21 inča. I dodao je da su prilično skupi – oko 2.000 dolara i više.

Na putu kući rekao sam sebi: „Vidim da je moj rad na kompjuteru pri kraju sem ako me Duh Božji ne izbavi.“ Onda je jedna misao proletjela mojim umom: šta je sa onim doktorom iz Singapura?

Oko mjesec dana ranije primio sam pismo od doktora koji se upravo vratio iz Singapura, pošto je završio specijalnu misiju u adventističkoj bolnici Jangberg. Doktor i gospođa Van Arsdel su voljeli moje knjige, i prije odlaska iz Amerike dali oko 100 primjeraka osoblju bolnice i drugima.

U ovom pismu Kent Van Arsdel je izjavio da on i njegova žena, Džoan, bi željeli da učine nešto da pomognu moju službu. Ako mi treba kompjuterska oprema ili bilo šta drugo, on će biti srećan da podigne novac potreban za nabavku. Radost je ispunila moje srce kada sam vidio Gospodnju ruku kako na djelu opet u moju korist.

I danas dok unosim ovaj dio moje knjige u kompjuter, gledam u monitor visoke rezolucije od 21 inča. Moje srce podrhtava od radosti što je Bog odgovorio na molitvu davno prije nego što sam je izgovorio. I veliko hvala ljudima koji su imali udio u blagoslovima mog života i službe molitve.

Glava 9.

BITI ISKUPLJEN

Možda ste primijetili da sam ovu knjigu posvetio Svetom Duhu, trećem licu Božanstva i Hristovom predstavniku na zemlji. On blagosilja moj život dan za danom. I nijedan dan ne prođe da ne čujem ili vidim izobilne blagoslove Svetog Duha u životima jednog ili više ljudi za koje sam se molio. Tako osjećam veliko povjerenje u Onoga koji tako nesebično dodeljuje Božju blagodat onima kojima je potrebna.

Na primjer, jedno od pisama koje sam danas primio je puno dobrih vijesti. Prije 7 mjeseci žena u svojim 60-tim me zamolila da stavim njenu porodicu na moju molitvenu listu. Oni su imali svakakvih problema i teškoća koji su izgledali tako nerješivo, da je djelovalo nemoguće da se desi promjena. Pristao sam, onda sam je ohrabrio da mi se pridruži u svakodnevnoj molitvi za njene voljene. Prvo, rekao sam, ona mora da traži zasluge krvi koju je Hrist već prolio za njihovo spasenje. Sledeće, ona treba da se moli za Svetog Duha da podari svakome darove pokajanja kako bi se borili u svojim duhovnim bitkama.

Duh je uskoro izlio mnoge blagoslove na njenu porodicu. Pomenuću samo dva. Njen sin alkoholičar nije uzeo piće već više od 5 mjeseci, a njena sestra koja je napustila crkvu prije 10 godina sada se vratila. U njenoj velikoj radosti žena je prokomentarisala: „Često zahvaljujem svom dragom i dragocjenom Spasitelju, Isusu, što je upotrijebio vas i vašu suprugu u ovoj čudesnoj službi."

Dok se radujem primanju ovako dobrih vijesti, pazim da ne dajem nikakvu slavu sebi za moljenje molitava koje Bog uvažava, i odmah uzdižem srce ka svom nebeskom Ocu da mu zahvalim za Njegovog Svetog Duha koji je postigao takva čuda otkupljenja.

Čvrsto vjerujem da smo mi, pojedinci koji sačinjavaju crkvu Božjeg naroda držalaca zapovijesti, bili još zahvalniji Isusu za službu u nebeskoj svetinji, budniji da prepoznamo poteze Svetog Duha u blagosiljanju života onih za koje se molimo, tada bi mogli pristupiti našem nebeskom Ocu sa izuzetnom radošću u srcima za Njegov savršeni plan spasenja. To bi postalo način života za nas, da melodije hvale uvijek idu Bogu, a naše hrišćansko iskustvo veoma ojačalo.

Tada bi naš nebeski Otac mogao da pretvori u stvarnost riječi Psalma 91:14-16 u našim životima: „Kad me ljubi, izbaviću ga; zakloniću ga, kad je poznao ime moje. Zazvaće me, i uslišiću ga; s njim ću biti u nevolji, izbaviću ga i proslaviću ga. Dugog života nasitiću ga, i pokazaću mu spasenje svoje."

Kako ulazim u osmu dekadu svog života, otkrivam da su ovi stihovi iz Svetog Pisma beskrajno utješni i ohrabrujući. Vrijeme nevolje, koje će uskoro grunuti na ovaj svijet kao silno iznenađenje me ne brine jer će se tada Isus pokazati kao moćni Izbavitelj, što On jeste. On će nas izbaviti, osloboditi od svih nebrojenih teškoća.

Neki ljudi imaju veoma ograničeno razumijevanje riječi „spasenje“ što se tiče našeg vječnog spasenja. Oni to shvataju kao biti promijenjen ili uskrsnut iz groba jednog dana i tada biti uzet u Božji dom na nebu. Mi treba da gledamo na to iskustvo kao najveći cilj života i središte našeg zanimanja i vremena. Ali sklon sam da vjerujem da neću biti istinski srećan na nebu ukoliko ne pomognem drugima da tamo stignu.

Vidite, ja vjerujem da će kroz vječna vremena mnogi pojedinci trasirati početak svog spasenja preko nečijih vjerom ispunjenih molitava u njihovu korist. Volio bih da ilustrujem ovo svoje mišljenje jednim kratkim iskustvom koje se desilo ovdje u Kaliforniji nedaleko od nas.

U januaru 1994. primio sam poziv od adventističkog pastora o mogućnosti da crkva koja je veoma napredovala u proteklim godinama sada treba da se zatvori. Imala je samo 25 članova koji su preostali, uglavnom stariji, i djelovalo je logično da se pridruže drugoj najbližoj adventističkoj crkvi. Pastor je rekao da evanđeoski sastanci koji su se tamo održavali nisu privukli pažnju ljudi izvan crkve iako su dijelili nebrojeno mnogo divnih traktata. Ako sam dobro sjećam, samo dvije nove osobe su počele da dolaze.

Dok sam razgovarao sa pastorom, imao sam veliki osjećaj hitnosti i potreba za jakim molitvama je dirnula moje srce kada je rekao da su on i evanđelisti odlučili da posjete predsjednika konferencije u vezi sa zatvaranjem crkve, ali su prvo odlučili da me pozovu i čuju moje mišljenje o tome. Moj odgovor je bio da bih veoma volio da razgovaram sa Gospodom u molitvi o njihovom problemu. Zamolio sam da mi da neke činjenice koje je pomenuo, plus listu članova njegove crkve i par drugih detalja, i da mi to dostavi što je prije moguće da bih mogao da predstavim pred Gospoda slučaj. Do 10:00 sledećeg jutra imao sam u rukama ono što sam tražio.

Velikim intenzitetom počeo sam da se molim za vječnu dobrobit stanovnika oblasti gdje se nalazila ova adventistička crkva. Molio sam Gospoda da dodijeli zasluge Golgote njima, i za Svetog Duha da im da želju i snagu da uđu u crkvu i čuju Njegovu veliku istinu za naše vrijeme.

Ljudi su počeli da dolaze sa traktatima u rukama, i dolazili su do kraja sastanaka. Kao rezultat moje posredničke molitve za članove crkve, 15 osoba je kršteno i pridruženo zajednici. Dokazi rada Svetog Duha bili su mnogobrojni. Danas je ta mala crkva ispunjena radošću za Gospoda i veće stvari će se uskoro desiti kako Sveti Duh nastavlja da ih blagosilja. To je bilo jedno veliko iskustvo spasenja.

Treba mi dokaz

Upravo nedavno primio sam pismo od žene koja je bila adventista 58 godina. Njeno pismo ima toliko tačaka interesovanja da sam odlučio da ih podijelim sa vama. Ona piše:

„Dragi gospodine Morno,

Imam očajničku potrebu za vašim odgovorom na moje pismo lično – potreban mi je dokaz da zaista postojite – da ste zaista imali iskustva o kojima ste pisali. Dobila sam vaše tri knjige. Čitajući ih moj život se promijenio. Bila sam adventista 58 godina, ali osjećam kao da sam duhovno ponovo rođena kroz vijest koju ste vi podijelili.

Osjećam sada da sam postigla moćno molitveno iskustvo polažući pravo na krv Hristovu kako bi me moj Spasitelj uslišio. Kakvo moćno oružje imamo protiv sila zla. Ovako se molim za svog sina koji je postao ateista… moleći da njegovi grijesi budu oprošteni tako da Sveti Duh omekša njegovo srce da čuje Božji glas.

Njegova žena je takođe upravo pročitala *Nevjerovatne odgovore na molitvu*, i mi smo udružile naše posredovanje… Moj sin misli da su demoni bajka, i da nema Boga. On je odrastao u adventističkim školama i radi kao ljekar. Njegovo nevjerovanje se razvilo tokom medicinskih studija, i nikad nismo našli logično objašnjenje za to. On treba da zna da ste vi stvarni.

Moram vam reći da imam molitvenu listu sa oko 20 imena na njoj od kojih su neki već osjetili nevjerovatne odgovore. Jednostavno ne mogu da izrazim radost koju sam imala kad sam postigla da vaša iskustva kroče u moj život… Radost u proučavanju Biblije, molitvi, razgovorima sa Bogom tokom dana – vjerovanju Njemu."

Njeno pismo je klasični primjer bogoljubivih roditelja, koji su uložili vrijeme, trud i najbolje godine svog života da omoguće ćerki ili sinu da postanu profesionalci, osobe širokih pogleda, koje će biti sila na dobro, da bi se jednog dana našli pogođenim viješću da je njihovo odraslo dijete izgubilo sposobnost da cijeni vječne vrijednosti.

Ovakvo iskustvo je tako traumatično za mnoge roditelje da počinju da očajavaju i izgleda kao da se nikad neće oporaviti. Nekoliko osoba mi je to opisalo kad su tražili moje posredovanje u molitvi. Tokom proteklih nekoliko mjeseci primio sam mnogo pisama od roditelja koji su tražili moje molitve za sina ili ćerku koji su potpuno izgubili vjeru u Boga dok su pohađali adventističke koledže ili fakultete. Mnogi se čude kako je to moguće da se to desi u našim institucijama.

Kada sam im rekao zašto, i konstatovao da sam znao tu činjenicu još prije 48 godina, oni su pitali zašto nisam o tome pisao u jednoj od mojih knjiga. Učiniću to sada prepričavajući odgovor koji sam dao ženi koja mi je poslala prethodno pismo.

„Draga gospođo Bejker (nije njeno pravo ime),

Vaše pismo od 22. novembra stiglo je juče. Pročitao sam ga nekoliko puta, a onda ga odmah predstavio pred Gospoda. Umjesto da ga odložim i čekam da dođe na red za odgovor, bio sam podstaknut da odgovorim odmah zbog načina kako ste napisali prvi pasus – da imate očajničku potrebu da dobijete moje pismo lično: 'Potreban mi je dokaz da zaista postojite – da ste zaista imali iskustva o kojima ste pisali.'

Hilda, moja žena 47 godina, može da posvjedoči činjenicu da samo joj prije našeg braka u jesen 1947, pričao o mom pridruživanju obožavaocima duhova i podrobno opisao kako sam komunicirao sa demonskim duhovima baš kao što sam pomenuo u knjizi *Moj put u svijet natprirodnih sila.* Osim toga, drago mi je da mogu da kažem da su Siril i Sintija Gros, sa kojima sam proučio 28 biblijskih lekcija u roku od jedne sedmice u Montrealu tokom jeseni 1946, još uvijek živi. Oni su dugo godina bili učitelji u državnim školama u Los Anđelesu i sada su u penziji, ovdje u Kaliforniji.

Siril je imao iskustvo kada je dolazio u moj stan i čuo kucanje duhova na vratima posle ponoći kad su pokušavali da obnove kontakt sa mnom u periodu od 6 mjeseci pošto sam prihvatio Isusa. Moram dodati da se Siril veoma uplašio kada je shvatio da to nije djelo nekog šaljivdžije već moćno natprirodno prisustvo koje nam se javljalo.

Tako sam radostan da čujem da su moje tri knjige oruđa za blagoslov Svetog Duha u vašem hrišćanskom iskustvu. Vaše riječi da ste bili adventista 58 godina ali se osjećate kao da ste ponovo rođeni pokazuju činjenicu da je sila iskupljenja, te bogate struje Božje ljubavi, izlivena na vas, tako da će zauzvrat će blagosloviti živote mnogih drugih.

Moje srce je rastuženo kad sam čuo da je vaš sin postao ateista iako je podizan u adventističkim školama. Pomenuli ste da je ljekar i da je promjena nastala u godinama provedenim u medicinskoj školi. Izjavili ste: 'Moj sin misli da su demoni bajka i da nema Boga.'

Čvrsto vjerujem da su Sotona i pali anđeli oslijepeli vašeg sina duhovnim slijepilom. Čuo sam spiritističkog sveštenika 1946. da govori kako su neki Sotonini anđeli specijalisti za uništavanje hrišćanskog iskustva mladih koji pohađaju najbolje hrišćanske škole. On je govorio kako duhovi savjetnici kojima se često obraćao kao bogovima, imaju odgovornost da šalju posebne anđele studentima koji pohađaju ove velike institucije. Naročito talentovanima šalju se dva pala anđela. Takođe, kada mladi čovjek želi da živi na slavu Stvoritelja pošto primi diplomu u nekoj posebnoj profesiji, izaziva veliki gnjev duhova savjetnika. Takva osoba takođe dobija dva anđela.

Ponestaje mi riječi da opišem punoću arogancije, hvalisanja, samouzvisivanja onoga kog zovu 'veliki učitelj,' Sotone. Članovi tog tajnog društva obožavaju Sotoninu inteligenciju. Lice velikog sveštenika i oči odražavali su veliko uzbuđenje i oduševljenje dok je govorio o palom ljudskom rodu, Sotoninoj sposobnosti da poljulja pouzdanje prvoga para u njihovog Stvoritelja do tačke da nisu vjerovali u ono što je Bog rekao. Objasnio je kako je od toga dana nadalje postalo dio ljudske prirode da ne vjeruju i sumnjaju u Boga. Taj spiritistički sveštenik se sprdao sa savremenim muškarcima i ženama i njihovim znanjem. Odnosio se prema naučnicima i visoko obrazovanim ljudima kao prema slabašnim smrtnicima koji su puni znanja,

a padaju kao zrele kruške kada im Sotona poljulja pouzdanje u njihovog Stvoritelja.

Ovom prilikom moram reći da je tokom protekle 4 godine veliki broj pisama stigao od supruga poslovnih ljudi adventista. One govore o muževima koji su izgubili vjeru u Boga. Drugi su pošli korak dalje i činili najnehrišćanskije stvari svojim ženama i djeci. Neki su se razveli i manipulisali pravnim sistemom kao da tobože nemaju sredstva da ih izdržavaju. Supruge su morale da se dosele svojim starim roditeljima da bi opstale.

Stariji roditelji su takođe pisali tražeći moje posredovanje za njihovu djecu poslovne ljude koji su izašli iz adventističkih obrazovnih institucija i onda izgubili svoj put. Bez Hrista u svom životu, ova odrasla djeca postala su veoma loša, živeći grešan život bez svijesti o krivici. Skoro svako pismo od ovih roditelja nosi isto pitanje: 'Kako se to moglo desiti našoj djeci kada smo ih slali u najbolje adventističke koledže i univerzitete?'

Mnogi od ovih roditelja su izjavili da se nikad neće oporaviti od šoka takvog iskustva. Pismo jednog čovjeka izrazilo je veliku brigu i obeshrabrenje zbog svog sina koji je izgubio svu vjeru u Boga i sada živi ne obraćajući pažnju na hrišćanske principe. On je rekao:

'Moja supruga i ja smo radili duge sate i uskraćivali sebi mnogo toga da bi omogućili našem sinu da diplomira na jednom našem medicinskom fakultetu. Kako sad gledam na stvari, trebalo je da uložimo sav taj novac u misionske aktivnosti, a sina smo mogli školovati i u našem mjestu da uči za automehaničara, varioca ili zidara. Na taj način bi sačuvao vjeru u Hrista i danas bi se radovao Njegovom skorom povratku.'

Dok sam saosjećao sa njim, nisam se slagao sa onim što je osjećao da bi spasilo hrišćansko iskustvo njegovog sina. Kada bi svi adventistički roditelji odjednom prestali da šalju svoju djecu na koledže i univerzitete, ustrojstvo koje već 100 godina ili više postiže najviši stepen kvaliteta morala bi da zatvori svoja vrata. A to bi nekoga veoma usrećilo – Sotonu.

Kako vrijeme prolazi, trebaće nam adventistički ljekari, vaspitači i mnogi drugi učeni ljudi. A ja znam siguran način da prođu kroz svoje školovanje bez gubljenja hrišćanskog iskustva. U stvari, oni će imati više vjere u Boga, više posvećenosti svojoj službi, više uvjerenosti u vječni život nego kada su prvi put došli u školu da uče.

Sada, da se vratimo na vašeg sina ljekara i njegovo duhovno stanje. On nije svjestan ovoga, ali Sotona i njegovi anđeli su napravili veliku štetu njegovim duhovnim sposobnostima. Kao što sam ranije rekao, demonski duhovi su ga pogodili duhovnim sljepilom. On ne osjeća nikavku neugodnost i uživa u životu kakav jeste. Zato što je sasvim uvjeren da je njegovo shvatanje Boga i anđela ispravno, ni vi ni ja, niti bilo ko drugi ne može da promijeni njegova ubjeđenja. Pokušaj da se to uradi samo bi razljutili čovjeka. Natprirodna bića će mu pomagati da produbе njegova

uvjerenja snažnim osjećanjima i nijedno ljudsko biće to ne može da promijeni. Ali Bog može.

Volio bih da se pridružim vama i vašoj pastorki u molitvi za njega, ali mi je potrebno njegovo ime. Vidite, njemu je potrebna obnova duhovnih snaga. Za početak, od najvećeg je značaja da se molimo da mu Bog dodijeli zasluge krsta za njegovo spasenje. Ovo moramo činiti svakodnevno bez izuzetka. Ovo će odmah oprati sve grijehe i bezakonja i očistiti ga od svake nepravde.

Predlažem da svakog dana čitate Mateja 27:24-54. Onda se molite našem nebeskom Ocu za Hristovu krv izmirenja da opravda za spasenje vašeg sina, i za Svetog Duha da mu dodijeli blagodati iskupljenja i da bije njegove duhovne bitke.

Treba da se molimo da 'sila Duha života u Hristu Isusu' (Rim. 8:2), ta velika sila koja je podigla Lazara iz mrtvih, obnovi i ponovo stvori duhovne sposobnosti tog čovjeka. Moramo imati na umu da će se moćna bitka odvijati za njegov život između sila dobra i zla, i da će on biti taj koji odlučuje koja će sila vladati nad njim. To može trajati neko vreme, a Bog neće oduzimati njegovu slobodu izbora. Ali moramo biti uporni u posredovanju za njega.

Treba da utvrdimo svoje umove činjenicom da je Sveti Duh jedino sredstvo kojim bilo ko može odbiti i nadvladati grijeh. Samo kroz Njega mi možemo živeti pobjedonosnim i uspješnim hrišćanskim životima. I naše molitve će donijeti tu veliku silu u životima onih za koje posredujemo.

Na strani 431. *Čežnje vjekova* rečeno nam je: 'Ozbiljna, istrajna moljenja Boga u vjeri... jedino mogu poslužiti da donesu ljudima pomoć Svetog Duha u bici protiv upravitelja i sila, vladara tame ovog svijeta, i zlih duhova na visinama.'

Upravo sam bacio poslednji pogled na vaše pismo i želim da dam komentar na ove vaše riječi: 'Ne mogu da izrazim radost koju sam doživjela otkad su vaša iskustva došla u moj život; radost u proučavanju Biblije, molitvi, razgovoru sa Bogom tokom dana – vjerovanju Njemu.'

Zahvaljujem vam na riječima ohrabrenja i želim da znate da je veliko zadovoljstvo za mene da odgovorim na vaše pismo. Kao što vidite po datumu počeo sam da pišem odgovor 3. decembra a danas je 6. decembar po podne. Mnogi prekidi su me natjerali da ostavim pismo po strani, a onda sam mu se vraćao.

Življenje na ovoj neprijateljskoj zemlji u ova završna vremena zemaljske istorije nije lak zadatak, ali mi imamo uvjerenje da će nas Gospod Isus provesti kroz sve to.

S vremena na vrijeme, ako možete pošaljite par riječi da znam kako Gospod blagosilja i biću vam veoma zahvalan.

Neka Bog nastavi da vas vodi.

Pozdravite mi vašu posvećenu prijateljicu u molitvi.

Hvala što ste podijelili svoj život sa mnom.

Neka vas Bog izobilno blagoslovi.

Iskreno, Rože J. Morno"

Prije nego što razmotrimo akcioni plan koji će sačuvati mlade tokom školovanja na adventističkim koledžima i fakultetima od gubljenja njihovog hrišćanskog iskustva, vjerujem da je najvažnije da prvo roditelji imaju jasnu predstavu o tome šta se dešava u natprirodnom svijetu duhova. Kako pali anđeli nisu samo nezainteresovani posmatrači darovite adventističke omladine, već stvarni neprijatelji koji će ubacivati misli i slike u umove studenata, misli koje mogu dovesti do razočarenja u Boga i nevjerstva, ponovo razmotrite ove riječi:

„Sotona sabira sve svoje snage i baca svu svoju silu u bitku. Zašto se on ne dočekuje sa većim otporom? Zašto su vojnici Hristovi tako pospani i nezainteresovani? Zato što imaju tako malo stvarne veze sa Hristom; zato što su tako lišeni Njegovog Duha... Oni su slijepi u pogledu karaktera i sile princa tame... Oni ne znaju da je njihov neprijatelj moćni general koji kontroliše umove zlih anđela, i da sa dobro razrađenim planovima i vještim pokretima ratuje protiv Hrista da spriječi spasenje duša.“ (*Velika borba,* str. 507, 508)

Vjerujem da adventistički roditelji mogu izbeći sljepilo kad su u pitanju moć i karakter kneza tame i njegovih anđela kao natprirodnih bića koji rade na sprečavanju spasenja njihovih voljenih. Roditelji treba da pamte citate navedene gore, i onda to da ponavljaju tri ili četiri puta u toku dana. Čineći tako, steći će svijest o velikoj hitnosti i razumjeće da njihov sin ili ćerka imaju jednog ili dva sotonska anđela nad sobom otkad su se upisali u adventističke škole za više obrazovanje. Onda će oni vapiti Bogu za zasluge božanske krvi Hristove za svoje voljene.

Evo još jednog važnog činioca za razmatranje. Roditelji uvijek treba da se sjete da će mladi koji su u elitnim adventističkim koledžima i univerzitetima biti tako zauzeti da će imati malo preostalog vremena da posvete svojim duhovnim potrebama. Drugim riječima, obaveze koje imaju će biti tako mnogobrojne i zahtjevne da će njihovo ubrzano usvajanje znanja potisnuti u stranu misli o Boga i molitvu. Sve vrijeme koje imaju na raspolaganju biće maksimalno iskorišćeno. Neki će morati da uče čak i usred noći.

Nadam se da ste vi roditelji razumjeli do sada shvatili da, da bi vaši voljeni opstali u opasnostima za svoje duhovno iskustvo dok stiču knjiško znanje, vi treba da budete duhovni ratnici u punom smislu te riječi. Moraćete da se molite silom ispunjenim molitvama. Molitvama poprskanim svetom krvlju Hristovom. Vi, kao Jakov u staro vreme, koji se molio za opstanak svoje porodice od mačeva Isavove vojske, treba da učinite sve što je u vašoj moći da izbjegnete propast čak i po cijenu borbe sa Bogom. „Borba sa Bogom – kako malo njih zna šta je to! Samo malo njih je ispružilo svoje duše za Bogom sa intezitetom želje do krajnjih granica svojih snaga. Kada plima očajanja koju nijedan jezik ne može opisati navali na molitelja, kako se malo njih oslanja sa nepokolebljivom vjerom na Božja obećanja.“ (isto, str. 621)

I razmislimo nekoliko trenutaka o Gospodu Isusu koji se u borio u agoniji nad ljudskim rodom. Nadahnuće nam kaže da se u Getsimaniji molio sa velikom usrdnošću za spasenje čovjeka: „I budući u borenju, moljaše se bolje; znoj pak Njegov

beše kao kaplje krvi koje kapahu na zemlju.“ (Luka 22:44) Jedan anđeo je morao da dođe i okrijepi ga potom.

Ako roditelji žele da se dvostruko osiguraju da njihovi voljeni izađu iz naših visokoobrazovnih institucija sa više vjere u Boga, više posvećenosti Njegovoj službi, s više uvjerenosti u vječni život nego kad su došli u njih, predlažem da slede Hristov primjer, i vape za njih pred Bogom „do krajnjih granica svojih snaga.“ Ovakvo moljenje rezultuje nadvladavanjem sila zla od strane Svetog Duha u korist onoga za koga se mole.

Biti iskupljen svakodnevno

Kada bi sklonili zavjesu koja nas dijeli od natprirodnog svijeta za samo jedan dan, vidjeli bismo jasno realnost Božjeg veličanstvenog univerzuma i kako svjetovi koji nisu pali obraćaju svoju pažnju na nas i posmatraju veliku borbu između dobra i zla. Vidjeli bismo Lucifera i njegove anđele kako vrijedno prave dobro smišljene planove da bi postigli našu vječnu propast. Istovremeno vidjeli bismo kako Duh Božji nadvladava zle poslanike za nas. Kada bismo mogli sve to da vidimo, mi bismo postali preobraženi ljudi za 24 sata.

Laži koje su opčinile ateiste nestale bi kao magla na jasnom suncu. Tvrdoća naših srca, nezahvalnost, zanemarivanje Božje Svete Riječi, vjerujem, bili bi zamijenjeni dubljim vrednovanjem Božje ljubavi, zahvalnim srcem za primljene blagoslove, i potpuno novim oduševljenjem za proučavanje Riječi Božje. Od tog dana nadalje mi bismo razumjeli mnogo jasnije šta se dešava iza scene, i brzo bi prihvatali ruku Božju da nas izbavi iz čeljusti uništitelja. Mi bismo prepoznali anđele Božje koji nas spasavaju iz opasnih situacija, i radovali se kad nam Duh Božji pruža blagodati spasenja.

Ali vi i ja znamo da zavjesa ne može biti podignuta dok Isus ne dođe na oblacima nebeskim. Ipak, vi i ja možemo imati divna iskustva o kojima sam upravo govorio sve dok živimo vjerom. Vjerom koja čini da Božje srce uzdrhti i koja ga podstiče da nam daruje dragocjena čuda svoje milosti i svog Svetog Duha koji nas čuva u procesu spasenja (vidi Jevrejima 11:6).

Na kraju, predložio bih da zahvaljujemo Bogu svakodnevno, ne samo za ono što imamo već i za ono od čega smo izbavljeni Njegovom milošću.

„Hvalite Gospoda, jer je dobar; jer je dovijeka milost Njegova. Tako neka kažu koje je izbavio Gospod, koje je izbavio iz ruke neprijateljeve.“ (Psalm 107:1,2)

Dodatak

ROŽE MORNO I SOTONINO SAVJETOVANJE IZ 1700-tih

SIMPOZIJUM „IMA LI BOGA?“

Organizacija: Devon Grej
Prvo predavanje (7. juna 1997.)

Prevod sa engleskog: Pavle Simović

Večeras vam želim predstaviti čovjeka s kojim sam se upoznao kroz knjigu koju je napisao, *Nevjerovatni odgovori na molitvu*. Rože Morno je imao jedinstveno iskustvo kao mladić kada je bio odabran da se obučava za visok položaj u Satanističkoj crkvi. Na tim časovima obuke rečene su mu bile mnoge stvari o neprijateljevom načinu rada i budućim planovima, od kojih se neki vrlo tiču ovog simpozijuma. Zato sam uredio da Rože bude prvi koji će govoriti.

Učili su ga porijeklu teorije evolucije i razlozima za njeno postojanje. Ovo saznanje je presudno u razmatranju velikog sukoba između evolucije i stvaranja, i pokazuje šta se događalo iza scene. Ovo je ostatak priče koja je do sada bila namjerno sakrivena od neprijatelja cijelog čovječanstva.

Rože, drago nam je što ste došli da podijelite sa nama neka od vaših iskustava. Hvala vam što ste pristali da dođete, vrijeme je vaše. Narode! Veliko mi je zadovoljstvo da vam predstavim Rože Mornoa.

(Slijedi izlaganje Rože Mornoa)

Hvala vam, Devon, što ste me pozvali da dođem i podijelim svoje iskustvo sa vama. Zaista je zadovoljstvo biti ovdje.

Bilo je to prije 52 godine kad sam se 1945. kao mladić našao u vrlo čudnoj situaciji. Ja sam francuski Kanađanin po rođenju i došao sam iz velike porodice. Podignut sam kao hrišćanin i vjerovao u Boga, ali kao što se to mnogim mladima dešava, odvučen sam od tih vjerovanja i čak se pitao da li su od Boga.

Nakon službe u vojsci, pokušavao sam da odredim šta da radim sa svojim životom i kakvom vrstom posla bih se bavio. Jednog dana dok sam bio u gradu, sreo sam jednog druga iz vojske, i otpočeli smo razgovor. Pričao mi je o nekim sastancima na koje je išao i pozvao me da idemo zajedno. Pitao me je da li bih volio da vidim i razgovaram sa svojom mrtvom majkom. Ispričao mi je da sveštenik tih skupova može prizvati njen duh tako da mogu s njom razgovarati. Nisam puno razmišljao o toj ideji, već odučio da mu se pridružim i vidim šta se to dešava.

Nastavio sam sa dolascima i postajao sve uključeniji u grupu, zaintrigiran onim

što sam slušao i gledao. Posle određenog vremena rečeno mi je da gospodar (Lucifer) želi da me obuči za visoku službu u njegovoj organizaciji, za sveštenika u Satanističkoj crkvi. Rečeno mi je da ako prihvatim, postao bih bogat i uspješan i ne bih niučemu oskudijevao što ovaj svijet ima da ponudi. Nisam bio siguran da tako trebam postupiti, jer otac mi je kao mladiću govorio da u situacijama poput ove postoji cijena koju treba platiti, i morao sam se uvjeriti da sam voljan platiti tu cijenu prije postizanja dogovora.

Nisam odgovorio potvrdno već nastavio da odlazim na sastanke. Sve dokle se nije desila serija okolnosti koje je pripremilo proviđenje nisam prekinuo veze sa tom grupom. Znam da me je Gospod Isus Hristos izbavio iz same grobne jame.

Dok me je veliki sveštenik obučavao i pripremao, rečene su mi bile mnoge stvari o Sotoninoj organizaciji i njegovim planovima za budućnost svijeta. Zaklet sam na tajnost pod prijetnjom trenutne smrti ako ikad otkrijem ono što mi je rečeno. To su bile tajne informacije namijenjene isključivo za uši onih koji se obučavaju za zadatak u službi njegovog sotonskog veličanstva.

Ono što ću sada podijeliti sa vama gotovo niko nije čuo. Samo Božjim proviđenjem koji me je štitio, ne dopustivši neprijatelju da me ukloni, mogu podijeliti ovu informaciju s vama. Gospod želi da ljudi budu svjesni Sotoninog djelovanja na uništenju čovječanstva kako ih ne bi prevario.

Kad sam prvi put čuo ono što ću podijeliti s vama bio sam zapanjen. Podsjećam vas, bilo je to prije 52 godine kad mi je saopštena ova informacija. Još uvijek se čudim dok gledam kako se sve ispunjava danas pred mojim očima. Gospod me je zaštitio od gnjeva neprijatelja i Božjom milošću večeras stojim pred vas da podijelimo ovu vitalnu informaciju o neprijateljevim planovima formulisanim još dalekih 1700-tih. Njegov plan se, kao što ćete vidjeti, upravo ostvaruje, i nažalost, do sada se pokazao vrlo uspješnim. Evo šta mi je rečeno:

Veliki generalni savjet

1700-tih, Sotona je sazvao veliki svjetski savjet svih svojih anđela i demona da izloži okvirni plan za obraćenje svijeta na svoju stranu. Namjera je bila pripremiti svoje snage upravo pred veliki poslednji sukob između njega samog i Hrista. Kazao im je da njegov posebni cilj mora biti Amerika (jedina nacija koja priznaje da vjeruje u Boga).

Ovaj savjet je imao da pripremi i obuči njegove anđele i demone kako da djeluju, kako da pripreme svjetske ljude za veliko industrijsko doba i veće doba koje slijedi, doba velikih naučnih otkrića koja će izmijeniti put svemu živom, i napraviti uvod u poslednju veliku borbu između dobra i zla.

Sotona je rekao da će osmisliti načine putem kojih će ljudi diskvalifikovati sebe da ne budu članovi Hristovog carstva. Ovo se imalo postići pomoću:

a) uvođenja velikog industrijskog doba;

b) uvođenja hrišćanske idolatrije; i

c) obmanjivanja ljudi o dolasku slavnog Novog doba.

Plan je uključivao sledeće:

1. Zavarati ljude o postojanju Sotone i njegovih anđela, tako da ne vjeruju da oni uopšte postoje.

2. Zadobiti potpunu kontrolu nad ljudskim umovima preko hipnotizma.

3. Uništiti Bibliju ne spaljujući je, kroz teoriju evolucije.

4. Hrišćansku idolatriju.

Hipnotizam

Da bi stavio svoj plan u pokret, Sotona je otpočeo preuzimanjem kontrole nad ljudskim umovima preko hipnoze. U vrijeme održavanja ovog savjetovanja u XVIII vijeku hipnoza se samo koristila u okultnim službama. Sotona je rekao da će je iznijeti na otvoreno i učiniti je naukom, napravivši je naizgled na dobrobit čovječanstva, naučno prihvatljivom. On je objasnio kako će zadobiti povjerenje ljudi iscjeljujući bolesti, uvodeći hipnozu u medicinsku praksu za liječenje bolesti, ublažavanje mentalnih problema, i korišćenje iste za anesteziju pacijenata koji se podvrgavaju hirurškim zahvatima i u rješavanju kriminalnih problema.

Kako se plan razvijao, on je uveo psihološke principe kao što je hipnotička regresija koja navodno vraća osobu u pređašnji život kao nekog drugog, ili u prošla iskustva u ovom životu. Ovo je naravno pospješilo predstave o životu posle smrti i reinkarnaciji, koje su oboje nebiblijska vjerovanja. Kazao je saboru da će kroz ovu aveniju misticizma dehristijanizovati zapadni svijet.

Ovo se, kao što ćete uskoro vidjeti, veoma tiče početaka teorije evolucije. Da bi započeo ovaj pokret, Sotona je odabrao jednog ljekara po imenu Franc Mesmer [Franz Mesmer, 1734-1815] da uvede hipnozu na velika vrata i da se ona prihvati kao legitimna koristeći je u svojoj medicinskoj praksi. Najprije je nazvana 'životinjski magnetizam' a potom poznata kao 'mesmerizam.' Od 1815. godine kada je Mesmer umro, mnogi evropski liječnici koristili su hipnozu kao anesteziju za svoje pacijente prilikom hirurških zahvata.

Čarls Darvin – Sotonin emisar?

Jedan od tih pacijenata bio je Čarls Darvin [Charles Darwin, 1809-1882] preko kojeg je Sotona naumio da uvede teoriju evolucije. Kroz hipnozu neprijatelj je zadobio kontrolu Darvinovog uma. On je dobro znao da Darvin ima plodonosan um i da će vjerovatno preuzeti njegove mentalne sugestije i razviti ih u efikasno oružje protiv Božje riječi.

To je ono što je Sotona mislio kad je rekao saboru da će uništiti Bibliju ne spaljujući je. On im je izložio kako će upravo iskoristiti evoluciju i uništiti vjerovanje ljudi u 1) sedmicu stvaranja, 2) pad čovjeka, i 3) plan otkupljenja.

Rekao je da će svako ko bude učio ovu teoriju biti blagosloven od njega pred cijelom galaksijom i veoma cijenjen. Daće im se pet anđela koji im imaju služiti tokom čitavog života. Smatraće se poslanicima ovog velikog vjerskog sistema, i daće im se velika moć da 1) podstiču duhovno sljepilo, 2) ubjeđuju, i 3) obraćaju.

Kao što se može vidjeti, neprijatelj je bio vrlo uspješan. Od početaka evolutivnog modela Čarlsa Darvina sredinom 1800-tih, nesveti evolucionistički umovi neprekidno su bili usmjereni ka diskreditaciji biblijskog izvještaja o doslovnoj sedmici stvaranja u trajanju od sedam dana. Sada znamo šta se događalo iza scene, i zašto je izvještaj o stvaranju iz knjige Postanja bio stalno na udaru neprijatelja, da se podrije vjera ljudi i njihovo služenje svemogućem, sveznajućem i sveprisutnom Stvoritelju. Iza scene, Sotona i njegove kohorte bili su tajni inspiratori, vodeći svoje vjerne sledbenike u obmanjivanju i varanju čitavog svijeta.

Darvinova teorija, kad je prvi put izložena, bila je vatreno prihvaćena od agnostika i nevjernika podjednako, kao način da se objasni porijeklo kosmosa i zemlje, eliminišući potrebu za Stvoriteljem. No jedino što je evoluiralo bila je njihova teorija, koja suprostavlja stvaranje od strane svemogućeg Boga laganoj evoluciji kosmosa što uključuje milione i milijarde godina. Život se opisuje kao početak iz neke primordijalne supe koja je nekako otpočela sa oblikovanjem jednostavne ćelije, evoluirajući kroz proces prirodne selekcije do sadašnjeg stanja razvoja. Tako univerzum i čovjek zauvijek evoluiraju prema nekom uzvišenijem stanju egzistencije. Međutim, oni koji vjeruju u ovu teoriju o svijetu koji evoluira nikad nisu mogli proizvesti neke 'veze' između različitih identiteta, pošto se još uvijek svi razmnožavaju 'po svojim vrstama' (Postanje 1:21), izuzev u slučajevima umjetnih intervencija čovjeka i Sotone.

Ovo je vrlo zgodan način da se porekne ono što je za 6.000 godina grijeh učinio planeti Zemlji i njenim stanovnicima. Biblija kaže da se bliži vrijeme nevolje kakvo ovaj svijet nikad nije vidio. Uskoro će Bog doći, u stvari On je i sada spreman da izlije svoj gnjev na ovaj zli svijet. Ova planeta ne evoluira ka nekom boljem utopijskom društvu, već prije ka SAMOUNIŠTENJU – upravo suprotno onome što bi Sotona htio da ljudi vjeruju. On je veoma uspješno koristio ovu obmanu da skrene pažnju ljudi sa tragičnih posledica 6.000 godina grijeha, i sa onoga šta je on uradio na planeti zemlji.

Sada kada ste, Božjim proviđenjem, obaviješteni o neprijateljevim tajnim planovima, ne morate biti prevareni ovim njegovim izmišljotinama. Unaprijed upozoren znači unaprijed naoružan. Neka vas Bog sve blagoslovi dok tragate za istinom i svjetlošću u ovom mračnom času zemaljske istorije. Unaprijed se radujem mojoj sledećoj posjeti k vama. Hvala vam za vaše vrijeme.